

Giới thiệu Giặc Bắc

Tác phẩm Giặc Bắc là một trong những truyện kiếm hiệp đặc sắc của tác giả Chu Sa Lan. Là một truyện được tác giả Chu Sa Lan xây dựng lên, phải nói đây là một truyện có khá nhiều tình tiết thú vị và hấp dẫn.

Tác giả viết ra truyện này chủ yếu nhằm khai quật lại huyền thoại hầu như đã chìm vào quên lãng: Giới Giang Hồ Đại Việt. Thoát thai từ trong lòng dân tộc, giới giang hồ Đại Việt mà đại biểu là các vũ sĩ giang hồ đã sinh tồn với những thăng trầm của lịch sử. Họ đã chịu chung hoạn nạn, chia xẻ tủi nhục cũng như vinh quang của dân tộc Việt.

Chính họ có mặt bên cạnh Hai Bà Trưng chống lại sự cai trị của nhà Hán. Cũng chính họ hỗ trợ Lý Bôn, Triệu Quang Phục đánh nhau với nhà Lương nhằm mục đích giải thoát dân tộc khỏi ách thống trị của ngoại bang. Mang tôn chỉ cứu nước giúp dân họ sát cánh với Ngô Quyền dùng máu đỏ của quân Nam Hán hòa với nước sông Bạch Đằng để rửa sạch mỗi nhục một ngàn năm nô lệ.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Mục đích của người viết truyện là khai quật lại huyền thoại hầu như đã chìm vào quên lãng: Giới Giang Hồ Đại Việt. Thoát thai từ trong lòng dân tộc, giới giang hồ Đại Việt mà đại biểu là các vũ sĩ giang hồ đã sinh tồn với những thăng trầm của lịch sử. Họ đã chịu chung hoạn nạn, chia xẻ tủi nhục cũng như vinh quang của dân tộc Việt. Trong suốt bốn ngàn năm đầu tranh giới giang hồ Đại Việt đã đổ mồ hôi, nước mắt và xương máu trong công cuộc dựng nước, giữ nước và mở nước. Chính họ có mặt bên cạnh Hai Bà Trưng chống lại sự cai trị của nhà Hán. Cũng chính họ hỗ trợ Lý Bôn, Triệu Quang Phục đánh nhau với nhà Lương nhằm mục đích giải thoát dân tộc khỏi ách thống trị của ngoại bang. Mang tôn chỉ cứu nước giúp dân họ sát cánh với Ngô Quyền dùng máu đỏ của quân Nam Hán hòa với nước sông Bạch Đằng để rửa sạch mỗi nhục một ngàn năm nô lệ.

Hấp thụ truyền thống bất khuất của tổ tiên, thừa hưởng chí quật cường của dân tộc; giới giang hồ Đại Việt đã cùng Lý Thường Kiệt, Tôn Đản và binh đội nhà Lý làm một hành động cổ kim chưa từng có: xâm lăng Tàu hay đánh Tàu ngay trên đất Tàu. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi quân Đại Việt ào ạt vượt biên giới đánh tan các đạo binh cản đường xong vây chặt thành Nam Ninh. Quân Đại Việt đã diệu võ giương oai chứng tỏ cho giặc bắc phương lòng dũng cảm cùng chí quật cường của dân Giao Chỉ.

Giới giang hồ Đại Việt đã thành lập đoàn do thám Sát Đất để so quyền độ kiếm với đoàn do thám viễn chinh Mông Cổ. Nhờ phần nào sự hy sinh của các chiến sĩ vô danh này mà Hưng Đạo Vương hai lần đánh bại quân Mông Cổ, tạo thành chiến công hiển hách còn được dân gian truyền tụng đến ngàn thế kỷ. Chính họ, với hơn mười năm năm gai nếm mặt phù trợ Bình Định Vương Lê Lợi giành lại độc lập cho đất nước sau hai mươi năm vong quốc.

Ba trăm năm chực năm sau, giới giang hồ Đại Việt lại đứng dưới ngọn cờ thiên hành đạo của vua Quang Trung để chống họa xâm lăng phương bắc. Không đầy một tuần lễ các vũ sĩ giang hồ hợp cùng đạo binh thần thánh Tây Sơn đánh tan tành hai trăm ngàn quân Mãn Thanh khiến cho mấy trăm vạn quân dân Trung Hoa sợ đổ mồ hôi. Họ sợ một cuộc xâm lăng thứ nhì sẽ xảy ra. Nếu người anh hùng áo vải đất Tây Sơn không chết sớm thời giặc mộng xâm lăng Trung Hoa để đòi lại Lưỡng Quảng chắc đã thành sự thực.

Viết truyện GIẶC BẮC, người viết chỉ muốn dựng lại một huyền thoại giang hồ để tôn vinh những chiến sĩ vô danh đã hi sinh xương máu cho tổ quốc mà không hề được ghi tên trong sử sách.

Bây giờ câu truyện bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Những Bước Chân Khổ Luyện

Con đường cái quan từ biên thùy Chiêm Việt về Hoan Châu trầm mình trong cơn nắng bốc lửa của một ngày hè oi ả. Đường đất đỏ hoạch vắng ngắt không bóng người đi lại. Không ai muốn đi vào lúc đứng ngợp. Người ta tìm chỗ nào mát mẻ để ăn uống xong nghỉ ngơi chờ cơn nắng dịu sẽ tiếp tục lên đường.

Quán rượu nghèo nàn cất dưới tàng cây cổ thụ rườm rà dọc theo con đường cái quan. Mấy chiếc bàn ọp ẹp đầy đặc người ngồi. Đa số là thương khách ngược xuôi buôn bán từ hai châu Hoan, châu Hóa vào tận biên giới. Họ ngồi khẽ khà chén rượu chén trà bàn chuyện nắng mưa.

Lẫn lộn trong đám thương khách có một vũ sĩ giang hồ. Minh y chiếm trọn chiếc bàn lớn đặt chính giữa quán. Trên mặt bàn lỏng chồng mấy vỏ rượu. Vũ

sĩ tuổi trạc ba mươi, mặc vũ phục đen và chân mang hài sáo. Nơi vai y lộ lên chuỗi đao thất tua đỏ rực màu máu. Mặt vuông, mày rậm, mắt sâu và sáng với lưỡng quyền cao cộng thêm nước da xạm nắng chứng tỏ y phải là một vũ sĩ lưu lạc giang hồ. Nhắc vò rượu lên tu một ngụm y cao giọng:

- Chắc... Đả thật... Ngon thật...

Nhẹ đặt vò rượu xuống bàn xong đảo ánh mắt sáng rực một vòng quanh quán y cao giọng:

- Chủ quán... Thêm rượu thịt nữa... Mấy khi ta qua đây, và lại trước lạ sau thành quen vậy chủ quán hãy đem rượu thịt ra mời chư vị say sưa một bữa. Bao nhiêu tiền Bách Dao Tôn Hòa ta xin đài thọ hết...

Dứt lời Tôn Hòa thấy lên mặt bàn mấy chục đồng Thái Bình Hưng Bảo. Biết gặp phải một nhân vật giang hồ hào phóng lão chủ quán mừng rỡ cảm ơn rồi rút. Thoáng chốc rượu thịt bày ra ê hề. Mọi người vừa ăn nhậu vừa tán tụng tính tình hào sảng của vị vũ sĩ giang hồ. Một thương khách chợt lên tiếng:

- Kính thưa đại hiệp... Đại hiệp họ Tôn tất có họ hàng gì với Tôn gia trang ở Tam Đảo?

Chiều ngum rượu dài Bách Dao Tôn Hòa cất giọng sang sang:

- Không dấu chi chư vị... Tại hạ xuất thân từ Tôn gia trang mà nội tổ chính là Vô Hình Đạo Tôn Nhật...

Mọi người đồng buông tiếng kinh ngạc khi biết vị vũ sĩ giang hồ trẻ tuổi là cháu nội đích tôn của Vô Hình Đạo Tôn Nhật.

Người tạo nên danh và danh chứng thực người. Tôn Nhật thành danh trong giang hồ nhờ thuật múa đao đặc dị. Có thể nói trong vòng ba mươi năm nay không ai qua mặt Tôn Nhật về thủ thuật múa đao. Với bảy mươi hai thức Vô Hình Đạo kỳ bí Tôn Nhật lộ diện giang hồ bằng một hành động ngoạn mục là treo thủ cấp Vô Hình Tích Nguyên Bằng, tên đạo tặc nổi danh tại Anh Hùng quán nơi cửa đông thành Đại La. Từ đó Tôn Nhật nghiêm nhiên được liệt vào hàng nhất đẳng cao thủ của giới giang hồ Đại Việt.

Ngửa cổ tu hơi rượu dài Tôn Hoà khà tiếng thật lớn:

- Nóng... Nóng quá...

Nóng... Dĩ nhiên là nóng. Rượu là chất thuần dương uống vào phải nóng lại cộng thêm cái nóng của mùa hè càng làm cho Tôn Hoà nóng nhiều hơn nữa. Dường như không chịu được nóng nực hay có thâm ý nào khác hơn, Tôn Hoà cởi phẳng chiếc áo lụa phô bày thân thể nở nang rắn chắc. Điều mà không một ai chú ý để nhận biết là bàn tay mặt, bàn tay quen cầm đao của Tôn Hoà không ngớt cọ quấy co vào và duỗi ra.

Nốc hơi dài cạn sạch vò rượu Tôn Hoà chợt cao giọng:

- Thưa chư vị... Tôn tôi có tật xấu mỗi khi rượu vào là phải múa may mấy miếng võ quên cho đỡ ngứa ngáy chân tay. Nếu có điều chi sơ sót xin chư vị thứ cho...

Mọi người cười nói hoan hô ầm ĩ. Được ăn nhậu chưa lại thêm xem biểu diễn võ thuật miễn phí thời ai lại không tán thưởng.

Bách Dao Tôn Hoà lạng mình ra đường cái. Nạt tiếng trầm trầm y xoay chân đứng tấn. Bàn tay mặt cầm đao đưa ra thẳng bằng, mũi đao nhọn lều chĩa lên trời. Bàn tay trái co thành hình thước thợ đặt hồ lên cán đao, Tôn Hoà bỗng đao đứng im trong tư thế đó thật lâu.

Thiên hạ chú mục nhìn. Dĩ nhiên họ không đủ kiến thức vũ học cũng như kinh nghiệm giang hồ để nhận biết đó chính là thế đao khởi đầu trong đao pháp bí truyền của dòng họ Tôn.

Không cử động báo trước mũi đao nhọn lều đang chĩa lên trời bỗng dung đổi hướng vút tới một mục tiêu tưởng tượng. Được hai phần ba đường nó xoay chiều chém tả phạt hữu và đâm trên điểm dưới. Thoáng chốc lưỡi đao trong tay Bách Dao Tôn Hoà biến thành dây tình quang bay lượn chấp chớn. Kinh phong bốc ra làm bụi đất bay mù mịt. Bóng đao đột ngột tắt lịm. Tôn Hoà bỗng đao đứng im không đổ một giọt mồ hôi và hơi thở gấp. Thiên hạ hò la hoan hô ầm ĩ.

Cười nhẹ Tôn Hoà thong thả trở về chỗ ngồi.

- Mục kích Tôn đại hiệp múa đao mới biết lời đồn đại của giang hồ về Tôn gia trang không ngoa chút nào...

- Võ nghệ giỏi như Tôn đại hiệp thời làm tướng mấy hồi...

- Tôi mà học võ được như Tôn đại hiệp chắc phải mất trăm năm...

Tôn Hoà nhếch môi cười đắc ý khi nghe những lời ca tụng của thiên hạ. Y biết mình là nhân vật chính của buổi tiệc ngày hôm nay dù chỉ trong một quán rượu nghèo nàn của vùng biên thùy hẻo lánh xa xôi. Thấy lên mặt bàn thêm mấy đồng Thái Bình Hưng Bảo Tôn Hoà hồ hởi:

- Chủ quán... Rượu... Rượu... Thêm rượu thịt nữa...

Người người trong quán lại cười nói hoan hô vị vũ sĩ giang hồ hào phóng. Nâng vò rượu lên chiều hơi dài Tôn Hoà đưa mắt nhìn xa xa.

Trên con đường cái quan chói chang ánh nắng bỗng xuất hiện một bóng người. Hai vành tai vành ra, mắt mở trừng trừng họ Tôn chăm chú nhìn. Những

sớ thịt trên mặt y giật giật đồng thời bàn tay nắm chặt lấy chuỗi đao đặt trên mặt bàn. Trên nền đất đỏ hoạch hiện lên từng dấu chân hằn sâu cả tấc. Khách bộ hành xa lạ thông thả và đều đặn bước. Nếu lấy thước đo người ta sẽ thấy khoảng cách của mỗi bước chân bằng nhau không xê xích một ly.

Vành môi mím chặt Tôn Hoà lẩm bẩm:

- Hừ... Bước chân khổ luyện... Bước chân vũ sĩ...

Khi khách lạ còn cách quán rượu mười bước Tôn Hoà cao giọng thốt:

- Tại hạ họ Tôn quán ở Tam Đảo... Kính mời các hạ vào đây uống chén rượu tương giao...

Không biết có nghe lời mời đó hay không mà khách bộ hành xa lạ vẫn đi đều đều bước. Tôn Hoà nóng mặt. Xưng họ Tôn mà quán tại Tam Đảo y ngầm nói cho khách lạ biết y là ai. Họ Tôn mà sinh ở Tam Đảo thời còn ai khác hơn nhân vật của Tôn gia trang, một đại trang lừng lẫy trong giới giang hồ Đại Việt.

Khi khách lạ vừa ngang cửa quán Bách Dao Tôn Hoà cất giọng trầm trầm:

- Trước lạ sau quen ta mời các hạ một chén rượu...

Giọng nói của Tôn Hoà trầm và nhỏ tuy nhiên y đã phả vào đó hơn tám phần nội lực. Âm thanh chứa đựng kinh lực này đủ sức làm người ta phải giật mình nhảy nhồm. Khách bộ hành xa lạ vẫn im lìm bước. Mái tóc đen dài, quần áo bằng vải thô lấm bụi đường, chân mang giày rơm cũ mềm, trên vai ló lên chuỗi kiếm y trông xa lạ và lạ loài.

Một bóng người di động. Tôn Hoà đứng sừng sững chặn đường khách lạ. Bị chặn lối khách lạ bất buộc phải đình bộ.

- Bách Dao Tôn Hoà ta muốn biết tính danh của các hạ...

Có lẽ uống nhiều rượu cộng thêm tuổi trẻ nóng nảy Tôn Hoà đã làm hai hành vi khiếm nhã và kém lễ độ. Chặn đường cũng như hỏi tính danh một cách xác xược là những hành vi mà bất cứ vũ sĩ giang hồ nào cũng đều né tránh nếu không muốn đụng chạm với người khác.

Ánh mắt rừng rực tinh quang của khách lạ chiếu vào người đối diện đồng thời giọng nói chậm và khô khan cất lên:

- Tại hạ không có tính danh...

- Các hạ xuất thân từ môn phái gia trang nào trong giang hồ?

Tôn Hoà vắn. Khách buông giọng bình thản:

- Tại hạ không thuộc gia trang môn phái nào trong cõi giang hồ...

Tay đặt hồ lên chuỗi đao Tôn Hoà nhếch môi cười nhạt:

- Các hạ biết Vô Hình Đao Tôn Nhật ?

- Tại hạ biết...

Khách lạ đáp cộc lốc. Ánh mắt của Tôn Hoà như toé lửa. Bàn tay y bóp chặt chuỗi đao đến nỗi gân xanh.

- Ta muốn mời các hạ thưởng thức vài chiêu Vô Hình đao...

Khách lạ lắc đầu:

- Tại hạ không muốn đấu với các hạ...

- Tại sao ?

Họ Tôn cao giọng hỏi và khách lạ buông gọn:

- Tại hạ không muốn giết các hạ...

Những sớ thịt trên mặt Tôn Hoà giật giật đồng thời da mặt của y cũng đổi thành màu xanh. Y giận vì lời nói thẳng của khách lạ. Giết chết y được chứ nhục mạ thời không được.

- Thử xem các hạ tài cán bao nhiêu mà phách lối...

Chữ cuối buông chưa trọn Tôn Hoà bạt đao. Reng... Lưỡi đao trong tay y biến thành tia sáng đen ngời vút tới ngực đối phương. Tôn Hoà ra đòn lạnh, chuẩn và kinh lực hùng hãn. Chớp mắt mũi đao nhọn lều đã cận kề mục tiêu cự ly. Đứng trước chiêu thức dữ dằn và mạnh bạo của đối phương khách lạ phải hồi bộ một bước.

- Giới...

Hồ lớn Bách Dao Tôn Hoà sẵn tới bước dài đồng thời vận mạnh cổ tay. Như được điều khiển bằng sức lực vô hình mũi đao đổi hướng xẹt thẳng lên yết hầu. Khách lạ lại lùi thêm một bước.

- Ta mời các hạ thưởng thức một chiêu nữa...

Tôn Hoà xô người nhập nội. Lưỡi đao từ thế đâm đổi sang thế chém một đường chênh chếch xuống hạ bàn xong xẹt qua phải, nhảy sang trái rồi bay lên thượng bàn. Chưa đầy chớp mắt y đánh liền một chiêu với hàng chục thế thức. Lưỡi đao trong tay y phát gió vu vu làm bụi đất bay mờ mờ. Y đã xử chiêu thứ hai mươi bảy trong Vô Hình đao pháp có tên Vô Trung Sinh Hữu. Không biến thành có, có hoá ra không và cứ thế mà biến hoá vô tận. Đây là một chiêu kỳ tuyệt bao hàm công lẫn thủ, thực hoá hư, hình trộn với bóng, bóng pha với ánh rồi tạo thành màn đao quang trùng trùng điệp điệp khiến cho đối thủ không thể nào phân biệt thực hư chân giả.

Bàn tay của khách lạ hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Bọt... Âm thanh giết người nổi lên nghe nhưc buốt thịt da. Bách Dao Tôn Hoà, cháu nội đích tôn của Vô Hình Đao Tôn Nhật nắc tiếng nhỏ. Cánh tay cầm đao của y đưa ra thẳng băng, mũi đao chỉ vừa chạm vào yết hầu đối phương song không đâm tới được vì cạn lực. Tay tả của y đưa lên dường như muốn bịn lấy vết thương đang rỉ máu nơi yết hầu được lung chừng lại buông xuôi xuống. Phịch... Bách Dao Tôn Hoà ngã úp mặt xuống đất ngay dưới chân đối thủ.

Cúi nhìn thi thể bất động của Tôn Hoà khách lạ trầm trầm lên tiếng. Giọng nói của y nhuốm chút bi thương và tội nghiệp:

- Ta đã nói mà các hạ không chịu nghe. Ta không muốn giết mà các hạ bắt ta phải giết các hạ. Kể từ khi ta nhập cuộc chơi các hạ là người đầu tiên bị ta xoá tên trong cõi giang hồ...

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Kẻ Cầm Sở Giang Hồ

Trời chập choạng tối. Nhà nhà đã lên đèn từ lâu. Người đi lại tấp nập. Tiếng trẻ con đùa giỡn la hét. Tuy nhỏ so với Đại La và Hoá Châu song Hoan Châu lại là thành lũy quan trọng nhất của Đại Việt nơi phương Nam. Ngoài vị trí quan trọng trong việc ngăn chặn Chiêm Thành, Hoan Châu còn là nơi đô hội giàu có và sầm uất. Kể từ khi Đinh Tiên Hoàng đế bình xong loạn mười hai sứ gom giang sơn về một mối, mười mấy năm nay Đại Việt sống trong thanh bình và tự chủ do đó đời sống của bá tánh cũng khá giả hơn.

Còn hai ngày nữa mới tới rằm tháng bảy song người người lũ lượt tủa ra đường. Xe cộ dập diu. Một người khách lạ lầm lũi bước không màng đến quang cảnh nhiệt náo chung quanh. Gần đến cửa tây y loí bước đưa mắt quan sát giây lát đoạn rẽ vào con đường lát đá hoa cương nhẵn thín. Đây là phường Cúc Đạt, khu vực ăn chơi nổi tiếng nhất Hoan Châu.

Bất cứ dân cư cũng như kẻ lang bạt sông hồ đều biết phường Cúc Đạt ở Hoan Châu bởi vì nó gắn liền với một danh hiệu lẫy lừng: Bất Bình Thủ Hồ Châm. Hơn hai mươi năm qua lại giang hồ chỉ nhờ vào hai bàn tay thịt và quyền thuật quái đản Bất Bình Thủ Hồ Châm là cao thủ hắc đạo nổi tiếng khó đối phó nhất.

Có lẽ chán đời dong ruổi nổi trôi hần về ẩn cư bằng hành động trở thành thủ lĩnh hắc đạo Hoan Châu thành. Với bản lĩnh cao siêu cộng thêm thủ hạ đông đảo; Hồ Châm ngang nhiên mở sòng bạc, động hút và nhà chứa gái mãi dâm. Bất cứ một hành vi phạm pháp nào xảy ra trong thành Hoan Châu đều có bàn tay ma giáo của Hồ Châm dính vào. Khôn ngoan và giỏi giao dịch Hồ Châm cho vị quan trấn thủ nhắm xà nên dù hần có lộng hành triều đình cũng không hay biết gì hết.

Đi được chừng trăm bước khách lạ dừng trước một toà nhà lộng lẫy thấp đèn sáng trưng. Y chưa kịp nói gì tên gác cổng vội lên tiếng:

- Khách quan muốn vào Mỹ Nhân lầu?

Khách lạ ậm ừ giây lát xong hắng giọng:

- Ta hỏi người có phải chủ nhân Mỹ Nhân lầu là Bất Bình Thủ Hồ Châm?

Tên gác cổng tròn mắt nhìn người khách lạ. Từ lâu ít có người dám gọi tới tên cúng cơm của chủ nhân hần. Thường thường để nịnh bợ hay tỏ ra trọng vọng người ta gọi là Hồ viên ngoại hay Hồ thủ lĩnh. Nay bỗng dưng có một khách giang hồ lạ hoắc dám gọi đến tên tộc của chủ nhân điều này khiến hần muốn đổ quạu. Định giờ giọng sùng sộ song chạm phải ánh mắt băng lạnh và khuôn mặt cô hồn của khách lạ hần đâm ra sờ sờ không dám làm dữ. Thấy tên gác cổng không trả lời khách thông thả bước vào cửa lầu Mỹ Nhân.

Toà nhà lộng lẫy và đồ xộ này được chia làm năm khu riêng biệt. Thứ nhất là khách sảnh, thứ nhì tửu quán, thứ ba sòng bạc, thứ tư là phòng trọ cho khách và cuối cùng là khu tìm hoa. Bất cứ ai dù nghèo hèn hay giàu sang nếu bước vào Mỹ Nhân lầu đều được tiếp đãi ân cần, lịch sự và thoả mãn tới đa miên là có tiền. Do đó Mỹ Nhân lầu là chốn ăn chơi thanh lịch đồng thời cũng nổi tiếng chém nặng nhất.

Khách sảnh rộng thênh thang song thưa thớt người ngồi. Đứng quan sát giây lát khách lạ tiến đến chiếc bàn rộng đặt chính giữa. Y vừa an vị gã tưu bảo nghiêng mình thi lễ và tươi cười thốt:

- Kính chào đại hiệp... Chắc đại hiệp từ phương xa mới tới đây...?

Khách lạ gật đầu thay cho câu trả lời. Nở nụ cười cầu tài gã tưu bảo tiếp:

- Chắc đây là lần đầu tiên đại hiệp viếng thăm bốn lâu...?

Khách lạ ậm ừ không đáp. Biết khách không muốn trò chuyện gã tưu bảo cười cười:

- Đại hiệp muốn chi tiện nhân xin được hầu tiếp...?

Ánh mắt sáng rực của khách lạ đóng đinh trên mặt gã tưu bảo cùng lúc giọng nói trầm trầm cất lên trong khách sảnh im vắng :

- Ta muốn gặp mặt Bất Bình Thủ Hồ Châm..

Dĩ nhiên gã tưu bảo biết khách lạ muốn gặp chủ nhân của mình để gây sự. Hàng năm không biết bao nhiêu nhân vật giang hồ đến Mỹ Nhân lầu ăn chơi cũng có mà đánh nhau với chủ nhân của gã cũng có. Không nói gì gã lẳng lặng tới thì thầm vào tai tên đàn ông cao lớn đang ngồi trong góc. Hắn là nhân viên giữ gìn an ninh trật tự cho khách sảnh. Biết có người đến phá phách hắn lững lững bước tới chỗ khách lạ ngồi.

- Các hạ tính danh là gì ?

Vành môi hơi nhếch thành nụ cười khách lạ buông gọn:

- Ngươi chưa xứng để hỏi tên ta...

Tên đàn ông cao lớn giận xanh mặt vì câu nói khinh miệt của khách lạ. Trùng trùng nhìn người đối diện với ánh mắt hàn học hắn trầm giọng:

- Ta nói cho các hạ biết Mỹ Nhân lầu không phải là nơi các hạ có thể lung lẳng được đâu. Lần cuối ta hỏi các hạ tên gì ?

Vành môi của khách lạ hơi nhếch thành nụ cười khinh bạc đồng thời giọng nói cất lên lạnh lạnh:

- Ta chỉ thông báo tên họ cho Hồ Châm nghe mà thôi...

- Được...

Chữ "Được..." vừa buông tên đàn ông cao lớn đạp bộ một bước dài chênh chếch ngang hông đối thủ. Bàn tay hữu nắm lại thành quyền đánh ập xuống đầu trong khi bàn tay tả khép lại thẳng băng trong một thế triệt thủ tả tả chém xuống vai.

Hắn ra đòn thoát trông chậm chạp và giản dị nhưng nhận xét kỹ chiêu thức hàm chứa vô số biến hoá và phức tạp. Chỉ bằng hai chiêu vừa phô diễn hắn phải có công phu khổ luyện vượt bậc bao gồm luôn cả hai môn nội và ngoại công phu rất khó luyện tập, mất nhiều thời giờ và nhất là phải kiên nhẫn vì nó đòi hỏi sự phối hợp của cả hai thứ.

Hai bàn tay đặt trên mặt bàn, mắt ngó ra phía trước, khách lạ ngồi bất động dường như không nghe không thấy và không biết tới hai chiêu thức dữ dằn của đối phương đang ập vào người.

Chiêu thức cận kề mục tiêu mà đối phương vẫn bất động tên đàn ông nạt tiếng lớn biến chiêu liền. Tả quyền bỗng biến thành trào chụp xuống đỉnh đầu trong lúc bàn tay hữu đổi hướng chém vút vào cổ họng. Bàn tay cứng hơn sắt tới thừa khả năng làm vỡ đá nát cây hướng hồ gì xương thịt con người.

Bàn tay mặt, bàn tay chuyên môn cầm kiếm của người khách lạ đang đặt trên mặt bàn chợt máy động. Rẹt...Rẹt... Ánh kiếm loè chớp rồi tắt lịm. Lòng trong cái chớp tắt đó là âm thanh khô lạnh của sắt thép xuyên qua da thịt. Tên đàn ông nắc tiếng nhỏ ngã úp mặt xuống nền gạch bóng loáng.

- Độc... Kiếm thuật độc lắm...

Một giọng nói nổi lên nơi góc sảnh. Hai bàn tay đặt trên mặt bàn khách lạ nhìn thấy một thanh niên tuổi ước ngoài ba mươi, vận vũ phục bằng lụa xanh và chân mang hài thêu. Mắt sâu và sáng, da mặt trắng xanh, vóc người cao gầy khiến cho thanh niên thoát nhìn không có dáng dấp của một vũ sĩ giang hồ. Khi thanh niên khoa chân bước đi khách lạ bỗng nhếch môi cười. Chỉ có ý mới nhận thức được trình độ võ thuật của thanh niên qua bước chân.

Dừng trước mặt khách lạ thanh niên cung kính ôm quyền thi lễ. Vẫn ngồi yên trên ghế khách lạ cũng ôm quyền thi lễ.

- Hơn mười năm lộ diện giang hồ tại hạ chưa thấy ai có kiếm thuật độc như các hạ...

Khách lạ nhếch môi :

- Các hạ là Bất Bình Thủ Hồ Châm?

Không trả lời thanh niên hỏi:

- Các hạ tìm Hồ Châm với mục đích gì ?

- Bán một chiêu kiếm...

Khách lạ buông gọn.

- Giá bao nhiêu?

Thanh niên hỏi gọn và khách lạ đáp cũng gọn:

- Một mạng người...

Dường như muốn cho đối phương hiểu khách lạ từ từ giải thích:

- Hai mươi năm khổ luyện được một chiêu kiếm giết người tại hạ muốn mời Hồ thủ lĩnh thưởng lãm...

- A... Thế thì Đoàn Trường Thương Nguyễn Long tôi hân hạnh được hầu tiếp...

Khách lạ nhếch môi:

- Không được...

Đoàn Trường Thương Nguyễn Long nhướng mày:

- Các hạ cho rằng ta không xứng đáng tiếp một chiêu kiếm của các hạ...

Khách lạ gật đầu. Nhìn đối phương dăm dăm y nói với giọng nghiêm lạnh:

- Một chiêu thôi không được... Các hạ chỉ xứng nửa chiêu thôi...

Da mặt Nguyễn Long hơi đổi màu. Mang danh vị phó thủ lĩnh hắc đạo của Hoan Châu mà hán chỉ xứng đáng hầu tiếp có nửa chiêu thôi thì khách lạ quả nhiên là kẻ cao ngạo nhất trên đời. Mục quang bốc ngời sát khí vị phó thủ lĩnh gằn giọng:

- Một chiêu hay nửa chiêu cũng được...

Đoàn Trường Thương Nguyễn Long rung tay. Rẹt... Từ trong tay áo rộng thùng thình xẹt ra luồng ánh sáng xanh lè và lạnh ngắt. Mũi thương nhọn hoắt mang kinh lực hung hãn vút tới mục tiêu tựa ánh chớp. Chiêu thức thoát trông giản dị song hàm chứa vô số biến hoá.

Mũi thương còn cách huyết nhũ căn gang tấc, Nguyễn Long nạt tiếng nho nhỏ đập bộ nửa bước đồng thời gạt mạnh cổ tay. Đang từ huyết nhũ căn mũi thương bỗng chuyển hướng nhảy lên thần tàng, bộ lang, nhũ trung và đản trung rồi xẹt lên huyết thiên đột.

Trong thoáng chốc toàn thể trung và thượng bàn của khách lạ ẩn hiện trăm nghìn mũi thương lập loè bay lượn. Thiếu nhãn lực, trình độ võ thuật cùng kinh nghiệm giang hồ; người ta không thể nào phân biệt đâu là thể thực đòn hư, đâu là hình, đâu là bóng ảnh và đâu là mũi thương thực sự. Mang danh Đoàn Trường Thương Nguyễn Long quả có chân tài thực học. Hán đánh một chiêu chứa đựng hàng chục thể thức biến hoá cực kỳ tinh diệu.

- Thuật xử thương hay lắm...

Khách lạ lên tiếng. Nguyễn Long nói gọn hai chữ:

- Đa tạ...

Tăng... Âm thanh bật lên cùng với mũi liễu điệp phi thương mỏng tanh từ trong ống tay áo rộng của vị phó thủ lĩnh hắc đạo thành Hoan Châu xẹt ra nhanh hơn chớp.

Khi ám khí của Nguyễn Long đi được hơn hai phần ba đường khách lạ mới hất ngược bàn tay về sau ngay chỗ chuôi kiếm ló lên.

Bựt... Âm thanh giết người vang lên nghe như buốt thịt da. Đoàn Trường Thương Nguyễn Long, phó thủ lĩnh hắc đạo Hoan Châu nắc lên tiếng nhỏ. Thân hình hần rung nhẹ. Cánh tay cầm thương đang đưa lên lưng chừng chợt buông xuôi xuống. Kềng... Thanh đoản thương rớt xuống và họ Nguyễn té úp mặt xuống sàn gạch.

Không khí trong đại sảnh im lìm và nặng mùi chết chóc. Lát sau có tiếng thờ dài rồi một giọng nói vang lên:

- Kiếm thuật tuyệt độc... Hơn ba mươi năm lưu lạc giang hồ Bất Bình Thủ Hồ Châm ta chưa thấy ai luyện được chiêu kiếm độc như các hạ...

Ánh mắt sáng long lanh của khách lạ chăm chú vào một tráng niên tác ngoài năm mươi đang thông thả tiến tới chỗ mình ngồi. Bất Bình Thủ Hồ Châm ôm quyền thi lễ và khách lạ cũng đứng lên ôm quyền trả lễ.

Khách lạ hỏi gọn và Chung Ngọc chớp mắt thật nhanh.

- Trên đời này ai lại không sợ chết tuy nhiên tính háo võ của tại hạ lại mạnh hơn...

Khách lạ nhếch môi cười. Lần đầu tiên người ta mới thấy y cười dù nụ cười không có vẻ gì thân thiện song đó cũng là nụ cười.

- Các hạ đã muốn thò xin tui tiện...

Lòng trong chữ " tiện " là âm thanh của kiếm rút ra rồi tra vào vỏ. Chung Ngọc nghe mà không phản ứng kịp. Nhìn Bát Côn Chung Ngọc đăm đăm khách lạ trầm giọng:

- Các hạ biết ta rút kiếm bao nhiêu lần không?

Sắc mặt xanh mét, mồ hôi rịn trên trán Chung Ngọc lắc đầu. Giọng nói của y vang lên nghèn nghẹn:

- Không...

Chẳng nhìn ai khách lạ xoay lưng bước đi. Bụp... Bụp... Bụp... Sàn gạch bóng loáng vỡ vụn dưới bước chân khô luyện. Y đi tới đâu từng bước chân hằn sâu trên nền gạch đỏ tươi. Nếu lấy thước đo người ta sẽ thấy những bước chân đều bằng nhau không xê xích một ly.

Bát Côn Chung Ngọc lăm lăm:

- Trời... Bước chân khô luyện... Bước chân vũ sĩ... Y là ai...? Y là ai...?

- Kê... cầm... sổ... giang hồ... hồ...

Năm chữ " kê cầm sổ giang hồ " rền vang khách sảng rộng thênh thang.

- Bát Côn Chung Ngọc... Ta nhờ các hạ tuyên cáo cùng giới giang hồ Đại Việt là ta sẽ lần lượt viếng thăm những ai có tên trong sổ giang hồ...

Từng chữ... Từng chữ một đập ngang nhĩ của Chung Ngọc kêu o o. Y thù người lăm lăm:

- Kê cầm sổ giang hồ... Y là ai...?

Bất cứ ai lưu lạc giang hồ đều nghe danh biết tiếng hoặc có lần đụng chạm với Bạo Bệnh Quyền. Vốn mang nghiệp võ vào thân bất cứ vũ sĩ nào cũng có nhiều cơ hội chết vì đao kiếm hay quyền cước của đồng đạo giang hồ. Tuy nhiên biệt danh Bạo Bệnh Quyền ám chỉ tới một người sẽ chết vì bệnh chứ không phải vì đao kiếm bởi chẳng có ai đủ tài ba đánh bại vị thủ lĩnh hắc đạo Hoá Châu. Thủ hạ ba nghìn, tiền bạc dồi dào lại quen lón với triều đình ở Hoa Lư cộng thêm quyền thuật quái đản; những điều đó khiến cho Bạo Bệnh Quyền là kẻ khó đối phó cho những ai muốn trừ diệt hắn. Người ta đồn từ khi bắt đầu lang bạt cho tới nay Bạo Bệnh Quyền chưa hề biết thua ai về quyền thuật.

Có một cố sự mà các vũ sĩ thường hay hằng say bàn tán là chuyện của Bạo Bệnh Quyền. Trước khi trở thành thủ lĩnh hắc đạo Hoá Châu, Bạo Bệnh Quyền đã làm một hành động vô cùng ngoạn mục từ trước tới nay chưa ai dám làm.

Một thân một mình hắn đến Cổ Loa để mời vị chương môn độ tài bằng quyền thuật. Cổ Loa là một đại môn phái lừng danh giang hồ hơn nghìn năm qua nhiều tuyệt kỹ như Thực gia đao kiếm và nhất là ngón đòn vô vật bí truyền của Lý Ông Trọng Tướng Quân. Vị chương môn đương nhiệm phái Cổ Loa được người ta xưng tụng là thủ lĩnh của giới giang hồ Đại Việt. Tam Tuyệt Nhân. Biệt danh này không phải tự nhiên mà có. Ông ta phải bỏ cả đời khổ luyện võ thuật mới thành tựu được ba tuyệt kỹ đao kiếm quyền đồng thời phối hợp ba tuyệt kỹ này thành một tuyệt kỹ tân kỳ và đặc sắc.

Không một ai được chứng kiến cuộc so tài đồng thời hai đối thủ cũng không hề hé răng cho biết ai thắng ai bại. Tuy nhiên từ đó danh tiếng của Bạo Bệnh Quyền càng thêm lừng lẫy. Điều này cũng là một trong nhiều lý do thúc đẩy hắn trở thành thủ lĩnh Hóa Châu thành.

Trời vào khoảng xế chiều. Kê cầm sổ giang hồ thông thả bước ra khỏi cửa tây thành Hoá Châu. Khỏi thành non dặm y dừng lại nơi ngã ba đoạn rẽ vào con đường đất đỏ hoạch. Hòn dặm đường y ngừng trước cổng một gia trang đồ sộ và lộng lẫy. Vành môi y hơi nhếch thành nụ cười khi nhìn thấy ba chữ " Bạo Gia Trang " được viết theo lối đại tự mạ vàng óng ánh. Không nói tiếng nào y giơ chân đá hờ. Ầm... Không chịu nổi kinh lực khủng khiếp chiếc cột đá vỡ vụn thành trăm mảnh rơi la tả xuống đất.

- Ha... ha... ha... Biết trước sau gì các hạ cũng tới Bạo gia trang nên ta chờ sẵn...

Trầm lặng nhìn tên đàn ông tuổi ngoài bốn mươi, vận vũ phục màu đen tay cầm cây roi bằng gỗ lên nước bóng ngời giấy lát kê cầm sổ giang hồ lạnh giọng :

- Các hạ là Bạo Bệnh Quyền?

Tên đàn ông bật lên tràng cười ròn rã:

- Ha... ha... ha... Nếu ta chính là Bạo Bệnh Quyền thì các hạ chạy từ lâu rồi. Bạo đại ca ta bận ra Đại La thăm bằng hữu nên hôm nay Hữu Hào ta mới có dịp may thưởng thức chiêu kiếm giết người của các hạ...

- A... Hóa ra các hạ là Trần Hữu Hào, phó thủ lĩnh hắc đạo thành Hóa Châu...

Trần Hữu Hào có vẻ khoái chí vì đối thủ biết tới danh tính của mình. Cười ha hả hắn nói lớn:

- Chính ta... Hôm nay ta muốn thử xem thanh roi này có nhanh hơn đường kiếm của các hạ không. Mời...

Thông tay triển công phu trầm tĩnh kẻ cầm sỏ giang hồ cất giọng trầm trầm:

- Tuy các hạ không có tên trong sỏ giang hồ song tiếng xấu bay xa tứ xứ cho nên ta chẳng ngại ngừng khi phải xoá tên các hạ...

Tay hữu cầm roi, tay tả co vào thành hình thước thợ án tại đan điền, Trần Hữu Hào đứng im an thần định khí. Hai tay buông xuôi, hai bàn tay hơi mở ra, ngón trỏ và ngón cái gần chạm nhau, hai mắt mở lớn nhìn đối thủ kẻ cầm sỏ giang hồ triển công phu trầm tĩnh.

Song phương đứng im trong tư thế đó thật lâu. Bằng phương pháp an thần định khí hay công phu trầm tĩnh dần dần họ sẽ đạt tới cảnh giới khí hoà thần định và tâm bình. Trong cảnh giới cao siêu nhất của vũ thuật họ không những nghe bằng tai, thấy bằng mắt mà còn bằng cái tâm vi diệu của chính mình. Hai bên đều bất động nhưng trong cái bất động chứa đựng một cái động vô lường nhanh hơn phản ứng của đối phương. Kẻ nào tâm không bình, thần không định, khí không hoà sẽ phản ứng chậm hơn và sự thắng bại được phân định bằng thời gian của một sát na.

Trần Hữu Hào chợt nhích vai. Đối với một người không biết võ cái nhích vai này chỉ là một cử động bình thường; song đối với một vũ sĩ giang hồ nó sẽ dẫn đến một phản ứng khác. Vai vừa nhích động bàn tay mặt của họ Trần cũng máy động theo. Vũ... Ngon roi bằng gỗ mun đen ngời xé gió re re xẹt tới ngực đối thủ.

Không biết có nghe có thấy hay chẳng mà kẻ cầm sỏ giang hồ vẫn bất động dù đầu roi còn cách mục tiêu cự ly. Ánh mắt sáng rực của y nhìn đắm đắm vào một điểm duy nhất là bàn tay cầm roi của Trần Hữu Hào.

Đầu roi còn cách mục tiêu cự ly mà đối phương vẫn bất động, Trần Hữu Hào tức tốc biến chiêu. Hắn khẽ gạt cổ tay một cái và đầu roi đang từ huyệt nhũ căn đột ngột chuyển hướng xẹt xuống huyệt đan trung lạnh hơn điện chớp.

Ngay lúc Trần Hữu Hào gạt mạnh cổ tay, kẻ cầm sỏ giang hồ xuất thủ liền. Bàn tay cầm kiếm của y hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Điểm tuyệt diệu nhất trong thuật xử kiếm của kẻ cầm sỏ giang hồ là y ước lượng một cách vô cùng chính xác về thời gian lẫn bộ vị. Chậm quá thời chết mà sớm quá lại khiến cho đối phương có đủ thời gian để biến thế.

Rẹt... Trần Hữu Hào nghe âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ đồng lúc với ánh kiếm loè chớp. Hắn nghe và thấy nhưng tránh không kịp. Bụt... Âm thanh giết người nổi lên nghe nhưc buột thịt da. Vị phó thủ lĩnh hắc đạo Hoá Châu thành chệnh choạng lùi lại. Nơi yết hầu của hắn một giọt máu đỏ tươi từ từ ứa ra. Phịch.... Trần Hữu Hào ngã úp mặt xuống đất ngay dưới chân đối thủ.

Nhẹ lắc đầu thở dài kẻ cầm sỏ giang hồ xoay lưng bước đi. Từng dấu chân hằn sâu trên nền đất đỏ hoặch.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Quyền Sỏ Xóa Tên Người

Hơn tuần nay giới giang hồ Đại Việt hầu như sống trong cơn sốt nặng. Từ các thành Đại La, Hoan Châu, Hóa Châu, Hoa Lư, Cổ Loa, Lạng Giang cho tới nơi đầu ghềnh cuối sông các vũ sĩ giang hồ đua nhau bàn tán về một nhân vật kỳ lạ: kẻ cầm sỏ giang hồ.

Lai lịch bất minh, sư môn không ai tường, cộng thêm vũ thuật vô lường, tay kiếm trẻ tuổi tài cao này lần lượt xoá tên những tay sừng sỏ và cự phách của phe hắc đạo. Chỉ bằng một chiêu kiếm y hạ sát Bất Bình Thủ Hồ Châm, Đoàn Trường Thương Nguyễn Long và Trần Hữu Hào. Giết chết một trong ba nhân vật hắc đạo trên đã khó mà giết bằng một chiêu kiếm thời trong giới giang hồ hiện nay chắc không người nào làm được. Ai sẽ là nạn nhân của tay kiếm quái đản chuyên xách kiếm đi xoá tên người?

Mặc dù đã quá canh ba song Phong Vân vũ đường vẫn còn thấp đèn sáng trưng. Từ trong gian đại sảnh rộng vang ra tiếng cười nói. Hôm nay là một ngày vui của vũ đường Phong Vân; lò luyện võ nổi tiếng khắp Hoá Châu và luôn cả miền Nam Đại Việt. Nói tới Phong Vân vũ đường người ta liền tưởng ngay tới một nhân vật cự phách giang hồ. Phong Vân Quyền Nguyễn Bạt. Cọp chết để da người ta chết để tiếng. Nguyễn Bạt chưa chết song danh tiếng rền vang khắp sông nước. Từ khi lộ diện giang hồ chỉ bằng hai bàn tay thịt và bảy mươi hai thức quyền Phong Vân, họ Nguyễn được liệt vào hàng quyền thủ lĩnh danh. Trong đời trôi nổi đó đây, so tài độ sức với các cao thủ thượng đẳng Nguyễn Bạt thường thắng hoặc hoà chứ không hề bại. Sau thời gian dài lưu lạc Nguyễn Bạt tuyên bố qui ẩn, mở điền trang và lập vũ đường để đào tạo học trò. Chẳng mấy chốc Phong vân vũ đường nổi tiếng khắp nước và môn sinh tới thụ nghiệp đông không biết bao nhiêu mà kể. Hôm nay là ngày Nguyễn Bạt ăn mừng thượng thọ. Môn sinh của Nguyễn Bạt từ khắp nơi tấp nập về mừng ngày vui của sư phụ. Quả biểu chất đầy gian đại sảnh.

Một người khách lạ cúi đầu đều bước trên con đường dẫn đến cổng Phong Vân vũ đường. Thấy võ sinh đứng gác cổng y cung kính thi lễ:

- Kính chào huynh trưởng... Tuy không phải là môn sinh của Phong Vân Quyền Nguyễn lão tiền bối song chỉ vì hâm mộ tiếng tăm nên tôi không quản đường xa lặn lội mang quà tới chúc mừng. Kính nhờ huynh chuyển món quà mọn này đến tận tay Nguyễn lão tiền bối tôi cảm kích vô cùng...

Gã đệ tử của Phong Vân vũ đường thăm quan sát người khách lạ. Gã biết khách là một vũ sĩ giang hồ qua bộ vũ phục bằng vải thô và chuỗi kiếm nhô lên khỏi vai. Tuy chẳng biết lai lịch cùng sư môn song nghe người lạ nói năng lễ độ và cung kính, một điều Nguyễn lão tiền bối hai điều Nguyễn lão tiền bối gã đâm ra có cảm tình với người lạ.

Đưa tay nhận gói quà gói cẩn thận bằng vải lụa điều gã nói với người lạ:

- Vì môn pháp nghiêm nhứt nên tôi không dám tự tiện mời huynh đài vào. Xin huynh ráng chờ tôi mang quà vào trình với trưởng tràng để xem người định liệu ra sao...

Dứt lời gã môn sinh hồi hã mang quà vào trình với người đệ tử trưởng tràng. Gã này bảo rằng:

- Ta sẽ trình sư phụ ngay để xem người định liệu ra sao xong sẽ mời khách vào...

Chờ tới lúc sư phụ bắt đầu mở quà tên đệ tử trưởng tràng cung kính thốt:

- Trình sư phụ... Có một người khách lạ mang quà tới biểu còn đang đứng chờ ngoài cổng..

Nguyễn Bạt mau mắn nói:

- Ngươi cứ việc mở quà đưa cho ta xem xong cho người ra mời khách vào để khỏi mang tiếng thiếu lễ...

Gã đệ tử trưởng tràng mở vuông vải đỏ bày ra một quyển sổ bìa đen tuyền. Bán tín bán nghi không biết là vật gì gã liền trao cho sư phụ. Đón lấy quyển sách bìa đen Phong Vân Quyền Nguyễn Bạt lật trang đầu. Trên nền giấy trắng tinh hiện năm chữ bằng mực đỏ rực màu máu "Bất Bình Thủ Hồ Châm". Run tay Nguyễn Bạt lật nhanh trang thứ nhì. Năm chữ "Phong Vân Quyền Nguyễn Bạt" đập vào mắt khiến cho tay quyền hạng nhất nước Nam bật la thảng thốt:

- Trời... Kê cầm sổ giang hồ... Quyển sổ xoá tên người...

Năm chữ kê cầm sổ giang hồ bật ra từ miệng của Nguyễn Bạt vang lên đồng vọng trong gian đại sảnh đông người. Đang ăn uống trò chuyện thiên hạ cũng phải xôn xao hẳn lên.

- Kê... cầm... sổ... giang... hồ... Hấn ở đâu...? Hấn ở đâu...?

Nguyễn Bạt cố gắng giữ thái độ tự nhiên xong giọng nói của lão nghe khàn đặc:

- Hấn... đến... đây... Hấn tới đây tìm lão phu...

Mọi người bu lại chỗ Nguyễn Bạt ngồi. Hàng trăm cặp mắt đóng đinh vào năm chữ Phong Vân Quyền Nguyễn Bạt được viết bằng mực đỏ rực màu máu.

- Đánh... Hấn đến gây sự thì ta đánh... Ta đông thời sợ gì hấn...

Khoát tay cho mọi người im lặng, Nguyễn Bạt lấy mắt ra hiệu cho đệ tử trưởng tràng đoạn bước ra sân nói lớn:

- Nghe danh các hạ rền hơn sấm nổ lão phu kính mời các hạ vào nhà uống vài chén rượu...

Hiểu ý sư phụ, gã đệ tử trưởng tràng hồi hã sắp xếp môn sinh bày trận đón tiếp khách quý.

- Đa tạ...

Miệng buông hai chữ kê cầm sổ giang hồ khoa chân bước vào con đường đao kiếm.

- Đánh...

Gã đệ tử trưởng tràng của Phong Vân vũ đường hò lớn. Trăm nghìn môn vũ khí chuyển động trùm phủ lấy đối phương. Hai cánh tay của kê cầm sổ giang hồ cùng lúc dấy động. Hai bàn tay nào chặt, chém, vụn, bẻ, xô, đẩy, móc, vỗ. Y đi tới đâu người ngã ra tới đó. Chừng ngượng chín trà y đã đi được nửa đường.

- Phong Vân phải từng nổi danh giang hồ mà nay đụng chạm ta mới biết chỉ là phường bị thịt. Nguyễn Bạt... Ta chỉ muốn xoá tên lão trong cõi giang hồ mà thôi. Nếu lão không ra lệnh cho đệ tử rút lui thì ta sẽ xoá tên luôn cả Phong Vân vũ đường...

Nguyễn Bạt làm thinh. Đứng trên cao mục kích đối phương thi triển vũ thuật lão rùng mình dựng tóc gáy. Chỉ hơn ba mươi mà đối phương đã tới luyện được trình độ vũ thuật cao siêu khó có người sánh kịp. Đối phương ra đòn, xuất chiêu, biến thể, hóa thức cực kỳ chính xác. Có thể nói đối phương không đánh hụt chiêu nào.

Nghe kẻ lạ lớn tiếng khinh miệt bản phái gã đệ tử trưởng tràng nóng mặt. Nạt tiếng lớn gã lao mình vào vòng chiến. Vừa lâm trận gã trở liền Phong Vân quyền. Tay mặt nắm lại tổng ra một quyền trong lúc bàn tay tả nửa mở nửa khép chém tả tả tới tót vai của đối phương. Chiêu thức còn cách mục tiêu gang tấc gã đập bộ bước dài. Hữu quyền chọt mở rộng thành chưởng vỗ ào tới ngực, còn tay tả bỗng mở khoằm khoằm như vuốt rồng chụp xuống đan điền.

Hai cánh tay của kẻ cầm sỏ giang hồ loáng động. Y ra tay giản dị, tầm thường song chính xác cho nên hiệu nghiệm cực cùng. Tay tả bắt từ trên chụp xuống còn tay hữu từ dưới kéo ngược lên. Hai bàn tay mở ra chụp vào cổ tay đối thủ.

- Đi..

Thân thể to lớn nặng nề của gã đệ tử trưởng tràng Phong Vân phái tựa con diều đứt dây bay lên không rồi rơi phịch xuống đất nằm im không động đậy. Con đường đầy người và đao kiếm tan rã nhanh chóng.

Không đổ giọt mồ hôi và hơi thở gấp kẻ cầm sỏ giang hồ bước tới trước mặt vị chưởng môn của Phong Vân vũ đường. Nhìn thẳng vào mặt đối phương y cao giọng:

- Nguyễn Bạt...Ta với các hạ tuyệt nhiên không có thù oán riêng tư. Sở dĩ ta tới gặp các hạ chỉ vì sứ mệnh làm sạch giang hồ do sư môn giao phó...

Phong Vân Quyền Nguyễn Bạt cười hực:

- Làm sạch giang hồ... Các hạ ý trọng vào điều gì mà lớn tiếng rêu rao làm sạch giang hồ... Công đạo ư...?

Giọng nói của tay kiếm giết người trầm xuống thật thấp:

- Tại hạ chẳng ý trọng vào điều gì hết. Ngay cả công đạo tại hạ cũng chẳng màng. Các hạ giết người thời sẽ bị người giết. Đó là luật giang hồ...

Hướng về đám đông đang đứng sau lưng Nguyễn Bạt y cao giọng:

- Không phải tại hạ định phân bua với chư vị song tại hạ biết rõ Nguyễn Bạt hai tay dính đầy máu tanh của đồng đạo giang hồ cũng như của dân lành vô tội. Hôm nay tại hạ thay mặt những người đã chết để đòi món nợ máu mà lão đã vay của thiên hạ. Bất cứ ai ngăn trở sẽ bị tại hạ xoá tên trong cõi giang hồ...

Dù thắc mắc không biết Nguyễn Bạt đã làm điều gì xấu xa trong quá khứ mà kẻ cầm sỏ giang hồ bảo lão hai tay dính đầy máu của đồng đạo giang hồ; song đám đông không có thái độ nào khác hơn là đứng im chờ xem diễn biến.

Bước ra đứng giữa sân kẻ cầm sỏ giang hồ cao giọng:

- Phong Vân Quyền Nguyễn Bạt... Các hạ mức danh quyền thuật trong giới giang hồ nước ta thời hôm nay ta sẽ cho các hạ chết vì quyền thuật... Mời...

Tầm tìm cười Nguyễn Bạt đứng đỉnh bước vào vòng đấu. Lão hoàn toàn lấy lại bình tĩnh cũng như phong độ chưởng môn một phái võ lừng danh. Điều khiến lão thích chí song chẳng lộ ra là đối thủ đã làm đúng ý mình.

Kẻ cầm sỏ giang hồ nổi tiếng về thuật xử kiếm độc địa mà nay dám tuyên bố dùng quyền thuật để đánh bại đối thủ. Như thế chẳng khác nào y múa rìu qua mắt thợ. Lão ngán đối phương về thuật xử kiếm chứ về quyền thuật lão chẳng ngại bất cứ cao thủ nào của giới giang hồ Đại Việt.

Bùng... Như đề thị uy Nguyễn Bạt vỗ hai ống tay áo chứa đầy kinh lực vào nhau gây thành âm thanh thật lớn. Không ôm quyền bái tổ, không xoạc chân đứng tấn cũng chẳng cần triển công phu trầm tĩnh hay an thần định khí gì hết vị chưởng môn phái Phong Vân xuất chiêu liền.

Tả quyền tổng ra một đòn thẳng vào đan điền còn hữu quyền tả đánh ập vào bên hông trái. Chiêu thức đi hơn nửa đường Nguyễn Bạt hò tiếng lớn. Bàn tay tả đang nắm lại thành quyền chọt mở ra khoằm khoằm móc ngược lên huyết đản trung. Phần hữu quyền tả tả đánh vào hông bỗng khép lại thẳng băng trong một thế triệt thủ chém vút vào khuỷu tay bên tả của đối phương. Nguyễn Bạt ra đòn lạnh lẽ, biến hoá và kinh lực cực kỳ dũng mãnh.

- Quyền thuật tân kỳ lắm...

Miệng lên tiếng khen kẻ cầm sỏ giang hồ lùi một bước. Nguyễn Bạt nạt nho nhỏ sấn tới bước dài. Hai ống tay áo rộng no tròn kinh lực không ngớt vung lên hạ xuống. Hai bàn tay lúc nắm lại thành quyền, khi co thành chỉ, khép thành triệt thủ, mở ra chưởng, cong thành trảo bay lượn chập chòn trên khắp huyết đạo của đối thủ. Trừ hai người trong cuộc không có ai đủ sức để nhận biết Nguyễn Bạt đã xuất bao nhiêu chiêu, biến bao nhiêu thế và đối bao nhiêu thức.

Kẻ cầm sỏ giang hồ lùi một bước nữa. Đám đông đứng ngoài có vẻ thất vọng khi thấy kẻ cầm sỏ giang hồ phải thối lui trước sự tấn công dồn dập của Nguyễn Bạt. Có người lớn tiếng bình phẩm:

- Y tài bộ như thế mà giang hồ đồn ầm lên là nhất đẳng cao thủ...

- Võ gì y... Võ cua, võ còng chắc...

- Chắc y học lóm ở đâu được mấy miếng võ

mèo quào nay đem ra để hù thiên hạ...

Người ngoài cuộc nói như thế song chỉ có Nguyễn Bạt mới biết bản lĩnh của kẻ cầm sỏ giang hồ cao thâm tới mức độ nào. Đối phương lùi nhưng lùi không có nghĩa là bại. Đối phương thủ song trong cái thủ biết đâu lại chẳng chứa đựng công không ai có thể đo lường được. Ngoài ra lão tấn công với bảy tám phần kinh lực mà đối phương vẫn tránh né một cách dễ dàng.

Nạt tiếng cực lớn để trợ oai Nguyễn Bạt thay đổi liên chiêu thức. Kinh lực từ song quyền làm bụi đất bốc mờ mờ đồng thời chiêu thức cũng trở nên biến ảo, nguy dị, thần tốc, khinh linh và phiêu hốt lạ thường. Hai bàn tay nào nắm, chặt, vỗ, điểm vào khắp các huyệt đạo trên người đối phương.

Ở ngoài nhìn vào người ta thấy kẻ cầm sỏ giang hồ như con thuyền nhỏ mỏng manh đang trầm mình dưới những lượn sóng khổng lồ và không biết sẽ bị nhận chìm lúc nào. Y ở vào thế thủ, cố gắng chống trả các đòn tấn công dồn dập và dữ dội của đối phương. Tuy nhiên qua hơn ba mươi hiệp giao tranh mà trận chiến vẫn còn tiếp tục.

Lần lần người ta mới nhận ra rằng tuy bị dồn vào thế thủ nhưng kẻ cầm sỏ giang hồ không bại và nhất là không bị trúng đòn. Đối thủ đánh đâu y đỡ đó, chống trả một cách miễn cưỡng song Nguyễn Bạt không thể nào đánh trúng y được.

Tới đây một vài cao thủ mới nhận ra bản lĩnh cao siêu của kẻ cầm sỏ giang hồ. Y đã đem vụng về khắc chế tinh xảo, giản dị chống biến hoá và chậm chạp đối kháng với nhanh nhẹn. Nguyễn Bạt đánh thực, đánh cật lực còn y đánh như chơi như đùa bỡn. Bằng cách giao đấu đó y có thể kéo dài trận đấu suốt đêm hầu chờ đợi tới lúc đối thủ kiệt lực để ra tay.

- Phong Vân quyền quả nhiên tuyệt diệu nhưng các hạ hãy xem đây...

Chữ cuối vừa buông kẻ cầm sỏ giang hồ đổi từ thủ sang công và cách tấn công của y khiến ai ai cũng trầm trồ khen ngợi và thần phục.

Hai ống tay áo rộng no đầy kinh lực chợt loáng động tợ điện chớp. Cánh tay hữu từ ngoài kéo ập vào nửa đường xong trong ống tay áo rộng lộ ra năm ngón tay chụm lại nhọn hoắt tựa mỏ chim mổ vút vào thái dương huyệt. Cùng lúc đó bàn tay tả từ dưới đánh ngược lên ngang ngực bồng mớ khoằm khoằm tựa vuốt chim bầu vào yết hầu của đối thủ.

Rẹt... Phong Vân Quyền Nguyễn Bạt lạng mình khỏi vòng đầu. Thân áo trước của lão bị cào rách tả tơi thành năm ba mảnh. Nếu không có thân thủ linh hoạt lão đã chết hoặc bị thương nặng vì đòn trào công độc địa của kẻ cầm sỏ giang hồ.

Ngầm hít hơi dài trấn tĩnh tâm thần lão nhìn đối thủ với vẻ hoài nghi lẫn kinh ngạc. Vành môi hơi nhếch thành nụ cười kẻ cầm sỏ giang hồ háng giọng:

- Với chiêu quyền mà ta vừa thi triển các hạ thấy thế nào...

Nguyễn Bạt lặng thinh. Dù lịch lãm giang hồ, dù kiến thức võ học quảng bác lão cũng không nhận ra chiêu thức, đường lối và lộ số của thứ quyền thuật mà đối thủ vừa thi triển. Hồ tiếng lớn lão đáp bộ.

Hai bàn tay nào móc, vỗ, chặt chém vào khắp các huyệt đạo trên người của đối thủ; lão dồn hết nội lực vào chiêu thức dường như biết đây là cuộc tử chiến có một không hai trong đời giang hồ mà nếu thua cuộc sẽ dẫn tới cái chết chắc chắn không tránh được.

Thoáng chốc kinh phong dậy rạt rào cùng với bụi đất bốc mịt mờ. Hàng trăm ngàn bóng tay nổi trùng trùng điệp điệp khiến cho ngay cả người trong cuộc cũng khó lòng nhận ra đâu là thế thực đòn hư.

Bịch... Bịch... Phong Vân Quyền Nguyễn Bạt hồi bộ bước dài. Khoé miệng của lão rỉ máu tươi chứng tỏ nội thương không nhẹ. Còn kẻ cầm sỏ giang hồ đứng im và nét mặt xanh dòn. Điều này đủ tỏ y cũng bị trúng đòn nhưng so ra nhẹ hơn đối thủ.

Nhìn Nguyễn Bạt giấy lát y lạnh giọng:

- Phong Vân quyền tuy nổi tiếng giang hồ song ý trượng vào đó mà đối địch với ta thì các hạ không sống sót được đâu. Còn công phu, tuyệt kỹ nào hay hơn lão cứ việc đem ra thi thố...

Dứt lời tay kiếm giang hồ co chân mặt bước tới một bước. Lối bỏ bộ này khá kỳ lạ không giống như người ta bước mà mường tượng như bước chân của loài chim. Chân mặt của kẻ cầm sỏ giang hồ co lên thành hình thước thợ xong bàn chân bắt từ trên cao bước chênh chếch xuống. Cùng với động tác bỏ bộ bước đi cánh tay tả đang xuôi xuống bên hông bỗng đưa lên ngang vai đoạn bắt từ ngoài đánh ập vào thái dương huyệt của Nguyễn Bạt.

Chưa hết... Cánh tay hữu dựng lên cao ngang mặt, năm ngón tay chụm lại nhọn hoắt như mỏ chim mổ một đòn cường ngạnh vào huyệt thần tàng ngay ngực đối thủ. Nói ra thì chậm và dài giòng song tất cả những động tác trên được kẻ cầm sỏ giang hồ làm nhanh hơn chớp mắt.

Ngay khi đối thủ vừa xuất chiêu Phong Vân Quyền Nguyễn Bạt chợt la thất thanh:

- Lạc công phu...

Miệng la thất thanh tay quyền lừng danh tức tốc giải đòn. Chát... Chát... Nguyễn Bạt lão đảo lùi lại. Thân danh một cao thủ lấy lừng mà nét mặt của lão cũng lộ nét đau đớn đủ hiểu lão đã bị thương nặng. Điều khiến lão kinh sợ nhất chính là thứ công phu bí truyền mà đối phương vừa thi triển.

Lạc công phu nổi tiếng nhất giang hồ mà hầu như đã thất truyền từ lâu. Đây là công phu của Hồng Lạc phái, một phái võ lâu đời nhất của giới giang hồ Đại Việt.

Hồng Lạc phái được sáng lập từ thời Hùng Vương. Sau khi vua Hùng Vương thứ mười tám bị An Dương Vương Thục Phán đánh bại, Hồng Lạc phái biến mất khỏi giang hồ. Mãi cho tới lúc hai bà Trưng Trắc và Trưng Nhị phát cờ khởi nghĩa ở Mê Linh, người ta mới thấy Hồng Lạc phái xuất hiện với danh xưng mới là Lạc Việt cùng thứ công phu kỳ bí và quái dị nhất giang hồ.

Dù đối thủ bị trúng thương kẻ cầm sổ giang hồ vẫn không tấn công tiếp. Nhìn Nguyễn Bạt đắm đắm y cất giọng trầm trầm:

- Các hạ còn công phu tuyệt kỹ nào hay hơn nữa hãy đem ra chứ Phong Vân quyền chẳng đánh bại ta được đâu..

Nguyễn Bạt biết điều đó. Muốn thắng được đối thủ lão phải trở tuyệt kỹ bí truyền nào khác. Liếc một vòng khán giả lão cất giọng khàn khàn:

- Các hạ là học trò của Lạc Việt phái?

Kẻ cầm sổ giang hồ nhếch môi cười:

- Chỉ xử một đòn trong Lạc công phu rồi các hạ bảo ta là học trò của phái Lạc Việt. Nếu ta giở đòn này thì các hạ bảo ta là môn đệ của ai..

Dứt lời y xô người nhập nội đồng thời thi triển một đòn kỳ lạ khiến cho Nguyễn Bạt lẫn đám đông bạt la thảng thốt:

- Vô vật....

- Vô vật...

- Lý Ông Trọng...

- Lý Tướng Quân...

Mấy chữ trên chỉ tới một tuyệt kỹ lừng danh và một vũ sĩ giang hồ nổi tiếng hơn ngàn năm qua. Lý Ông Trọng là vũ sĩ giang hồ rồi sau đó về làm võ tướng của An Dương Vương Thục Phán. Với ngón đòn vô vật quái đản cộng thêm cầm nã thủ pháp đặc dị, Lý Ông Trọng từng so tài và đánh bại vô số các cao thủ của giới vũ lâm Trung Hoa dưới triều Tần Thủy Hoàng khi ông cầm đầu sứ bộ sang triều cống vua Tần.

Với bản lĩnh cao siêu ông được Tần Thủy Hoàng trọng dụng, ban cấp chức tước đồng thời chỉ huy một đạo quân trấn giữ Vạn Lý Trường Thành.

Thời gian dài sống nơi biên cương ông đã đem ngón đòn vô vật bí truyền ra đấu với các vũ sĩ Hung Nô và Tây Hạ. Thu thập cũng như học hỏi những tinh hoa của người, Lý Ông Trọng phối hợp với công phu của mình để sáng tạo ra những ngón đòn vô vật mới lạ và đặc sắc hơn. Trở về nước Lý Ông Trọng đã làm giới giang hồ Đại Việt trầm trồ thán phục với ngón đòn vô vật kỳ bí và mới lạ này.

Thân danh quyền thủ lừng lẫy Nguyễn Bạt nào xa lạ gì với các ngón đòn vô vật lừng danh của Lý Ông Trọng do đó lão mới thất thần trước chiêu thức mà kẻ địch vừa thi triển.

Nhờ nhãn quan sắc bén lão thấy thoát đầu tay hữu đâm vào đan điền xong gấp lại thành hình thước thợ với khuỷu tay nhọn hoắt thúc vào đan trung đoạn bàn tay mở ra khoằm khoằm móc vào yết hầu rồi hất ngược lên cầm. Chưa hết. Ngay lúc hữu quyền vừa ra chân trái của kẻ cầm sổ giang hồ bước lên hơn nửa bước đồng thời đầu gối bên tả thúc nhanh vào hạ bộ trong lúc bàn chân còn thừa sức đá vào đầu gối của mình.

Đối phương ra tay không nhanh lắm song tất cả động tác đều ăn khớp và nhịp nhàng với nhau cho nên hiệu nghiệm cực cùng. Bịch... Nguyễn Bạt lạng mình khỏi vòng đấu. Kẻ cầm sổ giang hồ cười nhạt:

- Với ngón đòn vô vật này các hạ bảo ta là môn đệ của phái nào, Cổ Loa hay Lạc Việt?

Nguyễn Bạt làm thinh. Từ ngàn năm qua Lạc Việt với Cổ Loa là thù địch. Bảo một người là môn đệ của Lạc Việt và Cổ Loa là chuyện không bao giờ xảy ra. Vuốt chòm râu bạc lẩm lẩm máu hồng Nguyễn Bạt bật cười sang sảng:

- Công phu của các hạ hay tuyệt nhưng ta mời các hạ thưởng lãm vài chiêu thô thiển...

Đối phương vừa dứt lời kẻ cầm sổ giang hồ xuất chiêu liền. Khác hẳn những lần trước, y ra tay thần tốc, biến ảo và vô cùng trầm trọng. Y thi triển những công phu tuyệt kỹ lạ lùng và kỳ bí mà ngay cả một kẻ lịch duyệt như Nguyễn Bạt cũng không biết đó là công phu hay tuyệt kỹ của gia trang hay môn phái nào trong giới giang hồ Đại Việt.

Phong Vân Quyền Nguyễn Bạt chợt ré lên tựa như con gà trống cất tiếng gáy khi trông thấy kẻ địch đồng thời quyền thuật của lão cũng thay đổi rõ rệt.

Hai cánh tay dang ra thẳng băng, thân hình rùn xuống gần sát mặt đất; Nguyễn Bạt thoát trông mừng tượng như con gà trống sắp đánh nhau với kẻ địch. Thân hình lão uốn éo, nghiêng bên này ngã bên kia và xoay tròn quanh địch thủ. Thịnh thoảng lão nhảy xổ vào cùng với song cước giở lên và hạ xuống như chày giã gạo.

- Kê cước... Kê cước...

Khán giả đứng ngoài la lớn. Tiếng nói của kẻ cầm sổ giang hồ vang lên rõ mồn một :

- Chư vị nói đúng đấy... Đó là Kê cước của Lê Đạo Hạc...

Thiên hạ đứng ngoài đều nhìn thấy Nguyễn Bạt thi triển Kê cước. Điều mà họ thắc mắc không hiểu tại sao họ Nguyễn lại biết được Kê cước, một tuyệt kỹ bí truyền của Lê gia trang ở Bắc Giang. Đó là tuyệt kỹ tân kỳ của một vũ sĩ giang hồ lừng danh tên Lê Đạo Hạc.

Sinh trưởng trong một gia đình giàu có ở huyện Vũ Ninh, Lê Đạo Hạc mê thích võ thuật từ thuở nhỏ. Sau thời gian khổ luyện họ Lê nhập giang hồ và nổi tiếng liền. Tuy nhiên chỉ được mấy năm và không ai biết lý do y lại tuyên bố phong kiếm qui ẩn giang hồ về vui hưởng thú điền viên.

Thiên hạ có người mê tiền, mê rượu, mê võ thuật, mê nhan sắc; riêng Lê Đạo Hạc hoàn toàn khác. Y mê gà. Nghe người ta đồn bắt cứ ở đâu dù xa xôi cách trở có con gà lạ với nước đá hay, Lê Đạo Hạc tức tốc tới xem cho kỹ được. Y dám bỏ lượng bạc hay mười quan tiền để mua một con gà đẹp có nước đá tân kỳ và đặc dị. Gia trang của y nuôi hàng ngàn con gà to nhỏ, lớn bé với hàng trăm giống, loại khác nhau.

Dường như để tưởng thưởng cho giống vật mà mình yêu thích, Lê Đạo Hạc khổ công nghiên cứu và sáng tạo ra Kê cước, một tuyệt kỹ còn lưu truyền đến hôm nay.

Với những cú đá tân kỳ, quái đản và lạ lùng; trong lần phô diễn đầu tiên tại thành Đại La Lê Đạo Hạc đã bại Vô Địch Cước Hùng Hoàn, một nhất đẳng cao thủ về cước của giới giang hồ Đại Việt.

Sau đó họ Lê đem Kê cước ra so tài với các phái Cổ Loa, Lạc Việt, Tướng Quốc cùng các gia trang hoặc vũ sĩ giang hồ nổi tiếng. Ai ai cũng đều nhìn nhận Kê cước là một tuyệt kỹ ngang hàng với Hồ quyền, Xà quyền hay Ưng trảo.

Kê cước của Lê Đạo Hạc được chia làm hai phần thượng và hạ. Phần hạ gồm các cú đá bình thường của một con gà chưa say máu hoặc chưa bị đối thủ dồn vào tử lộ. Họ Lê đã khổ công nghiên cứu từ các ngón đá đặc biệt nhất của con gà rồi đem phối hợp với võ thuật để tạo nên phần thượng với những cú đá kỳ bí quái đản không ai lường được.

- Ta biết trước sau gì các hạ cũng phải trở kê cước...

Lòng trong tiếng nói thân hình kẻ cầm sỏ giang hồ chợt lún xuống thấp đồng thời hai bàn tay chụm lại cong cong như đầu con rắn liên tục mổ tới hoặc rút lại.

- Xà quyền...

Thiên hạ đứng ngoài la lớn khi thấy kẻ cầm sỏ giang hồ đem xà quyền ra đối kháng với kê cước. Gà vốn sợ rắn cho nên đem xà quyền tất khắc kỵ được kê cước. Hiện nay trong giới giang hồ Đại Việt không có mấy người chuyên luyện xà quyền. Gia trang luyện xà quyền nổi tiếng nhất là Thái gia trang ở châu Thái Nguyên. Người người lên tiếng nói:

- Làm sao y biết được Xà quyền của Thái gia trang...

- Không phải đâu... Xà quyền mà y phô diễn không phải của nhà họ Thái...

- Ngẫm ra y lại thông thạo rất nhiều công

phu, tuyệt kỹ của giới giang hồ...

Rốp... Rốp... Song phương đình thủ. Người ta thấy Phong Vân Quyền Nguyễn Bạt té nằm dài trên đất. Lão cố ngồi dậy mà không được vì hai chân bị gãy.

Nhìn đối thủ gãy lất kẻ cầm sỏ giang hồ cao giọng:

- Hơn sáu năm trước đây nửa đêm có kẻ lạ mặt lén vào Lê gia trang đánh cắp bí phổ về Kê cước của Lê Đạo Hạc. Không những đánh cắp bí phổ hán còn tóm thu tài vật đồng thời giết ba mươi tám người của Lê gia trang. Vụ giết người cướp của này chắc chư vị đều biết....

Mọi người nhìn nhau. Dĩ nhiên họ biết. Đây là vụ án lớn từng gây xôn xao trong giới giang hồ. Tuy nhiên rốt cuộc rồi người ta cũng không biết ai là thủ phạm.

Kẻ cầm sỏ giang hồ trầm giọng xuống:

- Sáu bảy năm qua không một ai có thể nghi ngờ một quyền thủ lừng danh như các hạ lại là kẻ cướp của giết người...

Nguyễn Bạt nín lặng. Nếu không chiếm đoạt bí phổ làm sao lão biết cách thi triển kê cước. Điều này đủ chứng tỏ cho mọi người biết rằng Nguyễn Bạt là thủ phạm của vụ giết người cướp của tại Lê gia trang.

Kẻ cầm sỏ giang hồ xoay người bước đi. Bụp...Bụp... Trên nền đất đỏ nhẵn thín nổi từng dấu chân hằn sâu cả tấc.

Hàng trăm người lặng nhìn không nói lời nào. Dường như họ kinh hoàng lẫn thán phục khi thấy tay kiếm giang hồ phô diễn những bước chân vũ sĩ. Họ biết không một ai trong bọn có đủ nội lực để thi thố bước chân khổ luyện. Không những thuật xử kiếm độc địa, quyền thuật quái đản kẻ cầm sỏ giang hồ phải có nội lực cực kỳ thâm hậu.

Từ ngoài công vọng vào giọng nói trầm và lạnh lùng:

- Phong Vân Quyền Nguyễn Bạt....Các hạ cướp của, giết người vô tội mà còn sống quá sáu mươi là thọ lắm rồi...

Câu nói được bỏ lửng ở đó song Nguyễn Bạt và mọi người đều hiểu. Kẻ cầm sổ giang hồ có ý để cho đối phương tự xử lấy tội của mình. Nguyễn Bạt thờ dài vung tay đập xuống đình đầu. Bụp... Tay quyền lừng danh trong giới giang hồ Đại Việt ngã ra đất nằm im lìm.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ba Người Đánh Một Không Chột Cũng Què

Gió thu hiu hắt. Sương thu lạnh. Từng chiếc lá vàng rơi dạt theo chiều gió. Mây trắng dật dờ trôi. Chút nắng thu long lanh đọng trên tàng cây.

Cỗ xe ngựa ngừng trước cổng một gia trang lộng lẫy có gia đình đứng gác. Từ trên cỗ xe tứ mã gã phu xe ăn mặc bảnh bao thông thả bước xuống. Chỉ cần nhìn cỗ xe ngựa và gã phu xe, người ta thừa biết chủ nhân phải thuộc hàng giàu sang phú quý.

Vung vung chiếc roi da gã phu xe bước tới chỗ tên gác cổng đứng. Bằng giọng tuy cung kính và nhã nhặn song ẩn chút cao ngạo gã phu xe cười nói:

- Dám hỏi huynh đài đây có phải là Vô gia trang?

Biết khách lạ nếu không là bằng hữu hay người quen tất cũng là quý khách tên gác cổng tươi cười đáp:

- Đúng... Đây chính là Vô gia trang. Chủ nhân của huynh chắc tới dự lễ cưới con gái của Vô viên ngoại?

Gã phu xe gật đầu thay cho câu trả lời. Trờ về xe gã thừa chuyện với chủ nhân xong cầm lấy gói quà đến trao cho tên gác cổng.

- Chủ nhân của tôi vốn là khách từ phương nam tới dự lễ cưới con gái của Vô viên ngoại. Tuy nhiên vì ngoại bệnh tình linh nên người xin hẹn ba ngày sau sẽ trở lại. Nhờ huynh đài chuyển món quà mọn này cho Vô viên ngoại và thưa với người chủ nhân tôi sẽ thân hành đến tạ lỗi sau...

Tên gác cổng vui vẻ nhận quà. Đợi cho cỗ xe ngựa lẩn bánh hấn mang quà vào trình với lão tổng quản. Như được lệnh trước lão tổng quản tức tốc mở cửa ra khám xét.

Đôi mắt lão tròn tròn nhìn quyển sổ bìa đen nằm im trong hộp. Nhấc quyển sổ lên lão lật nhanh trang đầu. Trên nền giấy trắng tinh hiện năm chữ "Bất Bình Thủ Hồ Châm". Run tay lão lật trang thứ nhì. Tên Phong Vân Quyền Nguyễn Bạt hiện lên. Như linh cảm được chuyện bất tường lão lật trang thứ ba. Năm chữ Nhị Quyền Vô Sở Đắc đỏ rực màu máu nhảy múa bay lượn chấp chờn trong mắt lão tổng quản.

- Trời... Kê... cảm... sổ... giang... hồ... Quyền sổ xoá tên người...

Không kềm giữ được lão tổng quản Vô gia trang la nho nhỏ. Gấp quyển sổ bìa đen lại lão thở hắt hơi dài buong bả bước ra cửa.

Đang ngồi trò chuyện cùng khách khứa chợt thấy thủ hạ thân tín bước vào với dáng hốt ha hốt hãi, Nhị Quyền Vô Sở Đắc biết có chuyện quan trọng hoặc nguy cấp xảy ra. Nói lời tạ lỗi cùng khách hấn bước nhanh tới chặn đường lão tổng quản.

- Có chuyện gì vậy tổng quản?

Chẳng đáp lời chủ nhân lão chìa ra quyển sổ bìa đen tuyền. Nhị Quyền Vô Sở Đắc lật trang đầu. Năm chữ Bất Bình Thủ Hồ Châm hiện ra. Trang thứ nhì là Phong Vân Quyền Nguyễn Bạt còn trang thứ ba ghi vồn vẹn năm chữ Nhị Quyền Vô Sở Đắc.

Nụ cười nhạt thếch nở trên môi vị chúa tể hắc đạo thành Đại La cùng giọng nói rít qua hai hàm răng cắn chặt:

- Hừ... Kê cầm sổ giang hồ... Hừ... Quyền sổ xoá tên người... Ta đợi ngươi lâu rồi...

Gấp quyển sổ bìa đen lại hấn bảo tổng quản đi mời các thủ lĩnh của nhóm Bất Đại Vương đến mật thất gặp hấn để bàn chuyện đối phó với kẻ cầm sổ giang hồ.

Đợi cho sáu vị thủ lĩnh an vị xong hấn đặt lên bàn quyển sổ bìa đen. Mù Đạo Lê Huỳnh, chúa tể đám đầu trộm đuôi cướp vùng Lạng Sơn bật la thảng thốt:

- Quyền sổ xoá tên người... Kê cầm sổ giang hồ... Y tới đây rồi...

Nhị Quyền Vô Sở Đắc chậm chậm gạt đầu đồng thời giọng nói cũng trầm xuống thật thấp:

- Phải...Y gửi quyền sở xoá tên người đến trước xong hẹn ba ngày sau sẽ tới hỏi thăm sức khoẻ của chúng ta...

Không ai cười trước lời nói nhuốm chút bông đùa của vị thủ lĩnh thành Đại La.

Ngư Vương Trầm Lãng, chúa tể đầm thủy khấu vùng hạ lưu sông Phú Lương cất giọng ồm ồm:

- Y đã hẹn thời ta chờ y đến. Bọn ta bảy người chẳng lẽ sợ y sao. Để y tới đây bọn ta bề hội đồng y một trận cho y nhớ đời...

Liếc nhanh Nhị Quyền Vô Sở Đắc, Bạo Bệnh Quyền thông thả hắng giọng:

- Giang hồ đồn y tôi luyện được thuật xử kiếm độc địa vô song. Từ khi y lộ diện chưa có ai hoá giải được chiêu kiếm giết người của y. Không những thế y còn thông thạo quyền cước. Y chẳng phải là kẻ dễ bắt nạt đâu...

Vuốt hàm râu rồng hung hung đỏ Đạp Thủy Tiên Lý Thái, chúa tể đầm thủy tặc vùng thượng lưu Phú Lương Giang cười hô hô:

- Kê hấn chứ... Dù hấn có thuật xử kiếm độc địa và thông thạo quyền cước, bảy người trong nhóm Bát Đại Vương ta chả lẽ không đủ sức dằn cho hấn một trận tả tơi sao...

Bạo Bệnh Quyền cười cười:

- Dĩ nhiên tôi biết chúng ta có thể thắng y song điều mà tôi quan tâm chính là mạng sống của chúng ta. Chư huynh chắc không ai muốn chết bởi tay kẻ cầm sỏ giang hồ...

Sáu người kia gật đầu đồng ý. Nhị Quyền Vô Sở Đắc hắng giọng:

- Bạo huynh nói có lý. Muốn thắng y ta phải có cách vẹn toàn...

- Xa luân chiến...

Liệt Cước Nguyễn Hào, thủ lĩnh Cổ Loa thành phụ hoạ. Nhị Quyền Vô Sở Đắc cười gật gù:

- Nguyễn huynh nói đúng ý tôi. Khi hấn đến đề tôi, Nguyễn huynh và Trầm huynh xuất trận đầu tiên. Ba chúng ta chẳng cần phải đánh thắng y liền mà chỉ quân cho y mệt thôi. Kế tiếp sẽ là Bạo huynh, Lý huynh, Lê huynh và Hùng huynh nhảy vào khiến cho y không có thời giờ dưỡng sức...

Không có cách nào hay hơn xa luân chiến pháp. Bảy người đánh một không chột cũng què. Bọn chúng hợp nhau dân địch thủ tả tơi trước khi trừ diệt mối lo canh cánh bên lòng. Bát Đại Vương thế lực mạnh nhất giang hồ mà không đánh lại một người thời thiên hạ sẽ cười vào mặt.

Mặt trời lên chênh chếch ngọn cây. Vô gia trang vắng lặng như tờ. Thịnh thoảng mới thấy bóng người xuất hiện rồi biến dạng thật nhanh. Không khí nặng nề khó thở. Tiếng vó ngựa nổi lên ròn rã rồi cỗ xe tứ mã lộng lẫy dừng trước cổng Vô gia trang. Một người từ trên xe bước xuống. Cỗ xe ngựa vọt đi bỏ lại người khách xa lạ đứng im quan sát chiếc cổng mở rộng sẵn sàng mời khách lạ vào.

- Nhị Quyền Vô Sở Đắc... Kẻ cầm sỏ giang hồ ta đúng hẹn đến đây sao các hạ lại núp lên chẳng chịu chường mặt ra...

- Ha... ha... ha... Ba mươi năm lang bạt sông hồ Nhị Quyền ta chưa hề biết né tránh bất cứ ai. Các hạ đã tới vậy xin mời vào...

- Được...Tại hạ vào để thử xem Thất Đại Vương tài bộ cỡ nào...

Bạo Bệnh Quyền nhếch môi cười lạt khi nghe tới ba chữ Thất Đại Vương bởi vì Hồ Châm đã chết. Bụp... Bụp... Bụp... Kẻ cầm sỏ giang hồ khoa chân bước trên con đường lát gạch. Từng viên gạch vỡ vụn và dấu chân hằn sâu cả tác nổi lên. Đứng trên tam cấp Nhị Quyền Vô Sở Đắc lăm bắm song sáu người kia đều nghe được:

- Bước chân khổ luyện... Bước chân vũ sĩ... Y là ai mà nội lực thâm hậu ngay cả sư phụ cũng chưa chắc bì kịp...

Ngư Vương Trầm Lãng gật gù tặc lưỡi nói:

- Hồ Châm chết dưới tay hấn cũng đúng. Tôi không biết kiếm thuật của hấn cao cỡ nào nhưng phải nhìn nhận hấn có nội lực kinh người...

Tuy không ai nói ra nhưng bảy người trong nhóm Thất Đại Vương đều biết nếu đường hoàng giao đấu, một chọi một họ không thể nào thắng được kẻ cầm sỏ giang hồ. Muốn trừ diệt đại kinh địch, họ phải hợp sức của bảy người dù hành vi này khiến họ bị mất mặt cùng giới giang hồ trong nước. Tuy nhiên mạng sống còn quan trọng hơn sĩ diện nhiều.

- Phải chi con đường vào nhà Vô huynh dài thêm chừng dặm đường thời hay quá...

Đạp Thủy Tiên Lý Thái nói đùa. Sáu người kia gật đầu đồng ý. Đường càng xa chừng nào kẻ cầm sỏ giang hồ càng tốn hao nội lực nhiều chừng đó và bọn chúng không cần phải nhọc sức cũng thắng được kẻ địch.

Bụp... Viên gạch cuối cùng vỡ vụn. Kẻ cầm sỏ giang hồ dừng lại cách đối phương ba bước. Ánh mắt băng lạnh của y chiếu vào bảy tên thủ lĩnh hắc đạo đứng trên tam cấp. Vành môi hơi nhếch thành nụ cười cao ngạo tay kiếm giết người hắng giọng:

- Tại hạ hân hạnh diện kiến chư vị...

Chưa vội đáp lời bảy tên chúa cướp nhìn chăm chú vào nhân vật đang làm nổi sóng giang hồ hiện nay. Tóc đen dài, vũ phục bằng vải thô màu nâu, chân mang giày rom, khuôn mặt xạm nắng của người quen sương gió; thoát nhìn đối phương không khác với người dân quê lam lũ. Toàn thể người y không toát vẻ gì đặc biệt ngoại trừ hai điểm. Chuôi kiếm đen tuyền nhô khỏi vai cùng đôi mắt to sâu và sáng lạ lùng. Ánh mắt băng lạnh sáng long lanh khiến người ta nhìn vào có cảm tưởng như mắt hút trong đó. Biền mất. Phải gọi như thế mới đúng.

Khác với mọi người Bạo Bệnh Quyền chú mục vào bàn tay cầm kiếm của kẻ địch. Năm ngón tay dài buông xuôi và bất động song hàm chứa một cái động vô lường. Khi bàn tay đó máy động sẽ làm người ta chết không kịp thấy gì hết.

Ôm quyền thi lễ Nhị Quyền Vô Sở Đắc nhếch môi:

- Vô tôi với các hạ không hề có đụng chạm hay thù oán...

Dường như hiểu ý đối phương muốn nói gì kẻ cầm sỏ giang hồ ngắt lời:

- Lệnh sư môn làm sạch giang hồ, đó là lý do duy nhất tại hạ tới gặp chư vị ngày hôm nay...

Ngư Vương Trầm Lãng gióng lên tràng cười hô hô:

- Làm sạch giang hồ... Các hạ thị vào điều gì mà đòi làm sạch giang hồ. Các hạ tài cán bao nhiêu mà lớn lối...

Kẻ cầm sỏ giang hồ nhìn đăm đăm vị chúa tể đám thủy khấu vùng hạ lưu sông Phú Lương. Ánh mắt y sáng lên màu xanh lạ lùng và lạnh hơn chất thép của thanh kiếm đeo nơi vai.

- Tại hạ không thị vào điều gì hết. Giết người tất bị người giết. Đó là luật giang hồ. Tại hạ cũng biết không đủ sức để giết hết chư vị song ít nhất tại hạ cũng giết được vài người. Và lại mất một kẻ cầm sỏ giang hồ này sẽ có kẻ cầm sỏ giang hồ khác tới tìm chư vị. Ngày nào còn kẻ ác ngày đó còn kẻ cầm sỏ giang hồ...

Nhóm Thất Đại Vương cảm thấy on ón lạnh nơi sống lưng. Bọn chúng biết đó chẳng phải là lời hăm dọa xuông. Địch thủ không đủ sức giết hết song ít nhất cũng có năm ba người vong mạng.

Ngư Vương Trầm Lãng cười khà khà:

- Có tài cán gì các hạ cứ đem ra cho ta thấy...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười lạnh:

- Hay lắm... Chư vị muốn một chọi một cũng được mà quần đả cũng được...

Kẻ cầm sỏ giang hồ lạng mình ra giữa sân rộng. Vô Sở Đắc vỗ tay ba tiếng lớn. Hàng trăm thủ hạ của hắn xuất hiện vây chặt đối phương vào giữa. Tham dự cuộc tử chiến này nhóm thủ hạ của họ Vô đều được chọn lựa kỹ càng. Bọn chúng có bản lĩnh cao siêu không dưới mười năm khổ luyện.

- Đánh...

Tay chúa cướp thành Đại La nạt lớn. Vòng vây nhất tề chuyển động cùng lúc với rừng vũ khí đao thương kiếm kích, quyền cước côn bổng ập vào kẻ cầm sỏ giang hồ.

Rẹt... Rẹt... Rẹt... Âm thanh giết người nổi lên nghe như chốt thịt da. Hàng chục xác người ngã vật ra đất.

Nhị Quyền Vô Sở Đắc liếc Bạo Bệnh Quyền. Hai tay chúa cướp trội nhất trong nhóm Thất Đại Vương rừng mình dựng tóc gáy khi mục kích thuật xử kiếm độc địa.

Không đầy chớp mắt kẻ địch đã rút kiếm đâm chết mười người ở mười phương vị khác nhau. Kiếm thuật không biến hoá, không hoa mỹ, không tinh xảo nhưng thần tốc và chính xác cực độ. Vũ khí được chế tạo nhằm mục đích giết người thời kẻ cầm sỏ giang hồ đã làm đúng với ý của người sáng tạo ra vũ khí.

Bựt... Bựt... Bựt... Âm thanh của kiếm xuyên qua da thịt và hàng chục người trong vòng vây từ từ ngã xuống. Số còn lại tự động đình thủ dù chưa có lệnh.

Tiếng của kẻ cầm sỏ giang hồ trầm trầm cất lên:

- Vô Sở Đắc... Thân danh cao thủ hắc đạo lại thêm thủ lĩnh thành Đại La mà các hạ định đem thủ hạ ra chết thế cho mình ư. Tại hạ thất vọng lắm...

Họ Vô nóng mặt vì lời khinh miệt trên. Hắn chưa kịp hành động thời Đạp Thủy Tiên Lý Thái, Mù Đao Lê Huỳnh và Liệt Cước Nguyễn Hào đã lao vào vòng đấu. Ba cao thủ hắc đạo nổi danh đứng thành thế chân vạc vây chặt đối phương vào giữa.

- Ha... ha... ha... Một tên mù, một đũa liệt, một gã bệnh cộng thêm thằng đánh cá thời làm gì được ta...

Câu nói khinh khi cùng giọng cười chế diễu là miệt thị nặng nề. Kẻ cầm sỏ giang hồ đã đem biệt danh của đối thủ ra chế diễu. Y gọi Mù Dao Lê Huỳnh thủ lĩnh Lạng Sơn là tên mù; Liệt Cước Nguyễn Hào là đũa liệt; Bạo Bệnh Quyền là gã bệnh còn Đạp Thủy Tiên Lý Thái là thằng đánh cá.

Lý Thái nghiêng răng treo tẻo. Vốn tính tình thô lỗ và nóng nảy, vị chúa tể thủy khấu vùng thượng lưu sông Phú Lương giận điên người khi bị đối thủ gọi là thằng đánh cá. Quất ngọn roi làm bằng gân con thường luồng vào không khí hân hét lớn:

- Nếu không giết được người hôm nay Lý Thái ta thề sẽ bỏ nghề ăn cướp về đuổi gà cho má bầy trẻ...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười hực:

- Nếu không giết được ta các hạ chẳng còn dịp may nào để về nhà đuổi gà cho vợ...

- Đánh...

Lý Thái nạt lớn. Ngọn roi da mềm mại và éo lá chọt trở thành cứng rắn xẹt tới người kẻ địch; trong lúc Mù Dao Lê Huỳnh chém một đao chênh chếch vào hông còn hai chân của Liệt Cước Nguyễn Hào chóp liền tám lượt. Ba tên chúa cướp xuất chiêu thoát trông dữ dằn mạnh bạo song nhận xét kỹ lại thủ nhiều hơn công dường như chờ xem phản ứng của địch thủ xong sẽ tấn công tiếp.

Mặc dù chiêu thức chỉ còn cách người gang tấc kẻ cầm sỏ giang hồ vẫn bất động. Nạt tiếng nho nhỏ Lý Thái rung mạnh cổ tay. Đầu roi da nhọn hoắt chứa đựng kinh lực dương cương thừa khả năng soi vàng xẻ đá xẹt tới nhũ căn huyết.

Cùng lúc đó Liệt Cước Nguyễn Hào cũng biến chiêu. Tám cú liên hoàn cước vừa dứt hân tức tốc tạt bộ sang tả nửa bước. Bằng cách tạt bộ như thế hân đứng ngay sau lưng địch thủ. Đôi chân lừng danh giang hồ của vị thủ lĩnh hắc đạo hất liền tám lượt. Bát bộ liên hoàn cước từng được ca tụng là cước pháp biến ảo, thần tốc và nguy dị nhất giang hồ. Một dãy huyết đạo trọng yếu sau lưng của kẻ cầm sỏ giang hồ như trường cường, mệnh môn, lĩnh đài, huyền khu, chí dương và thần đạo đều nằm trong vòng phong toả của bát bộ liên hoàn cước.

Chưa hết. Không hiểu ai đặt cho Nguyễn Huỳnh danh hiệu Mù Dao nhưng đao của hân chẳng mù chút nào. Lưỡi đao đúc bằng thép ròng xé gió vù vù chém ngược một đường từ dưới lên trên. Được hơn nửa phần đường lưỡi đao đột nhiên biến từ thế chém sang đâm vào hông địch thủ.

Ba tay chúa cướp xuất ba chiêu bao hàm công lẫn thủ. Công thời dữ dằn, biến ảo, lạnh lẽo và hiểm ác; còn thủ thời vững vàng, kín đáo và trầm ổn. Hai mươi năm nay có lẽ đây là lần đầu tiên ba tay chúa cướp phải liên thủ để tấn công kẻ địch.

Ngư Vương Trầm Lãng, Bạo Bệnh Quyền, Nhị Quyền Vô Sở Đắc và Hùng Văn Lâu đứng bên ngoài nhìn vào trận đấu. Chúng thừa biết đồng bọn đang cố dồn ép đối phương vào thế hạ phong để bọn chúng nhảy vào ăn cỏ.

Kẻ cầm sỏ giang hồ động thủ. Y phải phối hợp thân pháp, thủ pháp với thuật xử kiếm để hoá giải đòn chết của kẻ địch. Ngay lúc đầu roi của Lý Thái chập chòn nơi ngực, thân hình y chột gậy gập làm đôi ngang đầu gối đồng thời hai bàn tay cùng lúc máy động. Lưỡi đoản kiếm từ trong ống tay áo bên tả xẹt ra tợ ánh chớp. Mục tiêu của nó chính là yết hầu của Lý Thái. Bằng tư thế nằm ngửa bàn tay phải y hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm ló lên.

Ret.... Nghe âm thanh giết người nổi lên Liệt Cước Nguyễn Hào và Mù Dao Lê Huỳnh biết chuyện gì sẽ xảy ra. Biết là một chuyện mà tránh được lại là chuyện khác. Thuật xử kiếm của kẻ cầm sỏ giang hồ nhanh quá nhanh, nhanh hơn phản ứng của bất cứ cao thủ giang hồ nào.

Bụt... Bụt... Liệt Cước Nguyễn Hào, chúa tể hắc đạo vùng Hoa Lư chệnh choạng lùi lại. Nơi yết hầu của hân giọt máu đỏ từ từ ứa ra.

Mù Dao Lê Huỳnh cũng bị thương nặng. Tuy không chết song vết thương nơi ngực đã loại hân ra khỏi cuộc giao đấu. Nhờ lạnh tay lẹ mắt nên hân mới thoát chết dưới chiêu kiếm giết người độc địa của kẻ địch.

Phần Lý Thái cũng phải tạt bộ nửa bước để tránh đòn. Hân định thủ khi chứng kiến cái chết nhanh chóng của đồng bọn.

Nhị Quyền Vô Sở Đắc, Bạo Bệnh Quyền, Ngư Vương Trầm Lãng với Hùng Văn Lâu nhìn nhau. Bốn tay sừng sỏ của phe hắc đạo biết hôm nay bọn chúng đã chạm trán với nhân vật có bản lĩnh siêu tuyệt. Bị ba cao thủ của phe hắc đạo liên công một cách dữ dằn như thế kẻ cầm sỏ giang hồ không những đã hoá giải một cách dễ dàng mà còn đánh trọng thương một người và hạ sát một người.

Bạo Bệnh Quyền nháy mắt ra hiệu cho Ngư Vương Trầm Lãng. Vị thủ lĩnh đám thủy khấu vùng hạ lưu sông Phú Lương gật đầu tỏ vẻ hiểu ý của đồng bạn.

- Đánh...

Tiếng hét chưa dứt Lý Thái đạp bộ nửa bước. Ngọn roi da bung ra thẳng băng trừ đầu roi cuốn lại thành vòng tròn. Thoáng chốc người ta thấy trăm ngàn vòng tròn to nhỏ lớn bé hiện lên trùng trùng điệp điệp, khi tắt khi ẩn, thoát biến thoát hiện trùm phủ lấy người địch thủ.

Họ Lý đang thi triển thuật múa roi tân kỳ, lạ mắt và cao siêu nhất của giới giang hồ Đại Việt. Các vũ sĩ gọi nôm na thuật múa roi này là thất vòng. Người thi triển dồn nội lực vào khiến cho ngọn nhuyễn tiên trở thành cứng rắn trừ phần đầu roi mềm mại cuộn lại thành vòng tròn. Trong vòng tròn này hàm chứa kinh lực thừa sức đã thương đối thủ.

Đứng im thờng thức thuật thất vòng của Lý Thái giây lát kẻ cầm sỏ giang hồ lên tiếng:

- Thuật thất vòng hay lắm...

Cánh tay tả của y dựng thành hình thước thợ. Từ trong ống tay áo rộng no tròn kinh lực lộ ra bàn tay mở khoằm khoằm tựa vuốt chim chụp vào vòng tròn. Đường như biết Bạo Bệnh Quyền, Vô Sở Đắc và Ngư Vương Trầm Lăng chực chờ mình sơ hở để tập kích cho nên y chỉ dùng một tay giao đấu cùng Lý Thái.

- Lý huynh... Để tôi phụ với huynh ...

Ngư Vương Trầm Lăng lên tiếng. Họ Lý bật cười ha hả:

- Hay lắm. Tôi với hai huynh hiệp nhau đét vào đít hần để dạy hần bài học cho bỏ tật phách lối...

Trầm Lăng tạt bộ. Món vũ khí độc bộ giang hồ của hần là đuôi con cá sấu cuộn gió ồ ồ bắt từ trên cao đánh ập xuống đỉnh đầu. Đòn đánh dữ dằn với hơn tám phần nội lực được thi triển bởi ông vua thủy khấu lưng danh nên trở thành đòn chết. Không những tốc độ nhanh nhẹn, kinh lực hung hãn; chiêu thức của họ Trầm còn hàm chứa vô số biến hoá bởi hần thừa hiểu không thể nào đắc thủ bằng một chiêu.

Nghे tiếng gió lộng ồ ồ trên đỉnh đầu kẻ cầm sổ giang hồ biết Trầm Lăng đã tấn công. Trước chiêu thức dữ dằn mạnh bạo này y chẳng có cách nào hơn là tạt bộ tránh né. Y bước sang hữu nửa bước và tiến tới gần chỗ Trầm Lăng đứng.

Trước khi chân chạm đất bàn tay của y hất ngược về sau ngay chỗ chuỗi kiếm lộ lên. Y rút kiếm đâm vào hông Trầm Lăng. Đây chính là chỗ sơ hở của họ Trầm bởi vì khi đưa cao vũ khí bắt từ trên đánh xuống hần hoàn toàn bỏ trống bên hông.

Thoáng thấy địch thủ dịch chân sang hữu đồng lúc với âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ, Trầm Lăng hầu như biết trước chuyện gì sẽ xảy ra. Ba mươi năm lăn lộn giang hồ, tham dự hàng trăm cuộc giao đấu nên Trầm Lăng thừa kinh nghiệm giao tranh và chính kinh nghiệm máu này giúp hần tránh thoát đòn chết của địch thủ trong đường tơ kẻ tóc.

Địch thủ tạt bộ tránh đòn thời hần cũng di chuyển nửa bước để tránh né. Bàn chân vừa di động Trầm Lăng gặt mạnh cổ tay. Món vũ khí bằng đuôi con cá sấu đổi hướng quất chênh chếch xuống vai địch thủ.

Mang danh Bạo Bệnh Quyền, vị thủ lĩnh thành Hoá Châu phát chiêu hoàn toàn khác hần với bất cứ cao thủ nào trong giới giang hồ Đại Việt. Hần ra đòn giống như người bệnh nặng sắp chết do đó chiêu thức thoát trông yếu ớt không có chút kinh lực nào. Thật sự đây là nhu quyền, thứ quyền thuật cao siêu và khó luyện tập trong vũ thuật. Nhu quyền của hần có điểm hơn người là kinh phong đột ngột phát xuất một cách cương mãnh như cổ tình phong toả đường rút lui của kẻ địch.

Cũng trong khoảng thời gian chớp mắt này ngọn nhuyễn tiên của Lý Thái biến hoá trùng trùng bóng ảnh rồi từ trong vòng tròn chọt bắn vu ra đầu roi nhọn hoắt vút tới mục tiêu tựa ánh chớp.

Ba người đánh một không chột cũng què. Thế ba mặt giáp công của ba vị thủ lĩnh hắc đạo lưng danh đẩy kẻ cầm sổ giang hồ vào tình thế cực kỳ nguy hiểm. Lùi thời bị quyền phong của Bạo Bệnh Quyền chặn, tiến sẽ đụng nhuyễn tiên Lý Thái, tạt bộ chạm Trầm Lăng. Đường thoái lui duy nhất của y là di chuyển sang tả. Tuy nhiên đây lại chính là nơi Nhị Quyền Vô Sở Đắc đứng. Vị chúa tể Đại La chắc không bỏ lỡ dịp may ngàn năm một thuở để triệt hạ kẻ tử thù.

Dĩ nhiên kẻ cầm sổ giang hồ biết di chuyển sang tả sẽ bị địch thủ tấn công nhưng dường như y không còn chọn lựa nào khác hơn. Lần nữa y phải phối hợp thân pháp, thủ pháp và bộ pháp cùng kiếm thuật để giải đòn chết.

Tiền đoán địch thủ thế nào cũng di chuyển về hướng mình Nhị Quyền Vô Sở Đắc hờm sẵn từ lâu. Trái với dự đoán của địch thủ kẻ cầm sổ giang hồ bước một bước thật dài về phía Lý Thái. Ngay lúc chân mặt vừa chạm đất, bàn tay y mở rộng mở rộng tượng như chường vỗ nhẹ vào đầu roi của họ Lý đang vùn vụt tuôn tới mặt mình. Chưởng kinh nhả ra chỉ nhằm mục đích làm chậm lại tốc độ đường roi đồng thời bắt buộc Lý Thái phải biến chiêu. Quả nhiên không ngoài tiên liệu của y. Cảm thấy đầu roi bị kinh lực chặn lại Đạp Thủy Tiên tức tốc gặt mạnh cổ tay.

Ret... Ret... Ret... Ret... Âm thanh nổi liên bốn lượt. Không đầy một sát na kẻ cầm sổ giang hồ đâm liên bốn kiếm. Đầu tiên y rút kiếm đâm chênh sang tả ngay chỗ Nhị Quyền đứng. Kế đó y phóng kiếm đâm Bạo Bệnh Quyền và lần thứ ba y đâm vào cổ tay cầm kiếm của Trầm Lăng. Lần thứ tư mà cũng là lần cuối cùng y thi triển chiêu kiếm giết người độc địa của cả một đời khổ luyện kiếm thuật.

Chát... Bùng... Ngư Vương Trầm Lăng, Nhị Quyền Vô Sở Đắc, Bạo Bệnh Quyền và Hùng Văn Lâu đứng im nhìn cảnh tượng Đạp Thủy Tiên Lý Thái nằm trong tình trạng hấp hối. Hai mắt họ Lý mở trừng trừng, bàn tay trái cố đưa lên bịt kín vết thương nơi yết hầu. Phịch... Vị chúa tể thủy khấu lưng danh giang hồ ngã úp mặt xuống đất ngay dưới chân địch thủ.

Bốn người còn lại đồng nờ nụ cười thích chí khi thấy khoé miệng của kẻ cầm sổ giang hồ ri máu tươi. Giết được Lý Thái y cũng phải trả giá khá đắt. Đòn triệt thủ của Vô Sở Đắc khiến cho tay tả y hầu như tê liệt nhưng nặng nhất là chiêu nhu quyền của Bạo Bệnh Quyền đã gây nội thương trầm trọng.

- Đánh...

Hùng Văn Lâu nạt lớn vùng quyền đánh liền. Với chiêu thức trầm trọng, kinh lực cương mãnh Hắc Báo quyền của hần nổi tiếng khắp dãy biên thùy Hoa Việt. Không bỏ lỡ dịp may ba người kia hò lớn tấn công tới tấp.

Kẻ cầm sổ giang hồ lúc này tựa con thuyền nhỏ đang bị những lượn sóng khổng lồ thi nhau vỗ vào và không biết sẽ bị nhận chìm lúc nào. Chạy... Trong

trí não của tay kiếm ngạo nghệ thoát hiện chữ " chạy ". Không chuồn là chết mà chết là hết, không làm được việc gì cả.

Dường như cũng đoán biết địch thủ chuẩn bị chuồn bốn tay chứa cướp tấn công ráo riết và chặt chẽ không cho địch thủ chạy trốn.

Nạt tiếng như hổ dữ bị thương kẻ cầm sỏ giang hồ chuyển bộ cùng lúc hai bàn tay loáng động. Hai lưỡi đoản kiếm vút đi lạnh hơn chớp và mục tiêu của nó chính là yết hầu của Ngự Vương Trầm Lăng với Hùng Văn Lâu.

Rẹt... Rẹt... Đoàn kiếm vừa xẹt ra âm thanh giết người vang lên nghe như buốt thịt da. Thoáng thấy ánh kim khí chớp chớp Trầm Lăng không kịp suy nghĩ tạt bộ liền. Lưỡi đoản kiếm xẹt vù qua mặt hấn không đầy cự ly. Phản ứng chậm hơn Hùng Văn Lâu bị đoản kiếm ghim vào ngay yết hầu ngấp tạt chuỗi.

Nghe âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ cùng lúc với kinh khí bén hơn grom đao ập tới người Trầm Lăng tức tốc xử công phu thiết bản kiêu lật người né tránh đòn chết. Trong tư thế nằm ngửa hấn thấy bóng người xẹt qua.

- Chạy đi đâu...

Khiếp thay cho bản lĩnh của Trầm Lăng. Dù trong tư thế nằm ngửa hấn cũng xuất chiêu một cách chính xác. Lưỡi phi đao tằm độc đen xì xẹt ra.

Phản Bạo Bệnh Quyền cũng lanh tay không kém. Thoáng thấy kẻ địch chuyển bộ, bằng kinh nghiệm giang hồ ba mươi năm hấn biết địch thủ định chuồn. Nạt tiếng trầm trầm hấn nhảy xổ tới trước một bước thật dài và hai cánh tay cùng lúc bung ra. Bàn tay hữu khép lại thẳng băng trong một thế triệt thủ chém vào sau lưng, trong khi bàn tay tả mở thành chưởng nhấn tới.

Đầu chịu kém đồng bọn, cánh tay hữu của vị chúa tể Đại La chột dài gấp đôi, bàn tay hàm chứa kinh lực hung hấn đâm một quyền vào hông kẻ địch đang trên đường đảo tẩu.

Vừa chuyển bộ chạy kẻ cầm sỏ giang hồ nghe tiếng phảng réo lên lạnh lạnh. Kinh lực hung hấn xuất phát từ đòn triệt thủ bá đạo giang hồ của vị chúa tể hắc đạo Hoá Châu chỉ còn cách hậu tâm y gang tấc. Ngay khi đó y lại nghe gió lốc ào ào bên hông.

Tránh quyền sẽ bị trúng triệt thủ còn né triệt thủ cũng phải lãnh ám khí tằm độc. Tay kiếm giết người nghiêng rằng vung tay hoá giải đòn chết. Dù xuất hai chiêu quyền y cũng biết khó lòng ngăn cản kinh lực hung hấn của kẻ địch nên lúc hai nguồn kinh lực vừa chạm nhau y tức tốc xoay mình một vòng thật nhanh để mượn kinh lực của địch thủ làm sức đẩy bật thân hình mình lên không.

Trông thấy thân hình kẻ cầm sỏ giang hồ tà tà bốc lên cao mấy trượng Trầm Lăng nạt lớn:

- Người chạy đằng trời...

Lưỡi phi đao tằm độc đen xì xẹt ra tựa ánh chớp. Bứt... Kẻ cầm sỏ giang hồ hự tiếng nhỏ, thân hình tựa chiếc lá vàng theo chiều gió bay dạt ra xa rồi biến mất không để lại tăm tích. Bạo Bệnh Quyền lắc đầu thở khì:

- Hấn giỏi thật... Trúng thương như thế mà còn chạy trốn được...

Trầm Lăng cười sang sảng nói lớn:

- Hấn không chạy xa đâu. Trúng phi đao tằm độc thế nào hấn cũng chết vì không có thuốc chữa trị. Vô huynh cứ cho thủ hạ theo dấu để lượm xác hấn..

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thứ Kiếm Thuật Giết Ruồi

Bãi biển vắng vẻ. Nắng vàng rực. Sóng vỗ ì ầm. Kẻ cầm sỏ giang hồ ngồi im. Sau khi thoát khỏi sự lùng bắt của kẻ thù y lẩn mò ra ngoài một hoang đảo nằm trong vịnh Hạ Long tìm chỗ vắng vẻ và an toàn để chữa trị thương thế. Gần tháng nay ngày cũng như đêm y miệt mài suy nghĩ. Y biết kiếm thuật của mình dù độc địa song chưa đủ sức hạ sát nhóm Thất Đại Vương. Bọn chúng tuy thuộc hàng cao thủ nhất đẳng nhưng vẫn còn có người tài cao hơn chúng. Chưởng môn nhân các phái võ lừng danh như Cổ Loa, Lạc Việt, Tướng Quốc hoặc những bang, hội, gia trang nổi tiếng đều có bản lĩnh hơn nhóm Thất Đại Vương nhiều. Y chưa chắc đánh bại họ bằng kiếm thuật. Thuật xử kiếm của y dù thần tốc song vẫn có người chống trả hoặc tránh né được. Muốn trở thành kiếm thủ vô địch hầu hoàn tất sứ mệnh làm sạch giang hồ do sư môn giao phó, y phải sáng tạo và khổ luyện thứ kiếm thuật thần tốc và chính xác tới độ không một cao thủ giang hồ nào có thể hoá giải được.

Tiếng ruồi vo ve bên tai. Hàng trăm ngàn con ruồi không ngớt bay lên đậu xuống những xác cá chết nằm vương vãi trên cát.

Kẻ cầm sỏ giang hồ chăm chú nhìn những con ruồi bay lên đậu xuống. Một ý tưởng bừng sáng trong trí não. Bàn tay y tự động hất ngược về sau ngay chỗ chuỗi kiếm ló lên.

Rẹt... Thanh kiếm đen xi đâm vào con ruồi đang lớn vồn trước mặt. Y lắc đầu cười gượng. Kiếm thuật của y nhanh song còn kém con ruồi. Kiếm thuật độc địa của y lại không đâm trúng con ruồi. Rẹt... Lần nữa y lại đâm hụt. Kiếm chưa tới mục tiêu mà con ruồi đã nghe được tiếng động để tránh né.

Kẻ cầm sổ giang hồ nhủ mày trăm ngàn suy nghĩ. Y cảm thấy dường như có điều gì thiếu sót trong thuật xử kiếm của mình.

Tuần lễ trôi qua mặc dù rút kiếm bao nhiêu lần không đếm được y vẫn còn đâm hụt. May mắn lắm y mới đâm trúng vài con ruồi. Tuy nhiên trong lĩnh vực vũ thuật một vũ sĩ không thể nhờ vào may mắn để tranh tài cùng thiên hạ.

Rẹt... Thanh kiếm giết người vút đi như chớp song con vật nhỏ bé lại nhanh hơn. Y ngưng tay nhìn đâm đâm thanh kiếm rồi ý tưởng bùng nổ trong tâm thức tựa như tia sáng loè chớp trong bóng đêm thâm u. Kiếm của y chứa đựng kinh lực và tốc độ nên phát ra âm thanh. Kiếm càng chứa nhiều kinh lực cũng như càng nhanh chừng nào càng phát ra âm thanh mạnh chừng đó. Vì thế mà con ruồi đã nghe được để tránh né. Con vật nhỏ bé này trời sinh có thính giác đặc biệt nên nghe được thứ âm thanh mà con người không thể nghe được. Muốn đâm chết con ruồi y phải phóng kiếm bằng cách không phát ra tiếng động. Nhu kinh... Chỉ có nhu kinh mới ít phát ra tiếng động. Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu. Luyện nhu kinh không phải dễ. Y đã luyện nội lực hơn hai mươi năm theo đường lối riêng biệt cho nên không thể bỏ để luyện nhu kinh. Kẻ cầm sổ giang hồ thở dài thất vọng. Dường như không có giải quyết cho sự thiếu sót trong thuật xử kiếm của y.

Rẹt... Thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ và phóng tới mục tiêu. Tuy nhiên điều khác biệt là tốc độ của nó chậm, thật chậm. Cuối cùng đầu mũi kiếm chỉ cách mục tiêu cự ly mà con ruồi vẫn ung dung đậu. Nó không bay lên chỉ vì không nghe được âm thanh phát ra từ thanh kiếm.

Cánh tay đưa ra thẳng băng, đầu mũi kiếm còn cách mục tiêu cự ly, hai mắt mở trừng trừng, kẻ cầm sổ giang hồ nhìn đâm đâm con ruồi ung dung đậu trên cát. Nếu phóng kiếm thật chậm y có thể đâm trúng nhưng vì tốc độ đường kiếm quá chậm nên trở thành vô lực và không đủ sức giết chết con ruồi.

Ngày tàn rồi đêm xuống. Mặt trời mọc rồi lặn. Trăng đầy rồi trăng khuyết. Kẻ cầm sổ giang hồ quên ăn bỏ ngủ miệt mài khổ luyện kiếm thuật. Y không nhớ mình đã đâm bao nhiêu kiếm, giết được bao nhiêu con ruồi.

Phóng kiếm đâm ruồi nhiều lần y nghiệm ra một điều mà từ lâu y không có dịp nghiệm đến. Kiếm là một vật hữu hình cho nên càng đi nhanh chừng nào càng phát ra tiếng động mạnh chừng đó. Muốn đâm trúng con ruồi y phải xuất kiếm không phát ra tiếng động. Như thế y chỉ dùng kiếm để dẫn truyền kinh lực xong tới lúc cần thiết mới phát huy kinh lực và chính kinh khí vô hình này sẽ giết chết con ruồi. Nói cách khác dù mũi kiếm còn cách xa mục tiêu song kinh khí vô hình phát ra từ mũi kiếm đã đâm trúng con ruồi. Luyện kiếm thuật tới độ xử dụng kinh khí đã thương địch thủ y đạt tới mức cao thâm ít người sánh kịp.

Vàng kim ô từ từ nhô lên khỏi mặt nước xanh rờn gợn gợn sóng. Kẻ cầm sổ giang hồ ngồi im triển công phu trầm tĩnh. Bàn tay quen cầm kiếm của y hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm lộ lên.

Rẹt... Ánh kiếm loè chớp xong tắt lịm thật nhanh. Không có gì xảy ra ngoại trừ con ruồi bị đâm trúng rơi xuống đất. Nhìn xác ruồi nằm vương vãi trên cát y lầm bầm:

- Kiếm thuật giết ruồi... giết ruồi...

Dù quá canh ba song Lê gia trang vẫn còn thấp đèn sang sáng. Ba người ngồi thù tạc chén chú chén anh trong đại sảnh rộng. Ngồi đầu bàn là một người đàn ông tác độ năm mươi mặc vũ phục bằng lụa trắng. Dù tuổi độ năm mươi song người đàn ông trông còn trẻ và trắng kiện qua giọng nói sang sảng cùng ánh mắt sáng rực. Một thanh niên tuổi ước chừng ba mươi, mày rậm mắt sâu và sáng long lanh ngồi đối diện với người đàn ông trọng tuổi. Y mặc vũ phục đen, thân áo trước thêu hình hai thanh kiếm đan chéo nhau và con ó cực lớn bầu vào hai thanh kiếm. Ngồi cạnh thanh niên trẻ tuổi này là một thanh niên lớn tuổi hơn mặc vũ phục màu xanh nước biển.

- Vũ tiểu huynh tuổi chưa tới ba mươi mà đã lãnh chức vụ phó trưởng ban truy tầm đoàn do thám Hoa Lư. Đúng là tài cao chẳng đợi tuổi phải không Lý huynh?

Người đàn ông ngồi đầu bàn tợp ngụm rượu sau khi nói câu trên. Người được gọi là Lý huynh không ai khác hơn Liên Hoàn Đào Lý Tấn, một cao thủ nổi tiếng vùng duyên hải Đại Việt về thủ thuật múa đao.

Người đàn ông lớn tuổi chính là Sát Thủ Thương Lê Đình. Trong vòng hai mươi năm nay chưa có ai qua mặt Lê Đình về tài múa thương. Từng hiện diện trong đoàn do thám Hoa Lư để bình loạn mười hai sứ, Lê Đình nổi danh về thuật múa thương đặc dị, độc hiểm và thần tốc vô lường. Danh hiệu Sát Thủ Thương cũng từ đó mà ra.

Thanh niên trẻ tuổi mặc sắc phục có thêu hình con ó chính là Vũ Đằng, phó trưởng ban truy tầm đoàn do thám Hoa Lư.

- Vũ tiểu huynh rời Hoa Lư ra bắc chắc phải có chuyện chi quan trọng?

Vũ Đằng nâng ly rượu lên nhấp ngụm nhỏ xong thông thả trả lời câu hỏi của Lý Tấn:

- Nhị vị đại huynh vốn chỗ thân tình nên tôi cũng chẳng giấu diếm làm gì. Tôi lãnh trọng trách truy tầm một tù phạm vượt ngục. Hắn có liên hệ tới cái chết của Tiên Đế. Ngoài ra tôi còn có nhiệm vụ tìm hiểu về lai lịch của một nhân vật giang hồ mới lộ diện ...

Lê Đình ngó Lý Tấn và bắt gặp họ Lý cũng đang nhìn mình tìm tìm cười. Châm đầy chén rượu Lê Đình cười cười:

- Kẻ cầm sổ giang hồ... Phải Vũ tiểu huynh muốn dò la về tông tích của y...

Mắt sáng lên Vũ Đẳng mau mắn hỏi:

- Chính y... Hai huynh biết gì về y?

Lý Tấn háng giọng:

- Điều mà tôi biết chắc đoàn do thám cũng đã biết. Kiểm thuật độc địa, sư môn bất tường, y nhập giang hồ bằng hành động đối địch với Bát Đại Vương...

Thong thả nhấp ngụm rượu Lê Đình tiếp lời của Lý Tấn:

- Cách đây hai ba tháng y choảng nhau một trận dữ dội với nhóm Bát Đại Vương. Bị thương nặng y phải bỏ chạy rồi mất luôn tông tích. Người ta không ai biết y còn sống hay chết. Phần nhóm Bát Đại Vương cũng thiệt hại nặng. Lý Thái, Nguyễn Hào, Hùng Văn Lâu bỏ mạng trong cuộc giao tranh này. Riêng Mù Dao Lê Huỳnh bị trọng thương về tới Lạng Giang thời gian ngắn cũng thành bệnh rồi qui tiên luôn. Rốt cuộc Bát Đại Vương giờ chỉ còn trơ lại Ngư Vương Trầm Lăng, Bạo Bệnh Quyền và Nhị Quyền Vô Sở Đắc. Sau trận kịch chiến này thế lực của phe hắc đạo xuống thấy rõ. Ủa... Bộ y có đụng chạm gì với đoàn do thám sao mà Vũ tiểu huynh định truy lùng tông tích của y?

Vũ Đẳng lắc đầu nhấp ngụm rượu:

- Đụng chạm thời chưa có đụng chạm nhưng đoàn do thám muốn tìm hiểu lai lịch của một nhân vật nổi tiếng như y...

Lê Đình cười gật đầu lấy mắt cùng Lý Tấn và Vũ Đẳng đoạn dùng tay chấm rượu viết xuống bàn hai chữ "thích khách". Lý Tấn và Vũ Đẳng gật đầu. Lê Đình thấp giọng:

- Vũ tiểu huynh lên nóc nhà, Lý huynh chặn bên tả còn tôi theo cửa sổ. Đi...

Lòng trong tiếng "đi" ba cao thủ nổi tiếng cùng lướt ra tay. Đang ngồi yên trên ghế Vũ Đẳng chỗi chân xuống sàn gạch. Được đà đẩy, thân hình vị phó trưởng ban truy tầm đoàn do thám Hoa Lư tựa viên pháo thẳng thiên vọt lên nóc nhà. Bùng... Gạch ngói rơi là tả. Thân hình Vũ Đẳng vọt lên trời cao hơn mấy trượng.

Lý Tấn ra tay khác hơn. Tay chỗi vào chiếc bàn gỗ lấy đà thân hình hần như được kéo bằng dây bay vù về phía khung cửa sổ phía bên tả.

Sát Thủ Thương Lê Đình hành động đặc biệt hơn hai người kia. Lật ngửa người thân hình lão tuôn vùn vụt về phía cửa sổ cùng với tia sáng vàng hực vút đi nhanh hơn ánh chớp.

Bùng... Khung cửa sổ mỏng manh vỡ tan và Lê Đình theo chỗ trống vọt ra ngoài. Từng khóm cây, bụi cỏ, mô đất, nóc nhà đều không thoát khỏi sự quan sát của ba cao thủ giang hồ. Tuy nhiên bốn bề vắng lặng như tờ. Thích khách tựa bóng ma biến mất không để lại vết tích. Lê Đình nói lớn:

- Lẹ... Tên này lẹ chân thật...

Vũ Đẳng cũng gật đầu cười:

- Giỏi lắm... Thoát khỏi sự truy lùng của ba chúng ta hần phải lanh chân lẹ mắt vô cùng...

Lê Đình chép miệng thờ khì:

- Chắc hần chạy xa rồi. Thôi bọn ta vào nhà nói chuyện tiếp...

Vừa bước vào khách sảnh Lê Đình hơi khựng lại. Ánh mắt sáng rực của lão chú mục vào quyển sổ bìa đen nằm trên mặt bàn. Lý Tấn bật la thảng thốt:

- Sổ... Sổ giang hồ... Quyền sổ xóa tên người...

Lê Đình động dung. Dù là vật vô tri vô giác song dường như nó thừa sức khiến người ta phải sợ hãi bởi nó tượng trưng cho cái chết. Nó hiện diện ở đâu nơi đó sẽ có người bị xóa tên trong cõi giang hồ.

Thân danh cao thủ hữu hạng Sát Thủ Thương Lê Đình còn phải run tay khi mở quyển sổ xóa tên người. Trên nền giấy trắng tinh hiện năm chữ Bát Bình Thủ Hồ Châm bằng mực tươi đỏ rực màu máu. Trang thứ nhì là Phong Vân Quyền Nguyễn Bạt rồi lần lượt Đạp Thủy Tiên Lý Thái, Liệt Cước Nguyễn Hào, Mù Dao Lê Huỳnh, Hùng Văn Lâu và trang kế tiếp ghi vồn vẹn năm chữ Sát Thủ Thương Lê Đình.

- Kê cảm sổ giang hồ... Y đến tìm ta...

Trông thấy thái độ thất thần của Lê Đình, Vũ Đẳng lên tiếng trấn an:

- Lê đại huynh đừng lo. Ba chúng ta chả lẽ đánh không lại hần sao...

Dường như lấy lại được bình tĩnh và hào khí của một vũ sĩ Lê Đình cười lớn:

- Phải đó... Mời Lý huynh và Vũ tiểu huynh uống tiếp. Nếu hần dám đến đây thời tôi sẽ đích thân hầu tiếp ...

Nốc cạn chén rượu Vũ Đẳng cao giọng:

- Hẳn tới đây tôi sẽ nhân danh đoàn do thám hỏi chuyện hần trước...

Một bóng người lạng mình vào khách sảnh. Lê Đình nhìn đăm đăm kẻ lạ. Mái tóc đen dài dường như lâu ngày chưa được cắt tỉa, mặc vũ phục bằng vải thô màu lam, chân mang giày rom, chuôi kiếm nhô lên khỏi vai, người lạ trông thật bình thường ngoại trừ ánh mắt sáng lạ lùng.

- Các hạ là kẻ cầm sổ giang hồ?

Vũ Đẳng lớn tiếng hỏi. Câu hỏi đúng là giọng điệu của một nhân viên do thám đang thẩm vấn bị can.

- Các hạ là ai?

Vũ Đẳng đứng lên. Không những không trả lời kẻ cầm sổ giang hồ còn hỏi ngược lại. Điều này khiến cho Vũ Đẳng nóng mặt. Đặt tay vào chuôi kiếm mang bên hông hần sẵn giọng:

- Vũ Đẳng, phó trưởng ban truy tầm đoàn do thám Hoa Lư..

- A...

Kẻ cầm sổ giang hồ gục gặt đầu. Thái độ của y bình thản và tự nhiên dường như mấy chữ đoàn do thám Hoa Lư không hù được y.

- Lần cuối cùng ta hỏi các hạ tính danh là gì, sư phụ là ai, xuất thân từ môn phái, gia trang, bang hội nào trong giới giang hồ Đại Việt?

Vũ Đẳng hỏi một câu thật dài. Vành môi của kẻ cầm sổ giang hồ nhếch thành nụ cười khinh bạc:

- Các hạ hỏi nhiều quá mà tiếc thay ta lại ít lời. Và lại các hạ chưa đủ tư cách để hỏi tên ta...

Da mặt của vị phó trưởng ban truy tầm ửng đỏ vì bị đối phương khinh ra mặt.

- Các hạ nói gì...Ta chưa đủ tư cách để hỏi tính danh của các hạ...

Giọng nói của kẻ cầm sổ giang hồ cất lên nghiêm lạnh:

- Chưa đủ...Ngay cả Bách Diện Thư Sinh và Hữu Danh Vô Thực cũng chưa đủ tư cách để hỏi tên của ta...

Bàn tay mặt của Vũ Đẳng bóp chặt chuôi kiếm đến nổi gân xanh. Đối phương vừa nhắc tới hai bậc bề trên của hần. Bách Diện Thư Sinh là phó thủ lĩnh còn Hữu Danh Vô Thực chính là thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư.

- Tính danh các hạ là gì ?

- Kẻ cầm sổ giang hồ...

- Các hạ giòn mặt với ta à. Ta muốn biết cái tên tộc, cái tên cúng cơm của các hạ...

- Ta không có tên mà nếu có tên ta cũng quên mất từ lâu rồi...

Vũ Đẳng đập bộ bước dài tới gần đối phương đồng thời giọng nói thoát ra từ hàm răng cắn chặt :

- Các hạ muốn ta động thủ. Ta mà ra tay thì các hạ chỉ có nước chết mà thôi...

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu:

- Không có tên trong sổ giang hồ các hạ đừng bức ta phải giết các hạ...

- Giết ta...ha...ha...ha...

Vị phó trưởng ban truy tầm buông chuôi cười dài. Phăng... Thanh trường kiếm nhảy ra khỏi vỏ bật thành âm thanh lãnh lốt. Tia sáng xanh lè vút đi tọt vào sa. Hần thi triển một chiêu kiếm cực kỳ thần tốc, chuẩn xác và độc địa dị thường. Thoáng chốc mũi kiếm chỉ còn cách mục tiêu cự ly.

Rẹt... Rẹt... Ánh kiếm loè chớp xong tắt lịm thật nhanh. Kẻ cầm sổ giang hồ xuôi tay trầm lặng nhìn đối thủ. Vũ Đẳng đứng im, cánh tay cầm kiếm đưa ra thẳng băng, mũi kiếm vừa chạm vào yết hầu kẻ địch song không dám tới được vì cận lực. Keng... Thanh trường kiếm rơi xuống sàn gạch. Vị phó trưởng ban truy tầm đoàn do thám Hoa Lư ngã úp mặt ngay dưới chân đối thủ.

Sát Thủ Thương Lê Đình cảm thấy mồ hôi rịn ra trong lòng bàn tay. Hơn ba mươi năm lưu lạc giang hồ lão chưa thấy ai tới luyện được thuật xử kiếm độc địa như đối thủ đang đứng trước mặt. Kiếm thuật của kẻ cầm sổ giang hồ không hoa mỹ, không phức tạp, không biến hoá. Nó thô sơ, giản dị, tầm thường cho nên không có sơ hở. Một chiêu là một chiêu không có biến hoá gì hết. Điểm tuyệt diệu là quá nhanh, nhanh khủng khiếp, nhanh vô cùng,

nhanh hơn phản ứng của bất cứ một cao thủ nhất đẳng giang hồ nào.

- Sát Thủ Thương Lê Đình... Ta và các hạ tuyệt vô thù oán tuy nhiên rất tiếc ta phải xoá tên các hạ trong cõi giang hồ...

Lê Đình hơi động dung rồi lấy lại nét bình tĩnh. Lão cười cười hỏi:

- Lão phu muốn biết lý do...

Giọng nói của tay kiếm chuyên xách sổ đi xoá tên người trầm trầm cất lên trong khách sảnh im vắng và lạnh lùng:

- Chắc các hạ còn nhớ chuyện xảy ra mười mấy năm về trước tại Mã Yên Sơn...

Lê Đình thay đổi hẳn sắc mặt. Lão nhìn đối thủ trùng trùng và ánh mắt chợt sáng lên màu chết chóc. Rềng... Thanh đoản thương xẹt ra nhanh như ánh chớp.

Thương là loại vũ khí nặng nề, trầm trọng chuyên dùng nơi trận chiến nhưng dưới tay Lê Đình nó hoàn toàn khác. Kinh lực dũng mãnh, lực đạo trầm trọng, tốc độ nhanh nhẹn; ba tính chất này tạo cho chiêu thức của Lê Đình trở thành một sát thủ giết người thần tốc và hung hiểm cực cùng.

Dù mũi thương nhọn hoắt còn cách yết hầu của mình gang tấc mà kẻ cầm sổ giang hồ vẫn bất động.

Lê Đình nạt tiếng nhỏ đập bộ nửa bước đồng lúc với cánh tay tả vỗ mạnh vào đầu cán thương. Cú vỗ hàm chứa kinh lực này đã làm họ Lê thành danh Sát Thủ Thương. Được cú vỗ trợ lực tốc độ của đường thương đột ngột gia tăng nhanh gấp bội.

Rẹt... Rẹt... Kiếm vẫn còn cài trong vỏ kẻ cầm sổ giang hồ xuôi tay trầm lặng nhìn đối phương đang hấp hối. Thân hình rung nhè nhẹ, bàn tay tả đưa lên cổ bịt kín vết thương nơi yết hầu, Sát Thủ Thương Lê Đình mở mắt thật lớn nhìn kẻ đang đứng trước mặt mình. Miệng lão há ra như muốn nói điều gì nhưng không thể bật thành âm thanh.

Điều mà Lê Đình muốn thổ lộ là ngay lúc âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ vừa vang lên, lão cảm thấy một tia kinh khí vô hình bén hơn guom đao đâm vào huyết thiên đột của mình làm đau buốt não bộ và gây tê liệt toàn thân. Keng... Thanh đoản thương rơi xuống sàn gạch cùng với thân người ngã xuống.

Liên Hoàn Đao Lý Tấn sợ tới rụng tóc gáy khi mục kích cái chết nhanh chóng của Vũ Đằng và Lê Đình cũng như thuật xử kiếm khủng khiếp của kẻ cầm sổ giang hồ.

- Các hạ là ai?

Liên Hoàn Đao Lý Tấn nuốt nước bọt dự dự chưa trả lời. Dường như hào khí của hắn đã bị chiêu kiếm giết người lấn át nên hắn sợ không nói được thành lời.

- Tại hạ là Liên Hoàn Đao Lý Tấn. Các hạ muốn xoá tên ta thời cứ việc ra tay...

Vành môi hơi nhếch thành nụ cười kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu:

- Các hạ không có tên trong sổ giang hồ thời ta giết các hạ để làm gì...

Lý Tấn thâm thờ ra hơi dài nhẹ nhõm. Nhìn người đối diện hắn lên tiếng:

- Các hạ luyện được chiêu kiếm cực độc...

Kẻ cầm sổ giang hồ chậm chậm gật đầu:

- Đó là kiếm thuật giết ruồi. Tại hạ sẽ dùng nó để xoá tên những ai được ghi trong sổ giang hồ...

Không hiểu nghĩ sao Lý Tấn lại tiếp lời:

- Các hạ khá tua thận trọng. Minh giới sẽ có người giỏi hơn. Nước ta tuy nhỏ cũng như giới giang hồ Đại Việt không đông đảo song không có nghĩa là không có nhân tài lỗi lạc. Thủ lĩnh các bang hội, chương môn nhân các phái võ đều có võ nghệ cao siêu. Dù không thắng được các hạ ít ra họ cũng không bại một cách dễ dàng..

Kẻ cầm sổ giang hồ im lìm. Chẳng biết y nghĩ ngợi điều chi mà thái độ nhuốm chút trầm tư.

- Đa tạ. Tại hạ thừa biết võ thuật của mình không phải là vô địch trong thiên hạ; tuy nhiên tuân lệnh sư môn làm sạch giang hồ tại hạ gắng làm hết sức mình dù có chết cũng không màng. Đã mang cái nghiệp vào thân...

Lý Tấn chép miệng thờ dài:

- Các hạ nói cũng nhằm lý. Chơi dao thời cũng có ngày đứt tay...

Không nói gì hơn kẻ cầm sổ giang hồ ôm quyền thi lễ. Tuy hơi ngạc nhiên về thái độ nhã nhặn này nhưng họ Lý cũng ôm quyền trả lễ. Tay kiếm phiêu bạt

giang hồ lạng mình ra cửa rồi biến mất trong bóng đêm mịt mù.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chạm Mặt Lân Đầu

Ngư Vương Trầm Lăng thong thả dạo bước. Nắng vàng óng ánh nhảy múa trên tàng cây cao. Khung cảnh vắng lặng. Hai tay chấp sau lưng, chân bước chậm, họ Trầm vừa đi vừa nghỉ ngơi. Thỉnh thoảng hần lại đưa tay vuốt hàm râu rồng mỉm cười thích thú.

Cái chết của Đạp Thủy Tiên Lý Thái là một cơ hội tốt và Trầm Lăng không khi nào chịu bỏ lỡ cơ hội bằng vàng để ngồi vào danh vị độc tôn là ông vua sông nước của giới giang hồ Đại Việt. Sau khi đánh bại kẻ cầm sổ giang hồ hần tức tốc tới sào huyệt của Lý Thái. Qua cuộc giao tranh ngắn ngủi và không đổ máu Trầm Lăng trở thành chúa tể thủy khấu vùng sông nước bao la của Đại Việt. Danh vọng cao hơn, tiền bạc nhiều hơn, thế lực mạnh hơn; Ngư Vương Trầm Lăng biến thành nhân vật quan trọng nhất của phe hắc đạo hơn cả Nhị Quyền Vô Sở Đắc và Bạo Bệnh Quyền. Sống những ngày thoải mái trong danh vọng, họ Trầm chỉ có mỗi lo âu duy nhất. Chính mỗi lo âu này đã khiến cho hần phải thâu đêm trằn trọc, ăn chẳng ngon và ngủ chẳng yên.

Hần biết nếu còn sống kẻ cầm sổ giang hồ thế nào cũng trở lại để xóa tên mình trong cõi giang hồ. Lúc đó hần sẽ chết. Dĩ nhiên hần sợ chết. Ai lại không sợ chết. Càng giàu sang phú quý nhiều chừng nào hần càng sợ chết nhiều hơn. Chết rồi làm sao mà hưởng được. Nếu không muốn chết Trầm Lăng cần phải trừ diệt kẻ cầm sổ giang hồ. Nhóm Bát Đại Vương giờ chỉ còn trở lại ba người nên thế liên kết yếu đi nhiều lắm.

Gần nửa tháng trước Nhị Quyền Vô Sở Đắc có mời hần và Bạo Bệnh Quyền tới Đại La hội họp nhằm mục đích đối phó với kẻ cầm sổ giang hồ. Sau ba ngày hăng say bàn cãi cả ba không có cách nào hay hơn là mạnh ai nấy lo thân người đó. Ngư Vương Trầm Lăng biết chắc một điều là nếu đơn thân độc mã hần không sống sót dưới chiêu kiếm giết ruồi của kẻ cầm sổ giang hồ. Cái chết của Lê Đình là một bằng chứng hiển nhiên nhất. Bản lĩnh của hần so sánh cũng chỉ sằng sằng với Lê Đình thôi. Nếu họ Lê đã chết thời hần cũng không sống được.

- Trình thủ lĩnh...

Trầm Lăng nhìn thủ hạ tín cẩn đứng trước mặt đoạn hất hàm ra hiệu cho thuộc hạ nói:

- Thưa thủ lĩnh có khách tới thăm...

Nét mặt ông vua sông nước hơi thay đổi. Dường như hần sợ có khách tới thăm viếng.

- Ai vậy... Danh tánh của khách là gì?

- Trình thủ lĩnh... Vị khách này xưng danh là Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên...

Trầm Lăng thở phào. Dĩ nhiên hần có nghe tới danh hiệu này nhiều lần. Vẫy tay cho thủ hạ hần nói thật nhanh:

- Người mời khách vào đại sảnh xong mau mau bày tiệc. Ta sẽ ra gặp khách liền...

Vị chúa tể thủy khấu bước vào cùng với giọng nói oang oang vang lên khắp gian khách sảnh rộng:

- Ha... ha... ha... Bấy lâu nay nghe Hồ trang chủ lĩnh danh kiếm thuật khắp vùng duyên hải nước ta nay tình cờ gặp gỡ thật là tam sinh hữu hạnh...

- Tuy hai phe hắc bạch khác nhau nhưng tôi rất ngưỡng mộ võ thuật của Trầm thủ lĩnh. Hôm nay Hồ tôi đường đột tới thăm chỉ vì một lý do đặc biệt...

Ngư Vương Trầm Lăng nhìn Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên. Vóc dáng cao gầy, mày rậm, mắt sâu và sáng thêm lưỡng quyền cao; Hồ Nguyên toát ra phong cách đường hoàng, uy nghi và chừng chặc. Đó là phong cách của nhân vật đứng đầu Hồ gia trang, một đại trang nổi tiếng nhất của giới giang hồ Đại Việt.

- Hân hạnh lắm... Trầm tôi rất vui mừng được Hồ trang chủ làm khách đối ngày...

Cung kính ôm quyền thi lễ Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên tươi cười thốt:

- Hồ tôi xin minh định là tới đây không phải với tư cách thù địch của Trầm thủ lĩnh...

Ngư Vương Trầm Lăng mừng thầm trong bụng. Hần đang có đại địch cho nên không muốn thêm cừu địch nữa. Giờ tay mời khách an tọa, thong thả rót rượu vào chén cho khách xong hần từ từ thốt:

- Mời trang chủ dùng tạm chén rượu nhạt trước khi nhập tiệc. Nếu không có chi bất tiện xin trang chủ cho biết lý do đến gặp tôi...

Khẽ nhấp ngụm rượu vị trang chủ họ Hồ gật đầu cười:

- Hơn tháng trước đây Sát Thủ Thương Lê Đình chết bởi thứ kiếm thuật giết ruồi của kẻ cầm sổ giang hồ. Tôi có may mắn gặp gỡ Liên Hoàn Đào Lý Tấn và được y tường thuật tỉ mỉ về thuật xử kiếm độc địa của kẻ cầm sổ giang hồ. Tay kiếm giết người phong cáo sẽ dùng thứ kiếm thuật giết ruồi để làm sạch giang hồ...

Ngừng lại nhấp ngụm rượu Hồ Nguyên nhìn Ngự Vương Trầm Lăng xong chậm chậm lên tiếng :

- Muốn làm sạch giang hồ y phải tới tìm Trầm thủ lĩnh trước nhất. Hiện nay so về danh vọng lẫn thế lực thời Trầm thủ lĩnh hơn hẳn Nhị Quyền Vô Sở Đắc và Bạo Bệnh Quyền...

Vị chúa tể thủy khẩu không có vẻ thích thú khi được Hồ Nguyên khen tặng mà hầu như lo nghĩ nhiều hơn. Càng cao danh vọng càng nhiều gian nan. Bây giờ hẳn mới thấm thía điều đó.

Giọng nói của vị trang chủ họ Hồ trầm trầm cất lên:

- Sớm hay muộn gì y cũng tới tìm Trầm thủ lĩnh. Lần trước Thất Đại Vương liên thủ nên mới thắng được y. Học khôn từ chỗ đó chắc lần này y sẽ đột ngột tới thăm không báo trước. Một chọi một tôi e...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên bỏ lững câu nói song Trầm Lăng hiểu ý của người đối thoại. Kẻ cầm sổ giang hồ tái xuất hiện với thuật xử kiếm giết người độc địa hơn xưa nhiều thời nếu một chọi một hẳn khó lòng sống sót.

Uống một hơi cạn sạch chén rượu đầy Ngự Vương Trầm Lăng bật cười sang sảng:

- Mời trang chủ cạn chén. Con người ta ai cũng có cái số cho nên chạy trốn cũng không được. Nếu kẻ cầm sổ tới tìm thời tôi sẽ chờ hắn. Đánh nhau với hắn một trận cho sướt tay rồi chết cũng được. Chết dưới tay một kẻ tài ba như hắn kẻ ra không vô vị lắm...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên cười ha hả:

- Biết chết mà vẫn không chau mày. Hồ tôi khâm phục hào khí của Trầm thủ lĩnh. Xin lập lại tôi tới đây làm một khán giả đứng ngoài thưởng thức một cuộc so tài hi hữu. Nói trắng ra tôi chỉ muốn mục kích chiêu kiếm giết người mà giang hồ đồn đại là độc địa nhất trong vòng trăm năm nay...

Ngừng lại hớp ngụm rượu nhỏ Hồ Nguyên chép miệng thờ dãi:

- Gia phụ có tham dự lễ tống táng của Lê Đình. Mục đích của người là khảo nghiệm vết thương để tìm hiểu về thuật xử kiếm của kẻ cầm sổ giang hồ. Sau đó người có nói cho tôi biết là hiện nay ít có người hóa giải được chiêu kiếm giết người của y. Trầm thủ lĩnh an tâm vì dù không phải là viện thủ Hồ tôi cũng không phải là kẻ thù...

Ngự Vương Trầm Lăng cười ha hả. Tiệc được dọn lên. Địch thân rót rượu vào chén cho khách vị chúa tể thủy khẩu lừng danh nói lớn:

- Mời trang chủ cạn chén. Thật là tam sinh hữu hạnh mới được ngồi yếm ẩm với một nhân vật bạch đạo tiếng tăm như Hồ trang chủ. Suốt một vùng duyên hải của trấn Triều Dương với vịnh Hạ Long và trung châu xứ Bắc ai lại không nghe danh hào hiệp của Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên. Đó là chưa kể tới phong anh của Tam Phong Kiếm Hồ lão trang chủ vẫn còn được giang hồ ca tụng...

- Đa tạ Trầm thủ lĩnh quá khen. Trong lúc trà dư tửu hậu mạn đàm về giang hồ gia phụ có đề cập tới Trầm thủ lĩnh với công phu độc bộ...

Ngửa cổ uống cạn chén rượu xong Ngự Vương Trầm Lăng cười ha hả:

- Được một bậc trưởng thượng như Hồ lão trang chủ đề cập tới là một vinh dự cho kẻ hèn nay...

Đưa mắt nhìn ra ngoài sân Hồ Nguyên cất giọng trầm trầm :

- Mấy tháng nay tôi ngược xuôi nam bắc cố tìm gặp kẻ cầm sổ giang hồ với hi vọng khám phá ra một bí mật...

Hồ Nguyên ngừng lại hớp ngụm rượu. Trầm Lăng cười nhẹ:

- Tôi xin được nghe cao kiến của trang chủ...

- Bí mật thứ nhất mà giới giang hồ Đại Việt muốn biết là ai có tên trong sổ giang hồ...

Ngự Vương Trầm Lăng gật gù trầm ngâm không nói. Dường như hắn cũng đồng ý với người đối ẩm

- Lai lịch, sư môn, căn cơ, gốc gác của kẻ cầm sổ giang hồ là chuyện mà các cao thủ nóng lòng muốn biết một cách tận tường...

Trầm Lăng gật đầu. Đánh nhau mà không biết được lai lịch và sư môn của địch thủ hẳn không chiếm được nhiều tiện nghi. Biết địch thủ xuất thân từ môn phái nào hẳn mới có thể dự đoán đường lối, lộ số trong kiếm thuật của địch thủ. Dù đã một lần đánh nhau với kẻ cầm sổ giang hồ song thời gian quá ngắn

ngồi khiến cho hắn chưa kịp nhận ra đường lối biến hoá cũng như lộ số trong chiêu kiếm độc địa của địch thủ.

Đang im lìm suy nghĩ Ngư Vương Trầm Lăng chợt hướng mắt nhìn ra cửa. Ngay cả Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên cũng ngưng thần lắng tai nghe ngóng. Tuy bước chân còn xa nhưng hai cao thủ giang hồ đều nghe được tiếng bước chân nhẹ và êm, trầm ổn và vững vàng, nhặt khoan và đều đặn. Đó là tiếng bước chân khổ luyện của một vũ sĩ giang hồ. Tiếng bước chân dừng nơi cửa.

Trầm Lăng và Hồ Nguyên chăm chú nhìn một người đứng im nơi khung cửa rộng. Cao gầy, toàn thân người lạ bó gọn trong bộ vũ phục màu đỏ, chân quần xà cạp cũng màu đỏ, tóc dài chấm vai, khuôn mặt xương xẩu lạnh lùng, chuỗi kiếm thắt tua màu đỏ nhô lên khỏi vai; ngón thứ ấy tạo cho người lạ một phong thái ngạo nghễ.

Hồ Nguyên chú mục vào con ó chân bầu lầy hai thanh kiếm gác chéo nhau nơi ngực áo cùng một huy hiệu nhỏ hơn được thêu nơi cánh tay áo bên hữu. Không một ai trong giới giang hồ Đại Việt không biết đến hình con ó bầu lầy hai thanh kiếm gác chéo nhau nơi ngực áo của người lạ. Đó là huy hiệu của đoàn do thám Hoa Lư, một lực lượng hùng mạnh được tổ chức qui củ và chu đáo. Đối với các vũ sĩ giang hồ đoàn do thám Hoa Lư là đại diện cho quyền lực của triều đình. Thành lập dưới thời Đinh Bộ Lĩnh bình loạn mười hai sứ, đoàn do thám Hoa Lư đã đóng góp rất nhiều xương máu và công sức trong việc phù trợ Đinh Bộ Lĩnh lên ngôi vàng Đại Việt. Từ đó đoàn do thám được ban cấp nhiều quyền hành và tiền bạc để trở thành một tổ chức qui mô, đông đảo nhân viên và thế lực bành trướng một cách nhanh chóng. Chỉ huy đoàn do thám là vị thủ lĩnh, kế đó là bốn vị phó thủ lĩnh rồi năm trưởng ban bao gồm truy tầm, ám sát, tin tức, điều tra và bảo hoàng. Mỗi ban của đoàn do thám Hoa Lư đều mặc sắc phục riêng biệt. Nhân viên của ban truy tầm mặc sắc phục màu đen, ám sát mặc sắc phục màu đỏ, tin tức màu trắng, điều tra màu xanh và bảo hoàng mặc sắc phục màu vàng. Ngang hàng với năm vị trưởng ban còn có thập đại hộ pháp với trách nhiệm giữ gìn lề luật cũng như có quyền khai trừ nhân viên từ cấp bậc trưởng ban trở xuống.

Nhìn sắc phục màu đỏ Hồ Nguyên và Trầm Lăng biết người lạ nằm trong ban ám sát. Đào ánh mắt sáng rực một vòng người lạ cất giọng trầm lạnh:

- Tại hạ là Huyết Kiếm Châu Đằng, trưởng ban ám sát đoàn do thám Hoa Lư. Dám hỏi nhị vị là ai ?

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên làm thinh. Thứ nhất y không ưa giọng nói và cung cách ngạo nghễ của Châu Đằng; thứ nhì y là khách nên mặc cho Trầm Lăng đối đáp.

Đứng lên ôm quyền thi lễ Trầm Lăng cười nhẹ:

- Tại hạ là Ngư Vương Trầm Lăng còn vị này chính là Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên...

Huyết Kiếm Châu Đằng hơi thoáng đổi sắc khi nghe tới năm chữ Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên. Ôm quyền thi lễ cùng hai người đối diện vị trưởng ban ám sát đoàn do thám Hoa Lư thông thả nói:

- Tại hạ hân hạnh gặp mặt Hồ trang chủ. Dù ở nơi hoang vu tại hạ cũng được nghe người ta đề cập tới danh hào hiệp và thuật xử kiếm độc bộ giang hồ của trang chủ...

Quay sang họ Trầm y háng giọng tiếp:

- Tại hạ tới quấy rầy Trầm thủ lĩnh cũng do một lý do thật đặc biệt. Tại hạ...

Châu Đằng chưa nói hết câu Hồ Nguyên đã đỡ lời:

- Châu trưởng ban thứ lỗi. Nếu tôi đoán không lầm thời Châu trưởng ban định tới đây tìm người...

Châu Đằng nhìn Hồ Nguyên chăm chú trong lúc vị trang chủ Hồ gia trang tùm tùm cười:

- Sở dĩ tôi đoán như thế vì tôi cũng tới đây tìm người và người mà tôi muốn tìm chính là kẻ cầm sổ giang hồ...

Ngư Vương Trầm Lăng trông thấy ánh mắt của vị trưởng ban ám sát đoàn do thám Hoa Lư bừng sát khí.

- Tại hạ tới đây không có ý định gây sự cùng Trầm thủ lĩnh. Chiều tối hôm kia tại hạ được tin thủ hạ báo cáo sự xuất hiện của kẻ cầm sổ giang hồ ở khu ngoại thành Đại La. Tuy nhiên sau đó y biến mất không để lại tông tích. Theo thiên kiến cùng tin tức do bốn ban thu lượm được thời tại hạ e rằng kẻ cầm sổ giang hồ sẽ đến tìm Trầm thủ lĩnh...

Vị chúa tể thủy khẩu hơi giật mình song lấy lại vẻ tự nhiên rất nhanh.

- Xuất hiện ở Đại La chắc hẳn đã gặp Nhị Quyền Vô Sở Đắc?

Huyết Kiếm Châu Đằng chậm chậm gật đầu:

- Trầm thủ lĩnh đoán không sai. Y đã ghi tên Vô Sở Đắc vào sổ giang hồ kèm theo ba nhân viên của ban ám sát trong đó có vị đệ nhị phó trưởng ban trung thành của tại hạ. Ngoài ra tại hạ còn được thủ hạ báo tin là tìm được xác của Bạo Bệnh Quyền ở Nông Cống...

Nhìn Hồ Nguyên y thông thả tiếp lời:

- Chắc tại hạ cũng cùng mục đích như Hồ trang chủ. Tại hạ là kiếm thủ mà nay biết có tay kiếm lỗi lạc tất nhiên phải tìm gặp cho bằng được. Và lại tại hạ còn được lệnh bề trên mời kẻ cầm sổ giang hồ về Hoa Lư...

Trầm Lăng hơi cau mày khi nghe tiếng người xôn xao rồi sau đó giọng nói oang oang vang lên:

- Thủ lĩnh... Thủ lĩnh... Y tới rồi... Y tới rồi...

Tên thủ hạ thân tín của Ngự Vương Trầm Lăng bước nhanh vào đại sảnh và trên tay cầm cuốn sổ bìa đen.

- Sổ giang hồ... Quyền sổ xóa tên người...

Nhanh hơn tất cả mọi người vị trưởng ban ám sát đoàn do thám Hoa Lư tạt bộ đồng thời vung tay chụp lấy quyển sổ bìa đen. Y lật nhanh mấy trang đầu. Không ai biết trong quyển sổ viết những gì mà da mặt vị trưởng ban ám sát đoàn do thám Hoa Lư biến thành xanh dờn cùng với ánh mắt sáng rực vẻ giận dữ.

- Giới... Thử xem người tài cán bao nhiêu mà dám phách lối tuyên bố làm sạch giang hồ...

Huyết Kiếm Châu Đằng nhẹ tung quyển sổ xóa tên người lên không cùng với bàn tay phải máy động. Rẹt... Rẹt... Ánh kiếm chớp đỏ rực màu máu. Quyển sổ xóa tên người bị chém đứt làm tám mảnh rơi xuống sàn gạch.

Ngự Vương Trầm Lăng gật gù còn Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên chớp mắt. Thân danh một kiếm thủ lỗi lạc dĩ nhiên họ Hồ thừa kiến thức võ học cùng kinh nghiệm giang hồ dễ nhìn ra điểm tinh hoa trong thuật xử kiếm điêu luyện của vị trưởng ban ám sát đoàn do thám Hoa Lư.

- Kiếm thuật độc đáo lắm...

Giọng nói trầm trầm cất lên nơi cửa đại sảnh. Ngự Vương Trầm Lăng lẩm bẫm:

- Y tới rồi... Y tới rồi...

Huyết Kiếm Châu Đằng và Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên chong mắt nhìn nhân vật tự xưng là kẻ cầm sổ giang hồ.

Thoạt nhìn từ nhân dạng tới phong cách y giống một người thường hơn là một võ sĩ giang hồ trừ hai điểm là chuỗi kiếm ló lên khỏi vai và ánh mắt sáng rực. Bất cứ võ sĩ nào cũng đều luyện nội lực cho nên ánh mắt của họ tinh anh và sáng hơn người thường. Ánh mắt càng sáng chừng nào nội lực càng thâm hậu nhiều chừng đó. Ánh mắt của kẻ cầm sổ giang hồ to và sáng lạ lùng. Điều này chứng tỏ y phải có nội lực cực kỳ thâm hậu.

Ôm quyền thi lễ kẻ cầm sổ giang hồ cất giọng nói trầm lạnh:

- Vì bận chút việc riêng nên tại hạ tới chậm. Trầm thủ lĩnh chắc hẳn phải nóng lòng chờ đợi...

Thầm hít hơi dài trấn định tâm thần tay chứa tể thủy khẩu cao giọng hỏi:

- Các hạ tới đây chậm chạp vì bận bịu chuyện xóa tên Nhị Quyền Vô Sở Đắc và Bạo Bệnh Quyền ?

Kẻ cầm sổ giang hồ nhếch môi:

- Trầm thủ lĩnh đoán không sai. Tại hạ đã ghi danh hai người đó vào sổ giang hồ...

Ngự Vương Trầm Lăng nói nhanh :

- Ta chờ các hạ đã lâu. Oán cừu giữa chúng ta nên thanh toán một lần cho xong...

Kẻ cầm sổ giang hồ nhẹ lắc đầu:

- Tại hạ xin minh định một điều là giữa tại hạ và Trầm thủ lĩnh không hề có thù oán riêng tư. Tuân lệnh sư môn tại hạ phải làm sạch giang hồ mà tiếc thay Trầm thủ lĩnh lại là người có tên trong sổ...

Thân ảnh chớp lên màu đỏ rực. Vị trưởng ban ám sát đoàn do thám Hoa Lư đứng sừng sững trước mặt kẻ cầm sổ giang hồ. Giọng nói của hắn sắc và thẳng thừng:

- Các hạ là kẻ cầm sổ giang hồ...?

Chăm chú nhìn người đối diện giây lát kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu:

- Chính tại hạ. Các hạ là nhân viên của đoàn do thám Hoa Lư ?

Khuôn mặt danh lại lạnh tanh cùng với ánh mắt bốc lửa Huyết Kiếm Châu Đằng gần từng tiếng một:

- Ta là Huyết Kiếm Châu Đằng, trưởng ban ám sát đoàn do thám Hoa Lư...

- A...

Kẻ cầm sổ giang hồ gật gù. Thái độ của y vẫn tự nhiên và bình tĩnh dường như danh vị trưởng ban ám sát đoàn do thám không hề được y.

Giọng nói của họ Châu gần gần từng tiếng một:

- Nhân danh trưởng ban ám sát đoàn do thám ta mời các hạ về Hoa Lư để thẩm cung...

Châu Đăng nhấn mạnh ở chữ " mời ". Vành môi của kẻ cầm sổ giang hồ hơi nhếch thành nụ cười khinh bạc:

- Tại hạ có tội gì mà bị mời về Hoa Lư để thẩm cung...

Châu Đăng nói qua hàm răng cắn chặt:

- Không có tội gì à...Hạ sát hai vị phó trưởng ban ám sát và truy tầm cùng với ba nhân viên của đoàn do thám mà các hạ bảo là không có tội gì à... Nội cái chuyện ương ngạnh dám đối co với ta là đủ bị tù một gông rồi...

Giọng nói của kẻ cầm sổ giang hồ trầm xuống thật thấp:

- Ta có hai điều muốn nói cùng các hạ. Thứ nhất không có tên trong sổ giang hồ các hạ đừng bức bách ta phải giết các hạ. Thứ nhì ngay cả bậc bề trên của các hạ là Hữu Danh Vô Thực cũng chưa đủ tư cách để mời ta về Hoa Lư. Các hạ hãy kiên nhẫn chờ đợi. Sau khi thi hành xong sứ mệnh làm sạch giang hồ ta sẽ đến viếng thăm đoàn do thám Hoa Lư...

Da mặt Huyết Kiếm Châu Đăng biến thành xanh dờn vì những lời nói thẳng của kẻ cầm sổ giang hồ. Sĩ diện cùng tự ái của vị trưởng ban ám sát đoàn do thám bị thương tổn nặng nề. Trong cuộc đời bốn ba lần lạc giang hồ có lẽ đây là lần đầu tiên mới có một người dám nói với hắn những lời ngạo mạn như thế. Hắn chưa kịp nói hay hành động gì khác kẻ cầm sổ giang hồ chậm chậm tiếp:

-Kiếm thuật của các hạ tuy độc đáo nhưng bản lĩnh cỡ như các hạ không đủ sức hoá giải chiêu kiếm giết ruồi của ta đâu. Bách Diện Thụ Sinh và Hữu Danh Vô Thực may ra mới có chút hi vọng...

Dù không nói song Trầm Lăng thầm công nhận lời của kẻ cầm sổ giang hồ rất đúng. Tuy chưa hề giao đấu với Bách Diện Thụ Sinh và Hữu Danh Vô Thực song hắn nghĩ họ không thể đánh bại hắn trong vòng một chiêu. Nhị Quyền Vô Sở Đắc tài ba sánh ra đâu có sút Bách Diện Thụ Sinh bao nhiêu mà còn chết thòi vị phó thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư chắc cũng không sống sót dưới chiêu kiếm giết người của kẻ cầm sổ giang hồ.

Liếc một vòng từ Ngự Vương Trầm Lăng, Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên tới Huyết Kiếm Châu Đăng; tay kiếm phiêu bạt giang hồ lên tiếng:

-May ra có một người mời được tại hạ về Hoa Lư...

Kẻ cầm sổ giang hồ ngừng lời và Châu Đăng hỏi với giọng cộc lốc:

- Ai?

- Lê Hoàn...

Ba người nghe đều thay đổi sắc diện song mỗi người lại không giống nhau. Châu Đăng động dung thấy rõ khi nghe tới hai chữ trên. Còn Trầm Lăng và Hồ Nguyên lại tỏ vẻ kinh nghi và thắc mắc. Từ lâu chưa có ai tận tường về thân thế, lai lịch của kẻ cầm sổ giang hồ. Nay y bỗng dung thố lộ là chỉ có Lê Hoàn mới đủ tư cách để nói chuyện với y. Điều này chứng tỏ y phải có thân thế rất lớn.

- Các hạ quả ngạo mạn và xác xược nên mới dám gọi đến tên tộc của quan Thập Đạo Tướng Quân...

Kẻ cầm sổ giang hồ nhếch môi cười:

- Các hạ chỉ biết Lê Hoàn qua danh vị Thập Đạo Tướng Quân riêng ta biết hắn nhiều hơn nữa...

Ngừng lại y nghiêm giọng nói với Châu Đăng:

- Tại hạ tới đây nhằm chủ ý xóa tên Ngự Vương trong cõi giang hồ. Nếu các hạ muốn thử chiêu kiếm của tại hạ thì cứ tùy tiện...

Huyết Kiếm Châu Đăng suy nghĩ thật nhanh. Bằng mọi cách hắn phải mời cho được kẻ cầm sổ giang hồ về Hoa Lư. Tuy nhiên bằng mọi cách không có nghĩa phải hi sinh mạng sống. Tạm thời hắn nên đứng ngoài cuộc so tài vì có lợi cho hắn nhiều hơn. Ít ra hắn còn được dịp chứng kiến kiếm thuật giết người độc địa của đối phương hầu khám phá ra chỗ sơ hở rồi tìm cách hoá giải. Suy nghĩ cặn kẽ Châu Đăng lui về một bên. Tuy nhiên để khỏi bị bề mặt hắn cố vớt vát một câu:

- Được...Ta để cho các hạ so tài với Trầm thủ lĩnh xong ta sẽ ra tay. Mong các hạ không làm ta thất vọng...

Nhẹ cười kẻ cầm sổ giang hồ nói với Trầm

Lăng:

- Mời Trầm thủ lĩnh xuất chiêu...

Hai tay buông xuôi, toàn thân bất động, hai mắt mở lớn nhìn đắm đắm vào khoảng không trước mặt, tay kiếm phiêu bạt chìm mất trong công phu trầm tĩnh.

Biết mình sắp sửa bị đặt vào tình trạng tử sinh trong chớp mắt, Trầm Lăng tức tốc an thần định khí.

Đứng ngoài làm khán giả chứng kiến cuộc so tài hiểm có, Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên và Huyết Kiếm Châu Đằng chăm chú quan sát không bỏ sót cử chỉ nhỏ nhặt nào của kẻ cầm sỏ giang hồ.

Vị trang chủ họ Hồ nhìn đắm đắm bàn tay mặt của nhân vật được giang hồ truyền tụng về thuật xử kiếm giết người độc địa. Ngón trở cong lại hơi chạm vào ngón cái, ba ngón giữa, áp út và ngón út đưa ra thẳng khấp sát lại với nhau. Hơn ba mươi năm luyện võ Hồ Nguyên chưa thấy ai có lối triển công phu trầm tĩnh lạ lùng như kẻ cầm sỏ giang hồ. Toàn thân y bất động nhưng Hồ Nguyên biết bên trong cái bất động hàm chứa một cái động không ai có thể đo lường được.

Rệt... Rệt... Không có gì xảy ra ngoại trừ âm thanh của kiếm rút ra rồi tra vào vỏ. Ngự Vương Trầm Lăng đứng im không có một phản ứng. Không khí yên như tờ.

Hồ Nguyên và Châu Đằng nhìn nhau không nói được tiếng nào. Ánh mắt của người này dường như hỏi người kia có thấy gì không. Châu Đằng thờ một hơi thật dài. Hắn nhìn chăm chú vào vết đỏ nhỏ như mũi kim nơi yết hầu của Trầm Lăng. Vị thủ lĩnh ăn cướp lừng danh đứng im, hai mắt mở lớn bất động.

Phịch... Ngự Vương Trầm Lăng ngã úp mặt xuống đất ngay dưới chân địch thủ. Khách sảnh im vắng và lạnh lùng. Mồ hôi rịn ra trong lòng bàn tay của Hồ Nguyên và Châu Đằng.

Kẻ cầm sỏ giang hồ trầm lặng nhìn hai người đối diện. Y không nói lời nào song người người đều hiểu. Bản lĩnh như Trầm Lăng còn chết huống hồ gì kẻ khác. Tài bộ của Châu Đằng và Hồ Nguyên so sánh cũng sàng sàng với Trầm Lăng, dĩ nhiên không thể nào hoá giải được chiêu kiếm giết người độc địa.

Không nói nữa lời tay kiếm phiêu bạt xoay người bước đi. Bóng đỏ chớp lên và vị trưởng ban ám sát đoàn do thám Hoa Lư đứng sừng sững chặn đường. Dù biết đánh là thua mà thua là chết nhưng dường như hãn chảng còn cách nào hơn. Danh dự, hào khí, sĩ diện và nhất là nhiệm vụ của vị trưởng ban ám sát không cho phép hãn đứng nhìn tội phạm thông dong bỏ đi.

- Các hạ biết là không giải được chiêu kiếm của ta?

Kẻ cầm sỏ giang hồ lên tiếng hỏi. Huyết Kiếm Châu Đằng nín thinh không nói lời nào.

- Không có tên trong sỏ giang hồ các hạ đừng bức ta phải giết các hạ...

Mục quang của Châu Đằng sáng rực cùng với giọng nói vang từng chữ một:

- Ta muốn giải chiêu kiếm của các hạ...

Lồng trong chữ " hạ " âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ vang lãnh lót cùng với tia sáng đỏ rực màu máu xẹt tới mục tiêu tợ ánh chớp. Không hổ danh trưởng ban ám sát đoàn do thám Hoa Lư; Châu Đằng xuất một chiêu kiếm thần tốc, chuẩn xác và độc địa vô cùng. Chớp mắt mũi kiếm chỉ còn cách huyết thần tàng của địch thủ gang tấc.

Rệt... Rệt... Âm thanh giết người vang lên nghe nhức buốt thịt da. Đứng ngoài làm khán giả Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên lắc đầu khi chứng kiến mũi kiếm của Châu Đằng chong ngay huyết thần tàng và chỉ vừa chạm áo đối thủ. Ngán tài đã đành Hồ Nguyên còn phục cái gan mật của kẻ cầm sỏ giang hồ. Chạm một sát na thôi y sẽ bị mũi kiếm của đối thủ đâm trúng ngực. Muốn xử chiêu kiếm tuyệt diệu như thế y phải tôi luyện được thuật xử kiếm thần tốc và chính xác cực độ.

Cúi nhìn thi thể của Trầm Lăng và Châu Đằng nằm trên sàn gạch kẻ cầm sỏ giang hồ khẽ thở dài. Ngược nhìn Hồ Nguyên y trầm trầm lên tiếng:

- Ai ai cũng đều sợ chết thế mà có người lại muốn chết. Hồ trang chủ nghĩ sao?

Bàn tay cầm kiếm của Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên nắm chặt lấy chuôi kiếm đeo bên hông tới nỗi gân xanh cùng với giọng nói chững chạc và cương quyết vang lên:

- Dù biết chết mà lắm khi người ta vẫn làm. Hồ tôi với các hạ đều là kiếm thủ. Thương thức một chiêu kiếm đẹp thời có chết cũng còn hơn sống vô vị...

Kẻ cầm sỏ giang hồ nhếch môi cười:

- Hồ trang chủ muốn giải chiêu kiếm của tại hạ. Giải được chiêu kiếm của tại hạ Hồ trang chủ sẽ trở thành kẻ vô địch trong cõi giang hồ...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên chậm chậm gật đầu.

- Được...

Liên theo tiếng " được " kẻ cầm sỏ giang hồ xuất thủ. Y ra tay nhanh tới độ Hồ Nguyên không có được một phản ứng nào. Họ Hồ chỉ nghe tiếng rẹt thời sự kiện đã xảy ra rồi.

Vị trang chủ lừng danh nuốt nước bọt khi nhìn thấy mũi kiếm nhọn hoắt của đối phương chia ngay yết hầu mình. Y còn sống song sự sống của y phải trả một giá quá đắt. Sĩ diện, hào khí và tiếng tăm của vị trang chủ lẫy lừng đã bị đổ nhào trong phút chốc.

Kẻ cầm sỏ giang hồ tra kiếm vào vỏ. Không nói lời nào cũng như không nhìn tới Hồ Nguyên đứng lặng im y thông thả bước ra cửa. Bụp... Bụp... Bụp... Hồ Nguyên nhìn từng viên gạch vỡ vụn dưới bước chân khô luyện của tay kiếm giết người. Y có cảm tưởng như danh vọng của mình cũng bị những bước chân khô luyện của kẻ cầm sỏ giang hồ đập vỡ thành trăm mảnh vụn. Ánh mắt của y nhuốm đầy vẻ bi thương và thống khổ.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bí Ẩn Quanh Cái Chết Của Tiên Đế

Dòng sông Lạc Thổ là một nhánh của sông Lô chảy qua địa phận xã Xuân Canh mười mấy dặm đến cầu Yên Thường rồi ngoặt về phía nam qua các huyện Gia Lâm, Tiên Du và Siêu Loại. Nước sông lặng lẽ chảy. Trăng thượng tuần vắt vẻo. Sương bốc mờ mờ trên mặt sông mênh mông. Con thuyền chậm chậm trôi theo nước. Trên thuyền một thanh niên bó gối ngồi ngửa mặt nhìn trăng.

- Trời đất mang mang người người vô kể, thế mà Đỗ Hậu ta không có một chỗ để dung thân, một bằng hữu để đàm đạo...

Nói xong thanh niên cất tiếng than dài. Từ trong vùng sương mờ mờ một con thuyền hiện ra cùng với giọng nói vang vang:

- Tại hạ họ Lê tên Hào quán ở Hoan Châu. Nếu muốn có một bằng hữu để đàm đạo xin mời Đỗ huynh qua thuyền uống vài chén rượu cho vui...

Nghe tiếng nói rất gần thanh niên họ Đỗ giật mình đảo mắt nhìn. Lờ mờ trong màn sương khuya y thấy một con thuyền từ từ tiến lại gần thuyền của mình. Hai thuyền cập sát vào nhau. Một thanh niên còn trẻ tuổi vào khoảng hơn hai mươi đang ngồi tu rượu.

- Bên này có rượu ngon lại thêm bằng hữu đang chờ có gì Đỗ huynh lại không sang...

Thanh niên họ Đỗ lắc đầu khi nghe giọng nói nhừ nhựt của Lê Hào. Y lẳng lặng bước qua thuyền Lê Hào. Đưa cho Đỗ Hậu vò rượu đầy Lê Hào cười sang sảng:

- Mời Đỗ huynh...

Dứt lời y đưa vò rượu lên tu ừng ực một hơi cạn sạch. Đỗ Hậu lắc đầu uống ngụm nhỏ xong trao lại vò rượu cho Lê Hào. Chiêu hơi dài Lê Hào tặc lưỡi:

- Chắc... Rượu ngon thật... Hồi nãy nghe Đỗ huynh than trời đất mang mang người người vô kể mà ta đây không có một chỗ để dung thân, một bằng hữu để đàm đạo là có gì vậy?

Dường như câu hỏi trên động tới mối thương tâm đang đè nặng trong lòng nên Đỗ Hậu lại cất tiếng thở dài cùng lúc ánh mắt long lanh như có lệ.

- Tôi xin Lê huynh vài ngụm rượu nữa...

Lê Hào bật cười vọng vang mặt sông rộng mênh mông.

- Tôi mời Đỗ huynh sang thuyền để say một trận cho thoải thích vậy huynh cứ tự nhiên...

Trao vò rượu đang cầm cho Đỗ Hậu, Lê Hào lấy vò rượu mới còn đóng khăn cẩn thận. Tay hữu nắm cổ vò rượu, tay tả của Lê Hào vỗ nhẹ vào đáy vò. Bụp... Đường như không chịu nổi sức ép phát ra từ kinh lực âm nhu nắp vò rượu bay vọt lên không. Đỗ Hậu trở mắt nhìn đầy vẻ thán phục.

- Lê huynh chắc giỏi võ lắm?

Nghe câu hỏi của người bạn mới quen Lê Hào cười rề:

- Thứ công phu này chỉ để hù con nít thôi. Tôi xuất thân từ lò luyện võ nổi tiếng nhất phương nam. Chắc Đỗ huynh có nghe danh Từ Cước Lê Hùng?

Lê Hào lại tợp ngụm rượu. Đỗ Hậu lắc đầu thăm phục cho tửu lượng của người bạn mới quen. Mới đó mà Lê Hào đã uống gần cạn vò rượu.

- Tôi là kẻ tầm thường thô lậu lại không biết võ nên không nghe danh Từ Cước...

Lê Hào chép miệng nhấp ngụm rượu cười cười nói:

- Gia phụ nổi danh giang hồ về cú đá nên thiên hạ mới tặng cho danh hiệu Từ Cước. Lúc còn trẻ gia phụ lang bạt khắp nơi rồi cuối cùng hiện diện trong đoàn do thám Hoa Lư phò tiên đế bình loạn mười hai sứ. Nhờ đó người được tiên đế ban cho đất đai tiền bạc về lập gia trang ở Hoan Châu. Tôi vì tư chất ngu muội lại ham chơi và nghịch ngợm nên chẳng học được bao nhiêu võ thuật gia truyền. Tuy nhiên các bạn bè mến mộ tặng cho danh hiệu Nghịch Cước...

Nói tới đây dường như thích chí Lê Hào bật cười ha hả uống hơi rượu dài. Nhìn Đỗ Hậu chăm chú Lê Hào cười nói:

- Đỗ huynh chắc gặp điều chi thương tâm hay oan ức không thể thổ lộ cùng ai. Dù mới quen nhau song nếu huynh cần sự giúp đỡ tôi sẵn sàng..

Đỗ Hậu gật đầu như cảm tạ cho tính tình hào hiệp của người bạn mới quen. Đưa vò rượu lên nhấp ngụm nhỏ y cất giọng trầm trầm và nghẹn ngào:

- Chắc Lê huynh có nghe người ta bàn tán về cái chết của tiên đế?

Tộp ngụm rượu nữa Lê Hào gật đầu chép miệng:

- Nghe chứ... Nghe nhiều đến đặc lỗ tai. Ngay khi nhận được tin tiên đế băng hà gia phụ tức tốc tới Hoa Lư. Tôi không biết người đã làm gì, đi đâu, gặp gỡ ai cũng như tìm ra bí ẩn nào trong cái chết của tiên đế; nhưng từ đó người trở nên lầm lì ít nói và tối ngày cứ đóng cửa ở trong phòng. Phải nói cái chết của tiên đế là một đại tang cho Lê gia trang. Thời gian sau có lẽ người ngoại chút đỉnh nên gia phụ mới thổ lộ vài bí ẩn về cái chết của tiên đế. Người bảo tiên đế say rượu nằm ngủ trong cung bị Đỗ Thích lên vào đâm chết. Người ta đồn Đỗ Thích làm tới chức gì đó, nửa đêm nằm ngủ thấy sao rơi vào miệng nên nghĩ mình sẽ được làm vua. Do đó hấn mới nảy sinh ý định giết tiên đế để lên làm vua. Chuyện này nghe vô lý. Một thằng cha làm lại mà tự nhiên nghĩ mình được làm vua... ha... ha... ha...

Lê Hào cười ha hả tộp thêm ngụm rượu.

- Tại sao Đỗ huynh lại hỏi tôi về cái chết của tiên đế?

Đỗ Hậu nuốt ực ngụm rượu:

- Đỗ Thích, người đã giết tiên đế chính là cha của tôi..

Nghịch Cước Lê Hào đứng bật dậy khiến cho con thuyền chòng chành muốn lật.

- Hà... Đỗ huynh là con của Đỗ Thích. Tôi có nghe lầm không?

Đỗ Hậu lặng lẽ gật đầu:

- Không... Tôi chính là con của Đỗ Thích, kẻ mà người ta bảo rằng đã giết chết tiên đế...

Đỗ Hậu ngược mắt nhìn trắng như cổ ý không cho người bạn mới quen thấy nước mắt chảy ra trên má của mình.

Lê Hào buông người ngồi xuống. Không biết làm gì hơn y đưa vò rượu lên tu ừng ực một hơi cạn sạch. Quăng vò rượu xuống sông y tặc lưỡi:

- Khó tin quá... Khó tin quá... Chuyện này khó tin quá...

Đỗ Hậu im lìm không nói. Lê Hào đưa tay lục lạo hồi lâu xong chép miệng nói:

- Hết rượu rồi... Chán chưa... Đỗ huynh chịu phiền để tôi ghé vào bến Đông Hồ mua thêm rượu...

Đỗ Hậu cười gượng góp lời:

- Huynh cứ tự nhiên. Tôi ngồi dưới thuyền chờ huynh...

Lê Hào bơi thuyền về chỗ có đèn sang sáng. Lát sau y cho thuyền cập vào bờ. Tung mình nhảy lên cầu Lê Hào rảo bước. Mua rượu và chút thức ăn xong y hồi hả trở về thuyền. Không thấy Đỗ Hậu ngồi trong thuyền y lăm bằm:

- Y đi đâu vậy cà... Mình rán chờ y một chút...

Ngồi xuống khui vò rượu định uống Lê Hào chợt thấy một vật lấp ánh dưới ánh trăng. Cúi xuống sờn thuyền nhặt vật đó đưa lên quan sát Lê Hào nói nhỏ:

- Tin vật của phái Cổ Loa. Họ có chuyện gì thù oán mà bắt cóc Đỗ Hậu...

Nghịch Cước Lê Hào ngồi im. Dù mới quen song y lại có cảm tình với Đỗ Hậu. Và lại y tội nghiệp cho hoàn cảnh đáng thương của người bạn tính tình hiền hậu. Biết Cổ Loa là một chính phái có hành vi quang minh chính đại nay lại lén lút bắt cóc Đỗ Hậu, Lê Hào động tính hiếu kỳ muốn biết phái Cổ Loa có liên hệ gì trong cái chết của tiên đế. Ngẫm nghĩ giây lát y đứng lên. Nốc cạn vò rượu y nhảy lên bờ đoạn triển thuật phi hành chạy dọc theo bờ sông.

Ngôi cổ miếu nằm lơ lửng giữa quảng đồng không móng quạnh. Côn trùng kêu rả rích. Gió rì rào cây đa ngoài sân. Ánh trăng theo chỗ trống dội xuống nền đất ẩm ướt.

Đỗ Hậu ngồi đối diện với một ông lão mặc áo trắng, còn ông lão mặc áo đen ngồi sau lưng khuất trong bóng tối. Thật lâu ông lão áo trắng mới khàn khàn cất tiếng:

- Trước hết xin được giới thiệu cùng Đỗ thiếu hiệp hai chúng tôi là Hắc Bạch Hộ Pháp của phái Cổ Loa. Chắc thiếu hiệp biết lý do lão phu mời thiếu hiệp đến đây để đàm đạo...?

Đi nhiên Đỗ Hậu đủ thông minh để biết hai vị Hắc Bạch Hộ Pháp phái Cổ Loa bắt cóc mình tới đây để làm gì. Tăng hắng tiếng nhỏ Hắc Hộ Pháp cất giọng khàn khàn:

- Nếu chúng tôi không làm thời thiếu hiệp là đích tử của Đỗ Thích, người đã giết chết tiên đế...

Đỗ Hậu cúi đầu làm thinh không nói lời nào. Thật lâu giọng nói nghèn nghẹn của y vang trong bóng tối thâm u:

- Tôi với cha tuy mang tiếng là cha con mà tình thân không bằng láng giềng. Từ nhỏ cho tới lớn tôi sống với mẹ, thỉnh thoảng cha tôi mới tạt về nhà thăm năm ba bữa nửa tháng rồi đi biệt cả năm trời...

Hắc Bạch Hộ Pháp nhìn nhau. Đỗ Hậu thờ dài tiếp:

- Tự biết mình là tội phạm của triều đình song tôi mù mờ chẳng biết mình phạm tội gì. Chuyện cha tôi hành thích tiên đế tôi hoàn toàn không biết cũng như không can dự vào...

Giọng nói của Hắc Hộ Pháp vang lên ngắt lời Đỗ Hậu:

- Đỗ thiếu hiệp có biết hoặc nghe tiên phụ nhắc tới tên Trần Gia Bạch?

Trong lúc Hắc Hộ Pháp hỏi câu trên Bạch Hộ Pháp chăm chú nhìn Đỗ Hậu dường như để nhận xét phản ứng. Tuy nhiên ông ta thấy Đỗ Hậu vẫn có thái độ bình thường dường như không biết tới người mang tên Trần Gia Bạch.

- Sở dĩ chúng tôi mời thiếu hiệp tới đây là để hỏi đôi điều có liên quan tới cái chết của tiên đế. Lão phu cũng biết rằng tội người nào làm người đó chịu nhưng...

Bỏ lửng câu nói dường như cố ý để cho người đối thoại suy nghĩ, lát sau Bạch Hộ Pháp tiếp:

- Theo như lời thiếu hiệp kể thời tiên phụ vắng nhà luôn...

Đỗ Hậu gật đầu:

- Từ lúc ấu thơ cho tới tuổi trưởng thành tôi thường xuyên không thấy mặt cha. Người đi biệt biệt cả năm mới về nhà một lần. Tôi có hỏi người đi đâu, làm gì thời cha tôi không trả lời. Ngay cả mẹ tôi cũng mù mờ về chuyện làm của người. Mãi cho tới khi bị bắt giam tôi cũng không biết mình đã phạm tội gì...

Hắc Hộ Pháp chép miệng thờ dài:

- Chúng tôi muốn xác định về lai lịch và hành động của cha thiếu hiệp mà ngầm ra thiếu hiệp còn biết ít hơn chúng tôi nhiều. Tệ nhất chúng tôi sẽ nói cho thiếu hiệp biết rõ về cuộc đời của cha thiếu hiệp...

Hắc Hộ Pháp ngừng nói nhìn Đỗ Hậu rồi thông thả hắng giọng:

- Đỗ Thích là một nhân vật giang hồ bản lĩnh chỉ vào hàng nhị lưu. Theo sự dò hỏi và tìm tòi của bản phái thời thân phụ của thiếu hiệp có nhiều hành động bất lương như cướp của giết người trong lúc lưu lạc giang hồ. Bị hai phe bạch và hiệp đạo truy lùng Đỗ Thích mới tìm chỗ dung thân bằng cách trở thành nhân viên của đoàn do thám Hoa Lư...

Hắc Hộ Pháp ngừng lời. Đỗ Hậu lặng thinh. Những điều mà Hắc Hộ Pháp thổ lộ vượt ngoài sức tưởng tượng của y.

- Với bản lĩnh tâm thường cho nên dù đầu nhập vào đoàn do thám Đỗ Thích chỉ được xung vào làm lại, một chức phận hèn mọn chuyên trông coi sổ sách giấy tờ... Ai...?

Hắc Hộ Pháp lên tiếng hỏi. Từ trong bóng tối một người khật khùng bước ra. Đỗ Hậu tròn mắt khi thấy người đó không ai khác hơn là Lê Hào.

Nhìn chăm chú thanh niên trẻ tuổi giấy lát Hắc Hộ Pháp hỏi:

- Thoạt trông phong cách thiếu hiệp phải thuộc vào hàng danh gia thế phiệt trong cõi giang hồ; nhưng tại sao lại núp lén nghe chuyện của người khác. Trước khi ra tay dạy cho thiếu hiệp một bài học, lão phu muốn biết tính danh bậc bề trên của thiếu hiệp ?

Chiều ngum rượi Lê Hào tùm tùm cười:

- Tại hạ cũng biết nghe lời chuyện của người là một việc xấu xa không nên làm nhưng...

Ngừng lại tọt ngum rượu Lê Hào đột ngột buông một câu hỏi:

- " Kiến nghĩa bất vi vô dũng giả ". Nhị vị tuổi cao đức trọng lại thêm lịch lãm giang hồ ắt biết điều đó?

Hắc Bạch Hộ Pháp nhìn nhau dò hỏi. Dường như họ không đoán được người đối thoại muốn ám chỉ điều gì. lát sau Bạch Hộ Pháp trả lời :

- Dĩ nhiên lão phu biết điều đó... Nó là một trong những điều tâm niệm của các vũ sĩ giang hồ nhất là của bản phái...

Cười cợt tay cước trẻ tuổi của miền Nam cao giọng:

- Thừa nhị vị... Chuyện nghe lời của tại hạ phát sinh từ hành động kiến nghĩa bất vi vô dũng giả...

Đưa tay chỉ Đỗ Hậu đang ngồi ủ rũ Lê Hào trầm giọng nói của mình xuống thành nghiêm nghị:

- Tại hạ với Đỗ huynh đây tuy mới quen song coi nhau như là bằng hữu tâm giao. Giải cứu một bằng hữu bị bắt cóc thời nhị vị nghĩ xem đó là hành động hiệp nghĩa hay xấu xa tồi bại?

Hắc Hộ Pháp động dung còn Bạch Hộ Pháp lắc lắc mái tóc bạc phơ.

- Hai lão phu không có bắt cóc Đỗ thiếu hiệp mà chỉ nhân danh phái Cổ Loa mời y tới đây đàm đạo đôi câu...

Tọt ngum rượu Lê Hào tùm tùm cười dường như có điều gì thích chí. Hướng về nhị vị hộ pháp phái Cổ Loa y ôm quyền cung kính thi lễ:

- Cổ Loa là một danh môn chính phái tiếng tăm lẫy lừng mấy ngàn năm qua hướng chỉ nhị vị lại là hộ pháp thời một lời nói còn nặng hơn thiết thạch. Nhị vị đã nói tiếng " mời " thời tại hạ dám cả quyết điều đó không sai...

Lê Hào ngừng nói chiêu ngum rượu. Dù không tỏ lộ thái độ khác lạ song hai vị hộ pháp đều đâm ra bán tín bán nghi. Họ lơ mờ hiểu câu nói của thanh niên còn hàm ý sâu xa mà trong nhất thời họ không đoán ra được. Tuy trông còn trẻ song thanh niên có vẻ thông minh, hoạt bát và giỏi biện luận. Nội cái chuyện y chạy tới nghe lời bằng hành động kiến nghĩa bất vi vô dũng giả cũng đủ chứng tỏ y có tài ăn nói và miệng lưỡi.

Giọng nói của Lê Hào vang vang trong ngôi cổ miếu lạnh lùng và thâm u:

- Nếu nhị vị đã nói mời thời Đỗ Hậu muốn đi hay ở là tùy ý của y phải không?

Hắc Bạch Hộ Pháp cứng họng làm thỉnh không đối đáp được. Họ đã nói mời tất nhiên Đỗ Hậu là khách của họ. Là khách thời y đi hay ở họ không có quyền lưu giữ. Lê Hào khôn ngoan và tinh ranh hơn người ở chỗ đó.

Chép miệng thở dài Hắc Hộ Pháp lên tiếng:

- Phục lắm... Thiếu hiệp quả nhiên khôn ngoan hơn bọn lão phu nhiều lắm. Chẳng hay thiếu hiệp danh tánh là chi?

Lê Hào cười rề. Y biết Hắc Hộ Pháp muốn biết tính danh của mình để mắng vốn song y không ngại chuyện này.

- Tại hạ họ Lê...

Bật cười sang sảng Bạch Hộ Pháp nói lớn:

- Lành thay... Quý hoá thay... Lão phu không ngờ Lê Hùng lại sinh được một quý tử thông minh và hoạt bát như thiếu hiệp. Hơn hai mươi năm trước đây lão phu từng chia cơm xẻ áo với Lê Hùng phủ tiên đế bình loạn mười hai sứ. Hai mươi năm... Ôi thời gian như bóng câu qua cửa sổ...

Vị hộ pháp phái Cổ Loa chép miệng thở dài đoạn cất giọng trầm và khàn:

- Đã lâu không gặp chắc thân phụ của thiếu hiệp vẫn khang an?

Tuy không nói song Lê Hào thâm phục kính lịch của vị hộ pháp phái Cổ Loa. Y chỉ nói họ Lê mà ông ta đã đoán đúng căn cơ gốc gác của mình. Biết đưng phải người quen lớn với phụ thân y cung kính ôm quyền thi lễ:

- Đa tạ nhị vị... Nhờ trời thân phụ của tại hạ vẫn được khang an...

Dứt lời Lê Hào bước tới chỗ Đỗ Hậu ngồi. Đưa tay nâng người bạn mới quen y ân cần thốt:

- Đi Đỗ huynh...Tôi đưa huynh về tệt trang tạm trú đôi ngày rồi gia phụ sẽ có cách an bày cho huynh...

Đỗ Hậu đứng dậy. Hắc Hộ Pháp tăng hắng:

- Lão phu thật dạ quan hoài cho sự an nguy của Đỗ thiếu hiệp. Lê thiếu hiệp thừa hiểu Đỗ thiếu hiệp là một tội phạm của triều đình đang bị đoàn do thám gắt gao truy lùng. Trong vòng trăm dặm quanh đây đều có sự hiện diện của nhân viên ban truy tầm của đoàn do thám Hoa Lư. Lão phu dám cam đoan là đi chưa được trăm bước nhĩ vị sẽ bị bắt giữ ngay. Tuy thế lực không bằng đoàn do thám song phái Cổ Loa chính là nơi Đỗ thiếu hiệp có thể tạm nương náu thời gian...

Lê Hào khẽ giật mình khi nghe những lời nói trên. Tuy nhiên y lại cười sang sảng nói:

- Tệ trang tuy thế lực và tầm tiếng không bằng Cổ Loa song tôi có cách an bài cho Đỗ huynh...

Nghịch Cước Lê Hào cùng Đỗ Hậu song song bước đi. Tới cửa miếu cả hai khựng lại. Ngay cửa miếu có một người đứng chắn. Ánh trăng thượng tuần đổ xuống cho Lê Hào thấy người lạ mặc sắc phục của đoàn do thám Hoa Lư. Phần Đỗ Hậu có thái độ sợ hãi khi trông thấy người lạ. Giọng nói già nua của Hắc Hộ Pháp vang lên:

- Thiên Lý Bộ Lý Hằng, trưởng ban truy tầm đoàn do thám Hoa Lư. Thiếu hiệp khá tua cẩn thận...

Lê Hào giật mình còn Đỗ Hậu run người lên khi nghe tới ban truy tầm đoàn do thám. Dường như trong trí não của y đã in sâu những ấn tượng kinh khiếp và hãi hùng về đoàn do thám Hoa Lư.

Đứng sừng sững nơi cửa miếu ánh mắt sáng rực của vị trưởng ban truy tầm quét nhanh vào Lê Hào rồi sau đó hướng về hai vị hộ pháp phái Cổ Loa.

- Giang hồ đồn Hắc Bạch Hộ Pháp của Cổ Loa phái võ thuật cao siêu và kiến thức quảng bác quả nhiên lời đồn không ngoa. Tại hạ hân hạnh gặp gỡ nhĩ vị...

Chỉ vào Đỗ Hậu Lý Hằng gần giọng:

- Hắn là một tội phạm của triều đình mà tại hạ có nhiệm vụ bắt giải về Hoa Lư. Bất cứ ai giúp đỡ hoặc che chở cho hắn sẽ trở thành kẻ đối nghịch với đoàn do thám...

Có lẽ biết trước sau gì cũng phải choảng nhau một trận Lê Hào xì tiếng dài:

- Đoàn do thám là cái thá gì mà các hạ đem ra hù thiên hạ. Muốn bắt y các hạ hãy bắt ta trước...

Chữ cuối buông chưa trọn Lê Hào khẽ đẩy Đỗ Hậu về phía Hắc Hộ Pháp đang ngồi cùng lúc chân tả bung ra nhắm đá vào hạ bàn đối phương.

- Nhãi con lớn mặt...

Lý Hằng nạt lớn cùng với bàn tay hữu mở ra khoằm khoằm bấu vào cổ chân của Lê Hào. Vị trưởng ban truy tầm xuất chiêu lạnh, chuẩn và độc như muốn khổng chế đối thủ trẻ tuổi bằng một chiêu mà thôi. Tuy nhiên hắn hoàn toàn không biết đối thủ trẻ tuổi xuất thân từ một gia trang lừng danh giang hồ về cước pháp.

Ngay lúc bàn tay của Lý Hằng chập chòn trong không khí Lê Hào biến chiêu liền. Đang đứng đối diện với Lý Hằng y tức tốc lật mình nằm ngửa, hai tay chỏi xuống đất lấy đà, hai chân co lại đoạn đá bung ra.

Ào... Kinh lực hung hãn ập vào người khiến cho Lý Hằng không còn cách nào hơn là vung tay đỡ đòn. Bùng... Vị trưởng ban truy tầm hồi bộ ba bước. Da mặt xanh mét của hắn ửng đỏ vì giận dữ. Phần Lê Hào cũng bị phản kích của đối thủ đẩy ngược lại mấy bước dù hai tay cố bám chặt xuống đất.

Bạch Hộ Pháp vuốt râu cười nói lớn:

- Thoái mã cước... Hai mươi năm trước lão phu từng chứng kiến Lê Hùng thi triển thoái mã cước đá ngã cây cổ thụ tại Mã Yên Sơn. Nếu gặp phải tay Lê Hùng thi triển thời hôm nay chắc lão phu phải mất công đưa đám tang một người...

Nhìn đối thủ dăm dăm Lý Hằng gần giọng:

- Ngươi là Nghịch Cước Lê Hào, đích tử của Từ Cước Lê Hùng?

Lê Hào bật cười sang sảng:

- Đoàn do thám thính tai thính mũi thật. Cái danh mọn của ta mà các hạ cũng biết...

Vốn tính rắn mắt và ranh mãnh Lê Hào không bỏ lỡ dịp mỉa mai và xô xiên. Ánh mắt của vị trưởng ban truy tầm rực lên màu sát khí.

Hắc Hộ Pháp đột nhiên đứng dậy. Không một nhích động mà bóng ánh chớp ngời rồi vị hộ pháp phái Cổ Loa đứng đối diện Lý Hằng.

- Lê thiếu hiệp không phải là đối thủ của Lý trưởng ban đâu. Mọi việc ở đây cứ để lão phu định liệu...

Dù chỉ mới một chiêu thử thách Lê Hào cũng biết mình không phải là đối thủ với vị trưởng ban truy tầm nên y lui về ngồi cạnh Đỗ Hậu để thưởng thức cuộc so tài của hai cao thủ giang hồ. Nhìn Lý Hằng giây lát Hắc Hộ Pháp từ từ thốt:

- Lý trưởng ban muốn bắt người còn lão phu muốn giữ người, chắc chúng ta phải có đụng chạm rồi...

Thiên Lý Bộ Lý Hằng gật đầu:

- Các hạ nói đúng...

Hắc Hộ Pháp nhếch môi cười:

- Lão phu già nua gân chùng cốt mỗi nên chẳng muốn giao đấu dằng dai. Nếu trong vòng mười hiệp mà lão phu may mắn đánh trúng được thời Lý trưởng ban nghĩ sao?

Lý Hằng chớp mắt. Dĩ nhiên hắn nghe danh biết tiếng Hắc Bạch Hộ Pháp của phái Cổ Loa nhưng không tin đối thủ sẽ đánh trúng được mình trong vòng mười chiêu. Thân danh trưởng ban truy tầm mà bại trong vòng mười chiêu thời hắn nên qui ẩn để khỏi bị giang hồ chê cười. Lý Hằng nói qua kẻ rằng cần chặt:

- Trong vòng mười chiêu mà các hạ đánh trúng thời nhân danh trưởng ban truy tầm tại hạ sẽ rút lui đồng thời Đỗ Hậu là khách của phái Cổ Loa...

Hắc Hộ Pháp gật đầu:

- Lý trưởng ban sẵn sàng...

Thiên Lý Bộ Lý Hằng triển công phu trầm tĩnh.

- Tại hạ hân hạnh được thưởng lãm Thực gia đao kiếm pháp...

Hắc Hộ Pháp đạp bộ nửa bước cùng với hai ống tay áo rộng vung lên. Bàn tay tả khép cong cong mường tượng như lưỡi đao tà tà chém vào hông trong lúc bàn tay hữu với ba ngón tay trở, giữa và áp út khép lại thẳng băng đâm vút vào ngực đối thủ.

Thực gia đao kiếm pháp phát xuất từ An Dương Vương Thực Phán song trải qua hơn ngàn năm nó đã biến đổi rất nhiều. Các vị chương môn cũng như các cao thủ lỗi lạc của phái này đã khổ công tìm tòi, nghiên cứu và sáng tạo ra những chiêu thức mới mẻ, đặc sắc để bù đắp vào các chỗ sơ hở và thiếu sót cả Thực gia đao kiếm pháp. Họ thừa biết không thể nào dựa vào công phu thô thiển của Thực Phán để tranh tài cùng thiên hạ.

- Tuyệt...

Lý Hằng buông gọn một chữ đồng thời hai cánh tay máy động. Bàn tay tả bung ra được nửa đường bỗng mở khoằm khoằm bấu vào khuỷu tay mặt còn bàn tay hữu trong thế triệt thủ chém một đòn vào ngực đối phương. Triệt thủ là thứ tuyệt kỹ lừng danh giang hồ về tính chất trầm trọng, cương mãnh thừa khả năng làm vỡ đá nát cây. Chát... Bùng... Hai đối thủ đều phải hồi bộ một bước mới lấy lại thăng bằng. Hồi lâu Hắc Hộ Pháp từ từ thốt:

- Hoá ra Lý trưởng ban là người của Bạch Long Vi đảo...

Sắc mặt của Thiên Lý Bộ Lý Hằng hơi thay đổi. Hắn thăm thán phục cho nhãn lực sắc bén cùng kiến thức quảng bác của vị hộ pháp phái Cổ Loa. Chỉ cần so bì với nhau một chiêu thôi mà ông ta đã nhận ra lai lịch của đối thủ.

- Tróc Ngư thủ pháp là một tuyệt kỹ bí truyền của Bạch Long Vi đảo. Lý trưởng ban phải là người thân cận lắm mới được chúa đảo truyền thụ...

Thiên Lý Bộ Lý Hằng chậm chậm gật đầu song không nói gì hơn. Giọng nói của Bạch Hộ Pháp đột ngột vang lên trong đêm tối mông lung:

- Hai mươi năm trước lúc tiên đế bình loạn mười hai sứ, Bạch Long Vi đảo chúa với hai con trai và mười tám đệ tử trung thành có mặt trong đoàn do thám Hoa Lư. Qua những lần đàm đạo lão phu được biết đảo chúa có ba người con trai. Vị trưởng nam đã anh dũng hi sinh để cứu mạng tiên đế còn thứ nam cũng bị mất một tay. Như vậy Lý trưởng ban phải là người con út của đảo chúa...

Lý Hằng ngần ngại chưa kịp trả lời Bạch Hộ Pháp nói tiếp:

- Theo chỗ lão phu được biết Bạch Long Vi phái lừng danh giang hồ qua hai tuyệt kỹ Kinh ngư kiếm pháp và Tróc Ngư thủ pháp. Tróc Ngư thủ pháp là một tuyệt kỹ bí truyền chỉ có chúa đảo và con cái mới biết mà thôi...

Thờ hơi dài Thiên Lý Bộ Lý Hằng trầm trầm lên tiếng:

- Nhị vị quả nhiên lịch duyệt giang hồ. Tại hạ là người con út của Bạch Long Vi đảo chúa...

Bạch Hộ Pháp lắc đầu dường như không tin được chuyện con ruột của Bạch Long Vi đảo chúa lại trở thành trưởng ban truy tầm đoàn do thám Hoa Lư. Nhìn đăm đăm Lý Hằng ông ta nghiêm nghị thốt:

- Bạch Long Vi đảo cùng Cổ Loa phái có tình thân thiết rất đậm đà nên lão phu khuyên Lý trưởng ban hãy nhượng bộ một lần để khỏi mất hoà khí hai bên. Cái chết của tiên đế và cố chương môn là một việc mà tệ phái không thể bỏ qua được dù phải hi sinh ngàn đệ tử...

Thiên Lý Bộ Lý Hằng chớp mắt song lấy lại tư thái nghiêm nghị cùng với giọng nói trầm lạnh vang lên:

- Tại hạ cũng biết Cổ Loa và bản phái có mối liên hệ mật thiết tuy nhiên tại hạ phải thi hành nhiệm vụ của mình...

Hắc Hộ Pháp ngắt lời:

- Như vậy chắc chúng ta phải đánh nhau rồi...

Xoạc chân đứng tấn vị trưởng ban truy tầm nhếch môi:

- Xin mời...Nếu bại tại hạ sẽ trở về Bạch Long Vi đảo ngay...

Hắc Hộ Pháp xuất thủ liền. Chiêu thức của lão thần tốc, quái đản và biến ảo cực cùng. Vị hộ pháp phái Cổ Loa triển công phu vô vật lừng danh của Lý Ông Trọng với chủ ý đánh trúng đối thủ trong vòng mười chiêu.

Tuy nhiên Tróc Ngư thủ pháp là một tuyệt kỹ chuyên về cảm nã thủ lấy lừng nhất đương thời của giới giang hồ Đại Việt. Ngay lúc thân thủ đối phương vừa nhích động Lý Hằng đạp bộ bước dài. Đạp bộ bước dài chẳng khác nào y nhảy xổ vào sát đối phương cùng với hai bàn tay khi mở thành chưởng, lúc cong lại thành trảo, khi khép lại thành triệt thủ, lúc nắm lại thành quyền vòn khắp các trọng huyệt trên người đối phương.

Không ai biết hai đối thủ đã xuất bao nhiêu chiêu, đổi bao nhiêu thế và biến bao nhiêu thức. Đang ngồi thưởng thức cuộc so tài Bạch Hộ Pháp chợt la nhỏ nhỏ:

- Trúng... Trúng rồi...

Rốp... Rốp... Âm thanh vang chất chúa. Song phương đình thủ. Cánh tay tả của Lý Hằng xuôi xuống bất động. Hồi lâu y mới chậm chậm cất tiếng:

- Tại hạ xin được phép giã từ. Nhị vị khá tua cẩn thận...

Vị trưởng ban truy tầm lạng mình ra cửa. Hắc Hộ Pháp lặng thinh nhìn bóng người mới vừa xuất hiện. Sắc mặt của vị hộ pháp Cổ Loa phái thay đổi dường như ông ta sớm nhận ra lai lịch của người này.

Người lạ đứng im không nói lời nào. Bạch Hộ Pháp bước nhanh tới đứng song song với Hắc Hộ Pháp. Giọng nói của Bạch Hộ Pháp trầm xuống thật thấp:

- Bách Diện Thư Sinh... Thật là tam sinh hữu hạnh...

Nghịch Cước Lê Hào lăm bằm:

- Số của mình xui thật...

Vành môi của Bách Diện Thư Sinh hơi nhếch thành nụ cười:

- Lão phu tới đây để áp tải tù nhân về Hoa Lư. Cho dù nhị vị liên thủ cũng không chống

cự được...

Dù không có thái độ khác lạ song Hắc Bạch Hộ Pháp đều nghĩ lời nói của đối phương chẳng sai sự thực lắm. Bách Diện Thư Sinh là thủ lĩnh phe hắc đạo, nổi danh giang hồ qua công phu Bách Biến bao gồm ba tuyệt kỹ Bách Biến Quyền, Bách Biến Áo Bộ và thuật hoá trang thần diệu. Giang hồ đồn là chưa có ai biết được mặt thật của người thư sinh trầm mặt.

Vị phó thủ lĩnh đoàn do thám nhìn Hắc hộ pháp:

- Các hạ đánh trúng Lý Hằng ở chiêu thứ tám. Phần ta sẽ đánh bại nhị vị trong vòng năm chiêu...

- Nếu quá năm chiêu thôi sao...?

Lê Hào vọt miệng hỏi liền. Bách Diện Thư Sinh cười lạnh:

- Nếu quá năm chiêu thôi ta sẽ đích thân can thiệp để Đỗ Hậu mặc tình muốn đi đâu thì đi...

Hắc Bạch Hộ Pháp chuyển bộ; một đứng sau lưng còn một đứng trước mặt đối phương. Tay tả gấp thành hình thước thợ đưa lên ngang mặt còn tay hữu gấp lại cong cong án tại đan điền; Bạch Hộ Pháp triển khai Đao Kiếm Quyền, một tuyệt kỹ tân kỳ và độc đáo nhất của phái Cổ Loa trong vòng năm chục năm nay. Người ta đồn cách đây non trăm năm, một vị chưởng môn của phái Cổ Loa đã dương danh trong giang hồ bằng tuyệt kỹ tên là Đao Kiếm Quyền, thứ quyền thuật lấy từ cái ý của Thực gia đao kiếm pháp.

Bạch Hộ Pháp triển Đao Kiếm quyền còn Hắc Hộ Pháp trở ngón đòn vô vật lừng danh để đối đầu với Bách Diện Thư Sinh. Chỉ cần chi trì được năm chiêu họ sẽ qua con nguy hiểm. Vốn vẹn năm chiêu thôi xong làm được không phải dễ dàng bởi vì Bách Diện Thư Sinh thành danh giang hồ không phải là lời nói ngoa.

Thông tay nhìn đối phương phòng thủ một cách kín đáo, Bách Diện Thư Sinh vuốt râu cười:

- Đạo Kiếm quyền và ngón đòn vô vật hay thật nhưng nhị vị cũng chẳng chi trì được lâu. Điều này không phải tại công phu dở mà chỉ tại người thi triển kém tài...

Chữ " tài " vừa buông thân ảnh Bách Diện Thụ Sinh loáng động tợ điện chớp. Đứng ngoài nhìn vào Lê Hào thấy đầu trường xuất hiện trăm nghìn bóng ảnh chớp chờn bay lượn nhảy múa nhanh tới độ biến thành một dãy hình bóng trùng trùng điệp điệp chồng chất lên nhau. Lê Hào hoa cả mắt không tài nào phân biệt được đâu là bóng, đâu là hình, đâu là ảnh và đâu là người thực.

Hắc Bạch Hộ Pháp cũng nằm trong tình trạng trên. Dù với nhãn lực tinh tường họ chỉ thấy đầu trường biến thành trăm ngàn bóng ảnh dày đặc và khít khao. Hình pha bóng, bóng trộn ảnh rồi ảnh lẫn với người thực khiến họ khó lòng nhận ra đâu là thực hư chân giả.

Biết không còn cách nào hơn hai vị hộ pháp xuất chiêu phòng thủ một cách thận trọng. Họ chỉ cần thủ để qua năm chiêu.

- Chiêu thứ tư...ha...ha...ha...

Bách Diện Thụ Sinh nói lớn lồng trong tiếng cười lồng lộng đồng lúc thân ảnh nổi trùng trùng điệp điệp. Lão thi triển Bách Biến Ảo Bộ nhanh tới độ thân ảnh biến thành dãy tinh quang kéo dài liên tiếp.

Bịch... Bịch... Chỉ cần nghe âm thanh này Lê Hào cũng biết Hắc Bạch Hộ Pháp đã bị đối thủ đánh trúng rồi. Song phương đình thủ.

Nét mặt xanh dờn, khoe miệng rỉ máu tươi, Bạch Hộ Pháp đứng im không nói gì hết. Điều này chứng tỏ thương thế của ông ta khá nặng.

Phản Hắc Hộ Pháp trông còn thảm hại hơn. Cánh tay hữu xụi lơ, thân áo trước rách tả toí phò cả áo lót, ông ta đứng im an thần định khí đoạn khắc ra bùm máu tươi.

Lê Hào nhẹ lắc đầu thảm khiếp đảm trước bản lĩnh cao siêu của Bách Diện Thụ Sinh. Y nghĩ bản lĩnh của lão già họ Bách còn cao hơn thân phụ y mấy bậc.

Đánh bại được Hắc Bạch Hộ Pháp phái Cổ Loa thời cũng có người, song chỉ trong vòng năm chiêu thời Lê Hào nghĩ trong giới giang hồ hiếm người làm được. Từ lâu y có chút tự hào về vũ thuật gia truyền của dòng họ nhưng nay chứng kiến Bách Diện Thụ Sinh trở tài y mới biết mình tài cao thời sẽ có người cao tài hơn mình.

Hướng về chỗ Lê Hào và Đỗ Hậu đứng Bách Diện Thụ Sinh nghiêm giọng:

- Ngươi là con của Lê Hùng?

Lê Hào nở nụ cười cầu tài:

- Thừa chính tại hạ. Bách phó thủ lĩnh cũng quen biết với gia phụ?

Lão già họ Bách hừ tiếng nhỏ:

- Không phải ta sợ danh Tử Cước mà vì ta phục tính hào hiệp của Lê Hùng nên mới lưu mạng sống của ngươi. Bây giờ ngươi đi với ta về Hoa Lư hay muốn ta xách cổ ngươi...

Lê Hào nhún vai cười nhẹ:

- Lão tiên bối đã nói thế chắc tôi không còn chọn lựa nào khác hơn...

Bách Diện Thụ Sinh vẫy tay. Thủ hạ của lão bước tới điệu tù nhân ra khỏi miếu.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Giữa Đường Gấp Cứu Tinh

Gồm có hai huyện Lê Gia và Uy Viễn, châu Đại Hoàng là một vùng núi non chập chùng và rừng cây ngút ngàn. Dịch Lộng sơn ở phía bắc chừng mười bốn dặm. Núi Kiềm Lộng cũng ở phía bắc chừng mười chín dặm nhìn ra sông Hát. Núi Thổ Tích ở phía tây độ ba mươi dặm. Mã Yên Sơn cách Đại Hoàng mười hai dặm về phía tây. Núi Quai Điều hay núi Kim Khê nằm cách Đại Hoàng mười hai dặm về phía tây. Động Xuyên Thủy mà người dân địa phương còn gọi là Hang Luồng nằm về phía tây mười dặm đường. Núi Đa Giá cách Đại Hoàng ba dặm về hướng bắc có rất nhiều hang động. Núi Bái Lĩnh ở địa phận các xã Phúc Lại, Sinh Dược. Rồi núi Đông Khê nối liền với núi Long Triều. Núi Đại Hữu ở cách Đại Hoàng chừng hai mươi ba dặm về phía tây bắc. Riêng động Hoa Lư, nơi chôn nhau cắt rốn của Đinh Tiên Hoàng để nằm cách châu Đại Hoàng ba mươi ba dặm về hướng tây bắc thuộc địa phận các xã Uy Viễn, Uy Tế và Đại Hữu. Đây là vùng bốn mặt núi đá la liệt, ở giữa có một khoảnh đất rộng chừng mười mấy mẫu, có một con suối

chảy qua hai thôn Tri Hối và Sào Lộng rồi đổ vào hạ lưu của sông Hoàng Giang.

Kẻ cầm sổ giang hồ thông thả cất bước trên con đường đất đỏ từ Uy Viễn về Hoa Lư thành. Mưa rơi rả rích. Con đường đất lầy lội và trơn trượt vì cơn mưa từ đêm hôm qua cho tới trưa hôm nay vẫn chưa tạnh.

Chân mang giày rom, đầu đội nón toại, vũ phục màu lam cũ mềm, gói hành lý nhỏ trên vai, y cúi đầu đều bước. Dường như bận suy nghĩ chuyện gì y không màng nhìn ngắm phong cảnh hùng vĩ và ngoạn mục của núi rừng.

Y hơi ngoảnh đầu nhìn lại khi thoáng nghe tiếng vó ngựa xa xa. Sức ngựa chạy nhanh khôn tả. Mới thoáng nghe mà đã thấy bóng một cỗ xe đen xì vùn vụt lao tới.

- Tránh đường... Tránh đường...

Miệng la, tay vung chiếc roi dài gĩa phu xe điều khiển cỗ xe phi nước đại. Nghe tiếng hò hét kẻ cầm sổ giang hồ hấp tấp tạt bộ vào lề nhường đường.

Có lẽ tức bực vì khách bộ hành chậm chạp nên khi xe vừa vượt qua gĩa phu xe vung ngọn roi da quất xuống đầu người khách đi bộ đang đứng bên lề đường.

Một bóng người chuyển động cùng lúc gĩa phu xe bay tuốt xuống lề. Bốn con chiến mã hạng nhất đang phi nước đại dường như bị sức lực vô hình ghi cứng lại khiến chúng nhảy dựng lên đồng thời cất tiếng hí dài. Cỗ xe lao đao giây lát mới lấy lại thăng bằng.

Từ trong lòng xe buông rèm kín mít hai bóng người tung mình nhảy xuống đất.

- Ngươi là ai mà dám cả gan chặn đường nhân viên của đoàn do thám triều đình. Xưng tên đi rồi chịu chết...

Kẻ cầm sổ giang hồ nhếch môi cười. Y liếc nhanh hai nhân viên do thám rồi chăm chú vào cỗ xe ngựa buông rèm kín mít.

- Nhị vị thuộc ban nào của đoàn do thám?

Nhồi nhồi thanh đoản đao trong tay một tên sẵng giọng:

- Ban truy tầm...Bộ ngươi chán sống rồi hay sao mà cản đường ta...

Vành môi kẻ cầm sổ giang hồ hơi nhếch thành nụ cười:

- Tốt lắm...Tại hạ cũng đang muốn nói chuyện cùng bậc bề trên của nhị vị...

Dứt lời y khoa chân bước đến gần cỗ xe ngựa. Một nhân viên do thám tạt bộ chặn đường:

- Đứng lại...Ngươi mà bước tới một bước nữa là chết không toàn thây...

- Các hạ không cản được ta đâu...

Kẻ cầm sổ giang hồ buông gọn. Tên do thám gằn giọng:

- Ngươi mà đụng tới cỗ xe là chết chẳng kịp ngáp...

Câu nói của hắn vô tình khơi động tính hiếu kỳ của kẻ cầm sổ giang hồ. Trong xe phải chứa một nhân vật đặc biệt hay quan trọng lắm nên hai nhân viên do thám mới cầm cán. Y đưa tay mở cửa. Reng... Ánh đao loè chớp cùng với đao quang xé gió re re ập tới hậu tâm kẻ cầm sổ giang hồ. Tuy không thấy nhưng bằng thính giác cực tinh y vung tay chụp trúng cổ tay địch thủ xong văng mạnh. Tựa con diều bị đứt dây tên do thám bay lên không rồi rơi phịch xuống đất nằm im lìm.

- Giỏi...

Lòng trong tiếng nói tên do thám thứ nhì lao vào sát đối phương. Bịch... Bịch... Đánh trúng kẻ địch hai quyền mà hắn cảm thấy như đánh vào vật gì cứng rắn hơn sắt đá khiến cho hai bàn tay đau ê ẩm. Chưa kịp phát chiêu tiếp hắn nghe huyết đạo đau nhói, mắt tối sầm lại rồi ngã vật ra đất.

Không nhìn tới hai nhân viên do thám đang nằm im trên đất kẻ cầm sổ giang hồ mở cửa xe. Ngoài sự tiên đoán y thấy bốn người ngồi trong lòng xe chật hẹp. Hai thanh niên trẻ tuổi đều có vẻ bình thường song hai ông lão thần sắc đã đượm như bị thương hay bệnh hoạn một cách trầm trọng.

- Chư vị là ai?

Kẻ cầm sổ giang hồ lên tiếng hỏi và một thanh niên mau mắn đáp:

- Tôi tên là Lê Hào, bạn tôi đây tên Đỗ Hậu, còn hai vị này là Hắc Bạch Hộ Pháp của phái Cổ Loa. Chúng tôi bị đoàn do thám bắt giải về Hoa Lư...

Nhẹ gật đầu kẻ cầm sổ giang hồ chăm chú nhìn Hắc Bạch Hộ Pháp. Lát sau y trầm trầm cất tiếng:

- Tuy chưa từng gặp gỡ song tại hạ hằng nghe đồng đạo giang hồ ca tụng về đức độ lẫn tài năng của nhị vị nhiều lắm. Nhị vị bị nội thương trầm trọng cần phải được chữa trị tức khắc...

Húng hắng ho Bạch Hộ Pháp gật đầu:

- Chúng tôi bị Bách Diện Thư Sinh đã thương...

Dường như có chút biến đổi trên khuôn mặt của kẻ cầm sổ giang hồ. Trầm ngâm giây lát y đóng cửa xe lại đoạn nhảy lên ghế ngồi điều khiển cỗ xe quay đầu chạy ngược về hướng Đại Hoàng. Khoảng xế chiều y đánh xe rẽ vào con đường mòn. Trông xa xa có ngôi nhà y thúc ngựa chạy tới. Đến nơi y mới nhận ra đó là ngôi nhà khá lớn bị bỏ hoang. Dừng xe y nói nhỏ:

-Chư vị vào nhà nghỉ ngơi qua đêm nay xong sáng mai ta sẽ tính chuyện sau...

Bước xuống xe đứng nhìn quanh quất Lê Hào nói:

- Thế nào đoàn do thám cũng tìm ra tông tích của chúng ta...

Kẻ cầm sổ giang hồ thần nhiên gật đầu:

- Tại hạ biết điều đó cho nên không nhọc sức xóa đi vết tích. Đoàn do thám người đông thế mạnh thêm giàu kinh nghiệm truy lùng tất nhiên sẽ tìm ra tông tích của chúng ta. Túc hạ đừng lo lắng. Nếu họ tới tại hạ sẽ đích thân hầu tiếp...

Lê Hào bán tín bán nghi song im lặng không nói. Y không tin người khách lạ đơn độc đủ sức chống lại đoàn do thám Hoa Lư.

Năm người vào khách sảnh. Mùi ẩm mốc xông lên chứng tỏ ngôi nhà đã bị bỏ hoang từ lâu. Màng nhện giăng khắp nơi.

Đợi cho mọi người an tọa xong kẻ cầm sổ giang hồ nói với Hắc Bạch Hộ Pháp:

- Tại hạ có thuốc chữa thương tuy không chữa dứt được nội thương của nhị vị song có thể ngăn không cho thương thế trầm trọng hơn hẳn nhị vị có thể chi trì cho tới lúc về Cổ Loa...

Y trao hai hoàn thuốc bọc sáp cẩn thận cho Hắc Bạch Hộ Pháp xong lấy lương khô đưa cho Lê Hào và Đỗ Hậu. Tự mình ngồi đối mặt với cửa chính y trầm trầm lên tiếng:

- Chư vị nên lợi dụng chút thời giờ ngắn ngủi này để nghỉ ngơi. Ngày mai chúng ta sẽ cần dùng tới sức lực rất nhiều...

Dứt lời y im lặng triển công phu trầm tĩnh. Hai vị hộ pháp không đợi nhắc đã an thần định khí cố gắng vận dụng nội lực chữa trị thương thế.

Chỉ có Lê Hào ngồi ngó quanh quất. Y chăm chú quan sát người khách lạ đang chìm đắm trong công phu trầm tĩnh. Ngồi xếp bằng trên mặt đất, bàn chân phải đặt lên đùi trái, bàn chân trái đặt lên đùi phải, bàn tay trái lật ngửa đặt lên trên bàn tay phải, hai ngón tay cái chỉ vừa chạm nhau án ngay đan điền, lưng thẳng người ngay, hai mắt mở lớn và bất động nhìn vào khoảng không trước mặt; người khách lạ ngồi yên trong tư thế kỳ lạ thật vững vàng và cũng thật an nhàn thanh thản.

Thời gian trôi trệ trôi qua. Bạch Hộ Pháp thở hơi dài mở mắt nói lớn :

- Thuốc hay thật...Lão phu cảm thấy khoẻ khoắn nhiều...

Hắc Hộ Pháp tăng hắng tiếng nhỏ rồi nói với giọng thành khẩn:

-Lão phu cũng biết bậc tuấn kiệt như các hạ thì on bất cầu báo vậy chỉ xin được biết tính danh...

Giọng nói trầm và chậm rãi vang lên trong buổi chiều sắp tắt nắng :

- Tính danh thời tại hạ tạm thời không tiện tiết lộ; vậy chư vị cứ gọi tại hạ bằng cái danh " kẻ cầm sổ giang hồ ..."

Già dặn, kinh lịch và giàu công phu trầm tĩnh như Hắc Bạch Hộ Pháp còn phải buột miệng kêu thành tiếng kinh ngạc hướng hồ gì Nghịch Cước Lê Hào. Không nhận được y la lớn:

- Kẻ cầm sổ giang hồ... Cái gì... Các hạ là kẻ cầm sổ giang hồ...

Cười nhẹ kẻ cầm sổ giang hồ thông thả nói:

- Chính tại hạ... Chưa từng gặp gỡ nhưng tại hạ rất ngưỡng mộ tính hào hiệp của Lê trang chủ nhất là cú thoái mã cước lừng danh...

Không nói lời cảm ơn Lê Hào cứ lăm bắm trong miệng:

- Khó tin quá... Khó tin quá... Tại sao lúc này mình cứ gặp nhiều chuyện khó tin quá...

Quay sang Hắc Bạch Hộ Pháp kẻ cầm sổ giang hồ hỏi:

- Tại hạ mạn phép hỏi có gì mà chư vị bị đoàn do thám bắt giữ?

Bạch Hộ Pháp thờ dài chép miệng:

- Chuyện dài dòng lắm thưa túc hạ. Nó bắt đầu từ cái chết của cố chương môn và nhất là cái chết của tiên đế...

Gật đầu kẻ cầm sổ giang hồ háng giọng:

- Tệ sư phụ và cố chương môn của quý phái có chút thân tình...

Y nói tới đó rồi bỏ lửng đường như không muốn tiết lộ thêm. Húng hắng ho vài tiếng xong Hắc Hộ Pháp lên tiếng:

- Ngay sau khi lên ngôi vua tiên đế lập tức tước thưởng cho các vũ sĩ giang hồ từng đổ xương máu trong cuộc binh loạn mười hai sứ. Ai muốn chức tước người ban cho chức tước; kẻ nào muốn tiền bạc hoặc đất đai người cho tiền bạc đất đai. Nói trắng ra là tiên đế đã tước thưởng một cách xứng đáng và công bằng cho bất cứ ai có công trạng giúp người dựng nên nghiệp đế. Riêng phần cố chương môn tiên đế ân cần lưu giữ để chỉ huy đoàn do thám. Thừa hiểu tuy tiên đế đã lên ngôi tôn song thể lực chưa vững chải, lòng người vẫn còn ly tán nên cố chương môn bằng lòng lưu lại Hoa Lư với ý định kiện toàn và bành trướng đoàn do thám thành một lực lượng đông đảo có khả năng nghe biết đồng thời dập tan bất cứ cuộc nổi loạn nào trong trướng nước. Từ đó đoàn do thám mà đại diện là cố chương môn trở thành cánh tay mặt của tiên đế. Nhưng...

Bạch Hộ Pháp thờ hơi dài áo nảo. Hắc Hộ Pháp háng giọng tiếp:

-Khoảng một tháng trước ngày tiên đế băng hà phái Cổ Loa nhận được hung tin cố chương môn ngoại bệnh qua đời...

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu:

- Ngoại bệnh... Một cao thủ nhất đẳng giang hồ như Trần chương môn với nội ngoại công phu đều luyện tới mức hoá hầu mà lại bị bệnh qua đời... Chuyện nghe mơ hồ và khó tin quá...

Bạch Hộ Pháp lại mở lời:

- Túc hạ nói đúng. Toàn thể đệ tử phái Cổ Loa cũng không tin chuyện đó. Vị chương môn đương nhiệm lập tức phái hai lão phu thống lĩnh mười hai đệ tử tới Hoa Lư mang xác cố chương môn về Cổ Loa. Dù qua nhiều lần khám nghiệm tử thi đệ phái cũng không tìm ra nguyên ủy về cái chết của cố chương môn. Chuyện đó còn nóng hổi thời tháng sau tiên đế lại băng hà...

Trầm ngâm nghĩ ngợi thật lâu kẻ cầm sổ giang hồ lên tiếng:

- Tại hạ không nghĩ cố chương môn của quý phái bị bệnh chết...

Hắc Bạch Hộ Pháp cũng gật đầu đồng ý:

- Ai ai cũng đều nghĩ như túc hạ, song lại không đoán ra cố chương môn chết vì lý do gì..

- Không chết vì đao kiếm hay bệnh hoạn tất nhiên Trần chương môn phải chết vì lý do khác như bị đầu độc...

Bạch Hộ Pháp cười nhẹ thốt:

- Lão phu cũng nghĩ đến chuyện cố chương môn bị hạ độc nhưng khám nghiệm thi thể lại không phát giác ra điều gì khác lạ. Có thể cố chương môn bị chết bởi thứ chất độc vô sắc vô hương và khi phát tác không lưu lại vết tích nào trên cơ thể...

Kẻ cầm sổ giang hồ gật gù:

- Có thể lắm... Tại hạ không tin một bậc tôn sư vũ học lại chết vì ngoại bệnh bất thành linh ngoại trừ những trường hợp đặc biệt như bị tẩu hỏa nhập ma hay trúng độc... Ngay cả trong trường hợp bị tẩu hỏa nhập ma Trần cố chương môn cũng không chết được...

Hắc Hộ Pháp lại lên tiếng:

- Tệ phái đã bí mật thăm dò cùng cất vãn những tay chuyên dụng độc của giới giang hồ nước ta. Tuy nhiên không một ai hội đủ yếu tố để nói là liên quan tới cái chết của cố chương môn...

Kẻ cầm sổ giang hồ lên tiếng ngắt ngang lời của Hắc Hộ Pháp:

- Nhị vị nói tiên đế băng đúng một tháng sau ngày Trần chương môn tạ thế...

Bạch Hộ Pháp gật đầu xác nhận và kẻ cầm sổ giang hồ hỏi tiếp:

- Nhị vị nghĩ cái chết của Trần chương môn có liên hệ tới cái chết của tiên đế. Nói cách khác là hai cái chết liên hệ lẫn nhau...?

- Tệ phải có nghĩ đến điều này. Muốn hành thích tiên đế thù phạm phải loại trừ cổ chương môn vì người là thủ lĩnh đoàn do thám, chịu trách nhiệm về sự an nguy của tiên đế...

Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu lẩm bầm

- Có lý lắm... Đốn cây phải chặt cành...

Đang nói đột nhiên y dừng lại ngưng thần lắng tai nghe ngóng đoạn lên tiếng:

- Có người tới. Chư vị để mặc tại hạ đối phó...

Lát sau Hắc Bạch hộ pháp và Lê Hào đều nghe được tiếng bước chân của người lạ.

- Ba người tới...

Kẻ cầm sổ giang hồ lên tiếng. Một giọng nói trầm trầm và lạnh lùng vang vang ngoài sân:

- Hắc Bạch Hộ Pháp... Nhị vị không trốn tránh được đâu. Đoàn do thám đã huy động tứ ban với mấy trăm nhân viên có mặt trong vòng trăm dặm quanh đây. Chỉ có phép thần tiên hay độn thổ may ra nhị vị mới trốn về Cổ Loa được...

Vành môi hơi nhếch thành nụ cười kẻ cầm sổ giang hồ cao giọng:

- Nghe đồn đoàn do thám ý thế triều đình khinh khi các đồng đạo giang hồ nay chứng kiến mới biết lời đồn không ngoa. Kẻ cầm sổ giang hồ ta sẽ xoá tên bất cứ ai chạm tới nhị vị hộ pháp phải Cổ Loa dù người đó không có tên trong sổ giang hồ...

Nhân viên do thám nín liến không dám nói nữa. Nhìn bốn người trong nhà tay kiếm phiêu bạt giang hồ cười đùa:

- Ít ra cái danh của tại hạ cũng hù được năm ba người...

Lê Hào cười lớn. Hắc Bạch Hộ Pháp cũng mỉm cười vì lời nói đùa. Họ im lặng khi nghe tiếng bước chân nhẹ vang lên. Chỉ cần nghe tiếng bước chân nhẹ, êm, nhịp khoan đều đặn họ biết người sắp đến có trình độ võ thuật cao siêu.

Kẻ cầm sổ giang hồ bình tĩnh quan sát người vừa bước vào cửa. Y phục đỏ, chân quần xà cạp đỏ, mái tóc đen dài chấm vai, áo choàng màu đỏ phết đất, mắt đen và sáng long lanh; người lạ có dáng vẻ thần bí và ngạo nghễ.

- Trong chư vị ai là kẻ cầm sổ giang hồ?

Người lạ buông câu hỏi.

- Chính tại hạ...

Kẻ cầm sổ giang hồ lên tiếng. Người hỏi đã gọn mà kẻ đáp còn gọn hơn.

- Các hạ biết ta là ai không?

Người lạ lại lên tiếng hỏi. Nụ cười khinh bạc đọng trên môi kẻ cầm sổ giang hồ buông giọng lững lờ:

- Tại hạ không cần thiết phải biết. Biết cũng tốt mà không biết cũng chẳng sao...

Ánh mắt của người lạ bốc ngời hung quang và bàn tay đặt lên chuôi kiếm như sẵn sàng động thủ.

- Ta là Sát Nhân Kiếm Trần Bình, tân trưởng ban ám sát đoàn do thám Hoa Lư...

Sắc diện không chút biến đổi kẻ cầm sổ giang hồ trầm giọng:

- Tại hạ có gặp qua Huyết Kiếm Châu Đăng, vị trưởng ban tiền nhiệm của các hạ...

Sát Nhân Kiếm Trần Bình nghiêng răng và tiếng nói của hắn chứa đầy giận dữ:

- Nếu không có lệnh trên ta đã giết các hạ từ lâu rồi...

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu:

- Rất nhiều người đã nói như các hạ mà chưa ai làm được...

Trần Bình giận xanh mặt. Không nói tiếng nào hắn đạp bộ bước dài. Keng... Âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ vừa vang mũi kiếm nhọn hoắt chộp chòn nơi ngực địch thủ. Kẻ cầm sổ giang hồ lùi bộ một bước.

- Giới...

Vị tân trưởng ban ám sát đoàn do thám Hoa Lư sẵn tới. Mũi kiếm xanh lè vút tới mục tiêu nhanh hơn ánh chớp rồi một biến thành ba, ba thành chín, chín thành tám mươi một và cứ như thế mà biến hoá ra nghìn vạn bóng ảnh nhảy múa, bay lượn chập chờn trong không khí. Không hổ danh Sát Nhân Kiếm Trần Bình thì triển một chiêu kiếm thần tốc, biến ảo và kinh lực sung mãn vô song.

Kẻ cầm sỏ giang hồ lùi một bước nữa. Đình thủ Trần Bình gần giọng:

- Các hạ không muốn động thủ?

Chăm chú nhìn vị tân trưởng ban ám sát đoàn do thám kẻ cầm sỏ giang hồ hỏi lại:

- Các hạ muốn ta động thủ?

- Phải... Ta muốn các hạ động thủ. Ta muốn thấy chiêu kiếm giết người của các hạ...

Kẻ cầm sỏ giang hồ nhếch môi cười lạnh:

- Chỉ e các hạ không thấy được...

Ret... Ret... Lòng giữa hai âm thanh này là âm thanh của sắt thép xuyên qua da thịt con người.

Sát Nhân Kiếm Trần Bình, tân trưởng ban ám sát của đoàn do thám Hoa Lư ngã úp mặt xuống đất ngay dưới chân đối thủ như thân cây chuối bị đốn ngọt.

Hắc Bạch Hộ Pháp lặng nhìn nhau. Dĩ nhiên họ nghe giang hồ truyền tụng về thứ kiếm thuật giết ruồi độc địa nhưng hôm nay mục kích họ mới công nhận trên đời này chắc không có người nào đủ khả năng hoá giải chiêu kiếm giết ruồi tuyệt độc của kẻ cầm sỏ giang hồ. Y tôi luyện được thuật xử kiếm thần tốc tới độ nhanh hơn phản ứng của một vũ sĩ dù là nhất đẳng cao thủ giang hồ. Ngay chính họ chú tâm cách mấy cũng chỉ nghe được âm thanh của kiếm rút ra rồi tra vào vỏ thôi. Nhưng khi họ nghe được âm thanh thời mũi kiếm đã đâm trúng mục tiêu.

- Chư vị đã tới tại sao lại không vào...

Kẻ cầm sỏ giang hồ nói lớn. Có tiếng tăng hắng rồi trong bóng đêm hiện ra năm ông lão. Năm người tuổi khá cao ước ngoài sáu mươi, mặc y phục bằng lụa năm màu khác nhau gồm đen, đỏ, trắng, vàng và xanh.

- Dám hỏi các hạ thuộc bang phái hoặc gia trang nào trong cõi giang hồ?

Ông lão áo đen lên tiếng hỏi. Quan sát đối phương giây lát kẻ cầm sỏ giang hồ trả lời:

- Tệ sư phụ là một kẻ vô danh dù nói ra chư vị cũng không biết đâu...

Hỏi cau đôi mày bạc ông lão áo đen nghiêm giọng :

- Lão phu chỉ ngại đụng chạm tới người quen hay bằng hữu thôi. Các hạ không chịu thông báo tính danh thời chớ trách Ngũ Lão Trưởng Ban ta nặng tay...

Kẻ cầm sỏ giang hồ lùi vào chỗ trống. Ngũ Lão Trưởng Ban của đoàn do thám chia nhau vây chặt lấy đối thủ.

Hắc Hộ Pháp chợt ứng tiếng :

- Ngũ Lão Trưởng Ban là năm vị cựu trưởng ban của đoàn do thám đã qui ẩn giang hồ từ lâu. Vị áo đen là trưởng ban truy tầm, áo đỏ là ám sát, áo trắng là tin tức, áo xanh là điều tra còn áo vàng là bảo hoàng. Họ tạo ra một trận pháp có tên là Ngũ Ban Trận án theo ngũ hành là kim mộc thủy hỏa thổ. Túc hạ nên cẩn thận...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười nhẹ:

- Đa tạ lời khuyến cáo. Kẻ ra đoàn do thám cũng có lắm nhân tài...

Ông lão áo đen dường như là thủ lĩnh của Ngũ Lão Trưởng Ban cất giọng khàn khàn:

- Cũng vì các hạ kiếm thuật thông thần cho nên vị thủ lĩnh đoàn do thám phải thân vờn ngũ lão trưởng ban tái xuất giang hồ. Kính mời các hạ thưởng thức ngũ ban trận pháp...

Bóng người cùng với màu sắc rực rỡ chuyển động. Mới đầu ngũ lão còn chậm bước đoạn dần dần nhanh hơn cùng với năm màu vàng đen trắng xanh đỏ hoà hợp thành một rừng màu sắc trùng trùng điệp điệp. Chỉ cần nhìn vào vòng màu sắc luân chuyển này người ta sẽ bị loạn thị tuyến rồi mê man ngất xỉu.

- Đánh...

Liên theo hiệu lệnh tấn công ngũ lão nhất tề ra tay. Bóng quyền cước xen lẫn triệt thủ, pha trộn với kiếm, trảo, đao, côn và gậy gộc biến hiện trùng trùng điệp điệp cùng với kinh lực khủng khiếp ập vào đối phương. Từ xưa tới giờ ít có người chống trả nổi hợp lực của ngũ lão trường ban.

Hắc Bạch Hộ Pháp và Lê Hào nhìn không chớp mắt với hi vọng thấy kẻ cầm sổ giang hồ thi triển kiếm thuật giết ruồi để hoá giải ngũ ban trận pháp. Họ biết nếu y bại; họ và y sẽ trở thành tù nhân của đoàn do thám. Tuy nhiên dù chú tâm theo dõi họ cũng chỉ thấy vòng tròn màu sắc luân lưu như nước chảy mây trôi.

Rẹt... rẹt... Hai tiếng vang khô gợn. Vòng tròn màu sắc đình trệ. Hai ông lão áo vàng và áo xanh chệnh choạng lùi lại. Nơi yết hầu của mỗi người đều hiện lên một chấm đỏ rực màu máu. Phịch... Phịch... Hai người trong Ngũ Lão Trường Ban ngã úp mặt xuống nền đất lạnh tanh.

- Ngũ Ban trận không thể hoá giải chiêu kiếm của tại hạ đâu. Không có tên trong sổ giang hồ chư vị đừng bắt tại hạ phải xoá tên chư vị...

Dường như tự ái bị va chạm ba người còn lại của ngũ ban trường lão vẫn tiếp tục tấn công. Họ không màng tới cái chết bởi vì thù chết vinh còn hơn sống nhục.

Chẳng muốn phí sức kẻ cầm sổ giang hồ hất tay về sau ngay chỗ chuỗi kiếm ló lên. Rẹt... Rẹt... Từng thân người ngã xuống nằm bất động trên mặt đất. Đầu trường trở nên im lặng.

Ngồi xếp bằng trên nền gạch ẩm ướt và rêu mốc, kẻ cầm sổ giang hồ cất giọng tiếp tục câu chuyện dang dở:

- Tại hạ nghe đồn tiên đế bị Đỗ Thích lên vào cung đâm chết ngay trên giường ngủ. Nhị vị biết Đỗ Thích là ai, làm gì không?

Bạch Hộ Pháp chép miệng thở dài:

- Dù mất thời gian dài cần kẻ điều tra tề phái cùng chỉ khám phá vài chi tiết mơ hồ cùng chứng cứ nhỏ nhặt cho nên không phanh phui ra bí mật và uẩn khúc bao quanh cái chết của tiên đế. Đỗ Thích vốn là một cao thủ nhị lưu của phe hắc đạo rồi đầu nhập vào đoàn do thám làm tới chức lại, một chức phận hèn mọn chuyên trông coi sổ sách giấy tờ trong đoàn do thám. Một đêm nằm ngủ mơ thấy sao rơi vào miệng nên nghĩ mình sẽ được làm vua. Do đó hần mới nuôi ý định hành thích tiên đế để lên làm vua...

Kẻ cầm sổ giang hồ nhếch môi cười. Y không nói song ai cũng hiểu được nụ cười của y ám chỉ điều gì. Nếu có chút suy nghĩ và hiểu biết không ai tin vào lời nói vu vơ trên. Một thằng cha bá vợ chuyên môn giữ sổ sách giấy tờ lại có thể lên vào cung cầm một cách dễ dàng để đâm chết một ông vua nằm ngủ trên giường. Chuyện này có nói ra con nít cũng không tin được.

Bạch Hộ Pháp tăng hắng tiếng nhỏ tiếp:

- Đó là lời thông báo chính thức của triều đình Hoa Lư về cái chết bí ẩn của tiên đế. Túc hạ chắc chưa có dịp gặp tiên đế?

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu cười:

- Tại hạ kém may mắn để được diện kiến một bậc đại anh hùng, đại hào kiệt như tiên đế. Tuy nhiên...

Mỉm cười Bạch Hộ Pháp cao giọng:

- Qua cuộc dò xét riêng tư tề phái được biết Đỗ Thích là nhân viên thuộc ban ám sát của đoàn do thám Hoa Lư...

Kẻ cầm sổ giang hồ gật gù:

- Như thế mới nhầm lý. Chỉ có nhân viên ban ám sát may ra mới giết chết được tiên đế...

- Túc hạ làm rồi... Dù là một vũ sĩ giang hồ cộng thêm là nhân viên của ban ám sát Đỗ Thích cũng không đủ sức để giết chết tiên đế...

- Nhị vị nói rằng tiên đế giỏi võ hơn Đỗ Thích?

Kẻ cầm sổ giang hồ lên tiếng hỏi và Bạch Hộ Pháp chậm chậm gật đầu.

- Cũng vì lý do đó mà lão phu mới hỏi túc hạ đã gặp tiên đế chưa. Lúc còn bé tiên đế đã được một dị nhân truyền thụ vũ thuật. Bản lĩnh của người có thể sánh ngang hàng với một cao thủ giang hồ. Phong Lô Quyền và Phong Lô phủ pháp của người từng được các vũ sĩ lừng danh tán tụng và ngưỡng mộ. Không những thế tiên đế còn được các phái như Cô Loa, Khai Quốc, Lạc Việt cùng nhiều gia trang, nổi người, mỗi nhà truyền thụ cho vài ngón đòn giang hồ độc địa nhất. Ngay cả lão phu trong một lần ẩn chứng vũ thuật phải giao đấu hơn trăm chiêu đồng thời phải trở một vài tiểu xảo và đòn phép giang hồ mới thắng được tiên đế...

- Nói như nhị vị thời Đỗ Thích không thể nào giết chết được tiên đế...

Bạch Hộ Pháp gật đầu một cách mạnh dạn và quả quyết:

- Nếu đường hoàng giao đấu đừng nói một mình mà cớ năm ba người như Đỗ Thích cũng không chạm tới áo của tiên đế...

Gật gù kẻ cầm sổ giang hồ vắn:

- Nhị vị quên rằng Đỗ Thích lên vào cung đâm chết tiên đế lúc người say rượu ngủ trên giường. Say rượu ngủ mê tiên đế đâu có đủ sức chống cự...

Bạch Hộ Pháp liếc sang đồng bạn. Hắc Hộ Pháp thong thả hắng giọng:

- Ngay cả trường hợp tiên đế say rượu không chống cự được, Đỗ Thích cũng không thể giết chết tiên đế bởi vì người được Bát Đại Tướng bảo vệ một cách gắt gao và chặt chẽ. Tám viên hộ tướng trung thành hiện diện quanh tiên đế tựa như hình với bóng. Tiên đế uống họ uống trước, tiên đế ăn họ ăn trước, tiên đế đi đâu họ đi đó, tiên đế ngủ họ thức. Mỗi người trong nhóm Bát Đại Tướng có bản lĩnh ngang hàng với cao thủ nhất đẳng giang hồ...

Kẻ cầm sổ giang hồ lẩm bẩm:

- Thế mà Đỗ Thích lại giết chết tiên đế. Phải có lý do đặc biệt, có điều gì bất ổn hoặc có kẻ hở...

Hướng về Hắc Bạch Hộ Pháp đang ngồi yên trong bóng tối y cao giọng hỏi:

- Tại hạ nghe đồn đoàn do thám tuyên bố sẽ bắt giữ những ai nhúng tay vào việc điều tra về cái chết mờ ám của tiên đế...

Gật đầu Hắc Hộ Pháp nói liền:

- Lời đồn đại không sai sự thực chút nào. Hai lão phu, Lê thiếu hiệp và Đỗ thiếu hiệp bị áp tải về Hoa Lư chỉ vì liên can vào vụ án tiên đế. Lão phu còn nghe phong phanh đoàn do thám sẽ có những biện pháp mạnh bạo và khắt khe với các vũ sĩ giang hồ từng được tiên đế trọng đãi...

Kẻ cầm sổ giang hồ lẩm thình ngoi mồm ra cửa. Bóng tối mồm lung. Gió thổi rì rào.

- Khoảng gần sáng tại hạ sẽ hộ tống chư vị về Cổ Loa. Nếu không có gì trục trặc chắc cũng phải mất ba bốn ngày đường...

- Chắc túc hạ chưa tường là sau khi tiên đế băng, phái Cổ Loa đã rút về một địa điểm bí mật ở châu Cổ Nông...

Đôi mày hơi cau lại xong kẻ cầm sổ giang hồ nói với giọng bình thản:

- Thế ư... Từ đây về Cổ Nông đường xa mấy trăm dặm. Tại hạ mời chư vị nghỉ ngơi giây lát...

Thời gian chậm chậm trôi. Kẻ cầm sổ giang hồ chợt đứng lên khi tiếng gà eo óc gáy đột đầu tiên. Mang kiếm vào vai trái và gói hành lý nhỏ vào vai bên phải y hắng giọng:

- Chư vị sẵn sàng?

- Tại hạ sẵn sàng nhưng chúng ta đi bằng cách nào?

Lê Hào hỏi. Kẻ cầm sổ giang hồ đáp:

- Cỗ xe ngựa ngoài kia. Tại hạ biết đi như thế ta không thể nào thoát khỏi sự truy lùng của đoàn do thám tuy nhiên ta không có cách nào thuận tiện hơn. Nhị vị hộ pháp thương thế chưa lành nếu đi bộ phải mất thời gian hơn nửa tháng mới về tới Cổ Nông. Và lại nếu đoàn do thám muốn tấn công ta họ đã làm rồi. Dù ta có đi bộ họ cũng tìm ra tông tích một cách dễ dàng. Do đó tại hạ nghĩ dùng xe nhàn hạ hơn...

Bốn người kia im lìm leo lên xe. Ngồi ở ngoài làm phu xe kẻ cầm sổ giang hồ thoáng thấy những bóng đen di động trong đêm tối. Không nói gì y lặng lẽ điều khiển cỗ xe ngựa ngược ra đường lớn.

Vô Hình Dao Tôn Nhật và Từ Cước Lê Hùng ngồi đối diện trong một quán rượu nhỏ nằm cạnh bến đò Phú Hậu thuộc huyện Lập Thạch.

- Tôi từ nam ra bắc gặp Tôn huynh để bàn một chuyện quan trọng...

Đưa chén rượu lên tỏ ý mời bạn Tôn Nhật cười nhẹ:

- Mời Lê huynh cho nghe cao kiến...

Tọt ngụm rượu Lê Hùng thờ dãi:

- Chuyện mà tôi muốn bàn với huynh là cái chết của tiên đế. Tôi với huynh từng được tiên đế trọng đãi xem như bằng hữu tâm giao lại còn ban cho chức tước, điền thổ, bổng lộc kẻ sao cho hết. Chúng ta sống trong giàu sang sung sướng là do lòng độ lượng của tiên đế. Than ôi bậc đại anh hùng như tiên đế lại chết một cách bất minh và mờ ám. Đêm đêm mỗi lần nghĩ đến cái chết của tiên đế tôi lại sồn sồn trong lòng, ăn chẳng ngon mà ngủ cũng chẳng yên. Nếu không làm sáng tỏ cái chết của tiên đế thì tâm mình không yên mà tai còn nghe tiếng đòi chề bai đám tiếu. Nếu hai chúng ta không lỗi được kẻ chủ mưu hành thích tiên đế ra ánh sáng thì sau này còn mặt mũi nào dám gặp người nơi suối vàng...

Tôn Nhật ngồi im. Mắt nhìn ra mặt sông mênh mông ông ta chợt buông tiếng thở dài:

- Sau khi tiên đế băng tôi lúc nào cũng canh cánh bên lòng một điều là làm sáng tỏ cái chết bất minh của người...

Ngừng lại uống cạn chén rượu tay đao hạng nhất của giới giang hồ Đại Việt cười sang sảng:

- Tôi nghĩ chúng ta cần phải tái xuất giang hồ. Lê huynh đồng ý không?

- Tôi gặp Tôn huynh cũng vì chuyện đó. Ta cần có thêm vài bằng hữu trợ giúp. Muốn phan phui ra những bí ẩn bao quanh cái chết của tiên đế đồng thời vạch mặt chính phạm ra trước ánh sáng công lý; tôi nghĩ chuyện đó hai chúng ta không đủ sức...

Vừa nói Lê Hùng vừa đứng lên. Đặt mấy đồng Thái Bình Hưng Bảo xuống bàn Tôn Nhật nói:

- Ngoài chuyện của tiên đế tôi còn muốn truy nguyên về cái chết của thằng cháu nội đích tôn. Nó bị chết dưới tay một kiếm sĩ vô danh và lạ hoắc ở Hoan Châu...

- Tôn huynh định nói tới kẻ cầm sỏ giang hồ...

Vô Hình Đao Tôn Nhật gật đầu:

- Chính y... Không ai biết được tính danh, lai lịch cùng sư môn của y. Tuy nhiên giang hồ đồn y luyện được thuật xử kiếm giết người độc địa gọi nôm na là kiếm thuật giết ruồi...

Lê Hùng cười sang sảng. Tiếng cười của ông ta bay theo gió vang vang mặt sông rộng...

- Mình đi đâu Tôn huynh...

Quẹo vào con đường chạy dọc bờ sông Tôn Nhật cười nói băng quơ:

- Có lẽ mình nên tới Hắc Giang kiếm lão Lâm rồi kéo lão xuống gặp Hồ Vũ Hoa...

Bước song song với Tôn Nhật Lê Hùng tắc lưỡi:

- Chà... Có thêm Lâm Quốc Tuấn và Hồ Vũ Hoa thì ta còn ngại ai nữa. Ủa huynh không mang đao à?

Tôn Nhật cười lắc đầu:

- Có tuổi rồi tôi không thích mang vũ khí theo trông luộm thuộm lắm. Vả lại tôi mới luyện được một tuyệt kỹ có tên là Triệt Thủ Đao nên muốn thử hai bàn tay này...

Lê Hùng cũng cười thốt:

- Tôi cũng thế. Mấy năm nằm nhà tôi nghiền ngẫm và nghiên cứu để tạo ra một tuyệt kỹ lưu truyền cho hậu thế. Đao chuyển cước của tôi gồm hai mươi bốn chiêu, bốn mươi tám thế...

Tới bến đò họ ngồi đò băng qua sông. Nhìn mặt nước nhấp nhô Tôn Nhật thở dài khe khẽ.

Bách Diện Thư Sinh đứng im nhìn ra khung cửa sổ rộng. Nắng chiều dọi chênh chếch xuống khoảnh sân lát đá hoa cương nhẵn thín. Lão hơi quay đầu khi nghe có tiếng bước chân. Một thanh niên trẻ hơn ba mươi xuất hiện. Đó chính là người thủ hạ tín cẩn của vị phó thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư

- Trình phó thủ lĩnh. Nhân viên của ta đã mang thi thể Sát Nhân Kiếm Trần Bình và ngũ lão trưởng ban về tổng đàn Hoa Lư. Họ chết bởi tay kẻ cầm sỏ giang hồ...

Hai bàn tay bóp chặt với nhau Bách Diện Thư Sinh lẩm bẩm:

- Kẻ cầm sỏ giang hồ... Y là ai mà tôi luyện được thuật xử kiếm giết người độc địa. Y chính là mối lo không nhỏ của mình...

Giọng nói của thuộc hạ vang đều đều:

- Nhân viên ta vẫn âm thầm bám sát kẻ địch. Theo báo cáo mới nhất thời hấn đang có mặt tại huyện Mỹ Lương. Có lẽ hấn sẽ dừng ở Cao Bộ đêm nay...

Bách Diện Thư Sinh gạt gù mái tóc hoa râm. Lát sau lão nghiêm giọng nói:

- Người mang lệnh tới toàn thể nhân viên ba ban truy tầm, tin tức và ám sát cứ âm thầm theo dõi kẻ địch cho tới khi nào có lệnh của ta mới được hành động. Ta muốn biết hấn đi đâu, làm gì và ước hẹn với ai. Ta nghe phong phanh phái Cổ Loa đã bí mật rút về châu Cổ Nông mà không biết đích xác tại đâu. Đây là dịp để ta khám phá ra chỗ trú ngụ của chúng...

Vẫy tay cho thủ hạ rút lui Bách Diện Thư Sinh vẫn đứng yên bên cửa sổ. Thật lâu lão lẩm bẩm:

- Kẻ cầm sỏ giang hồ... Y là ai...?

Chương 10: Lê Tuấn Bạch

Chiếc xe bò nặng nề và chậm chạp lăn bánh trên con đường đất lầy lội nối liền Mỹ Lương với huyện Lũng Bạt thuộc châu Quảng Oai. Không khí lạnh lạnh ẩm hơi nước. Mặc áo tơi, đầu đội nón che khuất mặt mũi kẻ cầm sổ giang hồ trong lốt một người dân quê im lìm điều khiển đôi bò kéo cỗ xe chơ đầy rơm rạ.

- Chư vị cảm thấy thoải mái chứ?

Kẻ cầm sổ giang hồ hỏi nhỏ. Từ trong đồng rơm vang lên giọng nói của Lê Hào:

- Tuy chật chội và ngửa ngáy song vẫn hơn là huynh đài phải chịu ướt át và lạnh lẽo. Phải chi có vò rượu uống chơi chắc tôi thoải mái nhiều hơn...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười thành tiếng nhỏ:

- Còn trẻ mà Lê huynh lại có tật lớn. Khi nào gặp chỗ bán rượu tôi sẽ mua cho huynh vò rượu tắm hạng nhất...

Lê Hào cười sang sảng:

- Đa tạ... Huynh đúng là tri kỷ của tôi...

Kẻ cầm sổ giang hồ im lặng vênh tai nghe ngóng. Với thính giác tinh tường y nghe có tiếng vó ngựa nện rầm rập trên mặt đường. Thoáng chốc ba thót ngựa vọt qua mặt y. Ba kỵ sĩ vận sắc phục đen ngời vất vèo trên lưng ba chiến mã hạng nhất. Chừng khắc sau lại có ba thót ngựa vọt qua. Kẻ cầm sổ giang hồ cau mày. Giọng nói của Bạch Hộ Pháp vang lên từ trong đồng rơm.

- Lão phu nghe có tiếng vó ngựa. Chắc họ là nhân viên của đoàn do thám...

Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu nói:

- Phải... Họ đi lại đông đảo và gấp rút chắc phải có việc chi quan trọng. Dường như họ đã tìm ra tông tích của chúng ta...

Thật lâu mới có tiếng của Hắc Hộ Pháp trầm trầm cất lên:

- Lão phu nghĩ họ không bao giờ để thất lạc tông tích của chúng ta đâu. Tuy nhiên tại sao họ lại không ra tay bắt giữ. Dường như họ có ý định thâm kín nào khác...

Lê Hào chợt xen vào câu chuyện:

- Dễ ợt... Tôi đoán họ muốn vớt một mẻ lưới thật lớn. Họ theo dấu bọn ta để tìm ra tổng đàn của quý phái. Tôi nghĩ...

Giọng nói của Bạch Hộ Pháp ngắt ngang lời Lê Hào:

- Thiếu hiệp nói đúng đấy. Kể từ ngày có chương môn và nhất là sau khi tiên đế băng, phái Cổ Loa chính thức ra mặt chống lại triều đình. Đoàn do thám Hoa Lư và bản phái đã có nhiều đụng chạm đưa đến đổ máu. Hàng chục đệ tử phái Cổ Loa bị cầm tù tại tổng đàn do thám...

- Nhị vị có cách nào báo tin cho người của quý phái?

Kẻ cầm sổ giang hồ hỏi. Bạch Hộ Pháp đáp không do dự:

- Lão phu không cần thông báo bởi sớm muộn gì đệ tử bản phái cũng tìm ra tung tích của chúng ta. Vùng này thuộc vào vùng ảnh hưởng của tề phái. Chúng tôi đã thiết lập các trạm thông tin, liên lạc và tiếp viện. Tuy không trực tiếp ra mặt song lão phu đoán người của bản phái đã nhận ra sự hiện diện của nhân viên do thám. Lão phu đề nghị với túc hạ chúng ta không nên dùng xe ngựa mà đi bộ. Nếu có ai theo dõi ta biết liền...

Kẻ cầm sổ giang hồ dừng xe bên lề đường. Bốn người từ trong đồng rơm chui ra. Đứng nhìn quanh quất Hắc Hộ Pháp giờ tay chỉ:

- Đằng kia có nhà. May ra chúng ta mua được rượu cho Lê thiếu hiệp...

Đùng... Âm thanh chợt nổ rền trên trời cao át cả lời vị hộ pháp phái Cổ Loa. Thoáng chốc bầu trời mờ mờ sương sáng lên ánh ngủ sắc rực rỡ. Bạch Hộ Pháp thờ dài:

- Đó là lệnh báo động khẩn cấp đã được truyền đi bởi một nhân vật quan trọng ít nhất cấp trưởng ban. Trong vòng trăm dặm quanh đây sẽ đầy đặc nhân

viên do thám. Hai đường thủy bộ, mọi hang cùn ngõ ngách đều có sự dòm chừng của đoàn do thám. Lão phu nghĩ...

Lê Hào nhìn Bạch Hộ Pháp với ánh mắt dò hỏi. Vị hộ pháp cao niên và nhiều kinh nghiệm giang hồ nhẹ cười giải thích:

- Chỉ cần chi trì cho tới sáng mai là tánh mạng của chúng ta sẽ được bảo đảm. Lão phu đoán chắc người của tề phái sẽ có mặt để trợ giúp...

Vừa đi vừa nói chuyện lát sau họ tới xóm nhà nhỏ ước độ mấy chục nóc gia nằm cạnh bờ sông. Tạt vào quán cơm họ dùng tạm bữa cơm trưa. Lê Hào hí hửng khi mua được vò rượu với giá cắt cổ. Nghỉ ngơi giây lát họ hồi hả lên đường nên không để ý tới lão chủ quán biến mất trong rừng cây rậm rạp.

Trời xế chiều. Mây đen đùn kín góc trời. Ngược nhìn kẻ cầm sổ giang hồ nói lớn:

- Mưa tới rồi... Chúng ta mau kiếm chỗ trú mưa...

Tung mình nhảy lên ngọn cây nhìn xong y nhảy xuống đất nói:

- Hình như phía đằng kia có nhà... Chư vị đi theo tôi...

Năm người cúi đầu rào bước. Mưa bắt đầu rơi. Gió thổi mát mặt. Lát sau họ trông thấy ngôi nhà hiện mờ mờ trong màn mưa trắng xoá. Khi tới nơi họ mới biết đó là một ngôi miếu khá lớn do dân trong vùng lập nên để thờ cúng.

Đền thấp mờ mờ. Mùi nhang phảng phất. Nền đất ẩm ướt song sạch sẽ. Ngồi dựa vào chiếc cột lớn chính giữa, hai chân duỗi ra Lê Hào đưa vò rượu lên chiều ngậm dài. Khả tiếng lớn, y tắc lưỡi nói một mình song dường như muốn nói với người chung quanh:

- Ngon thật... Cỗ nhân mình nói rượu làm người hư nhưng ngấm ra lắm khi cũng giúp người...

Hắc Bạch Hộ Pháp làm thinh. Dường như họ có chuyện quan trọng cần suy nghĩ nên không chú tâm vào lời nói của Lê Hào. Đưa vò rượu cho Đỗ Hậu họ Lê hỏi:

- Đỗ huynh uống không?

Đỗ Hậu lắc đầu nhưng không hiểu nghĩ sao y lại đón lấy vò rượu. Uống ngụm nhỏ y tắc lưỡi:

- Cay quá...

Lê Hào cười ha hả. Đỗ Hậu nói bằng giọng nghèn nghẹn:

- Rượu tuy đắng và cay nhưng ngấm ra đầu bằng đắng cay của cuộc đời...

Hắc Bạch Hộ Pháp nhẹ thở dài. Tuổi ngoài sáu mươi dĩ nhiên họ đã trải qua nhiều nhọc nhằn và đắng cay trong đời sống. Đỗ Hậu còn trẻ mà lắm gian truân khổ sở cho nên y đúng là kẻ bất hạnh.

Dùng tạm chút lương khô xong kẻ cầm sổ giang hồ lẳng lặng ngồi luyện công. Biết mình cũng cần phải bồi dưỡng sức lực nên Hắc Bạch Hộ Pháp và Lê Hào ngồi im an thần định khí. Đỗ Hậu tựa lưng vào vách thiu thiu ngủ. Mưa vẫn rơi rả rích.

- Kẻ cầm sổ giang hồ... Chỉ có phép thăng thiên hay độn thổ các hạ mới chạy thoát khỏi tay đoàn do thám. Nếu các hạ không chịu buông kiếm đầu hàng thì máu sẽ đổ nhiều lắm..

Giọng nói rền rền trong không gian khiến cho Đỗ Hậu giật mình sợ hãi. Lê Hào và Hắc Bạch Hộ Pháp nhìn ra cửa miếu.

Ánh mắt sáng rực của kẻ cầm sổ giang hồ chiếu vào ba bóng người đứng im nơi cửa. Thân ảnh nhích động và ba bóng người đứng sừng sững trong lòng miếu chật hẹp. Tách... Đuốc cháy bập bùng cho năm người ngồi trong miếu thấy ba kẻ lạ tuổi ngoài bốn mươi, mặc sắc phục ba màu đen, đỏ và trắng.

- Ba vị là ai?

- Ba chúng ta là trưởng ban ám sát, truy tầm và tin tức của đoàn do thám Hoa Lư...

Người mặc áo đỏ đứng giữa chính là trưởng ban ám sát vừa lên tiếng trả lời. Vành môi của kẻ cầm sổ giang hồ hơi nhếch thành nụ cười khinh bạc:

- Đoàn do thám quả nhiên có lắm nhân tài. Người này vừa chết đã có kẻ khác thay thế liền...

Khuôn mặt của ba vị trưởng ban bốc mờ sát khí khi nghe câu nói trên.

- Các hạ không còn dịp để giết người nữa đâu. Hơn trăm nhân viên do thám đã vây chặt chốn này. Các hạ không có cơ đào tẩu hướng hồ gì bốn người kia...

Liếc vòng vây đầy đặc người giọng nói của tay kiếm giết người trầm xuống thành lạnh lùng:

- Tại hạ không có ý định chạy trốn. Tiếc thay đêm nay sẽ có vô số người chết oan...

Thông thả đứng lên y ôm quyền thi lễ:

- Xin mời...

Không nói lời nào vị trưởng ban ám sát đoàn do thám Hoa Lư đập bộ cùng lúc với hai cánh tay loáng động. Ngay lúc vị trưởng ban ám sát vừa đập bộ bàn tay của kẻ cầm sỏ giang hồ hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm lộ lên.

Rẹt... Rẹt... Âm thanh của sắt thép xuyên qua da thịt nghe rợn người. Vị trưởng ban ám sát nấc tiếng nhỏ. Thân thể của hắn rung nhẹ rồi đổ ập xuống đất nằm bất động.

- Kiếm thuật tuyệt độc...

Tiếng nói vừa dứt một lão già mặc vũ phục đen, ngoài choàng thêm chiếc áo choàng cũng màu đen đứng đỉnh bước vào miếu. Vòng vây tự động rẽ ra nhường đường cho lão. Lê Hào thì thầm:

- Bách Diện Thư Sinh...

Hướng về kẻ cầm sỏ giang hồ lão già mặc áo đen ôm quyền thi lễ:

- Bách Diện Thư Sinh, phó thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư hân hạnh được diện kiến các hạ...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cũng ôm quyền đáp lễ:

- Tại hạ nghe danh Bách phó thủ lĩnh đã lâu mãi tới hôm nay mới gặp...

Dù là kẻ địch sắp sửa sống chết với nhau đôi bên đều có thái độ hòa nhã cũng như không để mất tư cách của một vũ sĩ giang hồ.

Bách Diện Thư Sinh vuốt râu mỉm cười:

- Giang hồ đồn các hạ kiếm thuật trù đời nay mục kích lão phu mới biết lời đồn còn kém xa...

Liếc một vòng quan sát tình thế vị phó thủ lĩnh đoàn do thám trầm giọng:

- Lão phu thực tình mến mộ phong thái cùng tài ba của các hạ lắm nhưng lão phu còn có trách nhiệm phải hoàn thành...

Chữ cuối vừa buông thân ảnh của vị phó thủ lĩnh đoàn do thám loáng động. Bách Biến Ảo Bộ quả nhiên danh truyền không dối. Thân ảnh của lão một biến thành ba, ba thành chín rồi sau đó là vàng hắc quang bay lượn chấp chôn trong lòng miếu chật hẹp.

Bịch... Bách Diện Thư Sinh đứng im tại chỗ cũ và trên môi lão nở nụ cười thích chí. Kẻ cầm sỏ giang hồ cau mày khi thấy Đỗ Hậu nằm bất động trên mặt đất. Làm sao một kẻ không biết võ như y có thể sống sót dưới tay của một nhất đẳng cao thủ giang hồ cỡ Bách Diện Thư Sinh.

- Nhiệm vụ đã hoàn thành bây giờ lão phu sẵn sàng hầu tiếp các hạ trăm chiêu...

Kẻ cầm sỏ giang hồ lắc đầu:

- Không cần nhiều... Tại hạ chỉ có một chiêu kiếm thôi...

Bách Diện Thư Sinh nhướng mày:

- Một chiêu... Các hạ không đùa...

Kẻ cầm sỏ giang hồ nói với giọng bình thường song mọi người hiểu y không đùa chút nào:

- Hai mươi năm khổ luyện kiếm thuật tại hạ chỉ thành tựu được một chiêu kiếm...

Vị thư sinh trầm mặt ạ tiếng nhỏ. Lão chưa kịp nói gì thêm từ trong bóng tối ở ngoài miếu vọng vào một giọng nói trầm hùng:

- Vô cớ đã thương cùng giam cầm đệ tử bản phái, hành vi này khiến cho tại hạ muốn đối chất cùng Bách phó thủ lĩnh đôi câu...

Hắc Bạch Hộ Pháp tươi nét mặt khi nghe giọng nói trầm hùng này. Dường như họ sớm nhận ra người nói là ai.

Bách Diện Thư Sinh nhú mày nhìn một thanh niên thông thả bước vào ngôi cổ miếu. Tuy tuổi hơn ba mươi, y phục bình dị song thanh niên có một phong thái đường hoàng và chừng chạc chứng tỏ y phải là nhân vật quan trọng của phái Cổ Loa.

Vừa trông thấy thanh niên Hắc Bạch Hộ Pháp cung kính ôm quyền thi lễ. Thấy thái độ cung kính của Hắc Bạch Hộ Pháp đối với thanh niên Bách Diện Thư Sinh bật cười ha hả:

- Nghe danh không bằng biết mặt. Lão phu nào ngờ lại gặp gỡ vị chương môn phái Cổ Loa ở nơi đèo heo hút gió này... Hân hạnh lắm...

Vị phó thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư ôm quyền thi lễ cùng chương môn nhân phái Cổ Loa.

- Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch tôi hân hạnh được diện kiến chư vị trong đoàn do thám Hoa Lư...

Quay sang kẻ cầm sổ giang hồ y tươi cười thốt:

- Thay mặt toàn thể đệ tử phái Cổ Loa Lê tôi xin cảm ơn sự giúp đỡ của huynh đài. Huynh nhọc mệt nhiều rồi vậy để tôi thay huynh hầu tiếp Bách phó thủ lĩnh...

Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu:

- Đa tạ...

Trong lúc Lê Tuấn Bạch và kẻ cầm sổ giang hồ nói chuyện Bách Diện Thư Sinh suy nghĩ thật nhanh. Lão không ngờ tình hình chuyển biến mau lẹ ra ngoài tiên liệu của mình. Lê Tuấn Bạch đã hiện diện dĩ nhiên phải có sự thấp thòm đông đảo của đệ tử phái Cổ Loa. Thuộc hạ của lão có mặt nơi đây khoảng trăm người còn bao nhiêu chia nhau canh gác khắp nơi nên nhất thời không thể qui tụ về một cách nhanh chóng được. Nếu có đánh nhau thời nhân viên do thám không thể chống trả hữu hiệu.

- Tại hạ xin báo cho Bách phó thủ lĩnh biết một tin bất lợi là tất cả các trạm thông tin, liên lạc và canh gác trong vòng trăm dặm thuộc châu Quảng Oai của đoàn do thám đã bị tề phái phá vỡ. Ngoài ra nhiều nhân viên do thám cũng bị bắt giữ...

Bách Diện Thư Sinh thay đổi sắc diện song lấy lại vẻ tự nhiên rất nhanh. Liếc mắt quan sát tình thế lão thấy nhân viên của mình đều bị bao vây chặt chẽ bởi đệ tử Cổ Loa.

- Tại hạ thực tình không muốn phái Cổ Loa và nhân viên của đoàn do thám đổ máu một cách vô ích. Bách phó thủ lĩnh nghĩ thế nào?

Dù biết tình thế bất lợi cho mình song Bách Diện Thư Sinh không tỏ ra xuống nước một cách quá đáng để khỏi bị mất mặt.

- Các hạ muốn chiến thời ta chiến còn các hạ muốn hòa thời ta hòa. Điều này tùy thuộc vào các hạ...

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch cười gật đầu:

- Tại hạ có cách khỏi làm thương tổn đôi bên là nếu Bách phó thủ lĩnh bằng lòng chấm dứt cuộc lùng bắt đệ tử của bản phái thời tại hạ sẽ phóng thích tất cả nhân viên do thám bị bắt giữ đồng thời triệt thoái đệ tử ra khỏi đây...

Ngẫm nghĩ giây lát Bách Diện Thư Sinh gật đầu:

- Lão phu chấp thuận đề nghị của Lê chương môn...

Dứt lời lão khoát tay cho thủ hạ rút lui trước. Ôm quyền thi lễ cùng Lê Tuấn Bạch và kẻ cầm sổ giang hồ Bách Diện Thư Sinh cười thốt:

- Lão phu sẽ gặp lại chư vị sau...

Không màng tới lời hăm he này kẻ cầm sổ giang hồ vội bước đến xem xét vết thương của Đỗ Hậu. Y lắc đầu thờ dài. Bách Diện Thư Sinh cùng kinh lực vô song của Bách Diện Thư Sinh đã chấn nát tạng phủ trong người Đỗ Hậu. Ngay cả một vũ sĩ giang hồ cũng khó lòng sống sót dưới chiêu quyền bá đạo này huống hồ gì một kẻ không biết võ.

Kinh mạch tán loạn, hơi thở nhẹ, hai mắt đứng tròng Đỗ Hậu đang nằm trong cơn hấp hối. Đột nhiên y mở mắt. Ánh mắt lạc thần nhìn đăm đăm vào người đối diện. Miệng y há ra mấp máy như muốn nói điều gì song sức yếu quá không phát thành lời được. Biết Đỗ Hậu muốn hỏi trăm điều gì trước khi nhắm mắt, kẻ cầm sổ giang hồ kẻ tai vào sát vào miệng của Đỗ Hậu. Giọng nói của kẻ sắp chết nhẹ hơn hơi thở:

- Hoa... Hoa... Lư... gầm... gầm gầm...

Đỗ Hậu rướn người lên rồi thở hắt hơi cuối cùng. Đưa tay vuốt mắt cho người chết kẻ cầm sổ giang hồ thờ dài. Y với Đỗ Hậu gặp nhau mấy ngày, ít khi chuyện trò cũng như không thân tình lắm song y cảm thấy thương xót cho người thanh niên hiền lành nhiều bất hạnh này. Đỗ Hậu bị chết oan vì y hoàn toàn không liên hệ tới một nghi án phức tạp và đầy bí ẩn. Y chết chỉ vì cái tội là con của Đỗ Thích, kẻ đã giết chết tiền đế.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Biến Cố Đẩy Người Đi

Dân chúng cư ngụ trong huyện Giáp Sơn phủ Kinh Môn thuộc Hải Đông không ai không biết tới Hồ gia trang. Đó là một khu trang trại rộng lớn nằm giữa hai ngọn núi Yên Phụ và Dương Nham cách huyện Giáp Sơn chừng hai ba dặm đường.

Gió rì rào hàng cây soan, cây đề cao ngất dọc theo con đường đất đỏ. Lững thững cất bước kẻ cầm sổ giang hồ im lặng thưởng thức cảnh đồi núi mướt mát và bình yên. Đàn trâu cúi đầu gặm cỏ. Y quay đầu lại khi nghe tiếng bước chân. Một nông phu ăn mặc lam lũ vai vác cuốc hối hả bước. Đợi cho nông dân ngang qua mặt y háng giọng hỏi : - Kính chào bác... Có phải Hồ gia trang ở trong chòm cây xanh xanh đó không thưa bác?

Quan sát người khách phương xa thật nhanh xong nông dân cười thốt:

- Đại hiệp nói đúng, Hồ gia trang ở trong chòm cây xanh xanh. Tôi là tá điền của Hồ gia trang vậy đại hiệp cứ đi theo tôi...

Kẻ cầm sổ giang hồ im lặng theo chân nông phu. Khắc sau y thấy một trang trại đồ sộ và nguy nga nổi bật lên nền trời giữa rừng cây xanh um. Đưa tay chỉ tòa nhà lớn nhất nông phu nói: - Đó là Hồ gia trang. Đại hiệp cứ đi theo con đường này tới công chánh sẽ có người đón tiếp...

Thốt lời cảm ơn nông phu xong kẻ cầm sổ giang hồ rẽ vào con đường nhỏ hơn. Hai bên đường trồng đủ loại xoan, đề, thông, tùng, bách hoặc những cây cổ thụ rườm rà gốc to người ôm không hết. Y dừng trước cổng chánh đồ sộ với giàn hoa giấy nở hoa rực rỡ. Hai chiếc cột xây bằng đá màu xanh biêng biếc khắc ba chữ Hồ Gia Trang theo lối đại tự. Đây là loại đá xanh nổi tiếng chỉ có ở núi Hoa Triều thuộc huyện Đông Triều.

Thấy không có ai kẻ cầm sổ giang hồ đứng chờ giây lát đoạn xô cửa bước vào. - Hồ gia trang xin kính chào đại hiệp...

Kẻ cầm sổ giang hồ dừng chân khi thấy một thanh niên trẻ tuổi đơn đã bước tới. Vòng tay ôm quyền thi lễ thanh niên tươi cười tiếp: - Tôi mạn phép hỏi tính danh của đại hiệp để tiện thông báo cùng tổng quản...

Kẻ cầm sổ giang hồ ngần ngừ dường như không muốn tiết lộ danh tánh. Biết khách là một vũ sĩ giang hồ thanh niên ôn tồn giải thích: - Tệ trang mỗi năm có hàng trăm người quen, bằng hữu hoặc khách phương xa tới thăm viếng. Nhiều người có khi lưu ngụ tuần lễ hay nửa tháng. Vì lý do này chúng tôi mạn phép hỏi tính danh để tiện sắp xếp nơi ăn chốn ở...

Gật gù kẻ cầm sổ giang hồ háng giọng: - Tính danh thời tại hạ không tiện thông báo vậy huynh đài cứ gọi tại hạ bằng cái danh kẻ cầm sổ giang hồ...

Thanh niên trẻ tuổi đổi sắc diện khi nghe khách lạ xưng danh. Nghiêng mình thi lễ một cách cung kính y tươi cười thốt: - Tuy còn trẻ lại không từng lưu lạc giang hồ song tôi cũng được nghe người trong trang tán tụng về kiếm thuật của đại hiệp. Nay tình cờ gặp gỡ nơi đây thật là tam sinh hữu hạnh. Kính mời đại hiệp vào biệt sảnh dùng tạm chén rượu nhạt trong lúc chờ tôi thông báo với tổng quản. - Đa tạ huynh đài...

Y định khoa chân bước theo thanh niên thì một giọng nói hùng tráng vang vang nơi hàng hiên rộng : - Khoan...Ta biết có ngày các hạ cũng tới viếng Hồ gia trang nên chờ đợi từ lâu...

Nghe giọng nói kẻ cầm sổ giang hồ biết người đó không ai khác hơn Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên, trang chủ của Hồ gia trang.

Đứng nơi khoảnh sân rộng y nhìn Hồ Nguyên đứng đỉnh bước ra khỏi hàng hiên. Chân đứng đỉnh tấn, tay đặt hờ lên chuôi kiếm ngang hông vị trang chủ họ Hồ đứng im nhìn đôi phương giây lát đoạn cao giọng hỏi:

- Các hạ tới đây với ý định gì? Chắc các hạ muốn ghi tên Hồ gia trang vào sổ giang hồ?

Kẻ cầm sổ giang hồ nhẹ lắc đầu. Giọng nói của y vang lên chậm và đầy thâm tình: - Hồ gia trang lừng danh hiệp nghĩa trong giang hồ hưởng chi trang chủ với Hồ lão trang chủ chuyên hành thiện khừ ác thời cơ gì tại hạ lại muốn xóa tên Hồ gia trang. Tại hạ chỉ muốn gặp Hồ lão trang chủ để hỏi một chuyện quan trọng xong từ giả ngay...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên nhướng đôi mày rậm: - Kể từ khi qui ẩn gia phụ không còn tiếp khách thuộc giới giang hồ nữa. Mọi việc đều do tại hạ đảm trách...

Kẻ cầm sổ giang hồ lặng thinh. Y chưa chịu rút lui trước lời từ khách của người đối thoại. Cười cười Hồ Nguyên nói tiếp: - Nếu các hạ có điều chi cần giải đáp xin cứ trình bày cùng tại hạ...

Kẻ cầm sổ giang hồ nhếch môi cười: - Câu hỏi của tại hạ chỉ một mình Hồ lão trang chủ mới giải đáp được...

Dường như vẫn còn ôm mối hận trong lòng về cuộc hội ngộ đã qua nên Hồ Nguyên cố tình gây khó khăn cho kẻ cầm sổ giang hồ. Đối thủ tuyên bố không phải tới để làm cỏ Hồ gia trang nên y không tỏ ra sợ sệt hay vị nể. - Tại hạ biết các hạ kiếm thuật độc địa song đây là Hồ gia trang...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười gượng. Y nào ngại thế lực và danh vọng của Hồ gia trang. Nhưng y tới đây nhằm ý định nhờ vả người ta do đó y không muốn đụng chạm, nhất là gây huyên náo hay rối loạn tới Hồ lão trang chủ, một nhân vật mà y háng mến mộ về phong cách lẫn hành vi nghĩa hiệp. Y chưa kịp nói gì Hồ Nguyên lên tiếng trước: - Nghe đồn các hạ ngoài thuật xử kiếm ra còn kiếm luôn quyền thuật nữa. Nếu các hạ thắng bằng quyền thuật thời ta sẽ đích thân đưa đường cho các hạ gặp gia phụ. Nhục bẽ...

Không muốn đụng võ song Hồ Nguyên đã thách thức trước kẻ cầm sổ giang hồ ưng thuận ngay. Ôm quyền thi lễ tay kiếm phiêu bạt giang hồ nhẹ nói: - Cung kính không bằng tuân mệnh...Nếu bại tại hạ xin từ giả ngay. Nhục bẽ...

Y lập lại hai chữ mà Hồ Nguyên đã nói. Nghe tin báo trang chủ sắp so tài với khách lạ, mọi người trong gia trang hồi hả bước ra dự khán. Họ càng lo âu cho Hồ trang chủ khi biết được khách lạ chính là kẻ cầm sổ giang hồ.

Song phương đứng im. Kẻ cầm sỏ giang hồ xuôi tay còn Hồ Nguyên nhắm mắt an thần định khí. Cả hai đều không thấy có hai người chăm chú quan sát cuộc ẩn chứng vũ thuật sắp khai diễn.

Một ông lão mặc áo thụng xanh, chống gậy trúc đứng cạnh hòn non bộ cách đấu trường mười bước.

Còn người kia là một thiếu phụ còn trẻ khoảng gần ba mươi đứng bên cửa sổ của khách sảnh vén rèm chờ xem cuộc giao đấu giữa Hồ trang chủ và người khách xa lạ.

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên xoạc chân đứng tấn. Hai tay gấp lại thành hình thước thợ, tay mặt ấn tại đan điền còn tay trái đưa lên ngang mặt. Bàn tay trái nắm lại thành quyền, bàn tay mặt nửa mở nửa khép; vị trang chủ Hồ gia trang triển khai chiêu thức bao hàm công lẫn thủ.

Không đứng tấn cũng như không thủ thế kẻ cầm sỏ giang hồ đạp bộ nửa bước đồng lúc tay mặt tả đánh một đòn chênh chếch lên ngang ngực đối phương. Y thi triển một chiêu quyền chậm chạp, vụng về, thô sơ, giản dị và yếu ớt dường như không có chút kinh lực nào. Đó là chiêu thức của một môn sinh mới bắt đầu luyện võ.

Tuy nhiên đối phương vừa ra đòn Hồ Nguyên chớp mắt liền. Ngay cả ông lão chống gậy trúc đứng cạnh hòn non bộ cũng gật gù mỉm cười. Dưới nhãn quang của một tay hành gia vũ học, luyện võ từ lúc lên năm, thông suốt lý thuyết vũ học cộng thêm kinh nghiệm giang hồ, Hồ Nguyên sớm nhận ra ba điểm tinh hoa tàng ẩn trong chiêu quyền tầm thường của đối thủ.

Điểm tinh hoa thứ nhất là chiêu thức giản dị, thô sơ, tầm thường quá nên dường như không có chút sơ hở nào. Chiêu thức càng tinh xảo, ảo diệu, biến hóa ra nhiều thế thức chừng nào tất nhiên phải lộ ra nhiều sơ hở chừng đó.

Điểm tinh hoa thứ nhì là chiêu quyền không nhằm đánh vào mục tiêu nào hết. Nếu không đánh vào mục tiêu nào thì đối thủ biết nó sẽ đánh vào đâu mà đón đỡ. Chiêu quyền tuy không có mục tiêu song lại có vô số mục tiêu. Nói cách khác là mục tiêu nằm trong cái ý của người thi triển và chỉ bộc lộ khi cần thiết.

Điểm tinh hoa cuối cùng là chiêu thức hoàn toàn không có lộ số, đường lối cho nên tùy thuộc vào tâm ý của người thi triển mà thay đổi. - Trời ơi quyền pháp gì kỳ cục vậy... - Thiên hạ đồn y vũ thuật cao minh mà ra chiêu như con nít... - Quyền thuật dở ẹt...

Đó là lời bình phẩm của khán giả đứng ngoài. Họ hi vọng thưởng thức một cuộc so tài hào hứng, sôi nổi với chiêu thức tân kỳ, đặc sắc, ảo diệu, nhiều biến hóa cộng thêm kinh lực hùng mạnh. Nay thấy một vũ sĩ lừng danh phô diễn quyền thuật họ đâm ra thất vọng. Họ quên mất một điều đây là cuộc ẩn chứng vũ thuật chứ không phải là cuộc giao đấu.

Thường thường ẩn chứng vũ thuật xảy ra đối với bạn hữu, người quen hoặc những người không phải thù địch hay đối nghịch với nhau. Do đó ẩn chứng vũ thuật có tính cách hòa nhã và thân thiện. Người ta chỉ cốt ý phô diễn cái đẹp, cái hay, hoặc tinh hoa trong công phu, tuyệt kỹ mà họ mới vừa khám phá. Họ chỉ muốn đối thủ tâm phục khẩu phục mà thôi.

Trong khi cuộc giao đấu nặng tính chất phân định hơn thua, thắng bại nên lắm khi xảy ra thương tích hoặc chết chóc. Nó thường làm cho người thắng kiêu căng, ngạo mạn hơn; trong lúc kẻ bại vì tự ái bị thương tổn, tiếng tăm bị sút mẻ thành ra ganh ghét và thù hận với nhau.

Trọng vọng danh tiếng của Hồ gia trang cũng như không muốn làm mất mặt Hồ Nguyên, kẻ cầm sỏ giang hồ chỉ cốt ý phô diễn tinh hoa trong chiêu thức thôi do đó y không phô chút kinh lực nào vào chiêu quyền vừa thi triển. Không có kinh lực dĩ nhiên không đủ thương được đối thủ.

Đứng trước chiêu quyền tầm thường này vị trang chủ họ Hồ nói lớn trong lúc hồi bộ một bước:

- Quyền thuật tân kỳ... Tại hạ xin nhường các hạ một chiêu..

Khán giả đứng ngoài hò la tán thưởng phong cách hào hiệp của Hồ trang chủ. Y nhường khách chiêu đầu tiên để tỏ ý thân thiện, trọng vọng và hiếu khách. Không một ai nghĩ rằng Hồ Nguyên lùi chỉ vì một lý do giản dị. Trong nhất thời y chưa tìm ra cách hóa giải chiêu quyền của đối phương. Không sơ hở, không mục tiêu, không đường lối, không lộ số thời y dựa vào đâu mà hóa giải. - Đa tạ...

Kẻ cầm sỏ giang hồ buông tiếng cảm ơn ngắn gọn. Đối phương lùi y lại tiến. Chân hữu bước tới nửa bước cùng với tay tả tả bắt từ dưới đánh một đòn chênh chếch lên ngang mặt đối phương. Y xử một chiêu giống hệt như chiêu khởi đầu, cũng chậm chạp, vụng về, thô sơ, giản dị và không có chút kinh lực nào. Đây chính là chiêu quyền của một vũ sinh mới bắt đầu luyện tập nên không thuộc bài, quên mất thiệu.

Tuy không lên tiếng nói nhường cho đối thủ song Hồ Nguyên lại lùi một bước nữa.

Giọng nói trầm trầm khàn khàn phát ra từ hòn non bộ:

- Quyền thuật tân kỳ lắm... - Gia phụ...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên nói lớn. Ông lão chống gậy trúc thông thả bước vào đấu trường. Người đó không ai khác hơn Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa. Mọi người cung kính thi lễ cùng vị lão trang chủ của Hồ gia trang. Kẻ cầm sỏ giang hồ tươi nét mặt khi thấy Hồ Vũ Hoa bước vào đấu trường. Ôm quyền thi lễ y nói bằng giọng trang trọng và thành khẩn: - Tại hạ hân hạnh và vui mừng được hội kiến cùng Hồ lão trang chủ...

Vòng tay đáp lễ Hồ Vũ Hoa cười nhẹ: - Lão phu biết túc hạ kiếm thuật tuyệt luân song không ngờ quyền thuật lại tinh thâm vô kể...

Kẻ cầm sỏ giang hồ thông thả thốt: - Đa tạ cho lời khen của Hồ lão trang chủ. Tại hạ thật là kẻ nông cạn nên mới dám đem chiêu quyền thô thiển ra múa may trước mắt lão trang chủ...

Hồ Vũ Hoa cười sang sảng. Giọng cười của ông ta đầy thích thú và thoải mái mà tất cả người trong Hồ gia trang họa hoàn mới được nghe. - Một chiêu quyền như thế mà nói là thô thiển thôi tức hạ quá khiêm nhường. Chiêu quyền thô thiển đó lão phu phải nghiền ngẫm mười năm dài ròng rã mới thức ngộ được. Xin mời tức hạ xuất chiêu để thử xem lão phu giải được không...

Kẻ cầm sỏ giang hồ đáp bộ nửa bước. Y cũng xử một chiêu quyền giống hệt như trước. Vành môi của Hồ Vũ Hoa điểm nhẹ nụ cười thích thú. Ông ta đáp bộ nửa bước đồng lúc tay tả bắt từ dưới tả và đánh lên ngang mặt đối thủ. Ông ta thi triển một chiêu giống hệt như kẻ cầm sỏ giang hồ chỉ có mỗi khác biệt là đánh bằng tay hữu thôi. Tay quyền của hai người đưa lên tới ngang mặt xong dừng tại đó. Hai đối thủ nhìn nhau đoạn bật cười thỏa thê. Dứt tiếng cười kẻ cầm sỏ giang hồ nói: - Phục lắm...Tại hạ thật tình khẫu phục tâm phục lão trang chủ... Vuốt chòm râu bạc Hồ Vũ Hoa cười thốt: - Nghĩ ra một chiêu quyền hiểm có như thế tức hạ quả nhiên là kỳ tài vũ học của nước ta...

Chữ "ta" vừa dứt Hồ Vũ Hoa đột ngột ra tay. Đầu gậy trúc từ dưới đất xẹt tới yết hầu kẻ cầm sỏ giang hồ lạnh hơn điện chớp. Chiêu thức của ông ta giản dị, thô sơ và không biến hóa. Một chiêu là một chiêu không hơn không kém. Điểm tuyệt diệu nhất là nhanh, nhanh hơn phản ứng của một cao thủ nhất đẳng giang hồ.

Ret...Ret...Kẻ cầm sỏ giang hồ xuôi tay bình lặng dường như y chưa hề rút kiếm. Tuy nhiên ai ai cũng biết y đã rút kiếm vì họ nghe được âm thanh của kiếm rút ra rồi tra vào vỏ.

Chỉ có Hồ Vũ Hoa mới biết kẻ cầm sỏ giang hồ rút kiếm đâm trúng vào đầu gậy trúc của mình. Kiếm thuật của đối thủ không những thần tốc mà chính xác cực độ. - Phục lắm...Tức hạ không hổ danh đệ nhất kiếm thủ của giới giang hồ Đại Việt ...

Không một người nào thấy được vẻ bất mãn hiện ra trên mặt của Hồ Nguyên. Nhìn mọi người đứng vòng quanh đấu trường Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa cao giọng: - Lúc này ta nghe các người lên tiếng chê bai quyền thuật của vị bằng hữu đây. Nói như thế là các người chưa thức ngộ được những tinh hoa tàng ẩn trong chiêu quyền. Đinh Vũ...Người bước ra đây để ta chỉ cho người thấy chỗ hay, biết cái đẹp của người...

Một thanh niên chừng ba mươi khúm núm bước ra. Vòng tay cung kính thi lễ cùng Hồ Vũ Hoa y đáp ứng nói: - Trình lão trang chủ...Tôi tư chất ngu độn nên không nhận ra...

Hồ Vũ Hoa gật đầu ôn tồn nói: - Ta biết điều đó. Bởi vậy ta mới gọi ra đây để chỉ cho người biết một cách tận tường...

Dứt lời Hồ Vũ Hoa xoay chân đứng tấn. Dù thái độ có vẻ gượng gạo Đinh Vũ cũng thủ thế. Không nói tiếng nào vị lão trang chủ đáp bộ nửa bước đồng thời tay hữu bắt từ dưới tả và đánh lên ngang ngực. Đứng trước chiêu quyền này Đinh Vũ không có cách nào hơn là lùi một bước. Hồ Vũ Hoa bước chân hữu lên nửa bước và xử một chiêu quyền giống hệt như trước. Đinh Vũ lại lùi thêm một bước.

Đinh bộ Hồ Vũ Hoa nói với đám đông mà hàm ý nói với Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên: - Chiêu quyền mà ta vừa thi triển giản dị, tầm thường và thô sơ quá cho nên không có sơ hở. Nếu không có sơ hở thì đối phương dựa vào đâu để hóa giải...

Đứng ngoài Hồ Nguyên vọt miệng nói: - Trình phụ thân...Hài nhi có nghĩ ra cách hóa giải...

Vậy Hồ Nguyên vị lão trang chủ họ Hồ nói lớn: - Nếu con có cách hóa giải thì cứ việc đem ra thi thử...

Hồ Nguyên bước vào đấu trường. Hồ Vũ Hoa thi triển chiêu quyền lúc này. Thay vì hồi bộ Hồ Nguyên giải đòn bằng cách khác. Tay tả y tổng ra một quyền đánh vào mặt còn tay hữu bắt từ trên đánh xuống được nửa đường năm ngón tay mở khoằm khoằm như vuốt chim bầu vào cổ tay đối thủ. - Giỏi lắm...

Hồ Vũ Hoa đáp bộ nửa bước bằng chân phải trong lúc bàn tay tả tả và đánh thốc một quyền vào ngực Hồ Nguyên. Chiêu thức vừa phát xuất lại thấy đối thủ ra đòn tiếp Hồ Nguyên không còn cách nào hơn lùi lại nửa bước và Hồ Vũ Hoa sấn tới nửa bước đồng thời tay hữu đánh ra một quyền giống hệt như trước. Hồ Nguyên lùi thêm bước nữa. Thấy chung y không có cách nào hóa giải chiêu quyền tầm thường này.

Đinh thủ Hồ Vũ Hoa quay qua cười nói với kẻ cầm sỏ giang hồ: - Tức hạ gọi chiêu quyền này tên là gì?

Giọng của kẻ cầm sỏ giang hồ trầm trầm cất lên: - Thưa Hồ lão trang chủ...Sư phụ của tại hạ gọi đó là tâm quyền. Vốn vẹn một chiêu thôi song phát xuất từ tâm ý, tùy thời tùy lúc và tùy hoàn cảnh mà thay đổi hay biến hóa.

Hồ Vũ Hoa gật gù đầu tóc bạc rồi mỉm cười nói nhỏ nhỏ: - Tâm quyền...Mình chưa bao giờ nghĩ tới...

Vậy tay ra hiệu cho mọi người giải tán xong Hồ Vũ Hoa hỏi: - Nghe nói tức hạ tới đây định gặp lão phu...?

Kẻ cầm sỏ giang hồ nhẹ gật đầu:

- Tại hạ có một nghi vấn mà chỉ một mình Hồ lão trang chủ mới giải đáp được...

Hồ Vũ Hoa thở dài lắc đầu: - Kể từ khi phong kiếm qui ẩn lão phu gác ngoài tai chuyện giang hồ; nhất là từ khi tiên đế băng lão phu đóng cửa không tiếp khách...

Nhìn thẳng vào mặt Hồ Vũ Hoa kẻ cầm sỏ giang hồ cất giọng nghiêm nghị: - Tại hạ nhập giang hồ không phải để dương danh mà chỉ vì nhiệm vụ do sư

môn giao phó. Thứ nhất là làm sạch giang hồ, thứ nhì là điều tra về cái chết nhiều uẩn khúc của tiên đế. Hồ lão trang chủ chắc không quên vật này?

Kẻ cầm sổ giang hồ bước một bước thật dài. Bằng bước chân đó y tiến đến sát chỗ Hồ Vũ Hoa đứng đoạn đưa tay lên cao và bàn tay y cầm vật gì không ai thấy được ngoại trừ Hồ Vũ Hoa. Vị lão trang chủ Hồ gia trang thay đổi hẳn sắc diện. Ngay cả Hồ Nguyên cũng thấy nét mặt của phụ thân hiện lên vẻ kinh dị lẫn mừng rỡ. - Ồ...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa chỉ buột miệng kêu một tiếng rồi nín lặng luôn. Kẻ cầm sổ giang hồ nói nhanh như cổ tình không để cho Hồ Vũ Hoa có dịp nói tiếp: - Vâng lệnh sư môn tại hạ nhập giang hồ với hai mục đích. Thứ nhất là làm sạch giang hồ. Mục đích này tại hạ hầu như đã hoàn thành. Thứ nhì là điều tra về những bí mật bao quanh cái chết của tiên đế. Điều đó khiến tại hạ tới đây quấy rầy Hồ lão trang chủ...

Tam Phong Kiếm ôm quyền thi lễ. Giọng nói của ông ta rất mực cung kính và ân cần: - Túc hạ nói quá lời. Thật là một vinh hạnh lớn lao cho lão phu khi được túc hạ thăm viếng. Kính mời túc hạ vào tư thất đàm đạo. Thấy túc hạ cũng như thấy được người xưa. Lão phu hân hạnh được túc hạ làm thượng khách đôi ngày...

Quay sang Hồ Nguyên còn đang ngơ ngác về thái độ kỳ lạ của mình, Hồ Vũ Hoa nghiêm giọng: - Nguyên nhi... Con hãy dọn cho ta một tiệc nhỏ để ta cùng vị bằng hữu đây thù tạc...

Dứt lời ông ta cùng kẻ cầm sổ giang hồ sóng bước về gian nhà đá nằm bên trái. Chủ khách bước vào gian phòng khá rộng trần thiết trang nhã và tinh khiết. Ân cần mời khách an vị xong Hồ Vũ Hoa tự tay rót rượu. Kẻ cầm sổ giang hồ nói nhỏ: - Đa tạ lão trang chủ song tại hạ không dùng rượu...

Hồ Vũ Hoa cười sang sảng: - Thế ư...Túc hạ sợ rượu làm run tay cầm kiếm...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười cười không thừa nhận cũng không phủ nhận. Hồ Vũ Hoa đổi cho khách chén trà nóng. Nhấp ngụm nhỏ y hỏi: - Hồ lão trang chủ chắc biết nhiều về cái chết của tiên đế?

Hồ Vũ Hoa thở dài: - Chắc không nhiều hơn túc hạ. Tuy nhiên...

Hồ Vũ Hoa ngừng nói. Ánh mắt của ông ta nhìn đắm đắm qua khung cửa sổ nhỏ. Nắng chiều đọng trên ngọn cây xanh. Giọng nói khàn đặc và già nua của vị lão trang chủ Hồ gia trang trầm trầm cất lên trong gian phòng tịch mịch và quanh hiu: - Có những điều lão phu biết mà túc hạ cũng như thiên hạ không ai được biết. Túc hạ biết gì về Trần Gia Bạch?

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu cười: - Xuất thân từ phái Cổ Loa theo tiên đế bình loạn mười hai sứ rồi chấp chương chức vụ thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư cho tới lúc từ trần...

Hớp ngụm trà Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa cười góp lời: - Những điều đó không phải là chi tiết quan trọng để làm sáng tỏ cái chết của Trần Gia Bạch và tiên đế. Vốn là bạn tâm giao với Trần Gia Bạch lão phu được y đề cập đến những bí ẩn mà lão phu nghĩ là đầu mối dẫn tới cái chết của tiên đế. Một tháng trước khi từ trần lão phu được Trần Gia Bạch mời làm khách tại tổng đàn do thám. Y tiết lộ cho lão phu nghe về những biến chuyển trọng đại của triều đình. Thứ nhất là việc Dương hoàng hậu lên lút tư thông cùng Lê Hoàn. Thứ nhì là việc tiên đế mê say tửu sắc nên bỏ bê triều chính. Thứ ba là quyền hành tại triều ca lần lần lọt vào tay của Lê Hoàn. Với chức vụ Thập Đạo Tướng Quân, Lê Hoàn chỉ huy toàn thể binh đội đồng thời bỏ nhiệm thủ hạ thân tín vào các chức vụ trọng yếu trong binh đội cũng như tại triều ca. Các tướng tá ngoài biên trấn đều thuộc phe Lê Hoàn. Nhiều lần Trần Gia Bạch trình bày việc Dương hoàng hậu tư thông với Lê Hoàn cũng như việc Lê Hoàn chuyên quyền song tiên đế lại nghe lời khóc lóc của Dương hoàng hậu cho nên việc chẳng đi tới đâu...

Hồ Vũ Hoa ngừng lời. Trầm ngâm giây lát kẻ cầm sổ giang hồ ngược nhìn người đối diện: - Như vậy Đỗ Thích không phải là hung thủ giết chết tiên đế để lên làm vua?

Hồ Vũ Hoa bật cười tràng dài. Giọng cười của ông ta chứa nhiều bi thương và phẫn hận: - Đó là lời tuyên bố của triều đình về cái chết đầy bí ẩn của tiên đế. Cho dù có hành thích được tiên đế Đỗ Thích cũng không làm vua được. Túc hạ tưởng đám quan đại thần nhiều tham vọng ở Hoa Lư lại chịu qui lạy tung hô vạn tuế một thằng bá vơ như Đỗ Thích ư. Hẳn chỉ là kẻ tay sai còn chánh phạm là một trong những quan đại thần của Đình triều ra tay hành thích tiên đế với mục đích ngồi lên ngôi vàng Đại Việt... - Theo ý lão trang chủ thời ai là chánh phạm?

Đưa chén trà lên thắm giọng Hồ Vũ Hoa lắc đầu: - Lão phu thực tình không biết ai là thủ phạm. Đình triều có nhiều quan đại thần đầy tham vọng và nhiều quyền lực như Đinh Điền, Nguyễn Bặc, Lê Hoàn, Phạm Cự Lượng và Phạm Hạp. Ai trong bọn họ cũng có thể được xem là thủ phạm giết vua. Một điều mà lão phu nêu ra là kẻ nào muốn làm vua kẻ đó mới âm mưu giết vua...

Kẻ cầm sổ giang hồ gật gù: - Lão trang chủ nói nhầm lý. Người nào muốn làm vua mới chủ trương giết vua...

Tiếng gõ cửa nhẹ vang lên. Quay nhìn ra cửa Hồ Vũ Hoa hắng giọng: - Nguyên nhi cứ vào...

Một thiếu phụ xinh đẹp xô cửa bước vào theo sau hai đứa thị nữ mang thức ăn. - Thưa cha tiệc đã sẵn sàng. Kính mời cha và quý khách dùng trong lúc còn nóng...

Hồ Vũ Hoa cười nói: - Cảm ơn Dung nhi. Vị bằng hữu và ta còn nhiều chuyện phải bàn luận vậy con cứ dọn lên bàn xong để mặc ta...

Có lẽ biết tính cha chồng cho nên thiếu phụ bảo người hầu dọn thức ăn lên bàn đoạn cúi đầu chào khách rồi im lặng lui ra cửa. Đưa tay ra dẫu mời khách Hồ Vũ Hoa nói: - Túc hạ cứ tự nhiên. Không biết thời thời còn biết rồi thời túc hạ cũng như người nhà...

Kẻ cầm sổ giang hồ ăn com thôi chứ không uống rượu. Trong lúc ăn y từ từ thốt: - Hai vị hộ pháp của phái Cổ Loa nói với tại hạ là họ nghi ngờ Trần Gia

Bạch bị đầu độc chết...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa gật đầu: - Đúng... Lão phu là người thứ nhất biết tin Trần Gia Bạch tạ thế và cũng là người khám nghiệm tử thi trước khi Hắc Bạch Hộ Pháp tới Hoa Lư. Muốn hạ sát một nhân vật mà nội ngoại công phu đều luyện tới mức hóa hầu như Trần Gia Bạch, kẻ giết người phải dùng thứ chất độc mạnh khủng khiếp. Tuy nhiên có một điều khiến lão phu thắc mắc nghĩ hoài không ra là một khi chất độc công phạt, Trần Gia Bạch sẽ dùng nội lực kháng cự lại và nếu chất độc phát tác làm cho y chết tất nhiên phải lưu lại vết tích. Trên thi thể của y hoàn toàn không có một triệu chứng gì bị trúng độc ...

Kẻ cầm sổ giang hồ lên tiếng: - Xin lỗi lão trang chủ cho tại hạ được ngắt lời. Lão trang chủ có nghĩ đến trường hợp thủ phạm sử dụng thứ chất độc vô sắc vô hương và nhất là khi phát tác không lưu lại vết tích nào...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa nín lặng thật lâu mới thông thả cất tiếng: - Lão phu cũng nghĩ tới điều này song không có giải đáp thỏa đáng. Trong giới giang hồ Đại Việt có nhiều tay dụng độc nhưng lão phu không biết ai có khả năng chế tạo được thứ chất độc vô sắc vô hương và khi phát tác không lưu lại vết tích. Ngay cả phe vũ lâm thuộc Lưỡng Quảng và Vân Nam cũng chẳng có ai hết, hoặc có người mà lão phu không được biết. Thuở còn trai tráng lão phu lưu lạc khắp dãy biên thủy Đại Việt với Đại Lý và Lưỡng Quảng, quen biết tất cả các tay lực lâm hảo khách, các nhân vật dụng độc nổi tiếng song không biết có ai chế tạo được thứ chất độc đặc biệt này...

Đặt đôi đũa xuống bàn kẻ cầm sổ giang hồ nói: - Lão trang chủ có thể cho tại hạ biết tên một người nào mà lão trang chủ nghĩ là kẻ đã chế tạo thứ thuốc độc giết chết Trần Gia Bạch...

Hóp ngậm trà Hồ Vũ Hoa nghiêm giọng: - Độc Tiên Ông...Lão là tay chế tạo thuốc độc nổi tiếng nhất trong giới giang hồ nước ta...

Uống nhanh chén trà còn dở dang kẻ cầm sổ giang hồ hỏi tiếp: - Chắc lão trang chủ biết Độc Tiên Ông trú ngụ ở đâu?

Hồ Vũ Hoa lắc đầu: - Lão phu không biết một cách đích xác. Muốn tìm ra chỗ trú ngụ của Độc Tiên Ông, túc hạ phải đi lên vùng Quảng Uyên tìm gặp Tam Phương Quát Đoàn Chí Hạ. Chỉ có họ Đoàn mới biết Độc Tiên Ông ngụ ở đâu...

Đặt đôi đũa xuống bàn rồi nhấc lấy chén trà nóng nhấp một ngụm nhỏ kẻ cầm sổ giang hồ thốt:

- Tại hạ cần tới Hoa Lư để điều tra về những bí ẩn trong cái chết của tiên đế. Hồ lão trang chủ chắc thông thạo đường lối của thành Hoa Lư?

Uống ngụm trà bốc khói Hồ Vũ Hoa hắng giọng:

- Nói thông thạo thì lão phu không dám nhận bởi vì lão phu từ quan trước khi tiên đế xây dựng xong thành Hoa Lư. Tuy nhiên lão phu có thể nói cho túc hạ biết một cách sơ lược về thành Hoa Lư. Nó nằm trong địa phận của hai xã Trường Yên Thượng và Trường Yên Hạ, được chia làm hai khu vực là Thành Nội và Thành Ngoại. Khu Thành Ngoại là nơi có các cung điện chính còn Thành Nội là nơi cư ngụ của quân sĩ và kho chứa lương thực. Khu ngoại thành ở phía đông rộng chừng năm trăm mẫu còn khu thành nội ở phía tây rộng cũng bằng thành ngoại. Hai thành được ngăn cách với nhau bằng lối đi hiểm trở mà người ta gọi là Quên Vọng. Sở dĩ tiên đế đóng đô ở Hoa Lư là vì lúc đó tuy đã đánh bại hết các sứ quân song thế lực cũng chưa vững mạnh lắm nên người mới chọn vùng đất hiểm trở để làm kinh đô. Hoa Lư ở vào ngã ba đường; phía đông có đường thiên lý ra bắc vào nam; phía tây có đường Thượng Đạo vào Hóa Châu còn phía bắc lại có sông Hoàng Long, sông Thanh Quyết thông với Hát giang làm thành bức tường thiên nhiên vừa che chở vừa là thủy lộ quan trọng dùng để thông thương với bên ngoài. Thành Nội có năm bức tường thành; thứ nhất gọi là thành Đền nổi từ núi Hàm Sà sang núi Cánh Hàn; tường thành thứ hai nổi từ núi Cánh Hàn sang núi Nghê; tường thành thứ ba từ núi Chùa Thủ sang núi Thanh Lâu gọi là thành Vâu; tường thành thứ tư từ núi Mang Sơn sang núi Cô Tượng gọi là thành Bồ và tường thành thứ năm từ núi Mang Sơn sang núi Đầu Giải gọi là thành Bim. Thành Ngoại có sáu bức tường nổi liền các ngọn núi với nhau song lão phu không biết một cách rõ ràng. Nếu muốn nhập Hoa Lư để dò xét trước hết túc hạ hãy tìm một người tên Trần Thiệu Hóa ở châu Trường Yên, huyện Uy Viễn xã Tri Hối. Y vốn là nhân viên tin cẩn của lão phu. Nói chuyện với y túc hạ sẽ biết rành mạch về đường lối trong thành Hoa Lư...

Đứng lên kẻ cầm sổ giang hồ cung kính thi lễ với Hồ Vũ Hoa: - Rất tiếc vì công chuyện đa đoan nên tại hạ không thể bầu bạn cùng lão trang chủ lâu hơn. Nếu còn dịp may chúng ta sẽ tái ngộ...

Biết khách cần phải lên đường nên Hồ Vũ Hoa không nói lời cảm cộng. Đưa khách ra tới sân nhìn trước nhìn sau không thấy ai ông ta hỏi nhỏ: - Sư phụ của túc hạ chắc vẫn được khang an?

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu: - Tệ sư phụ đau yếu luôn. Chắc người không sống lâu. Tại hạ mong sớm hoàn thành bổn phận để trở về bầu bạn với người...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa thở dài: - Sư phụ của túc hạ là một nhân vật siêu việt. Tiếc thay người lại không có số thọ. Lão phu mong được gặp người để nghe lời chỉ bảo...

Chủ và khách ngừng nơi cổng chánh. Nhìn Hồ Vũ Hoa kẻ cầm sổ giang hồ cười nói: - Tệ sư phụ thường hay nhắc đến quãng đời hào hùng cũng như những giai thoại vui buồn của thời gian bình loạn mười hai sứ...

Thân đưa khách ra tận đường lớn Hồ Vũ Hoa ân cần thốt: - Túc hạ nên thận trọng khi đối phó với đoàn do thám Hoa Lư. Nếu khi nào mời chân giang hồ túc hạ cứ ghé Hồ gia trang. Lão phu hân hạnh được đàm đạo cùng túc hạ... - Đa tạ lão trang chủ... Tại hạ xin kiếu từ...

Đứng nhìn theo bóng kẻ cầm sổ giang hồ mất dần trong bóng tối Hồ Vũ Hoa mới lặng lẽ trở vào.

Ra tới con đường đất đỏ kẻ cầm sổ giang hồ quẹo về bên tay phải. Bóng đêm đổ xuống mông lung. Không khí im vắng và tịch mịch.

Chân bước chậm y trầm tư nghĩ ngợi. Cuộc trò chuyện với Hồ Vũ Hoa cùng những câu hỏi lớn vờn trong đầu y. Ai là thủ phạm giết chết Trần Gia Bạch? Ai là kẻ chủ mưu hành thích tiên đế? Ai là người muốn ngồi lên ngai vàng Đại Việt? Trần Gia Bạch chết do loại chất độc gì?

Những câu hỏi đơn giản này hầu như không có câu trả lời thỏa đáng. Y nhớ lại lời Hắc Bạch Hộ Pháp nói. Tiên đế bị Đỗ Thích đâm chết chỉ vì người uống nhầm rượu có pha thuốc mê. Ai là người đã bỏ thuốc mê vào rượu? Tiên đế được bảo vệ bởi Bát Đại Tướng. Sau khi tiên đế băng táng hộ tướng trung thành này biệt tích. Họ đi đâu và làm gì? Họ có can dự vào cái chết của tiên đế? Y lại nhớ tới lời trôi trăn của Đỗ Hậu. Họ Đỗ muốn ám chỉ điều gì khi trôi lại bốn chữ "Hoa... Lư... găm... giường..."

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu thờ dài. Y là vũ sĩ quen cầm kiếm hơn quen suy nghĩ và lý luận. Những câu hỏi hóc búa này làm y mệt óc còn hơn giao đấu trăm hiệp với một kỳ phùng địch thủ.

Đang trầm ngâm nghĩ ngợi y chợt nghe có tiếng bước chân chạy thình thịch cùng tiếng người nói xôn xao. Y trông thấy toán nông phu; kẻ mang xuồng cuốc, người mang gàu tát nước chạy tới. - Có chuyện gì xảy ra thưa chư vị?

Kẻ cầm sổ giang hồ hỏi lớn.

- Cháy... Cháy... Hồ gia trang bị cháy...

Một nông phu vừa nói vừa đưa tay chỉ. Xa trong bóng đêm ngọn lửa hiện đỏ rực. Không kịp suy nghĩ y tức tốc triển thuật phi hành chạy trở lại Hồ gia trang. Tới gần y trông thấy lửa cháy sáng rực. Lửa bốc nóng hừng hực. Không biết vì lý do nào mà toàn gia trang với mấy chục nóc gia cùng lúc bốc cháy. Người chết nằm rải rác. Kẻ cầm sổ giang hồ lật nhanh một tờ thi. Nạn nhân chết vì vết thương thấu ngực. Vết thương nhỏ, gọn và đúng vào huyết nhũ trung chứng tỏ kẻ giết người phải thuộc hạng người chuyên môn xử dụng vũ khí: vũ sĩ giang hồ. Y lục lại hết tờ thi song không thấy Hồ Vũ Hoa và Hồ Nguyên. Với bản lĩnh trùm đời hai người này không thể bị hạ sát dễ dàng. Hung thủ là ai mà có khả năng tiêu diệt Hồ gia trang trong khoảng thời gian ngắn ngủi? Y biết Hồ gia trang không phải tự nhiên bị cháy. Hành động đốt nhà và giết người diệt khẩu được xếp đặt chu đáo bởi một nhóm người đồng đạo mà bản lĩnh đều thuộc vào hàng cao thủ giang hồ.

Trông thấy bóng các nông phu xuất hiện xa xa y tung mình nhảy lên ngọn cây ngồi chờ. Toán nông phu chừa lửa tới quá chậm. Lửa đã thiêu rụi Hồ gia trang. Họ chỉ còn biết góp nhặt thi thể, dập tắt ngọn lửa tàn rồi cho người đi thông báo với quan quân xong từ rút lui.

Chờ một lát thấy không còn ai lảng vảng kẻ cầm sổ giang hồ mới nhảy xuống đất. Đi vòng vòng y lục lạo khắp nơi mong tìm được chứng cứ hầu truy nguyên bí ẩn của vụ hỏa hoạn tại Hồ gia trang.

Đang đi y chợt nghe có tiếng bước chân của kẻ dạ hành đạp trên đất. Quay phắt lại y thoáng thấy một bóng đen xẹt vù qua mặt. Thân thủ kẻ dạ hành nhanh khùng khiếp. Vừa vọt qua mặt y mà thoáng chốc đã cách xa mấy trượng. Chối mạnh chân xuống đất lấy đà thân hình kẻ cầm sổ giang hồ vọt chềnh chềch lên trời cao hơn mấy trượng. Từ trên không y đá mạnh chân vào không khí khiến thân hình tuôn vùn vụt về phía trước. Chớp mắt y còn cách kẻ lạ ba bước.

Kẻ lạ đột nhiên gia tăng cước lực rồi từ từ bỏ xa y và sau cùng mất hút vào bóng đêm mịt mùng. Dừng chân kẻ cầm sổ giang hồ lẩm bẫm: - Y là ai mà luyện được thuật phi hành siêu đẳng...

Đứng nghĩ ngợi giây lát xong y theo con đường mòn trở lại Hồ gia trang. Đang đi y chợt dừng lại nhìn quanh quất. Y thoáng nghe tiếng thở của kẻ nào đang ẩn nấp đâu đây. Định thần nghe ngóng y phân biệt ra hai tiếng thở khác nhau. Một tiếng thở hỗn loạn dường như của một người bị thương nặng. Vì cô cao và rậm rạp thêm đêm hôm tăm tối cho nên phải mất thời gian khá lâu y mới tìm thấy hai người đang nằm bất động.

Nhờ chút ánh trăng thêm nhãn lực tinh tường y nhận ra đó là một người đàn bà và một đứa trẻ. Biết họ là người của Hồ gia trang y tức tốc cấp lấy hai nạn nhân đoạn nhắm hướng đồng chạy tới. Y muốn rời xa Hồ gia trang càng sớm càng tốt vì càng rời xa Hồ gia trang chừng nào càng ít nguy hiểm chừng đó.

Triển thuật phi hành chạy một hơi hơn mười dặm đường kẻ cầm sổ giang hồ mới dừng lại dưới gốc cây cổ thụ rườm rà.

Đặt hai nạn nhân xuống đất y đi nhặt mớ cây khô nhóm lên ngọn lửa. Nhờ ánh lửa soi sáng y thấy người đàn bà bị thương nặng. Vết thương nơi nhũ căn huyết bên phải máu chảy thấm ướt cả áo. Đưa tay bắt mạch y nghe mạch của nạn nhân chạy hỗn loạn và người nóng hổi chứng tỏ vết thương bắt đầu phát tác. Nếu y không cứu chữa kịp thời nạn nhân sẽ chết vì mất máu.

Tháo gói hành lý trên vai xuống y lấy ra hai hoàn thuốc bọc sáp cẩn thận. Biết mạng sống của thiếu phụ như ngàn cân treo sợi tóc y không ngại ngần cời áo bà ta xong bóp vỡ hoàn thuốc rắc lên vết thương. Đây chính là loại thuốc đặc biệt mà các vũ sĩ giang hồ thường hay mang theo trong người chuyên dùng để cầm máu khi bị thương tích. Bóp bẻ hoàn thuốc thứ nhì y nhét vào miệng nạn nhân. Đây là hoàn thuốc tạm thời ngăn không cho làm độc.

Sau khi băng bó cẩn thận cho thiếu phụ xong y xem xét đứa bé. Mạch đều hòa và hơi thở bình thường chứng tỏ đứa bé không bị thương tích gì hết. Tuy biết mình đã cứu chữa song vết thương quá nặng cho nên sinh mạng của người đàn bà vẫn nằm trong trạng thái nguy kịch. Sự sống hay chết của nạn nhân tùy thuộc vào số mệnh.

Tiếng sấm găm xa xa. Chớp lờ sáng rực. Mưa bỗng đổ xuống ạt ào. Gió thổi phàn phật mang theo những giọt nước mưa vào tận chỗ hai nạn nhân nằm. Đã bị thương lại trúng mưa thời nạn nhân nếu không chết vì phong hàn cảm mạo thời cũng chết vì kiệt sức khi bị mất máu. Tháo hành lý lấy ra bộ quần áo cũ mặc thêm lớp nữa cho thiếu phụ rồi hai tay mang hai người y thi triển thuật phi hành nhắm chỗ có đèn sang sáng chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Ngộ Biến Phải Tòng Quyền

Đang đứng nhìn ra cửa sổ kẻ cầm sổ giang hồ quay lại khi nghe có tiếng động trên giường. Đứa bé mở đôi mắt đen nhìn y với vẻ kinh ngạc: - Mẫu thân...mẫu thân...

Đứa bé lay người đàn bà đang nằm mê man trên giường. Thiếu phụ rên khe khẽ đoạn mở mắt. Dường như biết mình được người lạ cứu giúp thiếu phụ gật đầu tỏ ý cảm ơn. Bước tới giường người bệnh kẻ cầm sổ giang hồ mỉm cười im lặng. Từ lâu vốn quen sống cô độc nay bỗng phải tiếp xúc với người lạ và nhất là một người đàn bà y đậm lúng túng và ngượng ngập. Thật lâu y mới nhẹ giọng: - Mừng phu nhân hồi phục. Hai ngày qua phu nhân mê sảng luôn khiến tại hạ rất lo lắng...

Khẽ gật đầu thiếu phụ cất giọng nhỏ và yếu: - Đa tạ sự lo lắng của tôn ông. Ân cứu tử này tôi sẽ ghi nhớ mãi...

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu: - Phu nhân đừng bận tâm tới chuyện ân nghĩa. Tại hạ chỉ làm bổn phận của một vũ sĩ...

Ánh mắt của thiếu phụ sáng lên vẻ khác lạ. Vẫy tay ra dấu cho con bà ta nói với giọng tuy còn yếu ớt song rất nghiêm nghị: - Phong nhi...Con hãy thay mẹ tạ ý ân cứu tử của ân nhân...

Tuy còn bé song dường như đã được giáo huấn kỷ lưỡng đứa bé quì trên sàn gỗ lay ba lay. Định đưa tay ngăn không cho đứa bé lay song bắt gặp ánh mắt cầu khẩn và van lơn của thiếu phụ y đành đứng yên nhận lãnh. - Phong nhi. Con hãy nhắc ghế mời ân nhân ngồi để mẹ hầu chuyện cùng ân nhân...

Kẻ cầm sổ giang hồ nhẹ lắc đầu: - Phu nhân còn yếu xin cứ tịnh dưỡng. Khi nào phu nhân lành mạnh tại hạ xin mạn phép được hầu chuyện với phu nhân sau...

Nụ cười nở trên khuôn mặt xanh xao và mệt mỏi của thiếu phụ: - Đa tạ. Tien thiếp cảm thấy khỏe khoắn nhiều. Tien đây xin được hỏi ân nhân đôi lời...

Biết không tiện ngăn cản kẻ cầm sổ giang hồ tới ngồi bên giường người bệnh. Thiếu phụ chưa kịp nói y lên tiếng hỏi: - Nếu tại hạ không làm đường như tại hạ có gặp qua phu nhân một lần...

Thiếu phụ gật đầu mỉm cười: - Tôn ông không làm đâu. Tôn ông là người tới Hồ gia trang và tôi được hân hạnh lo cơm nước cho tôn ông... - À...

Kẻ cầm sổ giang hồ ả tiếng nhỏ rồi im lặng. Khẽ ho tiếng nhỏ thiếu phụ nói: - Phong nhi đây chính là người thừa kế duy nhất của Hồ gia trang. - À...Phu nhân chính là hiền thê của Hồ trang chủ?

Thiếu phụ gật đầu long lanh nước mắt. Im lìm giây lát kẻ cầm sổ giang hồ hỏi tiếp: - Phu nhân biết lý do phát sinh hỏa hoạn của Hồ gia trang? - Tien thiếp không rõ lắm. Dường như có một số người lạ mặt âm thầm tấn công Hồ gia trang. Họ phóng hỏa và hạ sát vô số người trong trang. Ân nhân có gặp phu quân của tien thiếp?

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu thờ dãi: - Tại hạ không gặp Hồ trang chủ mà Hồ lão trang chủ cũng mất biệt tông tích. Cũng may cứu được phu nhân và cháu bé...

Hồ phu nhân thờ dãi rung rung nước mắt: - Đa tạ...Ân cứu tử của ân nhân tien thiếp xin kết cỏ ngậm vành mong có ngày báo đáp...

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu nói: - Phu nhân chớ bận tâm vì ân mọn đó. Tại hạ làm là do bổn phận và lại Hồ gia trang với tại hạ nào xa lạ gì... Tại hạ chỉ xin một điều là phu nhân đừng gọi tại hạ bằng hai tiếng ân nhân...

Hồ phu nhân mỉm cười. Lần đầu tiên kẻ cầm sổ giang hồ mới thấy nụ cười nở trên môi của người đàn bà bất hạnh. - Tôn ông đã dạy tôi xin vâng lời...Vợ lạc chồng, con mất cha, lại thêm nhà tan cửa nát; rồi đây số phận mẹ con tôi không biết sẽ ra sao...

Nước mắt lăn dài trên má Hồ phu nhân. Cảm thông được nỗi buồn đau của người đàn bà bất hạnh kẻ cầm sổ giang hồ nói lời an ủi: - Phu nhân chớ nên bi thương mà có hại cho sức khỏe. Sau khi phu nhân lành mạnh tại hạ sẽ tìm ra cách an bài cho phu nhân đồng thời tìm kiếm Hồ trang chủ...

Hồ phu nhân lặng thinh không nói. Lát sau dường như mỗi một nàng nhắm mắt thiêm thiếp ngủ. Kẻ cầm sổ giang hồ bước tới cửa sổ đứng nhìn ra ngoài trời.

Giữa đường ra tay nghĩa hiệp cứu nạn cho Hồ phu nhân y mới biết mình vướng vào tình thế khó khăn. Điều tra về cái chết của tiền đế là bổn phận mà y cần phải hoàn thành càng sớm càng tốt. Do đó y không muốn mất thời giờ vì chuyện của Hồ phu nhân. Tuy nhiên y không đành tâm bỏ rơi người đàn bà bất hạnh và một đứa trẻ vô tội trong lúc họ đang bị hoạn nạn cần sự giúp đỡ của mình.

Một ý tưởng nảy sinh ra trong trí kẻ cầm sổ giang hồ đeo kiếm vào vai rồi dặn dò Hồ Phong canh chừng mẹ của nó xong bước ra cửa. Y đi đâu và làm gì trong lúc giữa ban ngày? Y vào nơi dinh quan tri huyện Thủy Đường để ăn trộm.

Khoảng giờ hội y trở lại phòng trọ với mấy bộ quần áo mới cho Hồ phu nhân và Hồ Phong. Ngoài ra y còn mua thức ăn và mấy thang thuốc bổ. Xưa là tay kiếm giết người nay y trở thành thầy thuốc và người nội trợ. Mỗi chiều y tắm rửa cho Hồ Phong, thay đổi xiêm y và băng bó vết thương cho Hồ phu nhân.

Nửa tháng chậm chậm trôi qua. Tuy còn yếu song Hồ phu nhân đã đi đứng được và vết thương cũng bắt đầu lành. Nhờ vậy kẻ cầm sổ giang hồ có dịp đi ra ngoài dò la tin tức. Càng biết được nhiều tin tức chừng nào y càng lo lắng nhiều chừng đó.

Giới giang hồ Đại Việt đang có những biến chuyển quan trọng. Mười gia trang lớn hay Thập Đại Hiền Trang của giới giang hồ lần lượt bị thiêu hủy và số người chết lên tới mấy trăm. Hồ gia trang ở Hải Đông, Lê gia trang tại Hoan Châu, Tôn gia trang nơi Tam Đảo, Lý gia trang vùng Tân Viên, Trần gia trang ở Đông Triều, Nguyễn gia trang ở Cổ Loa, Ngô gia trang tại Gia Lâm đều bị một nhóm người lạ mặt tấn công.

Qua tin đồn y mơ hồ đoán ra thủ phạm chính là đoàn do thám Hoa Lư. Chỉ có đoàn do thám triều đình mới đủ sức mở ra cuộc khủng bố lớn lao và qui củ nhằm vào các vũ sĩ giang hồ. Mười đại trang bị thiêu hủy đều có thế lực và uy tín lớn trong giang hồ nhất là từng được tiên đế trọng đãi.

Trưa nay trong lúc đi mua thức ăn và hốt thuốc cho Hồ phu nhân y nhận thấy sự hiện diện của vài nhân vật khả nghi mà y đoán là nhân viên do thám. Đường như họ đã đánh hơi được tông tích của y hoặc của Hồ phu nhân.

Đang ngồi trò chuyện với con chột thấy kẻ cầm sổ giang hồ bước vào phòng với nét đăm chiêu và tư lự Hồ phu nhân thở thê: - Có chuyện gì xảy ra thưa tôn ông?

Trao thang thuốc bổ cho Hồ phu nhân kẻ cầm sổ giang hồ nói bằng giọng nghiêm trọng: - Tại hạ nghe được nhiều tin buồn và bất lợi. Không phải chỉ có mình Hồ gia trang bị đốt đầu mà các đại trang lừng lẫy nhất của giới giang hồ Đại Việt cũng đều bị thiêu hủy. Nếu tại hạ đoán không lầm đây chính là thủ đoạn khủng bố của đoàn do thám Hoa Lư đối với những ai tỏ ra bất tuân phục triều đình hoặc những kẻ nào từng được tiên đế trọng đãi. Ngoài ra tại hạ còn thấy sự hiện diện của nhân viên do thám trong vùng này. Có thể họ đã tìm ra tông tích của tại hạ hoặc của phu nhân, hoặc của cả hai chúng ta. Phu nhân nên dùng cơm rồi đi nghỉ sớm vì khoảng canh năm chúng ta sẽ rời Thủy Đường...

Vừa dọn thức ăn lên bàn Hồ phu nhân hỏi nhỏ: - Tôn ông định đưa mẹ con tôi đi đâu thưa tôn ông?

Lắc đầu kẻ cầm sổ giang hồ cười gượng: - Tại hạ cũng chưa biết phải đi đâu, tuy nhiên điều cần thiết là chúng ta nên rời nơi đây càng sớm càng tốt. Nếu chậm trễ tại hạ e nhân viên do thám kéo tới lúc đó ta khó lòng trốn tránh được...

Bước tới góc phòng kẻ cầm sổ giang hồ nhặt lấy gói hành lý. Đặt gói hành lý nhỏ song có vẻ nặng lên bàn y nói với Hồ phu nhân: - Tại hạ đã lo sẵn hành lý cho phu nhân và cháu Phong. Chỉ có vài bộ quần áo cùng chút ít tiền bạc để phu nhân chi dùng... - Đa tạ tôn ông đã lo lắng cho mẹ con tôi. Đã cứu từ tôn ông lại còn tặng tiền bạc nữa. Nghĩa cử này mẹ con tôi xin ghi tạc trong lòng...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nhẹ: - Ân cứu từ tôi nhận còn phần tiền bạc giúp cho phu nhân thời tại hạ đã lên vào huyện đường mượn tạm chút đầu phải của riêng... - Thế ra vì mẹ con tôi mà tôn ông thành kẻ ăn trộm...

Hồ phu nhân nói một câu nhướm chút bông đùa khiến cho kẻ cầm sổ giang hồ cũng cười nói đùa: - Triều đình đã đốt nhà biến phu nhân thành kẻ không nơi nương tựa nên tôi lấy chút tiền bạc của triều đình để bồi hoàn cho phu nhân. Việc này suy ra cũng hợp tình hợp lý phải không thưa phu nhân?

Hồ phu nhân cười khê: - Tôn ông nói cũng nhầm lý. Phu quân tôi thường bảo rằng ăn cướp cũng có năm bảy đường ăn cướp. Cướp của người khác rồi giữ làm của riêng cho mình mới xấu; chứ còn ăn cướp xong đem phân phát cho thiên hạ thời hành vi đó đáng được người ta ngưỡng mộ...

Kẻ cầm sổ giang hồ cất giọng trầm trầm: - Nói được lời như vậy cùng làm được hành vi nghĩa hiệp thời Hồ trang chủ quả nhiên đáng mặt anh hùng. Tại hạ phải đi có việc cần... - Tôn ông đi đâu thưa tôn ông. Tôi sợ ở nhà một mình lắm... - Phu nhân an tâm. Tôi đi không lâu đâu. Tôi cần phải đi mua một cỗ xe ngựa để sáng mai ta lên đường sớm...

Hồ phu nhân gật đầu không nói gì thêm. Ra đến cửa kẻ cầm sổ giang hồ còn ngoái lại dặn dò: - Phu nhân khóa cửa cẩn thận. Đừng mở cửa cho bất cứ ai. Khi nào về tới tôi sẽ lên tiếng...

Hồ phu nhân vâng lời khóa chặt cửa. Lát sau kẻ cầm sổ giang hồ trở lại. Suốt đêm hôm đó mấy lần mở cửa phòng Hồ phu nhân đều thấy vị ân nhân của mình ngồi xếp bằng trên sàn gỗ an thần định khí.

Trời man mát. Gió thổi hiu hiu. Nắng vàng long lanh đọng trên tàng cây xanh um. Cỗ xe nặng nề và chậm chạp lăn bánh trên con đường ra khỏi huyện Thủy Đường.

Con ngựa già nua nhọc mệt kéo cỗ xe cũ kỹ chất đầy nôi niêu son chảo, quần áo cũ, cuốc xẻng cùng những vật dụng linh tinh.

Trong lốt một thường dân kẻ cầm sổ giang hồ lỏng tay cương để mặc con ngựa bước. Hồ Phong ngồi cạnh y trầm trồ về phong cảnh hai bên đường. Trong lòng xe chật chội vang lên tiếng của Hồ phu nhân: - Thưa tôn ông... Nếu không có chi bất tiện tôi xin được ra ngoài ngồi cho thoải mái...

Kẻ cầm sổ giang hồ ghì cương cho ngựa dừng lại. Nhảy xuống đất y vén màn nói: - Mời phu nhân...

Lần theo tay đỡ của ân nhân Hồ phu nhân bước xuống đường. Nhìn kẻ đồng hành nàng mỉm cười nhẹ giọng: - Phiền tôn ông giúp tôi lên xe...

Không cách nào khác hơn kẻ cầm sổ giang hồ đành phải bế Hồ phu nhân lên ngồi cạnh Phong nhi. Xe từ từ lăn bánh. Hít hơi dài không khí trong lành của buổi ban mai Hồ phu nhân thở thê: - Tôn ông định đưa mẹ con tôi đi về đâu?

Kẻ cầm sổ giang hồ nhẹ lắc đầu: - Thú thật với phu nhân tại hạ cũng không biết định liệu như thế nào. Là một vũ sĩ giang hồ không nhà cửa cho nên tại hạ chẳng biết đưa phu nhân đi đâu để nướng nấu. Phu nhân và cháu Phong cũng không thể theo tại hạ lưu lạc giang hồ được. Tuy nhiên từ từ tại hạ sẽ tìm ra một chỗ cho phu nhân nướng nấu một cách an toàn và thoải mái...

Hồ phu nhân thở dài rung rung nước mắt. Tiếng nói của nàng vang lên nghèn nghẹn và có lẫn nước mắt: -Đa tạ cho sự lo lắng và bảo bọc của tôn ông. Nếu không có cách nào chắc mẹ con tôi đành phải...

Hồ phu nhân ngừng nói. Kẻ cầm sổ giang hồ liếc nhanh người ngồi cạnh: - Tại hạ đang phải xuôi ngược đó đây hầu hoàn thành một nhiệm vụ quan trọng do sư phụ giao phó. Việc này vô cùng khó khăn và nguy hiểm nên không muốn phu nhân dính líu vào...

Hồ phu nhân cau mặt nhìn phong cảnh bên đường. Tuy không nói ra song nàng lại nghĩ thầm " A...Thì ra y không muốn vương bận vì mình. Mình là cục nợ của y..."

Tiếng nói của kẻ cầm sổ giang hồ vang đều đều bên tai của vị phu nhân họ Hồ: - Phu nhân không có một ai thân thuộc xa gần ư ?

Hồ phu nhân mím môi gật đầu: - Tôi có một người anh họ ở Đông Triều song lâu lắm rồi không có liên lạc. Tôn ông cứ đưa mẹ con tôi về Đông Triều tá túc cũng được...

Hồ phu nhân chấm dứt câu nói bằng hai chữ " cũng được " mà chỉ có nàng mới hiểu được ý nghĩa của nó mà thôi.

Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu: - Đông Triều cách huyện Thủy Đường khoảng hai ba ngày đường và cũng tiện đường đi lắm...

Im lặng ngắm cảnh hai bên đường giây lát Hồ phu nhân quay nhìn kẻ cầm sổ giang hồ: - Tôn ông thứ cho cái tật tò mò của đàn bà. Sau khi đưa mẹ con tôi về Đông Triều tôn ông định đi đâu và làm gì?

Ngần ngừng dường như không muốn nói song sau cùng kẻ cầm sổ giang hồ háng giọng : - Tại hạ lên Lạng Giang tìm một người...

Hồ phu nhân thở dài: - Nếu không có chi bất tiện xin tôn ông vui lòng bỏ chút thời giờ nghe ngóng về tin tức phu quân tôi... - Phu nhân không cần phải nói tại hạ cũng sẽ dò la tin tức về Hồ trang chủ và Hồ lão trang chủ. Tại hạ nghĩ sự mất tích của hai người ít nhiều cũng dính dáng tới chuyện mà tại hạ đang làm...

Kẻ cầm sổ giang hồ ngừng nói khi nghe có tiếng vó ngựa nện trên đường. Thoáng cau mày y vội đánh xe vào sát lề nhường cho ngựa chạy qua. Lát sau hai thớt ngựa vọt qua mặt.

Kẻ cầm sổ giang hồ lẩm bầm trong miệng: - Nhân viên do thám...

Trông thấy hai con ngựa Hồ phu nhân buột miệng: - Ngựa đẹp lắm...Nhất là con bạch mã...

Kẻ cầm sổ giang hồ chậm chậm lên tiếng: - Chắc phu nhân sành về ngựa lắm...

Hồ phu nhân mỉm cười nói nhanh: - Hồ gia trang nuôi khá nhiều ngựa. Phần tôi rất thích nuôi ngựa nên cũng biết chút ít. Con ngựa bạch vừa rồi phải thuộc vào hàng ngựa hay. Tôi có một con ngựa bạch sánh ra không sút con ngựa này...

Vành môi hơi nhếch thành nụ cười song nét mặt của kẻ cầm sổ giang hồ hiện ra nét đăm chiêu. Y lẩm bầm mấy tiếng ngay cả Hồ phu nhân dù ngồi bên cạnh cũng không nghe rõ rồi sau đó mới cất giọng trầm trầm: - Phu nhân nói đúng. Con ngựa đó thuộc hàng chiến mã hạng nhất của binh đội triều đình mà người cỡi nó chính là nhân viên đoàn do thám Hoa Lư...

Hồ phu nhân nín lặng. Thật lâu kẻ cầm sổ giang hồ mới quay sang hỏi Hồ phu nhân: - Phu nhân còn nhớ cách ăn mặc của kẻ đã dùng kiếm đâm vào ngực của phu nhân không?

Hai má của Hồ phu nhân bỗng bừng đỏ bừng lên vì câu hỏi của kẻ cầm sổ giang hồ. Quay mặt đi như cố dấu không cho ân nhân thấy cử chỉ của mình nàng nhỏ nhẹ trả lời:

- Tôi không dám quả quyết song nếu thấy cách họ ăn mặc may ra tôi có thể nhận biết...

Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu: - Hai người cỡi ngựa vừa rồi thuộc ban truy tầm của đoàn do thám Hoa Lư. Đoàn do thám chia ra năm ban gồm ban truy tầm mặc sắc phục màu đen, tin tức màu trắng và ám sát màu đỏ...

Hồ phu nhân chột ngất lời người đối thoại: - Thưa tôn ông.. Tôi nhớ mãi mại người đâm tôi mặc áo đỏ...

Kẻ cầm sổ giang hồ gục gặt đầu: - Nếu phu nhân nhớ đúng thời đoàn do thám Hoa Lư chính là hung thủ đã thiêu hủy Hồ gia trang...

Kẻ cầm sổ giang hồ đột nhiên ngừng nói. Bằng thính lực tinh tường y nghe tiếng vó ngựa từ hướng bắc vọng lại. Thoáng chốc y nhận ra hai bóng ngựa một đen một trắng lúc nãy vượt qua mặt mình bây giờ đang quay trở lại. - Phu nhân và cháu Phong đừng sợ hãi.Cứ để mặc tại hạ lo lắng...

Biết có chuyện nguy hiểm sắp xảy ra Hồ phu nhân vội ôm con vào lòng. Ghim cương ngựa vào sát cổ xe người cỡi ngựa bạch hỏi sảng và gọn: - Người đi từ đâu tới đây?

Tay cầm roi da kẻ cầm sổ giang hồ đáp nhanh: - Thừa đại nhân...Tôi cùng gia đình từ huyện Thủy Đường dọn về quê cũ ở Đông Triều...

Ánh mắt sắc sảo của tên do thám quét nhanh vào ba người đối diện xong vẫy tay ra hiệu. Đồng bọn của hắn nhảy xuống đất đoạn vén màn xe quan sát bên trong. Y thấy không có gì khả nghi ngoại trừ mớ quần áo cũ mèm, nồi niêu son chảo, cuốc xẻng cùng vật dụng linh tinh.

Chăm chú quan sát hai người ngồi trên xe giấy lát tên do thám hỏi: - Hai người chắc là vợ chồng với nhau phải không?

Liếc nhanh Hồ phu nhân kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu: - Dạ...Dạ...phải...

Đưa tay chỉ Phong nhi tên do thám cỡi ngựa bạch hỏi kẻ cầm sổ giang hồ: - Đứa nhỏ này là con của người?

Kẻ cầm sổ giang hồ chưa kịp đáp Hồ phu nhân lên tiếng: - Dạ phải... - Nó được mấy tuổi rồi?

Lần thứ nhì Hồ phu nhân lên tiếng: - Dạ cháu được sáu tuổi...

Cau mày tên do thám sáng giọng: - Ta hỏi thằng này chứ ta không có hỏi người...

Cúi đầu với dáng dấp sợ hãi Hồ phu nhân nói nhỏ: - Trình đại nhân. Chồng tôi trí óc chậm chạp nên tôi phải trả lời vì sợ anh ấy nói năng không được lễ độ thành ra thất lễ với đại nhân...

Tên do thám gật đầu mỉm cười. Đột nhiên hắn hỏi một câu lạc đề: - Hai vợ chồng người lấy nhau được bao lâu rồi? - Trình đại nhân. Hai vợ chồng tôi lấy nhau hơn bảy năm. Vì hiếm hoi nên chỉ có cháu bé này nối dõi tông đường...

Tên do thám cỡi ngựa bạch hỏi đồng bọn: - Người có thấy gì không?

Tên do thám cỡi ngựa đen lắc đầu: - Chẳng có gì hết. Bọn chúng chờ toàn ba cái thứ gì không đáng giá một đồng Thái Bình Hưng Bảo...

Tên do thám cỡi ngựa bạch gật đầu nói nhanh: - Thôi ta đi kéo trễ...

Hai tên do thám thúc ngựa chạy. Xa xa vọng lại câu nói pha lẫn tiếng cười hô hố: - Người biết không.. Thằng đó trông cù lần mà lấy được con vợ ngộ hết sức ... Hồ phu nhân cúi gầm đầu như cố che dấu vẻ thẹn thùng lẫn sung sướng. Tiếng kẻ cầm sổ giang hồ vang lên: - Phu nhân thứ lỗi... Tại hạ thực tình không muốn có sự hiểu lầm tuy nhiên...

Quay nhìn người bạn đồng hành Hồ phu nhân từ từ thốt: - Tôn ông đâu có lỗi gì. Tôi cũng biết tôn ông ngộ biến phải tòng quyền. Chính tôi mới là người phải xin lỗi tôn ông vì đã nói tôn ông trí óc chậm chạp...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nhẹ: - Phu nhân đâu có lỗi gì. Tại hạ cũng biết phu nhân ngộ biến phải tòng quyền...

Hồ phu nhân cười thánh thót khi nghe kẻ cầm sổ giang hồ lặp lại lời nói của mình. - Phu nhân nói cũng có phần đúng. Tại hạ từ nhỏ tới lớn sống nơi hoang vu rừng rú ít khi được dịp tiếp xúc với người đời thành ra không thông thạo việc đời lắm...

Hồ phu nhân cúi đầu nói nhỏ: - Tôi hiểu điều đó. Tôn ông nghĩ thế nào về những lời nói vừa rồi của tên do thám?

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nói: - Hẳn khen phu nhân đẹp là đúng lắm...

Nét mặt của Hồ phu nhân hơi ửng đỏ song nàng lắc đầu nói nhanh như cố tình khóa lấp chuyện đó: - Tôn ông không nghĩ là hắn có dụng ý gì khi...

Kẻ cầm sổ lắc đầu nhìn Hồ phu nhân: - Phu nhân đẹp thời hẳn khen phu nhân đẹp. Tại hạ không đoán ra hắn có dụng ý gì...

Trầm ngâm giây lát vị phu nhân họ Hồ thông thả hắng giọng: - Tuy không giải thích được song tôi cảm thấy tên do thám đã nhìn ra lai lịch của chúng ta...

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu cãi: - Tại hạ không nghĩ như vậy. Lý do nào khiến phu nhân nghĩ là tên do thám đã nhìn ra lai lịch của phu nhân?

Quay nhìn người đối thoại Hồ phu nhân nghiêm giọng: - Chuyện tuy dài dòng và phức tạp song nếu chịu khó suy nghĩ ta cũng có thể tìm ra giải đáp được. Tôn ông biết lý do tại sao đoàn do thám có thể tiêu hủy Hồ gia trang cũng như hạ sát người trong trang một cách dễ dàng và nhanh chóng không?

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu im lặng chờ lời giải thích. Đưa tay vuốt mấy sợi tóc xòa trên trán Hồ phu nhân thò thè: - Lý do giản dị và dễ hiểu nhất là đoàn do thám đã có người tàng phục trong Hồ gia trang từ lâu rồi. Họ biết hết đường đi nước bước cũng như nhân số trong trang có bao nhiêu người. Những người quan trọng như tôi và Phong nhi họ còn biết tường tận hơn nữa. Giết người dễ diệt khẩu tất nhiên họ phải đếm đủ số tử thi như vậy sự mất tích của tôi và Phong nhi chắc họ đã biết đồng thời thông báo cho nhân viên tìm kiếm... - Phu nhân muốn nói dù phu nhân có cải dạng tên do thám cũng nhìn ra chân tướng của phu nhân?

Hồ phu nhân lặng lẽ gật đầu: - Phải... Thường dân lam lũ làm ăn đâu có cung cách như tôi nhất là gì tôn ông đoán được không?

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nói đùa: - Tại hạ trí óc chậm chạp mà phu nhân bảo đoán thời còn lâu lắm tại hạ mới đoán ra...

Hồ phu nhân cười thánh thót khi nghe kẻ cầm sổ giang hồ lặp lại bốn chữ "trí óc chậm chạp". - Nước da thừa tôn ông... Một người dân quê quen dài

nắng dầm mưa làm gì có nước da trắng như tôi...

A tiếng nhỏ kẻ cầm sổ giang hồ quay sang nhìn Hồ phu nhân dầm dẫm. - Tôn ông nhìn gì vậy?

Kẻ cầm sổ giang hồ gật gù: - Tại hạ đứng là trí óc chậm chạp nên mới không nhìn ra điểm đó. Một người đàn bà nhà quê làm gì có nước da trắng, má đỏ môi son và đẹp lộng lẫy như phu nhân...

Hồ phu nhân cười nói đùa: - Đa tạ lời khen của tôn ông...

Nàng vừa dứt lời chợt tiếng nổ đùng vang động khoảng không rồi ánh sáng rực rỡ hiện lên nền trời xanh ngắt. Dù ban ngày song người ta vẫn nhận ra ánh ngũ sắc hiện trên trời lâu lắm mới tan.

Kẻ cầm sổ giang hồ la nhỏ: - Pháo lệnh truyền tin của đoàn do thám. Phu nhân nói đúng đấy. Họ đã nhìn ra chân tướng của chúng ta...

Đột ngột đứng lên kẻ cầm sổ giang hồ vung tay tả chụp lấy Phong nhi còn tay hữu ôm lấy Hồ phu nhân. - Phu nhân thứ lỗi...

Dứt lời y tung mình nhảy xuống đất xong triển thuật phi hành nhắm hướng tây chạy tới. Bị ân nhân bắt thành linh ôm ngang hông Hồ phu nhân không có được phản ứng nào khác hơn là im lặng. Nằm úp mặt xuống nàng cảm thấy mặt đất tuôn vùn vụt cùng với gió thổi vù vù bên tai.

Lát sau kẻ cầm sổ giang hồ lui bước rồi cuối cùng dừng lại dưới gốc cây cổ thụ cao lớn. - Tôn ông phát hiện được điều gì mà phải hồi hải chạy trốn? - Nhân viên của đoàn do thám đã phát hiện được tông tích của ta nên mới nổi pháo lệnh báo tin...

Đưa tay chỉ vào dãy đồi xa tít mờ xa y thấp giọng: - Tại hạ phỏng đoán nơi dãy đồi kia là huyện Đông Triều. Phu nhân và Phong nhi dừng tạm chút lương khô xong ta sẽ lên đường...

- Tôi không đói lắm mời tôn ông tự nhiên...

Kẻ cầm sổ giang hồ nói nhanh: - Dù không đói phu nhân cũng nên ăn chút ít bởi vì tại hạ sẽ cõng phu nhân và Phong nhi chạy không ngừng cho tới khi trời tối...

Hơi đỏ mặt Hồ phu nhân ngắt lời: - Tôi đi được không cần tôn ông nhọc sức... Kẻ cầm sổ giang hồ nói với giọng nghiêm trang và thành khẩn: - Tại hạ biết phu nhân đi được song tình thế gấp rút lắm rồi. Hiện nay ta mới đi được mấy dặm đường. Nếu tới hôm nay mà ta chưa vào địa phận huyện Giáp Sơn thời sinh mạng của phu nhân không được an toàn. Tại hạ cũng không muốn cõng phu nhân làm gì song...

Dường như cảm thông được nỗi lo âu của ân nhân vị phu nhân họ Hồ lẳng lặng ăn nhanh xong nói: - Tôi đã sẵn sàng mời tôn ông lên đường...

Nhấc bổng Hồ Phong đặt ngồi lên cổ, tay trái ôm chặt ngang hông Hồ phu nhân; kẻ cầm sổ giang hồ triển thuật phi hành chạy nhanh. Lần thứ nhì trong đời giang hồ ngang tàng và ngạo nghễ y phải chạy trốn vì muốn bảo vệ sinh mạng cho hai kẻ vô tội.

Ngồi trên cao Hồ Phong rất thích thú. Nhìn cây cối tuôn vùn vụt nó nói lớn: - Thúc thúc chạy nhanh nữa đi... Mát quá... Vui quá...

Chỉ có Hồ phu nhân không thích và không vui chút nào. Nằm ngửa mặt lên trời nàng bị gió thổi tóc bay vào mặt rất rạt đồng thời có cảm giác khó chịu như sắp sửa bị nôn mửa. - Phu nhân cảm thấy thoải mái không?

Hồ phu nhân đưa ngón tay vào bên tai ra dấu cho kẻ cầm sổ giang hồ là nàng không nghe được y nói điều gì. Hiểu ý kẻ cầm sổ giang hồ nâng Hồ phu nhân lên cao đồng thời áp sát miệng vào tai nàng nói thật lớn: - Phu nhân khó chịu phải không?

Hồ phu nhân gật đầu ra dấu cho kẻ cầm sổ giang hồ dừng chân. - Tôn ông thứ lỗi. Nằm như vậy tôi khó chịu và buồn ối... - Như vậy phu nhân thế chỗ cho cháu Phong...

Kẻ cầm sổ giang hồ thân nhiên nói. Hồ Phong reo lớn: - Đứng rồi đó mẹ... Mẹ ngồi lên cổ thúc thúc mà xem vui lắm mẹ...

Hai người lớn đều cảm thấy ngượng ngùng vì câu nói ngây thơ của đứa bé. Hồ phu nhân cúi đầu nói nhỏ: - Thưa tôn ông... Không có cách nào khác hơn sao tôn ông. Tôi lớn rồi ngồi lên đầu lên cổ tôn ông thời vô lễ quá... Và lại nam nữ...

Hồ Phong chợt vọt miệng nói:

- Mẹ ngồi lên cổ thúc thúc có sao đâu mẹ... Hồi lúc mẹ bệnh con thấy thúc thúc cởi áo mẹ ra rồi sau đó thúc thúc còn xoa bóp khắp người mẹ nữa...

Hồ phu nhân đưa tay bịt miệng con không cho nói tiếp. Mặt đỏ bừng vì thẹn thùng nàng cúi đầu nhìn xuống đất trong lúc kẻ cầm sổ giang hồ im lặng ngó mong về phía xóm nhà xa xa. Thật lâu y mới từ từ háng giọng:

- Phu nhân tha lỗi... Đêm hôm đó phu nhân vừa bị thương mất nhiều máu lại thêm trúng gió độc khiến cho bệnh tình vô cùng nguy ngập. Do đó tôi phải dùng tới thủ thuật châm cứu và xoa bóp mới có thể làm thuyên giảm bệnh trạng...

Cúi đầu nhìn xuống bàn chân Hồ phu nhân cảm thấy mặt mình nóng ran vì xấu hổ và thẹn thùng. Thật lâu nàng mới thở hơi thật dài:

- Tôi hiểu tôn ông ngộ biến phải tòng quyền. Cũng nhờ tôn ông mát tay nên tôi mới còn sống...

Kẻ cầm sổ giang hồ hơi mỉm cười và giọng nói của y thấp xuống: - Nếu phu nhân không chịu ngồi lên cỗ thời tại hạ chỉ còn cách công phu nhân sau lưng thôi...

Hồ phu nhân lại đỏ mặt. Nàng còn đang do dự chợt một tiếng hú nổi lên lồng lộng không gian rồi hai bóng người xuất hiện nơi hướng tây bắc. Thuật phi hành của hai kẻ lạ nhanh vô tả. Mới vừa nghe tiếng hú mà thoáng chốc chỉ còn cách chỗ họ đang đứng hơn trăm bước.

Kẻ cầm sổ giang hồ nói nhỏ: - Phu nhân và cháu đừng sợ hãi...

Hai người lạ tới gần hơn Hồ phu nhân nói với kẻ cầm sổ giang hồ:

- Người đã đâm tôi cũng mặc áo đỏ như hai người này...

Kẻ cầm sổ giang hồ im lặng trong lúc mắt không rời hai người lạ. Khi hai nhân viên thuộc ban ám sát của đoàn do thám Hoa Lư còn cách mấy trượng y chúi mạnh chân xuống đất.

Như được đẩy đi bằng sức lực vô hình thân hình y vọt chệnh chéch lên trời cao. Từ trên khoảng không cao mấy trượng y đá chân vào không khí lấy đà khiến cho thân hình rơi vùn vụt xuống chỗ hai nhân viên do thám đang chạy tới.

Rẹt... Rẹt... Ánh kiếm lóe chớp cùng với hai thân người ngã vật ra đất nằm bất động. Kẻ cầm sổ giang hồ lạng mình về chỗ cũ. Hồ phu nhân hỏi nhỏ: - Tôn ông làm gì mà họ nằm như ngủ vậy...

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu cười gượng:

- Họ chết rồi thưa phu nhân...

Hồ phu nhân lập lại với vẻ hoài nghi:

- Họ chết rồi... Tôn ông giết họ ư...

Kẻ cầm sổ giang hồ thần nhiên gạt đầu: - Phải... Tại hạ không muốn giết người song không còn chọn lựa nào khác hơn. Nếu tại hạ không giết họ thời họ sẽ giết phu nhân mà tại hạ không nhẫn tâm nhìn phu nhân bị họ giết...

Dù chỉ mới lên sáu song Hồ Phong cũng hiểu được chuyện gì xảy ra. Chăm chú nhìn kẻ cầm sổ giang hồ nó hỏi nhỏ: - Thúc thúc giết họ tại vì họ muốn giết cháu và mẹ của cháu phải không?

Kẻ cầm sổ giang hồ trả lời bằng cái gạt đầu. Hồ Phong lại hỏi tiếp: - Nếu cháu biết võ giỏi như thúc thúc chắc người ta không có dám được mẹ cháu phải không?

Kẻ cầm sổ giang hồ buông gọn một chữ:

- Phải...

Hồ Phong nói nhỏ: - Cha của cháu thường nói rằng học võ trước nhất là để tự vệ và bênh vực kẻ yếu. Điều đó đúng không thưa thúc thúc?

Liếc nhanh Hồ phu nhân kẻ cầm sổ giang hồ khẽ nói: - Cha của cháu nói đúng...

Có tiếng hú nổi xa xa. Hồ phu nhân giật mình nói nhỏ: - Có người sắp tới rồi tôn ông...

Dường như sợ hãi và biết nguy hiểm sắp xảy ra nàng quên hết thẹn thùng hoặc ngại ngần chuyện nam nữ đụng chạm với nhau. Vòng tay ôm lấy cổ ân nhân nàng thì thầm: - Tôi xin làm phiền tôn ông...

Không nói tiếng nào kẻ cầm sổ ôm lấy Hồ Phong đoạn triển thuật phi hành chạy thật nhanh. - Phu nhân còn thấy khó chịu nữa không?

Úp mặt sau gáy ân nhân Hồ phu nhân nói vào tai kẻ cầm sổ giang hồ: - Tôi thấy khỏe nhiều lắm. Chỉ tội cho tôn ông phải nhọc mệt...

Mang lấy hai người, một đàn bà và một đứa trẻ; dĩ nhiên kẻ cầm sổ giang hồ không thể chạy nhanh. Điều bất tiện thứ nhất là y phải chạy trên đường nên dễ dàng bị nhân viên do thám phát hiện tông tích. Điều bất tiện thứ nhì là nếu mang hai người y khó lòng chống trả sự tấn công của kẻ địch nhất là kẻ đó thuộc hàng một cao thủ hữu hạng. Điều bất tiện thứ ba là mang lấy một trọng lượng của ba người y phải vận dụng nội lực nhiều hơn để chạy do đó sẽ mệt mỏi nhanh hơn lúc bình thường. Y cũng biết điều này nhưng vì tình thế bắt buộc y phải làm.

Chạy một mạch hơn mấy dặm đường y hơi ngạc nhiên khi thấy nội lực vẫn dồi dào và sung mãn như cũ. Thay vì bị mệt mỏi y lại cảm thấy khỏe khoắn do đó bước chân vẫn không chịu dừng lại để nghỉ ngơi. Dù lạ lùng song y không có thời giờ để suy nghĩ hầu tìm ra nguyên nhân.

Nắng chiều sắp tắt. Con đường vắng không người đi lại. Đang chạy kẻ cầm sổ nói lớn với Hồ phu nhân: - Phu nhân để ý xem chỗ nào có nhà cửa ta dừng lại nghỉ ngơi qua đêm này...

Tiếng nói của vị phu nhân họ Hồ bay tan trong gió: - Thưa tôn ông. Tôi thấy phía bên trái có xóm nhà nhỏ. Tôn ông hãy chạy tới nơi xem thử...

Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu nói lớn: - Trời sắp tối rồi...

Còn cách xóm nhà non nửa dặm đường kẻ cầm sổ giang hồ lui bước chân xong dừng lại dưới khóm cây um tùm. Đột nhiên y bật cười lớn: - Có chuyện gì vậy thưa tôn ông?

Kẻ cầm sổ nâng Hồ Phong lên. Hồ phu nhân cũng lắc đầu cười khi thấy con mình say ngủ. Trao Hồ Phong cho Hồ phu nhân y nói: - Phu nhân chờ đây để tại hạ vào làng xem xét trước...

Hồ phu nhân ngáp ngừng thốt: - Nếu không tiện thời ta cứ ngủ giữa đồng cũng được. Tôi chỉ e có chuyện chi bất trắc xảy ra. Và lại tôi sợ ngồi đây một mình...

Tháo gói hành lý trên vai xuống kẻ cầm sổ giang hồ nói: - Nếu phu nhân không ngại thời chúng ta sẽ ngủ ngoài đồng nội cho qua đêm nay. Tôi chỉ lo phu nhân không quen sương gió...

Lấy ra hoàn thuốc còn bọc sáp cẩn thận y đưa cho Hồ phu nhân: - Đây là hoàn thuốc đặc biệt do sư phụ tôi chế ra có công dụng làm người ta khỏe mạnh hơn đồng thời còn chống ngăn được sương gió và son lam chướng khí nữa. Tôi sẽ kiếm nước cho phu nhân uống thuốc...

Trời chạng vạng tối. Kẻ cầm sổ giang hồ trở lại. Trên tay y cầm bọc lá sen chứa nước. Đưa cho Hồ phu nhân y cười nói: - Phu nhân dùng tạm...

Không nói gì Hồ phu nhân lặng lẽ uống thuốc. Kẻ cầm sổ giang hồ cũng ngồi im lìm. Bóng tối đổ xuống mênh mông. Tiếng côn trùng rả rích.

- Tôn ông...

Hồ phu nhân lên tiếng. Giọng nói của kẻ cầm sổ giang hồ trầm trầm vang lên trong đêm tối: - Có chuyện chi thưa phu nhân... - Không có chuyện chi... Tôi chỉ muốn biết tôn ông còn đây không...

Dường như để phá tan bầu không khí im lặng đang vây phủ Hồ phu nhân nói: - Tôi không thích im lặng nhất là ngồi im lặng trong bóng tối. Nếu không có chi phiền tôi xin hỏi tôn ông đôi điều...

- Muốn hỏi điều gì phu nhân cứ tự nhiên...

Có tiếng kẻ cầm sổ giang hồ cười khê trong bóng đêm:

- Tôn ông nói là đang cố gắng hoàn thành một việc quan trọng do sư phụ giao phó. Tôn ông có thể cho biết may ra tôi giúp được gì không?

Sống cạnh nhau không đầy một tháng song kẻ cầm sổ giang hồ nhận biết Hồ phu nhân tuy vốn phận nữ nhi song trí óc mẫn tiệp, chịu khó suy nghĩ và lý luận. Nói cho nàng nghe về cái chết bí ẩn của tiên đế biết đâu nàng có thể tìm ra giải đáp. Hơn nữa y biết Hồ phu nhân là người có thể tin cậy được. - Chắc phu nhân có nghe Hồ lão trang chủ và Hồ trang chủ bàn luận về cái chết của tiên đế...

Giọng nói thánh thót của Hồ phu nhân vang lên: - Tôi có nghe. Có phải tiên đế say rượu nằm ngủ trong cung cấm bị Đỗ Thích lên vào đâm chết ngay trên giường. Đường như...

Kẻ cầm sổ giang hồ lên tiếng ngắt ngang lời nói của Hồ phu nhân: - Phu nhân thứ lỗi cho tôi được ngắt lời. Phu nhân có tin Đỗ Thích là thủ phạm giết chết tiên đế không?

Hồ phu nhân im lặng không trả lời. Lát sau nàng mới thông thả lên tiếng: - Câu hỏi của tôn ông tôi tạm thời không trả lời được. Tôi không biết chút gì về tiên đế cũng như Đỗ Thích nên không thể quả quyết được...

Kẻ cầm sổ giang hồ im lìm lát sau mới hắng giọng: - Bí ẩn bao quanh cái chết của tiên đế rất dài dòng, phức tạp và nhiều mâu thuẫn... - Đêm còn dài thưa tôn ông... - Câu chuyện bắt đầu bằng cái chết của Trần Gia Bạch...

Hồ phu nhân lên tiếng: - Tôi có nghe cha chồng nhắc đến tên Trần Gia Bạch nhiều lần lắm. Đường như ông ta có chức tước gì trong triều đình... - Đúng... Trần Gia Bạch là thủ lĩnh của đoàn do thám Hoa Lư, nhân vật được xem như có quyền lực nhất sau tiên đế. Đoàn do thám Hoa Lư của ông ta có nhân số hơn ngàn người, có khả năng nghe biết mọi động tĩnh cũng như đập tan bất cứ cuộc nổi loạn nào chống đối lại tiên đế. Ngoài ra đoàn do thám đặc biệt là ban bảo hoàng chịu trách nhiệm về sinh mạng của tiên đế... - À... Tôi hiểu rồi. Muốn giết tiên đế thủ phạm phải hạ sát Trần Gia Bạch trước...

Hồ phu nhân ngừng lại húng hắng ho. Kẻ cầm sổ giang hồ nói với vẻ quan tâm: - Phu nhân lạnh phải không. Bị thương nặng mới khỏi lại thêm không quen sương gió phu nhân dễ mắc phải phong hàn cảm mạo lắm. Tại hạ có chiếc áo ấm của sư phụ ban cho để tại hạ đưa cho phu nhân mặc...

Trong bóng tối mông lung nàng thoáng thấy bóng người di động rồi chiếc áo ấm phủ lên vai nàng. - Đa tạ tôn ông...

Hồ phu nhân nói bằng giọng cảm động. Kẻ cầm sổ giang hồ nói nhỏ: - Tôi đáp mền cho cháu Phong xong ta sẽ tiếp tục câu chuyện... Trần Gia Bạch chết vì bị trúng độc. Thủ phạm đã khôn ngoan chọn một cách giết người dễ dàng, êm thấm và đặc biệt không lưu lại vết tích nào...

Hồ phu nhân nhỏ nhẹ ngắt lời kẻ cầm sổ giang hồ: - Tôi không hiểu tôn ông muốn ám chỉ điều gì mà nói đặc biệt không lưu lại vết tích nào...

Kẻ cầm sổ giang hồ thở hơi thật dài: - Phu nhân có thấy người ta bị rắn độc cắn chết lần nào chưa... - À... Tôi hiểu rồi. Đa số người bị trúng độc chết

đều có vết tích lưu lại trên cơ thể như thất khiếu rỉ máu, da đổi màu. Tôi đọc trong sách y được nói như thế...

Tiếng cười của kẻ cầm sổ giang hồ vang trong bóng tối: - Phu nhân nói đúng. Tuy nhiên cái chết của vị cố chương môn phái Cổ Loa nằm trong trường hợp vô cùng đặc biệt. Ông ta chết vì ngộ độc song cơ thể không có một vết tích nào chứng tỏ ông ta chết vì chất độc...

Hồ phu nhân lăm bầm: - Lạ ghê... Chết vì chất độc mà lại không có triệu chứng trúng độc...

Tiếng kẻ cầm sổ giang hồ vọng lên trong lúc Hồ phu nhân im lìm suy nghĩ. - Hồ lão trang chủ nói cho tôi biết Trần Gia Bạch chết vì thứ chất độc bá đạo nhất giang hồ. Thứ chất độc đặc biệt này vô sắc vô hương và có sức công phạt cực kỳ mãnh liệt bởi vậy mới giết được một cao thủ cỡ Trần Gia Bạch... - Cha chồng tôi lưu lạc khắp nơi thêm lịch lãm giang hồ và kiến thức y học quảng bác nên lời tiên đoán của người phải đúng. Tôi chỉ có mỗi thắc mắc là làm sao tôn ông biết Trần Gia Bạch chết vì trúng độc. Ông ta có thể chết vì nguyên nhân khác như bị bệnh...

Kẻ cầm sổ giang hồ làm thinh không biết trả lời ra sao khi bị Hồ phu nhân vặn hỏi. Y chưa trả lời vị phu nhân họ Hồ nói tiếp: - Cha chồng tôi thường nói là một vũ sĩ giang hồ khó chết vì những chứng bệnh thông thường và lại đâu có những tình cờ hi hữu. Ông ta chết vì trúng độc thời có lý hơn...

Tiếng kẻ cầm sổ giang hồ lại vang lên chậm chạp: - Một tháng sau khi Trần Gia Bạch chết, Đỗ Thích đâm chết tiên đế lúc người say rượu nằm ngủ trên giường. Tại hạ xin nhắc mạnh ở điểm là Đỗ Thích đâm chết tiên đế giữa lúc ban ngày. Theo tại hạ nhận xét thời cái chết của tiên đế phức tạp, nhiều mâu thuẫn hơn cái chết của Trần Gia Bạch. Dựa vào những tin tức mà tại hạ thu lượm được cũng như theo suy luận riêng thời Đỗ Thích không thể nào giết chết tiên đế nếu không có người giúp đỡ. Thứ nhất là phải có người đưa Đỗ Thích vào cung. Thứ nhì người đưa họ Đỗ vào cung phải là kẻ có chức phận và quyền uy nên mới tránh khỏi sự tra xét của nhân viên do thám. Thứ ba ai là người đã bỏ thuốc mê vào rượu cho tiên đế đến nỗi mê man nên mới bị Đỗ Thích đâm chết...

Hồ phu nhân buột miệng kêu nhỏ: - Trời ơi... Hóa ra tiên đế bị thuốc mê... Hèn chi... Nếu điều này đúng thời đây là một âm mưu rộng lớn của một người nào đó hành thích tiên đế với ý định thâm kín và sâu xa hơn... - Phu nhân nói gần đúng với suy luận của Hồ lão trang chủ. Người nói cho tại hạ biết rằng một vị quan đại thần nào trong triều đình đã âm mưu giết tiên đế để lên làm vua...

Hồ phu nhân làm thinh hồi lâu mới lên tiếng: - Cha chồng tôi nói đúng. Chỉ có các quan đại thần nhiều quyền thế mới điều hành được một âm mưu tuyệt tác như vậy. Tôn ông nói đúng. Cái chết của tiên đế phức tạp, mâu thuẫn và nhiều chi tiết mơ hồ khiến người ta khó lòng tìm ra ai là thủ phạm. Tuy nhiên tôi nghĩ nếu chịu khó suy luận và tìm kiếm manh mối ta sẽ tìm ra thủ phạm chỉ có điều mất thời giờ thôi...

Kẻ cầm sổ giang hồ nói nhỏ: - Chắc cũng khuya rồi. Mời phu nhân nghỉ dưỡng sức rồi mai chúng ta lên đường sớm...

Hồ phu nhân im lặng đến nằm cạnh con trai. Trong giấc ngủ chập chờn trần trụi nàng thấy vị ân nhân thức suốt đêm ngồi canh cho mẹ con của nàng được yên giấc.

Mặt trời vừa ửng đỏ nơi phương đông kẻ cầm sổ giang hồ đánh thức Hồ phu nhân và Hồ Phong dậy. Buổi điểm tâm sơ sài với chút lương khô còn sót lại của ngày hôm qua được dọn ra.

Vừa ăn xong kẻ cầm sổ giang hồ hỏi Hồ phu nhân thu dọn hành lý đoạn tay cấp Hồ Phong, lưng công Hồ phu nhân y triển thuật phi hành nhắm hướng Đông Triều trực chỉ. Hôm nay y không chạy theo đường cái mà toàn dùng đường tắt tuy lâu hơn song an toàn hơn.

Khoảng giờ Ngọ y dừng lại để ba người nghỉ ngơi. Đứng trên ngọn đồi cao y giơ tay chỉ: - Huyện Đông Triều nằm dưới thung lũng đó. Tôi đoán khoảng giờ Dậu ta sẽ tới Đông Triều. Phu nhân ở xã nào của huyện Đông Triều...?

- Xã Đông Triều...

Thấy Hồ phu nhân chỉ nói vồn vện có ba chữ trên kẻ cầm sổ giang hồ cũng không hỏi gì thêm. Y không hiểu sao Hồ phu nhân lại có thái độ dăm chiêu và tự lự.

Nghỉ ngơi giây lát tay mang lưng công hai người y nương theo đường mòn lần tới huyện lỵ Đông Triều. Trời chạng vạng tối y với Hồ phu nhân và Hồ Phong chậm chậm bước vào xã Đông Triều đồng thời cũng là huyện lỵ.

Nhà nhà lên đèn. Tiếng trẻ con la hét đùa giỡn huyên náo khắp nơi. Vài bà lão ngồi uống trà, đàm đạo hoặc chơi cờ. Trông thấy người lạ tuy không nói gì song họ âm thầm theo dõi. - Phu nhân còn nhớ...

Kẻ cầm sổ giang hồ thì thầm. Hồ phu nhân lặng lẽ gật đầu thay cho câu trả lời. Đi dài dài theo đường giấy lát Hồ phu nhân dừng nơi ngã ba xong nói với kẻ cầm sổ giang hồ: - Thưa tôn ông... Tôi nhớ mãi mại con đường này tuy nhiên...

Bỏ dở câu nói nàng bước tới chỗ nhóm bà lão đang ngồi trò chuyện. Kẻ cầm sổ giang hồ thấy nàng nói năng, chỉ chỗ với một ông lão xong trở lại cười bảo: - Đúng rồi. Họ nói theo con đường này độ trăm bước sẽ thấy gian nhà ngói phía bên phải...

Dứt lời nàng đi trước dẫn đường. Chốc sau cả ba dừng trước gian nhà ngói khung trang rộng rãi có hàng rào chung quanh.

Hồ phu nhân khẽ nói với kẻ cầm sổ giang hồ: - Tôn ông chịu phiền đứng đây chờ tôi vào hỏi xem có đúng không sẽ trở ra mời tôn ông vào...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nói: - Phu nhân cứ tự nhiên...

Đứng trông theo Hồ phu nhân nắm tay con đi vào nhà kẻ cầm sổ giang hồ khe khẽ thở dài đoạn từ từ bỏ đi.

Vào nhà hàn huyền mấy câu xong Hồ phu nhân hỏi hà trở ra cổng. Kê cầm sổ giang hồ không còn nữa. Nàng hiểu vị ân nhân đầy lòng nghĩa hiệp đã bỏ đi không cho nàng được dịp tỏ lòng cảm ơn và nói lời từ biệt. Đứng trông vào bóng tối mông lung nàng lẩm bẩm: - Ân nhân... ân nhân... xin từ biệt...

Mất long lanh dường như có lẽ Hồ phu nhân chậm chậm trở vào nhà.

Đang triển thuật phi hành chạy nhanh không biết nghĩ ngợi điều chi kê cầm sổ giang hồ chợt dừng lại. Đứng im giây lát y đổi hướng chạy về huyện lỵ Đông Triều.

Phải mất thời gian khá lâu y mới tìm ra dinh quan tri huyện. Âm thầm tựa bóng ma y lên vào phủ đường lục lạo xong lặng lẽ biến mất.

Lát sau y lại xuất hiện trước gian nhà ngói hồi nây y đã đến với Hồ phu nhân. Đứng ngoài gọi mấy tiếng không có ai trả lời y xô cổng bước vào. Cửa đóng im ỉm. Đèn thấp mờ mờ. - Phu nhân... Phu nhân...

Không có ai trả lời. Kê cầm sổ giang hồ cau mày. Đứng im trong bóng tối y ngưng thần lắng tai nghe ngóng. Bằng thính lực tinh tường y có thể nghe tiếng lá rụng hoặc tiếng người hô hấp cách xa trăm bước. Tuy nhiên trong nhà vẫn lặng trang. Ngay cả tiếng tiếng người thở cũng không có.

Đột nhiên y ngửi được mùi tanh tanh phảng phất. Một ý tưởng bừng sáng trong trí khiến cho y xô mạnh cửa bước vào nhà. Mùi mà y ngửi được chính là mùi máu chảy ra từ thi thể của người chết. Sáu xác chết nằm ngổn ngang trong gian nhà khá rộng. Bước tới quan sát từng thi thể y lẩm bẩm: - Đoàn do thám... Giỏi thật... Lành tay thật...

Sáu người trong nhà đều bị giết bằng vũ khí. Kê cầm sổ giang hồ cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút vì không thấy thi thể của Hồ phu nhân và Hồ Phong. Không thấy xác tất nhiên họ đã bị bắt cóc. Tay kiếm phiêu bạt giang hồ đứng im suy nghĩ. Từ lúc y bỏ đi cho tới giờ không lâu lắm. Hồ phu nhân và con bị bắt cóc tức đoàn do thám không hoặc chưa có ý định giết họ. Phải dẫn độ một người đàn bà và một đứa trẻ trong lúc đêm hôm tăm tối dĩ nhiên họ không đi nhanh và đi xa được. Như vậy họ còn quanh quẩn đâu đây. Y phải tìm cho ra tông tích của Hồ phu nhân nội trong đêm nay bằng không tính mạng của hai mẹ con khó bảo toàn.

Kê cầm sổ giang hồ lạng mình ra sân. Nhảy lên ngọn cây cao y phóng mắt nhìn. Nhà nhà tắt đèn ngủ yên. Nhảy xuống đất y triển thuật phi hành chạy một vòng tròn xa mấy dặm quanh huyện lỵ Đông Triều. Không có gì khả nghi. Không có bóng dáng của kẻ dạ hành nào.

Nhảy lên nóc nhà y ngó quanh quất. Nhà nhà tắt đèn ngủ yên trừ một ngôi nhà cuối thôn còn thấp đèn sang sáng. Kê cầm sổ giang hồ nhíu mày. Lúc nầy đứng trên ngọn cây y thấy nhà nhà đều tắt đèn tối thui. Nay bỗng dung lại có ngôi nhà thấp đèn sáng. Lẩm bẩm mấy tiếng y âm thầm tìm đường lần đến ngôi nhà đó.

Tựa lưng vào sát vách, hai tay ôm chặt lấy con trai vào lòng Hồ phu nhân đứng im nhìn bốn người lạ. Bốn người mặc sắc phục đen chứng tỏ họ là nhân viên của ban truy tầm đoàn do thám Hoa Lư. - Lê huynh tính sao về hai mẹ con thị này?

Một tên do thám lên tiếng hỏi. Tên do thám lớn tuổi nhất trong bọn đồng thời là kẻ chỉ huy nói nhỏ: - Ta được lệnh của trưởng ban sẽ hạ sát mẹ con thị vào sáng mai...

Tên trẻ tuổi nhất trong bọn bật cười hô hô: - Thị trông đẹp đẻ mà chết thời uống của trời cho. Hay là huynh để tôi thưởng thức thị trước rồi giết sau...

Tên chỉ huy gật đầu nói gọn: - Ngươi muốn làm gì mặc ý ta không cần biết. Trước sau gì thị cũng chết...

Được kẻ chỉ huy cho phép tên do thám trẻ tuổi lững lững bước tới chỗ Hồ phu nhân đứng. Hắt hàm y hỏi với giọng hách dịch: - Ngươi muốn sống hay là chết?

Hồ phu nhân cúi đầu không dám nhìn thẳng vào ánh mắt thêm thường đục ngầu đục vọng của tên do thám. - Ta được lệnh trên giết mẹ con ngươi song nếu ngươi ngoan ngoãn vâng lời ta sẽ để cho mẹ con ngươi sống... hà... hà... hà... Ngươi đẹp như vậy mà chết thời uống quá ...

Tên do thám trẻ tuổi chép miệng tỏ vẻ thèm thường. Dường như không chịu được hấn vung tay tay tả chụp lấy vai Hồ phu nhân còn tay hữu vuốt ve mặt mày. Hồ phu nhân rú tiếng nho nhỏ: - Trời ơi... Buông tôi ra ...

Tên do thám bật cười. Hồ phu nhân rùng mình nhắm mắt lại khi bàn tay khá ó của tên do thám vuốt ve trên má, trên cổ và trên ngực nàng. Nước mắt trên khuôn mặt của người đàn bà bất hạnh từ từ ứa ra.

Đang đứng trước mặt Hồ Phong đột ngột vung tay đâm vào người tên do thám. Cú đâm của thằng bé tuy không mạnh lắm song trong lúc bất ngờ và nhất là trúng ngay vào đan điền khiến tên do thám loạng choạng lùi lại.

Trông thấy cảnh tượng hấn bị đứa trẻ đâm cho một quyền phải lùi lại ba đồng bọn của hấn bật cười chế diễu. Điều này khiến hấn giận điên người. Đáp bộ bước dài hấn vung tay tát vào mặt Hồ Phong. Bốp ... Bị cái tát nẩy lửa của một cao thủ giang hồ Hồ Phong xiềng xiềng. Má của thằng bé đỏ au và khóe miệng rỉ máu tươi. Tuy nhiên thằng bé nín thinh không bật lên tiếng khóc. Vung tay chụp lấy cổ đứa bé tên do thám hét lớn: - Nghiệt súc ... Ta cho mày chết không toàn thây...

Hồ phu nhân la nho nhỏ: - Đùng ... Tôi van đại nhân đừng giết nó...

Tên do thám gằn giọng: - Ngươi ngoan ngoãn nghe lời ta dạy bảo bằng không ta vụn cổ nó ...

Hai dòng nước mắt lăn dài trên má Hồ phu nhân cắn răng gật đầu : - Đại nhân muốn tôi làm gì cũng được nhưng đừng giết con tôi. Nó đâu có tội tình gì...

Tên do thám bật cười hô hô. Giọng nói khà ó của hắn vang lên khiến Hồ phu nhân rùng mình nhắm mắt lại: - Như vậy mới được chứ ... Người mà ngoan ngoan, để bảo thời ta sẽ không nặng tay làm người đau đớn ...

Một tay nắm cổ Hồ Phong, tên do thám dùng tay mặt cời áo Hồ phu nhân khiến cho nàng phải trần mình chịu đựng. Nàng không nói được lời nào trừ nước mắt chảy nhiều hơn trên má. Chỉ có nước mắt mới có thể làm vơi đi phần nào nỗi khổ đau và tủi nhục mà nàng đang phải chịu đựng.

Cười hô hô một cách thích thú tên do thám vung tay xé áo lót của Hồ phu nhân. Người đàn bà bất hạnh rú tiếng nhỏ tự động đưa tay lên che lấy phần thân thể đang phô bày ra trước mặt người lạ. Tên do thám gằn giọng: - Im... Nếu người không đứng im ta vạ cổ thẳng nhỏ này...

Hồ phu nhân buông rơi hai tay xuống. Hai mắt nhắm kín lại nàng lẩm bẩm: - Ân nhân ơi ... Ân nhân ...

Một bóng người lạng mình vào trong nhà kèm theo tiếng bùng thật lớn. Tên do thám trẻ tuổi chệch choạng lùi lại đoạn khạc ra ngụm máu tươi. Reng... Rút đao cầm tay xông đập bộ bước dài tới đứng đối diện với kẻ địch hắn nạt lớn: - Người là ai mà dám xúc phạm tới đoàn do thám. Xưng danh đi rồi chịu chết... - Kẻ cầm sổ giang hồ...

Bốn nhân viên của ban truy tầm đoàn do thám Hoa Lư giật nảy người khi nghe năm chữ " kẻ cầm sổ giang hồ ".

Nụ cười nhạt thếch nở trên khuôn mặt lạnh tanh của tay kiếm giết người cùng giọng nói trầm trầm cất lên: - Ta không muốn giết người tuy nhiên nếu để cho các người sống sót thời còn chi danh giá và tiết hạnh của vị phu nhân đây...

Rẹt... Rẹt... Âm thanh giết người nổi khô gọn. Bốn xác người đổ nhào trên nền đất lạnh.

Hồ phu nhân mở mắt. Trước mắt nàng hiện hình bóng quen thuộc cùng giọng nói trầm ấm vang bên tai: - Phu nhân bình tâm... Tại hạ đến chậm khiến cho phu nhân phải sợ hãi...

Kẻ cầm sổ giang hồ quay lại cùng lúc chiếc áo choàng màu lam của y phủ lên người Hồ phu nhân. Vị phu nhân họ Hồ không biết làm gì khác hơn là gục đầu vào vai ân nhân khóc tức tưởi. Đứng yên giây lát kẻ cầm sổ giang hồ nói nhỏ hai tiếng ngắn gọn song nghe ôn nhu và thân mật: - Phu nhân...

Giọng nói của Hồ phu nhân vẫn còn sũng nước mắt: - Tôn ông... - Mẹ... mẹ... Mẹ có sao không mẹ...

Tiếng nói của Hồ Phong khiến Hồ phu nhân giật mình. Thấy mình gục đầu lên vai ân nhân nàng hơi thẹn thùng cười nói lảng: - Tôn ông thứ lỗi. Tôi làm phiền tôn ông nhiều lắm...

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu: - Không có chi thưa phu nhân. Chúng ta mau rời chỗ này nếu không đoàn do thám sẽ kéo tới...

Bị chết hụt mấy lần Hồ phu nhân xanh mặt khi nghe nói tới danh hiệu đoàn do thám. Không nói lời nào nàng tự động quàng tay vào cổ vị ân nhân của mình. Ít ra đây cũng là nơi an toàn đối với nàng. Tay ôm Hồ Phong, lưng công Hồ phu nhân; kẻ cầm sổ giang hồ lẳng lặng rời Đông Triều. Hồ phu nhân ngoái nhìn. Nàng biết còn lâu lắm hoặc có thể không bao giờ trở lại nơi chôn nhau cắt rốn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Hạ Long Khách

Lạng Giang thành là ai địa đầu của Đại Việt nơi phương bắc. Không những được đồn trú một đạo binh tinh nhuệ để tạm thời ngăn chặn bước xâm lăng của lũ giặc bắc phương, Lạng Giang còn là tai mắt của Đại Việt đối với bất cứ động tĩnh nào của Tống triều ở Lưỡng Quảng. Người ta thấy đủ mọi sắc dân, đủ mọi hạng người làm ăn và cư ngụ trong thành. Dân miền rừng núi như Nùng, Mường, Mèo, Thổ, Mán, sống chung đụng với Kinh và Tàu. Thương khách từ miền xuôi đi lên, từ Lưỡng Quảng đi sang, từ vùng rừng núi đổ xuống, từ trấn Triều Dương ngược lên biển Lạng Giang thành nơi náo nhiệt và sung túc. Dĩ nhiên nơi đây không thiếu sự hiện diện của đoàn do thám Hoa Lư và phân đoàn do thám Lưỡng Quảng của đoàn do thám Tống triều.

Hai thế lực này từng có những đụng chạm nảy lửa và đẫm máu. Tuy nhiên những cuộc đụng chạm này đều xảy ra âm thầm và lặng lẽ bởi cả hai không muốn mất lòng Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ.

Danh hiệu này chỉ tới một tay lực lâm hào khách lừng lẫy của vùng biên thủy Hoa Việt. Ông vua ăn cướp thống lĩnh mười ngàn thủ hạ, cai quản mấy trăm ngàn dân chúng miền thượng du. Một hiệu lệnh của y ban ra dân thiểu số nhất tề hưởng ứng.

Nguyên cả vùng biên giới mênh mông trùng điệp núi rừng, dân thiểu số xem y như thần thánh, một thứ anh hùng giúp đỡ và che chở họ thoát khỏi sự cai trị hà khắc và bóc lột tàn nhẫn của hai nước Việt Hoa. Không kể tới đoàn do thám Hoa Lư, phân đoàn do thám viễn chinh Tống triều, giới vũ lâm Trung Hoa, giới giang hồ Đại Việt mà cả dân cư trong thành Lạng Giang đều nghe danh biết tiếng tay ăn cướp hào hùng này. Không những thế lực mạnh mẽ

Đoàn Chí Hạ còn được giới giang hồ trong nước liệt vào hàng kiếm thủ lừng danh.

Từ sau ngày Mù Đao Lê Huỳnh và Hùng Văn Lâu chết, Đoàn Chí Hạ chiếm lấy thành Lạng Giang cùng vùng biên giới Đại Lý nên thế lực lan xuống tận vùng Bắc Giang. Người ta đồn sớm muộn gì họ Đoàn cũng sẽ trở thành thủ lĩnh Cổ Loa và Đại La. - Tôi cái trang như vậy chắc đoàn do thám không nhận ra đâu phải không tôn ông?

Ngắm nghía Hồ phu nhân giây lát kẻ cầm sổ giang hồ cười cười: - Không ai có thể nhận ra phu nhân được... Đâu có ai ngờ một vị phu nhân đài các và đẹp đẽ từng sống trong nhung lụa lại trở thành một vũ sĩ lưu lạc giang hồ...

Hồ phu nhân kín đáo thờ dài dường như không muốn cho người đồng hành biết mình buồn. Nhìn Hồ Phong mặc vũ phục tung tăng bước nằng cười nói: - Phong nhi rất hãnh diện khi được lưu lạc giang hồ...

Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu: - Ông cha đều là vũ sĩ giang hồ thời cháu Phong cũng nối nghiệp tổ tiên nhưng có điều là nó phải lưu lạc giang hồ sớm quá. Tuổi nhỏ như vậy nó cần ở nhà rèn luyện vũ thuật cho tới khi thành tựu mới được nhập giang hồ. Với năm ba miếng võ nhập môn mà đã lưu lạc giang hồ thời lành ít dữ nhiều...

Hồ phu nhân cười nói với giọng nửa đùa nửa thực: - Chuyện mẹ con tôi biến thành vũ sĩ giang hồ là do ý kiến của tôn ông cho nên có gì nguy hiểm tôi bắt đền tôn ông đấy...

Hai người vừa đi vừa trò chuyện. Sau tai nạn xảy ra ở Đông Triều kẻ cầm sổ giang hồ không còn cách nào khác hơn là tạm thời chấp nhận cho mẹ con Hồ phu nhân theo y lưu lạc giang hồ. Phải ở bên cạnh y mới không bận tâm lo lắng cho sinh mạng của hai mẹ con.

Trái lại vị phu nhân họ Hồ cũng ngầm hiểu rằng chỉ có kẻ cầm sổ giang hồ mới đủ sức bảo vệ mẹ con nàng. Do đó khi vị ân nhân đề nghị cái trang nằng hoan hi nhận lời. Và lại có một lý do thầm kín khác mà nàng tạm thời chưa muốn thổ lộ cùng ân nhân. Nàng muốn lưu lạc giang hồ hầu có cơ hội nghe ngóng hoặc dò la tin tức về đức phu quân của mình.

Phản kẻ cầm sổ giang hồ cũng thế. Y có lý do riêng tư để hoan hi được một người như Hồ phu nhân tháp tùng theo y lên Lạng Giang. Y biết vốn thông minh và giàu suy luận Hồ phu nhân sẽ giúp y nhiều ý kiến hữu ích hầu phân phui ra những bí ẩn bao quanh vụ án tiên đế. Thông cảm nỗi khó khăn của nhau, thấu hiểu được hoàn cảnh của nhau, hai người dù không nói ra thành lời đã xem nhau như bạn đồng hành trên bước đường lưu lạc giang hồ.

Ngó quanh quất kẻ cầm sổ giang hồ nói nhỏ: - Mướn phòng trọ xong tại hạ sẽ đi nghe ngóng tin tức một người...

Quay qua nhìn người bạn đồng hành Hồ phu nhân vặn hỏi: - Tại hạ... Tôn ông muốn ám chỉ ai?

Hiểu ý kẻ cầm sổ giang hồ vội chỉnh lại câu nói của mình: - Mướn phòng trọ, thay đổi y trang cho bớt bụi giang hồ xong chúng ta sẽ đi nghe ngóng tin tức của một người. Phu nhân bằng lòng chưa?

Hồ phu nhân bật cười thánh thót. Kẻ cầm sổ giang hồ ít khi nào nghe được tiếng cười tươi vui của Hồ phu nhân như hôm nay. - Có chuyện gì vui mà tại hạ thấy phu nhân cười hoài...

Hồ phu nhân lắc đầu cúi nhìn xuống như cố tình che dấu điều gì đoạn ngược lên hỏi người bạn đồng hành: - Tôn ông muốn tôi khóc à...

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu quầy quậy: - Không... Không... Phu nhân muốn cười cứ việc cười. Dù sao cười cũng dễ nghe hơn khóc... - Tôn ông định tìm ai ở Lạng Giang?

Nhìn quanh quất không thấy ai kẻ cầm sổ giang hồ nói nhỏ: - Người mà tại hạ muốn tìm không phải ở Lạng Giang thành mà có thể ở tận vùng biên thùy Việt Hoa. Chắc phu nhân có nghe Hồ lão trang chủ hay Hồ trang chủ nói tới tên Đoàn Chí Hạ, vị chúa tể của đám lục lâm hào khách vùng biên thùy Hoa Việt chứ?

Hồ phu nhân chưa kịp đáp kẻ cầm sổ giang hồ tiếp liền: - Đoàn Chí Hạ là chúa tể đám lục lâm hào khách của vùng biên thùy mệnh mông. Không những kiếm thuật tuyệt luân y còn lừng danh nghĩa hiệp...

Hồ phu nhân mỉm cười ngắt lời: - Tôn ông có vẻ tán tụng y quá. Tôn ông chưa gặp y mà. Chừng nào gặp tôi mới tin chứ còn nghe lời đồn đại nhiều khi sai sự thực... - Phu nhân cho rằng lời đồn đại của thiên hạ thường không đúng với sự thực?

Kẻ cầm sổ giang hồ vặn. Hồ phu nhân chậm chậm gật đầu: - Tôi nói ra đây có chứng cứ hắc hoi. Tôi muốn viện dẫn tới trường hợp của tôn ông. Giang hồ đồn tôn ông giết người như giết cỏ, tôn ông là hung thần chứ họ đâu biết tôn ông giết người để bênh vực kẻ bị hiếp đáp như mẹ con tôi...

Quay nhìn Hồ phu nhân kẻ cầm sổ giang hồ cười thốt: - Đa tạ phu nhân. Nói được những lời như phu nhân thời dù có xả thân để cứu mạng cho phu nhân lẫn nữa tại hạ cũng không chau mày. Tại hạ biết việc mình phải làm và không nên làm do đó tại hạ không đếm xỉa tới dư luận, tới lời phán xét hay khen chê của thiên hạ...

Ba người dừng trước Lạng Giang quán, một tửu lầu và nhà trọ lớn nhất vùng biên thùy. - Chúng ta vào đây thưa tôn ông?

Hồ phu nhân hỏi nhỏ. Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu: - Phải... Phu nhân và cháu Phong gian truân nhiều rồi nay tới lúc nên bù trừ lại... - Tôn ông cẩn thận. Tôi không có nhiều tiền đâu...

Kẻ cầm sổ giang hồ bật cười: - Phu nhân đừng lo. Tại hạ có tiền và lại nếu hết tiền tại hạ đi ăn trộm. Dù gì tại hạ cũng đã trở thành tên ăn trộm của triều

đình...

Hồ phu nhân im lặng theo chân kẻ cầm sổ giang hồ vào quán. Thấy khách phương xa tới lão chường quảy thân đón tiếp. Hồ phu nhân thấy người bạn đồng hành đưa cho lão chường quảy một gói vải màu đỏ rồi hai người cười nói thân thiện lắm. Lát sau lão chường quảy nói những gì nàng không nghe rõ rồi nhân viên trong quán đều tỏ vẻ ân cần và niềm nở. Tên bồi phòng nài nỉ xin Hồ phu nhân để cho gã xách hành lý dù hành lý của nàng vốn vẹn chỉ có mỗi một gói nhỏ. Gã đưa mẹ con nàng vào một gian phòng rộng, sạch sẽ và ngăn nắp. Phòng này được chia ra phòng ngủ, phòng khách và phòng tắm riêng biệt. Đứng nơi phòng khách người ta có thể thưởng thức phong cảnh núi non hùng vĩ của vùng Lạng Giang.

Thay đổi y trang xong bước ra ngoài phòng khách Hồ phu nhân không thấy bóng dáng kẻ cầm sổ giang hồ. Nàng và con ngồi chờ thật lâu mới thấy y xô cửa bước vào. Vị phu nhân họ Hồ xụ mặt: - Lần sau nếu có đi đâu tôn ông vui lòng nói cho tôi biết trước để tôi khỏi thấp thỏm lo âu...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười cười:

- Phu nhân thứ lỗi. Vì có dịp cấp bách cho nên tại hạ không kịp nói cho phu nhân biết...

Thấy Hồ phu nhân làm thỉnh y từ từ giải thích: - Lão chường quảy cấp báo cho tại hạ biết Đoàn Chí Hạ hiện có mặt ở trong thành nhưng khi tại hạ tới nơi thời y đã rời chỗ trọ rồi. Tại hạ rượt theo hơn hai mươi dặm đường mà cũng không bắt kịp y. Nếu gặp y ở đây thời chúng ta khỏi mất công lên Quảng Uyên tìm y...

Kẻ cầm sổ giang hồ thở dài lắc đầu tỏ vẻ thất vọng. Hồ phu nhân vội lên tiếng an ủi: - Tôn ông đừng nản chí. Trước sau gì ta cũng gặp y mà. Chờ tôn ông tôi đối bụng muốn xiu. Tôi mà xiu là tôn ông phải công tôi đi ăn đấy...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười xòa: - Mời phu nhân đi trước...

Vừa trông thấy khách lão chường quảy đơn đã bước tới chào hỏi một cách ân cần và niềm nở. Lão thân đưa khách vào phòng ăn trên tầng lầu thứ hai tuy nhỏ hơn song yên tĩnh và ấm cúng hơn.

Ngồi vào ghế xong kẻ cầm sổ giang hồ háng giọng: - Tại hạ và tiện nội ở miền xuôi nhưng nghe bằng hữu nói quý lâu có nhiều món ngon vật lạ...

Hồ phu nhân đỏ mặt mỉm cười cúi đầu làm thỉnh. Kẻ cầm sổ giang hồ cười tiếp: - Tiện nội muốn thử món lạ của vùng sơn cước...

Hiểu ý khách lão chường quảy nói nhanh: - Tôi sẽ đích thân bảo đầu bếp nấu cho quý khách mấy món ruột của bốn lâu. Bảo đảm quý khách sẽ vừa lòng...

Cung kính thi lễ xong lão chường quảy quảy quả bỏ đi. Hồ phu nhân hỏi nhỏ: - Tôn ông làm cách nào mà nhân viên của Lạng Giang quán trọng vọng chúng ta như ông hoàng bà chúa. Hồi nãy nếu tôi không cản thời tên bồi phòng sẵn sàng làm ngựa cho Phong nhi cỡi...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười buông gọn: - Tiền...thưa phu nhân... - Tiền... Tôn ông làm gì có tiền. Bao nhiêu tiền tôn ông đưa cho tôi giữ hết rồi...

Gã tửu bảo mang rượu ra. Kẻ cầm sổ giang hồ hỏi: - Phu nhân dùng chút rượu cho ấm bụng...

Hồ phu nhân gật đầu đón lấy chén rượu đoạn hỏi tiếp: - Tôi muốn biết làm sao tôn ông có tiền? - Trước khi nhập giang hồ sự phụ của tại hạ có cho một viên ngọc để dùng trong lúc hữu sự. Tại hạ biết chúng ta còn phải lưu lại Lạng Giang khá lâu nên mới đi bán viên ngọc để trả tiền phòng và cho tiền thưởng xong hết rồi. Đó là lý do khiến cho nhân viên Lạng Giang quán xem chúng ta như ông hoàng bà chúa. Cổ nhân ta bảo có tiền mua tiên cũng được. Phu nhân ắt biết điều này...

Hồ phu nhân mỉm cười tinh nghịch: - Chưa chắc. Tôn ông phải thử cho tôi thấy thời tôi mới tin được...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười cười nói đùa: - Có một bà chúa tiên bên cạnh rồi thời tại hạ cần gì phải mua tiên làm chi nữa...

Hồ phu nhân cười thánh thót. Tiếng cười của nàng ản chút thẹn thùng và sung sướng. - Tôi không ngờ một kiếm thủ giết người như tôn ông lại nịnh giời như vậy...

Thông thả nhấp ngụm rượu kẻ cầm sổ giang hồ cười nhẹ: - Tại hạ tình thực chứ không phải nịnh đâu. Phu nhân đẹp hơn tiên thời tại hạ nói đẹp hơn tiên...

Khẽ lắc đầu Hồ phu nhân cười hỏi vặn: - Tôn ông thấy tiên lần nào chưa mà nói tôi đẹp hơn tiên... Kẻ cầm sổ giang hồ tỉnh bơ gật đầu: - Thấy rồi... Tiên đang ngồi trước mặt thời họa may mù tại hạ mới không thấy...

Hồ phu nhân cười lắc đầu nói: - Tôn ông miệng lưỡi quá tôi chịu thua...

Rồi như không muốn nói về chuyện đó nữa Hồ phu nhân vội lảng sang vấn đề khác: - Tôn ông chắc biết rành về Đoàn Chí Hạ?

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu: - Không rành lắm. Nếu biết rõ về họ Đoàn xin phu nhân cho tại hạ được nghe cao kiến...

Vành môi son của vị phu nhân họ Hồ nở thành nụ cười đồng thời giọng nói pha lẫn chút bông đùa và thân mật: - Tôn ông nói quá lời. Một người đàn bà như tôi đây quanh năm suốt tháng chỉ biết việc bếp núc với thêu thùa thời làm gì có cao kiến nhất là về chuyện giang hồ. Điều tôi biết chẳng qua cũng chỉ nghe lóm mà thôi. Gần mười năm trước vùng biên thủy Hoa Việt được thống lĩnh bởi một vị chúa tể trẻ tuổi. Tuy tuổi mới ba mươi song với bản lĩnh cao siêu thanh niên này lần lượt hàng phục đám lục lâm hào khách của vùng biên thủy rồi nghiêm nhiên trở thành thủ lĩnh của mấy ngàn tên cướp rừng cướp

núi. Với hùng tâm đại chí thanh niên áp dụng kỷ luật nghiêm minh để trừng trị những thủ hạ cướp của giết người, xách nhiễu dân lành hay cố tình đụng chạm tới các đồng đạo giang hồ. Chỉ trong vòng ba năm thời phe lực lâm hào khách vùng biên thủy, giới giang hồ Đại Việt và luôn cả giới vũ lâm Lưỡng Quảng đều nghe danh biết tiếng Tam Phương Nhất Quát Đoàn Chí Hạ...

- Tam Phương Nhất Quát... Phu nhân có nghe lắm không?

Kẻ cầm sổ giang hồ vắn. Hồ phu nhân lắc đầu quả quyết: - Không... Tôi không lắm đâu. Người ta gọi lắm họ Đoàn là Tam Phương Kiếm chứ thực ra Tam Phương Quát mới đúng bởi vì vũ khí mà Đoàn Chí Hạ sử dụng là thanh quát chứ không phải kiếm. Có lẽ thiên hạ không biết rõ về thanh quát nên mới gọi lắm thành ra kiếm. Quát là thứ vũ khí cổ xưa dường như được làm nên bởi dân chúng ở vùng Đông Sơn thuộc Hóa Châu. Thanh quát gần giống như gươm song ngắn, bề bản dày và lớn do đó nặng hơn gươm rất nhiều. Cha chồng của tôi có một thanh quát mà người bảo được rèn từ thời Hùng Vương, có lẽ hơn nghìn năm rồi. Người rất thích hay đem ra ngắm nghía lau chùi hoài...

Hồ phu nhân ngừng nói khi thấy tửu bảo mang thức ăn lên. Hồ Phong nói nhỏ:

- Mẹ... Mẹ... Con đói bụng...

Hồ phu nhân gấp thức ăn bỏ vào chén cơm cho con. Hôn tháng nay ăn uống thất thường và kham khổ nay gấp thức ăn ngon thẳng bẻ mặc tình ăn cho thỏa thích. - Mời tôn ông cầm đũa... - Mời phu nhân dùng trước...

Hai người thông thả vừa ăn vừa đàm đạo với nhau. Nhấp ngụm trà Hồ phu nhân nói nhỏ: - Nguyên dãy biên thủy thuộc nước ta như các châu Quảng Uyên, Qui Hóa, Đảng Ro, Quảng Lăng, châu Tô, châu Mậu toàn do các sắc dân Mường, Mán, Thổ, Nùng sinh sống từ ngàn năm qua. Điều mà tôi thắc mắc không hiểu là tại sao họ chịu từng phục một vũ sĩ giang hồ mang hai dòng máu như Đoàn Chí Hạ... - Ủa... Tại hạ tưởng họ Đoàn là người Nùng kia mà...

Kẻ cầm sổ giang hồ xen lời. Hồ phu nhân chưa kịp lên tiếng một giọng nói sang sảng từ nơi cửa vọng vào: - Thắc mắc của phu nhân cũng chính là thắc mắc của kẻ hèn này. Đó cũng là lý do khiến tại hạ có mặt ở Lạng Giang ngày hôm nay...

Kẻ cầm sổ giang hồ và Hồ phu nhân trông thấy một thanh niên đứng sừng sững nơi cửa. Vóc người dong dong cao, mái tóc đen dài gần chấm vai, mày rậm mắt sâu và sáng long lanh, bộ vũ phục màu xanh nước biển bó gọn thân thể nở nang rắn chắc, áo choàng màu xanh, chân quần xà cạp xanh, thanh trường kiếm lung lẳng bên hông; ngần thứ đó tạo cho thanh niên một phong thái kiêu hùng và ngạo nghễ chỉ có nơi các cao thủ lừng danh hay thủ lĩnh hùng cứ một phương.

Kẻ cầm sổ giang hồ chột nồm cười khi thấy thanh niên bỏ bộ bước đi. Ba mươi năm khổ luyện võ thuật cho y thấu triệt được bản lĩnh của khách lạ cao siêu tới mức độ nào qua những bước chân vũ sĩ.

Khách lạ bước đi thật bình thường song y có cảm tưởng những bước chân giống như trăm ngàn lượn sóng ngoài đại dương nhấp nhô thành muôn hình ngàn trạng khác nhau luân lưu di chuyển không bao giờ dứt.

Dừng lại cách bàn của Hồ phu nhân và kẻ cầm sổ giang hồ ngồi ba bước khách lạ cung kính ôm quyền thi lễ: - Biết rành mạch lai lịch của Đoàn Chí Hạ như vậy chắc phu nhân phải thuộc hàng danh gia vũ thuật trong giới giang hồ Đại Việt. Hạ tôi hân hạnh được diện kiến các hạ và quý phu nhân...

Hồ phu nhân im lặng không cãi chính trước sự ngộ nhận của khách lạ. Dường như nàng không muốn tiết lộ danh tính đồng thời để mặc cho "đức phu quân giả hiệu" của mình đối phó với người lạ. Như hiểu ý Hồ phu nhân kẻ cầm sổ giang hồ nhếch môi: - Hân hạnh diện kiến huynh đài...

Câu nói ngắn gọn của y tỏ lộ một thái độ không thân thiện và không hiểu khách. Tuy nhiên khách lạ không hiểu hoặc cố tình làm ngơ điều này. Tự động ngồi vào chiếc ghế còn trống gần tửu bảo: - Người mang cho ta thức ăn và vài vò rượu uống chơi...

Khách lạ không để ý tới nét cau mày của kẻ cầm sổ giang hồ. Tửu bảo mang ra vò rượu và cái chén lớn. Bàn tay hữu nắm lấy cổ trong lúc bàn tay tả của khách lạ vỗ nhẹ vào đáy vò. Bụp... Không chịu nổi kinh lực âm nhu dù được đóng khảm cẩn thận nắp vò rượu bật tung lên cao gây thành tiếng nổ ròn tan. Khách lạ nghiêng vò. Gã rót rượu nhanh vò cùng song không giọt rượu nào rơi đổ ra ngoài. - Hảo công phu...

Kẻ cầm sổ giang hồ khen gọn ba tiếng. Nâng chén rượu lên khách lạ cười nhẹ: - Mời huynh đài...

Uống hơi dài cạn chén rượu xong lại rót đầy chén khác khách lạ cười nói: - Tới Lạng Giang lại luận bàn về Đoàn Chí Hạ, chắc huynh đài và phu nhân muốn tìm y...

Lần nữa khách lạ lại ngộ nhận. Tuy hơi đỏ mặt thẹn thùng song không hiểu vì lý do gì mà Hồ phu nhân không đính chánh. Nàng cố ý làm lơ bằng cách cúi đầu nựng nịu đứa con đang ngủ say. Lắc đầu kẻ cầm sổ giang hồ cười cười: - Du ngoạn vùng Lạng Giang nhân lúc trà dư tửu hậu tại hạ và tiện nội mạn đàm về chuyện giang hồ cho vui vậy mà. Tiện nội hay có tật xấu tò mò muốn biết...

Hồ phu nhân liếc "đức phu quân giả hiệu" bằng cái liếc thật dài. Khách lạ cười sang sảng đoạn chiêu ngụm rượu: - Sinh trưởng ngoài Đông Hải Hạ tôi hằng nghe danh Tam Phương Kiếm rèn hơn sáu đời. Nhân lúc rảnh rang tôi tới xứ Lạng gặp họ Đoàn để thử xem lời đồn đại có đúng không?

Một ý tưởng bùng sáng trong trí não Hồ phu nhân háng giọng: - Tôi biết tôn ông là ai rồi...

Uống cạn chén rượu đầy khách lạ nhìn Hồ phu nhân chăm chú xong nói với giọng nghiêm nghị: - Thế ư... Phu nhân mà nói đúng thời phu nhân có chuyện gì nhờ và tại hạ sẵn sàng giúp đỡ...

Hồ phu nhân mỉm cười gật đầu: - Đa tạ. Tôi chỉ nhờ tôn ông làm cho việc nhỏ...

Khách lạ thông thả rót rượu vào chén đồng thời giọng nói của gã vang lên chắc nịch: - Thưa phu nhân. Một lời nói của kẻ hèn này nặng hơn thiết thạch...

Hồ phu nhân nhìn kẻ cầm sỏ giang hồ. Giọng nói của nàng thấp xuống: - Tuổi trẻ tài cao, tính tình hào hiệp, nguyên dấy duyên hải từ Triều Dương cho tới tận Hóa Châu và Hoan Châu không ai lại không nghe danh biệt tiếng của một người...

Khách lạ ngừng uống rượu. Đôi mắt tròn to và sáng rực của gã nhìn đăm đăm vào Hồ phu nhân để chờ nghe. Vị phu nhân họ Hồ bật reo nhỏ nhỏ: - Hạ Long Khách... Tôi nói đúng không thưa tôn ông?

Kẻ cầm sỏ giang hồ chớp mắt. Buồng chuối cười dài như thừa nhận xong khách lạ chép miệng nói: - Tài thật. Phu nhân quả nhiên lịch duyệt giang hồ. Chắc phu nhân có thấy mặt tôi rồi phải không?

Hồ phu nhân lắc đầu: - Vốn phận nữ nhi và lại từ nhỏ tới lớn chưa hề đi xa tôi làm gì có hân hạnh được gặp tôn ông... - Nếu không gặp mặt thôi làm thế nào phu nhân lại biết tên tôi?

Thông thả vuốt tóc con trai Hồ phu nhân cười thốt: - Tôi chỉ dựa vào hai điểm mà tôn ông đã thổ lộ. Thứ nhất tôn ông tự xưng là "Hạ tôi". Chữ Hạ này có thể hiểu như là tính danh. Thứ nhì là năm chữ "sinh trưởng ngoài Đông Hải". Sinh sống ngoài biển Đông lại có tính danh bắt đầu bằng chữ Hạ tất còn ai khác hơn là Hạ Long Khách, ông vua hải tặc lừng danh của Đại Việt. Tôi nói đúng không thưa Hạ thủ lĩnh?

Hạ Long khách bật cười ha hả: - Tôi phục phu nhân sát đất. Từ nay Hạ Long Khách và năm nghìn thủ hạ sẵn sàng thực hiện lời hứa với phu nhân...

Kẻ cầm sỏ giang hồ gật gù mỉm cười. Chỉ vịn vào hai sự kiện còn con như vậy mà Hồ phu nhân có thể suy luận để đoán ra lai lịch của Hạ Long Khách dĩ nhiên năng phải có trí thông minh và mẫn tiệp hơn người. Muốn khám phá ra những bí ẩn trong vụ án vô cùng phức tạp về cái chết của tiên đế y hiểu không thể đơn thuần dùng vũ thuật để giải quyết mà còn cần tới sự suy luận và phán đoán của trí óc nữa. Người có khả năng làm được chuyện đó không ai khác hơn Hồ phu nhân.

Chiều ngậm rượu Hạ Long Khách tặc lưỡi nói lớn: - Phu nhân đoán ra lai lịch của tôi tuy nhiên tôi lại mù mờ về thân thế của phu nhân và phu quân...

Bật tiếng cười trong trẻo Hồ phu nhân thốt: - Xin mời tôn ông đoán thử... - Được...

Là một vũ sĩ giang hồ cho nên cách ước đoán của Hạ Long Khách đặc biệt hơn. Gã xuất thủ dễ buộc đối phương phải trở tài. Vũ thuật của mỗi nhà, gia trang hay môn phái đều có những điểm đặc thù và riêng biệt. Khám phá ra những điểm đặc thù này gã có thể ước đoán được lai lịch hoặc xuất xứ của đối phương.

Cánh tay dài ngoằng nổi vòng bắp thịt của Hạ Long Khách bung ra tựa con măng xà quảng mình tới định quán lấy đối thủ. Vừa đi được nửa đường bàn tay tả bỗng mở khoằm khoằm bầu tới ngực. Vị chúa tể hải tặc lừng danh xuất chiêu lạnh lẽ, hung hiểm và chuẩn xác cực cùng chỉ có điều y không phả nội lực vào mà thôi. Chiêu thức khởi đầu thoạt trông giản dị, tầm thường và thô sơ song dưới nhãn quan của những tay hành gia vũ học; đòn đánh của Hạ Long Khách hàm chứa tính chất biến hóa, phức tạp, tân kỳ và hoa mỹ.

Hai bàn tay của kẻ cầm sỏ giang hồ vẫn đặt yên trên mặt bàn. Tư thái của y ung dung an nhàn và tự tại. Không có gì thay đổi ngoại trừ ánh mắt sáng lên vẻ thích thú khi gặp phải một đối thủ đồng cân lượng. Y nhận thấy Hạ Long Khách xứng danh chúa tể đám hải tặc Hạ Long. Chiêu thức của họ Hạ bao gồm tính chất tương phản là giản dị mà phức tạp, thô sơ mà tinh xảo, tầm thường mà hoa mỹ. Nói cách khác chiêu thức hoàn toàn tùy thuộc vào tâm ý của người thi triển mà thay đổi hoặc biến hóa.

Đòn đánh của vị chúa tể biển Đông đi được hai phần ba đường kẻ cầm sỏ giang hồ mới xuất chiêu. Cánh tay dựng thẳng lên, năm ngón tay cụp lại trừ ngón trỏ điểm hờ tới huyệt lao cung trong lòng bàn tay đối thủ. - Hảo công phu a...

Hạ Long Khách cười sang sảng. Giọng cười của gã đầy thỏa thuê và thích thú. Cũng như bất cứ vũ sĩ giang hồ nào gã vô cùng hứng khởi khi sớm nhận ra mình đụng phải kỳ phùng địch thủ. Chính hứng khởi này sẽ làm cho gã thi triển vũ thuật một cách say mê và hào hứng. Đầu ngón tay của đối thủ còn cách huyệt lao cung gang tấc mà Hạ Long Khách vẫn giữ nguyên chiêu thức chưa chịu biến hóa dường như gã định dùng trào công bầu lấy ngón tay đối thủ.

Ngay lúc đầu ngón tay còn cách mục tiêu cự ly, vị chúa tể bể Đông mới biến chiêu. Ba ngón tay giữa, áp út và ngón út cụp lại che kín huyệt lao cung, còn hai ngón tay cái và trỏ co lại búng vào ngón tay đối thủ xong ngón trỏ đưa ra điểm hờ vào huyệt không tổi. Đây là một huyệt đạo nằm trên nếp gấp của cổ tay chừng một thốn. Tuy mục tiêu của chiêu thức là huyệt không tổi song các huyệt như xích trạch, liệt khuyết, kinh cừ và thái uyên đều nằm trong vùng ảnh hưởng.

Kẻ cầm sỏ giang hồ nhếch môi cười. Y thăm thán phục cách giải đòn kỳ ảo, lạnh lẽ và hiệu quả của Hạ Long Khách. Nó chứng tỏ đối phương đã khổ luyện vũ thuật tới trình độ nhập tâm.

Không dám chậm trễ y vận cổ tay và ngón tay đổi hướng điểm vào khuỷu tay đối thủ. Bật cười lồng lộng vị chúa tể bể Đông biến đòn lạnh lùng khiếp. Ngay lúc ngón tay trỏ của kẻ cầm sỏ giang hồ vừa đổi hướng, bàn tay y chợt khép lại thẳng băng chém xuống cổ tay đoạn trượt xuống khuỷu tay rồi từ triệt thủ biến ra trào công bầu vào yết hầu đoạn mở thành chưởng vỗ vào ngực đối thủ.

Bất cứ vũ sĩ nhiều kinh nghiệm giao tranh đều nhận thấy kẻ cầm sỏ giang hồ lâm vào thế hạ phong. Tay hữu của y đưa ra quá xa không thể rút về để giải đòn một cách mau lẹ và hữu hiệu được.

Dĩ nhiên y có thể dùng tay tả để hóa giải chiêu thức một cách dễ dàng nhưng đối thủ chỉ đánh có một tay mà y lại xử dụng tới hai tay thì e mặt quá. Thân

danh kiếm thủ lấy lưng y đầu chịu làm như vậy.

Ngay lúc bàn tay Hạ Long Khách chạm chòn nơi ngực kẻ cầm sỏ giang hồ rút tay lại. Cử động của y nhanh vô tưởng. Ngón tay trở vừa rút về bỗng xẹt trở ra và mục tiêu của nó chính là huyết lao cung trong lòng bàn tay của Hạ Long Khách.

Buông chuỗi cười dài vị chúa tể bề Đông đình thủ. Đưa vò rượu lên uống một hơi y cất giọng trầm trầm: - Nếu tại hạ không làm thời huynh đài chính là...

Cười nhẹ kẻ cầm sỏ nói nhanh như cổ ý ngăn không cho Hạ Long Khách dứt câu: - Kiến thức quảng bác và kinh lịch nhiều như Hạ huynh thời không làm đâu...

Hạ Long Khách gật gù. Gã biết vì lý do thâm kín nào đó người đối diện không muốn tiết lộ tông tích...

Hồ phu nhân thì thầm: - Làm thế nào tôn ông biết chúng tôi là ai?

Hạ Long Khách trầm giọng nói xuống thật thấp vừa đủ cho hai người đối diện nghe: - Trên đường từ trấn Triều Dương tới Lạng Giang thủ hạ của tôi nghe được tin đoàn do thám đang truy lùng tông tích của huynh đài và quý phu nhân. Họ đã tìm ra tông tích của nhị vị nhưng vì lý do nào tôi không rõ họ lại không ra tay bắt giữ...

Nhìn Hồ phu nhân kẻ cầm sỏ giang hồ thông thả thốt: - Họ cố tình theo dõi để biết tôi đi đâu và làm gì. Huynh tính gặp Đoàn Chí Hạ để bàn chuyện liên kết...

Hạ Long Khách mỉm cười: - Huynh đoán đúng. Khi nghe tin thập đại hiền trang bị đoàn do thám thiêu hủy tôi đoán trước sau gì cũng tới phiên mình nên tìm thế nương tựa. Liên minh với Đoàn Chí Hạ là cách dễ dàng và an toàn nhất. Huynh cũng muốn gặp y?

Kẻ cầm sỏ giang hồ gật đầu: - Tôi cần nhờ y tiến dẫn tới gặp một người. Vậy huynh cứ đi trước rồi chúng ta sẽ gặp nhau ở Đồng Đăng..

Hạ Long Khách đứng lên nói nhanh: - Tôi cần phải đi chỉ huy thủ hạ thiết lập một đường dây liên lạc từ Hạ Long tới Lạng Giang vậy hẹn gặp nhị vị sau...

Về tới phòng trọ kẻ cầm sỏ giang hồ nói với Hồ phu nhân: - Tình hình thay đổi một cách không thuận lợi cho chúng ta. Phu nhân định thế nào?

Trầm ngâm giây lát Hồ phu nhân thở thê:

- Tôi nghĩ chúng ta nên rời thành gấp...

Kẻ cầm sỏ giang hồ gật đầu:

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Mời phu nhân ngồi nghỉ để ngày mai ta lên đường sớm. Từ thành Lạng Giang lên Quảng Uyên không xa lắm nhưng có thể có nhiều bất trắc...Tôi phải đi lo mướn xe...

Hồ phu nhân cười nói đùa: - Tôn ông nại lý do là tiện nội muốn đi ngoạn cảnh phải không?

Cười cười kẻ cầm sỏ giang hồ bước ra cửa. Hồ phu nhân nhìn theo bóng người bạn giang hồ bất đắc dĩ với nhiều tư lự.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Đường Lên Quảng Uyên

Trời tờ mờ sáng. Đường như không cần phải giấu diếm hành tung kẻ cầm sỏ giang hồ mua cỗ xe ngựa lộng lẫy rồi tự mình đánh xe đi lên Đồng Đăng. Ra khỏi thành được chừng nửa dặm y lỏng cương cho ngựa đi thông thả.

- Ủa... Tôi tưởng tôn ông nóng lòng muốn gặp Đoàn Chí Hạ...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười cười:

- Nóng lòng thời tôi cũng nóng lòng nhưng gặp dịp ta cũng nên thưởng thức phong cảnh vùng Lạng Giang cho biết...

Nhìn bao quát phong cảnh hai bên đường xong Hồ phu nhân thông thả lên tiếng:

- Mấy năm gần đây cha chồng tôi thường hay kể chuyện giang hồ cho tôi và Phong nhi nghe mà trong đó vùng biên thùy Lưỡng Quảng được người nhắc nhở nhiều nhất như các địa danh Khau Cáp, Đồng Đăng và Pha Lũy. Người còn nói về danh lam thắng cảnh của vùng Lạng Giang chẳng hạn như núi Công Mẫu...

Giơ ngón tay chỉ dãy núi xanh rì cao ngất nằm dọc theo biên giới nàng cười nói tiếp:

- Sờ dĩ người ta gọi là núi Công Mẫu là vì có hai ngọn núi cao trông giống như hình đàn ông và đàn bà. Lạng Giang có nhiều núi non, hang động, danh lam thắng cảnh như động Tiên, giếng Tiên và núi Tam Thanh. Đây là ngọn núi nằm cách huyện Thoát năm mươi lăm dặm về phía nam, ở bờ bắc sông Kỳ Cùng. Trên đỉnh núi Tam Thanh có viên đá trông giống như hình người đàn bà ngồi với mặt hướng về phương bắc và lưng quay về hướng nam mà người ta gọi là đá Tô Thị vọng phu...

- Mẹ... mẹ... Họ là ai vậy mẹ?

Hồ Phong lên tiếng hỏi khi thấy vài người dân thiểu số đi bộ dọc theo đường.

- Đó là người Nùng, một sắc dân thiểu số sinh sống đông nhất ở vùng biên thùy...

- Mẹ... mẹ... Họ cười và vẫy tay với con...

Hồ phu nhân gật đầu xong quay qua nói với kẻ cầm sổ giang hồ:

- Lát nữa chúng ta sẽ tới Khau Cáp. Đây là một phố đông đúc với nhiều người Hoa, Kinh và dân thiểu số cư ngụ hoặc buôn bán hay trao đổi hàng hóa với nhau. Từ Khau Cáp đi lên chừng ba mươi dặm ta sẽ tới Đồng Đăng rồi mười lăm dặm nữa là ải Pha Lũy...

Đường lên biên thùy Việt Hoa vắng vẻ. Phong cảnh hoang sơ và tịch mịch. Rừng núi ngút ngàn xanh ngắt. Quay nhìn Hồ phu nhân đang im lặng ngắm cảnh núi rừng kẻ cầm sổ giang hồ nói nhỏ: - Càng trò chuyện cùng phu nhân nhiều chừng nào tại hạ càng học hỏi được nhiều điều hay ho và lý thú. Phải nói là tại hạ học khôn mới đúng...

Chép miệng thở dài y thông thả tiếp: - Bí ẩn về cái chết của tiên đế có quá nhiều yếu tố phức tạp, nhiều kẻ mà một kẻ trí óc chậm chạp và không quen suy nghĩ như tại hạ khó có thể khám phá ra được. Phu nhân vốn thông minh, miễn tiếp, giàu suy luận xin vui lòng giải đáp những thắc mắc của vụ án tiên đế...

Hồ phu nhân cười khê cất giọng thánh thót: - Tôn ông khách sáo quá... Tôi còn nợ tôn ông nhiều lắm cho nên nếu giúp được gì tôi sẵn sàng...

Ngừng lại giây lát như để suy nghĩ xong Hồ phu nhân hắng giọng tiếp: - Thoạt nhìn vụ án tiên đế đầy phức tạp và mâu thuẫn song nếu nhận xét kỹ tôi thấy cũng giản dị và không đến nỗi khó khăn để tìm ra giải đáp. Thực ra vụ án bao gồm mấy điểm quan trọng sau đây. Điểm thứ nhất mà ai ai cũng biết là một mình Đỗ Thích không thể nào giết được tiên đế. Như vậy phải có kẻ chủ mưu. Ai là kẻ chủ mưu hành thích tiên đế? Điểm thứ nhì này cũng quan trọng và khó giải đáp nhất. Hiện thời dù không biết chính phạm là ai nhưng ta có thể đoán hẳn phải là một nhân vật có nhiều quyền lực tại Hoa Lư. Tôn ông đồng ý không?

Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu liền. Hồ phu nhân thông thả tiếp: - Chỉ có các quan đại thần trong triều đình mới là kẻ có nhiều quyền lực. Phải có tiền bạc, thế lực, vây cánh họ mới tổ chức được một vụ án phức tạp và tinh vi. Không những có nhiều quyền lực, chính phạm còn phải là kẻ thân cận với tiên đế. Phải thân thiết và được tin nhiệm lắm nên hẳn mới biết được tiên đế ngủ ở đâu, giờ nào. Phải thân cận và được tin nhiệm lắm nên hẳn mới vào ra cung cấm một cách tự do đồng thời đưa Đỗ Thích nhập cung mà không bị lính gác hạch hỏi hay ngăn cản. Ai là kẻ bỏ thuốc mê vào rượu cho tiên đế uống. Đó là điểm thứ ba...

Ngừng lại giây lát Hồ phu nhân cười hỏi: - Tôn ông nghĩ thế nào về điểm thứ ba này?

Trầm ngâm giây lát kẻ cầm sổ giang hồ hắng giọng: - Tôi nói như thế này phu nhân nghĩ xem có lý không. Người bỏ thuốc mê vào rượu cho tiên đế uống phải là kẻ gần gũi và trung thành lắm...

Hồ phu nhân gật đầu mỉm cười. Bất gặp nụ cười đó kẻ cầm sổ giang hồ hỏi: - Phu nhân cười gì. Chắc tôi nói sai rồi...

Hồ phu nhân lắc đầu: - Không. Tôn ông nói đúng ý của tôi. Mời tôn ông cho nghe tiếp... - Nếu kẻ những kẻ trung thành và gần gũi với tiên đế chúng ta phải nhắc nhớ tới nhóm Thiên Long Bát Tướng. Chính họ là người chịu trách nhiệm bảo vệ tính mạng của tiên đế. Họ biết tiên đế ăn món gì, uống rượu gì, ngủ ở đâu và giờ nào. Họ ăn trước khi tiên đế ăn, họ uống trước khi tiên đế uống; do đó nếu tiên đế bị phục rượu thì chính họ đã nhúng tay vào hoặc sơ sót không làm tròn nhiệm vụ của mình. Một trong hai lý do này phải xảy ra thời tiên đế mới bị Đỗ Thích giết chết. Phu nhân nghĩ thế nào?

Hồ phu nhân cười gật đầu nói nửa đùa nửa thực:

- Tôi nghĩ tôn ông không phải là người có trí óc chậm chạp mà chỉ vì tôn ông không quen hay không chịu khó dùng trí óc để suy luận và phán đoán sự việc. Cái gì cũng vậy, nếu không thường xuyên thực tập mình sẽ không làm một cách dễ dàng và nhanh chóng. Bởi vậy cổ nhân mới có câu trăm hay không bằng tay quen...

Kẻ cầm sổ giang hồ gục gặt đầu cũng nói một câu nửa đùa nửa thực:

- Phu nhân nói đúng lắm. Việc chịu khó suy nghĩ tôi học từ phu nhân đó. Bởi vậy cổ nhân ta mới có câu không thầy đố mày làm nên...

Hồ phu nhân bật cười thánh thót khi nghe kẻ cầm sổ giang hồ ăn miếng trả miếng. Nhoẻn nụ cười nàng hắng giọng:

- Tôn ông nghĩ Thiên Long Bát Tướng nhưng tôi lại nghĩ khác. Họ dù thân cận song cũng không thân cận bằng vợ con của tiên đế...

Kẻ cầm sổ giang hồ quay nhìn người bạn đồng hành đắm đắm rồi buột miệng hỏi:

- Phu nhân định ám chỉ Dương hoàng hậu là kẻ chủ mưu hành thích tiên đế ?

Vị phu nhân họ Hồ gật đầu không do dự:

- Nếu không là kẻ chủ mưu thời bà ta cũng là tông phạm, có dính líu hoặc can dự vào cái chết của chồng mình. Tuy nhiên...

Ngừng lại thở một hơi thật dài nàng thong thả tiếp:

- Tôi xin nhắc cho tôn ông biết là đây chỉ là suy luận riêng tư. Chúng ta không thể kết tội một vị quan đại thần hay một bà hoàng hậu bằng suy luận mà phải có bằng chứng hoặc nhân chứng...

Nhìn quanh quát phong cảnh hai bên đường nàng nhẹ thở dài hỏi: - Gặp Đoàn Chí Hạ rồi tôn ông định đi đâu? - Thưa phu nhân tại hạ cũng chưa biết được. Sở dĩ tại hạ tìm kiếm Đoàn Chí Hạ là để nhờ y chỉ nơi cư ngụ của Độc Tiên Ông. Hồ lão trang chủ bảo rằng nếu muốn điều tra về vụ án tiên đế tôi nên bắt đầu bằng cái chết của Trần Gia Bạch. Cái chết của vị cố chương môn phái Cổ Loa có liên hệ mật thiết với cái chết của tiên đế...

Quay sang nhìn Hồ phu nhân kẻ cầm sổ giang hồ hỏi: - Phu nhân muốn nói điều gì mà lại hỏi tôi câu đó?

Kín đáo thở dài vị phu nhân họ Hồ cười nói lảng: - Tôn ông nhắc tôi mới nhớ. Kẻ nào giết Trần Gia Bạch thời cũng chính là thủ phạm hành thích tiên đế. Chúng ta đã biết Trần Gia Bạch chết vì chất độc cho nên cũng dễ tìm...

Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu: - Phu nhân nói đúng. Nếu Độc Tiên Ông chính là kẻ hạ độc giết chết Trần Gia Bạch thời dễ dàng lắm. Tại hạ chỉ e lão chối tội của mình hoặc lão không phải là thủ phạm

Hồ phu nhân gật đầu trầm ngâm thật lâu mới lên tiếng: - Tôi nghĩ nếu muốn tìm tội chứng có về cái chết của Trần Gia Bạch và tiên đế tôn ông nên bắt đầu từ phạm trường là Hoa Lư. Đó chính là nơi cư ngụ của thủ phạm cho nên cũng là nơi có nhiều manh mối nhất. Chúng ta sắp tới Khau Cấp rồi?

Thấy mặt trời gần đứng bóng kẻ cầm sổ giang hồ cười: - Qua khỏi Khau Cấp ta sẽ dừng lại cho ngựa nghỉ ngơi và dùng cơm trưa...

Lát sau họ trông thấy nhà cửa lác đác và người đi lại thưa thớt. Phố Khau Cấp dân cư khá đông đúc. Xe đi chậm chậm cho Hồ Phong ngắm cảnh xong từ từ ra khỏi phố. Đi được vài dặm kẻ cầm sổ giang hồ ghim cương cho ngựa dừng lại đoạn diu Hồ phu nhân xuống xe. Hồ Phong lấy thức ăn và nước uống cho ngựa. Hồ phu nhân trao cho con và kẻ cầm sổ giang hồ phần cơm trưa đạm bạc. - Ừa... Phu nhân không ăn sao?

Hồ phu nhân lắc đầu nói nhỏ: - Thưa tôn ông tôi không đói lắm...

Nhìn rừng cây xanh ngút ngàn nàng thở dài nói nhỏ: - Khi tới Hoa Lư tôi nghĩ tôn ông nên kín đáo dò la xem trong các vị quan đại thần tại Hoa Lư ai là người có ý muốn làm vua nước ta...

Kẻ cầm sổ giang hồ chậm chậm gật đầu. Hồ phu nhân lại thở dài lẩm bầm: - Biết đâu chuyện Hồ gia trang bị thiêu hủy cũng liên quan tới vụ án tiên đế khiến cho gia đình tôi tan nát và thân này phải nhiều nỗi truân chuyên...

Kẻ cầm sổ giang hồ quay nhìn Hồ phu nhân. Y thấy hai mắt nàng long lanh có lệ. Dường như có chút tội nghiệp dấy lên trong lòng một kẻ ít nói và lạnh lùng như y.

- Sau khi gặp Đoàn Chí Hạ xong tôi sẽ tìm cho phu nhân một chỗ an toàn để sinh sống và nuôi dưỡng cháu Phong ...

Hồ phu nhân mỉm cười dù chỉ là nụ cười gượng gạo: - Đa tạ tôn ông. Tôi cũng biết thuở trời đất nổi cơn gió bụi thời khách má hồng phải nhiều nỗi truân chuyên cho nên không nề hà chuyện gian truân cực khổ. Và lại Phong nhi xuất thân từ giới giang hồ cho nên có lưu lạc đó đây cũng là chuyện phụ nghiệp từ nết thừa...

Ngừng lại giây lát vị phu nhân họ Hồ nhìn người đối thoại và hỏi một câu với giọng nghiêm nghị: - Thưa tôn ông ở đâu là nơi an toàn cho mẹ con tôi ?

Kẻ cầm sổ giang hồ cười gượng. Y không thể trả lời câu hỏi của Hồ phu nhân. Bị đoàn do thám triều đình truy nã thời chắc chắn không có một chỗ nào an toàn cho mẹ con nàng Ngay cả y cũng vậy. Dù ít hay nhiều, dù muốn hay không muốn y đã trở thành kẻ đối nghịch với triều đình mà đại diện là đoàn do thám Hoa Lư. Y chưa chắc có một chỗ an toàn để nương náu kia mà. Y chỉ có một cách duy nhất là chạy trốn bằng hành động lưu lạc giang hồ. Nhưng liệu y chạy trốn được bao lâu.

Trầm ngâm thật lâu kẻ cầm sổ giang hồ lại lên tiếng hỏi: - Theo tôi lưu lạc giang hồ phu nhân không ngại tiếng đời dèm pha dị nghị...

Hồ phu nhân gật đầu cất giọng buồn buồn: - Tôi nghĩ đến điều này nhiều lần lắm thưa tôn ông. Nhà tan cửa nát, mất chồng lại thêm chết hụt mấy lần khiến thân tôi chẳng khác nào lục bình trôi theo nước. Tự biết thân phận bọt bèo của mình cho nên dù miệng đời có dèm pha tôi cũng cần răng mà chịu...

Ngừng lại giây lát vị phu nhân họ Hồ thở hơi dài hắt hiu nói tiếp: - Việc mình làm mình biết. Và lại tôi và tôn ông không có làm chuyện gì trái với lương tâm thời ngại gì tiếng thị phi của thiên hạ... Số phận của tôi chắc còn phải long đong lâu lắm...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nhẹ: - Điều đó người ta gọi là " Bất phong trần phải phong trần, cho thanh cao mới được phần thanh cao " thưa phu nhân...

Đưa mắt nhìn ngắm phong cảnh tịch mịch và quanh hiu của núi rừng Hồ phu nhân thở dài nhẹ: - Thừa tôn ông. Tôi có ý kiến như thế này. Tuy cha là một vũ sĩ giang hồ song Phong nhi chưa thụ nghiệp cùng ai cả. Nếu không chờ thời xin tôn ông nhận Phong nhi làm đệ tử để nó có cơ hội rèn luyện võ thuật. Nếu tôn ông trở thành sư phụ của Phong nhi thời ít ra chúng ta cũng có chút liên hệ...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nói: - Cháu Phong xuất thân từ một đại trang lừng lẫy trong giới giang hồ Đại Việt cho nên tôi rất hân hạnh được làm thầy của cháu. Tuy nhiên chỉ có điều trở ngại là tôi chưa có phép của sư phụ...

Thấy Hồ phu nhân có vẻ buồn khi bị mình từ chối kẻ cầm sổ giang hồ mau mắn tiếp: - Điều này không có nghĩa là tôi không thể truyền thụ võ thuật cho cháu Phong thừa phu nhân...

Hồ phu nhân tươi cười gật đầu

- Mời tôn ông...

Quay sang con trai nàng nói với giọng nghiêm nghị: - Mẹ đã yêu cầu ân nhân truyền dạy võ nghệ cho con vậy con hãy tuân lệnh của ân nhân và cố gắng nghe lời người dạy bảo...

Vốn là đứa trẻ thông minh và hiếu thảo và lại đã từng chứng kiến ân nhân múa kiếm giết người nên Hồ Phong rất thích thú được học múa kiếm: - Thúc thúc...Cháu thích múa kiếm giống như thúc thúc đó...

Nói xong nó đưa bàn tay hất ngược về sau vai. Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu cười xong cất giọng nghiêm nghị: - Tuy không phải là sư phụ của cháu song trước khi truyền dạy võ thuật ta muốn nói với cháu vài lời. Học võ trước nhất là để bảo vệ cho tính mạng của mình hoặc của người khác ...

Hồ Phong vọt miệng nói liền: - Nếu biết võ con sẽ bảo vệ cho mẹ con khỏi bị người ta ăn hiếp phải không thúc thúc?

Kẻ cầm sổ giang hồ cười thốt: - Đúng... Nếu biết võ thật giỏi cháu sẽ không bị người khác ăn hiếp và đánh đập... - Như vậy nếu biết võ giỏi con sẽ đánh lại thằng cha đã đánh con ở Đông Triều. Nó đánh con đau lắm tới bây giờ con vẫn còn nhớ. Nó còn ăn hiếp mẹ con nữa thúc thúc. Không biết nó muốn gì mà bắt mẹ con cời áo...

Hồ phu nhân bùm miệng không cho con nói tiếp. Kẻ cầm sổ giang hồ trông thấy mắt nàng long lanh ngấn lệ. Y nói với Hồ Phong bằng giọng nghiêm nghị: - Từ nay nếu cháu chuyên cần luyện võ thời sẽ không bị ai đánh đập đồng thời không để cho bất cứ ai hiếp đáp mẹ cháu nữa...

Hồ Phong vui vẻ gật đầu. Kẻ cầm sổ giang hồ tiếp: - Muốn luyện võ trước nhất cháu phải luyện nội lực, một sức mạnh tiềm tàng trong cơ thể của mình. Không có nội lực một vũ sĩ khó thi triển võ thuật tới mức tinh hoa được...

Có lẽ biết Hồ Phong không hiểu nội lực là gì y nhặt lấy một khúc gỗ xong nói lớn: - Cháu hãy nhìn cho kỹ để biết nội lực quan trọng như thế nào...

Dứt lời y bóp mạnh. Không chịu nổi kinh lực mạnh mẽ khúc gỗ vỡ vụn thành mấy mảnh. Hồ Phong trở mắt nhìn với vẻ thần phục và kinh ngạc.

Vung tay cấp lấy Hồ Phong, kẻ cầm sổ giang hồ tung mình lên không cao mấy trượng đoạn đáp nhẹ xuống cành cây rồi chuyển từ cây này sang cây khác lẹ làng và dễ dàng như chim. Lát sau y buông mình rơi xuống chỗ cũ.

Vừa đứng xuống đất Hồ Phong nói liền: - Thúc thúc dạy con luyện nội lực đi... - Luyện nội lực là một việc lâu dài và đòi hỏi nhiều kiên nhẫn. Từ từ ta sẽ chỉ cho cháu phương pháp luyện nội lực. Bây giờ ta chỉ cho cháu cách múa kiếm. Ừa là kiếm sĩ mà không có kiếm thời không oai phong chút nào...

Dứt lời y cùng Hồ Phong đi dài dài theo lẽ đường. Kiếm được cành cây vừa ý y dùng dao gọt dẻo cành cây thành thanh kiếm gỗ cho Hồ Phong. Thằng bé thích thú múa may vun vút. Kẻ cầm sổ giang hồ thông thả thốt:

- Kiếm thuật của ta khác hẳn lối múa kiếm thông thường của mọi người. Cháu hãy xem cho kỹ...

Kẻ cầm sổ giang hồ hất ngược bàn tay về sau vai ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Rẹt... Thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ đâm vào mục tiêu tưởng tượng xong tra vào vỏ trở lại. Hồ Phong la lớn: - Thúc thúc làm lẹ quá con không thấy gì hết ...

Kẻ cầm sổ giang hồ ra tay thật chậm. Không kể Hồ Phong mà ngay cả Hồ phu nhân cũng trông thấy rõ ràng bàn tay của kẻ cầm sổ giang hồ hất ngược về sau vai ngay chỗ chuôi kiếm ló lên xong thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ đâm vào mục tiêu rồi tra vào vỏ trở lại.

Hồ phu nhân đã từng chứng kiến trượng phu của nàng biểu diễn kiếm thuật nên biết thuật xử kiếm của kẻ cầm sổ giang hồ hoàn toàn khác biệt. - Cháu hãy nhớ kỹ là kiếm thuật của ta bao gồm ba động tác rút kiếm, đâm trúng mục tiêu và tra kiếm vào vỏ... - Có vậy thôi hả thúc thúc... Dễ ợt... - Phải giản dị và dễ ợt... Bởi vì kiếm thuật của ta chỉ có một chiêu. Học thành chiêu kiếm đó cháu thừa sức đương danh trong giới giang hồ nước ta...

Hồ phu nhân chột xen lời: - Một chiêu ư... Tôn ông nói đùa...

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu cười: - Thừa phu nhân tôi nói thực. Kiếm thuật của tôi chỉ có một chiêu duy nhất. Với chiêu đầu tiên tôi đã đâm chết đối thủ rồi thời cần gì tới chiêu thứ nhì...

Hồ phu nhân im lặng. Nàng đã thấy kẻ cầm sổ giang hồ thi triển kiếm thuật hạ sát nhân viên do thám tại Đông Triều để cứu tính mạng của mình.

Chỉ dẫn cận kề và rành mạch cho Hồ Phong về động tác rút kiếm xong kẻ cầm sổ giang hồ nói với Hồ phu nhân: - Ta phải đi nhanh lên mới kịp tới Đồng

Đặng chiều hôm nay...

Hồ phu nhân nói trong lúc leo lên xe: - Tôn ông không đợi Hạ Long Khách ư...

Thúc ngựa chạy nhanh kẻ cầm sổ giang hồ đáp: - Không cần. Y biết cách tìm ra Đoàn Chí Hạ. Không chừng y tới Đồng Đăng trước ta và gặp họ Đoàn trước ta nữa kia...

Vừa nói y vừa nháy mắt ra hiệu cho Hồ phu nhân. Cả hai cười cười khi thấy Hồ Phong kiên nhẫn và đều đặn hát ngược bàn tay về sau vai ngay chỗ chuỗi kiếm lơ lửng. Nó bắt đầu luyện kiếm để mang lấy cái nghiệp vũ sĩ.

Trời chạng vạng. Họ từ từ đi vào Đồng Đăng. Máy cấn nhà lụp xụp. Đường đất đỏ hoạc. Dân cư thưa thớt. Xe dừng trước một tiệm tạp hóa tồi tàn mà chủ quán chắc là người Tàu. Kẻ cầm sổ giang hồ nói mấy câu, mua chút thức ăn khô rồi lại leo lên xe. - Chúng ta đi tiếp thưa tôn ông?

Hồ phu nhân hỏi nhỏ. Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu:

- Ở đây không có phòng trọ. Chắc phu nhân không ngại ngủ ngoài trời...

Hồ phu nhân tươi cười thốt: - Hoàn toàn không. Đối với tôi bây giờ nệm ẩm chăn êm hay màn trời chiếu đất cũng đều giống như nhau. Tôn ông hãy đi tìm chỗ mau lên vì trời đã tối rồi...

Kẻ cầm sổ giang hồ im lặng thúc ngựa chạy ra khỏi Đồng Đăng. Chốc sau y dừng xe cạnh gốc cây cổ thụ rườm rà.

Trong lúc hai thầy trò đi kiếm củi khô Hồ phu nhân lo dọn bữa cơm tối và mừng mền chiếu gối. Ôm cũi về kẻ cầm sổ giang hồ dạy Hồ Phong cách đánh lửa. Thắng bé kiên nhẫn lắm. Nó hồ reo thích thú khi thấy cây khô bắt lửa cháy sáng rực. Trong lúc ăn uống kẻ cầm sổ giang hồ nói với Hồ Phong: - Ăn xong ta sẽ chỉ cho cháu phương pháp luyện nội lực. Đây là việc làm mất nhiều công sức nhất trong võ thuật...

Thu dọn thức ăn xong Hồ phu nhân chăm chú nhìn kẻ cầm sổ giang hồ chỉ dạy con mình cách luyện nội lực. Nàng lắng nghe giọng nói trầm trầm của ân nhân vang trong đêm tối thâm u: - Mỗi môn phái, gia trang hoặc nhà nhà của giới giang hồ nước ta đều có phương pháp đặc biệt để luyện nội lực. Tự trung đó chỉ là một cách thức bí truyền để gia tăng và phát huy sức lực tiềm tàng trong cơ thể của con người. Cách thức luyện nội lực của ta tạm chia làm hai bước là tọa thiền và hô hấp. Phong nhi cháu hãy nhìn cho kỹ ...

Hồ Phong và Hồ phu nhân chăm chú nhìn cách ngồi kỳ lạ của kẻ cầm sổ giang hồ. Y ngồi xếp bằng trên mặt đất, lưng thẳng, vai thẳng, hai chân gấp lại, bàn chân phải đặt lên đùi trái, bàn chân trái đặt lên đùi phải, hai tay gấp lại, hai bàn tay lật ngửa đặt lên đùi, bàn tay phải đặt lên lòng bàn tay trái và hai ngón tay cái gần chạm với nhau. Đầu hơi cúi xuống, hai mắt mở lớn y nhìn không chớp vào khoảng không trước mặt.

Ngồi yên trong tư thế đó y nói với Hồ Phong mà dường như muốn cho cả Hồ phu nhân nghe nữa: - Đây là tư thế tọa thiền của đức Phật Thích Ca cách đây hơn ngàn năm và mãi cho tới nay vẫn còn được các vũ sĩ giang hồ tập luyện với mục đích làm cho khí hòa, thần định và tâm bình...

Hồ Phong được lệnh tọa thiền. Sau khi chỉ dẫn và sửa chữa cho đúng cách y tiếp tục giảng dạy: - Bây giờ cháu bắt đầu động tác hít thở. Hít vào bằng mũi và thở ra cũng bằng mũi. Hít hơi vào xong từ từ thở ra. Hít hơi vào đều đặn, chậm rãi và thở ra cũng giống như thế. Khi hít hơi vào cháu hãy thầm đếm một rồi khi thở ra lại đếm hai và cứ như thế mà tiếp tục cho tới mười xong trở lại một...

Người dạy thừa kiên nhẫn còn người học lại thông minh và chịu khó nên lát sau Hồ Phong đã ngồi im luyện cách thức để làm cho tâm bình thần định khí hòa.

Kẻ cầm sổ giang hồ ra dấu cho Hồ phu nhân tới ngồi cạnh đồng lửa. Quang cảnh núi rừng thê lương và lạnh lẽo. Không khí ẩm ướt và rét mướt. Hồ phu nhân xuyết xoa kêu lạnh dù đã mặc chiếc áo bông dày cộm - Tôn ông thấy Phong nhi có thể học võ được không?

Kẻ cầm sổ giang hồ cười xòa nói đùa: - Ngay cả phu nhân còn học võ được huống hồ gì cháu Phong. Cháu là một đứa trẻ thông minh, chịu khó và thể chất khỏe mạnh nên nếu chuyên cần luyện tập sẽ tiến nhanh lắm...

Hồ phu nhân cười nói: - Tôi mà học võ. Tôn ông nói đùa làm chi...

Khẽ lắc đầu kẻ cầm sổ giang hồ nói với giọng nghiêm nghị: - Tôi không đùa đâu thưa phu nhân. Phu nhân chỉ cần luyện nội lực thôi cũng tốt rồi. Nó sẽ giúp cho phu nhân đầy đủ sức khỏe để chống lại nắng mưa và bệnh tật...

Hồ phu nhân cười nói: - Tôi chỉ muốn luyện nội lực thôi. Dù sức chịu đựng sương gió và khỏi bệnh hoạn là tôi mãn nguyện rồi... - Nếu phu nhân muốn như vậy thì dễ dàng lắm. Chỉ cần mỗi đêm tọa thiền chừng một canh thôi. Ngoài ra tôi sẽ chỉ cho phu nhân vài miếng võ phòng thân. Học xong vài chiêu cầm nã thủ này phu nhân thừa sức bảo vệ mình không sợ bị người ta bắt cóc áo...

Khuôn mặt của Hồ phu nhân chợt đỏ bừng vì câu nói sau cùng của kẻ cầm sổ giang hồ. Cúi mặt xuống như để che dấu thẹn thùng nàng suy nghĩ giây lát rồi thỏ thẻ:

- Tôi bằng lòng...Tôn ông chỉ cho tôi cách luyện nội lực đi...

Kẻ cầm sổ giang hồ từ từ chỉ cho nàng cách thức tọa thiền. - Ừa... Tôn ông chỉ cho tôi cách tọa thiền khác hơn của Phong nhi à...

Hồ phu nhân lên tiếng. Kẻ cầm sổ giang hồ nhẹ cười: - Phu nhân nhận xét đúng lắm. Cách thức của phu nhân tọa thiền là cách bán tọa thiền dành cho

những người đã có tuổi rồi mới luyện võ. Vì xương cốt cứng cáp cho nên nếu ngồi theo cách của cháu Phong phu nhân sẽ không được thoải mái lắm..

Hồ phu nhân gật đầu ngồi im tọa thiền. Lát sau nàng lại lên tiếng: - Tôn ông.. - Phu nhân có điều chi muốn hỏi... - Tôi cố gắng đếm từ một tới mười cho khỏi bị lộn xộn mà đếm hoài không được... - Tôi biết vì tôi cũng đã trải qua tình trạng này. Sở dĩ phu nhân đếm hụt là do tạp niệm. Tạp niệm là những suy tư hay ý nghĩ đã có sẵn trong trí não của chúng ta. Tạp niệm phát sinh từ tri thức bởi vậy người học nhiều hiểu rộng, người hay suy nghĩ có nhiều tạp niệm hơn người thật thà, chất phác và ít học. Tri thức là căn bệnh lớn nhất của con người thừa phu nhân. Tri thức phát sinh ra phiền não, là đầu mối của tham sân si, là căn nguyên của dục, là cội nguồn của tội lỗi..

Ngừng lại giây lát kẻ cầm sổ giang hồ thông thả tiếp: - Phu nhân chớ nên cố gắng dẹp bỏ tạp niệm bởi vì càng cố gắng chừng nào tạp niệm sẽ hiện lên nhiều chừng đó. Tâm tư của chúng ta giống như mặt nước mà tạp niệm là bụi bặm. Để yên tự nó theo thời gian sẽ lắng đọng. Tạp niệm đến rồi đi, tự nhiên như gió vào nhà trống. Bằng phương cách tọa thiền từ từ phu nhân sẽ tiến tới tình trạng khí hòa, thần định, tâm bình; từ đó tạp niệm tự nhiên biến mất mà không cần phải cố gắng dẹp bỏ. Nếu tọa thiền thời phu nhân không cần phải ngủ nhiều cũng vẫn thấy khỏe khoắn và cơ thể không bị mệt mỏi..

Đêm lặng lẽ trôi. Bên cạnh đồng lửa cháy bập bùng ba người vẫn còn ngồi im lìm trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nhất Kiếm Trấn Tam Phương

Vàng kim ô bắt đầu ửng đỏ nơi phương đông. Chim kêu ríu rít trên cành cây. Chiếc xe ngựa chậm chạp lăn bánh. Đường mỗi lúc một hẹp hơn, hoang vu và vắng vẻ hơn.

- Quảng Uyên ở đâu thưa tôn ông?

Liếc mắt quan sát phong cảnh hai bên đường kẻ cầm sổ giang hồ thốt:

- Quảng Uyên là một vị trí nằm dọc theo biên giới cách Đồng Đăng hơn trăm dặm về hướng đông bắc. Từ Đồng Đăng chúng ta phải đi Văn Quan, Thất Khê thuộc phủ Tràng Định rồi lên Thạch An và sau đó theo đường xuyên sơn đi tới Quảng Uyên. Từ Đồng Đăng tới Quảng Uyên chắc chúng ta phải đi mất bảy tám ngày nếu không có gì rắc rối..

Kẻ cầm sổ giang hồ ngừng nói đưa mắt quan sát phong cảnh hai bên đường. Y mỉm cười khi thoáng thấy có bóng người khi ẩn khi hiện trong rừng cây. Giọng nói của y trầm trầm cất lên:

- Tuy là nơi heo hút gió nhưng Quảng Uyên lại đông dân cư nhờ có các mỏ kim khí như vàng hay bạc. Theo chỗ tôi được biết thời đa số dân cư ngu là người Nùng, Hoa và người Kinh của chúng ta. Đường như Quảng Uyên chính là tổng đàn của Đoàn Chí Hạ. Phu nhân có thấy gì không?

- Tôi thấy có bóng người khi hiện khi ẩn trong rừng..

- Phu nhân nhận xét đúng. Chắc họ là người của Đoàn Chí Hạ theo dõi ta..

Giục ngựa chạy nhanh hơn y nói với Hồ Phong:

- Tôi Quảng Uyên ta sẽ mướn thợ rèn cho cháu một thanh kiếm khác...

- Kiếm thật hả thúc thúc...

- Phải.. Kiếm thật bằng sắt tốt hơn thanh kiếm gỗ này nhiều lắm..Nói tới đó y vội ghì cương ngựa lại khi thấy một đoàn nhân mã xuất hiện. Hạ Long Khách cỡi ngựa song song với một thanh niên lạ mặt. Hai bên tới gần cho y thấy người lạ tuổi ước ba mươi ngoài, mày rậm, mắt sâu và sáng long lanh. Thoạt trông thanh niên có phong cách uy nghi và chừng chặc. Ngựa còn cách xe đôi bước thanh niên hơi nghiêng mình thi lễ cùng kẻ cầm sổ giang hồ và Hồ phu nhân:

- Đoàn Chí Hạ tôi hân hạnh được gặp huynh đài và Hồ phu nhân..

Hồ phu nhân cung kính thi lễ cùng vị chúa tể ăn cướp còn kẻ cầm sổ giang hồ cười thốt:

- Từ lâu nghe danh Đoàn thủ lĩnh rên khắp vùng biên giới Hoa Việt và trong giới giang hồ Đại Việt. Nay gặp đây thật là tam sinh hữu hạnh..

Vị chúa cướp biên thùy bật cười sang sảng:

- Danh của tôi tuy có lẫy lừng nhưng làm sao sánh được danh vị đệ nhất kiếm thủ của giới giang hồ Đại Việt của huynh đài..

- Ai nói với huynh đài như vậy...

- Giang hồ đồn chứ còn ai nữa...

Đâm chết Bất Bình Thủ Hồ Châm, Nhị Quyền Vô Sở Đắc, Ngự Vương Trầm Lăng...bằng một chiêu kiếm thời huỳnh đài quả không hổ danh tay kiếm hạng nhất đương thời. Phục tài đã đánh Đoàn tôi còn phải cảm ơn huỳnh đài nữa. Nhờ huỳnh hạ sát Bất Đại Vương mà tôi bắt chiến tự nhiên thành thủ lĩnh của Lạng Sơn, Cổ Loa, Đại La và một vùng sông nước bao la của nước ta...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười lớn:

- Thế ư... Nghe Đoàn thủ lĩnh nổi danh hiệp nghĩa khắp dãy biên thủy hai nước nay lại lan xuống vùng trung châu thời dân lành chắc sẽ được che chở và giúp đỡ nhiều hơn...

Kẻ cầm sổ giang hồ chưa dứt lời Hồ phu nhân đột ngột xen lời:

- Tôn ông đã giúp cho Đoàn thủ lĩnh một việc lớn thời nay nhờ và một việc nhỏ chắc Đoàn thủ lĩnh sẽ không từ nan...

Đoàn Chí Hạ cười rộ:

- Dĩ nhiên là tôi sẽ hết lòng. Đoàn tôi là kẻ ân oán rất phân minh. Tuy nhiên chuyện đó ta sẽ bàn sau. Bây giờ tôi kính mời nhị vị về tổng đàn nghỉ ngơi. Chúng ta còn nhiều chuyện để nói lắm...Phải mất hơn hai ngày đi ngựa và dùng toàn đường tắt họ mới về tới tổng đàn của Đoàn Chí Hạ. Đây là một vị trí nằm trong thung lũng chỉ có mỗi lối ra vào duy nhất. Doanh trại cất san sát. Binh sĩ đi lại nườm nượp. Đoàn Chí Hạ thân đưa khách vào ngôi nhà khang trang và rộng rãi.

- Kính mời huỳnh đài và Hồ phu nhân tẩy sạch bụi giang hồ rồi nghỉ ngơi xong chiều tối Đoàn tôi sẽ có tiệc mọn để mừng cuộc gặp gỡ hiếm có này...

- Đa tạ Đoàn huỳnh. Tôi xin nhờ huỳnh giúp cho việc nhỏ. Cháu Phong đây bắt đầu luyện võ nên cần một thanh kiếm...

- Thế ư... Kiếm thời tôi có thiếu gì. Nếu huỳnh không chê tôi sẽ tặng cho cháu một thanh kiếm quý...

- Đa tạ Đoàn huỳnh. Tuy nhiên cháu Phong luyện kiếm theo một đường lối riêng nên phải có một thanh kiếm đặc biệt. Tôi cần một tay thợ giỏi đúc cho một thanh kiếm theo ý của mình...

Đoàn Chí Hạ gục gặt đầu:

- A... Tôi hiểu rồi... Huynh và cháu Phong hãy theo tôi tới xưởng rèn vũ khí...Kẻ cầm sổ giang hồ giải thích tỉ mỉ cho người thợ rèn biết rõ ý muốn của mình. Chừng cạn tuần trà Hồ Phong mừng rỡ mân mê thanh kiếm đầu tiên trong đời vũ sĩ của mình.

Tiệc rượu diễn ra trong khách sảnh nhỏ song ẩm cúng và thân mật. Năm người ngồi quanh chiếc bàn tròn bằng gỗ lim bóng loáng. Đoàn Chí Hạ ngồi chủ vị, bên trái y là Hạ Long Khách còn kẻ cầm sổ giang hồ ngồi bên phải. Cạnh y là Hồ phu nhân và Hồ Phong. Nâng chén rượu lên vị chúa tể lặc lưỡi cười nói:

- Kính mời chư vị...

Chủ khách nhấp ngụm rượu xả giao xong họ Đoàn tiếp:

- Huynh đài lặn lội đường xa mấy trăm dặm để tìm gặp tôi chắc phải có chuyện gì quan trọng lắm...

Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu hỏi:

- Hai huỳnh chắc biết vị cổ chương môn Cổ Loa phải là Trần Gia Bạch ?

Liếc Hạ Long Khách xong họ Đoàn ứng tiếng:

- Tôi nghe danh thôi chứ chưa hề gặp mặt. Nghe giang hồ đồn ông ta là một kiếm thủ lỗi lạc trong giới giang hồ nước ta. Tiếc thay ông ta lại chết sớm...

- Trần Gia Bạch qui tiên lúc đang nắm giữ chức vụ thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư. Người ta đồn ông ta ngộ bệnh mất song thực ra ông ta đã bị hạ độc chết...Kẻ cầm sổ giang hồ ngừng nói. Đoàn Chí Hạ và Hạ Long Khách nhìn nhau với vẻ kinh ngạc vì lời tiết lộ trên. - Một vũ sĩ giang hồ mà nội ngoại công phu đều luyện tới mức hóa hầu như Trần Gia Bạch tất nhiên không thể chết vì thứ chất độc tầm thường. Sau này phái Cổ Loa mới khám phá ra vị chương môn của họ bị chết bởi thứ chất độc vô sắc vô hương mà khi phát tác không lưu lại vết tích nào. Các tay giang hồ dụng độc trong nước ta không nhiều lắm mà kẻ nổi tiếng nhất chính là Độc Tiên Ông...Đoàn Chí Hạ hỏi cau mày đồng thời thần sắc của y cũng có phần khác lạ. Điều này không lọt khỏi sự quan sát tinh tế của kẻ cầm sổ giang hồ. Ngay cả Hạ Long Khách và Hồ phu nhân cũng nhận ra.

- Khoảng một tháng sau ngày Trần Gia Bạch chết đến lượt Tiên Đế và Nam Việt Vương Đinh Liễn bị hành thích. Nắm chức vụ thủ lĩnh đoàn do thám Trần Gia Bạch trực tiếp bảo vệ sinh mạng của tiên đế cho nên đầu độc họ Trần là thủ phạm đã loại trừ được một trở ngại lớn trong việc hành thích tiên đế. Tóm lại nếu tìm ra kẻ đầu độc Trần Gia Bạch tôi có thể khám phá ra ai là chính phạm trong vụ hành thích tiên đế...

Ngừng lại nhấp ngụm trà kẻ cầm sổ giang hồ thông thả tiếp:

- Tháng trước đây tôi có gặp Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa. Hồ lão trang chủ nói với tôi là nếu muốn biết nơi cư ngụ của Độc Tiên Ông tôi phải tìm gặp Đoàn huynh...

Kẻ cầm sỏ giang hồ ngừng lời. Thật lâu Đoàn Chí Hạ mới thở hơi thật dài. Uống cạn chén rượu đầy y cất giọng trầm trầm:

- Tuy sống nơi hoang vu rừng rú lại sanh sau đẻ muộn song tôi được gia phụ nhắc tới tên của tiên đế nhiều lần. Do đó tôi hết sức ngưỡng mộ một bậc đại anh hùng như tiên đế...

Ngừng lại rót đầy chén rượu xong họ Đoàn thông thả tiếp:

- Bấy lâu nay thiên hạ thường hay thắc mắc về thân thế cũng như lai lịch của tôi. Họ tự hỏi tại sao một vũ sĩ thuộc giới giang hồ Đại Việt lại được toàn thể dân tộc thiếu số ngưỡng mộ và tuân phục ...

Đoàn Chí Hạ ngừng nói tợp ngụm rượu. Hồ phu nhân thông thả lên tiếng:

- Xin Đoàn thủ lĩnh cho tôi được phép xen vào câu chuyện. Trong lúc trà dư tửu hậu cha chồng và phu quân của tôi thường hay mạn đàm về những giai thoại lý thú trong giang hồ và tôi có nghe họ nhắc nhở tới tên Đoàn thủ lĩnh...

Tam Phương Quất Đoàn Chí Hạ bật cười sang sảng:

- Mời phu nhân cho nghe tiếp...

Giọng nói thanh tao của vị phu nhân họ Hồ vang đều trong khách sảnh im lặng:

- Trong đời lưu lạc cha chồng tôi tình cờ kết bạn với một vũ sĩ giang hồ kỳ lạ.

Tuy sinh ra trong một gia đình giàu sang song ông ta lại đam mê võ thuật và thích đời sống phiêu bạt sông hồ. Trở thành bạn thân cả hai trôi nổi giang hồ thời gian rồi sau đó tham gia cuộc binh loạn mười hai sứ của Đinh Tiên Hoàng đế. Sau khi lên ngôi tôn Tiên Đế có ban thưởng tiền bạc, đất đai và bổng lộc song ông ta không nhận mà lại tiếp tục sống đời lưu lạc giang hồ. Bẵng đi thời gian một hôm cha chồng tôi nhận được lời mời tham dự đám cưới của vị vũ sĩ giang hồ này. Ông ta kết duyên cùng một nàng sơn nữ sắc nước hương trời đồng thời là con gái duy nhất của vị thủ lĩnh dân Nùng vùng biên thùy Hoa Việt...

Hồ phu nhân ngừng nói và Đoàn Chí Hạ cười cười hỏi:

- Phu nhân biết vị vũ sĩ giang hồ này tên là gì không?

Khẽ nhấp ngụm trà Hồ phu nhân thỏ thẻ: - Tôi có hỏi song không biết vì lý do gì mà cha chồng tôi không chịu thổ lộ tên tuổi của ông ta. Người chỉ nói ông ta họ Đoàn...

- Già này có thể trả lời câu hỏi đó...

Mọi người đồng quay nhìn một thiếu phụ đang đứng nơi cửa. Dù có tuổi, dù ăn mặc giản dị song thiếu phụ có một nhan sắc tuyệt vời. Nếu so sánh thời lúc còn trẻ thiếu phụ còn đẹp hơn Hồ phu nhân.

Hồ phu nhân tủm tỉm cười dường như sớm nhận ra thiếu phụ là ai. Đứng lên cung kính thi lễ nàng tươi cười thốt:

- Được nghe giai thoại lý thú về Đoàn bá mẫu cháu ước ao gặp mặt. Nay tình cờ hội kiến cháu mới biết lời đồn đại về bá mẫu còn kém xa sự thực...

Uyển chuyển bước tới bàn khách đang ngồi thiếu phụ gơ tay ra dấu cho mọi người an vị đoạn ngồi vào chiếc ghế cạnh con trai của mình. Nhìn mọi người bà ta tươi cười nói:

- Nghe trẻ nói Đoàn nhi có khách miền xuôi tới thăm ta tò mò muốn biết là ai...

Hạ Long Khách hắng giọng:

- Đoàn bá mẫu... Tôi xin hỏi bá mẫu ai là người nổi danh nhất trong giang hồ hiện nay...

Đoàn phu nhân trả lời không chút do dự:

- Ta nghe trẻ nói nhân vật nổi tiếng nhất giang hồ hiện nay là một kiếm sĩ trẻ tuổi...

Cười ha hả Hạ Long Khách chỉ vào kẻ cầm sỏ giang hồ:

- Y đang ngồi trước mặt bá mẫu đó...Đoàn phu nhân nhìn đăm đăm vào thanh niên trẻ tuổi trước mặt mình rồi cười hỏi: - Thế ư... Cháu đây là người có danh là "kẻ cầm sỏ giang hồ"...

- Thừa phu nhân... Danh xưng "kẻ cầm sỏ giang hồ" thời tôi xin nhận còn nhân vật nổi danh nhất giang hồ thời tôi không dám nhận...

Đoàn phu nhân chép miệng thở dài:

- Trẻ tuổi mà tài cao như vậy cháu đúng là trang tuấn kiệt mà bất cứ cô gái nào cũng đều mơ ước được kết tóc xe tơ... Thấy cháu ta nhớ lại thân phụ của Hạ nhi...

Hồ phu nhân chợt xen lời:

- Đoàn bá mẫu. Cháu nóng lòng muốn nghe về kỳ ngộ của bá mẫu...Đoàn phu nhân tươi cười lên tiếng:

- Chuyện xảy ra cách đây lâu lắm rồi song ta còn nhớ rõ như mới ngày hôm qua. Thuở đó Nùng Như Lan ta mới vừa tròn mười bảy. Vốn là ái nữ duy nhất của vị thủ lĩnh dân Nùng thêm dung nhan diễm lệ; ta là nhân vật trẻ tuổi nổi tiếng nhất đương thời. Hơn thế nữa ta còn được mọi người khâm phục qua trình độ võ thuật cao siêu. Biết bao nhiêu trai tráng trong vùng đều bị ta đánh bại. Điều đó càng khiến cho ta thêm tự phụ về nhan sắc và võ thuật của mình. Thấy mình tuổi đã cao song lại không có người làm rể, thân phụ cố ép ta phải chọn người để nâng khăn sửa túi...

Ngừng lại nhấp ngụm trà Đoàn phu nhân háng giọng tiếp:

- Không dám cãi lời song ta nài nỉ phụ thân mở cuộc đả lôi đài để kén chồng. Nếu có người nào đánh bại ta sẽ ưng thuận làm vợ. Cha ta chấp thuận ý kiến này vì người cũng muốn chọn một người rể xứng đáng. Thế rồi mùa xuân năm sau toàn thể dân Nùng bắt kẻ già trẻ cùng với trai tráng của các sắc dân lân cận như Mường, Mán, Mèo, Lô Lô, Thái và nhân vật thuộc giới vũ lâm của hai tỉnh Lưỡng Quảng và luôn cả giới giang hồ Đại Việt đổ xô về đây để tham dự võ đài tuyển phu. Ai ai cũng mơ ước được kết duyên cùng mỹ nhân đồng thời có hi vọng trở thành chúa tể dân Nùng trong tương lai. Tuy nhiên rất ít người vượt qua vòng loại bằng cách đánh bại bốn vệ sĩ của cha ta. Hoặc có ai đủ tài vượt qua vòng loại rồi cũng bị ta đánh bại. Ba ngày trôi qua cha ta đâm ra thất vọng vì chưa có nhân vật nào đủ tài để làm rể đồng sàng. Chiều ngày thứ tư ta lên đài để tuyên bố bế mạc cuộc tuyển phu thời bùng bùng...

Đoàn phu nhân ngừng nói. Ánh mắt của bà ta mất hút vào bóng tối mông lung của quá khứ tươi đẹp.

- Bỗng dưng có một thanh niên lạ mặt thượng đài. Vừa trông thấy người này ta có một cảm giác kỳ lạ làm xao xuyến cõi lòng. Hai bên giao đấu nhau hơn năm mươi hiệp mà vẫn bất phân thắng bại. Cuối cùng y đánh bại ta bằng một ngón đòn quái đản. Sau này khi thành duyên phu phụ y mới nói cho ta biết đó chính là đòn vô vật của Lý Ông Trọng Tướng Quân...

Hướng về kẻ cầm sỏ giang hồ Đoàn phu nhân cười hỏi:

- Cháu lưu lạc giang hồ chắc có nghe danh biết tiếng Đông Hồ Kiếm Đoàn Anh Hiệp?

Không trả lời kẻ cầm sỏ giang hồ đứng lên cười nói với Đoàn phu nhân:

- Phải người thanh niên lạ mặt đó đánh bại Đoàn bá mẫu bằng ngón đòn như thế này không?Dứt lời y đập bộ nửa bước chênh chếch về bên trái, thân hình hơi khom xuống thấp một chút, cánh tay phải gấp lại thành hình thước thợ với khuỷu tay nhọn hoắt thúc vào huyệt đan trung đoạn dựng thẳng lên với bàn tay hơi mở ra đỡ nhẹ lên cảm xong bầu vào yết hầu. Trong lúc đó bàn tay trái khép lại thành triệt thủ chém vào đầu gối.

Y vừa xuất chiêu Đoàn phu nhân buột miệng nói liền:

- Đúng.... Đúng rồi... Ủa mà làm sao cháu lại biết ngón đòn này...?

Thong thả trở về chỗ ngồi kẻ cầm sỏ giang hồ cười nói:

- Chẳng đâu chỉ Đoàn bá mẫu... Đoàn bá phụ với sư phụ của cháu có chút liên hệ xa gần...

Uống cạn chén trà nói thêm vài câu xong Đoàn phu nhân bèn kiếu từ. Nhấp ngụm trà kẻ cầm sỏ giang hồ hỏi Đoàn Chí Hạ:

- Hồ lão trang chủ nói với tôi là chỉ có Đoàn huynh biết tông tích của Độc Tiên Ông ?

Nhắc chén rượu lên nhấp ngụm nhỏ Đoàn Chí Hạ cười thốt:

- Đúng mà cũng không đúng. Biết tông tích của Độc Tiên Ông thời cũng có mấy người song chỉ mình tôi mới biết nơi cư ngụ của ông ta...

- Huynh có thể nói cho tôi biết...

- Ông ta ngụ ở Đông Triều...

Đoàn Chí Hạ nói mà cũng như không nói bởi vì Đông Triều là vùng đất rộng mênh mông. do đó nếu đi tìm chắc mắt cả năm cũng chưa chắc gặp mặt.

Nhìn Đoàn Chí Hạ và Hạ Long Khách kẻ cầm sỏ giang hồ dùng tay chấm vào chén trà đoạn viết lên mặt bàn hai chữ " thích khách ".

Đoàn Chí Hạ gạt đầu thì thầm:

- Ba người...

- Đoàn do thám..

Đoàn Chí Hạ lấy mắt ra hiệu cho Hạ Long Khách. Vị chúa cướp bẻ Đông gập đầu lạng mình vào bóng tối. Cả hai vừa khuất dạng hai bóng người lạng mình vào trong phòng.

Kẻ cầm sổ giang hồ háng giọng:

- Kẻ điệu hồ ly sơn không lừa được tại hạ đâu. Nhị vị chắc là nhân vật quan trọng của đoàn do thám ?

Niên kỷ khoảng sáu mươi, không ăn mặc sắc phục của đoàn do thám, hai người lạ có tư thái ung dung tự tại dù đang đứng trong vòng vây. Người đứng bên trái lên tiếng hỏi:

- Nếu ta không làm thời các hạ là kẻ cầm sổ giang hồ...

- Chính tại hạ...

Vẫn ngồi yên nơi ghế kẻ cầm sổ giang hồ đáp gọn. Người bên phải gần giọng: - Hai ta lãnh lệnh mời các hạ về Hoa Lư...

Vành môi hơi nhếch thành nụ cười tay kiểm phiếu bật giang hồ trầm giọng :

- Đa tạ thanh tình của nhị vị. Tuy nhiên tại hạ nhờ nhị vị chuyển lời tới Hữu thủ lĩnh là sau khi hoàn thành sứ mạng do sư môn giao phó tại hạ sẽ đích thân tới quấy rầy đoàn do thám đôi ngày...

Từ từ tiến tới chỗ kẻ cầm sổ giang hồ ngồi người bên tả cười gần:

- Nói như thế tức các hạ bắt ta phải dụng võ rồi...

- Dĩ nhiên. Chur vị vào tận tổng đàn của tại hạ mà không lưu lại chút gì thời tại hạ e không đẹp chút nào...

Nghe giọng nói trầm hùng này ai ai cũng biết đó chính là Tam Phương Quất Đoàn Chí Hạ, chúa tể đám lục lâm hào khách vùng biên thùy Việt Hoa. Hai người lạ trông thấy một thanh niên cao gầy nhân dạng bình thường ngoại trừ hai cánh tay dài chỉ gối và mục quang sáng ngời chứng tỏ nội lực cực kỳ sung mãn.

- Nghe danh không bằng biết mặt. Đoàn thủ lĩnh quả nhiên danh truyền không dối..

Vị chúa tể ăn cướp ôm quyền thi lễ cùng khách xong háng giọng:

- Đa tạ. Tại hạ xin được biết tính danh của nhị vị ?

Hai người lạ nhìn nhau đoạn người bên tả cất giọng khàn khàn:

- Lão phu là Bán Chiêu Quyền, đệ nhị phó thủ lĩnh còn vị bằng hữu Hoạt Lư Thủ đây là đệ tam phó thủ lĩnh đoàn do thám triều đình...

Thấy Đoàn Chí Hạ xuất hiện kẻ cầm sổ giang hồ im lặng suy nghĩ. Lúc này y nghe tiếng bước chân của ba người mà nay chỉ có hai người xuất hiện vậy còn người thứ ba trốn đi đâu. Thoát khỏi sự truy lùng của Đoàn Chí Hạ và Hạ Long Khách nhân vật này phải lạnh tay lẹ mắt và thân thủ linh hoạt lắm. Trong trí não của kẻ cầm sổ giang hồ thoáng hiện lên hình ảnh của một người. Hướng ra ngoài trời đêm y cao giọng :

- Bách Diện Thư Sinh... Tại hạ hân hạnh gặp lại các hạ...

Trừ hai vị phó thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư ai ai cũng đều thay đổi thái độ hay sắc diện khi nghe kẻ cầm sổ giang hồ đột nhiên nói tới danh hiệu Bách Diện Thư Sinh. Đoàn Chí Hạ đặt tay lên đốc kiếm đeo bên hông còn Hạ Long Khách quay nhìn ra cửa khách sảnh. Bóng ánh chớp ngời rồi nhân vật từng một thời là thủ lĩnh phe hắc đạo đứng sừng sững trong khách sảnh.

Hướng về kẻ cầm sổ giang hồ đang ngồi trên ghế Bách Diện Thư Sinh cười sang sảng:

- Phục lắm...Không những kiếm thuật trùu đời các hạ lại còn có thánh lực cực tinh. Nghe được tiếng bước chân của lão phu thời các hạ quả là đối thủ đáng gờm nhất của đoàn do thám..

Bước tới đứng đối diện với người thư sinh trẫm mặt kẻ cầm sổ giang hồ cười cười:

- Lặn lội đường xa trong lúc đêm hôm tăm tối tới đây chắc Bách phó thủ lĩnh nóng lòng muốn gặp tại hạ...

Vuốt chòm râu dài Bách Diện Thư Sinh cười nhẹ gập đầu. Hướng về Đoàn Chí Hạ lão ôm quyền thi lễ:

- Hằng nghe danh hào hiệp của Đoàn thủ lĩnh rền vang khắp dãy biên thùy hai nước mà lão phu chưa hề được hội kiến. Nay đường đột tới viếng thăm mới biết Quảng Uyên là nơi rộng rãi nấp...

Quay sang Hạ Long Khách lão cười cười nói tiếp:

- Tuy không từng qua lại song lão phu thực tình ngưỡng mộ anh phong của Hạ thủ lĩnh lắm. Trừ diệt đám giặc bẻ Tầu Ô là Hạ thủ lĩnh đã đỡ tay chân cho triều đình nhiều lắm..

Ngừng lại liếc một vòng người đang đứng bao vây mình Bách Diện Thư Sinh trầm giọng nói với kẻ cầm sổ giang hồ:

- Lãnh lệnh triều đình lão phu thân hành tới đây mời các hạ về Hoa Lư...

Kẻ cầm sổ giang hồ lên tiếng ngắt ngang lời nói của vị phó thủ lĩnh đoàn do thám. Tuy giọng nói của y bình thường song ai ai cũng hiểu nó tỏ lộ một quyết định không gì lay chuyển nổi.

- Là một vũ sĩ giang hồ sống ngoài vòng lợi danh, không bị ràng buộc bởi luật lệ của triều đình; tại hạ khước từ lời mời của Bách phó thủ lĩnh về làm khách của Đình triều ở Hoa Lư...

Mây rậm xé cao Bách Diện Thư Sinh gần giọng:

- Các hạ dám cưỡng lệnh của triều đình?

Vành môi của kẻ cầm sổ giang hồ khẽ nhếch thành nụ cười khinh bạc:

- Kể từ khi tiền đế băng triều đình ở Hoa Lư biến thành công cụ của đám quan đại thần như Lê Hoàn, Đinh Điền, Nguyễn Bặc, Phạm Cự Lượng và Phạm Hạp. Họ lộng quyền lập bè tạo đảng đồng thời coi khinh phép vua luật nước. Tại hạ không cưỡng mệnh của triều đình mà chỉ chống lại quyền lực của những kẻ giả danh vua, mượn tiếng triều đình để mưu đồ chuyện riêng tư và tạo dựng quyền lợi cho cá nhân của mình. Tại hạ xin hỏi Bách thủ lĩnh một lời là...Ngừng lời kẻ cầm sổ giang hồ đưa tay chỉ Hồ phu nhân đoạn cao giọng tiếp:

- Vị phu nhân họ Hồ phạm tội gì với triều đình mà nhà tan cửa nát long đong trôi nổi giang hồ để tìm kiếm người chồng bất hạnh không biết sống chết. Hồ gia trang có tội gì hay chỉ có mỗi một tội là không tuân phục triều đình; thứ triều đình mục nát được điều khiển bởi Lê Hoàn...

Đạp bộ một bước tới gần vị phó thủ lĩnh đoàn do thám triều đình y trầm giọng nói xuống thành lạnh băng:

- Tại hạ muốn đi là đi, muốn làm gì tự ý không ai ngăn cản được. Bách phó thủ lĩnh muốn mời tại hạ về Hoa Lư thì chúng ta tất có đụng chạm rồi. Xin mời các hạ ra chiều...Bách Diện Thư Sinh trầm ngâm. Dĩ nhiên lão biết không thể dùng miệng lưỡi mà phải dụng võ mới có thể bắt kẻ cầm sổ giang hồ được. Liếc một vòng lão xoa tay cười nói với Đoàn Chí Hạ: - Đây là đất của Đoàn thủ lĩnh nên lão phu muốn biết ý kiến...

Tay đặt hờ vào đốc kiếm vị chúa tể ăn cướp cười cười:

- Y là khách của tại hạ cho nên Bách phó thủ lĩnh muốn bắt y tất nhiên phải đụng chạm tới tại hạ...

Đoàn Chí Hạ nói thẳng cái ý của mình dù biết sẽ vướng nhiều rắc rối khi đụng chạm tới đoàn do thám.

Bách Diện Thư Sinh cười nhạt :

- Đoàn thủ lĩnh không ngại đụng chạm tới đoàn do thám triều đình ?

Nhướng cao mây rậm họ Đoàn bật cười ngạo nghễ:

- Dù náu mình nơi hoang dã song tại hạ cũng nghe đồn về hành động mượn tiếng triều đình để bắt nạt đồng đạo giang hồ của đoàn do thám. Nay chứng kiến mới biết lời đồn không ngoa. Tại hạ không ngại chuyện đụng độ với đoàn do thám. Rừng nào cọp nấy chắc Bách phó thủ lĩnh cũng biết điều đó...

Bách Diện Thư Sinh nhếch môi cười:

- Lão phu có ba người mà phe các hạ cũng có ba người nên lão phu có đề nghị...

- Mời các hạ cho nghe cao kiến...

Đoàn Chí Hạ háng giọng hỏi. Vị phó thủ lĩnh đoàn do thám nói:

- Chúng ta tranh tài ba trận nếu phe Đoàn thủ lĩnh thắng hai thì lão phu sẽ rút lui nhược bằng...

Hướng về kẻ cầm sổ giang hồ họ Đoàn hỏi:

- Huynh nghĩ sao?

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nói: - Đoàn huynh là kẻ hiếu khách mà Bách phó thủ lĩnh lại là quý khách cho nên tôi hoàn toàn tán thành ý kiến này. Tuy nhiên tôi đề nghị ta chỉ phân định thắng bại trong vòng mười chiêu...

Bách Diện Thư Sinh gật đầu ra dấu cho đồng bọn. Bán Chiêu Quyền vừa bước ra, dường như có chủ ý Hạ Long Khách tạt bộ ra giữa phòng. Ôm quyền thì lễ y cười nói với đối thủ:

- Hạ Long Khách tôi hân hạnh được hầu tiếp...

Không nói lời nào Bán Chiêu Quyền xuất chiêu liền. Nắm tay tả bên hông tả và đánh thốc lên một quyền trong lúc tay hữu mở cong cong như trào cào tới ngực đối phương, hất triển khai thứ quyền thuật tân kỳ và lạ mắt. Đoàn Chí Hạ buột miệng khen:

- Hào quyền thuật...

Bán Chiêu Quyền vừa xuất chiêu thứ nhì mọi người đều nhận thấy quyền thuật của hắn lạ kỳ ở chỗ chỉ có nửa chiêu thôi. Nói cách khác là quyền pháp của hắn thi triển được nửa chiêu là biến thành nửa thế rồi nửa thế đổi sang nửa thức và nửa thức hóa ra đòn rồi cứ như vậy mà luân lưu không dứt. Phần Hạ Long Khách thủ chứ không công. Đợi đối thủ vừa dứt chiêu thứ năm y hò lớn:

- Cá kinh đón gió...

Lông trong tiếng nói vị chúa tể biển đông trở tài. Cánh tay hữu của y vọt ra, bàn tay khép lại thẳng băng vẫy vẫy trong không khí mấy lượt mường tượng như con cá quẫy đuôi trong nước. Y vừa vẫy tay Bán Chiêu Quyền cảm thấy kinh phong dậy rạt rào.

- Cá kinh giòn sóng...

Hạ Long Khách đập bộ bước thật dài. Bằng cái đập bộ này y tiến sát vào đối phương đồng thời hai tay cùng lúc máy động. Bàn tay hữu đang vẫy vẫy trong không khí chợt mở ra giống như miệng con cá tát tới trong lúc bàn tay tả với năm ngón tay mở khoằm khoằm bắt từ trên cao chụp xuống đầu đối thủ. Y vừa ra chiêu Bách Diện Thư Sinh buột miệng la nhỏ nhỏ:

- Tróc Ngư thủ pháp...

Lão đệ nhất ma đầu của giới giang hồ Đại Việt nhận xét không sai. Tróc Ngư thủ pháp là một tuyệt kỹ bí truyền của Bạch Long Vi đảo, một phái võ lộ diện giang hồ cách đây chừng năm chục năm. Nó là thứ cầm nã thủ pháp có thể nói vô cùng tân kỳ, đặc sắc, ảo diệu và bí hiểm nhất trong giới giang hồ đương thời.

Chát... chát... Bùng... Song phương đình thủ. Hạ Long Khách khoe miệng rỉ máu trong khi Bán Chiêu Quyền ho khan vài tiếng rồi ụa ra bùm máu tươi.

- Đoàn thủ lĩnh nhận thấy thế nào?

Bách Diện Thư Sinh hỏi Đoàn Chí Hạ. Họ Đoàn từ từ đáp:

- Đồi bên đều bị thương nhưng một nặng và một nhẹ cho nên tại hạ có thể nói phần thắng về phía vị chúa tể biển đông...

Gật gù Bách Diện Thư Sinh cười thốt:

- Lão phu đồng ý với Đoàn thủ lĩnh ...

- Giờ tới lượt tại hạ hầu tiếp Bách phó thủ lĩnh...

Bị Đoàn Chí Hạ đích danh khiêu chiến dù không muốn Bách Diện Thư Sinh cũng không tiện chối từ. Bản tâm của lão là muốn Hoạt Lưu Thủ đấu với Đoàn Chí Hạ còn phần lão sẽ hầu tiếp kẻ cầm sỏ giang hồ. Đấu như thế lão có hi vọng thắng nhiều hơn bại. Cười cười bước vào đấu trường lão nói:

- Từ lâu nghe danh Đoàn thủ lĩnh kiếm thuật rền vang khắp dãy biên thùy hai nước...

Tam Phương Quát nhẹ lắc đầu:

- Đa tạ. Tuy nhiên hôm nay tại hạ xin hầu tiếp Bách phó thủ lĩnh bằng quyền thuật...

Dù không nói ra Bách Diện Thư Sinh mừng trong bụng. Đoàn Chí Hạ không xử kiếm thời lão chắc chắn sẽ thắng trận thứ nhì.

Xoạc chân đứng tấn họ Đoàn triển khai Hồ quyền, thứ quyền thuật cương mãnh, trầm trọng song lanh lẹ và biến hóa.

Vừa lâm trận Bách Diện Thư Sinh trở liền tuyệt kỹ. Bách Biến Ma Bộ và Ma Quyền quả nhiên là một tuyệt kỹ lừng danh và Bách Diện Thư Sinh không hổ tiếng thủ lĩnh phe hắc đạo của giới giang hồ Đại Việt. Lão thi triển bộ pháp nhanh tới độ thân ảnh nổi trùng điệp, kinh linh chớp chồn phiêu hốt tợ bóng ma u linh phảng phất.

- Chiêu thứ chín...

Kẻ cầm sỏ giang hồ đột nhiên lên tiếng. Bách Diện Thư Sinh giật mình. Chỉ còn chiêu cuối cùng nếu lão không đánh bại Đoàn Chí Hạ thì e mất lắm. Nạt tiếng nhỏ nhỏ vị phó thủ lĩnh đoàn do thám xô người nhập nội. Tay quyền của lão dấy mịt mờ nổi trôi giăng mắc khắp nơi.

Bùng... Tam Phương Quát Đoàn Chí Hạ trụ bộ chắc hơn cọc gỗ. Ánh mắt sáng quắc của y nhìn đăm đăm đối thủ giây lát rồi mỉm cười nói: - Bách Biến công phu quả nhiên kỳ tuyệt vô song... Tại hạ bại bởi tay Bách phó thủ lĩnh cũng không phải là chuyện đáng ngạc nhiên...

Cung kính ôm quyền thi lễ Bách Diện Thư Sinh cất giọng nghiêm trang:

- Đa tạ Đoàn thủ lĩnh đã nhân nhượng. Lão phu chỉ thắng Đoàn thủ lĩnh có nửa chiêu thôi. Thành thật mà nói thời lão phu chưa thấy ai trẻ tuổi lại tôi luyện được trình độ võ thuật như Đoàn thủ lĩnh. Mười năm nữa lão phu không phải là đối thủ của Đoàn thủ lĩnh...

Ngừng lại giây lát lão thở hơi dài xong thông thả tiếp:

- Hai vị Hắc Bạch Hộ Pháp của phái Cổ Loa hợp sức mà chỉ chi trì được có tám chiêu, còn Đoàn thủ lĩnh một mình mà chịu đựng tới chiêu thứ mười thời Đoàn thủ lĩnh quả không hổ danh cao thủ hạng nhất của giới giang hồ Đại Việt...

Đoàn Chí Hạ cười quay qua nói với kẻ cầm sổ giang hồ:

- Một thắng một bại... Chuyện đi về Hoa Lư hay lưu lại đây hoàn toàn do tài sức của huynh đài...

Thông thả đứng lên kẻ cầm sổ giang hồ tươi cười nói đùa với Đoàn Chí Hạ:

- Mến mộ anh phong của Đoàn huynh và lại câu chuyện của chúng ta chưa xong nên tôi cam đoan sẽ làm phiền huynh đôi ngày nữa... Bước tới đứng trước mặt Hoạt Lư Thủ y trầm giọng nói xuống thành lạnh băng: - Ba mươi năm khổ luyện võ thuật tại hạ thành tựu được một chiêu kiếm giết người. Thực tình tại hạ không muốn dùng kiếm song nếu không dùng kiếm thời tại hạ không thể thắng được các hạ. Đó chẳng qua là chuyện bất buộc... Mọi người đều biết những lời nói của y không phải là lời hăm dọa. Y thành danh giang hồ qua kiếm thuật giết người độc địa. Con ruồi y còn đâm chết huống hồ gì con người.

Vòng tay bái tổ Hoạt Lư Thủ cao giọng: - Nghe đồn các hạ kiếm thuật giết người nhanh hơn chớp mắt tại hạ nóng lòng muốn thưởng thức. Nay may mắn gặp đây lẽ nào bỏ qua. Xin mời... Hoạt Lư Thủ đứng im an thần định khí. Kẻ cầm sổ giang hồ thông tay triển công phu trầm tĩnh. Gian khách sánh lặng trang. Người người dường như nín thở. Ai ai cũng đều chăm chú vào bàn tay mặt của kẻ cầm sổ giang hồ. Bàn tay cầm kiếm đó sẽ mấy động mà không một ai có thể đoán biết được. Bách Diện Thư Sinh lại khác hơn mọi người. Lão không nhìn vào bàn tay cầm kiếm mà nhìn vào mắt của kẻ cầm sổ giang hồ. Đôi mắt tròn to mở không chớp nhìn vào khoảng không trước mặt. Không cử chỉ báo trước cánh tay của kẻ cầm sổ giang hồ hất ngược về sau vai ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Ret... Ret... Lông trong âm thanh khô lạnh người ta nghe có tiếng sắt thép xuyên qua da thịt. Tuy nhiên khi người ta nghe được thời sự kiện đã xảy ra rồi. Không có gì khác lạ ngoại trừ chấm đỏ nổi lên nơi yết hầu của Hoạt Lư Thủ. Phịch... Vị phó thủ lĩnh đoàn do thám ngã úp mặt xuống sàn đá ngay dưới chân đôi thủ.

Bách Diện Thư Sinh thở dài khe khẽ:

- Chiêu kiếm tuyệt độc... Ba mươi năm lăn lộn giang hồ lão phu chưa thấy ai luyện được một chiêu kiếm độc như các hạ... May ra mới có một người...

Nói tới đó lão cười cười nhìn mọi người:

- Hóa ra cuộc tranh tài không đi tới chỗ kết cục như lão phu mong muốn...

Tuy nhiên lão phu rất hài lòng về cuộc hội ngộ ngày hôm nay... Dứt lời lão nhắc lấy thi thể của Hoạt Lư Thủ xong lạng mình ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Người Tù Tinh Nguyên

Hồ phu nhân thông thả lên tiếng:

- Tôi hi vọng họ không nghe được câu chuyện của ta...

Đoàn Chí Hạ chép miệng:

- Có thể có mà cũng có thể không. Tại hạ nói Độc Tiên Ông ngụ ở Đông Triều song không nói đích xác chỗ nào. Vùng Đông Triều rộng bao la chưa chắc đoàn do thám sẽ tìm ra. Sáng sớm ngày mai tôi sẽ chỉ huy thủ hạ đi trước để dò la tin tức, phần Hạ huynh đi toán thứ nhì còn huynh đài và Hồ phu nhân thông thả đi sau. Nếu có chuyện gì tôi sẽ báo tin cho huynh biết...

Đoàn Chí Hạ thân đưa kẻ cầm sổ giang hồ và Hồ phu nhân về chỗ ngụ. Kẻ cầm sổ giang hồ ra dấu cho Hồ phu nhân im lặng khi thấy Hồ Phong ngồi luyện nội lực.

Hồ phu nhân thì thầm:

- Tôn ông buồn ngủ không?

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu.

- Tôi muốn hỏi tôn ông vài câu...

Gật đầu kẻ cầm sổ giang hồ nói nhỏ:

- Chúng ta ra ngoài hành lang trò chuyện tiện hơn...

Hai người bước ra sân. Trăng hạ tuần vắt vẻo sáng mờ mờ. Không gian im vắng và tĩnh mịch.

- Tôn ông nghĩ đoàn do thám nghe được lời tiết lộ của Đoàn Chí Hạ?

- Phu nhân nghĩ thế nào?

- Tôi hỏi tôn ông trước nên tôn ông phải trả lời câu hỏi của tôi...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nhẹ :

- Tôi nghĩ lão Bách Diện Thư Sinh đã nghe được cho nên lão mới chịu rút lui...

Hồ phu nhân gật gù:

- Tôi đồng ý với tôn ông. Bởi thế tôi đề nghị tôn ông nên hủy bỏ chuyến đi Đông Triều...

Kẻ cầm sổ giang hồ nhẹ lắc đầu:

- Phu nhân thưa biết tại hạ muốn gặp Độc Tiên Ông dù phải trả bằng bất cứ giá nào...

Hồ phu nhân làm thinh thật lâu mới thở thê:

- Nói hủy bỏ thời tôi hơi quá lời. Thưa tôn ông ý của tôi là tôn ông nên tạm thời đình hoãn đi Đông Triều. Tôn ông nên chờ tới khi nào đoàn do thám rút lui. Nói như thế tôi thật dạ lo âu cho tính mạng của tôn ông...Kẻ cầm sổ giang hồ quay nhìn Hồ phu nhân và bắt gặp người đối thoại cũng đang nhìn mình đăm đăm. Hai người nhìn nhau trong khoảnh khắc ngẩn ngừ xong mới quay đi chỗ khác. Lâu lắm kẻ cầm sổ giang hồ mới lên tiếng:

- Tại hạ muốn nói cho phu nhân biết điều này. Đỗ Hậu là con của Đỗ Thích. Trước khi từ trần y có trời lại với tại hạ một câu mà tại hạ nghĩ có liên quan tới cái chết của tiên đế. Y có nói với tại hạ một câu khó hiểu " Hoa Lư... Hoa... Lư... gầm... giường... ". Vốn là một người thông minh, giàu suy luận nên tại hạ đoán phu nhân sẽ tìm ra ý nghĩa của câu nói này hầu phanh phui bí ẩn về cái chết của tiên đế... - Tại sao tôn ông lại tiết lộ cho tôi biết điều này?

Hồ phu nhân hỏi nhỏ. Ngần ngừ giây lát kẻ cầm sổ giang hồ mới trả lời:

- Có hai lý do thưa phu nhân. Lý do thứ nhất là tới giờ phút này tại hạ hoàn toàn tín nhiệm phu nhân nên muốn san sẻ cùng phu nhân bất cứ điều gì tại hạ biết. Lý do thứ nhì là nếu có chuyện gì xảy ra và tại hạ không còn kẻ cận bên phu nhân thời với những điều đã biết phu nhân có thể suy luận để khám phá ra vụ án tiên đế...

- Tôn ông định bỏ tôi mà đi ư...

Giọng nói của Hồ phu nhân thấp xuống nhuốm chút ghen ngào. Kẻ cầm sổ giang hồ nói nhỏ:

- Tại hạ nói như thế là để phòng ngừa chuyện bất trắc xảy ra thôi. Tại hạ không bỏ đi cho tới khi nào tìm được cho phu nhân một nơi trú ngụ an toàn để nuôi dưỡng cháu Phong...Cúi mặt xuống dường như dấu chút nước mắt ứa ra Hồ phu nhân nói:

- Nếu tôi đoán không lầm trước khi chết Đỗ Hậu muốn nói cho tôn ông biết điều gì đó. Hoa Lư là một địa điểm mà gầm giường cũng là địa điểm. Muốn biết được điều mà Đỗ Hậu nói tôn ông phải tới Hoa Lư và phải tìm kiếm dưới gầm giường...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười cười:

- Phu nhân nên nhớ Hoa Lư người đồng vô kẻ thời tìm kiếm " cái gầm giường " đúng như ý Đỗ Hậu nói không phải chuyện dễ dàng..

Cười thánh thót Hồ phu nhân nói với giọng nửa đùa nửa thực:

- Bởi vậy tôn ông nên để tôi kẻ cận bên tôn ông. Nếu gặp chuyện nan giải tôi sẽ làm quân sư cho tôn ông..

Kẻ cầm sổ giang hồ nói với giọng thành khẩn và trang trọng:

- Thưa phu nhân. Tôi rất cần sự giúp đỡ của phu nhân nên lúc nào cũng muốn có phu nhân bên cạnh hầu giải đáp những chuyện nhức đầu. Nhưng tôi lo âu cho tính mạng của phu nhân và cháu Phong..

Hồ phu nhân cười cười hỏi vặn:

- Tính mạng của tôi mà tôi không lo lắng có gì tôn ông lại lo lắng?

Kẻ cầm sổ giang hồ làm thinh. Dường như y không biết trả lời câu hỏi lắt léo của Hồ phu nhân.

Lát sau giọng nói dịu dàng của Hồ phu nhân đều đều vang lên trong bóng đêm thâm u:

- Câu nói của Đỗ Hậu có thể hiểu như vậy. Trước khi chết y đã bị đoàn do thám Hoa Lư giam cầm, cho nên khi nói Hoa Lư tôi nghĩ y ám chỉ một nơi là ngục thất của đoàn do thám tại Hoa Lư...

- Phu nhân nghĩ thế nào về hai chữ "gằm giường"?

Hồ phu nhân không trả lời câu hỏi của kẻ cầm sổ giang hồ. Ánh mắt của nàng mắt hút vào khoảng không mịt mù. Thật lâu nàng mới thở hơi thật dài rồi khe khẽ lên tiếng:

- Tôi đoán rằng Đỗ Hậu hay Đỗ Thích đã ghi lại một điều gì quan trọng ở dưới gầm giường trong ngục thất Hoa Lư...

Kẻ cầm sổ giang hồ buột miệng kêu thành tiếng:

- Đúng... Phu nhân nói có lý. Giản dị như thế mà hơn tháng nay tôi nghĩ hoài không ra...

Giọng nói của vị phu nhân họ Hồ vang lên:

- Chỉ có điều bất tiện là làm thế nào tôn ông vào được tổng đàn của đoàn do thám. Đây là nơi ngọa hổ tàng long, cao thủ như rừng, được canh gác chặt chẽ lại âm tàng cạm bẫy và máy móc giết người một cách dễ dàng...

Kẻ cầm sổ giang hồ trầm ngâm. Thật lâu y mới từ từ nói:

- Đêm cũng đã qua canh ba rồi. Tôi mời phu nhân đi nghỉ để sáng mai ta lên đường sớm...

Quay người đi trước Hồ phu nhân nói vọng lại:

- Nhờ tôn ông chỉ dạy cách ngồi thiền nên tôi cảm thấy tâm tư mình thoải mái và bình yên. Tôi nghiệm ra một điều là bất cứ sự việc gì đã xảy ra ngoài ý muốn, mình có lo âu, buồn rầu cũng vô ích. Như chuyện phu quân tôi bị mất tích. Nếu người còn sống hoặc đã chết chuyện đó xảy ra ngoài ý tôi muốn. Bây giờ tôi có lo âu, buồn rầu, than khóc thì người cũng đã mất tích hay chết. Cho nên bây giờ tôi chú tâm vào việc quan trọng hơn là truy nguyên lý do dẫn tới sự mất tích của người. Hợp tác với tôn ông là cách thức tiện lợi và dễ dàng nhất để tôi tìm ra lý do về sự mất tích của người...

Kẻ cầm sổ giang hồ im lìm dường như mãi suy nghĩ chuyện gì. Gió lất lay hàng cây. Đêm từ từ trôi qua. Đông Triều là một huyện lớn với diện tích hơn một ngàn năm trăm dặm vuông. Không những thế Đông Triều còn có nhiều núi non nổi tiếng như Yên Tử, Quỳnh Lâm, Thiên Kỳ, Đông Sơn, Lộc Đài, Đạm Thủy và Bắc Mã. Đoàn Chí Hạ, Hồ phu nhân, kẻ cầm sổ giang hồ, Hạ Long Khách và Hồ Phong đứng dưới chân núi Bắc Mã. Họ nhìn chăm chú vào miệng hang rộng và sâu hun hút. Lòng hang tối mờ mờ. Mùi ẩm mốc và hơi hám từ lòng hang bay ra khiến cho Hồ phu nhân và Hồ Phong phải bịt mũi. Kẻ cầm sổ giang hồ hỏi nhỏ:

- Đoàn huynh đã vào trong chưa?

Đoàn Chí Hạ đáp gọn:

- Rồi nhưng không vào sâu lắm. Năm năm về trước tôi có tới thăm Độc Tiên Ông một lần...

Hồ phu nhân háng giọng:

- Năm năm... Nhiều sự việc đổi thay lắm...

Họ Đoàn chép miệng:

- Phu nhân nói đúng. Bởi vậy tôi phải huy động hơn trăm thủ hạ thân tín lục soát và canh gác chặt chẽ núi Bắc Mã song cũng không tìm ra việc gì khác lạ...

Đón lấy cây đuốc trên tay một thủ hạ của Đoàn Chí Hạ kẻ cầm sổ giang hồ nói nhanh:

- Tôi đi trước... Nhờ Đoàn huynh can hậu còn Hạ huynh canh chừng phải trái...

Ánh đuốc cháy cho mọi người thấy rong rêu bám đầy hai bên vách và sán đá dưới chân họ. Không khí ẩm ướt bốc mùi ngai ngái. Theo sau kẻ cầm sổ giang hồ Hồ phu nhân tự dưng có cảm giác hồi hộp và lo sợ. Dường như nàng linh cảm được chuyện gì bất trắc sẽ xảy ra. Đi được chừng năm mươi bước lòng hang chợt rộng và sáng sủa hơn. Thấy ngọn đuốc cắm nơi vách kẻ cầm sổ giang hồ dừng lại hỏi:

- Đoàn huynh biết có người trú ngụ ở trong hang...?

Đoàn Chí Hạ gật đầu nói:

- Huỳnh đệ tôi đi trước... Tay trái cầm đuốc, tay mặt đặt hồ lên đốc kiếm Đoàn Chí Hạ dẫn đường. Được chừng mười bước họ trông thấy một lão già tóc bạc phơ dài chấm vai đang ngồi trên tảng đá lớn. Y phục bằng vải thô, mắt sáng long lanh, thần thái ung dung tự tại lão già thoạt trông có dáng dấp hiền hậu và đạo đức.

Hồ phu nhân thì thầm

- Đoàn thủ lĩnh... Phải lão là Độc Tiên Ông?

Mắt không rời lão già tóc bạc vị chúa tể lục lâm im lặng chưa vội trả lời câu hỏi của Hồ phu nhân. Giọng nói khàn khàn chột vang lên:

- Phu nhân hỏi một câu hơi thừa. Nếu ta không dung tình nhất là nể trọng nhà họ Đoàn thời các người đã bị trúng độc chết từ lâu rồi...

Mọi người hơi giật mình khi nghe lão già lên tiếng. Chấm chú quan sát lão già giây lát kẻ cầm sỏ giang hồ lên tiếng:

- Lão tiền bối là Độc Tiên Ông ?

Lão già tóc bạc thông thả đứng lên. Không một nhích động lão đứng sừng sừng trước mặt Đoàn Chí Hạ.

Vị chúa tể đám lục lâm hào khách vùng biên thùy Việt Hoa cung kính ôm quyền thi lễ:

- Gia mẫu gửi lời hỏi thăm sức khỏe của sư thúc. Riêng phần gia phụ ...

Hạ Long Khách, kẻ cầm sỏ giang hồ và Hồ phu nhân đều động dung khi nghe Đoàn Chí Hạ gọi Độc Tiên Ông bằng sư thúc. Hóa ra hai người có quen biết với nhau.

- Phần gia phụ có gửi lời thăm đồng thời nhờ tại hạ chuyển lời mời sư thúc trở về nhà...

Làm thinh hồi lâu Độc Tiên Ông háng giọng:

- Ta cảm ơn mẫu thân của người. Riêng thân phụ của người sớm muộn gì ta cũng sẽ gặp lại. Chắc y lúc này vẫn còn khỏe khoắn lắm..

Reng... Âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ vang lãnh lót. Lưỡi kiếm của Đoàn Chí Hạ đâm tới ngực của Độc Tiên Ông.

Ầm... Tiếng nổ khủng khiếp vang rền trong lòng hang chật hẹp. Bụi cát bay rào rào. Lòng trong âm thanh của tiếng nổ có tiếng vũ khí va chạm hòa lẫn trong tiếng người hò hét.

Giọng nói của Đoàn Chí Hạ vang rền trong lòng hang chật hẹp:

- Giả... Lão là kẻ giả mạo... Lão là Bách Diện...

- Ha... ha... ha... Ba vị không hổ danh cao thủ nhất là Đoàn thủ lĩnh quả nhiên linh mãnh hơn người nên mới nhìn ra chân tướng của lão phu... Tiếc thay ba vị chậm tay hơn đoàn do thám một chút...

Không nói tiếng nào kẻ cầm sỏ giang hồ lặng nhìn Bách Diện Thư Sinh đang đứng trước mặt mình. Bàn tay của vị phó thủ lĩnh đoàn do thám án ngay hậu tâm của Hồ phu nhân. Lão chỉ cần nhả chút kinh lực là Hồ phu nhân sẽ thành cái xác không hồn. Xê bên kia một lão già mặc vũ phục màu vàng, ngoài khoác áo choàng cũng màu vàng đang nắm tay Hồ Phong.

Hơi nghiêng mình thi lễ lão già áo vàng háng giọng:

- Lão phu là Hữu Danh Vô Thực, thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư. Tam vị quả nhiên danh truyền không dối nên mới tránh được sự ám toán của đoàn do thám...

Kẻ cầm sỏ giang hồ liếc nhanh Đoàn Chí Hạ và Hạ Long Khách. Dù không nói ra ba người đều biết ngày hôm nay lành ít dữ nhiều. Không kể mẹ con Hồ phu nhân bị đoàn do thám bắt giữ mà ngay chính bản thân họ chưa chắc được an toàn.

Hướng về Hữu Danh Vô Thực kẻ cầm sỏ giang hồ trầm giọng:

- Nghe danh không bằng biết mặt. Hữu thủ lĩnh quả nhiên bản lĩnh vô song nên chỉ một chiêu mà đã bắt sống được hai người. Tại hạ thành thật phục tài...

Hữu Danh Vô Thực cười cười. Lão biết đối phương xỏ mình. Tuy lão cùng với Bách Diện Thư Sinh trở tài đánh lên song chỉ bắt sống được một người đàn bà và đứa con nít không biết võ. Nhưng dường như có chủ ý riêng nên Hữu Danh Vô Thực vẫn giữ được nét thần nhiên dù bị đối phương xỏ ngọt. Lão biết bắt giữ được Hồ phu nhân không ít thời nhiều lão có hy vọng gây áp lực đối với kẻ cầm sỏ giang hồ. - Mến mộ tài năng của túc hạ nên lão phu phải thân hành ra đây mời túc hạ về thăm Hoa Lư vài ngày...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười hực:

- Nếu tại hạ từ chối lời mời của Hữu thủ lĩnh...

Hữu Danh Vô Thực cười nhẹ:

- Nếu túc hạ từ chối thời lão phu đành phải " mời " mẹ con Hồ phu nhân thăm viếng Hoa Lư một mình vậy. Ngoài ra lão phu không bảo đảm sinh mạng cho túc hạ và nhị vị bằng hữu đây...

Lão thủ lĩnh đoàn do thám vậy tay. Từ trong bóng tối hàng trăm bóng người xuất hiện vây chặt đối phương. Kẻ cầm sỏ giang hồ liếc một vòng. Bất cứ nhân viên do thám hiện diện đều thuộc hàng cao thủ giang hồ. Dù chưa đánh y cũng biết mình sẽ bại và không tránh được thương vong.

-Túc hạ có thể chạy thoát được song không lẽ lại tham sinh hỷ tử bỏ rơi đồng bạn và người quen...

Bách Diện Thư Sinh nói câu trên. Kẻ cầm sỏ giang hồ ngần ngừ chưa kịp lên tiếng Hữu Danh Vô Thực cất giọng trầm trầm tiếp:

- Nhân danh thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư lão phu xin cam đoan sau một tháng làm khách của đoàn do thám, túc hạ muốn đi hay ở tùy ý của túc hạ...

- Trước khi nhận lời tại hạ muốn biết về số phận của hai bằng hữu đây...

Hữu Danh Vô Thực cười lớn:

- Nếu Đoàn thủ lĩnh và Hạ thủ lĩnh muốn làm quý khách của đoàn do thám lão phu rất hoan nghinh, bằng không họ tự do ra về...

Kẻ cầm sỏ giang hồ quay qua cười nói với Đoàn Chí Hạ và Hạ Long Khách:

- Tôi cảm ơn về sự giúp đỡ của hai huynh mặc dù chuyện xảy ra không như ý chúng ta muốn. Tôi hy vọng sẽ gặp lại hai huynh ngày gần đây...Đoàn Chí Hạ và Hạ Long Khách nói vài lời từ giả ngán ngùi rồi từ từ rút lui. Họ biết không thể làm gì khác hơn trong tình thế bất lợi này.

Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh chỉ huy thủ hạ hộ tống người tù nhân thượng khách ra khỏi hang.

Kẻ cầm sỏ giang hồ cùng Hồ phu nhân và Hồ Phong leo lên cỗ xe ngựa. Ngồi cạnh nhau trong lòng xe chật chội Hồ phu nhân thì thầm vào tai người bạn đồng hành:

- Tại sao tôn ông không chạy trốn?

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười cười nói đùa. Hồ phu nhân nhăn mặt. Nàng không hiểu tại sao kẻ cầm sỏ giang hồ có thể cười cợt và nói đùa trong lúc này.

- Vì tôi không còn đường nào để chạy trốn... Và lại tôi không thích chạy trốn. Khó khăn lắm mới được làm thượng khách của đoàn do thám Hoa Lư...

Ngừng lại giây lát y hỏi Hồ phu nhân:

- Nếu phu nhân là tôi thì phu nhân chạy trốn không?

Vị phu nhân họ Hồ làm thinh. Giọng nói của kẻ cầm sỏ giang hồ trầm xuống thật thấp. Y nói vào tai Hồ phu nhân dường như muốn một mình nàng nghe được mà thôi:

- Tôi có hai lý do chính đáng để trở thành tù nhân của đoàn do thám. Thứ nhất tôi không nỡ bỏ rơi phu nhân và cháu Phong vào tay một kẻ thù lợi hại và nhiều thủ đoạn thâm độc. Ít ra sự hiện diện của tôi bên cạnh phu nhân cũng khiến cho lão Hữu Danh Vô Thực không dám có hành động phụng hại tới phu nhân. Lý do thứ nhì là tôi muốn vào tận tổng đàn do thám một cách dễ dàng và danh chính ngôn thuận. Theo tôi nghĩ không cách gì dễ dàng và thuận tiện bằng cách làm một người-tù-tình-nguyên...

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Khi Hai Kẻ Thù Hợp Tác

Gió thu hiu hắt. Lá vàng rơi lác đác ngoài sân. Hữu Danh Vô Thực ngồi im nơi chiếc bàn gỗ lim bóng láng đặt chính giữa gian phòng rộng thênh thang. Có thể nói trong giới giang hồ Đại Việt và hàng quan lại của Đình triều ở Hoa Lư ít người biết đến danh hiệu của vị thủ lĩnh đoàn do thám.

Tuy nhiên dù không nổi tiếng lắm Hữu Danh Vô Thực lại là kẻ có nhiều thế lực và ảnh hưởng. Một nghìn nhân viên do thám sánh ra không đông đảo lắm so với binh đội của triều đình song đoàn do thám Hoa Lư giữ một vai trò có thể làm thay đổi cục diện cũng như số phận của nhiều nhân vật quan trọng trong giới quan lại Đình triều.

Hữu Danh Vô Thực thong thả nhấc chén trà lên nhấp ngụm nhỏ. Thỉnh thoảng lão lại liếc ra cửa như đón chờ ai. Nghe tiếng bước chân lão mỉm cười tỏ vẻ hài lòng khi thấy Bách Diện Thư Sinh song song bước vào cùng với một người lạ.

Đứng lên đón khách vị thủ lĩnh đoàn do thám cười nói:

- Nghe danh hào hiệp của trang chủ rền vang xứ bắc mà Hữu Danh Vô Thực tôi chưa có hân hạnh gặp gỡ lần nào. Hôm nay được thấy trang chủ thật là tam sinh hữu hạnh. Kính mời trang chủ ngồi...

Không nói tiếng nào người được gọi là trang chủ ngồi đối diện với Hữu Danh Vô Thực. Thân rót trà vào chén cho khách xong vị thủ lĩnh đoàn do thám thong thả mở lời: - Trước nhất lão phu xin được minh xác cùng trang chủ việc thiêu hủy quý trang không phải là hành động tự quyền của đoàn do thám mà đó chính là lệnh của triều đình... - Thế ư...

Người được gọi là trang chủ buông hai tiếng cộc lốc. Lát sau y mới lên tiếng:

- Nếu Hữu thủ lĩnh đã nói thế thời tại hạ xin phép được hỏi đôi điều...

- Mời trang chủ tự nhiên. Nếu giải đáp được điều gì lão phu sẵn lòng...

Đưa chén trà lên nhấp ngụm nhỏ người được gọi là trang chủ hắng giọng:

- Tại hạ xin được hỏi Hữu thủ lĩnh đôi điều. Thứ nhất là tin tức của gia phụ và thê nhi...?

Liếc nhanh Bách Diện Thư Sinh đang ngồi im Hữu Danh Vô Thực cười nụ:

- Tình thực mà nói lão phu không có tin tức chính xác về thân phụ của trang chủ. Thân mở cuộc dò la lão phu khám phá rằng lão trang chủ đã mất tích một cách bí mật...

Bách Diện Thư Sinh chợt lên tiếng đỡ lời cho Hữu Danh Vô Thực:

- Theo lời tường trình của nhân viên ban ám sát thời họ có giao đầu cùng lão trang chủ song không đã thương được ông ta. Cuối cùng lão trang chủ chạy thoát rồi biến dạng không lưu lại vết tích nào. Lão phu thiết nghĩ với thân vũ thuật trù đời lão trang chủ không thể chết bởi những lý do tầm thường mà người đã ẩn tránh nơi nào không ai biết được. Phần quý phu nhân hiện đang là thượng khách của đoàn do thám...Người được gọi là trang chủ nhếch môi cười. Dường như y hiểu được ý nghĩa của hai chữ thượng khách mà Bách Diện Thư Sinh vừa nói.

- Câu hỏi thứ nhì của tại hạ là mục đích của cuộc hội kiến này...?

Hữu Danh Vô Thực thong thả nhấp ngụm trà trong lúc nhìn qua khung cửa sổ rộng. Tuy trời mới chớm thu mà lá vàng rơi rụng đầy sân. Con gió lất lay hàng cây soan dọc theo hiên nhà. Nắng hanh vàng dội chút ánh sáng vào gian phòng mờ mờ tối.

- Hâm mộ danh hào hiệp, mến chuộng bản lĩnh của trang chủ nên lão phu trân trọng mời trang chủ cộng tác với đoàn do thám...

Có tiếng cười hực rồi người được gọi là trang chủ chợt cao giọng:

- Hợp tác... Nhị vị đã thiêu hủy gia trang, cầm tù tại hạ cùng thê nhi rồi bây giờ lại mời tại hạ cộng tác...

Hữu Danh Vô Thực mỉm cười. Thần thái lão vẫn ung dung bình thản dường như lượng định được sự việc sẽ diễn tiến như thế nào.

- Trang chủ hiểu lầm thiện ý của lão phu rồi. Lão phu xin minh định trang chủ không phải là tù nhân mà chính là thượng khách của đoàn do thám. Trang chủ muốn đi hay ở tùy ý trang chủ. Sở dĩ trong thời gian qua lão phu lưu giữ trang chủ chỉ nhằm mục đích để cho tình hình lắng dịu. Nếu lão phu có ý xấu thời trang chủ chưa chắc còn sống đến bây giờ...Người được gọi là trang chủ hắng giọng:

- Hữu thủ lĩnh nói tại hạ muốn đi hay ở là tùy ý của tại hạ. Điều này đúng không?

Hữu Danh Vô Thực gật đầu xác nhận.

- Lão phu đã nói trang chủ muốn đi hay ở là tùy ý của trang chủ. Lão phu bảo đảm không một nhân viên do thám nào cản trở...

Nhếch môi cười người được gọi là trang chủ đứng lên. Bước ra tới cửa y ngừng bước đoạn cao giọng hỏi:

- Nếu tại hạ bỏ đi thời Hữu thủ lĩnh sẽ đối xử ra sao với thê nhi của tại hạ?

Hữu Danh Vô Thực cười cười trả lời:

- Lão phu có nói trang chủ muốn đi hay ở tùy ý của trang chủ. Phần phu nhân và cháu nhỏ lại khác. Cả hai vẫn là thượng khách của lão phu...Người được gọi là trang chủ lặng thinh không nói. Y sợ cho miệng lưỡi của lão thủ lĩnh đoàn do thám. Trả tự do cho y song lại bắt vợ con y làm con tin. Y đâu đành lòng bỏ đi. Lặng lặng trở về chỗ ngồi y nói với Hữu Danh Vô Thực:

- Dường như Hữu thủ lĩnh đặt tại hạ vào thế không còn chọn lựa nào khác hơn là cộng tác với đoàn do thám...

Hữu Danh Vô Thực tươi cười tỏ vẻ hài lòng khi thấy sự việc xảy ra đúng theo ý mình. Chầm chậm hộp ngum trà lão háng giọng:

- Trang chủ có nhiều chọn lựa và có toàn quyền chọn lựa. Tuy nhiên cộng tác với đoàn do thám là một chọn lựa khôn ngoan, hợp tình, hợp lý và thích nghi với tình thế bởi vì cả trang chủ lẫn đoàn do thám đều có lợi...

- Thế ư... Trước khi nhận lời tại hạ xin minh định là một kẻ cộng tác chứ không phải là nhân viên của đoàn do thám.

Hữu Danh Vô Thực cười sang sảng:

- Dĩ nhiên. Trang chủ vẫn là trang chủ của một đại gia trang lừng lẫy giang hồ chứ không phải là phó thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư...

Ngừng lại giây lát lão thủ lĩnh đoàn do thám chuyển đề tài:

- Nếu lão phu không nghe lầm thời trong cuộc độ kiếm gần đây trang chủ đã không giải được chiêu kiếm của kẻ cầm sỏ giang hồ...Đôi mày hơi cau lại, ánh mắt sáng lên vẻ giận dữ, da mặt hơi ửng đỏ; người được gọi là trang chủ cười gằn:

- Phải... Tại hạ đã bại dưới tay kẻ cầm sỏ giang hồ. Hẳn tôi tuyền được thuật xử kiếm lạ lùng nhanh hơn phản ứng của bất cứ nhất đẳng cao thủ trong giới giang hồ nước ta. Tại hạ nghĩ hiện nay không ai có thể giải được chiêu kiếm giết người của hấn...

- Lão phu cũng đoán như vậy, nhưng...Hữu Danh Vô Thực vẫy tay. Nhân viên hầu cận đưa cho lão thanh kiếm. Đeo kiếm vào vai lão bước ra chỗ trống. Bách Diện Thư Sinh bước tới đứng đối diện. Giọng nói của vị thủ lĩnh đoàn do thám vang trầm trầm:

- Qua nhiều lần khảo nghiệm vết thương của các nhân viên chết bởi tay kẻ cầm sỏ giang hồ, cũng như qua lời tường thuật của vài người chứng kiến y thi triển kiếm thuật; lão phu lượng đoán ra được đường lối, lộ số của thứ kiếm thuật giết ruồi của y. Mặc dù sự lượng đoán của lão phu có thể không hoàn toàn chính xác song cũng không sai sự thực nhiều lắm. Mời trang chủ thưởng thức lão phu thi triển kiếm thuật giết ruồi rồi sau đó cho lão phu biết nhận xét của trang chủ...

Dứt lời vị thủ lĩnh đoàn do thám xuôi tay triển công phu trầm tĩnh. Bách Diện Thư Sinh cũng đứng im an thần định khí.

Rẹt... Âm thanh vang khô lạnh. Người được gọi là trang chủ thấy mũi kiếm nhọn lều của Hữu Danh Vô Thực chĩa ngay yết hầu của Bách Diện Thư Sinh.

- Trang chủ thấy thế nào?

Giọng nói trầm hùng của người được gọi là trang chủ vang vang trong căn phòng vắng lặng:

- Tại hạ không ngờ Hữu thủ lĩnh lại là một kiếm thủ lỗi lạc; tuy nhiên...

Hữu Danh Vô Thực háng giọng:

- Lão phu hân hạnh được nghe cao kiến của trang chủ ...

Người được gọi là trang chủ mỉm cười:

- Có thể nói kiếm thuật của Hữu thủ lĩnh nhanh thực song nếu so sánh còn kém kẻ cầm sỏ giang hồ nhiều lắm. Tại hạ đã khám nghiệm vết thương của Ngự Vương Trầm Lăng và Huyết Kiếm Châu Đăng ngay sau khi họ bị kẻ cầm sỏ giang hồ đâm chết. Vết thương thật nhỏ, thật gọn, thật sâu dường như không bị đâm bởi mũi kiếm mà bằng thứ kinh khí cực kỳ sắc bén. Theo thiên ý của tại hạ thời kẻ cầm sỏ giang hồ đã tôi luyện được thứ kiếm thuật thượng thừa bằng cách dùng kiếm dẫn truyền kinh lực cho tới lúc cần thiết mới phát huy kinh lực thành kinh khí. Thứ kinh khí vô hình này cực kỳ sắc bén thừa khả năng soi vàng xé đá. Bởi thế kinh khí đã giết chết đối thủ chứ không phải mũi kiếm...

Hữu Danh Vô Thực gật gù:

- Trang chủ luận đúng. Lão phu có nghĩ tới điều này song cũng không được rành mạch và thâm sâu như trang chủ. Lão phu không phải là kiếm thủ nên không thể nào nhanh bằng kẻ cầm sỏ giang hồ. Đó là phần của trang chủ. Lão phu sẽ trình bày một phương cách biến trang chủ thành một kiếm thủ nổi danh hơn kẻ cầm sỏ giang hồ. Với danh vọng lẫy lừng trang chủ chỉ cần một bước thôi sẽ trở thành minh chủ giang hồ...

Không một ai kể cả Hữu Danh Vô Thực lẫn Bách Diện Thư Sinh thấy được nét thay đổi trong ánh mắt sáng long lanh của người được gọi là trang chủ.

- Với thủ thuật hóa trang thần diệu học từ Bách phó thủ lĩnh cộng thêm kiếm thuật độc địa, trang chủ sẽ thành kẻ đối đầu với kẻ cầm sỏ giang hồ...

Trở về chỗ ngồi Hữu Danh Vô Thực xoa tay cười nói:

- Bây giờ lão phu mời trang chủ nhập tiệc. Trong lúc ăn uống chúng ta sẽ bàn thêm chi tiết về cuộc hợp tác giữa giới giang hồ đại diện là trang chủ cùng đoàn do thám Hoa Lư mà lão phu là kẻ đứng chủ trì...

Nằm trong xã Hà Liễu huyện Thanh Trì, Đỗ gia trang sinh sống bằng nghề thợ rèn. Họ chuyên chế tạo các dụng cụ bằng kim loại thường dùng cho dân chúng. Ngoài ra Đỗ gia trang còn được các võ quan cao cấp của binh đội triều đình và các vũ sĩ giang hồ biết tới tên tuổi qua thuật đúc rèn vũ khí đặc

biệt. Tùy theo ý của khách hàng họ có thể đúc một thanh kiếm, lưỡi đao, ngọn trường thương trị giá năm bảy chục đồng Thái Bình Hưng Bảo.

Hơn ba tháng nay Đỗ gia trang hân hạnh đón tiếp một người khách là Hắc Giang Quyền Lâm Quốc Tuấn. Con của một lái buôn gỗ giàu có miệt hạ lưu Hắc Giang. Lâm Quốc Tuấn học võ từ thuở lên năm. Sau hai mươi lăm năm khổ luyện võ thuật y đạp bước giang hồ và chẳng mấy chốc được liệt vào hàng quyền thủ lĩnh danh của giới giang hồ. Hiện diện trong đoàn do thám Hoa Lư giúp Đinh Bộ Lĩnh bình loạn mười hai sứ; Hắc Giang Quyền Lâm Quốc Tuấn không những nổi tiếng về võ thuật mà về tính tình cương trực, can đảm, gan dạ và liều lĩnh của một người sinh trưởng từ nơi hoang dã rừng rú.

Lúc lên ngôi vua Đinh Tiên Hoàng ban tặng cho Lâm Quốc Tuấn được làm chủ nguyên dãy rừng núi mệnh mông nằm giữa hai sông Lô và Hắc Giang. Nhờ đó Lâm gia trang trở nên giàu có hơn, nổi danh hơn rồi sau đó được liệt vào hàng thập đại trang của giới giang hồ Đại Việt.

Đỗ gia trang cùng Lâm gia trang vốn qua lại buôn bán với nhau từ lâu. Lâm gia trang mua của Đỗ gia trang các vật dụng dùng trong nghề đồn cây đẵn gỗ, ngược lại cung cấp cho Đỗ gia trang các thoi gỗ quý giá dùng để chế tạo vũ khí.

Hắc Giang Quyền Lâm Quốc Tuấn làm người khách bất đắc dĩ của Đỗ gia trang. Phải nói là ông ta bị nạn mới đúng. Hơn một nghìn người gồm tráng đinh, họ hàng, gia quyến chết gần hết trong cuộc tàn sát khủng khiếp gây ra bởi đoàn do thám.

Ngày xưa họ Lâm là nhân viên do thám song cũng chính những người từng chia cơm xẻ áo, chịu chung hoạn nạn với ông ta đã trở mặt hạ sát vợ con của ông ta. Điều đó khiến ông ta ăn ngủ không yên. Trên đường chạy trốn với người con trai ông ta lượm được tin hãi hùng.

Mười gia trang lớn nhất giang hồ lần lượt bị đoàn do thám Hoa Lư hỏi thăm sức khỏe. Vô gia trang của Vô Hình Đao Tôn Nhật, Lê gia trang của Từ Cước Lê Hùng, Hồ gia trang của Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa bị tàn sát không có người nào sống sót. Đó cũng là lý do khiến Lâm Quốc Tuấn bắt buộc tới Đỗ gia trang tạm trú ngụ thời gian ngắn.

Hai người ngồi quanh chiếc bàn tròn. Nhấp ngụm trà xong Hắc Giang Quyền Lâm Quốc Tuấn háng giọng:

- Thưa Đỗ huynh... Hơn ba tháng nay tôi đã làm phiền huynh nhiều lắm. Bây giờ tới lúc tôi phải đạp bước giang hồ để phan phui lý do gì khiến cho đoàn do thám thâm sát tệt trang. Tôi còn nấn ná ở đây ngày nào càng gây thêm phiền lụy cho huynh nhiều chừng đó. Triều đình mà biết huynh chứa chấp một tội phạm như tôi thời sẽ là một tai họa cho Đỗ gia trang..

Đỗ Đình Can ung dung cười nói:

- Huynh muốn đi tôi không cản song huynh nên biết rằng tình bằng hữu giữa tôi và huynh quý giá lắm. Dù phải hy sinh mạng sống hoặc gia trang bị thiêu hủy tôi cũng chẳng màng..

Lâm Quốc Tuấn chép miệng thở dài:

- Hôm qua ra Đại La dò xét tôi nghe được một tin nóng hổi đang gây xôn xao trong giới giang hồ. Y Sur Hà Vũ bị hạ sát mà người ra tay chính là kẻ cầm sỏ giang hồ. Trước đó vài ngày y đã đâm chết một thường dân giàu có nổi tiếng trong giới giang hồ...

Đỗ Đình Can bật kêu lớn:

- Cự Phú Trần Hành. Lý do gì mà kẻ cầm sỏ giang hồ lại giết Y Sur Hà Vũ và Cự Phú Trần Hành ?

Hắc Giang Quyền lắc đầu:

- Chẳng có người nào thấy được mặt y đâu mà hỏi. Người ta chỉ lượm được quyền sỏ giang hồ y lưu lại trong đó có ghi tên hai nạn nhân. Dương như y tuyên cáo sẽ giết nhiều người khác nữa...

- Trang chủ... trang chủ...

Nhìn nét mặt hoảng hốt và dáng dấp vội vàng của người hầu cận Đỗ Đình Can hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Thưa trang chủ... Thiếu trang chủ và Lâm thiếu trang chủ sắp sửa đánh nhau với người lạ...

Đỗ Đình Can cau mày chưa kịp nói gì hết Hắc Giang Quyền Lâm Quốc Tuấn đứng dậy nói nhanh:

- Hai ta ra xem có chuyện gì...

Hai người bước ra hàng hiên. Họ trông thấy hai vị thiếu trang chủ của Đỗ và Lâm gia trang đang bao vây một người khách lạ. Vũ phục bằng vải thô màu lam, chân mang giày rom, kiếm đeo nơi vai, người khách lạ đứng im giữa khoảng sân rộng. Giọng nói của y chọt cất lên trầm trầm:

- Cho dù nhị vị liên thủ cũng không giải được nửa chiêu kiếm của kẻ cầm sỏ giang hồ ta. Nếu không muốn thương vong nhị vị nên mời Đỗ trang chủ ra cho ta hỏi vài lời... - Các hạ tài cán bao nhiêu mà phách lối...

Rềng... Thanh đoản đao của Đỗ Vân nhảy ra khỏi vỏ bật thành âm thanh lảnh lót rồi vút tới ngực đối phương nhanh tợ sao sa.

- Khoan...

Hắc Giang Quyền Lâm Quốc Tuấn bật la thẳng thốt. Thân ảnh nhích động ông ta lạng mình vào đấu trường.

Rệt... Rệt... Vừa lao vào đấu trường họ Lâm nghe được âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ cùng với mũi kiếm nhọn hoắt chộp chòn nơi yết hầu của mình. Không kịp suy nghĩ ông ta tức tốc lật người theo thể thiết bản kiều đồng thời chỗi mạnh chân xuống đất bay người ra khỏi vòng đấu. Đứng im trên đất ông ta nhìn Mai Dao Đỗ Vân ngã xuống như cây chuối bị đốn ngọt. Lâm Quốc Tuấn thở hơi dài. Vì muốn cứu mạng Đỗ Vân mà chút nữa ông ta bị chết bởi tay kẻ cầm sỏ giang hồ.

- Chiều kiếm cực độc...

Hắc Giang Quyền lăm bắm mấy lời đoạn cao giọng hỏi: - Các hạ là kẻ cầm sỏ giang hồ?

Tay kiếm giết người nhếch môi:

- Chính tại hạ. Các hạ là ai?

Lâm Quốc Tuấn nhướng cao đôi mày rậm:

- Lão phu là Hắc Giang Quyền Lâm Quốc Tuấn. Vì có gì mà các hạ lại hạ thủ bắt lưu tình?

Vành môi kẻ cầm sỏ giang hồ hơi nhếch thành nụ cười cao ngạo cùng với giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Tại hạ rút kiếm ra là phải có người chết. Và lại y ra tay trước. Tại hạ tới đây không phải để đòi co với Lâm trang chủ mà chỉ muốn hỏi Đỗ trang chủ vài lời...

Đang bàng hoàng sững sốt trước cái chết nhanh chóng của đứa con út, nay nghe kẻ giết người nhắc tới tên mình Đỗ Đình Can nổi giận bước ra đấu trường.

- Các hạ muốn gặp ta có chuyện gì?

- Tại hạ muốn hỏi trang chủ vài lời...

Đỗ Đình Can cười gằn:

- Nếu lão phu không khứng trả lời...

Kẻ cầm sỏ giang hồ lạnh giọng:

- Nếu trang chủ không khứng trả lời tại hạ e không có cách nào hơn là ghi tên Đỗ gia trang vào sỏ giang hồ...

Đỗ Đình Can nạt lớn:

- Các hạ dám... Kẻ cầm sỏ giang hồ cười lạnh: - Tại hạ đã ghi danh Bát Đại Vương vào sỏ giang hồ thời sá gì một gia trang còn con con như Đỗ gia trang. Ai ai cũng biết y nói là làm. Bát Đại Vương thế lực mạnh nhất giang hồ mà y còn ghi danh được hưởng hồ gì Đỗ gia trang, một gia trang không nổi tiếng trong giới giang hồ.

Rềng... Rút trong người ra cây thiết báng bằng sắt Đỗ Đình Can gằn giọng:

- Các hạ y mạnh hiếp người cho dù lão phu có chết cũng không nể phục...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười nhạt:

- Trang chủ có nể phục hay không tại hạ cũng chẳng màng. Tại hạ chỉ muốn hỏi trang chủ vài lời thôi...

Thấy tình hình gay cấn và không muốn Đỗ Đình Can chết một cách oan uổng nên Lâm Quốc Tuấn vội xen vào:

- Đỗ huynh từ từ... Ta hãy chờ xem y muốn hỏi gì rồi tính sau...

Vốn nể phục Lâm Quốc Tuấn và lại biết mình không phải là đối thủ của kẻ cầm sỏ giang hồ nên Đỗ Đình Can gật đầu dịu giọng: - Các hạ muốn hỏi gì. Nếu trả lời được ta sẵn lòng...

Giọng nói của kẻ cầm sỏ giang hồ cao lên trong bầu không khí nặng nề khó thở:

- Đỗ trang chủ liên can như thế nào trong cái chết của Tiên Đế ?

Thân danh một đại cao thủ giang hồ và giàu công phu trầm tĩnh mà Hắc Giang Quyền cũng phải thay đổi sắc mặt khi nghe câu hỏi trên. Ông ta quay nhìn

Đỗ Đình Can đắm đắm như chờ nghe câu trả lời.

- Các hạ là một kẻ hồ đồ. Ta không có liên can gì hết. Ta không biết gì về cái chết của tiên đế...

Cười hực kẻ cầm sổ giang hồ hỏi gọn:

- Trang chủ biết vật này ?

Y đưa ra trước mặt Đỗ Đình Can một thanh đoản kiếm sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Thanh đoản kiếm dài độ gang tay, cán kiếm bằng gỗ lim bóng loáng. Ngắm nghía thanh đoản kiếm giây lát Đỗ Đình Can nói:

- Ta còn lạ gì vũ khí của Đỗ gia trang. Trên thân kiếm có chạm tín hiệu của Đỗ gia trang là nhánh trúc...

Hắc Giang Quyền đón lấy thanh đoản kiếm xong gật đầu nói: - Đúng rồi... Đúng là tín hiệu của Đỗ gia trang..

Giọng nói của kẻ cầm sổ giang hồ vang chậm chậm: - Chắc nhị vị trang chủ không biết Đỗ Thích đã dùng thanh kiếm này đâm chết tiên đế...

Đỗ Đình Can lặng người. Ông ta kinh ngạc tới độ không nói được lời nào. Phần Lâm Quốc Tuấn hết cúi nhìn thanh kiếm song lại nhìn Đỗ Đình Can với vẻ kinh nghi.

- Lâm đại huynh có nghĩ tôi dính líu tới cái chết của tiên đế không?

Họ Lâm chậm chậm lắc đầu nhưng thái độ của ông ta có chiều kinh nghi và băn khoăn.

- Làm sao các hạ có vật này?

Đỗ Đình Can lên tiếng hỏi câu trên. Kẻ cầm sổ giang hồ trầm giọng:

- Thanh đoản kiếm này là một trong nhiều tang vật để tố cáo những ai dính líu vào cái chết của tiên đế. Tại hạ đã phí nhiều thời giờ và công sức tìm phục trong tổng đàn của đoàn do thám Hoa Lư mới lấy trộm được...

Ngừng lại giây lát y nhìn thẳng vào mặt vị trang chủ của Đỗ gia trang xong cao giọng tiếp: - Thanh kiếm này là một đặc sản của Đỗ gia trang nên cực kỳ sắc bén. Nhị vị chưa rõ là tiên đế lúc nào cũng mặc trong người thứ áo giáp đao kiếm thường đâm không thủng. Phải có thứ vũ khí đặc biệt cực kỳ sắc bén mới đâm chết người được. Loại vũ khí đặc biệt này trong nước không ai chế tạo được ngoại trừ Đỗ gia trang. Lần cuối cùng tại hạ hỏi trang chủ có liên can gì trong cái chết của tiên đế ?

Đỗ Đình Can nín lặng không trả lời. Thần thái của ông ta có chiều băn khoăn và do dự dường như có chuyện gì muốn nói mà không tiện thổ lộ. Điều này không qua khỏi nhận xét tinh tế của kẻ cầm sổ giang hồ và Hắc Giang Quyền Lâm Quốc Tuấn. Tuy nhiên chỉ giây lát sau vị trang chủ Đỗ gia trang lấy lại vẻ bình thường đồng thời nói với giọng cứng rắn:

- Tuy tang vật phát xuất từ Đỗ gia trang song lão phu không có dính líu vào cái chết của tiên đế. Các hạ muốn làm gì mặc các hạ. Các hạ muốn giết ta cũng được...

Kẻ cầm sổ giang hồ nhếch môi cười lạnh:

- Tại hạ biết không ít thời nhiều Đỗ trang chủ cũng có liên can vào vụ án tiên đế. Trang chủ không muốn thổ lộ cũng không sao...

Kẻ cầm sổ giang hồ hất tay về sau vai ngay chỗ chuỗi kiếm ló lên. Từng hiện diện trong đoàn do thám thân trải qua nghìn trận giao tranh nên Lâm Quốc Tuấn có một phản ứng nhanh nhẹn và kinh nghiệm dồi dào.

Trông thấy thần sắc của Đỗ Đình Can ông ta biết nội vụ còn có nhiều uẩn khúc mà vì lý do đặc biệt họ Đỗ không thể nói ra. Nhưng ông ta nghĩ với tình bằng hữu thâm sâu nếu ông ta hỏi Đỗ Đình Can sẽ nói cho ông ta nghe. Do đó ông ta không muốn Đỗ Đình Can chết.

Thoáng thấy bàn tay cầm kiếm của kẻ cầm sổ giang hồ máy động ông ta tức tốc xuất thủ. Đạp bộ một bước ông ta vung tay đánh dứ một đòn vào ngực đối thủ. Đòn đánh là một chiêu trong Hắc Giang Quyền thuần lấy nội lực làm chuẩn cho nên cực kỳ cương mãnh và vô cùng trầm trọng.

Vù... Ngọn mộc còn làm bằng gỗ đàn hương cứng không thua sắt thép trong tay vị trang chủ lừng danh xé gió re re thúc tới ngay ngực kẻ cầm sổ giang hồ. Tung hai đòn cực kỳ dữ dằn mạnh bạo Lâm Quốc Tuấn nhắm ý định bắt đối thủ phải triệt chiêu. Tuy nhiên sai một ly đi một dặm. Họ Lâm không thể nào ước tính chính xác về thuật xử kiếm quái đản và độc địa của kẻ cầm sổ giang hồ.

Ngay lúc thanh côn vừa nhích động một tiếng rẹt vang lên cùng lúc với mũi kiếm chấp chôn nơi yết hầu. Lâm Quốc Tuấn thấy song tài nào né tránh kịp.

Bứt... Âm thanh của sắt thép xuyên qua da thịt nghe như buốt thịt da. Tay quyền lừng danh nắc tiếng nhỏ ngã vật ra đất. Rẹt... Đỗ Đình Can ngã úp mặt xuống nền đất đỏ tươi.

Không nhìn đến ba xác chết còn nóng hổi kẻ cầm sổ giang hồ quay lưng bước đi. Bụp... Bụp... Từng dấu chân hằn sâu trên đất. Không một ai thấy được nụ cười khoái trá nở trên môi kẻ giết người.

Vô Hình Dao Tôn Nhật và Từ Cước Lê Hùng cầm đầu rào bước trên con lộ nhỏ dẫn về Đổ gia trang. Đang đi Lê Hùng quay qua hỏi:

- Huynh có chắc lão Lâm tới ngụ ở Đổ gia trang không?

Tôn Nhật gật đầu nói nhanh:

- Chắc... Y với Đổ Đình Can làm bạn mấy chục năm nay nên tôi nghĩ y phải tới Đổ gia trang tạm trú thời gian ngắn...

Từ Cước Lê Hùng cười ha hả vuốt râu:

- Lâu lắm tôi không gặp y... Hôn tháng trời nay tôi với huynh chạy đôn chạy đáo lóp lo tìm kiếm gia đình tản lạc, lóp lo né tránh sự truy tầm của đoàn do thám... Hà... hà... hà.. Nay gặp lão Lâm ở đây tha hồ mà bàn luận...

Đi một hồi họ gặp một nhóm dân làng trên đường. trông thấy mấy cụ già ăn mặc tề chỉnh Lê Hùng cười hỏi:

- Ủa mấy cụ đi đâu mà quần là áo lượt vậy. Chắc đi ăn cưới hả...?

Một cụ già chép miệng thở dài nói:

- Cưới hỏi gì đâu. Chúng tôi đi đưa đám tang nơi Đổ gia trang..

Lê Hùng và Tôn Nhật nhìn nhau chưa kịp hỏi cụ già tiếp liền:

- Đổ trang chủ cả đời làm phước mà chết thật tức tưởi. Không biết người lạ nào lại nhẫn tâm hạ sát kẻ hiền lành như Đổ trang chủ...Không hèn mà Tôn Nhật và Lê Hùng tức tốc triển thuật phi hành chạy nhanh. Vừa chạy Vô Hình Dao Tôn Nhật nói lớn: - Lê huynh... Tôi e Đổ gia trang cũng bị nạn thảm sát...

Lê Hùng gật đầu gia tăng cước lực. Chốc sau họ trông thấy Đổ gia trang hiện ra. Người người đi lại tấp nập. Không khí buồn thảm. Tiếng khóc ti tê.

Vô Hình Dao Tôn Nhật và Từ Cước Lê Hùng được trưởng nam của Đổ Đình Can và thứ nam của Lâm Quốc Tuấn đón tiếp. Hai người này tường thuật tỉ mỉ mọi sự. Vạch mặt người chết quan sát Tôn Nhật nói nhỏ với Lê Hùng:

- Vết thương thật nhỏ, gọn và sâu. Đúng là thứ kiếm thuật giết ruồi của kẻ cầm sỏ giang hồ...

Lê Hùng gật đầu nói:

- Hẳn tôi đây xé chiều hôm qua nên tôi đoán hẳn chưa đi xa. Nơi mà tôi đoán hẳn phải có mặt chính là Đại La. Huynh nghĩ sao?

Tôn Nhật gật đầu trầm giọng:

- Huynh và tôi phải tìm gặp hẳn để hỏi cho ra lẽ... Như thế này là quá mức rồi... Nếu ta không can ngăn hẳn sẽ còn vô số người chết oan...

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Kẻ Cầm Sỏ Giang Hồ

Thuở bấy giờ dân gian chỉ có mỗi một đường tiến thân là làm quan. Muốn làm quan thứ dân phải chọn hai ngành văn hoặc võ. Sống bên cạnh một lân bang lúc nào cũng nặng đầu óc thống trị như dòng giống Hán tộc; dân Đại Việt tuy chuộng văn song không bao giờ sao lãng võ nghệ. Ai ai cũng hiểu rằng một khi có họa xâm lăng từ phương bắc người ta không thể dùng võ miệng để chặn bước quân thù mà phải động tới đường đao mũi kiếm. Bên cạnh các trường dạy sách thánh hiền, thanh niên trai tráng trong nước nô nức đi học võ. Dân cư vào khoảng năm bảy vạn mà Đại La có năm lò luyện võ.

Hung Quốc Tự là một võ đường nổi tiếng và đông môn sinh nhất vì hai lý do. Thứ nhất Hung Quốc Tự là chi nhánh của Tướng Quốc Tự, một ngôi chùa đồng thời là một phái võ lừng danh trong giới giang hồ Đại Việt. Lý do thứ nhì giản dị và dễ hiểu. Chùa Hung Quốc dạy võ miễn phí cho bất cứ ai tới học võ.

Nhà chùa không thu nhận lệ phí hàng tháng hay hàng năm. Tùy lòng hảo tâm môn sinh muốn cúng dường tam bảo thứ gì cũng được từ tiền bạc, thức ăn, vật dụng ruộng đất hay tài sản riêng tư. Người nào giàu cho tiền, ruộng đất; kẻ nào nghèo không có tiền thời làm công quả cho chùa.

Khoảng sân rộng sau hậu liêu đầy đặc môn sinh đứng xếp thành hai hàng dài chờ đợi. Từ trong hậu liêu một nhà sư đứng đỉnh bước ra. Đó là sư Bảo Quốc, vị đệ tử đắc ý nhất của Hung Quốc thiền sư, sư cụ trụ trì chùa Hung Quốc.

Tuy niên kỷ chỉ hơn ba mươi song sư Bảo Quốc nổi tiếng khắp thành Đại La và vùng lân cận về trình độ võ thuật cao siêu. Bởi vậy vị sư trẻ tuổi này

được chỉ định việc truyền thụ võ thuật cho các tăng ni và môn sinh đến học võ.

Hôm nay là ngày đặc biệt vì sư Bảo Quốc sẽ đích thân khảo nghiệm các võ sinh. Ai vượt qua cuộc khảo nghiệm gắt gao này sẽ được nâng lên đẳng cấp cao hơn và bắt đầu được truyền thụ pho quyền pháp nổi tiếng là Tướng Quốc quyền.

Một nhà sư hò tiếng lớn. Tất cả môn sinh đồng loạt xoạc chân đứng tấn. Sư Bảo Quốc đi dài dài. Bất thành linh ông ta đá nhẹ vào chân của một môn sinh. Nếu thân thể run rẩy hoặc ngã ra đất y sẽ không vượt qua kỳ khảo nghiệm vì đứng tấn không vững.

Đứng tấn là bước đầu tiên và cũng là bước khó khăn trong việc luyện tập võ nghệ. Bất cứ vị võ sư nào cũng đều quan tâm tới chuyện đứng tấn bởi vì đứng không vững thời còn đánh đấm ai được nữa.

Mọi võ sinh phải học đứng tấn, đổi thế tấn có khi cả năm trời mới xong. Từ trung bình tấn đổi sang đỉnh tấn; từ đỉnh tấn chuyển sang chào mã tấn rồi rút về trung bình tấn và cứ như thế mà đứng tới đứng lui hàng ngàn lần.

Chừng tàn nện nhang trở về đứng giữa sân sư Bảo Quốc cất giọng sang sảng:

- Hôm nay chư thí chủ đã chính thức vượt qua kỳ khảo nghiệm để được học pho quyền Tướng Quốc nổi tiếng. Nó được chia làm ba phần hạ, trung và thượng. Phần hạ là Kháng Bắc quyền, thứ quyền thuật bao gồm cả nội ngoại công phu. Chư thí chủ hãy chú ý xem ta thi triển đây...

Dứt lời nhà sư xoạc chân đứng tấn. Bất cứ ai giàu kinh nghiệm giang hồ cộng thêm kiến thức võ học uyên thâm đều phải nhìn nhận sư Bảo Quốc đã dày công khổ luyện võ thuật qua thế đứng tấn khởi đầu.

Hai chân bám xuống đất chắc hơn cọc gỗ, thân thái an nhiên tự tại; nhà sư nằm trong thế tịnh thời vững như núi mà động thời mạnh hơn cuồng phong bão tố.

Nạt tiếng trầm trầm sư Bảo Quốc xuất thủ. Tay tả bắt từ phải kéo qua trái như đỡ đòn tấn công trong khi tay hữu chậm chậm tổng ra quyền nhằm đánh vào huyết đàn trung của đối phương. Đòn ra chưa dứt nhà sư đạp bộ bằng chân trái lên nửa bước, tay mặt phát lên đỡ đòn, tay phải đâm ra một quyền. Thoáng chốc bóng tay dậy mờ trời đất. Đứng ngoài nhìn vào người ta chỉ thấy màu nâu luân lưu di chuyển cùng với kinh phong tạt vào mắt mặt.

- Ha... ha... ha... Kháng Bắc quyền quả nhiên danh truyền không dối...

Sư Bảo Quốc đình thủ. Chăm chú nhìn người khách lạ giây lát ông ta lên tiếng:

- Mô Phật... Bản tăng xin được phép hỏi thí chủ là ai?

Bộ vũ phục màu lam bám đầy bụi đường, đôi giày rom cũ mềm, thanh kiếm đeo nơi vai người lạ thông thả bước ra giữa sân.

- Đại sư mà giải được một chiêu quyền thô thiển của ta thời ta sẽ thông báo tên họ...

Dù là kẻ tu hành song sư Bảo Quốc cũng phải nóng mặt trước lời nói cực kỳ ngạo mạn của kẻ lạ. Thân danh trưởng tràng Hưng Quốc Tự mà không giải được một chiêu quyền của người lạ thời ông ta nên giải nghệ để khỏi bị người chê cười.

- Mô Phật... Mời thí chủ ...

Không vòng tay bái tổ, không xoạc chân đứng tấn người lạ đạp bộ liền. Tay mặt của y tà tà đánh tới một quyền. Tất cả người dự khán đều bật cười khi thấy người lạ phô diễn quyền thuật.

Chiêu quyền của y vụng về, thô thiển và yếu ớt không có chút kinh lực nào. Bất cứ võ sinh ở trong chùa đều có thể thi triển một chiêu quyền như vậy.

Tuy nhiên sư Bảo Quốc phải lùi lại để tránh né. Khách lạ nhếch môi cười đạp bộ bước nữa. Tay trái của y tà tà đánh tới một quyền giống hệt như chiêu trước. Lần nữa sư Bảo Quốc lại lùi.

Tất cả môn sinh đứng ngoài đều kinh ngạc thán thắc mắc không hiểu tại sao một quyền thủ lĩnh danh như sư Bảo Quốc lại lùi bước trước một chiêu quyền tầm thường và thô thiển như thế. Họ không đủ kiến thức võ học và kinh nghiệm giang hồ để thấu triệt tinh hoa tàng ẩn trong chiêu quyền của người khách lạ.

Chỉ mình sư Bảo Quốc mới sớm nhận ra điểm tân kỳ và độc đáo. Nó tầm thường quá, thô sơ quá, giản dị quá tới độ hầu như không có biến hóa. Một chiêu là một chiêu không hơn không kém. Tuy nhiên vì thô sơ, tầm thường, giản dị nên không có chút sơ hở nào.

Điểm tân kỳ nhất là chiêu quyền không có lộ số, đường lối và nhất là không có mục tiêu, không nhằm đánh vào bất cứ bộ vị, huyết đạo nào trên cơ thể của đối phương. Đối với một chiêu quyền không có lộ số, đường lối và không có mục tiêu thời người ta biết dựa vào đâu để hóa giải. Do đó sư Bảo Quốc chỉ còn cách duy nhất là lùi lại.

- Hay lắm... Ta mời đại sư thử một quyền nữa...

Lòng trong tiếng nói khách lạ đạp bộ một bước đồng thời đánh tới một quyền giống hệt như trước khiến sư Bảo Quốc phải lùi lại bước thứ ba. Đình thủ nhìn nhà sư trẻ tuổi khách lạ hỏi gọn một câu:

- Đại sư thấy thế nào ?

Ai ai cũng đều nhận thấy nét kinh nghi và bản khoản hiện trên mặt sư Bảo Quốc. Cuối cùng ông ta thở dài nói lớn:

- Thí chủ quyền thuật cao thâm vô kể. Bản tăng phải nhìn nhận " trong nhất thời " không thể nào hóa giải chiêu quyền của thí chủ được...

Sư Bảo Quốc nhấn mạnh ba chữ " trong nhất thời ". Chắc ông ta hi vọng với thời gian nghiền ngẫm sẽ tìm ra cách hóa giải. Khách lạ nhếch môi cười:

-Đại sư có ba mươi năm để suy nghĩ ...

Có tiếng tăng háng rồi một vị sư già chống gậy bước ra. Vóc người nhỏ nhắn, gầy gò, ông ta trông đầy vẻ bạc nhược và yếu đuối của một người bệnh hoạn.

Vừa trông thấy vị sư già sư Bảo Quốc cung kính thi lễ:

- Sư phụ... Đệ tử bất tài...

Vị sư già khoát tay ôn tồn lên tiếng:

- Con không cần phải giải thích. Chiêu quyền của thí chủ đây ngay cả ta trong nhất thời cũng chưa chắc đã giải được...

Hướng về người khách lạ vị sư già thi lễ:

- Mô Phật... Bản tăng pháp danh là Hưng Quốc. Thí chủ danh tánh là chi xin cho bản tăng được tường...

Khách lạ cất giọng trầm trầm:

- Tại hạ là kẻ cầm sỏ giang hồ...

Đám môn sinh nhón nháo hấn lên. Hơn tháng nay ai ai cũng nghe đồn đại về tay kiếm giết người chuyên ghi tên các vũ sĩ vào quyển sỏ giang hồ. Hôm nay y hiện diện ở đây chắc không ngoài chuyện xóa tên chùa Hưng Quốc.

Vẫy tay ra hiệu cho đệ tử im lặng xong vị sư trụ trì chùa Hưng Quốc ung dung lên tiếng:

- Nghe đồn thí chủ kiếm thuật thông thần không ngờ quyền thuật cũng tinh thâm không kém. Bản tăng bội phục lắm...

Kẻ cầm sỏ giang hồ nhếch môi cười:

- Đa tạ lời khen của đại sư...

- Bản tăng mạn phép hỏi mục đích viếng thăm bản tự của thí chủ ?

- Tại hạ tới đây nhằm mục đích hỏi đại sư đôi lời...

Chống đầu gậy xuống đất sư cụ chùa Hưng Quốc háng giọng:

- Thí chủ cứ hỏi... Nếu biết bản tăng sẵn sàng trả lời...

Giọng nói trầm trầm, khô khan và lạnh lùng của kẻ cầm sỏ giang hồ vang lên khiến ai ai cũng đều nghe rõ:

- Đại sư dính líu như thế nào trong cái chết đầy bí ẩn của tiên đế?

Hưng Quốc đại sư thoáng đổi sắc mặt song lấy lại vẻ tự nhiên rất nhanh nên không ai thấy được ngoại trừ kẻ cầm sỏ giang hồ nhờ đứng đối diện với ông ta.

Vị phương trượng khả kính trầm ngâm chưa chịu trả lời câu hỏi trên. Kẻ cầm sỏ giang hồ háng giọng tiếp:

- Theo tin tức mà tại hạ thu lượm được thời đại sư có mặt ở Hoa Lư lúc tiên đế băng hà...

Hưng Quốc đại sư gật đầu nói bằng giọng khàn khàn:

- Thí chủ nói đúng. Bản tăng có mặt tại Hoa Lư lúc tiên đế băng hà. Tuy nhiên có vô số người hiện diện tại Hoa Lư chứ không riêng gì bản tăng...

Kẻ cầm sỏ giang hồ nhếch môi cười dường như đoán biết thế nào Hưng Quốc đại sư cũng nói những lời trên.

- Không những hiện diện ở Hoa Lư lúc tiên đế băng đại sư còn là thượng khách của Dương hoàng hậu. Điều này chắc đại sư không phủ nhận?

Nhẹ gật đầu Hưng Quốc đại sư nói lớn:

- Đúng... Mỗi năm Dương hoàng hậu mời bàn tăng tới Hoa Lư thuyết giảng kinh điển cho người và các cung phi mỹ nữ trong cung cấm. Chuyện bàn tăng có mặt ở Hoa Lư là chuyện thông thường ai ai cũng biết...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười hực cao giọng:

- Ai ai cũng biết chuyện đại sư có mặt ở Hoa Lư thuyết giảng kinh Phật song có những điều mà ít người biết đến là...

Kẻ cầm sổ giang hồ trầm giọng nói xuống thấp song toàn thể võ sinh của chùa Hưng Quốc đều nghe được không sót một chữ nào.

- Ngay khi gặp mặt Dương hoàng hậu đại sư có tặng cho người một hộp trà sen do chính tay đại sư đặc chế. Đại sư không phủ nhận điều này?

Khẽ gật đầu Hưng Quốc đại sư thăm hỏi kẻ cầm sổ giang hồ là ai mà biết rành mạch chuyện ông ta tới Hoa Lư giảng kinh đồng thời còn tặng cho Dương hoàng hậu hộp trà do chính tay mình đặc chế.

- Nếu tại hạ không lầm lúc tiên đế bình loạn mười hai sứ đại sư đã hiện diện trong đoàn do thám Hoa Lư?

Hưng Quốc đại sư nhẹ cười:

- Bàn tăng là một trong những nhân viên đầu tiên của đoàn do thám Hoa Lư...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười cười tiếp:

- Theo lời người ta kể thời đại sư đã ba lần cứu mạng cho tiên đế...

- Bàn tăng không phủ nhận điều này...

- Đại sư chắc biết tiên đế băng vì lý do gì?

Dường như cảm thấy có điều gì bí ẩn trong những câu hỏi của kẻ cầm sổ giang hồ cho nên Hưng Quốc đại sư bắt đầu thận trọng khi trả lời hoặc đối đáp với y.

- Tuy không có mặt ngay lúc tiên đế băng song bàn tăng được biết tiên đế bị tên Đỗ Thích đâm chết lúc người say rượu nằm ngủ trên giường. Chuyện tiên đế say rượu bàn tăng được nghe Dương hoàng hậu, vài vị quan đại thần quen biết và cả Trần Gia Bạch thí chủ nói tới nhiều lần...

Trong lúc Hưng Quốc đại sư đối đáp với kẻ cầm sổ giang hồ ai ai cũng lắng nghe câu chuyện càng ngày càng trở nên lý thú, hay ho vì những chi tiết bí mật từ nào tới giờ chưa người nào được biết. Chẳng ai để ý tới thái độ mặt mày tự nhiên của sư Bảo Quốc. Ông ta có vẻ băn khoăn, lo âu và bối rối dường như biết điều gì mà không tiện nói ra hoặc không thể thổ lộ.

- Đại sư kề cận bên tiên đế chắc biết người rất giỏi võ có thể sánh ngang hàng với một cao thủ giang hồ. Thế nhưng tiên đế lại bị Đỗ Thích đâm chết mà không chống cự được. Đại sư biết lý do gì khiến cho tiên đế không chống cự được?

Hưng Quốc đại sư lắc đầu:

- Đó chính là một thắc mắc không giải đáp được của bàn tăng...

- Theo chỗ tại hạ được biết tiên đế có uống rượu song không say mà người bị một kẻ nào đó phục mê được nên mới mê man không chống cự được khi bị Đỗ Thích dùng kiếm đâm chết...

Toàn trường nín lặng dường như bàng hoàng vì những lời tiết lộ bất ngờ của kẻ cầm sổ giang hồ.

Giọng nói của tay kiếm giết người chột cao vút lên:

- Đại sư biết không tiên đế bị phục thuốc mê mà thuốc mê lại nằm trong hộp trà do chính đại sư đặc chế...

Toàn trường nhốn nháo hấn lên vì lời tiết lộ đột ngột này. Riêng phần Hưng Quốc đại sư lặng người bàng hoàng không có một phản ứng nào.

- Lần cuối cùng tại hạ hỏi đại sư dính líu như thế nào trong cái chết bí ẩn của tiên đế?

Thật lâu vị sư già chùa Hưng Quốc khẽ thở hơi dài cất giọng:

- Tuy thuốc mê được chứa trong hộp trà do chính bàn tăng tặng cho Dương hoàng hậu song bàn tăng không phải là người đầu độc hay dính líu vào trong cái chết của tiên đế. Người là bậc anh hùng mà bàn tăng luôn luôn kính phục. Bàn tăng đã ba lần cứu mạng tiên đế thời không vì lý do nào lại âm mưu hạ sát người...

Ngừng lại giây lát Hưng Quốc đại sư cất giọng buồn buồn tiếp:

- Tuy nhiên bàn tăng cũng không thể nào giải tỏa mối nghi ngờ...Chỉ có cái chết mới chứng tỏ bàn tăng là người vô tội...

Nói vừa dứt câu ông ta vung tay vỗ xuống đỉnh đầu. Bụp... Vị sư già ngã vật ra đất nằm bất động.

Diễn tiến xảy ra bất ngờ khiến không ai có đủ thời giờ ngăn cản Hưng Quốc đại sư tự sát. Đứng đối diện với Hưng Quốc đại sư kẻ cầm sỏ giang hồ có thể ngăn cản song y không hành động dường như y muốn chuyện đó xảy ra.

Không nhìn tới cảnh đám môn sinh bu quanh thi thể của vị sư già kẻ cầm sỏ giang hồ quay lưng bước đi. Không một ai thấy được nụ cười đắc ý nở trên môi của tay kiếm giết người.

Vô Hình Dao Tôn Nhật và Từ Cước Lê Hùng đứng song song với nhau trên khoảng đất rộng ở ngoài thành Đại La. Kẻ cầm sỏ giang hồ đứng đối diện với họ. Song phương im lặng giây lát rồi Vô Hình Dao Tôn Nhật nhếch môi:

- Cuối cùng hai ta cũng tìm gặp các hạ...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cất giọng trầm trầm:

- Nhị vị trang chủ tìm kiếm tại hạ với mục đích gì?

Vuốt chòm râu đen dài Từ Cước Lê Hùng hơi cao giọng:

- Hơn tháng nay hai ta xuôi nam ngược bắc cố tìm gặp túc hạ để hỏi vài điều...

- Mời Lê trang chủ cho nghe...

Không để ý tới giọng nói lạnh nhạt và khách sáo của kẻ cầm sỏ giang hồ Lê Hùng liếc nhanh Tôn Nhật xong hắng giọng:

- Lão phu muốn hỏi các hạ về cái chết của vài người...

Kẻ cầm sỏ giang hồ nhếch môi cười:

- Tại hạ biết Lâm trang chủ vốn là bạn thiết của nhị vị song rất tiếc tại hạ phải giết ông ta...

Ánh mắt bốc ngời tinh quang Vô Hình Dao Tôn Nhật lạnh giọng:

- Lão phu muốn biết tại sao các hạ lại hạ thủ bất lưu tình. Y cả đời không làm điều gì sai quấy...

- Giản dị lắm thưa Tôn trang chủ. Ông ta ngăn cản không cho tại hạ giết Đỗ trang chủ...

Nhìn thẳng vào mặt người đối thoại Tôn Nhật gằn giọng:

- Lão phu nghe đồn các hạ nói Đỗ Đình Can liên hệ vào vụ án tiên đế?

Kẻ cầm sỏ giang hồ gật đầu:

- Đó là lý do tại hạ phải giết ông ta...

- Lão phu thiết nghĩ lưu mạng sống của y có lợi hơn. Nếu đã liên hệ vào cái chết của tiên đế y tất biết thủ phạm là ai. Từ đó ta có nhiều cơ hội để đưa hắn ra trước công lý...

Vành môi hơi nhếch thành nụ cười kẻ cầm sỏ giang hồ từ từ nói:

- Bỏn phận của tại hạ không phải là chuyện đưa hung thủ ra trước công lý...

Từ Cước Lê Hùng và Vô Hình Dao Tôn Nhật nhìn nhau với vẻ kinh nghi lẫn thắc mắc. Họ cảm thấy lời nói của kẻ cầm sỏ giang hồ có chút mâu thuẫn.

Lúc mới lộ diện y tuyên bố sẽ điều tra để vạch mặt hung thủ ra ánh sáng công lý. Nay y lại nói hoàn toàn trái ngược với lời tuyên bố trước đây.

Từ Cước Lê Hùng hắng giọng:

- Lão phu e lời nói của túc hạ có nhiều mâu thuẫn...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười hực:

- Điều đó chẳng qua là tại hạ thay đổi ý kiến. Nhị vị cũng biết hung thủ giết chết tiên đế là kẻ có quyền uy và thế lực tại triều ca. Đưa y ra trước công lý là chuyện rất khó khăn hầu như không thể làm được. Do đó tại hạ đành phải giết hết những ai có liên can vào cái chết của tiên đế mà chẳng cần nhọc sức đem họ ra trước công lý...

- Túc hạ làm như thế hóa ra một cuộc báo thù...?

Kẻ cầm sổ giang hồ nhìn hai đại cao thủ với ánh mắt nghiêm lạnh:

- Nhị vị nói như thế cũng được. Bất cứ ai ngăn cản tại hạ báo thù cho tiên đế người đó sẽ bị tại hạ xóa tên trong cõi giang hồ...

Dứt lời y xoay người bước đi. Bóng ánh loáng động và Vô Hình Dao Tôn Nhật đứng sừng sững chặn đường.

Kẻ cầm sổ giang hồ nhướng mày. Giọng nói của y vang lên lạnh hơn sắt thép:

- Tôn trang chủ muốn cản đường tại hạ...

Chưa dứt câu bàn tay của y hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Thoáng thấy đầu vai đối phương hơi nhích động Tôn Nhật biết chuyện gì sẽ xảy ra. Bằng phản ứng cực kỳ bén nhạy của một vũ sĩ gần bốn mươi năm lưu lạc ông ta tức tốc phản đòn. Bàn tay tả chém vút ra một đòn trong triết thủ đao còn bàn tay hữu đưa lên che kín yết hầu.

Ret... Vừa nghe tiếng kiếm rút ra khỏi vỏ Tôn Nhật giật mình khi thấy mũi kiếm cận kề nơi yết hầu của mình. Biết không thể nào tránh được ông ta khẽ nướn người lên cao một chút đồng lúc nghiêng mình để cho mũi kiếm đâm vào vai. Bụt... Tôn Nhật bắn người lùi lại ba bước.

- Tôn trang chủ quả không hổ danh đại cao thủ...

Lòng trong tiếng nói kẻ cầm sổ giang hồ hất tay. Từ Cước Lê Hùng nạt lớn:

- Coi chừng...

Tay cước hạng nhất trong giới giang hồ Đại Việt tung liên sát thủ. Lần đầu tiên trong đời lang bạt ông ta phải đánh sau lưng đối thủ chỉ vì muốn cứu tính mạng của người bạn chí thân.

Tay vừa chạm vào chuôi kiếm kẻ cầm sổ giang hồ nghe gió lốc ào ào sau lưng. Y biết Lê Hùng đã ra tay. Cười hực y chuyển bộ sang tả một bước dài.

Ret... Âm thanh ngắn gọn của kiếm rút ra khỏi vỏ chưa dứt mũi kiếm đã cận kề mục tiêu cự ly. Lê Hùng giật mình khi thấy mũi kiếm nhọn hoắt chập chòn nơi yết hầu của mình. Chưa kịp né tránh ông ta nghe tiếng xoẹt rồi mũi kiếm biến mất cùng với tiếng xoẹt khe vang đồng lúc mũi kiếm lại xuất hiện.

Bằng thứ kiếm thuật thần tốc, quái đản và độc địa kẻ cầm sổ giang hồ lần lần dồn ép hai đại cao thủ lừng danh vào thế thủ, chỉ lo chống đỡ mà không có thời giờ phản công.

Nạt tiếng nho nhỏ kẻ cầm sổ giang hồ đột nhiên thay đổi bộ pháp. Vô Hình Dao Tôn Nhật và Từ Cước Lê Hùng chợt thấy bóng ánh hiện mặt mờ giăng mắc khắp nơi. Độc hại hơn cả là mũi kiếm giết người chập chòn bay lượn nhắm đâm vào các yếu huyệt của họ. Hai đại cao thủ chỉ còn các trở hết thân vũ thuật chống đỡ ráo riết.

Chát... chát... Một bóng người lạng mình vào đấu trường cùng với âm thanh của vũ khí chạm nhau chát chúa. Song phương đều đình thủ. Tôn Nhật và Lê Hùng thờ phào khi thấy người vừa xuất hiện là Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa.

Phần kẻ cầm sổ giang hồ lại có thái độ không được tự nhiên lắm. Y có vẻ hơi bối rối và lúng túng. Nhưng thoáng chốc y hoàn toàn lấy lại nét bình thường. Chống cây gậy trúc vàng óng ánh vị trang chủ Hồ gia trang nhìn kẻ cầm sổ giang hồ dăm dăm:

- Lão Hồ... Hai ta rất mừng khi gặp lại ngươi...

Từ Cước Lê Hùng lên tiếng. Mắt vẫn không rời kẻ cầm sổ giang hồ Hồ Vũ Hoa nói:

- Đã lâu không gặp nào ngờ hai người bản lĩnh trội hơn xưa...

Vô Hình Dao Tôn Nhật cười gượng. Ông ta hợp sức với Lê Hùng mà đánh không thắng được kẻ cầm sổ giang hồ thời vũ thuật tăng tiến chỗ nào. đành rằng ông ta tay không song vẫn là hai người hợp lực với nhau.

- Lão phu hân hạnh gặp lại túc hạ...

Hồ Vũ Hoa lên tiếng. Ôm quyền thi lễ kẻ cầm sổ giang hồ nói với giọng lễ độ và thân thiện:

- Tại hạ cũng mừng khi tái ngộ với lão trang chủ. Từ khi nghe tin Hồ gia trang bị thiêu hủy tại hạ tưởng đâu lão trang chủ đã bị đoàn do thám sát hại hoặc bị giam giữ...

Hồ Vũ Hoa nhú mày. Ông ta cảm thấy có điều gì khác lạ xảy ra nơi kẻ cầm sổ giang hồ. Người mà ông ta gặp hôm nay có chút gì khác lạ và thay đổi, không giống như người mà ông ta đã gặp. Điều mà ông ta nghĩ song không nói ra là dường như kẻ cầm sổ giang hồ hiện đang đứng trước mặt ông ta lại là một người khác chứ không phải là kẻ cầm sổ giang hồ ông ta đã gặp nơi Hồ gia trang.

Ôm quyền thi lễ ông ta tươi cười nói:

- Đa tạ túc hạ có chút quan tâm. Bôn tâu khắp nơi lão phu mong tìm gặp túc hạ để hỏi vì lý do nào mà túc hạ lại hạ thủ bất lưu tình...

Kẻ cầm sổ giang hồ im lặng không trả lời dường như y còn đang đắn đo và do dự. Lát sau y mới hắng giọng:

- Tại hạ có lý do đặc biệt để giết người nhưng thời gian chưa cho phép tại hạ thổ lộ việc làm của mình cho Hồ lão trang chủ nghe. Nếu tại hạ thực sự hạ thủ bất lưu tình thời Tôn và Lê trang chủ không còn sống được đâu...

Dứt lời y chợt bắn người lùi lại. Động tác của y nhanh tới độ Hồ Vũ Hoa, Tôn Nhật và Lê Hùng cũng không ngăn cản kịp. Tôn Nhật nói nhanh:

- Chúng ta mau đuổi theo y...

Hồ Vũ Hoa lắc đầu thờ dãi:

- Đánh không thắng được y cho nên đuổi theo cũng vô ích. Ba chúng ta hãy tới Hoa Lư thăm dò tin tức...

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thập Đạo Tướng Quân

Hơn tuần lễ trôi qua Hồ phu nhân, kẻ cầm sổ giang hồ và Hồ Phong bị giam trong một ngôi nhà nằm lẻ loi và riêng biệt thuộc tổng đàn của đoàn do thám Hoa Lư. Ngôi nhà nhỏ mỗi bề bốn thước vuông được xây bằng đá đỏ và mái lợp bằng ngói thật cao. Từ sàn nhà lên tới mái ngói cao mấy trượng, một khoảng cách không một cao thủ giang hồ nào có thể nhảy tới được. Phòng giam chỉ có mỗi cửa sổ nhỏ với những chấn song sắt to bằng cổ tay của Hồ Phong. Mỗi ngày hai lần sáng chiều, tên lính canh mở cánh cửa nhỏ đưa thức ăn vào rồi đóng sầm lại thật nhanh. Phòng giam lạnh lẽo và ẩm ướt.

- Tôn ông biết chúng ta bị giam bao lâu rồi không?

Hồ phu nhân lên tiếng hỏi. Kẻ cầm sổ giang hồ nhìn những vết khắc trên đá. Mỗi ngày khi mặt trời lên y dùng tay vạch lên vách đá một vạch. Bây giờ y đã có mười hai vạch.

- Mười hai ngày thừa phu nhân...

Chút ánh sáng vàng vọt của buổi chiều chỉ vừa đủ làm cho căn phòng sáng mờ mờ. Nhìn thấy khung mặt trời tụy, xanh xao và thấp thoáng nét lo âu của Hồ phu nhân kẻ cầm sổ giang hồ cảm thấy chạnh lòng. Nhất là Hồ Phong. Mới sáu tuổi mà nó phải chịu lắm gian truân và khổ sở. Đành rằng gian truân và khổ sở làm cho nó trưởng thành trước tuổi nhưng một đứa trẻ ngây thơ đâu có tội gì để bị giam cầm. Dường như biết hoàn cảnh khắt khe cùng số phận nghiệt ngã của mình nó âm thầm chịu đựng. Ngày ngày sáng cũng như chiều nó ngồi diện bích luyện nội lực. Kẻ cầm sổ giang hồ nhận thấy sự thay đổi nơi Hồ Phong. Nó trầm tĩnh hơn, ít nói hơn đồng thời ánh mắt càng ngày càng tinh anh hơn trước. Điều mà y thầm hãnh diện hơn hết là kiếm thuật của Hồ Phong tăng tiến vượt bậc. Thủ pháp rút kiếm, phóng kiếm, tra kiếm trở nên thành thuộc và nhanh nhẹn hơn xưa. Nhìn Hồ Phong diện bích kẻ cầm sổ giang hồ chợt nảy ra ý kiến lạ. Y hắng giọng:

- Cháu Phong ...

Hồ Phong mở mắt xoay người đối diện với kẻ cầm sổ giang hồ.

- Thừa thúc thúc gọi cháu có điều chi dạy bảo...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nói:

- Ta muốn thử xem kiếm thuật của cháu tiến tới mức độ nào để truyền thụ thêm cho cháu...

Hồ Phong đứng lên triển công phu trầm tĩnh. Nhẹ bước tới đứng sau lưng kẻ cầm sổ giang hồ, Hồ phu nhân im lặng nhìn đứa con trai duy nhất của nàng thi triển kiếm thuật. Tuy không biết võ song nàng nhận thấy nét mặt con trai có vẻ gì khác lạ. Nét mặt của nó bình lặng, an nhiên, tự tại không chút buồn rầu cũng như vui tươi. Đôi mắt tròn to sáng long lanh bất động nhìn vào khoảng không. Rẹt... Rẹt... Không có gì xảy ra ngoại trừ âm thanh của kiếm rút ra rồi tra vào vỏ. Kẻ cầm sổ giang hồ gật gù mỉm cười. Chỉ có y mới thấy được thủ thuật phóng kiếm của Hồ Phong.

- Khá lắm...Cháu đã luyện được hơn nửa phần kiếm thuật giết ruồi của ta rồi; tuy nhiên...

Nhìn thẳng vào mặt Hồ Phong y nghiêm giọng tiếp:

- Ta nói điều này có hơi cao xa song với thời gian khổ luyện và suy nghĩ cháu sẽ từ từ nghiệm ra. Thuật phóng kiếm của cháu có nhanh song vẫn còn trì trệ vì sự gián đoạn hay không hợp nhất của tâm, ý, hành. Đó là ba chặng đường mà bất cứ vũ sĩ nào khổ luyện vũ thuật đều phải thông suốt và phải vượt qua hầu lĩnh hội được tinh hoa trong vũ thuật...

Ngừng lại dường như để tìm lời nói gián dị cho Hồ Phong có thể hiểu xong kẻ cầm sổ giang hồ tiếp:

- Ta thí dụ như thế này để cho cháu dễ hiểu. Thông thường khi bước đi người ta cho đó là hành động tự nhiên hay bẩm sinh. Tuy nhiên ít có ai nghĩ rằng hành động chân bước đi đó là ý muốn của chúng ta được phát khởi từ tâm thức. Con người ta ai ai cũng vậy, bất cứ mỗi hành động, cử chỉ hay phản ứng dù tầm thường và nhỏ nhặt đều phát xuất từ cái tâm của mình. Nó là phần vi diệu, vô lường nhất của con người. Tâm chỉ huy ý, ý điều khiển hành và hành tạo nên lực. Ba thứ đó phải thuần nhất, phải hòa hợp với nhau để trở thành một. Từ đó mọi hành vi, cử chỉ nhỏ nhặt của cháu sẽ là thứ phản ứng cực kỳ bén nhạy. Để chứng minh chuyện tâm, ý, hành là một ta muốn cháu thi triển kiếm thuật đâm vào yết hầu của ta...

- Tôn ông ...

Hồ phu nhân kêu nhỏ nhỏ khi nghe kẻ cầm sỏ giang hồ bảo Hồ Phong đâm vào yết hầu. Thấy Hồ Phong còn đang do dự chưa chịu xuất thủ kẻ cầm sỏ giang hồ cười nói:

- Cháu cứ đâm đi đừng sợ... Cháu không đâm trúng ta được đâu...

Hồ Phong gật đầu đứng im trئن công phu trầm tĩnh. Không cử động báo trước bàn tay của Hồ Phong hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Rẹt... Âm thanh của kiếm rút ra vang khô lạnh khiến cho Hồ phu nhân rùng mình sợ hãi.

Bứt... Hồ phu nhân nhìn trân trân cảnh tượng lần đầu tiên mới thấy và có lẽ không bao giờ quên. Mũi kiếm nhọn hoắt của Hồ Phong chia ngay yết hầu kẻ cầm sỏ giang hồ và chỉ vừa chạm da. Cánh tay nặt của y gấp thành hình thước thợ, hai ngón tay trở và giữa kẹp cứng thanh kiếm.

Giọng nói của tay kiếm giết người vang trầm trầm trong phòng giam im vắng và lạnh lẽo:

- Tâm ý hành hợp nhất là như thế đó... Sờ dĩ ta chặn đứng được mũi kiếm của cháu chỉ vì lý do giản dị là ta đã luyện được tâm ý hành hợp nhất. Nó là điều tâm niệm, là kinh nhật tụng của vũ sĩ trong lúc khổ luyện vũ thuật...

Hồ Phong gục gật đầu tỏ vẻ hiểu. Trầm ngâm giây lát nó lặng lẽ trở lại ngồi diện bích. Kẻ cầm sỏ giang hồ cũng ngồi xuống sàn gạch. Riêng Hồ phu nhân đứng cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài trời.

- Tôn ông đang suy nghĩ chuyện gì?

- Thưa phu nhân tại hạ suy nghĩ về vụ án tiên đế...

- Mời tôn ông cho tôi nghe cao kiến...

Dường như không muốn làm kinh động tới Hồ Phong đang ngồi luyện nội lực, kẻ cầm sỏ giang hồ đứng lên cạnh cửa sổ:

- Không những hạ sát tiên đế Đỗ Thích còn giết cả Nam Việt Vương Đinh Liễn. Làm thế nào hấn cùng một lúc sát hại hai người ở hai nơi khác nhau...

Giọng nói của Hồ phu nhân khe khẽ vang lên trong căn phòng im lặng:

- Tôn ông nói đúng. Đỗ Thích không thể nào cùng một lúc hạ sát Tiên Đế và Nam Việt Vương. Như vậy phải có một người khác ra tay hành thích Đinh Liễn; bởi vì nếu Tiên Đế băng hà thời Nam Việt Vương sẽ lên làm vua. Do đó hung thủ phải giết luôn Đinh Liễn... Nhỏ cô phải nhớ tận gốc thừa tôn ông..

Nhẹ gật đầu đồng ý kẻ cầm sỏ giang hồ lên tiếng :

- Hai vị Hắc Bạch Hộ Pháp của phái Cổ Loa còn nói cho tại hạ biết Nam Việt Vương rất giỏi võ vì người là đệ tử tặc gia của Trần Gia Bạch. Cho nên giết được Đinh Liễn thủ phạm phải là cao thủ giang hồ thuộc đoàn do thám Hoa Lư. Chúng ta không biết chính phạm là ai song ta có thể đoán tông phạm là đoàn do thám Hoa Lư. Các quan đại thần như Lê Hoàn, Đinh Điền, Nguyễn Bặc chắc có nhiều uy quyền để chỉ phối hoặc sai khiến đoàn do thám. Như vậy ai là người đã ra lệnh cho đoàn do thám hành thích Tiên Đế?

Có tiếng thở dài rồi giọng nói êm êm của vị phu nhân họ Hồ vang lên:

- Có khi nào tôn ông nghĩ đến chuyện hung thủ là một người có quyền lực hơn cả Lê Hoàn, Đinh Điền và Nguyễn Bặc không?

Nhủ mày suy nghĩ giây lát kẻ cầm sỏ giang hồ nói :

- Phu nhân muốn ám chỉ tới ai... Không lẽ phu nhân muốn nói tới thái hậu Dương Vân Nga...

Hồ phu nhân mỉm cười nói đùa:

- Tôn ông thông minh và chịu khó suy nghĩ rồi đó... Tôn ông cũng biết thời gian trước khi băng hà Tiên Đế đắm say tửu sắc, sao lãng việc triều chính và giao phó quyền hành cho Lê Hoàn. Trong cung cấm thời Dương hoàng hậu lại tư thông với Lê Hoàn. Cho nên hai người này là kẻ đáng nghi ngờ nhất. Tôn ông cũng biết theo lẽ thường khi người chồng bị chết một cách mờ ám người ta nghi ngờ vợ là thủ phạm. Ngược lại nếu vợ chết một cách không minh bạch thời người chồng bị nghi ngờ là thủ phạm. Điều này tuy không hoàn toàn đúng song không sai sự thực bao nhiêu. Tôi đoán Dương hoàng hậu đã âm mưu giết Tiên Đế để được tự do đi lại với Lê Hoàn hoặc cả hai hợp tác với nhau để giết Tiên Đế. Có hai lý do để họ làm chuyện đó. Thứ nhất là có thể chuyện hai người tư thông đã đến tai của tiên đế nên họ sợ mà phải tiên hạ thủ vi cường. Thứ nhì là có thể Lê Hoàn nuôi tham vọng lớn nên ra tay hạ sát tiên đế để lên làm vua...

Đợi cho Hồ phu nhân dứt lời xong kẻ cầm sổ giang hồ mới thông thả hỏi:

- Thưa phu nhân tiên đế chết rồi tại sao Lê Hoàn chưa chịu soạn ngôi nhà Đinh. Với quyền lực trong tay công thêm sự đỡ đầu của Dương Vân Nga Lê Hoàn thừa sức soạn ngôi...

- Thưa tôn ông có nhiều lý do khiến cho Lê Hoàn chưa dám phế bỏ nhà Đinh một cách trắng trợn. Thứ nhất là chuyện chính danh. Tiên Đế có công thống nhất sơn hà đem lại thanh bình và an lạc cho bá tánh trong vòng mười mấy năm qua. Cướp ngôi nhà Đinh một cách công khai Lê Hoàn biết chắc sẽ gặp phải sự chống đối của các quan đại thần tại Hoa Lư, sự bất bình trong dân gian và sự phản kháng mạnh mẽ của giới giang hồ trong nước; một lực lượng đông đảo từng được tiên đế trọng đãi và tin cậy. Đó cũng là lý do tại sao đoàn do thám đã mở cuộc tàn sát vào Thập Đại Hiền Trang bởi vì họ sợ một cuộc liên kết của mười gia trang lớn nhất giang hồ. Mỗi gia trang đều có nhân số khoảng từ năm trăm cho tới một nghìn. Nếu liên kết với nhau một cách chặt chẽ, lực lượng này sẽ gây khó dễ cho Lê Hoàn. Tôi nghĩ Dương thái hậu và Lê Hoàn đã suy tính cặn kẽ nên mới không dám công khai cướp ngôi sau khi hạ sát tiên đế và Nam Việt Vương. Hai người này chết rồi Đinh Tuệ mới có bảy tuổi sẽ lên làm vua. Ông vua con nít này làm sao cầm quyền được nên bà thái hậu họ Dương và Lê Hoàn tha hồ thao túng. Tuy nhiên trước sau gì Lê Hoàn cũng lên làm vua...

- Nói như thế là phu nhân nghi ngờ hung thủ hạ sát tiên đế chính là Dương Vân Nga với Lê Hoàn ?

Ánh sáng mờ mờ trong căn phòng cho kẻ cầm sổ giang hồ thấy Hồ phu nhân nhẹ gật đầu xác nhận.

- Dựa theo suy luận thời họ là kẻ đáng nghi ngờ nhất. Tuy nhiên muốn phanh phui vụ án đồng thời đưa hung thủ ra trước công lý ta cần phải có bằng chứng hiển nhiên như nhân chứng hoặc tang vật... Nhân chứng ta không có một ai, tang vật ta lại thiếu thốn cho nên tôi e tôn ông không có nhiều hy vọng để lời thủ phạm ra trước ánh sáng công lý. Muốn kết tội bà thái hậu họ Dương và Lê Hoàn ta không thể đơn thuần dựa vào suy luận được mà phải có bằng chứng hiển nhiên...

Trầm ngâm thật lâu kẻ cầm sổ giang hồ nhẹ hỏi:

- Phu nhân nghĩ hai lão Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thụ Sinh đều can dự vào vụ án tiên đế ?

Hồ phu nhân gật đầu không do dự:

- Tôi đoán họ can dự nhiều vào vụ án tiên đế. Có thể họ biết hung thủ là ai nữa. Nhưng tôn ông làm sao bắt họ nói được...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nhẹ :

- Thưa phu nhân tôi nghĩ ta có nhân chứng như Thiên Long Bát Tướng. Tám viên hộ tướng trung thành này đã mất tích một cách bí mật...

Hồ phu nhân cười thánh thót:

- Tôn ông nhắc tôi mới nhớ tới nhóm Thiên Long Bát Tướng. Ngẫm ra thời tình thế của chúng ta không đến nỗi bi đát lắm. Chỉ có điều là chúng ta không còn được tự do...

Ngừng nói Hồ phu nhân khe khẽ thở dài. Kẻ cầm sổ giang hồ háng giọng:

- Phu nhân đã nghĩ ra cách nào để giúp tôi vào ngục thất ở Hoa Lư tìm kiếm lời trời trần của Đỗ Hậu?

Hồ phu nhân gật đầu:

- Tôi có cách song vất vả và nguy hiểm cho tôn ông...

Kẻ cầm sổ giang hồ nói nhanh:

- Phu nhân biết là tôi không ngại vất vả và nguy hiểm...

Hồ phu nhân nói trong lúc quay mặt nhìn ra cửa sổ:

- Tôn ông không ngại song tôi lại lo lắng. Tuy nhiên nếu muốn thì tôn ông cứ giả vờ vượt ngục rồi để bị bắt lại. Lúc đó có thể họ sẽ giam tôn ông vào tù ngục...

Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu. Nhìn Hồ phu nhân và Hồ Phong với vẻ trầm ngâm nghĩ ngợi xong y lấy ra bốn hoàn thuốc bọc sáp cẩn thận.

- Phu nhân và cháu Phong ăn uống kham khổ và thất thường nên sức khỏe suy giảm nhiều lắm. Tại hạ có bốn viên thuốc bổ này dành cho phu nhân và cháu Phong...

Hồ phu nhân lắc đầu nói nhanh:

- Tôn ông đã cho nhiều quá rồi nên tôi không thể nhận thêm nữa...

Không cần đợi cho Hồ phu nhân ưng thuận kẻ cầm sổ giang hồ bóp vỡ bọc sáp lấy viên thuốc đưa cho Hồ phu nhân.

- Sức khỏe của phu nhân rất quan trọng nên phu nhân hãy uống viên thuốc bổ này...

Thấy Hồ phu nhân ngần ngại chưa chịu cầm lấy y nói với giọng nửa đùa nửa thật:

- Nếu phu nhân không chịu uống thì tôi sẽ cạy miệng phu nhân để nhét thuốc vào đấy...

Hồ phu nhân nói trong tiếng cười thánh thót :

- Tôn ông mà cạy miệng tôi được thì tôi phục tôn ông sát đất...

Kẻ cầm sổ giang hồ quay nhìn Hồ phu nhân đang đứng phía bên phải của mình. Đưa viên thuốc ra trước mặt Hồ phu nhân kẻ cầm sổ giang hồ nghiêm giọng:

- Phu nhân uống hay bắt tôi phải cạy miệng phu nhân...

Hồ phu nhân lắc đầu cười nói với giọng nũng nịu:

- Không... Tôn ông cạy miệng tôi đi...

Thấy kẻ cầm sổ giang hồ đưa tay định bóp miệng mình Hồ phu nhân la nhỏ nhỏ:

- Uống... Tôi chịu uống... Tôn ông đưa thuốc đây...

Cầm viên thuốc trong tay Hồ phu nhân nói:

- Không có nước làm sao tôi uống được...

Khẽ lắc đầu cười kẻ cầm sổ giang hồ nói trong lúc bước tới góc phòng lấy nước:

- Phu nhân định đây tôi cho bỏ ghét phải không. Nước trà nguội xin phu nhân dùng tạm...

Hồ phu nhân cười nói trong lúc nhìn kẻ cầm sổ giang hồ đang lui cui rót nước trà vào chén:

- Tôi mà ghét được tôn ông thì... thì...

Dường như biết mình lỡ lời Hồ phu nhân bỏ vào miệng viên thuốc xong đón lấy chén trà nguội và uống một hơi dài. Đợi cho Hồ phu nhân uống thuốc xong kẻ cầm sổ giang hồ trao cho nàng một vật làm bằng kim loại rồi trịnh trọng nói:

- Đây là tín vật của tể sư phụ trao cho. Tuy người không nói chi tiết song tôi đoán nó là vật rất quan trọng. Nếu tôi bị bắt giam vào ngục tất không thể nào giữ nó được nên tôi trao cho phu nhân tạm giữ. Khi nào chúng ta gặp lại...

Giọng của y nhuốm chút nghẹn ngào. Hai người nhìn nhau trong khoảnh khắc song chưa đựng vô vàn lời nói. Kẻ cầm sổ giang hồ đột nhiên nắm lấy bàn tay của Hồ phu nhân và nàng để yên như thế thật lâu.

- Phu nhân bảo trọng lấy thân...

- Tôn ông cũng thế. Trước khi làm bất cứ chuyện gì tôn ông hãy nhớ rằng tôi lúc nào cũng lo lắng cho sinh mạng của tôn ông...

Giọng nói của vị phu nhân họ Hồ sưng nước mắt. Kẻ cầm sổ giang hồ gạt đầu:

- Tôi biết điều đó thừa phu nhân...

Con mưa rá rích từ chiều đến tối vẫn chưa tạnh. Hai người đứng cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài trời. Bóng tối mông lung. Xa xa ánh đèn thấp thoáng. Con gió lạnh mang theo hơi nước lốc vào phòng khiến cho Hồ phu nhân rùng mình.

- Phu nhân lạnh?

Hồ phu nhân khẽ gạt đầu thay cho câu trả lời. Thật lâu nàng mới hắng giọng:

- Tôn ông định vượt ngục bằng cách nào?

Đưa tay chỉ lên nóc nhà kẻ cầm sổ giang hồ thì thầm :

- Tôi chưa vượt ngục... Tôi chỉ muốn trốn ra ngoài để dò la tin tức... Phu nhân nên nghỉ ngơi... Tôi sẽ trở lại vào khoảng đầu canh năm...

Hồ phu nhân im lặng nhìn kẻ cầm sổ giang hồ leo lên cột gỗ lim bóng loáng. Tựa như con thằn lằn khổng lồ bám cứng vào cột gỗ y từ từ bò lên nóc nhà. Dĩ nhiên nàng không biết y đã thi triển bích hồ du tường, một tuyệt kỹ chuyên môn dùng để leo trèo hiểm có người luyện được. Thoáng chốc y bò lên tới

nóc nhà. Dùng tay gỡ mấy miếng ngói xong y biến mất vào bóng đêm mịt mù. Khẽ thở dài Hồ phu nhân lẩm bẩm:

- Tôn ông... Tôn ông xin trở lại...

Biết mình đang ở trong tổng đàn của đoàn do thám, nơi mà lính canh đều là cao thủ giang hồ cho nên kẻ cầm sổ giang hồ thận trọng từng bước chân, hơi thở và các cử chỉ nhỏ nhất. Cũng may đêm nay trời mưa gió nên sự canh phòng có phần lơ lửng đồng thời âm thanh của tiếng gió gào, mưa rơi đã át đi tiếng bước chân của kẻ dạ hành.

Điều khó khăn mà y không hề suy nghĩ tới trước khi trốn ra khỏi phòng giam là y không biết đường lối cùng nơi chốn mà mình muốn tìm kiếm. Y muốn tới hoàng cung để dò xét song không biết hoàng cung ở đâu. Suy nghĩ hồi lâu y nhắm hướng đèn sáng lần tới Càng tới gần y thấy đèn đuốc sáng hơn đồng thời nhà cửa, doanh trại san sát và người đi lại nhiều hơn. Nhìn thấy quân sĩ càng lúc càng nhiều y đoán đây phải là nơi quan trọng.

Trại binh chia làm năm khu riêng biệt theo đúng tiền hậu tả hữu và trung dinh. Đoán khu nhà nằm chính giữa phải là trung quân kẻ cầm sổ giang hồ đứng trong bóng tối chờ đợi. Khi tên quân canh vừa đi ngang qua y tựa như con báo chồm lên bắt mồi. Không kêu được tiếng nào tên quân gục xuống. Lôi hất vào trong góc tối, lấy y phục mặc vào người xong dưới lốt quân canh y lần đến trung quân. Quân sĩ đi lại đông đảo hơn song không ai để ý tới y. Núp trong góc tối quan sát tình thế hồi lâu y nhảy lên nóc nhà lần tới chỗ ngôi nhà cao nhất nơi chính giữa. Nhẹ tay rút miếng ngói y chăm chú nhìn xuống.

Ba người ngồi quanh chiếc bàn khá lớn. Cả ba đều mặc sắc phục và mạng khôi giáp. Một vị võ tướng trọng tuổi ngồi đầu bàn, kẻ đó là vị tướng trạc tuổi người kia còn người thứ ba trẻ tuổi hơn trạc ba mươi ngoài. Tuy không biết họ là ai nhưng kẻ cầm sổ giang hồ đoán họ phải thuộc vào hàng đại tướng trong binh đội Đinh triều. Vị tướng lớn tuổi nhất ngồi đầu bàn hắng giọng nói:

- Bản chức cho mời hai tướng quân tới trung quân đàm đạo trong lúc đêm hôm tăm tối là vì chuyện vô cùng quan trọng và khẩn cấp. Đoàn do thám đã báo cáo lên bản chức một tin cực kỳ quan trọng liên hệ tới vận mệnh nước nhà. Nhân viên thuộc ban tin tức của đoàn do thám đã dò la được sự di chuyển quân sĩ của Tống triều thuộc hai tỉnh Lưỡng Quảng tới sát biên thủy. Ngoài ra nhân viên thuộc phân đoàn do thám viên chinh của Tống triều trong vùng Lưỡng Quảng cũng có mặt ở Lạng Sơn nhiều hơn trước. Điều này chứng tỏ rằng Tống triều muốn dòm ngó vào nội tình của nước ta. Chắc họ thấy tiền đề bằng mà tự quân còn nhỏ dại nên nhân cơ hội bất nạt...

Ngừng lại giây lát dường như để cho người nghe có thời giờ suy nghĩ xong vị tướng thông thả tiếp:

- Nếu bản chức đoán không lầm Tống triều có ý định hoặc đang chuẩn bị một cuộc xâm lăng vào Đại Việt...

Vị tướng trẻ tuổi nhất trầm ngâm giây lát đoạn hắng giọng hỏi:

- Quan Thập Đạo đã bàn luận với thái hậu về tin tức này chưa?

Kẻ cầm sổ giang hồ mỉm cười gật gù. Y không phải mất nhiều công sức mà đã tìm gặp Thập Đạo Tướng Quân Lê Hoàn, vị đại tướng chỉ huy mười đạo quân của Đinh triều đồng thời cũng là nhân vật đáng nghi ngờ nhất trong vụ án tiền đề.

Lê Hoàn nhẹ lắc đầu:

- Bản chức chưa có dịp bàn luận với thái hậu về tin tức quan trọng này. Từ tướng quân và Phạm tướng quân là hai người được biết tin này trước nhất...

Xuyên qua cách xưng hô kẻ cầm sổ giang hồ đoán vị võ tướng lớn tuổi chính là Phạm Cự Lượng còn người kia y không quen mặt và biết tên họ. Dĩ nhiên y không biết vị võ tướng trẻ tuổi tên là Từ Mục.

- Hai tướng quân là người được bản chức tin cậy nên mới được biết tin này trước. Bản chức đoán Tống triều đã biết tin tiền đề bằng nên sửa soạn một cuộc xâm lăng. Đây cũng là lý do để giải thích tại sao triều đình cố gắng không để tin tiền đề bằng lan rộng vào dân gian...

Phạm Cự Lượng gật gù cười nói:

- Đa tạ quan Thập Đạo đã tin cậy chúng tôi...

Lê Hoàn cười nhẹ nhìn Từ Mục:

- Phạm tướng quân là đồng liêu với tôi mấy chục năm nên tình thân như thủ túc. Phần Từ tướng quân tuy còn trẻ song bản chức biết tướng quân có tài đại tướng lại được lòng sĩ tốt do đó mới đề bạt tướng quân chỉ huy đạo binh tiền phong, một đạo binh quan trọng và tinh nhuệ nhất. Hôm nay nhờ tướng quân lãnh việc tuyển mộ thêm quân sĩ, thao luyện binh cơ chiến pháp cho mười đạo quân. Binh đội của ta tuy tiếng là thập đạo song mỗi đạo quân chỉ khoảng hai ba ngàn người, tổng cộng lại độ hai vạn quân. Gọn binh của các thành Đại La, Lạng Sơn, Hoan và Hóa châu quân ta chỉ vào khoảng hơn ba bốn vạn người. Lực lượng này so với binh đội Tống triều chẳng thấm vào đâu...

Từ Mục cười nhẹ thông thả lên tiếng:

- Quan Thập Đạo nói đúng nhưng tôi nghĩ quân cốt giời chứ không cốt đông. Hơn năm nay nhờ quan Thập Đạo đề cử vào chức vụ đại tướng nên tôi có dịp tập luyện quân sĩ dưới quyền quen việc chiến trận, thông thạo binh cơ đồng thời trui rèn võ nghệ. Nhờ đó đạo tiền quân của tôi tuy năm ngàn song đủ sức đương cự với vạn người. Đạo tiền phong của tôi sẵn sàng ra trận nếu quan Thập Đạo ra lệnh...

Lê Hoàn xoa tay mỉm cười tỏ vẻ hài lòng.

- Được một vị đại tướng tin cậy và tận tụy với chức vụ như Từ tướng quân thời bản chức bớt lo lắng nhiều lắm... Bản chức muốn hỏi tướng quân biết gì về quân binh của Đinh Điền và Nguyễn Bặc ở Hóa Châu?

Nhìn thẳng vào mặt Lê Hoàn họ Từ nghiêm giọng thốt:

- Vì đường xa xa xôi cho nên tôi không biết tường tận lắm. Và lại tôi là tướng mới trong lúc đó họ là đại công thần. Họ ý theo tiên đế từ thuở hàn vi, công trạng to nên chẳng xem ai ra gì cả...

Lê Hoàn quay hỏi Phạm Cự Lượng:

- Tướng quân chắc cũng đồng nhận xét như Từ tướng quân?

Liếc nhanh Từ Mục xong Phạm Cự Lượng gật đầu:

- Từ tướng quân nói đúng. Ngay cả tôi và quan Thập Đạo nói chưa chắc họ chịu nghe lời. Đinh Điền và Nguyễn Bặc có tiền bạc nhiều, vì cánh đồng nên tự mình tuyển mộ binh sĩ để tạo sức mạnh riêng. Nếu quan Thập Đạo có cách nào tước bỏ binh lực của họ xong giao cho Từ tướng quân nắm giữ thời binh đội của ta sẽ mạnh thêm nhiều lắm...

Lê Hoàn trầm ngâm suy nghĩ. Từ Mục hắng giọng

- Nếu quan Thập Đạo cho phép thời tôi xin có ý kiến...

- Mời tướng quân cho nghe...

Lê Hoàn nói. Từ Mục thấp giọng:

- Quan Thập Đạo đề nghị với thái hậu triệu họ về Hoa Lư và thăng chức tả hữu tể tướng đồng thời đề bạt người khác vào trấn nhậm Hoá Châu. Không còn quân sĩ dĩ nhiên thế lực của họ sẽ yếu đi. Cách này tuy tiếng là thăng chức song sự thực lại là bãi chức một cách danh chính ngôn thuận. Nếu họ cải lệnh thời ta có cơ đem quân đi đánh họ...

Lê Hoàn xoa tay gật gù cười:

- Từ tướng quân quả nhiên có ý kiến hay tuyệt. Thăng chức mà bãi chức. Lát nữa vào cung gặp thái hậu tôi sẽ trình bày với người. Bây giờ nhị vị cứ về dinh chờ tin vui...

Hiểu ý của Lê Hoàn nên Phạm Cự Lượng và Từ Mục nói vài lời cảm tạ đoạn cáo từ. Lê Hoàn còn ngồi yên nơi ghế. Hai người khác bước vào chỗ Lê Hoàn ngồi. Vừa trông thấy hai người này kẻ cầm sổ giang hồ tức tốc bẻ hơi vận khí. Lê Hoàn hỏi nhanh:

- Hữu thủ lĩnh và Bách phó thủ lĩnh đã sẵn sàng?

Hữu Danh Vô Thực đáp liền không do dự:

- Thưa quan Thập Đạo hai chúng tôi đã sẵn sàng. Nhân viên của bốn ban tin tức, truy tầm, ám sát và bảo hoàng tức trực chờ lệnh. Chỉ cần có lệnh của thái hậu là hai chúng tôi sẽ đích thân chỉ huy thủ hạ vào Hóa Châu để ám sát Đinh Điền và Nguyễn Bặc...

Tươi nét mặt Lê Hoàn đứng lên cười nói:

- Tốt lắm. Nhị vị theo ta vào cung gặp thái hậu để lãnh lệnh...

Lê Hoàn bước ra cửa. Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh theo sau. Không bỏ lỡ dịp may kẻ cầm sổ giang hồ bám theo. Tuy nhiên y đi cách khoảng xa xa vì sợ bị hai nhân viên cao cấp của đoàn do thám khám phá ra hành tung của mình. Quanh co hồi lâu y thấy khu nhà cửa hiện mờ mờ. Khu vực này vắng vẻ song nhà cửa khang trang, to lớn và lộng lẫy hơn. Đèn đuốc cũng sáng sủa hơn. Lê Hoàn, Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh đi thẳng vào trạm canh. Kẻ cầm sổ giang hồ kiếm chỗ tối và vắng vẻ xâm nhập hoàng cung. Núp cạnh hòn non bộ y đảo mắt quan sát. Đèn đuốc mờ mờ. Hoàng cung gồm có ba dãy nhà lợp ngói mà gian chính giữa lớn nhất. Trông thấy bóng người thấp thoáng y cẩn thận tiến tới gần để thăm dò. Nhiều khi y phải dùng thuật xà hình bò trên mặt đất để vượt qua các chỗ trống trải. Nếp mình bên cửa sổ của gian nhà chính giữa y hé mắt nhìn vào. Phòng trống trơn như không có người ở. Hơi thất vọng y tung mình nhảy lên nóc nhà. Vừa lúc đó có tiếng cười khẽ phát ra cùng với luồng kinh khí âm nhu lẫn tới sau lưng của y. Kẻ cầm sổ giang hồ quay phắt người lại đồng thời bàn tay tả trong thế cầm nã thủ bắt từ trái quét sang phải còn bàn tay hữu quét ngược lại. Hai cánh tay của y mường tượng như cái kéo khổng lồ gấp lại định cắt lấy tay đối thủ.

- Giới...

Miệng la nho nhỏ kẻ lạ xô người nhập nội. Hai bàn tay của hắn loáng lên tợ điện chớp nào hất, phẩy, điểm, đâm, xô, đẩy, vẩy, bẻ, chụp, bắt. Kẻ cầm sổ giang hồ cũng không chịu kém. Y thi triển công phu bí truyền của sư môn ngăn đón hoặc phong tỏa những đòn tấn công ráo riết của kẻ lạ. Song phương trao đổi mưoi chiêu. Vì sợ bị quân canh phát giác ra hành tung cho nên họ không phổ kinh lực vào chiêu thức cũng như không để cho tay quyền chạm nhau. Kẻ cầm sổ giang hồ đột nhiên đình thủ.

Hai tay án hờ nơi yếu huyệt y hỏi nhỏ:

- Các hạ là ai?

Giọng nói của một người trẻ tuổi vang lên nho nhỏ :

- Tôi là Lê Hào. Còn huynh đài là kẻ cầm sổ giang hồ?

- Chính tôi..

Kẻ cầm sổ giang hồ đáp gọn. Nghịch cúc Lê Hào nói nhanh trong lúc cười thành tiếng vui vẻ:

- Trời ơi đi mòn gót giày tôi mới tìm được huynh. Nghe tin huynh xuất hiện ở Lạng Sơn tôi học tốc lên tìm thời huynh đã đi Quảng Uyên. Tôi chạy lên Quảng Uyên mới biết huynh trở về Đông Triều. Lộn trở về Đông Triều nửa đường may mắn gặp Đoàn Chí Hạ nên mới biết tin huynh bị bắt giải về Hoa Lư...

Lê Hào nói hơi dài. Thấp giọng kẻ cầm sổ giang hồ hỏi:

- Lê huynh kiểm tôi có chuyện chi?

Lê Hào chép miệng thờ dài:

- Tệ trang bị thiêu hủy mà giang hồ đồn đại là thủ đoạn khủng bố của đoàn do thám Hoa Lư cho nên tôi đoán việc này chắc có liên quan tới vụ án tiên đế. Biết huynh đang điều tra về cái chết của tiên đế nên tôi định tìm gặp huynh để giúp một tay...

Kẻ cầm sổ giang hồ hỏi bằng giọng nghiêm trang:

- Lê huynh muốn can dự vào vụ án tiên đế?

Lê Hào gật đầu không do dự. Kẻ cầm sổ giang hồ khều tay Lê Hào và hai người lẩn vào một hòm giả sơn thì thầm trò chuyện.

- Trước khi chết Đỗ Hậu có trời với tôi một câu là " Hoa Lư...gầm giường..." . Muốn biết y trời trần điều gì cũng như tìm ra bí ẩn chứa trong câu nói của y chúng ta phải vào tận ngục thất Hoa Lư để tìm kiếm ...

Lê Hào ngắt lời kẻ cầm sổ giang hồ:

- Tôi thực tình không hiểu ý của huynh. Tại sao ta phải vào tận ngục thất để tìm ra bí ẩn trong câu nói của Đỗ Hậu...

Trầm ngâm hồi lâu kẻ cầm sổ giang hồ thông thả lên tiếng:

- Hồ phu nhân có nói với tôi là muốn tìm ra bí ẩn trong câu nói của Đỗ Hậu chúng ta phải tìm kiếm dưới gầm giường trong ngục thất Hoa Lư. Tôi cũng biết việc này khó khăn và nguy hiểm song dường như không có cách nào khác hơn. Lê huynh có cách nào để vào tận ngục thất Hoa Lư?

Lê Hào lắc đầu hỏi:

- Nhất thời tôi chưa nghĩ ra. Còn huynh có cách nào chưa?

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nhẹ:

- Hồ phu nhân bàn với tôi là giả vờ vượt ngục xong để bị bắt lại. Lúc đó họ sẽ giam tôi vào ngục thất. Lê huynh chắc có nghe nói về Hồ phu nhân...

Lê Hào mau mắn gật đầu:

- Đoàn Chí Hạ và Hạ Long Khách khen bà ta đẹp đẻ, thông minh và hiền hậu. Huynh giả vờ vượt ngục để bị giam vào ngục Hoa Lư cũng được song vất vả và nguy hiểm bởi vì vào dễ mà ra khó. Huynh cứ làm theo cách của huynh đi còn tôi sẽ tìm ra cách khác. Chúng ta hẹn gặp nhau trong ngục Hoa Lư ...

Nói xong Lê Hào biến mất trong bóng đêm. Phóng chừng trời cũng sắp hừng đông kẻ cầm sổ giang hồ lặng lẽ tìm đường trở về chỗ cũ. Y thấy Hồ phu nhân nằm ngủ co ro trong góc phòng giam lạnh lẽo

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tìm Ra Thêm Manh Mối

Thành Hoa Lư nhỏ và ít dân chúng cư ngụ. Những người này đa số là gia đình của quân sĩ trong thành. Khu vực dành cho gia đình quân sĩ nằm về góc tây của thành nội.

Trong lốt một thanh niên nhà quê ăn mặc sạch sẽ Lê Hào theo chân tên lính canh tới nhà vị quan cai quản ngục thất Hoa Lư. Trước khi gặp gỡ y đã nhờ tên lính canh lo lót cho vị chúa ngục một lạng bạc để xin được thu dụng làm lính canh ngục. Hôm nay y tới nhà vị cai ngục để nhận việc. Quan sát vóc dáng Lê Hào gầy lặt vị chúa ngục mới hỏi:

- Ta trông anh trẻ tuổi, dáng dấp lanh lẹ và khỏe mạnh có thể làm lính đánh trận được, vậy có gì anh lại xin làm lính canh ngục...

Lê Hào gãi đầu ấp úng hồi lâu mới trả lời:

- Trình thượng quan. Cha mẹ tôi chỉ có mỗi mình tôi là trai để nối dõi tông đường nên không muốn tôi chết sớm. Khắp nơi trong nước thiên hạ đua nhau bàn tán chuyện nước ta sắp có đánh nhau...

Vị chúa ngục xì tiếng dài:

- Đó là tin đồn nhảm nhí. Ta ở tại kinh đô mà đâu có nghe ai nói về tin nước ta sắp đánh nhau. Mà đánh nhau với ai mới được chứ...

Lê Hào thấp giọng thì thầm như sợ có ai nghe được:

- Đánh nhau với Tàu thừa thượng quan. Sau khi tiên đế mất rồi vua Tàu biết vua nước ta còn nhỏ nên thế nào cũng đem quân qua đánh. Hễ có giặc thì trai tráng khỏe mạnh như tôi sẽ bị xung làm lính đánh trận. Do đó cha mẹ tôi mới tính đường cho tôi xin vào làm lính canh ngục để khỏi bị chết trận. Nếu thượng quan thương tình thu dụng thì cha mẹ tôi xin biểu thêm một lạng bạc nữa...

Vị chúa ngục khó lòng từ chối trước số tiền quá lớn. Cả đời làm lụng lao cũng không thể dành dụm được số tiền nhỏ huống hồ gì hai lạng bạc. Thu nhận tiền xong lão hỏi:

- Được rồi. Ta bằng lòng nhận chú em làm lính canh ngục. Hiện nay ta còn thiếu một tên lính canh khu tử tù. Nếu chú em biết võ thời tiện lợi và dễ dàng lắm..

Lê Hào cười cười:

- Gì chứ thứ đó tôi cũng biết sơ sơ...

Dứt lời y bái tỏ xong đạp bộ đi bài quyền gia truyền. Lão chúa ngục và tên lính canh trở mắt nhìn với vẻ kinh ngạc lẫn thán phục.

Dứt bài quyền Lê Hào hỏi:

- Thượng quan thấy thế nào ?

Vị chúa ngục gật đầu đáp liền:

- Võ nghệ cớ chú em thời làm tướng đánh giặc cũng được chứ đừng nói làm lính canh ngục. Nếu chú em giỏi võ như vậy thời ta sẽ cho chú em canh giữ khu tử tù để trị những tên tù hung hăng và cứng đầu. Sáng mai chú em tới nhà rồi ta dẫn chú em vào ngục ...

Lê Hào nói vài lời cảm ơn xong cùng tên lính canh rút lui. Giữ lời hứa y tặng cho tên lính canh năm đồng Thái Bình Hưng Bảo. Chỉ trong vòng hai ba ngày với cung cách hào phóng, tài ăn nói và làm lụng siêng năng, Lê Hào được lòng vị chúa ngục và tất cả lính canh trong ngục.

Ngày hai lần y mang thức ăn cho tù nhân. Trái với lính canh khác thường hay đưa thức ăn qua khung cửa nhỏ; Lê Hào mở toang cửa chính mang thức ăn vào rồi còn lần la trò chuyện với tù nhân. Khi rồi rảnh y vào các phòng bỏ trống dọn dẹp. Không ai để ý thấy y trong lúc dọn dẹp lại lục lạo, quan sát khắp nơi trong phòng giam từ vách đá, sàn nhà, giường chiếu hay mùng mền mà các tù nhân bỏ lại. Y chui xuống gầm giường như cố tình tìm kiếm vật gì.

Tuy nhiên gần tuần lễ trôi qua Lê Hào cũng không tìm thấy dòng chữ trời trần của Đỗ Hậu. Y nghĩ trong lúc hấp hối tâm trí không được minh mẫn nên Đỗ Hậu nói năng hồ đồ và không rõ ràng. Y muốn bàn luận song không biết làm cách nào để gặp kẻ cầm sổ giang hồ. Hằng ngày y để ý xem có tù nhân nào mới vào ngục song cũng không thấy ai cả. Y vẫn đều đặn làm công việc canh tù và trò chuyện với các tù nhân. Trong đám tử tù y chú ý tới lão già bị liệt hai chân. Muốn đi lão phải lết trên trên sàn đá trông rất khổ sở và tội nghiệp.

Một buổi trưa nhân lúc đưa cơm vào Lê Hào đứng nơi cửa tù quan sát lão già.

- Lão trượng ở tù bao lâu rồi?

Ngước nhìn Lê Hào thật nhanh rồi lão già đáp với giọng buồn rầu:

- Một năm, ba tháng và mười hai ngày...

Lê Hào cười hỏi tiếp:

- Lão trượng nhớ kỹ dữ. Lão trượng bị tội gì?

Lão già thở hơi dài áo nảo:

- Lão phu bị cáo buộc về tội hãm hiếp và giết người...

Hơi cau mày suy nghĩ xong Lê Hào hỏi tiếp:

- Lão trượng tên gì, quê quán ở đâu?

Giọng nói của người tử tù vang vang trong phòng giam chật hẹp và ẩm ướt:

- Chuyện dài dòng và phức tạp lắm...

Ngừng lại giây lát lão già chợt buông câu hỏi mà nếu không có công phu trầm tĩnh Lê Hào chắc phải nhảy nhồm khi nghe câu hỏi này:

- Chú em là ai? Vào đây với mục đích gì?

Lê Hào ngần ngừ chưa đáp lão già tiếp liền:

- Mấy ngày nay ta để ý thấy chú em lục lạo khắp nơi trong khu tử tù như tìm kiếm cái gì. Điều đó khiến ta ngạc nhiên và tò mò nên thăm quan sát chú em. Ta biết chú em giỏi võ và phải khổ luyện vũ thuật ít nhất hai mươi năm ...

Vù... Không cử động báo trước thân hình lão già chợt bắn vù tới chỗ Lê Hào đứng cùng với hai cánh tay loáng động. Bàn tay tả khép lại thẳng băng chém tạt vào đầu gối bên phải, còn bàn tay hữu mở khoằm khoằm tựa vuốt chìm chụp xuống khuỷu chân trái của đối thủ. Lê Hào hoàn toàn không ngờ lão già ốm yếu, bệnh hoạn và nhất là bị tê liệt lại có thể xuất chiêu một cách lanh lẹ, kỳ ảo và biến hóa như vậy. Đối thủ vừa ra tay y nghe kinh phong dậy rạt rào cùng các yếu huyết thuộc hai chân như trung úy và dương đài nơi đầu gối, ngũ lý và phúc thổ ở đùi, dương tiên ở bắp chân, chiếu hải nơi bàn chân và nhất là huyết hoàn khiên, một huyết đạo quan trọng nhất đều nằm trong vùng không chế của chiêu thức của lão già lạ mặt. Huyết hoàn khiên nếu bị điểm trúng hai chân sẽ khụy xuống không đi đứng được rồi toàn thân sẽ bị tê liệt tức khắc.

Hơn hai mươi năm khổ luyện tạo cho Lê Hào một trình độ vũ thuật nhập tâm mà mọi hành động trở thành thứ phản ứng cực kỳ bén nhạy, thích hợp và hữu hiệu. Ngay lúc bàn tay của đối phương chòn vòn nơi đầu gối, Lê Hào chợt dịch chân sang hữu nửa bước cùng với hai bàn chân bung ra. Chân tả nhằm đá vào khuỷu tay mặt còn chân hữu đá vào cườm tay tả của lão già. Cước pháp của y vô cùng kỳ lạ vì chỉ có từ đầu gối trở xuống cử động mà thôi. Y đá nhanh tới độ ống quần phát gió kêu rền rẹt. Thoáng chốc y thi triển ba chiêu, mỗi chiêu có ba thế, mỗi thế thành ba thức và mỗi thức phân thành ba đòn. Rốp... Rốp... Rốp... Quyền cước chạm nhau chan chát. Lão già tê liệt bay người trở về chỗ cũ.

Nhìn Lê Hào lão bật cười ha hả dường như thích thú chuyện gì.

- Hà... hà... hà... Thoái Mã cước quả nhiên danh truyền không dối. Mười mấy năm không gặp ta không ngờ Lê Hùng lại có được kẻ kế truyền tài ba...

Nghe giọng nói Lê Hào biết ngay lão già bị tê liệt là một cao thủ giang hồ quen biết với phụ thân của mình.

Vòng tay thi lễ y cung kính hỏi:

- Dám hỏi lão tiền bối là ai?

Lão già chợt buông tiếng thở dài:

- Danh hiệu của ta đã chết theo tháng ngày tù tội rồi. Ta chỉ nói cho chú em biết ta đã cùng với thân phụ của chú em theo hầu tiên đế bình loạn mười hai sứ...

Lê Hào im lặng suy nghĩ. Tuy không biết lão già bị tê liệt là ai song y đoán phải là một trong những người bạn thân với cha của mình. Y chỉ thi triển ba chiêu trong cước pháp gia truyền mà lão già đã nhìn ra lai lịch thời lão phải thuộc hàng cao thủ nhất đẳng giang hồ. Y nhận thấy nói cho lão già biết mục đích của mình sẽ có lợi nhiều hơn hại. Biết đâu lão có thể giúp y tìm được vật mà y muốn tìm.

- Lão tiền bối ở tù hơn một năm rồi nên chắc không biết tin tiên đế đã băng hà...

Lê Hào nhận thấy lão già biến hẳn sắc mặt cùng với giọng nói khàn đặc cất lên:

- Tiên đế băng rồi ư...?

Chậm chậm gật đầu Lê Hào thấy hai giọt nước mắt từ từ ứa ra trên khuôn mặt nhăn nheo của lão già. Thật lâu lão mới thở dài lắm bầm

- Tiên đế băng rồi thời hãm oan của ta muôn đời không giải được. Tiên đế mất cũng do lỗi ở ta một phần...

Phòng giam nhỏ hẹp chìm vào im lặng. Lát sau lão già cất giọng nói khàn khàn:

- Chú em vui lòng kể lại đầu đuôi cái chết của tiên đế cho ta nghe...

Ngồi phệt xuống sàn đá Lê Hào hắng giọng:

- Khoảng chín mươi tháng trước đây Đỗ Thích lên vào cung đâm chết tiên đế lúc người say rượu nằm ngủ trên giường ...

Lê Hào nhận thấy lão già cau mày song lặng thinh không nói gì hết.

- Theo lời tuyên bố của triều đình thời Đỗ Thích làm tới chức chi hậu gì đó, một đêm nằm ngủ mơ thấy sao rơi vào miệng nên nghĩ mình sẽ được làm vua do đó hấn mới nảy ra ý hành thích tiên đế. Lão tiên bối nên nhớ đây là lời tuyên bố của triều đình để giải thích về cái chết mờ ám của tiên đế còn sự thực bên trong ra sao thời không ai được biết tận tường. Có một sự kiện đáng nói là trước khi tiên đế băng chùng một tháng thời Trần Gia Bạch, chương môn phái Cổ Loa cũng đột ngột từ trần. Lão tiên bối chắc biết Trần Gia Bạch là thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư?

Lão già gật đầu nói gọn:

- Lão phu biết chuyện đó...

Tầng hắng tiếng nhỏ Lê Hào tiếp nhanh:

- Nghi ngờ về cái chết đột ngột của cố chương môn cùng cái chết đầy bí ẩn của tiên đế nên phái Cổ Loa âm thầm mở cuộc điều tra. Họ khám phá ra vị cố chương môn của mình bị đầu độc chết bởi thứ độc được kỹ bí vô sắc vô hương khi phát tác không lưu lại vết tích nào. Ngoài ra họ cũng tìm biết thêm là tiên đế không phải say rượu mà bị kẻ nào đó bỏ thuốc mê vào rượu nên tiên đế mới mê man rồi bị Đỗ Thích đâm chết...

Lão già chợt co rúm người lại dường như cổ găng trấn áp cơn đau vô hình đang cấu xé. Giọng nói của Lê Hào vang đều đều:

- Chuyện còn đang nhùng nhằng bỗng dưng có một vũ sĩ giang hồ lạ hoắc xuất hiện. Tự xưng danh là kẻ cầm sổ giang hồ, y phong cáo cùng toàn thể vũ sĩ là y nhập giang hồ với hai mục đích : thứ nhất làm sạch giang hồ và thứ nhì điều tra về cái chết của tiên đế. Bằng thứ kiếm thuật giết người độc địa y lần lượt ghi danh tám tên thủ lĩnh ăn cướp sừng sỏ nhất của phe hắc đạo vào trong cuốn sổ giang hồ....

Lão già lên tiếng ngắt lời của Lê Hào:

- Chú em muốn nói tới nhóm Bát Đại Vương... Giết được tám tên ăn cướp này thời kẻ cầm sổ giang hồ đáng được và phải được tôn làm minh chủ giang hồ... Y phải luyện được kiếm thuật trù thiên hạ...

Lê Hào gật đầu cười tiếp:

- Không những thế y còn hạ sát vô số nhân viên do thám từ cấp trưởng ban trở xuống vì đoàn do thám cản trở không cho y và bất cứ ai điều tra về cái chết của tiên đế. Xuyên qua cuộc mạn đàm của y với hai vị Hắc Bạch Hộ Pháp của phái Cổ Loa; tại hạ đoán một trong những vị quan đại thần tại Hoa Lư có thể là thủ phạm giết tiên đế còn Đỗ Thích chỉ là kẻ tay sai mà thôi...

Thần sắc của lão già hơi biến đổi song Lê Hào không thấy vì lúc đó y mãi mê nhìn ra cửa sổ như suy nghĩ chuyện gì.

- Họ còn cho biết muốn phanh phui ra bí ẩn trong cái chết của tiên đế người ta phải tìm kiếm những manh mối sau đây. Thứ nhất là cái chết của Trần Gia Bạch. Thứ nhì là ai đã bỏ thuốc mê vào rượu cho tiên đế uống. Ai là người chủ trương hành thích tiên đế để lên làm vua chính là manh mối thứ ba. Manh mối thứ tư chính là Thiên Long Bát Tướng. Họ liên hệ thế nào trong cái chết đầy bí ẩn của tiên đế...

Tiếng nói của Lê Hào rơi vào im lặng. Lão già gục đầu ủ rũ. Lát sau lão cất giọng nghèn nghẹn :

- Chắc chú em không đoán ra ta là ai?

Lê Hào cười cười lắc đầu. Y không cần phải nhọc trí suy đoán vì biết từ từ lão già cũng tự thố lộ thân thế.

- Ta là Nhất Tướng, thủ lĩnh của nhóm Thiên Long Bát Tướng...

Lê Hào thiếu điều nhảy nhồm khi nghe câu nói trên. Y hoàn toàn không ngờ lão già gầy gò, ốm yếu và bị tê liệt lại là người anh cả của nhóm Thiên Long Bát Tướng. Tám viên hộ tướng trung thành và tín cẩn này đều thuộc hàng cao thủ nhất đẳng giang hồ, được tuyển chọn kỹ lưỡng đồng thời phải vượt qua nhiều thử thách khó khăn về võ thuật cũng như hạnh kiểm. Nắm trọng trách bảo vệ sinh mạng của tiên đế nên họ rất thân cận, gần gũi và sẵn sàng hi sinh tính mạng để bảo vệ tiên đế. Thế mà hôm nay người anh đầu đàn của nhóm Thiên Long Bát Tướng từng có một quá khứ lẫy lừng lại biến thành lão tù nhân bệnh hoạn đang chờ chết trong tù ngục Hoa Lư.

- Vì có gì lão tiên bối lại ra nông nổi này?

Thiên Long Nhất Tướng chợt buông tiếng thở dài hắt hiu. Giọng nói của ông ta chùng xuống thật thấp:

- Ta bị cáo buộc về tội hãm hiếp xong giết chết một cung nữ hầu cận của Dương hoàng hậu. Chuyện xảy ra bất ngờ song ta còn nhớ rõ. Hôm đó nhân buồn vì chuyện Nhị Tướng đột ngột qua đời ta có uống chút rượu để giải sầu. Nào ngờ mới uống chưa được một chén mà ta đã say khướt mê man không biết gì hết. Lúc tỉnh dậy mới biết mình nằm trên giường bên cạnh một cung nữ lả lợ đã chết từ lâu. Ta chưa kịp làm gì hết thời lính canh ập vào bắt tội. Tuy tình ngay mà lý gian song lúc đó không hiểu tại sao ta không thể nào mở miệng biện bạch hay phân trần và chống cự được. Dương hoàng hậu nổi trận lôi đình truyền lệnh tống giam ta vào ngục chờ khi nào tiên đế tỉnh rượu người sẽ xét xử. Nhưng hết ngày này sang ngày nọ ta dài cổ chờ đợi mà không bao giờ được thấy mặt tiên đế. Điều khiến ta kinh sợ nhất là khám phá ra hai chân của mình từ từ bị tê liệt không còn cử động được nữa. Ta

thường bắn khoăn tự hỏi tại sao anh em bằng hữu trong nhóm Thiên Long Bát Tướng lại không vào viếng thăm. Bây giờ nghe chú em nói ta mới biết có thể họ cũng lâm vào hoàn cảnh bi thảm như ta...

Lê Hào chợt ứng tiếng:

- Nếu tôi đoán không lầm thì chẳng có ai biết lão tiền bối giam giữ trong tử ngục này do đó không có ai vào thăm viếng hoặc hỏi han gì hết. Nhất là sau khi tiền đế băng sáu người còn lại đều mất tích một cách bí mật. Có thể họ đã bị sát hại hoặc bị giam cầm giống như lão tiền bối...

Thiên Long Nhất Tướng im lìm suy nghĩ xong gật gù nói:

- Hóa ra chuyện ta bị cáo buộc hãm hiếp và giết người chỉ là cách loại trừ nhóm Thiên Long Bát Tướng hầu thủ phạm có thể hành thích tiền đế...

Lê Hào vọt miệng hỏi một câu mà cũng là thắc mắc lớn nhất của y từ khi can dự vào cuộc điều tra về vụ án tiền đế.

- Theo tiền bối thời kẻ nào là thủ phạm hạ sát tiền đế?

Thiên Long Nhất Tướng nhìn đăm đăm ra khung cửa sổ hẹp. Không khí trong phòng giam tịch mịch, lạnh lùng và ảm mốc.

- Dựa theo những điều tai ta nghe, mắt ta thấy cũng như lời tiết lộ của anh em thuộc nhóm Thiên Long Bát Tướng thời Dương hoàng hậu và Lê Hoàn là hai kẻ bị nghi ngờ là thủ phạm. Chú em chắc chưa tường là ngoài nhiệm vụ bảo vệ tính mạng của tiền đế, Thiên Long Bát Tướng còn kiêm nhiệm thêm trọng trách bảo đảm sinh mạng của Nam Việt Vương Liễn, Dương hoàng hậu, các hoàng tử và một số nhân vật quan trọng trong cung cấm. Mỗi vị tướng lãnh một phần việc và bảo vệ một người. Phần ta, Nhị tướng và Tam tướng chỉ huy đội cấm vệ quân bốn mươi tám người để bảo vệ tiền đế. Bốn mươi tám cấm vệ quân này đa số xuất thân từ phái Cổ Loa do Trần Gia Bạch tuyển chọn và được sự chấp thuận của ta. Tứ tướng và Ngũ tướng chỉ huy hai mươi bốn cấm vệ quân bảo vệ Nam Việt Vương. Ừ mà ta không nghe chú em nói năng gì tới Nam Việt Vương?

Lê Hào thờ dãi:

- Nam Việt Vương cũng bị Đỗ Thích hạ sát cùng lượt với tiền đế...

Liếc ra ngoài trời thấy xế chiều Lê Hào đứng lên cười nói:

- Tôi phải đi lấy cơm cho tù nhân ăn. Khi nào xong việc tôi sẽ trở lại gặp tiền bối. Vụ án tiền đế còn dài dòng và phức tạp lắm. Nói cả tháng cũng chưa hết...

Thiên Long Nhất Tướng im lìm không nói trừ hai giọt lệ từ từ ứa ra trên khuôn mặt nhăn nheo .

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hữu Danh Vô Thực

Hồ phu nhân đứng cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài trời. Không có gì hết ngoại trừ khoảng trời xanh mây trắng song đó là nơi duy nhất mà nàng có thể tiếp xúc với đời sống bên ngoài. Đứng đó nàng thấy được mái ngói đỏ, hàng cây xanh xanh, nghe tiếng chim riu rít vào sáng sớm. Đứng đó nàng mơ lại quãng đời cũ mộc mạc và yên bình nơi Hồ gia trang. Đời sống thật giản dị, phẳng lặng và đều đặn như mặt trời mọc rồi lặn, như trăng tròn rồi trăng khuyết, như nước lớn rồi nước ròng. Người ta nói hậu quả xảy ra ngày hôm nay không ít thời nhiều có liên hệ tới hành động của mình trong quá khứ. Hồ phu nhân không biết điều đó đúng hay sai; tuy nhiên nàng hoàn toàn không hiểu mình đã làm gì trong quá khứ để bây giờ phải gánh chịu hậu quả thảm thương. Hành động của một người đàn bà tầm thường như nàng làm gì có ảnh hưởng tới sinh mạng của một ông vua để rồi cái chết bí ẩn của ông ta biến nàng thành một tù nhân mà số phận mong manh tựa chỉ mảnh treo chuông. Một đứa trẻ mới bảy tám tuổi như Hồ Phong con của nàng đã làm gì để phải bị giam cầm khổ sở.

Hồ phu nhân quay nhìn khi nghe có tiếng chìa khóa tra vào ổ khóa rồi một người xuất hiện. Với thần thái ngạo nghễ, phong cách đường hoàng và bệ vệ, Bách Diện Thư Sinh trông khác biệt lúc bình thường thật nhiều. Nở nụ cười tươi tắn vị phó thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư hắng giọng :

- Nhị vị chắc vẫn được khang an ?

Hỏi một người bị giam cầm được mạnh khỏe chẳng khác gì lời mỉa mai tuy nhiên kẻ cầm sổ gang hồ vẫn ung dung trả lời:

- Đa tạ Bách phó thủ lĩnh có lời hỏi thăm. Tại hạ cảm thấy thoải mái lắm ...

Bách Diện Thư Sinh nhếch môi cười:

- Thế ư... Lão phu tướng ...

Thong thả bước tới đứng đối diện với người đối thoại kẻ cầm sổ giang hồ cười cười:

- Ở tù cũng có chỗ hay ho và lý thú thừa Bách phó thủ lĩnh. Com nước có người lo, tối nằm ngủ khò vì có người canh gác để bảo vệ tính mạng của mình. Tại hạ phải cảm ơn đoàn do thám bởi vì trong lúc nhàn rỗi tại hạ có dịp nghiền ngẫm để tìm ra chỗ khiếm khuyết trong vũ thuật của mình...

Bách Diện Thư Sinh cười ha hả nói:

- Thế ư... Lão phu mừng cho các hạ. Hôm nay lão phu đích thân mời các hạ tới tổng đàn hàn huyên đôi câu...

Hồ phu nhân xanh mặt. Nàng thừa biết kẻ cầm sổ giang hồ bị mời tới tổng đàn do thám để điều tra. Nếu không chịu tiết lộ những gì đoàn do thám muốn biết y sẽ bị tra tấn, hành hạ hoặc đánh đập. Nàng ứa nước mắt khi liên tưởng cảnh người già già, la hét và đau đớn khi bị kềm kẹp và đánh đập. Bằng thái độ ung dung bình thản kẻ cầm sổ giang hồ cười nhẹ:

- Còn gì bằng... Xin Bách phó thủ lĩnh dẫn đường...

Quay qua Hồ phu nhân y tươi cười nói tiếp:

- Phu nhân an tâm. Tại hạ sẽ trở lại đúng bữa cơm chiều...

Hồ phu nhân không hiểu tại sao kẻ cầm sổ giang hồ có thể cười trong lúc biết mình sắp sửa bị hành hạ và khảo tra. Nàng đứng im bên cửa sổ nhìn theo bóng kẻ cầm sổ giang hồ bước đi. Hiện thời y là người thân duy nhất mà nàng có thể nương tựa.

Kẻ cầm sổ giang hồ cùng Bách Diện Thư Sinh bước vào một căn phòng rộng. Chiếc bàn dài đặt chính giữa phòng. Y trông thấy Hữu Danh Vô Thực ngồi chủ vị tiếp theo năm người mặc sắc phục đen trắng xanh đỏ và vàng. Đó chính là năm vị trưởng ban truy tầm, tin tức, điều tra, ám sát và bảo hoàng Hữu Danh Vô Thực đứng lên tươi cười đón khách:

- Các hạ về Hoa Lư đã lâu mà lão phu vì công việc bề bộn nên không thể cùng nhau đàm đạo đôi lời. Nay nhân chút thời giờ rỗi rảnh mời các hạ tới uống vài chén rượu cho vui...

Ngồi vào chiếc ghế trống kẻ cầm sổ giang hồ cười nhẹ:

- Tại hạ không dùng rượu vậy xin Hữu thủ lĩnh chén trà ...

Vây quần hầu lấy trà xong Hữu Danh Vô Thực đưa tay chỉ một vòng năm người ngồi.

- Các hạ chắc không lạ gì năm vị trưởng ban của đoàn do thám...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười cười không nói khi thấy năm vị trưởng ban đều có thái độ hằn học hoặc giận dữ. Nhiều thuộc hạ, bạn bè, bằng hữu của họ đã chết bởi tay y. Quân hầu đặt trước mặt khách chén trà bốc hương thoang thoang. Hữu Danh Vô Thực nâng chén trà lên cười nói với kẻ cầm sổ giang hồ:

- Mời túc hạ...

Nâng chén lên nhưng chưa uống vội kẻ cầm sổ giang hồ nhìn vị thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư như chờ đợi. Y chưa uống vì sợ bị đối phương ám hại bằng cách bỏ chất độc vào chén trà. Do đó y nâng chén lên chờ khi nào Hữu Danh Vô Thực uống xong y mới dám uống. Hiểu ý của đối phương lão thủ lĩnh đoàn do thám cười cười nhấp một ngụm trà. Kẻ cầm sổ giang hồ đưa chén trà lên mũi ngửi đoạn cười nói:

- Trà thơm lắm... Hữu thủ lĩnh kiếm ra đâu thứ trà ngon quá...

Hữu Danh Vô Thực liếc nhanh Bách Diện Thư Sinh đoạn cười nói với kẻ cầm sổ giang hồ:

- Đây là trà mạn sen của Thái Nguyên mà lão phu chỉ dành để đãi khách quý...

Thấy kẻ cầm sổ giang hồ vẫn còn do dự chưa chịu uống vị thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư cười ha hả nói tiếp:

- Túc hạ cứ tự nhiên... Chén trà không có độc đâu bởi vì nếu lão phu muốn hạ độc thời đã cho thủ hạ bỏ vào thức ăn hay nước uống từ lâu rồi...

Cười gượng khi bị đối phương nói trúng tim đen của mình kẻ cầm sổ giang hồ thông thả đưa chén trà lên nhấp ngụm nhỏ song chưa nuốt vội. Y muốn nếm vị của nước trà hầu liệu đoán xem nước trà có chứa chất độc hay là không. Thấy không có gì khác lạ y mới từ từ nuốt. Không có điều gì khác lạ khiến cho y an tâm. Liếc một vòng bảy người ngồi vây quanh y cười nói với vị thủ lĩnh đoàn do thám:

- Hữu thủ lĩnh mời tại hạ đến đây có chuyện chi xin cho biết?

Thong thả nhấp ngụm trà Hữu Danh Vô Thực mở lời:

- Lão phu được tin thủ hạ cấp báo là Tổng triều đã biết tin tiên đế băng hà... Ngoài ra họ còn di chuyển quân sĩ tới miệt biên thùy Lưỡng Quảng...

Cười nụ kẻ cầm sổ giang hồ ngắt lời:

- Tại hạ biết điều này...

Hữu Danh Vô Thực chớp mắt thật nhanh. Biết mình nói hớ kẻ cầm sổ giang hồ vội chữa:

- Lúc ở Quảng Uyên Đoàn Chí Hạ cũng đã đề cập tới nguồn tin này. Hữu thủ lĩnh thừa biết bất cứ tin tức hoặc động tĩnh nào ở vùng biên thùy đều không lọt khỏi tai mắt của họ Đoàn...

Hữu Danh Vô Thực gục gặt đầu trầm ngâm nghĩ ngợi. Lát sau lão từ từ lên tiếng:

- Đó cũng là lý do lão phu mời các hạ tới đàm đạo. Lão phu muốn hỏi các hạ biết gì về cái chết của tiên đế?

Hữu Danh Vô Thực vẫy quân hầu châm thêm trà cho mình và cho khách. Lão mỉm cười khi thấy tên quân hầu nhẹ gặt đầu. Đợi cho tên quân hầu rút xong kẻ cầm sổ giang hồ thông thả đưa chén trà lên nhấp thêm một ngụm nữa. Vừa nuốt vào giây lát chợt cảm thấy bao tử nhói đau y biết mình bị trúng độc. Tuy vẫn giữ vẻ thản nhiên song y lại ngấm ngầm vận dụng nội lực cố gắng dồn ép chất độc vào một nơi không cho phát tác. Về câu hỏi của Hữu Danh Vô Thực y biết phải nói ra những điều mình đã biết về cái chết của tiên đế. Đoàn do thám có thừa thủ đoạn để bắt y phải cung khai. Cách hay nhất là nói song nói ít; nói thực song chỉ nói nửa phần sự thực mà thôi. Càng tỏ ra mình biết nhiều chừng nào y càng có nhiều cơ hội để sống sót chừng đó. Như có sẵn chủ ý y buông giọng lững lờ:

- Tại hạ cũng biết kha khá. Có những điều tại hạ biết mà chắc là Hữu thủ lĩnh và đoàn do thám không biết...

Hữu Danh Vô Thực nhếch môi cười cười:

- Mời các hạ cho nghe...

Ánh mắt sáng rực của tay kiếm giết người quét một vòng vào bảy đối thủ ngồi quanh chiếc bàn:

- Trước nhất tại hạ không tin Đỗ Thích là thủ phạm giết tiên đế mặc dù hắn đã đâm chết người... Họ Đỗ chỉ là tông phạm; còn chính phạm lại là một kẻ có quyền uy, thế lực và danh vọng âm mưu hành thích tiên đế để làm vua nước ta...

- Dựa vào chứng cứ nào mà các hạ nói như thế?

Bách Diện Thư Sinh buột miệng hỏi câu trên. Kẻ cầm sổ giang hồ nhếch môi cười:

- Dĩ nhiên tại hạ dựa vào suy luận riêng tư và nhất là những bằng chứng mà phái Cổ Loa đã thu lượm được...

Thần sắc của vị thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư tỏ ra bất an song lão lấy lại vẻ tự nhiên rất nhanh. Tuy nhiên điều đó không thoát khỏi sự quan sát kín đáo và tinh tế của kẻ cầm sổ giang hồ.

- Nếu tại hạ không lầm Đỗ Thích là nhân viên thuộc ban ám sát của đoàn do thám. Điều này chắc chắn vị không phủ nhận?

Bảy nhân viên cao cấp của đoàn do thám Hoa Lư im lặng dường như không thừa nhận mà cũng không phủ nhận. Nhìn vào vị trưởng ban ám sát kẻ cầm sổ giang hồ cười hỏi tiếp:

- Tuy là tân trưởng ban ám sát nhưng các hạ chắc cũng biết về trình độ võ thuật của Đỗ Thích?

Vị trưởng ban ám sát chậm chậm gặt đầu. Kẻ cầm sổ giang hồ lại hỏi tiếp:

- Chắc chắn vị đều có mặt trong đoàn do thám lúc tiên đế bình loạn mười hai sứ?

Bách Diện Thư Sinh gặt đầu đáp:

- Trừ lão phu ra Hữu thủ lĩnh và năm vị trưởng ban đều là nhân viên kỳ cựu của đoàn do thám...

Đưa chén trà lên nhấp ngụm nhỏ kẻ cầm sổ giang hồ hỏi tiếp:

- Như vậy chắc vị phải biết rành hơn tại hạ về bản lĩnh của tiên đế và Nam Việt Vương Đinh Liễn?

Hữu Danh Vô Thực gặt đầu. Giọng nói của tay kiếm giết người vang lên trong căn phòng im vắng:

- Chuyện tiên đế say rượu nằm ngủ trên giường rồi bị Đỗ Thích lên vào đâm chết đã khó tin huống hồ gì chuyện Nam Việt Vương cũng bị hắn đâm chết. Làm thế nào Đỗ Thích có thể cùng một lúc giết chết hai người ở hai nơi khác nhau. Nếu Đỗ Thích đâm chết tiên đế thì ai là người hạ sát Nam Việt Vương?

Hữu Danh Vô Thực và thuộc hạ làm thinh không trả lời. Thật lâu Hữu Danh Vô Thực mới từ từ cất tiếng:

- Đỗ Thích hạ độc giết chết tiên đế và Nam Việt Vương Đinh Liễn. Y cho thuốc độc vào thức ăn... Y biết Tiên Đế và Nam Việt Vương Liễn thích ăn lòng lợn và tiết canh lợn cho nên y mới nấu món ăn đó rồi bỏ thuốc độc vào khiến cho tiên đế và Đinh Liễn đều bị trúng độc cùng một lượt...

Kẻ cầm sổ giang hồ nhếch môi cười và bảy nhân vật đầu não của đoàn do thám đều hiểu ý nghĩa của nụ cười đó.

- Tại hạ có gặp Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa và được ông ta nói cho biết là tiên đế được bảo vệ cực kỳ cẩn thận bởi Thiên Long Bát Tướng. Tám viên hộ tướng trung thành này ăn trước khi tiên đế ăn, uống trước khi tiên đế uống thời làm sao Đỗ Thích có thể hạ độc được...

Ngừng nói nhấp thêm ngụm trà nóng kẻ cầm sổ giang hồ háng giọng tiếp:

- Cho dù tiên đế chết vì lý do gì, chứ vị tin là một mình Đỗ Thích làm được chuyện này?

Không một ai trả lời câu hỏi của kẻ cầm sổ giang hồ. Lát sau giọng nói của y lại vang lên:

- Hai vị Hắc Bạch Hộ Pháp có nói cho tại hạ biết Nam Việt Vương là đệ tử tục gia của phái Cổ Loa và vũ thuật của người do Trần Gia Bạch đích thân truyền thụ. Theo tiên đế chinh chiến lúc còn trẻ, trải qua hàng trăm cuộc giao tranh cho nên Nam Việt Vương có kinh nghiệm giao đấu rất dồi dào. Tại hạ không biết bản lĩnh của ông ta cao thâm tới mức độ nào, tại hạ cũng không biết thủ phạm giết ông ta là ai; nhưng tại hạ dám quả quyết một điều là thủ phạm phải thuộc hàng nhất đẳng cao thủ giang hồ. Hữu thủ lĩnh chắc cũng đồng ý với tại hạ về điều này?

Vị thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư nhếch môi cười cười không trả lời. Điều khiến lão bức mình là kẻ cầm sổ giang hồ bị mời tới để trả lời mà rốt cuộc lão và thuộc hạ lại phải trả lời những câu hỏi của y. Tuy nhiên vì muốn khai thác tin tức nơi đối phương nên lão cố gắng giữ thái độ thân thiện và vui vẻ. Thật lâu giọng nói của kẻ cầm sổ giang hồ trầm trầm vang lên trong khách sảnh im lìm:

- Ít có ai để ý tới một chi tiết nhỏ nhất song quan trọng trong cái chết của tiên đế. Khoảng một tháng trước khi tiên đế băng, Trần Gia Bạch, thủ lĩnh của đoàn do thám lại đột ngột qua đời. Nghi ngờ về cái chết đột ngột và bí ẩn của cổ chương môn, phái Cổ Loa âm thầm mở cuộc điều tra. Họ khám phá ra nhiều chi tiết quan trọng và lý thú. Thứ nhất Trần Gia Bạch không phải chết vì bạo bệnh như lời thông báo của triều đình. Một cao thủ giang hồ mà nội ngoại công phu đều luyện tới mức hóa hầu như Trần Gia Bạch tất không thể chết vì bệnh hoạn tầm thường. Có hai lý do dẫn tới cái chết của ông ta là tẩu hỏa nhập ma và bị trúng độc. Phái Cổ Loa nghi ngờ vị cổ chương môn của họ bị trúng độc, thứ chất độc đặc biệt vô sắc vô hương và khi phát tác không lưu lại vết tích nào...

Ngừng lại nhìn vòng người ngồi vây quanh mình kẻ cầm sổ giang hồ cười nhẹ tiếp:

- Phải mất nhiều thời giờ và công sức phái Cổ Loa mới tìm ra một chi tiết cực kỳ quan trọng trong cái chết của tiên đế. Triều đình tuyên bố tiên đế say rượu rồi bị Đỗ Thích lên vào đâm chết ngay trên giường ngủ. Lời tuyên bố này đúng song chỉ đúng nửa phần. Sự thật là sở dĩ tiên đế say rượu nằm ngủ trên giường rồi bị Đỗ Thích đâm chết mà không chống cự được chỉ vì một lý do giản dị. Tiên đế không say rượu mà rượu của người uống có pha thuốc mê...

Kẻ cầm sổ giang hồ ngừng lời. Năm vị trưởng ban của đoàn do thám Hoa Lư im lìm không nói. Bách Diện Thư Sinh tủm tỉm cười. Phần Hữu Danh Vô Thực xoay xoay chén trà trong tay. Không một ai tỏ vẻ ngạc nhiên dường như họ đã biết trước tin tức động trời này. Nhếch môi cười tay kiểm phiếu bặt giang hồ thông thả háng giọng:

- Kẻ nào đó hoặc là thủ phạm hoặc tòng phạm đã bỏ thuốc mê vào rượu cho tiên đế uống. Làm được chuyện này hẳn phải là người thân cận, gần gũi và được tiên đế tin cậy. Theo chứ vị ai là người thân cận, gần gũi và được tiên đế tin cậy?

Bảy nhân viên cao cấp của đoàn do thám im lặng. Họ thừa biết người đó là ai. Còn ai thân cận, gần gũi và được tiên đế tin cậy hơn vợ con của người. Chỉ có những người đó mới có thể bỏ thuốc mê vào rượu mà không bị sự kiểm soát của nhóm Thiên Long Bát Tướng.

- Còn một chi tiết quan trọng nữa trong cái chết của tiên đế là sự vắng mặt của Thiên Long Bát Tướng. Không một ai biết tám viên hộ tướng trung thành này đã vắng mặt trước hoặc sau khi tiên đế bị hành thích. Hữu thủ lĩnh chắc biết rõ hơn tại hạ về chuyện này...

Hữu Danh Vô Thực chột lên tiếng:

- Các hạ nghi ai là thủ phạm?

Kẻ cầm sổ giang hồ cười cười:

- Tại hạ không biết ai là thủ phạm song nói rằng nghi ngờ thời người đáng nghi ngờ nhất chính là Dương Vân Nga và thứ nhì là Lê Hoàn, hoặc có thể cả hai người đó hợp tác với nhau để giết tiên đế...

Hướng về vị thủ lĩnh đoàn do thám y cười nói tiếp:

- Thuốc độc kỳ lạ lắm cũng như thủ đoạn hạ độc của đoàn do thám hay thật. Tại hạ cố gắng đề phòng mà rốt cuộc vẫn bị trúng độc ...

Hữu Danh Vô Thực nhếch môi cười gượng. Nét mặt của lão có hơi ngượng ngùng vì bị đối phương lật tẩy.

- Tại hạ cảm thấy mệt mỏi vậy xin được tiếp tục câu chuyện vào ngày mai ...

Hữu Danh Vô Thực gật đầu nói gọn:

- Thế ư... Lão phu sẽ gặp lại các hạ ...

Kẻ cầm sở giang hồ chưa kịp đứng lên vị trưởng ban ám sát đoàn do thám ứng tiến g:

- Nghe đồn các hạ không những kiếm thuật độc địa mà quyền thuật cũng được giang hồ liệt vào hàng thượng đẳng, Tuyệt Mệnh Quyền Trần Hành ta xin được thưởng lãm mấy chiêu...

Dường như biết thế nào cũng phải dụng võ nên kẻ cầm sở giang hồ thân nhiên gật đầu nói:

- Mời Trần trưởng ban trở tài ...

Tay kiếm giết người chậm chậm bước ra đứng chính giữa gian phòng rộng. Chỉ bằng cái lạng mình Tuyệt Mệnh Quyền Trần Hành đã đứng sừng sững đối diện với đối phương. Nạt tiếng trầm trầm vị trưởng ban ám sát đoàn do thám Hoa Lư xoạc chân đứng tấn. Chân mặt đứng làm trụ, chân trái co lên ép sát vào chân mặt, hai cánh tay dang ra thẳng bằng, mười ngón tay chụm lại nhọn hoắt, toàn thân đứng im như tượng, họ Trần triển khai chiêu thức khởi đầu trầm ổn, vững vàng bao hàm công lẫn thủ.

Giọng nói trầm trầm của kẻ cầm sở giang hồ vang trong căn phòng vắng lặng:

- Hạc Vũ công phu... Tại hạ hân hạnh được thưởng lãm tuyệt kỹ của Hoàng Hạc Thư Sinh Lê Tuấn Anh ...

Y vừa nhắc tới danh hiệu lẫy lừng của vị chưởng môn Hoàng Hạc phái cách đây hơn năm mươi năm. Thuở bấy giờ Hoàng Hạc chỉ là một phái võ nhỏ, ít môn đệ và không nổi tiếng trong giới giang hồ cho tới khi Hoàng Hạc Thư Sinh lộ diện. Chỉ bằng tám mươi một chiêu quyền trong Hạc Vũ công phu, vị tân chưởng môn của Hoàng Hạc phái ngang nhiên thủ hòa với Tướng Quốc quyền, một tuyệt kỹ lừng danh nhất giang hồ của chùa Tướng Quốc. Sau đó giới giang hồ Đại Việt đua nhau tán tụng và nhắc nhở tới Hạc Vũ quyền, thứ quyền thuật tân kỳ, biến ảo và hiểm ác. Mười lăm năm lang bạt sông hồ Hoàng Hạc Thư Sinh Lê Tuấn Anh thành danh nhất đẳng cao thủ qua Hạc Vũ công phu bao gồm ba tuyệt kỹ Hạc Vũ Quyền, Hạc chỉ và Hạc trào. Khi Ngô Quyền hưng binh đánh quân Nam Hán, Hoàng Hạc Thư Sinh Lê Tuấn Anh và mười hai đệ tử đã anh dũng hi sinh trong trận thủy chiến Bạch Đằng Giang. Từ đó Hoàng Hạc phái hầu như không còn lộ diện giang hồ nữa.

Tuyệt Mệnh Quyền Trần Hành đáp bộ một bước ngắn. Không một nhích động hai ống tay áo rộng no tròn kinh lực của Trần Hành bắt từ hai bên kéo ập vào chính giữa. Năm ngón tay bên tả chụm lại nhọn hoắt như mỏ con chim hạc mổ vào thái dương, trong lúc bàn tay hữu mở khoằm khoằm chụp xuống bả vai. Chiêu thức còn cách mục tiêu gang tấc Trần Hành khẽ nhích vai. Bàn tay tả trong thế hạc chỉ bỗng dưng đổi hướng xẹt xuống trước vai rồi từ chỉ đổi sang trào xong thành triệt thủ chém vút vào cổ họng còn bàn tay hữu từ trào biến thành chỉ điểm dứ vào cạnh sườn của đối phương.

Ngay lúc Trần Hành vừa xuất chiêu kẻ cầm sở giang hồ biết mình dụng phải một cao thủ nhất đẳng giang hồ chuyên luyện cả hai thứ nội ngoại công phu. Quyền thuật của Trần Hành không những kinh lực sung mãn, chiêu thức biến ảo mà phần hiểm ác so ra còn hơn hẳn Phong Vân Quyền của Nguyễn Bạt. Tất cả chiêu, thế, thức, đòn đánh ra đều nhắm vào các yếu huyệt của đối thủ. Điều mà y lo ngại nhất chính là chất độc đang phát tác trong cơ thể của mình. Một mặt y phải giao tranh với cao thủ hữu hạng, mặt khác y phải vận dụng nội lực chống trả với chất độc đang hoành hành. Tóm lại y phải giao đấu cùng hai địch thủ mà kẻ nào cũng có thể sát hại y một cách dễ dàng. Bàn tay của Trần Hành chồn vờn cùng với gió lộng ào ào bên hông kẻ cầm sở giang hồ mỗi đáp bộ một bước thật dài đồng thời bàn tay mặt chụp lại chừa ra ngón trở đâm tới yết hầu của Trần Hành. Tuy y dùng chỉ công song cái ý của kiếm lộ ra rõ ràng. Không nhận được Bách Diện Thư Sinh nói lớn:

- Hào kiếm thuật ...

Chiêu thức ra được nửa đường bàn tay mặt của kẻ cầm sở giang hồ chợt mở toang ra thành chưởng ấn hờ tới. Đồng lúc đó bàn tay tả nắm lại thành quyền nhấn mạnh tới một phát.

- Đại Việt Án Thủ ...

Hữu Danh Vô Thực bật la thảng thốt. Lão không ngờ kẻ cầm sở giang hồ lại luyện được Đại Việt Án Thủ, thứ quyền thuật kỳ lạ thuần lấy nội gia chân khí làm chuẩn của Việt Án Thủ phái ở Tân Viên Sơn. Đứng trước công phu bá đạo giang hồ này Tuyệt Mệnh Quyền Trần Hành không còn cách nào hơn là hồi bộ một bước để né tránh. Nét mặt của hắn ung dung vì phải lùi lại trước chiêu thức đầu tiên của đối thủ. Nạt tiếng trầm trầm họ Trần đáp bộ một bước thật dài chệnh chênh sang bên tả. Hai cánh tay áo rộng chứa đầy kinh lực cùng lúc đẩy động, khi mở ra trào, lúc chụp lại thành chỉ, khi khép lại mừng tượng như triệt thủ, lúc nắm lại thành quyền không ngớt chặt chém, bẻ vặn, bấu móc, đâm vào khắp trọng huyệt của đối thủ. Một chiêu biến thành tám thế, một thế biến thành hai mươi bốn thức, một thức đổi ra bảy mươi hai đòn, Trần Hành biến Hạc Vũ Quyền thành trăm nghìn bóng ảnh mịt mờ giăng mắc khắp nơi cùng với kinh phong thổi mát mặt người đứng xem.

Hai đối thủ quấn lấy nhau như bóng với hình. Tay quyền chạm nhau rôm rốp cùng với quyền phong nổ lớn thành âm thanh chất bùng. Bịch... Bịch... Song phương đình thủ. Tuyệt Mệnh Quyền Trần Hành nét mặt xanh dờn. Hữu Danh Vô Thực nhếch môi cười. Kẻ cầm sở giang hồ đứng im. Khoé miệng của y rỉ máu tươi chứng tỏ nội thương không nhẹ.

Nhìn Trần Hành y nhếch môi cười:

- Hạc Vũ Quyền quả nhiên danh truyền không dối mà thuật múa quyền của Trần trưởng ban cũng tinh thâm khôn tả...

Bách Diện Thư Sinh nói với kẻ cầm sở giang hồ:

- Lão phu xin được quá bộ cùng các hạ về chỗ ngụ ...

Vòng tay thi lễ cùng mọi người kẻ cầm sở giang hồ theo chân vị phó thủ lĩnh đoàn do thám bước ra cửa. Trầm ngâm giây lát Hữu Danh Vô Thực nói với thủ hạ:

- Thông minh, chịu khó suy nghĩ, biết nhiều tin tức và bằng chứng về cái chết của tiên đế hẳn sẽ là kẻ đối đầu nguy hiểm nhất của đoàn do thám...

Tuyệt Mệnh Quyền Trần Hành nói liền:

- Hắn đã trúng độc lại thêm bị thương bởi tay mặt chức ...

Nhếch môi cười lạt Hữu Danh Vô Thực lắc đầu:

- Trần trưởng ban làm rồi. Hắn bị thương chỉ vì một lý do giản dị là hắn có dụng ý để cho Trần trưởng ban đã thương hầu khôi kéo dài trận đấu. Tuy nhiên ta cũng không thiệt hại chút nào khi Trần trưởng ban đánh hắn bị thương. Hiện thời ta chưa muốn giết hắn vì cần khai thác những điều mà hắn chưa tiết lộ. Tuy nhiên ta cũng không muốn hắn trốn thoát vậy chứ vị có cách nào không?

Vị trưởng ban truy tầm cười nói nhanh:

- Hạ độc thừa thủ lĩnh. Trộn thuốc độc vào thức ăn của hắn thời bắt buộc dù nghỉ ngơi thức ăn có độc hắn cũng phải ăn. Chết chậm còn hơn chết sớm, chết vì thuốc độc còn hơn chết vì đói...

Hữu Danh Vô Thực nói nhỏ nhỏ:

- Hạ độc theo cách này là phải hạ độc luôn cả mẹ con Hồ phu nhân... Ta e không ổn lắm...

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tai Nạn Tới Liền Liền

Hồ phu nhân bật kêu thảng thốt khi thấy kẻ cầm sổ giang hồ lão đảo bước vào phòng giam

- Trời ơi... Tôn ông... Làm sao đến nông nổi này...?

Ngồi phệt xuống nền đá lạnh kẻ cầm sổ giang hồ thều thào:

- Tại hạ bị trúng độc rồi bị nhân viên đoàn do thám đánh trọng thương...

Dứt lời y ụa ra bùm máu tươi. Hồ phu nhân nói trong giọng sững nước mắt:

- Trời ơi... Tôn ông bị thương nặng lắm... Tôi giúp gì được cho tôn ông...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười gượng:

- Phu nhân bình tĩnh... Tôi sẽ vận dụng nội lực may ra chữa được thương thế ...

Dứt lời y cố gắng ngồi im vận công để chữa thương song dường như quá mệt nên y lại nằm vật ra nền đá lạnh. Trông thấy máu tươi đọng trên miệng kẻ cầm sổ giang hồ Hồ phu nhân rơi nước mắt. Ngồi phệt xuống sàn đá nàng nâng đầu y đặt vào lòng mình rồi dùng tay áo lau những vết máu trên miệng. Trước đây kẻ cầm sổ giang hồ đã khổ cực và vất vả chăm sóc nàng trong lúc bị thương bây giờ tới phiên nàng chăm sóc lại để đền đáp công ơn. Nàng không nghĩ tới lễ nghi tập tục, tới chuyện nam nữ đụng chạm với nhau. Nàng chỉ nghĩ tới một điều duy nhất là cứu giúp một người bị thương. Đặt tay lên trán thấy nóng hổi, Hồ phu nhân đưa tay bắt mạch. Thân nhiệt cao, mạch chạy không đều là triệu chứng lạnh ít dữ nhiều. Tuy nhiên nàng bất lực không làm gì được chỉ thỉnh thoảng dùng tay áo lau mồ hôi trán cho người bệnh. Ngay cả một danh sư cũng bó tay trong tình thế ngặt nghèo này. Nàng ngồi im ôm lấy kẻ cầm sổ giang hồ mà trí não nảy sinh trăm ngàn ý tưởng phức tạp.

- Mẫu thân ... Mẫu thân ...

Tiếng kêu của Hồ Phong khiến cho Hồ phu nhân giật mình ra khỏi cơn suy tưởng. Ngược nhìn đứa con yêu dấu nàng nghẹn ngào thốt:

- Thúc thúc bị người ta đánh trọng thương...

Bàn tay mặt, bàn tay cầm kiếm của Hồ Phong chợt nắm chặt lại đồng thời ánh mắt sáng lên về kỳ lạ mà Hồ phu nhân chưa bao giờ thấy.

- Thúc thúc bị thương nặng lắm hả mẹ... Con không muốn thúc thúc chết...

Dường như không còn kiềm giữ được nữa Hồ phu nhân bật khóc. Ôm lấy mẹ hiền Hồ Phong nói trong lúc nước mắt ứa ra thành dòng:

- Con thương thúc thúc... Mẹ thương thúc thúc không mẹ ?

Hồ Phong hỏi một câu thật ngây thơ song câu hỏi đó khiến Hồ phu nhân giật mình ngỡ ngàng. Hồ Phong lặp lại:

- Mẹ có thương thúc thúc không mẹ ?

Hồ phu nhân gạt đầu trong nước mắt. Qua màn lệ nàng thấy khuôn mặt của người đang gối đầu trong lòng mình chập chờn gây đổ. Khuôn mặt đó tuy mới biết mà quen thuộc và gần gũi. Không biết nghĩ gì mà nàng lẩm bầm:

- Tôn ông... Tôn ông..

Kẻ cầm sổ giang hồ im lặng. Y chìm mất trong cơn mê sáng. Vài giọt nước mắt rơi trên mặt của y. Phòng giam lạnh lùng rét mướt. Đường như có tiếng nức nở của vị phu nhân họ Hồ vang lên âm thầm. Đêm từ từ trôi...

Tuy không biết chuyện gì xảy ra song kẻ cầm sổ giang hồ đoán phải có chuyện quan trọng và cấp bách lắm nên Bách Diện Thư Sinh mới tới kiểm mình vào lúc đêm hôm tăm tối. Dẫn dò Hồ phu nhân mấy lời y cùng với vị phó thủ lĩnh đoàn do thám bước ra cửa. Quanh co hồi lâu cả hai bước vào gian phòng rộng thấp đèn sáng rực. Ngoài Hữu Danh Vô Thực và năm vị trưởng ban y còn thấy hai người lạ nữa. Y vừa an vị Hữu Danh Vô Thực cười chỉ vào hai lão già niên kỷ ngoài sáu mươi song trông còn tráng kiện lắm.

- Hân hạnh giới thiệu cùng các hạ hai vị bằng hữu của lão phu...

Chỉ vào người ngồi bên trái lão nói tiếp:

- Chắc các hạ không lạ gì tăm tiếng của Nam Kiếm Trần Bắc Hạc...

Hướng về Nam Kiếm Trần Bắc Hạc kẻ cầm sổ giang hồ buông gọn:

- Tại hạ có nghe danh...

Cười cười vị thủ lĩnh đoàn do thám tiếp:

- Còn vị này chính là Hắc Báo Quyền Nguyễn Anh, chương môn nhân phái Hắc Báo ở Tuyên Quang. Nghe lão phu tán tụng về bản lĩnh của các hạ nên họ vượt đường xa tới thăm...

Kẻ cầm sổ giang hồ nhếch môi cười khi nghe lời khêu khích khéo léo của vị thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư. Quân hầu dâng trà. Biết mọi người ngăm quan sát mình y thần nhiên đưa chén trà lên nhấp một ngụm. Y đã bị trúng độc rồi nên dù có bị thêm chất độc vào trong người cũng không có gì đáng quan tâm lắm. Tuy nhiên sau khi nhấp xong ngụm nước trà y mới giật mình vì biết chất độc lần này khác với lần trước. Y cảm thấy dạ dày nhói đau rồi như có luồng khí lạnh từ từ lan khắp thân thể. Biết chuyện không lành y ngấm ngầm vận dụng nội lực tạm thời dồn chất độc vào một nơi không cho phát tác. Nhìn Hữu Danh Vô Thực y cười thốt:

- Chén trà của Hữu thủ lĩnh chắc phải chứa sâm nhung hay chất gì đặc biệt mà tại hạ vừa uống vào đã cảm thấy khỏe khoắn ngay...

Bị đối phương xỏ một câu song vị thủ lĩnh đoàn do thám vẫn thần nhiên cười nói:

- Thế ư... Mời các hạ dùng thêm ...

Nhẹ gạt đầu kẻ cầm sổ giang hồ nhìn mọi người:

- Đa tạ... Mời Hữu thủ lĩnh và chư vị dùng trà...

Chín người thuộc phe đoàn do thám Hoa Lư không một ai dám đụng tới trà. Muốn kẻ cầm sổ giang hồ không nghi ngờ trong chén trà của y có độc được cho nên họ đã dặn dò quân hầu rót trà cho họ cùng một bình trà với y. Tất cả đều nhìn đối phương với thái độ nửa bẽ bàng nửa hằn học. Giọng nói của Hữu Danh Vô Thực trầm trầm vang lên:

- Sở dĩ lão phu mời các hạ tới đây trong lúc đêm hôm tăm tối chỉ vì một chuyện vừa xảy ra tại Hoa Lư...

- Tại hạ xin được nghe...

Vành môi hơi nhếch thành nụ cười kẻ cầm sổ giang hồ nói câu trên.

- Cách đây mấy ngày có một hoặc nhiều nhân vật giang hồ lén lút xâm nhập vào tận trung dinh của quan Thập Đạo để dò xét. Chắc các hạ biết họ...

Hữu Danh Vô Thực ngưng nói khi chưa dứt câu vì biết mình hỏi một câu rất ngu. Hỏi một người bị giam giữ trong tù về chuyện xảy ra bên ngoài bốn bức tường giam thời lão đã hỏi một câu rất ngây thơ nếu không muốn nói là rất ngu.

- Tại hạ thiết nghĩ câu hỏi đó nên dành cho tại hạ mới đúng. Là tù nhân của đoàn do thám tại hạ làm thế nào để biết ai xâm nhập vào tận trung dinh của Lê Hoàn. Nếu tại hạ biết mà đoàn do thám lại không biết như thế hóa ra đoàn do thám bắt tại ư...

Không có gì xảy ra sau khi kẻ cầm sổ giang hồ nói một câu đùng chạm tới sĩ diện của đoàn do thám ngoại trừ ánh mắt của vị thủ lĩnh sáng lên vẻ chết chóc rồi tắt thật nhanh.

- Hữu thủ lĩnh thừa biết rằng Thập Đại Hiền Trang cũng như các nhân vật giang hồ từng mến mộ tiên đế bắt đầu nhúng tay vào cuộc điều tra về cái chết mờ ám của người. Ngay cả cái triều đình mục nát ở Hoa Lư mà đại diện là đoàn do thám cũng không thể ngăn cản họ được. Tại hạ không biết hết những người đó song đoán là phái Cổ Loa, Lạc Việt, Vô Hình Đào Tôn Nhật, Từ Cước Lê Hùng, Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa, chùa Tướng Quốc và các vị trang chủ của Thập Đại Hiền Trang nếu họ còn sống sót sau cuộc khủng bố của đoàn do thám... Muốn truy nguyên ra bí ẩn bao quanh cái chết của tiên đế họ tới Hoa Lư trước nhất bởi vì cũng như tại hạ họ không tin Đỗ Thích là kẻ chủ mưu hành thích tiên đế...

Ngừng lại hớp ngụm trà để thấm giọng y thong thả tiếp:

- Chuyện họ xâm nhập vào trung dinh của Lê Hoàn cũng không có gì ngạc nhiên vì biết đâu họ cũng nghĩ Lê Hoàn là kẻ đáng nghi ngờ nhất trong cái chết của tiên đế ...

Vầng trán rộng của vị thủ lĩnh đoàn do thám cau lại cùng với nét mặt thoáng chút đăm chiêu suy nghĩ. Lần thứ nhất từ khi đảm đương chức vụ thủ lĩnh lão phải đối đầu với một vấn đề thoạt trông dễ dàng và đơn giản song càng ngày càng trở nên phức tạp và nan giải.

- Hữu thủ lĩnh chắc không quên vụ đùng chạm với Tam Phương Quất Đoàn Chí Hạ và Hạ Long Khách ở Đông Triều. Ngoài tình bằng hữu với tại hạ hai ông vua ăn cướp này đã bị mất mặt rất nhiều khi phải nhượng bộ đoàn do thám ở núi Bắc Mã. Tại hạ nói ra không phải để hù đoàn do thám song biết đâu họ cũng có mặt ở Hoa Lư. Với hơn mười ngàn thủ hạ nếu biết liên kết với Thập Đại Hiền Trang họ thừa sức gây khó khăn cho đoàn do thám và nhất là biến Hoa Lư thành một trường long tranh hổ đấu...

Bách Diện Thư Sinh nhận thấy có nét biến đổi trên khuôn mặt dày dạn phong trần của người chỉ huy mình. Riêng Hữu Danh Vô Thực dù không nói ra cũng nghĩ lời nói của kẻ cầm sổ giang hồ rất hữu lý. Làm Đoàn Chí Hạ và Hạ Long Khách bị mất mặt lão biết họ sẽ trả thù bằng cách gây khó khăn cho đoàn do thám. Lão không ngại chuyện họ sẽ trả thù nhưng lão không muốn có thêm thù địch trong lúc tình thế càng ngày càng thêm rối rắm.

Bách Diện Thư Sinh đột ngột lên tiếng:

- Nói như thế tức hạ tự cho mình không biết gì hết?

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nhẹ gật đầu không do dự:

- Nửa tháng nay tại hạ bị giam trong nhà đá thời làm sao biết được chuyện xảy ra bên ngoài. Từ lâu tại hạ nghe nói tông đàn do thám là nơi nội bất xuất ngoại bất nhập. Nếu tại hạ có thể vượt ngục rồi xâm nhập vào tư dinh của Lê Hoàn thời hóa ra đoàn do thám chỉ là một tổ chức hữu danh vô thực ư...

Bách Diện Thư Sinh cứng họng. Vị thủ lĩnh đoàn do thám nhếch môi cười gằn khi nghe đối phương dùng danh hiệu của mình để mỉa mai đoàn do thám. Đưa chén trà lên song không uống kẻ cầm sổ giang hồ hỏi một câu. Câu hỏi của y khiến cho bảy nhân viên cao cấp trong đoàn do thám đều hiện nét hoài nghi và thắc mắc.

- Chư vị có khi nào nghĩ tới chuyện " người chết biết nói không " ?

Dường như biết câu hỏi của mình sẽ chẳng có ai trả lời được y tiếp liền bằng câu hỏi khác:

- Chư vị nghĩ Đỗ Thích biết ai là thủ phạm hành thích tiên đế?

Không một ai kể cả kẻ cầm sổ giang hồ thấy được nét biến đổi trên khuôn mặt của Hữu Danh Vô Thực. Kẻ cầm sổ giang hồ lại hỏi và câu hỏi này nhắm vào Bách Diện Thư Sinh.

- Chắc Bách phó thủ lĩnh còn nhớ lần đầu tiên gặp tại hạ ở châu Cổ Nông?

Bách Diện Thư Sinh chậm chậm gật đầu.

- Bách phó thủ lĩnh đã dùng Bách Biến quyền nhằm ý định hạ sát Đỗ Hậu. Dĩ nhiên Bách phó thủ lĩnh thành công trong việc giết người diệt khẩu nhưng có một điều vượt ra ngoài dự tính là trước khi chết Đỗ Hậu đã trối trăn mấy lời mà theo tại hạ suy đoán nó chính là manh mối quan trọng nhất trong vụ án tiên đế. Tìm ra bí ẩn trong câu nói của Đỗ Hậu tại hạ sẽ biết ai là thủ phạm...

Dứt lời kẻ cầm sổ giang hồ thong thả đưa chén trà lên nhấp ngụm nhỏ. Khi nói ra những lời trên y ngầm thông báo cho đối phương biết y đang nắm giữ một bí mật quan trọng nhất trong vụ án tiên đế. Ngày nào y còn giữ kín bí mật này ngày đó y còn hữu dụng đối với đoàn do thám và sinh mạng của y sẽ được bảo đảm. Nó như là lá bùa hộ mệnh rất cần thiết cho một tử tù như y. Căn phòng chìm trong im lặng. Mỗi người mãi mê theo đuổi ý nghĩ riêng tư của mình. Thật lâu Hữu Danh Vô Thực mới trầm trầm cất tiếng:

- Các hạ muốn nói cho lão phu biết bí mật đó cũng được mà không muốn nói cũng được. Lão phu không ép uống các hạ...

Chỉ có kẻ ngây thơ nhẹ dạ như con nít mới tin vào lời nói của vị thủ lĩnh đoàn do thám. Lão không ép uống song lão sẽ bắt buộc bằng những thủ đoạn thâm độc cũng như những hành động khảo tra tàn khốc nhất. Đường như hiểu được cái ý ngầm của đối phương kẻ cầm sổ giang hồ cười nụ buông giọng lẳng lơ:

- Dĩ nhiên tại hạ sẽ nói cho Hữu thủ lĩnh biết bí mật này chỉ có điều sớm hay muộn mà thôi ...

Hữu Danh Vô Thực biết đối phương không phải là kẻ đàn độn hoặc ngây thơ. Không những vũ thuật trác tuyệt đối phương còn là kẻ khôn ngoan và giàu kinh nghiệm giang hồ xuyên qua từng lời ăn tiếng nói. Lão biết đối với một kẻ thù như vậy không những phải dùng vũ thuật mà còn phải mưu mô và thủ đoạn nữa. Lão biết mình đang cùng địch thủ chơi canh bạc mà mọi thủ đoạn, mảnh khõe giang hồ đều phải được áp dụng một cách cẩn thận, khôn ngoan và thích hợp mới mong đoạt lấy thắng lợi. Thông thả uống cạn chén trà Hữu Danh Vô Thực đứng lên cười nói:

- Lão phu kính mời các hạ ra sân rộng phô diễn vũ thuật cho mọi người thưởng lãm ...

Không thể từ chối kẻ cầm sỏ giang hồ bước theo vị thủ lĩnh đoàn do thám. Hàng trăm nhân viên do thám mang vũ khí cầm đuốc đứng bao quanh vũ trường.

- Hữu thủ lĩnh chắc không muốn tại hạ dùng kiếm?

Hữu Danh Vô Thực chưa kịp trả lời câu hỏi của

kẻ cầm sỏ giang hồ, một giọng nói trầm lạnh cất lên:

- Muốn chứ. Nam Kiếm Trần Bắc Hạc ta tới đây cũng chỉ vì chiêu kiếm giết ruồi của các hạ...

Nam Kiếm Trần Bắc Hạc dừng đỉnh bước ra đứng đối diện với kẻ cầm sỏ giang hồ. Tuy tuổi gần sáu mươi song họ Trần trông còn tráng kiện lắm. Bộ vũ phục bằng gấm đen bó gọn lấy thân hình nở nang rắn chắc, chân mang hài sảo đen, chiếc áo choàng màu đen dài chấm đất, thanh kiếm thắt tua đỏ rực màu máu tạo cho Trần Bắc Hạc một phong cách kiêu hùng ngạo nghễ của một chưởng môn nhân danh lừng tứ xứ.

Khẽ ôm quyền thi lễ Nam Kiếm Trần Bắc Hạc hắng giọng:

- Náu mình nơi vùng biên thùy Chiêm Việt lão phu đã khổ luyện kiếm thuật mấy chục năm dư. Nay gặp các hạ chỉ mong được mở rộng tầm mắt...

Giọng nói của kẻ cầm sỏ giang hồ trầm xuống thật thấp:

- Chúng ta tuyệt vô thù oán vả lại các hạ không có tên trong sỏ giang hồ...

Vuốt chòm râu đen nhánh Nam Kiếm Trần Bắc Hạc cười hực:

- Các hạ đừng lo... Lão phu không dễ chết đâu...

Quay qua Hữu Danh Vô Thực lão nói nhanh:

- Huynh vui lòng đưa cho y thanh kiếm ...

Hữu Danh Vô Thực vẫy tay ra lệnh. Quân hầu trao cho kẻ cầm sỏ giang hồ thanh kiếm. Y mừng thầm vì thanh kiếm này chính là thanh kiếm của mình đã bị đoàn do thám tước đoạt khi bị bắt làm tù nhân ở Đông Triều.

Nhìn kẻ cầm sỏ giang hồ mang kiếm vào vai Hữu Danh Vô Thực mỉm cười đắc ý. Lão có thâm ý khi trao trả thanh kiếm lại cho kẻ cầm sỏ giang hồ. Lão muốn mục kích tận tường thủ kiếm thuật giết ruồi của địch thủ. Phải thấy bằng mắt, nghe bằng tai lão mới có cơ tìm ra đường lối, lộ sỏ rồi sau đó nghiền ngẫm hầu tìm ra cách thức để hóa giải chiêu kiếm giết người độc địa nhất giang hồ hiện nay. Lão biết sớm hay muộn gì cũng có ngày lão phải cùng kẻ địch so bì về vũ thuật. Dù mang danh vị thủ lĩnh đoàn do thám song lão không dám quả quyết hoặc tin tưởng mình sẽ sống sót dưới chiêu kiếm giết người độc địa. Kẻ địch đã tới luyện kiếm thuật hai mươi năm ròng rã mới thành tựu được một chiêu kiếm cho nên lão không tin mình sẽ giải được chiêu kiếm trong thời gian ngắn ngủi. Tuy nhiên đây là cơ hội hiếm có do đó lão mới ngầm ra lệnh cho thủ hạ trả lại thanh kiếm giết người cho kẻ cầm sỏ giang hồ. Song phương chìm mất trong công phu trầm tĩnh. Không khí đấu trường lạnh trơ ngoại trừ tiếng đuốc cháy bập bùng và tiếng gió rì rào hàng cây.

Rệt... Rệt... Âm thanh giết người nổi lên nghe như buốt thịt da. Toàn trường nín lặng. Hàng trăm cặp mắt mở lớn nhìn kẻ cầm sỏ giang hồ vẫn còn trong tư thế trầm tĩnh dường như y chưa hề rút kiếm. Nam Kiếm Trần Bắc Hạc đứng bất động. Không có gì khác biệt ngoại trừ một chấm đỏ hiện lên nơi huyết thiên đột. Họ Trần nấc tiếng nhỏ ngã úp mặt xuống đất ngay dưới chân đối thủ.

Hữu Danh Vô Thực cảm thấy lòng bàn tay của mình rịn mồ hôi. Phần Bách Diện Thư Sinh thờ hơi thật dài đoạn quay nhìn Hữu Danh Vô Thực. Hai nhân vật sừng sỏ nhất của đoàn do thám Hoa Lư đều thấu hiểu đối thủ đã tới luyện được một chiêu kiếm giết người độc địa không ai hóa giải được.

Cúi nhìn thi thể Nam Kiếm Trần Bắc Hạc kẻ cầm sỏ giang hồ thờ hơi dài cất giọng trầm trầm:

- Người chết nhiều rồi tại hạ không muốn giết thêm nữa. Bây giờ tại hạ mời Hữu thủ lĩnh cùng chư vị thưởng lãm một tuyệt kỹ mà tại hạ thoảng nghiệm ra trong lúc ở trong tù. Thật tình mà nói nếu không được làm khách của đoàn do thám chắc tại hạ không có dịp nghiệm ra pho quyền này...

Kẻ cầm sỏ giang hồ đập bộ nửa bước. Hai cánh tay đưa ra thẳng bằng. Hai bàn tay hơi mở ra khuấy nhẹ trong không khí mấy vòng. Tay hữu của y vẽ thành vòng tròn theo chiều thuận còn tay tả vẽ hình vuông theo chiều ngược. Thoạt đầu y vẽ thật chậm nên mọi người đều thấy rõ nhưng sau đó bắt đầu nhanh dần lên khiến cho bóng tay dấy trùng trùng điệp điệp mịt mờ giăng mắc khắp nơi. Đứng ngoài làm khán giả Bách Diện Thư Sinh không nhìn được buột miệng khen lớn:

- Quyền thuật tân kỳ...

Vốn tay danh gia quyền thuật hạng nhất của giới giang hồ Đại Việt, vị thư sinh trầm mặt sớm nhận ra điểm tâm kỳ đặc dị trong chiêu thức mà đối phương vừa thi triển. Thuật múa quyền này thoạt trông tầm thường, thô sơ và giản dị song thi triển lại cực kỳ khó khăn và phức tạp bởi vì hai tay cùng một lúc phải thi triển hai chiêu hoàn toàn khác nhau.

- Đây là Phân Tâm quyền thừa Hữu thủ lĩnh và Bách phó thủ lĩnh. Nguyên lý của nó là tuy một mà hai tuy hai mà một...

Hữu Danh Vô Thực cau mày. Không như Bách Diện Thư Sinh buông lời tán thưởng lão ngẫm khó chịu khi thấy kẻ địch trở tài. Vốn là người có tài nên lão đâm ra đố kỵ kẻ tài cao hơn mình.

Nguyên lý của Phân Tâm quyền rất giản dị. Người ta ai ai cũng có cái tâm và chỉ có duy nhất một cái tâm mà thôi. Tâm điều khiển ý, ý chỉ huy hành và hành tạo nên lực. Do đó tâm là đầu mối, nơi phát sinh ra mọi ý nghĩ và hành động của con người. Muốn thi triển phân tâm quyền kẻ cầm sỏ giang hồ phải luyện theo đường lối đặc biệt để chia cái tâm của mình thành ra hai phần khác nhau hầu làm hai chuyện khác biệt nhau hoặc hoàn toàn trái ngược nhau. Nói cách khác là y phải chia xẻ cái tâm của y ra thành hai cái tâm; hữu tâm và tả tâm. Từ đó cái tâm bên mặt chỉ huy tay mặt vẽ vòng tròn còn cái tâm bên trái điều khiển tay tả vẽ hình vuông. Ngay cả Hữu Danh Vô Thực cũng biết mình không thể nào làm được chuyện phân chia như vậy được.

Kẻ cầm sỏ giang hồ đột nhiên tạt bộ về bên trái nửa bước. Với nửa bước chuyển bộ này y chỉ còn cách Hữu Danh Vô Thực khoảng tầm tay.

- Tạt hạ mời Hữu thủ lĩnh vài chiêu ...

Chưa kịp lên tiếng vị thủ lĩnh đoàn do thám giật mình khi nghe quyền phong ngấm ngấm lan tới. Lão thâm kinh ngạc khi nhận ra tính chất lạ lùng trong thuật múa quyền đặc dị của đối phương. Quyền phong tuy là một song dường như lại chia làm hai luồng quyền phong khác biệt nhau. Luồng bên hữu trầm trọng và cương mãnh cực độ lại thêm nóng hừng hực như có lửa. Còn luồng quyền phong bên tả nhẹ nhàng, chậm chạp song lại lạnh buốt xương. Hai thứ quyền phong một cương một nhu, một nóng một lạnh, tương phản và khắc chế nhau song cũng hòa hợp với nhau để biến thành kinh lực mạnh khủng khiếp.

Hữu Danh Vô Thực bật cười sang sảng:

- Hân hạnh lắm ...

Lòng trong tiếng nói vị thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư đập bộ bước dài. Bàn tay mặt của lão mở ra mường tượng như chưởng đánh dứ một đòn vào không khí. Tuy nói là đánh dứ song vị thủ lĩnh lừng danh giang hồ đã thi triển một chiêu phách không quyền; thứ quyền pháp thuần lấy nội gia chân lực làm chuẩn cho nên phải thuộc hàng cao thủ thượng đẳng và nhất là phải có nội lực cực kỳ thâm hậu mới thi triển được. Thân danh thủ lĩnh đoàn do thám dĩ nhiên Hữu Danh Vô Thực phải có chân tài thực học. Ai ai cũng biết bản lĩnh của lão vô cùng cao siêu song tới mức độ nào thời ít có người tưởng tượng.

Chỉ có kẻ cầm sỏ giang hồ mới biết bản lĩnh của Hữu Danh Vô Thực cao thâm tới mức độ nào vì chính y phải tìm cách hóa giải chiêu thức của đối phương. Ngay lúc họ Hữu vừa xuất thủ y cảm thấy kinh phong lấn tới mạnh mẽ nhanh vô cùng khiến cho y không còn cách nào khác hơn là phải vùng tay giải đòn. Bùng... Quyền phong của đôi bên chạm nhau nổ thành tiếng cực lớn. Không chịu nổi áp lực cả hai phải lùi bộ một bước mới lấy lại thăng bằng.

- Phục lắm... Các hạ tuổi mới ba mươi mà nội lực sánh ra không kém lão phu chút nào ...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cất giọng trầm trầm:

- Hữu thủ lĩnh quả nhiên danh truyền không dối... Chỉ cần một chiêu phách không quyền này Hữu thủ lĩnh xứng đáng danh vị thượng đẳng cao thủ giang hồ ...

Trong lúc nói chuyện y cảm thấy đan điền quận đau đồng thời luồng khí lạnh từ từ lan ra khắp nơi khiến cho tứ chi của y hầu như tê liệt. Biết chuyện chẳng lành y âm thầm vận dụng nội lực ngăn không cho chất độc phát tác. Hữu Danh Vô Thực vuốt râu cười khà. Phăng... Lão thủ lĩnh đoàn do thám xuất chiêu. Triệt thủ là một tuyệt kỹ đứng hàng đầu với tính chất cường ngạnh, cương mãnh, trầm trọng và thần tốc vô song. Huống chi Hữu Danh Vô Thực còn phổ hơn tám phần nội gia chân lực biến đòn triệt thủ thành sát thủ bá đạo giang hồ.

Dường như biết sơ bi nội lực hại nhiều hơn lợi kẻ cầm sỏ giang hồ chuyển bộ sang tả nửa bước cùng với tay tả vẽ hình vuông và tay hữu vẽ nhanh mấy vòng tròn trong không khí. Nạt tiếng nho nhỏ vị thủ lĩnh đoàn do thám sấn tới một bước thật dài đồng thời biến chiêu liền. Bàn tay hữu xử triệt thủ, lão vỗ một đòn phách không quyền bằng tay tả. Kẻ cầm sỏ giang hồ lại chuyển bộ. Ngay lúc y vừa dịch chân Hữu Danh Vô Thực cũng biến chiêu. Bàn tay hữu đang từ thế chém chọc mở ra thành chưởng ấn hờ tới trước còn bàn tay tả nắm lại thành quyền đánh ào vào ngực đối thủ. Đây là một chiêu trong Bạch Hổ quyền lừng danh của Nguyễn gia trang ở Hóa châu; thứ quyền thuật hàm chứa tính chất trầm trọng, cương mãnh và thần tốc cực độ.

Kẻ cầm sỏ giang hồ chuyển bộ trong lúc tay mặt vẽ hình vuông còn tay trái vẽ vòng tròn. Tuy nhiên y cảm thấy đan điền quận đau rồi toàn thân dường như không còn chút sức lực nào. Bình... Thân hình y lảo đảo trên mặt đất và nằm im không cử động.

Nhếch môi cười khoái trá vị thủ lĩnh đoàn do thám nói lớn:

- Giam hãm vào tử ngục Hoa Lư và cho người canh gác cẩn thận...

Lãnh lệnh nhân viên do thám xốc lấy tù nhân. Quay sang Bách Diện Thư Sinh Hữu Danh Vô Thực cười nói:

- Thất Bộ Tán của huynh thần diệu lắm. Nếu may mắn không chết thời ít nhất hai ba tháng sau hẳn mới bình phục được...

Bách Diện Thư Sinh cười cười:

- Tuổi trẻ khí huyết phương cương lại thêm nội lực thâm hậu hẳn sẽ không chết đâu. Ta nên cho nhân viên canh gác cẩn thận đề phòng hắn vượt ngục ...

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đùng Chọc Giận Kẻ Cướp

Đèn đuốc thấp sáng khắp nơi. Người người đi lại đông đảo. Từ khi Đinh Tiên Hoàng đóng đô ở Hoa Lư thời đang từ một nơi nghèo nàn hoang vu, Gia Khánh bỗng trở thành sừng tấc và sầm uất. Trước khi vào Hoa Lư người ta phải dừng lại Gia Khánh nghỉ ngơi. Hai người khách lạ lỏng tay cương cho ngựa đi thông thả trên con đường chính của huyện lỵ. Ngó quanh quất khắp nơi như tìm chỗ cuối cùng họ dừng trước một túp quán khang trang và rộng rãi. Ngựa chưa dừng người khách mặc vũ phục màu xanh nước biển xuống mình xuống đất. Chỉ bằng thủ thuật xuống ngựa êm, gọn và không động tới hạt bụi, khách tỏ lộ một trình độ võ thuật siêu đẳng.

- Huynh suốt đời sinh sống ngoài đại dương mà thuật kỵ mã không sút tòi chút nào...

Trong lúc nói câu trên người mặc áo vàng thông thả xuống ngựa. Dáng người dong dong cao, không mập không gầy, hai cánh tay tròn lẳn bày từng sớ thịt rắn chắc, hoàng y khách tuổi ngoài ba mươi song có một phong cách ngang tàng và ngạo nghễ. Chân quần xà cạp, đầu đội mũ đi rừng, bên hông lưng lẳng thanh kiếm, mắt sáng hơn sao; khách thông thả bước vào quán. Mọi người đều đưa mắt nhìn chăm chú. Thứ nhất hai người khách đều lạ mặt và thứ nhì khách là kẻ giang hồ. Người để ý tới khách nhất chính là lão chủ quán. Không một ai biết được bên ngoài vóc dáng của một chủ quán nhà quê, lão là nhân viên thuộc ban tin tức của đoàn do thám Hoa Lư. Khách vừa an vị lão chủ quán cung kính thi lễ:

- Kính chào hai đại hiệp...Từ xa tới đây chắc nhị vị cần rượu để giải khát. Bồn tiệm có nhiều thứ rượu ngon và mạnh lắm..

Người khách mặc áo xanh nhếch môi cười:

- Tốt lắm.. Vậy chủ quán hãy cho ta vài vò rượu uống chơi..

Lão chủ quán vừa quay lưng khách áo xanh hỏi:

- Huynh tính dừng lại Gia Khánh đêm nay...

Hoàng y khách gật đầu:

- Có lẽ vậy...Bọn ta đã vượt trăm dặm đường trong ngày hôm nay. Tôi với huynh không một song ngựa cần phải nghỉ ngơi. Và lại ta đâu có việc gì phải gấp rút. Hoa Lư chỉ còn cách đây độ ngày đường..

Y ngừng lại khi thấy lão chủ quán trở ra với đĩa trẻ độ mười tuổi. Đặt ba vò rượu lên bàn lão chủ quán cười hỏi tiếp:

- Nhị vị cần món nhắm không?

Khách áo xanh gật đầu cười:

- Lão có thứ gì đặc biệt cứ làm cho ta vài món lai rai. Tiền đây...

Y đưa cho chủ quán mấy chục đồng. Lão chủ quán cảm ơn rồi rút hời há đi làm thức ăn. Khách áo xanh vung tay hót lấy vò rượu đoạn dùng tay tả vò nhẹ vào đáy vò. Bụp... Dù được đóng khảm cẩn thận song dưới kinh lực âm nhu mạnh mẽ nắp vò rượu bay ra bật thành tiếng kêu ròn tan.

- Mời huynh ...

Khách áo xanh trao vò rượu cho người áo vàng. Đỡ lấy vò rượu tu ừng ực hơi dài xong người áo vàng bật cười ha hả:

- Không ngờ một tay ăn cướp lấy lưng như huynh lại thừa khách sáo và lịch sự...

Người khách áo xanh cười sang sảng vung tay. Bụp... Nắp vò rượu bung ra và y ngửa cổ đổ rượu vào miệng. Rượu chảy ồ ồ ộc. Đứng ra y hút chứ không phải uống rượu.

- Ha...ha...ha... Nếu không vì chuyện quan trọng ở Hoa Lư thời tôi mời huynh uống một bữa cho say túy lúy...

Uống cạn vò rượu xong người áo xanh cười nói câu trên. Cởi chiếc nón đi rừng, khề liếc một vòng quanh quán người áo vàng hơi thấp giọng:

- Gia Viễn là một trong nhiều trạm thông tin quan trọng của đoàn do thám Hoa Lư ...

- Huynh nghĩ nhân viên do thám đã khám phá ra hành tung của bọn ta?

Người áo xanh hỏi và người áo vàng gật đầu không do dự.

- Dù chưa đoán ra hai ta là ai song sớm muộn gì chúng cũng biết. Tôi chờ tin của thủ hạ báo cáo xong ta sẽ bí mật tới Hoa Lư trong đêm nay. Bây giờ nương kế tựu kế tôi với huynh làm như vậy...

Người áo vàng thì thầm vào tai người áo xanh. Nghe xong người áo xanh cười rộ cất giọng sang sảng:

- Ha... ha... ha... Uống nữa... Uống thêm đi Đoàn huynh. Thân danh chúa tể ăn cướp lấy lòng ba phương mà Đoàn huynh không uống say đêm nay thì Hạ Long Khách tôi nhất định...

Đang đứng đông rượu lão chủ quán biến sắc mặt khi nghe khách xưng danh. Vốn thuộc hàng nhân viên kỳ cựu trong đoàn do thám lão nào xa lạ gì với hai tay kiệt kiệt nhất của phe lục lâm hào khách. Phải có chuyện gì quan trọng và khẩn cấp lắm nên hai ông vua ăn cướp mới hiện diện ở Hoa Lư. Vậy thằng bé hầu bàn lão thì thầm vào tai nó mấy câu. Thằng bé gật đầu mở cửa sau đi mất. Lát sau một tráng niên mặc y phục trắng và trên áo có thêu huy hiệu của đoàn do thám theo cửa sau bước vào bếp.

Vừa thấy người đó lão chủ quán cung kính thi lễ đoạn nói nhanh:

- Trình phó trưởng ban... Mạt chức mời phó trưởng ban quan sát hai người khách lạ...

Lão chủ quán đưa vị phó trưởng ban vào một căn phòng trống thấp đèn mờ mờ. Đứng đây họ có thể thấy rõ mọi thực khách nhờ một lỗ hổng trên vách. Vừa nhìn thấy hai khách lạ đang ngồi uống rượu vị phó trưởng ban tin tức của đoàn do thám nói với thuộc hạ:

- Đúng rồi... Hai người đó chính là hai ông vua ăn cướp nổi tiếng nhất của nước ta. Người áo vàng là Tam Phương Kiếm, chúa tể đám lục lâm hào khách vùng biên thùy Lương Quảng; còn người áo xanh chính là Hạ Long Khách hùng cứ vịnh Hạ Long. Với một đại đội chiến thuyền trăm chiếc, thủ hạ năm nghìn; y là tay cướp bề ngang tàng đến lũ giặc Tàu Ô còn phải gờm...

Quay sang lão chủ quán hẩn dạn nhỏ:

- Người hãy cẩn thận nghe họ bàn luận đồng thời ra lệnh cho nhân viên theo dõi xem họ đi đâu và làm gì. Hai người này có mặt ở đây không phải là chuyện tầm thường đâu. Ta e...

Nói tới đó hẩn hỏi nhanh:

- Người có con ngựa nào tốt không?

Lão chủ quán gãi đầu:

- Nếu phó trưởng ban chờ một chút thời tôi có thể kiếm được...

Vị phó trưởng ban tin tức gật đầu trong lúc mắt không rời hai ông vua ăn cướp đang ngồi ăn nhậu. Lát sau lão chủ quán bước vào phòng thì thầm:

- Trình phó trưởng ban. Ngựa đang chờ ngoài cửa sau...

Vị phó trưởng ban tin tức gật đầu dặn:

- Ta sẽ ra lệnh báo động khẩn cấp cho toàn thể nhân viên tám tổ thuộc Đại Hoàng để theo dõi hành tung của hai người này. Ngoài ra chuyện này sẽ được tường trình lên tổng đàn vào sáng mai. Người hãy cẩn thận. Hai tên chúa cướp không phải thường đâu. Họ hiện diện ở đây thời thủ hạ của họ cũng có mặt đông đảo nhưng chúng chưa ra mặt mà thôi...

Đèn thấp lù mù trong quán. Đêm gần tới canh ba hai tay chúa cướp vẫn còn ngồi vừa uống rượu vừa chuyện trò. Dường như thấm hơi men nên giọng nói của Hạ Long Khách trở nên nhừa nhựa:

- Đoàn... Đoàn... huynh cạn chén đi rồi chúng ta đi ngủ... Tôi... tôi... uống hết rồi ...

Đoàn Chí Hạ gật đầu:

- Tôi... tôi cũng vậy... Rượu này coi nhẹ mà mạnh lắm ...

Lão chủ quán mỉm cười đắc chí. Cố tình phục rượu nên lão đã lựa thứ rượu tẩm hãm hạ hạng được cất bằng nếp tốt do đó có nồng độ cực mạnh. Đây là đặc sản của vùng Thiên Quan được cất theo phương cách bí truyền chỉ có mỗi một lò rượu ở Gia Khánh mới biết mà thôi. Huống chi từ chiều tới giờ hai người lại uống hơn chục vò. Chỉ một vò cũng đủ làm người khác say ngủ li bì. Thấy lên bàn nén bạc Hạ Long Khách nhừa giọng:

- Chủ... chủ quán... tiền... tiền rượu đây ...

Chân bước đông bước tây hai tay chúa cướp lừng lừng lên lầu về phòng trọ. Đợi cho hai khách quý vào phòng đóng cửa lại xong lão chủ quán mời trở

xuống gian phòng trống thì thăm trò chuyện với hai người ngồi trong bóng tối. Kề cạnh ba vừa vọng lên Đoàn Chí Hạ chợt lên tiếng:

- Hạ huynh còn thức không ?

Vị chúa tể Đông Hải cười nhỏ trong bóng đêm:

- Rượu của lão chủ quán tuy mạnh song làm sao sánh với nhũ thạch tửu của Yên gia trang ở vịnh Hạ Long..

Lặng lẽ cười trong bóng tối Đoàn Chí Hạ thì thăm:

- Huynh đi trước rồi tôi sẽ theo sau ...

Hạ Long Khách gật đầu theo cửa sổ chuồn ra ngoài. Bóng tối mông lung. Sao mờ mờ. Nhà cửa tắt đèn say ngủ. Đứng im quan sát động tĩnh giấy lát y quảng mình rơi xuống đất đoạn triển thuật phi hành nhắm hướng Hoa Lư chạy tới. Y vừa mất dạng hai bóng đen bám theo liền. Cùng lúc đó một bóng áo vàng như bóng ma u linh phảng phất theo sau hai bóng đen.

Quảng đường Thiên Ngự từ huyện Uy Viễn về kinh đô Hoa Lư hai bên rừng núi chập chùng. Đồi cao, đồi thấp chạy dài mùt mắt. Con đường đá đỏ được sửa sang thành rộng rãi và phẳng phiu uốn lượn theo các ngọn đồi. Đêm tối hoang vu và huyền bí. Tiếng hồ gầm xa xa. Dường như muốn thử sức kẻ theo dõi mình nên vừa ra khỏi huyện lỵ Hạ Long Khách triển khai Hành Sa bộ pháp chạy nhanh. Đây là một tuyệt kỹ tân kỳ và đặc sắc trong công phu phi hành của giới giang hồ Đại Việt. Hành Sa là thuật phi hành khó luyện tập nhất, phải mất thời gian khổ luyện ròng rã và chuyên cần mới thành tựu được. Chạy trên cát khó hơn chạy trên đất vì cát dễ bị lún hơn. Thường thường khi chạy người ta đặt cả bàn chân xuống mặt đất. Người luyện Hành Sa bộ pháp khi chạy chỉ đặt có năm ngón chân xuống cát mà thôi. Có thể nói họ chỉ chạy bằng năm ngón chân do đó bước chân gọn, êm và nhanh hơn những người luyện thuật phi hành trên đất.

Đang theo sau chợt thấy đối phương càng lúc càng cách xa hơn hai nhân viên do thám vội và vận dụng thuật phi hành bám theo. Tuy nhiên dù cố gắng cách mấy họ thấy bóng đối phương càng lúc càng xa dần rồi cuối cùng mất hút trong bóng đêm mịt mùng. Đuổi theo một đoạn đường không thấy bóng kẻ địch họ bèn dừng lại bên đường nghỉ mệt .

- Nhị vị chạy đường xa thấm mệt chắc cần phải giải khát. Sẵn vò rượu đây tại hạ xin mời nhị vị vại ngum ...

Nghe tiếng người nói sau lưng hai nhân viên do thám giật mình quay lại. Họ thấy một người áo vàng đầu đội mũ đi rừng, bên hông lưng lửng thanh trường kiếm thất tua màu đỏ .

- Tại hạ họ Đoàn tên Chí Hạ ...

Hai nhân viên do thám tái mặt. Họ nào xa lạ với tên tuổi của tay chúa cướp lấy lòng nhất trong giới lục lâm đạo tặc. Biết đừng phải đại kinh địch họ rút vũ khí tấn công liền. Không muốn mất thời giờ Đoàn Chí Hạ trở liền sát thủ. Lưỡi đoản kiếm từ trong ống tay áo bên tả xẹt ra tợ chớp. Trúng phải đòn độc một nhân viên do thám gục xuống không kêu được tiếng nào. Tên còn lại sáng hồn bạt đao đánh liền ba chiêu. Tam Phụng Kiếm nạt tiếng trầm trầm xô người nhập nội. Bàn tay tả mở cong cong như vuốt cộp móc tới yết hầu trong khi bàn tay hữu nắm lại thành quyền đấm hờ vào ngực. Họ Đoàn thi triển một chiêu trong Bạch Hổ Quyền nổi tiếng nhất của dân Nùng vùng biên thủy Lưỡng Quảng. Quyền thuật này ngoài tính chất cương mãnh, trầm trọng còn hàm chứa vô số biến hóa. Ánh đao vừa chớp lên tên do thám nghe kinh phong lẫn tới cùng với vuốt cộp đập chòn giăng mắc khắp nơi. Chưa kịp biến chiêu hẳn chợt nghe tiếng hò lớn cùng với luồng kinh phong bén hơn gươm đao chém vào bả vai mình. Rốp... Tên do thám gục xuống trong lúc thân hình vị chúa tể ăn cướp tựa bóng ma xẹt vù qua hai xác chết nằm im trên mặt đất .

Hạ Long Khách đứng im trong thế trung bình tấn. Hai chân y bám xuống mặt đất chắc hơn cọc gỗ chôn sâu xuống đất. Hai mắt y mở lớn nhìn vào hai người đứng đối diện. Cả hai niên kỷ ước gần bốn mươi và mặc sắc phục đoàn do thám. Thân áo trước của họ có thêu hình con rắn quấn lấy thanh kiếm.

- Các hạ là Hạ Long Khách?

- Chính tại hạ. Nhị vị là ai, có chức phận gì trong đoàn do thám Hoa Lư?

Người đứng bên tả lên tiếng:

- Tại hạ là Vô Tình Dao Ngô Thành Vô, đệ nhất phó trưởng ban tin tức...

Người đứng bên phải cất giọng trầm khàn và lạnh lùng:

- Còn tại hạ là Sát Nhân Thủ, đệ nhị phó trưởng ban truy tầm của đoàn do thám. Khi đoàn do thám ban lệnh truy nã thời các hạ chỉ còn đường chạy lên trời mới trốn thoát được...

Hạ Long Khách bật cười ha hả:

- Ta sợ gì đoàn do thám mà phải chạy trốn. Hôm nay ta tới Hoa Lư nhằm ý định đòi lại món nợ mà lão Hữu Danh Vô Thực đã thiếu ta...

Phảng... Âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ bật thành tiếng kêu lãnh lót. Thanh kinh ngư kiếm trong tay vị chúa tể biển đông biến thành tia sáng xanh biếc vút đi nhanh tợ sao sa mà mục tiêu là Sát Nhân Thủ. Quả không hổ danh thủ lĩnh một phụng Hạ Long Khách xuất chiêu thần tốc, dừng mãnh, chính xác và hàm chứa vô số biến hóa. Mũi kiếm còn cách mục tiêu gang tấc y vận cổ tay khiến mũi kiếm thỉnh thoảng đổi hướng xẹt tới chỗ Vô Tình Dao Ngô Thành Vô. Vừa nghe tiếng phảng, biết đối phương động thủ, hai vị phó trưởng ban của đoàn do thám tức tốc phản đòn. Tuy nhiên khi tay vừa chạm chuôi đao

Ngô Thành Võ thoảng thấy mũi kiếm xanh biếc và nhọn hoắt chập chòn nơi nhũ căn huyết. Không còn cách nào hơn họ Ngô dịch chân tránh né. Chân chưa chạm đất hẳn lại thấy mũi kiếm một biến thành ba, ba thành chín, chín thành tám mươi mốt rồi thành nghìn trùng bóng ánh mặt mờ giăng mắc khắp nơi.

Khiếp thay bản lĩnh của Hạ Long Khách. Tay hữu thi triển kiếm thuật còn tay tả trở tuyệt kỹ lừng danh của sư môn là Kinh Ngư Quyền với những chiêu như kinh ngư rẽ sóng, kinh ngư đón gió, kinh ngư giỡn sóng, kinh ngư tấp mồi; y tấn công Sát Nhân Thủ ráo riết.

Hơn thế nữa thỉnh thoảng y còn thi triển vài ngón đòn tối độc trong Tróc Ngư thủ pháp, một tuyệt kỹ bí truyền nhất sư môn. Bất cá dưới biển sâu bằng tay không dĩ nhiên rất khó khăn không phải ai ai cũng làm được. Dân sơn cước bắt rắn bằng tay thời dân miền duyên hải cũng bắt cá ở dưới nước bằng tay không. Tróc Ngư thủ pháp là một công phu bí truyền chỉ có vị chúa đảo hay con cái mới biết mà thôi. Nó dùng để đối phó với các đệ tử phản phúc hay bất lương của bản phái. Do đó Tróc Ngư thủ pháp gồm toàn những chiêu thức khắc chế với Kinh Ngư công phu.

Tuy nhiên cách đây chừng ba mươi năm Hạ Long phái bỗng nảy sinh một nhân tài lỗi lạc. Với kiến thức vũ học uyên bác, kinh nghiệm giang hồ dồi dào, bản lĩnh cao thâm; vị chương môn đời thứ ba cũng phải mất mười năm ròng rã mới sáng tạo những chiêu thức đặc biệt thêm vào Tróc Ngư thủ pháp để hòa hợp và hỗ trợ cho Kinh Ngư công phu biến Bạch Long Vĩ đảo thành một phái võ từng một thời lừng danh nhất trong giới giang hồ Đại Việt.

Rệt... rệt... Vô Tình Dao Ngô Thành Võ trúng liền hai kiếm vào vai và tay máu tuôn đỏ thắm cả áo. Giận dữ hấn lạng mình ra khỏi vòng đấu. Rềng.. Thanh đoản đao đúc bằng thép ròng vẽ thành đường sáng bạc trong không khí vút tới người đối phương. Chát... Hạ Long Khách loang kiếm chém một nhát cật lực vào lưỡi đao. Khi vũ khí chạm nhau vị chúa tể biển đông gất mạnh cổ tay. Như được điều khiển bởi bàn tay của nhà ảo thuật tài ba, lưỡi kiếm lướt theo thân đao róc xuống bàn tay của đối thủ.

Thân danh đệ nhất phó trưởng ban tin tức của đoàn do thám bản lĩnh của Ngô Thành Võ không phải tầm thường; nhưng đêm nay hẳn đụng phải một kiếm thủ ngoại hạng xuất toàn những chiêu thức quái đản, thế đòn kỳ bí và nhất là lối phản đòn, biến chiêu hoàn toàn mới lạ hầu như không có lộ số, đường lối rõ rệt hay nhất định. Làm cách nào để giải ngón đòn quái dị này. Giữ đao thời bàn tay sẽ bị lưỡi kiếm chém đứt. Bỏ đao thời ẽ mặt phó trưởng ban tin tức.

Ngô Thành Võ giải đòn một cách tài tình chứng tỏ hẳn đã khổ luyện vũ thuật tới trình độ nhập tâm. Đạp bộ bước dài đồng thời nương theo bước chân này hấn kéo tay cầm đao lên cao đoạn rung mạnh cổ tay khiến lưỡi đao thuận chiều xẹt tới yết hầu đối thủ lạnh hơn chớp giạt .

- Giỏi ...

Hạ Long Khách nạt nhỏ trở liền sát thủ nhắm vào phó trưởng ban truy tầm. Chân mặt bước theo bộ pháp Hành Sa tránh chiêu đao, tay trái mở khoằm khoằm chụp tới ngực Sát Nhân Thủ trong lúc lưỡi kiếm bên tay mặt chém vốt một đòn vào khuỷu tay họ Ngô.

Đối phương vừa xuất chiêu vị phó trưởng ban truy tầm của đoàn do thám Hoa Lư cảm thấy ám kinh tựa như trăm ngàn mũi kim bắn vào các huyết đạo. Không chần chờ Sát Nhân Thủ vung tay phản đòn. Tuy nhiên hấn ra tay hơi chậm và nhất là không ước lượng được sự biến hóa kỳ ảo của Tróc Ngư thủ pháp. Ngay lúc hấn xuất chiêu, bàn tay của Hạ Long Khách đang từ thế trào chọc biến thành chưởng, rồi hóa thành triệt thủ chém một đòn thần tốc và cường ngạnh xuống bả vai đối thủ. Sát Nhân Thủ kinh hoàng. Hấn không còn cách nào hơn là trần người tránh né với hi vọng chỉ bị thương nặng chứ không chết vì đòn triệt thủ bá đạo giang hồ.

Rộp... Thoảng nghe âm thanh vang lên Vô Tình Dao Ngô Thành Võ biết đồng bạn đang lâm nguy. Chưa kịp hành động hấn thoảng thấy mũi kiếm xanh biếc và nhọn hoắt chập chòn nơi ngực. Vị phó trưởng ban tin tức đảo bộ tránh đòn.

- Xin tái kiến ...

Thân ảnh của tay chúa cướp biển Đông xẹt vù qua vọng lại câu nói trên. Thầm hít hơi dài lấy lại bình tĩnh Ngô Thành Võ quay sang Sát Nhân Kiếm. Dù không nói ra cả hai đều cảm thấy vừa bẽ bàng vừa xấu hổ. Từ lâu họ thường hay ngao mạn về bản lĩnh của mình, nhưng hôm nay hai người hợp lực mà còn bị đối thủ đánh xiềng niềng thiếu chút nữa vong mạng rồi.

- Tại hạ ...

Nghe tiếng người nói sau lưng Ngô Thành Võ và Sát Nhân Thủ giật mình. Kẻ lạ tới gần như vậy mà họ không biết tất nhiên kẻ này phải có thân thủ bất phàm. Châm chú nhìn vào thanh niên trẻ tuổi mang kiếm Ngô Thành Võ trầm giọng hỏi:

- Các hạ là ai?

Ánh mắt sáng rực chớp lên qua chiếc nón đi rừng kẻ lạ nhếch môi cười:

- Tại hạ họ Đoàn tên Chí Hạ ...

Vô Tình Dao Ngô Thành Võ giật nảy người khi nghe kẻ lạ xưng danh. Trước khi được đề bạt vào chức vụ phó trưởng ban hấn từng là nhân viên của ban tin tức thuộc phân đoàn Lạng Giang. Do đó hấn được nghe kể về những huyền thoại bao quanh Tam Phương Kiếm, vị chúa tể đám lục lâm hào khách lừng danh của vùng biên thùy Việt Hoa. Hôm nay không biết vì tình cờ hay hữu duyên hấn được chạm trán họ Đoàn.

Tuy nhiên gặp gỡ trong tình trạng như thế này hấn cảm thấy không thoải mái chút nào bởi vì hấn vừa thảm bại dưới tay Hạ Long Khách và niềm tự tin đã suy giảm đi nhiều lắm. Phần Sát Nhân Thủ biết đêm nay tính mạng của mình tựa như chỉ mảnh treo chuông cho nên hào khí bốc lên xem cái chết nhẹ tựa hồng mao.

Hai vị phó trưởng ban của đoàn do thám tro mắt nhìn đối phương thông dong bỏ đi.

Chương 24: Nghe Lén Chuyện Thâm Kín

Lăng Tiên Đế được xây trên một mảnh đất bằng phẳng của Mã Yên Sơn, một ngọn núi đá vôi hiểm trở và cao chót vót với vách đá dựng ngược. Đứng xa trông ngọn núi đá vôi này hình dáng giống như một yên ngựa cho nên mới có tên là Mã Yên Sơn. Mưa nặng hạt. Gió thổi vù vù. Sấm nổ đi đùng. Chớp lóe sáng rực soi rõ ba bóng người đứng nơi lăng Tiên Đế. Họ chính là Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa, Vô Hình Dao Tôn Nhật và Từ Cước Lê Hùng. Ba người đứng im như không màng đến mưa gió tạt vào mặt rất rát. Một giọng nói khàn khàn pha tiếng thờ dài cất lên:

- Sau khi tiên đế băng tôi vẫn canh cánh bên lòng là tìm ra thủ phạm đã hạ sát tiên đế ...

Ngừng lại giây lát người này thông thả tiếp:

-Ba chúng ta là những người từng được tiên đế trọng đãi và tin dùng. Nay người bị chết một cách tức tưởi như vậy nếu bọn ta không làm sáng tỏ cái chết của người bằng cách vạch mặt thủ phạm ra trước công luận thời lương tâm mình không yên và nhất là làm sao dám nhìn mặt tiên đế nơi suối vàng ...

Từ Cước Lê Hùng hắng giọng:

- Tôn huynh nói phải. Ba chúng ta tuổi đã ngoài sáu mươi cho nên phải gác ngoài ai chuyện sống chết. Nếu bọn ta không vạch mặt chỉ tên hung thủ đã hành thích tiên đế thời hân sẽ cười vào mặt ta. Hồ huynh nghĩ sao?

Vị lão trang chủ của Hồ gia trang trầm ngâm thật lâu mới cất tiếng:

- Tôi cũng đồng ý với hai huynh là ta phải đưa hung thủ ra trước công luận. Chỉ có điều khó khăn vì hân là một quan đại thần nhiều quyền uy và thế lực...

Vô Hình Dao Tôn Nhật ứng tiếng:

- Hồ huynh thử đoán trong nhóm quan đại thần ở Hoa Lư ai là người chủ mưu hành thích tiên đế ?

Trong ba người Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa tính tình điềm đạm, giàu suy tư và lý luận hơn hết cho nên bất cứ chuyện gì khó khăn Tôn Nhật và Lê Hùng đều hỏi Hồ Vũ Hoa.

- Các quan đại thần ở Hoa Lư không có mấy người như là Lê Hoàn, Đinh Điền, Nguyễn Bặc, Phạm Hợp và Phạm Cự Lượng... Tuy nhiên nhiều quyền uy và thế lực ta phải kể thứ nhất là Lê Hoàn rồi kể đến Đinh Điền và Nguyễn Bặc. Hai họ Đinh và Nguyễn hợp tác với nhau để kinh chống lại Lê Hoàn. Hai huynh cũng biết Đinh Điền và Nguyễn Bặc lúc còn trẻ xuất thân từ nơi nghèo khổ, tính tình thực thà chất phác và không có tham vọng. Làm tới chức quan đại thần là họ mãn nguyện rồi. Do đó tôi nghĩ họ không có manh tâm giết tiên đế để lên làm vua. Nếu nói hung thủ hạ sát tiên đế thời Lê Hoàn là người bị tôi nghi ngờ trước nhất. Lê Hoàn sinh trưởng trong một gia đình giàu có, tài kiếm văn võ, nhiều mưu lược và tâm cơ sâu xa cho nên mới được tiên đế tin dùng và được phong chức Thập Đạo Tướng Quân. Phải có ý định soán ngôi nhà Đinh nên hung thủ mới hạ sát một lượt tiên đế và Nam Việt Vương Đinh Liễn. Nếu chỉ vì tư thù thời hân giết Nam Việt Vương để làm gì. Trước khi qua đời Trần Gia Bạch đã tiết lộ cho tôi biết chuyện Lê Hoàn tư thông cùng Dương Văn Nga ...

- Ôi chà...

- Trời đất...

Tôn Nhật và Lê Hùng cùng buột miệng kêu thành tiếng kinh ngạc vì không thể tưởng tượng được chuyện động trời này lại có thể xảy ra.

- Trần huynh còn nói thêm rằng Văn Nga là người đã bày vẽ, xúi giục tiên đế giáng chức thái tử của Đinh Liễn rồi phong cho Hạng Lạng làm thái tử. Hai huynh cũng biết là tiên đế có tới ba người con. Đinh Liễn là trưởng nam, kế tới Hạng Lạng còn Đinh Toàn là con của tiên đế với Văn Nga. Bị mất chức thái tử Đinh Liễn tức giận mới cho thủ hạ giết chết Hạng Lạng...

Vô Hình Dao Tôn Nhật gật gù:

- Một mũi tên bắn hai con chim. Thế ra chuyện Dương thị ị ôi năn ni tiên đế giáng chức thái tử của Nam Việt Vương là có dụng ý sâu xa ngầm triệt hạ từ từ dòng dõi nhà Đinh...

Từ Cước Lê Hùng lẩm bẩm:

- Tôi hiểu rồi... Hạ sát tiên đế với Nam Việt Vương xong nhà Đinh còn trơ lại Đinh Toàn mới có sáu bảy tuổi cho nên Dương Văn Nga sẽ cầm quyền mà bà ta lại tư thông cùng Lê Hoàn. Điều này chẳng khác gì Lê Hoàn làm vua...

Hồ Vũ Hoa chợt rần giọng:

- Chuyện người nào nói dối Đinh triều không làm tôi quan tâm. Tôi chỉ xôn xang trong lòng là nếu thủ phạm giết tiên đế lại lên làm vua thời chúng ta còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ. Thủ phạm sẽ cười vào mặt toàn thể vũ sĩ của giới giang hồ Đại Việt... Hai huynh thừa biết Nam Việt Vương rất giỏi võ vì người là đồ đệ của phái Cổ Loa và nhất là được Trần Gia Bạch đích thân truyền thụ. Do đó nếu hạ sát được Nam Việt Vương, kẻ giết người phải là một cao thủ nhất đẳng. Tôi tin đoàn do thám Hoa Lư đã trực tiếp hoặc gián tiếp nhúng tay và cái chết của Trần Gia Bạch cũng như của tiên đế và Nam Việt Vương. Muốn tìm ra chứng cứ hoặc tin tức ta phải bắt đầu từ đoàn do thám..

Vô Hình Dao Tồn Nhật vuốt râu cười khà:

- Từ lâu tôi nghe đồn tổng đàn do thám là nơi ngoại bắt nhập nội bắt xuất...

Hồ Vũ Hoa cười lắc đầu:

- Đó chỉ là tin phao truyền Dĩ nhiên tổng đàn do thám được canh gác chặt chẽ song không phải là nơi bắt khả xâm phạm...

Ngừng lại giây lát Hồ Vũ Hoa hắng giọng tiếp:

- Hai huynh biết tổng đàn của đoàn do thám ở đâu không?

Từ Cước Lê Hùng lắc đầu:

- Tôi chỉ tới Hoa Lư một lần lúc tiên đế băng...

Hồ Vũ Hoa nói trong lúc nhìn Vô Hình Dao Tồn Nhật:

- Thành Hoa Lư chia làm hai khu thành Nội và thành Ngoại. Thành Ngoại có sáu bức tường thành nối liền các ngọn núi làm nên bức tường thành thiên nhiên che chở cho kinh đô Hoa Lư. Tổng đàn do thám nằm cạnh bức tường thành thứ sáu chỗ ngòi Chèm nối liền núi Phi Vân sang núi Hang Quên, che chở mặt bắc của tứ cấm thành. Hai huynh đi theo tôi...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa chuyển bộ. Vô Hình Dao Tồn Nhật và Từ Cước Lê Hùng băng mình chạy theo. Vào khoảng đầu canh ba họ đứng nép mình vào bức tường xây bằng đá ong cao ngất. Bức tường với chiều cao hơn ba trượng này nhằm ngăn ngừa gian phi xâm nhập vào tổng đàn do thám. Chỉ có các cao thủ nhất đẳng giang hồ tôi luyện được thuật phi hành cao siêu mới vượt qua bức tường này được.

- Hai huynh để tôi vào trước...

Lòng trong tiếng nói thân hình của Lê Hùng chợt xoay tít mấy vòng rồi tà tà bốc lên cao hơn ba trượng. Tới ngang với mặt tường ông ta khễ đá chân vào không khí lấy đà rồi từ từ rơi vào bên trong. Chân vừa chạm đất ông ta vội ngồi thụp xuống quan sát động tĩnh. Không khí vắng lặng như tờ. Đột nhiên ông ta ngửi được mùi tanh tanh phảng phất trong không khí cùng với tiếng xè xè vang sau lưng của mình. Rắn... Không suy nghĩ vị trang chủ lòng danh vọng tay đánh ngược ra sau một quyền. Được nửa đường bàn tay bỗng mở ra khoằm khoằm thành vuốt chim ó bầu vào cổ con rắn đang mổ tới. Bất rần bằng tay không phát xuất từ thủ thuật của dân miền sơn cước mà các vũ sĩ giang hồ đã bắt chước. Tuy nhiên họ còn đi xa hơn nữa để biến nó thành một đòn cầm nã thủ tinh vi và hiệu nghiệm.

Thoạt đầu Lê Hùng đánh ngược ra sau một chiêu phách không quyền thuận lấy nội gia chân lực làm căn bản nhằm ý định chặn đứng đà mổ của con rắn không cho cắn vào sau lưng mình xong bàn tay mở ra trong thế ung trào bầu vào cổ con rắn và xiết chặt lại. Âm thanh của xương vỡ vụn vang lên.

Tay tả còn đang nắm cổ con rắn Lê Hùng thoáng nghe tiếng gừ gừ khe khẽ. Qua ánh chớp vừa lóe sáng ông ta trông thấy một con chó đang nhe răng đứng trước mặt mình. Lê Hùng biết đây là loại chó săn được dùng để canh gác gian phi. Nó to lớn, mạnh khỏe, được huấn luyện kỹ càng cho nên hung dữ và nguy hiểm vô cùng. Thường thường lúc bắt gặp gian phi nó ít khi sủa để báo động mà lặng lẽ tấn công và cắn chết kẻ lạ.

Tuy mưa nắng hạt, tuy bóng đêm khi mờ khi tỏ song với nhãn lực tinh tường Lê Hùng thoáng thấy bốn chân con chó chụm lại như đang sửa soạn tấn công. Vũ... Không cử động báo trước với sức nặng hơn trăm cân con chó phóng tới. Giết chết con chó mà không cho nó sủa hoặc lên tiếng báo động thời không dễ dàng. Từ Cước Lê Hùng trở ngay sát thủ. Ngã ngửa người, hai tay chống xuống đất, hai chân của ông ta bung ra trong thế Đào Chuyển Cước lưng danh giang hồ.

Quyết lòng hạ sát con chó một cách êm thấm nên Lê Hùng phỏ vào cú đá hơn mười phần nội lực. Cây đá còn phải vỡ vụn dưới cú đá này huống hồ gì xương thịt của một con chó. Bịch... Không kêu được tiếng nào con vật ngã vật xuống đất.

Vừa lúc đó Vô Hình Dao Tồn Nhật và Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa xuất hiện. Hồ Vũ Hoa bước đi trước dẫn đường vì thông thạo đường lối hơn hai người kia. Lúc Trần Gia Bạch còn sống ông ta thường hay tới lui tổng đàn do thám để thăm viếng bạn thân. Vốn tính cẩn thận và lo xa nên ông ta ngầm để ý và cố gắng ghi nhớ đường lối cùng địa hình địa vật trong tổng đàn do thám.

Nấp sau hòn non bộ Hồ Vũ Hoa thì thầm:

- Chỗ đèn sang sáng đó chính là tổng đàn do thám. Nó gồm có năm gian nhà án theo kim, mộc, thủy, hỏa và thổ phù hợp với năm ban ám sát, truy tầm, tin tức, bảo hoàng và điều tra. Chính giữa năm gian nhà của năm ban có một gian nhà lớn hơn hết là tổng đàn, nơi làm việc và cư ngụ của vị thủ lĩnh và phó thủ lĩnh. Tôn huynh đi theo hướng bắc tới gian nhà thuộc ban ám sát; Lê huynh theo hướng nam sẽ gặp gian nhà thuộc ban tin tức; phần tôi sẽ tìm cách vào tận tổng đàn để dò la tin tức. Chúng ta sẽ gặp nhau vào canh năm tại lảng tiên đế. Hai huynh cẩn thận...

Đứng nhìn theo bóng của Tôn Nhật và Lê Hùng biến mất vào bóng đêm mịt mù trong Hồ Vũ Hoa bắt đầu hành động. Biết mình đang xâm nhập vào một địa điểm được canh gác chặt chẽ bởi các cao thủ giang hồ cho nên ông ta vô cùng thận trọng. Trần Gia Bạch đã nói cho ông ta biết về phương pháp canh gác mới lạ và hiệu nghiệm của nhân viên tại tổng đàn do thám. Thay vì đi đứng hoặc tuần tiễu các nhân viên do thám ẩn mình trong bóng tối, an thần định khí hoặc triển công phu trầm tĩnh để canh gác. Bằng cách này họ có thể nghe được tiếng lá rụng hay tiếng người hô hấp cách xa mấy chục bước.

Cũng may đêm nay trời mưa gió nên âm thanh của tiếng mưa rơi và gió hú đã làm át đi phần nào tiếng động của khách dạ hành. Xử dụng thuật xả hình bỏ trên mặt đất Hồ Vũ Hoa âm thầm tiến vào tòa nhà nằm chính giữa. Dựa lưng vào vách ván đồng thời triển công phu trầm tĩnh lắng nghe tiếng thờ của nhân viên canh gác hồi lâu thấy không có gì khả nghi ông ta lần tới cửa sổ có ánh sáng lọt ra. Khi tới nơi ông ta đâm ra thất vọng. Vì mưa to lại thêm gió lớn cho nên cửa sổ bị đóng kín lại do đó ông ta không thấy được bên trong mà chỉ nghe tiếng người nói chuyện thì thầm.

- Trang chủ nghĩ thế nào về đề nghị của lão phu...

Lát sau mới có tiếng người trả lời:

- Tại hạ đang suy nghĩ về đề nghị của Hữu thủ lĩnh...

Hồ Vũ Hoa biết người được gọi Hữu thủ lĩnh không ai khác hơn là Hữu Danh Vô Thực, đương kim thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư. Điều khiến cho ông ta băn khoăn, nghĩ ngợi và thắc mắc chính là giọng nói của người được Hữu Danh Vô Thực gọi là "trang chủ". Ông ta cảm thấy giọng nói của người này quen quen dường như ông ta đã nghe qua ít nhất một lần. Tuy nhiên vì cửa đóng kín, vì tiếng mưa gió lấn át và giọng nói quá nhỏ nên ông ta không thể xác định giọng nói đó là của người nào. Hồ Vũ Hoa tự hỏi người này là trang chủ của gia trang nào trong mười đại trang của giới giang hồ Đại Việt.

- Không phải lão phu ép uống trang chủ song tình thế biến đổi ngoài tiên liệu và trở thành cấp bách lắm. Dù triều đình có bùng nổ, dù đoàn do thám cố gắng ngăn ngừa song tin tiền đề băng đã tới tai bá tánh và nhất là triều đình nhà Tống cũng đã biết. Nhân viên do thám dò biết tin Tống triều chuyển quân tới biên thủy Lạng Giang nhằm ý định dìm ngó vào nội tình của nước ta. Nhân viên của đoàn do thám Tống triều thuộc phân đoàn do thám viễn chinh Lưỡng Quảng đã xuất hiện ở Lạng Sơn...

Hồ Vũ Hoa gật gù mỉm cười trong bóng tối khi tình cờ nghe được bí mật quan trọng này. Giọng nói của Hữu Danh Vô Thực vang đều đều. Lúc này mưa bỗng dưng nhẹ hạt và gió cũng nhẹ thổi nên ông ta nghe rõ hơn:

- Hợp tác với đoàn do thám trang chủ sẽ được lợi nhiều hơn hại. Thứ nhất với chức vụ đệ nhị phó thủ lĩnh trang chủ thừa quyền hành chỉ huy nhân viên do thám cũng như ra vào tổng đàn dễ dàng và thuận lợi hơn. Thứ nhì với tài năng cá nhân cộng thêm sự ủng hộ triệt để của đoàn do thám không chông chời chầy trang chủ sẽ trở thành minh chủ của giới giang hồ Đại Việt. Vừa là phó thủ lĩnh đoàn do thám vừa là minh chủ giang hồ trang chủ sẽ nắm trong tay hai thế lực mạnh nhất...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa giật mình khi nghe được những lời nói của Hữu Danh Vô Thực. Ông ta vào đây với ý định tìm kiếm manh mối trong vụ án tiền đề nhưng tình cờ nghe được bí mật này ông ta cảm thấy nó còn quan trọng hơn cái chết của tiền đề bởi vì liên quan tới vận mệnh của giới giang hồ Đại Việt. Tin nhà Tống đồn quân nơi biên giới định xâm lăng Đại Việt khiến cho Hồ Vũ Hoa lo lắng nhiều hơn hết. Ông ta liền tưởng tới vó ngựa của lũ giặc xâm lăng từ phương bắc sẽ dẫm nát đồng ruộng của vùng Kinh Bắc, chà đạp lên cỏ cây của vùng trung du. Nhà tan cửa nát và người chết...

Đang miên man suy nghĩ Hồ Vũ Hoa chợt nghe tiếng cười ngắn gọn rồi giọng nói của người được gọi là trang chủ vang lên:

- Đồng ý là tại hạ có lợi song Hữu thủ lĩnh còn thủ lợi nhiều hơn tại hạ...

Hữu Danh Vô Thực bật cười sang sảng:

- Lão phu không phủ nhận điều này. Hợp tác với nhau cả hai chúng ta đều có lợi...

- Tại hạ chỉ ngại nếu chuyện đổ bể...

Câu nói của người được gọi là trang chủ hàm ý là nếu chuyện không đổ bể thời y sẵn sàng hợp tác. Hiểu ý người đối thoại vị thủ lĩnh đoàn do thám cười thốt:

- Trang chủ đừng lo. Lão phu cam đoan cuộc hợp tác giữa hai chúng ta sẽ được giữ kín. Chuyện này chỉ có ba người là trang chủ, lão phu và Bách phó thủ lĩnh biết mà thôi...

Thật lâu người được gọi là trang chủ mới thông thả cất giọng:

- Trước khi nhận lời hợp tác với đoàn do thám tại hạ có vài điều kiện...

Giọng nói của vị thủ lĩnh đoàn do thám vang lên:

- Lão phu xin được nghe...

- Điều kiện thứ nhất là tại hạ sẽ không lộ diện, không chính thức là nhân viên của đoàn do thám. Tại hạ được quyền tự do hành động, đi lại theo ý của mình trừ khi nào Hữu thủ lĩnh cần tới sự giúp đỡ của tại hạ...

- Lão phu chấp thuận điều kiện thứ nhất của trang chủ bởi vì lão phu nhận thấy trang chủ ở trong bóng tối hành động có lợi nhiều hơn...

- Điều kiện thứ nhì là tại hạ muốn biết rõ ràng về tình trạng của thê nhi...

Hồ Vũ Hoa nghe được tiếng cười vui vẻ của Hữu Danh Vô Thực:

- Thê nhi của trang chủ hiện đang có mặt tại tổng đàn do thám...

- Tại hạ muốn gặp mặt...

Lát sau Hữu Danh Vô Thực mới từ từ cất tiếng:

- Không phải lão phu muốn làm khó dễ gì với trang chủ nhưng từ khi quan Thập Đạo trực tiếp điều hành về vụ án tiên đế thời công chuyện trở thành phức tạp hơn nhiều. Lão phu sẽ trình bày ý kiến này lên quan Thập Đạo...

Người được gọi là trang chủ không nói gì thêm. Như không muốn kẻ hợp tác với mình phát lòng vị thủ lĩnh đoàn do thám cười tiếp:

- Nếu trang chủ muốn lão phu sẽ dàn xếp cho trang chủ hội kiến với quan Thập Đạo. Lúc đó trang chủ cứ xin phép để gặp gỡ thê nhi...

- Lúc nào tại hạ được hội kiến với quan Thập Đạo thưa Hữu thủ lĩnh...?

- Bây giờ đã quá canh ba cho nên không tiện lắm nhưng ngày mai lão phu sẽ tường trình yêu cầu của trang chủ lên quan Thập Đạo...

- Điều kiện thứ ba và cũng là điều kiện cuối cùng là tại hạ muốn biết chi tiết hơn về vụ án tiên đế ...

Giọng nói của Hữu Danh Vô Thực từ từ vọng lên một cách rõ ràng:

- Trước khi trình bày cho trang chủ biết một cách chi tiết, lão phu mạn phép hỏi trang chủ biết gì về vụ án tiên đế?

- Trần Gia Bạch bị đầu độc chết bởi thứ chất độc kỳ bí rồi hơn tháng sau Tiên Đế và Nam Việt Vương bị Đỗ Thích giết chết. Tuy nhiên toàn thể vũ sĩ của giới giang hồ Đại Việt đều nghĩ thủ phạm phải là kẻ khác. Tại hạ cũng đồng quan điểm với họ...

- Trang chủ nghĩ ai là thủ phạm giết chết tiên đế?

Người được gọi là trang chủ nín lặng không trả lời câu hỏi của Hữu Danh Vô Thực. Lát sau y lên tiếng :

- Tại hạ không dám quả quyết ai là thủ phạm tuy nhiên tại hạ nghĩ rằng sắp xếp được một vụ giết vua như vậy thủ phạm phải là một quan đại thần tâm cơ sâu xa, nhiều uy quyền và thế lực. Năm chức vụ thủ lĩnh đoàn do thám chắc Hữu thủ lĩnh phải biết rõ ràng ai là một vị quan đại thần có tâm cơ sâu xa, nhiều uy quyền và thế lực nhất tại Hoa Lư...

Hữu Danh Vô Thực cười ha hả nói:

-Lão phu may mắn lắm mới được hợp tác với một kẻ có tâm cơ sâu xa như trang chủ. Quan đại thần nhiều uy quyền và thế lực ở Hoa Lư chỉ có ba người là Đinh Điền, Nguyễn Bặc và Thập Đạo Tướng Quân Lê Hoàn... Trang chủ nghĩ trong ba người đó ai là thủ phạm?

Hồ Vũ Hoa nghe giọng nói của người được gọi là trang chủ chậm chậm vang lên. Càng nghe người này nói nhiều chừng nào ông ta càng thắc mắc và kinh nghi nhiều chừng đó. Giọng nói nghe quen lắm nhưng có điều không giống bất cứ giọng nói của những người ông ta quen biết.

-Tại hạ thử đoán Đinh Điền và Nguyễn Bặc...

Hữu Danh Vô Thực cười nhỏ:

- Trang chủ chắc chưa biết tin Đinh Điền và Nguyễn Bặc đã chết bởi tay của nhân viên do thám...

- Thế ư...

Người được gọi là trang chủ thốt hai tiếng ngắn gọn. Giọng nói của lão thủ lĩnh đoàn do thám vang lên ngắn và gọn:

- Lệnh chiếu chỉ của thái hậu và mật lệnh của quan Thập Đạo lão phu đã chỉ huy nhân viên vào Hóa Châu ám sát Đinh Điền, bắt sống Nguyễn Bặc. Riêng tên Phạm Hạp trốn thoát được song sớm muộn gì lão phu cũng tóm cổ lão...

- Như vậy vị quan đại thần có tâm cơ sâu xa, nhiều uy quyền và thế lực rốt cuộc chỉ còn trơ lại có một người...

- Trang chủ muốn nói Thập Đạo Tướng Quân Lê Hoàn chính là thủ phạm giết tiên đế?

Người được gọi là trang chủ cười nhỏ hắng giọng:

- Tại hạ không nói mà chính ra sự suy luận và một vài bằng chứng đã tỏ lộ quan Thập Đạo là hung thủ...

Thật lâu Hữu Danh Vô Thực mới nói trong tiếng thờ dài:

- Đó cũng là mối lo âu của quan Thập Đạo...

Người được gọi là trang chủ mau mắn thốt:

- Theo thiên ý của tại hạ thời sự suy luận và một vài bằng chứng nhỏ nhặt không thể kết tội một quan đại thần nhiều uy quyền và thế lực. Tại hạ nghĩ mối lo âu của quan Thập Đạo chính là sự chống đối càng ngày càng gia tăng của giới giang hồ bởi vì nó sẽ lan rộng vào dân gian. Lúc đó...

Câu nói được bỏ lửng. Hai người trong phòng im lặng không nói dường như đang miên man suy nghĩ. Mưa lại rơi nặng hạt và gió cũng thổi mạnh hơn. Mặc cho mưa gió tạt vào người lạnh ngắt Hồ Vũ Hoa áp sát tai vào vách an thần định khí lắng nghe câu chuyện.

- Tại hạ xin mạn phép hỏi Hữu thủ lĩnh rằng binh đội triều đình có được bao nhiêu quân?

Ngần ngừng giây lát Hữu Danh Vô Thực mới trả lời:

- Lão phu không biết đích xác con số song phỏng chừng hơn năm vạn...

Người được gọi là trang chủ thờ dài khe khẽ:

- Binh đội triều đình tuy có đông, có kỷ luật và thiện chiến song chưa chắc đề bẹp được những kẻ chống đối...

Giọng nói của vị thủ lĩnh đoàn do thám chợt vang lên ngắt ngang lời nói của người đối thoại:

- Lão phu không đồng ý với trang chủ về nhận xét này. Năm vạn quân tinh nhuệ của triều đình mà không đủ sức đề bẹp giới giang hồ trong nước...

- Thừa Hữu thủ lĩnh. Trong chuyến đi trước tại hạ để tâm thăm dò nên biết được dù bị đoàn do thám khủng bố lực lượng của thập đại hiền trang không suy giảm bao nhiêu. Mỗi đại trang nhân số hơn ngàn người cho nên cộng lại khoảng một vạn. Thêm vào đó họ còn được sự ủng hộ của Hạ Long Khách và Đoàn Chí Hạ. Hai vị chúa cướp này thủ hạ hơn một vạn người. Ngoài ra nếu họ biết kêu gọi dân gian và các thổ hào, lãnh chúa cũng sẽ ra mặt chống lại triều đình. Dù tiêu diệt được giới giang hồ, binh đội triều đình cũng bị hao hụt hơn phân nửa. Lúc đó với quân số ít ỏi này triều đình làm sao ngăn chặn được cuộc xâm lăng của Tống triều. Dã tâm xâm lăng của kẻ thù phương bắc chắc Hữu thủ lĩnh không lạ gì...

Hữu Danh Vô Thực im lặng không nói gì như đang bận tâm suy nghĩ chuyện riêng tư. Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa cũng trầm ngâm suy nghĩ mặc dù đang đứng giữa trời mưa gió lạnh lẽo. Tình cờ nghe lén được những tin tức quan trọng ông ta nóng lòng muốn gặp Vô Hình Đạo Tôn Nhật và Từ Cước Lê Hùng để báo tin rồi sau đó tìm cách thông báo cùng các đồng đạo giang hồ trong nước. Tuy nhiên ông ta lại do dự không chịu bỏ đi vì muốn nghe hết câu chuyện giữa Hữu Danh Vô Thực và người được gọi là trang chủ. Ông ta hi vọng đoạn cuối của câu chuyện sẽ có những chi tiết giúp ông ta tìm hiểu hoặc ước đoán về lai lịch của người được gọi là trang chủ.

Giọng nói của Hữu Danh Vô Thực chợt trầm trầm vang lên trong bóng đêm:

- Theo trang chủ chúng ta phải làm gì để dập tắt sự chống đối của giới giang hồ trong nước?

- Tại hạ nghĩ triều đình không thể nào dập tắt sự chống đối của các vũ sĩ giang hồ bằng vũ lực. Xử dụng binh đội không có lợi mà đôi khi còn có hại nhiều hơn nữa. Tại hạ có một cách để biến giới giang hồ Đại Việt chia rẽ, phân tán, xâu xé lẫn nhau rồi từ đó họ không còn là mối lo của triều đình...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa giật thót người khi nghe người được gọi là trang chủ nói có cách để làm cho giới giang hồ chia rẽ, phân tán hoặc xâu xé lẫn nhau. Cách này xem ra còn lợi hại hơn là dùng binh lính để đàn áp hay tiêu diệt.

Tiếng cười vui vẻ của vị thủ lĩnh đoàn do thám vang vang:

- Lão phu thật may mắn mới được một kẻ cộng tác đa mưu túc trí như trang chủ...

- Đa tạ về lời khen tặng của Hữu thủ lĩnh. Sau cuộc khủng bố của đoàn do thám nhắm vào giới giang hồ cách đây mấy tháng chắc Hữu thủ lĩnh biết chi tiết về tình hình của mười đại trang hơn tại hạ...

- Trang chủ nói đúng. Lão phu vẫn thường xuyên nhận được tin tức của mười đại trang do thủ hạ báo cáo...

Giọng nói của người được gọi là trang chủ chợt cao lên. Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa hơi cau mày khi nghe giọng nói của người này.

- Sau thời gian trốn lánh và ẩn náu khắp nơi, mười vị trang chủ đã bắt đầu lộ diện, tập hợp thủ hạ rồi ra mặt kinh chống lại triều đình. Nếu tại hạ không làm Vô Hình Đạo Tôn Nhật, Từ Cước Lê Hùng và Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa hiện đang có mặt ở Hoa Lư để âm thầm điều tra về cái chết của tiên đế. Hữu thủ lĩnh thừa biết ba người này...

Không khí im lìm thật lâu Hữu Danh Vô Thực thông thả hắng giọng:

- Dĩ nhiên lão phu biết họ. Tôn Nhật với Lê Hùng vũ thuật cực tinh song Hồ Vũ Hoa còn hơn xa hai họ Tôn Lê về tâm cơ minh mẫn, cơ mưu và tính toán. Bởi vậy Trần Gia Bạch mới đề bạt Hồ Vũ Hoa vào chức vụ phó thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư trong thời gian bình loạn mười hai sứ. Y là một đối thủ đáng ngại nhất của lão phu hiện giờ vì y vốn là bạn thiết của Trần Gia Bạch do đó y phải biết hết nội tình của đoàn do thám và những điều mà có thể

lão phu và trang chủ không biết mặc dù trang chủ là người cũng quen biết với Hồ Vũ Hoa...

Hữu Danh Vô Thực ngừng nói. Vừa lúc đó tiếng còi ré lên lanh lảnh trong bóng đêm thâm u. Giọng nói của vị thủ lĩnh đoàn do thám vang lên:

- Đêm cũng đã khuya rồi nên lão phu mời trang chủ lui vào phòng riêng nghỉ ngơi rồi chúng ta sẽ tiếp tục câu chuyện vào ngày mai...

Đang đứng nép mình vào vách lắng nghe câu chuyện chợt nghe còi báo động nổi lên Hồ Vũ Hoa biết mình cần phải tìm một chỗ trốn lánh an toàn bởi vì nhân viên của đoàn do thám sẽ đổ xô tìm kiếm gian phi. Lúc đó từng góc nhà, chòm cây, ngõ ngách trong tổng đàn đều bị lục lọi gắt gao. Không kịp suy nghĩ Hồ Vũ Hoa lạng mình vào bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Sống Chết Cũng Một Chiêu

Đang ngồi đầu lảo với đám lính canh Lê Hào chợt thấy vị quan cai quản ngục thất đứng nơi cửa vẫy y.

- Thượng quan có việc chỉ sai bảo?

Vị chúa ngục thấp giọng:

- Đoàn do thám muốn ta giam một tù nhân đặc biệt vào tử ngục. Họ nói tên tử tù này rất giỏi võ và nguy hiểm lắm cho nên ta phải giao việc canh giữ cho người vì ta biết người cũng giỏi võ nghệ. Vậy người nên cẩn thận đừng để sống tù nghe chưa...

Lê Hào cười rề:

- Thượng quan an tâm.. Hắn lạng quàng tôi bẻ ống quyền của hắn liền...

Vị chúa ngục cười xòa bảo Lê Hào theo lão ta lên gặp hai nhân viên do thám. Như được lệnh riêng họ cùng Lê Hào khiêng tù nhân vào tận phòng giam và đợi cho Lê Hào khóa cửa xong họ mới chịu bỏ đi. Trời xế chiều trong lúc đưa cơm Lê Hào nói nhỏ với Nhất Tướng:

- Tôi gặp y rồi... Y bị giam cách tiền bối một phòng ...

Nhất Tướng thì thầm:

- Chú em muốn nói tới kẻ cầm sổ giang hồ...

Gật đầu Lê Hào tiếp:

- Y bị thương mê man... Nếu tôi không có mặt ở quanh đây tiền bối hãy để mắt trông chừng y. Tối nay tới phiên canh nên tôi sẽ gặp lại tiền bối...

Nhất Tướng gật đầu ngồi im. Lê Hào bỏ đi cho tới chiều mới trở lại. Mở cửa bước vào phòng y thấy kẻ cầm sổ giang hồ đang nằm im trên chiếc giường tre cũ kỹ ngó mong ra khung cửa sổ.

- Huynh đài khỏe không?

Kẻ cầm sổ giang hồ hơi nhếch môi cười khi thấy Nghịch Cước Lê Hào đang đứng trước mặt mình. Hơi cựa mình y hỏi nhỏ:

- Tôi đang ở đâu?

- Tử ngục Hoa Lư...

Nghịch Cước Lê Hào đáp gọn. Kẻ cầm sổ giang hồ thấp giọng:

- Lê huynh có tìm thấy điều gì trong lời trời trần của Đỗ Hậu không?

Lắc đầu Lê Hào từ từ nói:

- Chẳng thấy gì hết. Tôi đã lục lạo hết mọi phòng giam bỏ trống... Tôi nghĩ Đỗ Hậu nói năng lộn xộn...

Kẻ cầm sổ giang hồ nhẹ thở dài:

- Tôi cũng nghĩ như vậy...

Gật đầu Lê Hào hỏi nhanh:

- Huynh đài bị thương nặng không?

Kẻ cầm sổ giang hồ cười gượng:

- Khá nặng... Tồi bị trúng độc rồi bị lão Hữu Danh Vô Thực đá thương...

Lê Hào nhăn mặt khi nghe kẻ cầm sổ giang hồ nói.

- Huynh muốn tôi giúp chuyện gì?

Trầm ngâm suy nghĩ giây lát kẻ cầm sổ giang hồ nói:

- Tôi cần ba ngày để vận dụng nội lực chữa trị thương thế. Trong ba ngày đó Lê huynh cố gắng tìm kiếm một lần cuối xem có thấy gì không. Nếu không tìm được điều gì chúng ta sẽ rời Hoa Lư...

Gục gặt đầu Lê Hào cười nói một cách vui vẻ:

- Dù không tìm thấy điều mà Đỗ Hậu trời trăn song cuộc mạo hiểm vào tử ngục Hoa Lư cũng không uổng công. Tôi đã gặp Nhất Tướng, người anh cả của nhóm Thiên Long Bát Tướng. Ông ta bị giam trong ngục Hoa Lư hơn một năm rồi...

Nét mừng rõ hiện trên mặt kẻ cầm sổ nói nhanh:

- Thế ư... Tôi muốn gặp ông ta để hỏi vài điều...

- Dễ ợt... Ông ta ở cách phòng của huynh...

Giọng nói khàn đặc và già nua vang lên nơi cửa:

- Lão phu hân hạnh được gặp túc hạ...

Kẻ cầm sổ giang hồ nhìn đắm đắm vào một lão già tóc hoa râm đang ngồi phệt trên sàn đá. Lão trông có vẻ già nua, bệnh hoạn và ốm yếu. Biết hai người cần nói chuyện nên Lê Hào đứng lên:

- Để tôi ra canh cửa cho nhị vị chuyện trò...

Nhìn người đối diện giây lát Nhất Tướng cất giọng khàn khàn:

- Túc hạ là nhân vật tự xưng danh kẻ cầm sổ giang hồ?

Gật đầu xác nhận xong kẻ cầm sổ giang hồ hỏi lại:

- Theo tiên đế bình loạn mười hai sứ chắc tiên bối biết tín hiệu này?

Kẻ cầm sổ giang hồ dùng ngón tay trở về chậm chậm trên nền đá. Thoạt đầu y vẽ một vòng tròn kẻ đó hình vuông nằm trong vòng tròn rồi sau cùng hình tam giác nằm trong hình vuông. Nhất Tướng thay đổi sắc mặt khi nhìn thấy dấu hiệu này.

- Làm sao túc hạ biết được tín hiệu này?

Kẻ cầm sổ giang hồ mỉm cười:

- Trong lúc rối rãnh sự phụ thường hay nhắc lại thời hào hùng và oanh liệt khi theo tiên đế bình loạn mười hai sứ...

Nhất Tướng cũng mỉm cười song nụ cười tắt nhanh cùng lúc giọng nói khàn đặc cất lên trong căn phòng im vắng của buổi chiều tắt nắng:

- Khi nào gặp lại xin túc hạ chuyển lời vãn an của lão phu tới quân sư. Chắc người vẫn được Khang an ...?

Kẻ cầm sổ giang hồ thở dài:

- Sự phụ đau yếu luôn... Tại hạ e người chẳng sống lâu...

Nhất Tướng nói trong tiếng thở dài hắt hiu:

- Lão phu biết điều đó. Một bậc tuấn kiệt như quân sư mà tiếc thay lại không được sống dài... Ôi đúng là tài mệnh tương đắc...

Người anh cả của nhóm Thiên Long Bát Tướng dứt lời bằng tiếng thở dài. Ông ta nhìn đắm đắm vào khoảng trời nhỏ hẹp của khung cửa sổ với ánh mắt

đăm chiêu, mơ màng như nhớ lại quãng đời hào hùng xưa cũ. Căn phòng giam chìm vào im lặng, tịch mịch và buồn bã...

- Vâng lệnh sư phụ tại hạ nhập giang hồ với mục đích điều tra về cái chết đầy bí ẩn của tiên đế...

Kẻ cầm sổ giang hồ ngừng nói. Cúi nhìn xuống sàn đá Nhất Tướng nói trong tiếng thờ dài:

- Không biết một kẻ tàn phế như lão phu có giúp ích gì cho túc hạ không..

Kẻ cầm sổ giang hồ nhếch môi cười:

- Có chứ... Là người chịu trách nhiệm bảo vệ sinh mạng của tiên đế tại hạ nghĩ ít nhiều gì tiền bối cũng biết tin tức đưa dẫn tới cái chết của người...

Nhất Tướng lắc đầu chậm chậm lên tiếng:

-Lão phu bị giam cầm trước khi tiên đế băng hơn một năm cho nên nguyên nhân gây ra cái chết của người lão phu cũng mù mờ không rõ trắng đen. Phần Nhị Tướng cũng chết trước khi lão phu vào tù cho nên chỉ có người em thứ ba của lão phu là Tam Tướng may ra mới biết được nguyên nhân cùng thủ phạm đã hành thích tiên đế... Tuy nhiên không biết bây giờ y đang ở đâu, còn sống hay đã chết...

Kẻ cầm sổ giang hồ thờ dài thất vọng. Càng dần sâu vào vụ án tiên đế y càng gặp nhiều rắc rối bởi vì vụ án thoát trông giản dị song càng lúc càng trở nên nhiều khê và phức tạp. Sở dĩ y tình nguyện làm tù nhân của đoàn do thám vì hai lý do là muốn cứu mạng cho Hồ phu nhân và Hồ Phong đồng thời lợi dụng cơ hội để vào tận ngực thất Hoa Lư tìm kiếm manh mối về lời trời trần của Đỗ Hậu. Dù bị đầu độc bởi đoàn do thám và bị Hữu Danh Vô Thực đá thương một cách trầm trọng mà rốt cuộc y cũng không tìm ra điều mình muốn biết. Lúc chưa hội ngộ nhóm Thiên Long Bát Tướng y tưởng họ biết nhiều về vụ án tiên đế nhưng nay gặp được Nhất Tướng y mới biết rằng họ cũng chỉ biết mù mờ hoặc biết được những điều mà y đã biết.

- Túc hạ bị thương nên cần phải nghỉ ngơi xong chúng ta sẽ bàn chuyện sau..

Nói xong Nhất Tướng lui ra khỏi phòng. Kẻ cầm sổ giang hồ nằm trên giường ngửa mặt nhìn lên trần nhà. Y biết mình cần phải vận dụng nội lực để chữa trị thương thế và chất độc đang tiềm tàng trong cơ thể. Y muốn ngồi để tham thiền nhập định song cảm thấy thân thể dường như không còn chút sức lực nào nên đành phải nằm trên giường theo cách ngọa công. Hít thở hồi lâu y thấy tạp niệm tan dần đồng thời kinh mạch bắt đầu điều hòa và khí huyết tạm thời lưu thông chỉ thỉnh thoảng mới bị rắc rối đôi chút. Suốt đêm đó thỉnh thoảng qua thăm chừng Lê Hào và Nhất Tướng thấy kẻ cầm sổ giang hồ vẫn nằm im trên giường luyện công.

Cuộc họp mặt xảy ra trong một căn phòng nhỏ chỉ có ba người tham dự là Hữu Danh Vô Thực, Bách Diện Thư Sinh và Tuyệt Mệnh Quyền Trần Hành. Nhìn hai thuộc hạ giấy lát vị thủ lĩnh đoàn do thám hăng giọng:

- Trong cuộc hội họp ngày hôm qua quan Thập Đạo đã khuyến cáo lão phu nên có hành động cứng rắn đối với những người nào tham dự vào cuộc điều tra về cái chết của tiên đế...

Ngừng lại nhấp ngụm trà xong vị thủ lĩnh đoàn do thám từ từ tiếp:

- Quan Thập Đạo cũng cho biết thêm là người không muốn bận tâm về vụ án tiên đế vì còn có nhiều việc quan trọng hơn phải đối phó. Người ra lệnh cho lão phu hãy thanh toán hết những người nào liên hệ vào vụ án tiên đế hầu tập trung mọi nỗ lực đối phó với sự xâm lăng của nhà Tống sẽ xảy ra trong tương lai rất gần. Kẻ tử thù của đoàn do thám Hoa Lư chính là phân đoàn do thám viễn chinh Lưỡng Quảng của Tống triều. Không những xuất hiện ở Lạng Giang nhân viên do thám Tống triều còn hiện diện ở mạn trung du và nhất là vùng duyên hải của trấn Triều Dương...

Bách Diện Thư Sinh vuốt râu cười:

- Hữu huynh muốn nói tới chuyện hạ sát kẻ cầm sổ giang hồ ...

Gật đầu như xác nhận Hữu Danh Vô Thực quay sang nói với Tuyệt Mệnh Quyền Trần Hành:

-Lão phu muốn Trần trưởng ban điều động thủ hạ tới tử ngục Hoa Lư hạ sát kẻ cầm sổ giang hồ...

Tuyệt Mệnh Quyền Trần Hành cười nói:

- Hẳn bị trúng độc lại thêm bị thủ lĩnh đá thương trầm trọng nên việc hạ sát hẳn cũng không khó khăn gì. Thuộc chức sẽ ra lệnh cho Tứ Sát tới ngục thất thanh toán hẳn liền...

Quay sang Bách Diện Thư Sinh Hữu Danh Vô Thực nói bằng giọng nghiêm nghị:

- Bách phó thủ lĩnh hãy truyền lệnh cho tất cả nhân viên do thám kể từ ngày hôm nay nếu gặp bất cứ vũ sĩ giang hồ nào cứ việc hạ sát mà không cần phải bắt giữ nữa. Đoàn do thám sẽ mở cuộc khủng bố thứ nhì vào giới giang hồ hầu đập tan mầm mống chống đối của họ đối với triều đình ...

Hữu Danh Vô Thực ngừng nói. Hiểu ý Bách Diện Thư Sinh và Tuyệt Mệnh Quyền Trần Hành lẳng lặng rút lui đi lo công chuyện.

Đang lui cui lục lợi trong một phòng giam bỏ trống Lê Hào thấy tên lính hầu của vị chúa ngục bước vào nói:

- Thượng quan có lệnh gọi Lê huynh tới gặp người ngay...

Không hiểu chuyện gì Lê Hào hỏi:

- Huynh biết thượng quan muốn gặp tôi có chuyện gì không?

Tên lính hầu lắc đầu nói:

- Tôi không biết song thấy có bốn nhân viên do thám tới tìm rồi người sai tôi đi gọi Lê huynh...

- Huynh thấy bốn nhân viên do thám mặc áo màu gì, đồ hay đen?

- Đỏ... Họ mặc sắc phục màu đỏ. Tôi nghe họ xưng danh là Tứ Sát gì đó...

Tuy không lộ ra mặt song Lê Hào lo thầm. Y nghĩ có lẽ hành tung của y đã bị bại lộ nên đoán do thám phái nhân viên tới bắt giữ. Nhét cây thước sắt vào lưng quần xong Lê Hào lảng lảng theo tên quân hầu. Bước vào phòng vị chúa ngục y hỏi nhanh:

- Thượng quan cho vời tôi có chuyện chi dạy bảo?

Vị chúa ngục tươi cười thốt:

- Ngươi giam tên tù đặc biệt vào phòng số mấy?

- Trình thượng quan phòng số bốn...

- Tốt lắm.. Ngươi hãy hướng dẫn bốn vị đây tới phòng số bốn để họ thi hành nhiệm vụ...

Lê Hào lãnh lệnh đi trước. Vừa đi y vừa quay đầu lại hỏi:

- Bốn vị tới gặp tên tù số bốn có chuyện gì?

Một giọng nói trầm lạnh vang lên:

- Tứ Sát ta lãnh lệnh thủ lĩnh tới hạ sát tên tù số bốn ...

Lê Hào cười rề:

- Tưởng chuyện gì chứ chuyện đó thời dễ ợt tôi làm cũng được. Không biết y bị bệnh gì mà ngu lì bì suốt ngày. Com nước của tôi đưa vào y chỉ ăn lấy lệ...

Tứ Sát làm thinh không trả lời. Lê Hào im lặng dẫn đường. Lát sau y dừng lại trước cửa phòng giam số bốn.

- Chư vị muốn vào trước hay để tôi vào trước...

Người đứng đầu của nhóm Tứ Sát hắng giọng:

- Ngươi mở cửa xong để mặc bọn ta đối phó với hắn...

Tiếng chìa khóa tra vào ổ khóa cùng với giọng nói của Lê Hào vang lên nơi cửa:

- Tôi đứng ngoài cửa chờ khi nào chư vị giết y xong tôi sẽ vào nhét xác của y để đem chôn ...

Nói câu trên Lê Hào ngầm thông báo cho tù nhân đang ở trong phòng. Kẻ cầm sổ giang hồ hé mắt nhìn. Qua ánh sáng mờ mờ trong phòng giam y trông thấy bốn nhân viên do thám đứng nơi cửa. Bốn người đều mặc sắc phục màu đỏ và mang vũ khí tùy thân.

- Tứ đệ và tam đệ đứng ngoài cửa ngăn không cho ai vào phòng, phần ta và nhị đệ lãnh phần thanh toán hắn...

Tứ Sát là bốn anh em ruột thụ nghiệp cùng một thầy với nhau. Người anh cả tên Nguyễn Hào kể đến là Hùng, Anh, Kiệt. Nhất Sát Nguyễn Hào và Nhị Sát Nguyễn Hùng khoa chân từ từ bước vào phòng giam. Đứng quan sát tù nhân nằm im không cựa cựa trên chiếc giường tre giầy lát hai nhân viên thuộc ban ám sát chậm chậm bước tới. Còn cách ba bước cả hai tách thành hai hướng tả hữu. Mặc dù tù nhân nằm ngủ say như chết song hai cao thủ của ban ám sát thuộc đoàn do thám Hoa Lư lại hành động một cách cẩn thận như biết tù nhân là một kẻ vô cùng nguy hiểm.

Nhất Sát Nguyễn Anh động thủ trước tiên. Rẹt... Âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ vang lên. Mũi kiếm xanh ròn vút tới ngực của tù nhân. Tốc độ của đường kiếm khoan hòa, chậm rãi và không nhằm đâm vào huyết đạo hoặc bộ vị nào trên thân thể đối thủ. Dĩ nhiên chiêu thức đầu tiên chỉ là một chiêu pha trộn thực hư nhằm ý định thăm dò phản ứng của đối phương. Ít nhiều gì hắn cũng nghe đồn đại và bàn tán về thứ kiếm thuật giết ruồi độc địa của kẻ cầm sổ giang hồ do đó chiêu thức khởi đầu lại thủ nhiều hơn công.

Mũi kiếm còn cách ngực gang tấc mà tù nhân vẫn bất động Nhất Sát Nguyễn Hào yên chí trở ngay sát thủ. Hắn rung nhẹ cổ tay và mũi kiếm nhọn hoắt xẹt tới huyết nhũ trung lạnh hơn điện chớp. Tuy nhiên ngay lúc rung nhẹ cổ tay Nhất Sát Nguyễn Hào thoáng thấy một vệt đen ngòm xẹt tới yết hầu của

mình. Hắn thấy mà tránh không kịp vì khoảng cách quá gần và nhất là thủ pháp của đối phương nhanh khủng khiếp. Bọt... Âm thanh giết người vang khô gọn. Nấc tiếng nhỏ Nhất Sát Nguyễn Hào đổ nhào xuống sàn đá như thân cây chuối bị đốn ngọt .

Nhị Sát Nguyễn Hùng chới vơi trước diễn biến đột ngột. Chưa kịp có hành động nào hắn thoáng thấy bàn tay của đối phương khẽ nhích động cùng với mũi kiếm đen ngòm chập chòn nơi yết hầu của mình. Không kịp suy nghĩ Nguyễn Hùng thoái bộ nửa bước. Chân đứng chảo mã tẩn, kiếm án ngay ngực hắn nhìn lom lom đối thủ. Kẻ cầm sỏ giang hồ nằm ngửa, mắt nhắm nghiền và bàn tay của y nắm lấy chiếc nan giường bằng tre. Bất cứ vật gì trong tay một cao thủ giang hồ đều có thể trở thành vũ khí giết người một cách nhanh chóng, dễ dàng và hữu hiệu. Chuyện đó không lạ lùng gì với Nhị Sát Nguyễn Hùng. Hắn từng nghe sư phụ nói tới thủ thuật Trích Diệp Phi Hoa, bẻ lá cây đề làm ám khí của vũ sĩ giang hồ song hắn không thể tưởng kẻ cầm sỏ lại có khả năng biến thanh nan giường bằng tre mục nát và mỏng manh thành thanh kiếm giết chết người anh cả của mình .

Nhìn đối phương đang đứng trước mặt kẻ cầm sỏ giang hồ không nói tiếng nào ngoại trừ vành môi hơi nhếch thành nụ cười khinh bạc. Đứng ra y hầu như không còn đủ sức để nói chuyện sau khi thi triển kiếm thuật giết ruồi đâm chết Nguyễn Hào. Y không nói vì sợ đối thủ biết mình không còn hơi sức để nói huống hồ gì thi triển vũ thuật. Nằm trên giường y nghe loáng thoáng tiếng Lê Hào và Nhất Tướng hồ la cùng với vũ khí chạm nhau chát chúa. Y biết mình không có nhiều thời giờ và sức lực để giao đấu đẳng dai.Nếu lệnh báo động được thông báo y không thể nào trốn thoát khỏi Hoa Lư .

Nhị Sát Nguyễn Hùng đập bộ. Cùng với cái đập bộ này hắn thọc nhanh mũi kiếm vào ngay đan điền, một tử huyết đồng thời cũng là nơi trống trải và khó che chở nhất đối với kẻ địch. Sau khi hạ sát Nguyễn Hào kẻ cầm sỏ giang hồ âm thầm vận dụng nội lực chờ đợi.Y biết phải đâm chết đối thủ bằng một chiêu bởi vì y không còn đủ sức để đánh chiêu thứ nhì. Sống hoặc chết cũng do một chiêu kiếm thôi.

Ngay lúc mũi kiếm của đối phương xẹt tới đan điền y khẽ rung tay. Rét... Chiếc nan giường bằng tre xẹt ra tợ ánh chớp. Nhị Sát Nguyễn Hùng cảm thấy tia kinh khí nhỏ rúc hơn mũi kim đâm vào huyết thiên đột của mình. Lão đảo lùi lại, tay mặt cầm thanh kiếm chống xuống đất lấy đà, hắn mở đôi mắt lác thần nhìn trần trần. Hắn nhìn song không thấy được gì hết ngoại trừ một hố đen sâu thăm thẳm. Phịch... Nhị Sát Nguyễn Hùng ngã úp mặt xuống sàn đá lạnh tanh.

Kẻ cầm sỏ giang hồ chống tay gượng ngồi dậy. Dường như y không còn chút sức lực nào vì đã phải vận dụng hết nội lực để thi triển hai chiêu kiếm giết người. Tiếng nói của Lê Hào vọng vào:

- Huynh đài có bị thương không?

- Không... Nhị vị thế nào?

Kẻ cầm sỏ giang hồ hỏi và Lê Hào cười ha ha:

- Tội nhờ huynh giúp đỡ ra khỏi chỗ này...

Kẻ cầm sỏ giang hồ bước xuống giường. Ra tới cửa y thấy Thiên Long Nhất Tướng đang giao đấu kịch liệt với một nhân viên còn Lê Hào thi triển cây thước sắt cô gắng chống trả những đòn tấn công dữ dội của một nhân viên do thám trẻ tuổi. Trông thấy tù nhân bước ra khỏi phòng giam Tam Sát và Tứ Sát biết hai người anh của mình đã vọng mang. Chúng không còn đường nào hơn là chạy. Ầm... Viên đại pháo nổ thành tiếng cực lớn đồng thời thân ảnh của chúng biến mất trong vầng khói đen mịt mờ. Lê Hào nói lớn:

- Tôi biết đường vậy để tôi đi trước ...

Còi báo động rúc lanh lãnh hòa lẫn với tiếng người la hét và tiếng chân chạy rầm rập. Toán quân canh tù xuất hiện. Vung thước sắt Lê Hào nhảy xổ vào vòng chiến. Rốp... Rốp... Tiếng vũ khí và quyền cước chạm nhau chát chúa. Bị tấn công bất ngờ và dồn dập bởi Lê Hào toán quân canh tù lùi dần ra cửa chính.Lê Hào khựng lại liền khi thấy hàng trăm nhân viên do thám mặc sắc phục ba màu đen, đỏ và trắng đứng xếp hàng trên khoảng đất rộng trước cửa chính của nhà giam. Kẻ cầm sỏ giang hồ nói nhỏ:

-Nhân viên ba ban truy tầm, tin tức và ám sát có mặt ở đây thời sớm muộn gì hai lão Bách Diện Thụ Sinh và Hữu Danh Vô Thực cũng xuất hiện ...

Lê Hào lùi về phía sau khi nghe nhắc tới tên hai nhân vật sừng sỏ này. Kẻ cầm sỏ giang hồ đi trước mở đường.Y đi tới đâu nhân viên do thám lùi tới đó. Họ lùi song vẫn xếp hàng thành ba nhóm riêng biệt bao vây đối phương vào giữa. Guom đao lấp lánh dưới ánh mặt trời. Mấy trăm nhân viên do thám trang bị đủ loại khí giới đứng im không tấn công song sự im lặng bốc ngùn ngụt sát khí.

- Ha... ha... ha... Đúng như lời giang hồ đồn đại tức hạ không phải là kẻ dễ chết ...

Nghe tiếng nói này, kẻ cầm sỏ giang hồ, Thiên Long Nhất Tướng và Nghịch Cước Lê Hào đều biết lão thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư đã xuất hiện. Thoạt trông ai ai cũng đều nghĩ lão là một vị viên ngoại giàu có, phong lưu hơn là một nhân vật sừng sỏ nhất trong giới giang hồ Đại Việt.

Đứng đình bước vào đấu trường tới đứng đối diện với kẻ địch Hữu Danh Vô Thực khẽ nghiêng mình ôm quyền thi lễ. Thái độ của lão từ tốn, lễ độ như đối với một người quen hơn là kẻ thù địch.Kẻ cầm sỏ giang hồ cũng vòng tay chào trả lễ.

- Sờ đi lão phu cạn tàu ráo máng với tức hạ cũng chỉ vì lệnh trên sai bảo. Thật ra lão phu rất mến mộ phong cách của tức hạ bởi thể muốn mời tức hạ lưu lại tổng đàn đôi ngày rồi sau đó tức hạ đi đâu mặc ý...

Ngay cả con nít cũng không tin vào lời hứa hẹn của Hữu Danh Vô Thực hường hồ gì kẻ cầm sỏ giang hồ. Vành môi hơi nhếch thành nụ cười khinh bạc tay kiếm giết người lạnh giọng:

- Đa tạ Hữu thủ lĩnh có lòng cảm cộng tuy nhiên tại hạ vì bận chuyện riêng tư đành phải phụ lòng. Khi nào rồi rảnh tại hạ hứa sẽ trở lại quấy rầy Hữu thủ

lĩnh một phen...

Vị thủ lĩnh đoàn do thám cười hực. Đối phương hứa hẹn sẽ trở lại kiếm lão để trả thù. Lão biết đoàn do thám có quá nhiều kẻ thù cho nên thêm một kẻ thù cũng không làm lão quan tâm lắm dù là kẻ thù nguy hiểm nhất. Liếc một vòng thủ hạ như ngầm ra lệnh lão cao giọng:

- Thừa lệnh triều đình và lệnh riêng của quan Thập Đạo lão phu đành phải thất lễ cùng túc hạ...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười lớn:

- Tại hạ biết trước sau gì chúng ta cũng phải dùng tới đao kiếm. Tuy chỉ có thanh kiếm tre song tại hạ xin mời Hữu thủ lĩnh xuất chiêu...

Hữu Danh Vô Thực cười lạt khi nghe đối thủ mời giao đấu. Hơn ai hết lão biết thanh nan giường bằng tre trong tay của kẻ cầm sổ giang hồ có thể biến thành thứ vũ khí giết người độc địa. Dù bản lĩnh trù thiên hạ song lão không dám tự tin là mình có thể giải được chiêu kiếm giết ruồi nổi tiếng nhất giang hồ hiện nay. Lão cũng không ngu dại gì đem sinh mạng ra để mua chút hư danh là người đã hóa giải được chiêu kiếm giết người của kẻ cầm sổ giang hồ.

- Túc hạ chỉ có ba người thôi lão phu đâu cần phải nhọc sức...

- Ai bảo y chỉ có ba người...

Giọng nói trầm hùng vang lên rồi ba bóng người từ trên mái nhà lao xuống đấu trường. Thoạt trông thấy ba người này Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh hơi động dung. Từng biết nhau trong quá khứ lúc còn là nhân viên của đoàn do thám Hoa Lư; Hữu Danh Vô Thực nào xa lạ gì với bộ ba lấy lòng nhất của Thập Đại Hiền Trang là Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa, Vô Hình Đao Tôn Nhật và Từ Cước Lê Hùng. Khi Hồ Vũ Hoa còn nhận chức phó thủ lĩnh thời Hữu Danh Vô Thực lại là trưởng ban truy tầm của đoàn do thám. Đa số nhân viên kỳ cựu hiện diện ở đây đều biết mặt Hồ Vũ Hoa, Tôn Nhật và Lê Hùng. Có người từng là thuộc hạ của họ nữa.

- Lâu lắm mới gặp lại ba huynh...

Vòng tay thi lễ Hữu Danh Vô Thực cười nói câu trên. Hồ Vũ Hoa liếc một vòng nhân viên do thám. Nhiều người cúi đầu không dám nhìn ông ta. Vị trang chủ lòng danh chiếu ánh mắt băng lạnh vào hai nhân vật chỉ huy đoàn do thám cùng với giọng nói nghiêm nghị vang lên:

- Hơn mấy tháng nay lão phu muốn gặp mặt để hỏi Hữu thủ lĩnh vì có gì mà đoàn do thám lại thiêu hủy đồng thời hạ sát toàn thể người của Hồ gia trang cũng như mấy chục gia trang lớn nhỏ thuộc giới giang hồ Đại Việt?

Hữu Danh Vô Thực cười cười thản nhiên đáp:

- Hồ huynh cũng biết là tôi nói riêng và đoàn do thám nói chung chỉ vâng lệnh của triều đình...

Giọng nói của Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa chợt cao vút lên:

- Triều đình... Các hạ đừng đem cái triều đình mục nát ở Hoa Lư để chạy tội cho mình và Lê Hoàn. Bá tánh trong nước không ai không biết Lê Hoàn chuyên quyền làm nhiều điều sằng bậy, tạo bè lập đảng, mượn tiếng triều đình để bành trướng thế lực của mình...

Hữu Danh Vô Thực giận đỏ mặt vì những lời nói của Hồ Vũ Hoa. Lão chưa kịp lên tiếng đối đáp vị lão trang chủ của Hồ gia trang bỗng ngửa mặt lên trời cười dài. Ông ta đã phở kinh lực vào tiếng cười biến nó thành chuỗi âm thanh rền hơn sấm nổ và kéo dài liên miên. Hội ý Vô Hình Đao Tôn Nhật và Từ Cước Lê Hùng cũng ngửa mặt lên trời cất tiếng cười phụ họa với Hồ Vũ Hoa. Âm thanh hàm chứa kinh lực khủng khiếp của ba đại cao thủ rền rền ngàn cây nội cỏ, dội vào màng nhĩ của người đứng tại đấu trường nghe o o đồng thời làm xôn xao bá tánh sinh sống trong thành Hoa Lư và các vùng lân cận.

Vừa dứt tiếng cười Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa đáp bộ nửa bước. Reng.. Âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ vừa bật lên Hữu Danh Vô Thực thoáng thấy mũi kiếm nhọn hoắt chập chồn trước mặt. Biết rõ thuật xử kiếm điêu luyện của Hồ Vũ Hoa, Hữu Danh Vô Thực vội vã tạt bộ né tránh. Chưa kịp phản đòn lão lại thấy mũi kiếm lập lòe trước mặt. Lần nữa vị thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư phải thối lui để tránh né. Rẹt... Rẹt... Hồ Vũ Hoa đâm liên hai kiếm. Hai nhân viên do thám rú tiếng lớn vì bị trúng thương.

- Tránh đường...

Vị trang chủ lòng danh miền duyên hải nạt nhỏ. Hoa kiếm nở đầy trời. Hàng loạt tiếng rú nổi lên trong đám nhân viên do thám. Tuy nhiên với kỷ luật sắt và được huấn luyện thuần thục họ không hề rối loạn hàng ngũ. Người nào bị thương không giao đấu được đều có kẻ khác thế chỗ.

- Hồ huynh kiếm thuật trác tuyệt ...

Lòng trong câu nói trên Hữu Danh Vô Thực lạng mình vào vòng đấu. Trên tay lão cầm thanh nhị côn khúc. Đây là loại vũ khí hiếm thấy trong giới giang hồ Đại Việt gồm có hai thanh đoản côn dài năm tấc được nối lại với nhau bằng giây tơ hoặc xích sắt tùy theo người sử dụng.

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa bật cười sang sảng:

- Hay lắm... Lâu lắm rồi ta mới thấy lại nhị côn khúc của các hạ...

Phằng... Thanh kiếm trong tay Hồ Vũ Hoa biến thành tia sáng xanh lè vút tới mục tiêu. Hữu Danh Vô Thực rung tay. Nhị côn khúc biến thành trường côn

xẹt ra. Chát... Hai thứ vũ khí chạm nhau tóe lửa. Song phương đình thủ. Cảm thấy lòng bàn tay nóng ran vì sức va chạm quá mạnh hai người đều hiểu rằng mình đụng phải đại địch mà muốn phân thắng bại họ phải đánh nhau tới chết. Dĩ nhiên hai người không có ý định đánh nhau chỉ từ. Hồ Vũ Hoa chỉ muốn kiếm đường chạy trốn còn Hữu Danh Vô Thực cũng chỉ tìm cách cầm chân địch thủ mà thôi.

Nạt tiếng trầm trầm Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa rung tay. Bóng kiếm chợt tắt chợt hiện, thoát biến thoát ẩn mịt mờ giăng mắc khắp nơi. Hữu Danh Vô Thực cũng không chịu kém. Nhị côn khúc của lão khi gấp lại thành hai khúc lúc bung ra thẳng băng nào chia chọc, đâm quắt, gạt đỡ tạo thành vàng hắc quang trùm phủ lấy thân thể khít khao kín mít như tường đồng vách sắt. Đứng ngoài làm khán giả giấy lát Vô Hình Đạo Tôn Nhật nói với Bách Diện Thư Sinh:

- Lão phu mời các hạ mấy chiêu...

Tay đao hạng nhất nước Nam vung tay chém sả một đòn. Cú chém bằng tay không hàm chứa kinh lực chính là chiêu thức khởi đầu của Triệt Thủ Đao, một tuyệt kỹ đặc ý mà Tôn Nhật đã phải khổ luyện mười mấy năm ròng rã mới thành tựu được. Triệt thủ đao vốn vẹn có tám chiêu song mỗi chiêu có tới tám thế, mỗi thế có tám thức và mỗi thức lại có tám đòn cho nên cực kỳ phức tạp và biến ảo.

Đối thủ vừa chém dứt một đòn bằng tay không vị thư sinh trăm mặt cảm thấy kinh phong lẫn tới mát mặt cùng với bóng tay hiển hiện đầy đặc trong không khí. Vị thủ lĩnh phe hắc đạo lừng danh mấy chục năm trong giới giang hồ Đại Việt giật mình kinh ngạc. Tuy nghe danh song lão chưa từng đụng chạm với Tôn Nhật lần nào vì so về vai vế và tuổi tác họ Tôn thuộc lớp cao thủ nổi tiếng sau lão hơn mười năm. Không khinh địch Bách Diện Thư Sinh nhẹ lắc mình. Khiếp thay cho Bách Biến Ảo Bộ của vị thư sinh trăm mặt. Vô Hình Đạo Tôn Nhật chợt thấy trăm nghìn bóng ảnh hiện lên, thực hư chân giả vô lường. Hình pha với bóng, bóng trộn với ảnh và ảnh che lấp người thực tạo thành vàng hắc quang bay lượn chập chòn tựa bướm vờn hoa khiến cho đối thủ nếu không có công phu trầm tĩnh thâm sâu và nhãn lực tinh tường sẽ bị rối loạn thị tuyến không tài nào phân biệt đâu là thực hư chân giả.

Đứng quan sát cuộc so tài giữa Hữu Danh Vô Thực với Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa và Bách Diện Thư Sinh với Vô Hình Đạo Tôn Nhật giấy lát xong Từ Cước Lê Hùng quay qua nói với Thiên Long Nhất Tướng:

- Hơn mười năm không gặp ta nào ngờ Nhất huynh lại ra nông nỗi này...

Cười buồn Thiên Long Nhất Tướng từ từ thốt:

- Âu cũng là phần số của tôi... Lê huynh tôi Hoa Lư chắc cũng vì cái chết của tiên đế?

Từ Cước Lê Hùng chợt buông tiếng thở dài cùng với giọng nói pha nhiều bức tức và phẫn hận vang lên:

- Mười mấy năm trước đây ta theo tiên đế bình loạn mười hai sứ chi vì bốn phận " kiến nghĩa bất vi vô dũng giả " của một vũ sĩ giang hồ. Trong thời gian dài nguy hiểm và khổ sở tiên đế đã đãi ngộ ta và toàn thể vũ sĩ giang hồ như bằng hữu sinh tử có nhau. Rồi sau khi lên ngôi tôn tiên đế đã không quên tới công lao hân mã của ta. Người cho ta chức tước, tiền bạc, điền thổ và bổng lộc không biết bao nhiêu mà kể. Ta sở dĩ được sống thanh thoi, giàu sang cũng do lòng ưu ái của tiên đế. Nay người lại bị chết một cách bất minh thì thử hỏi nếu ta không làm sáng tỏ cái chết của người đồng thời vạch mặt hung thủ ra trước công luận thì ta còn mặt mũi nào dám nhìn tiên đế nơi suối vàng...

Ngừng lại giấy lát Từ Cước Lê Hùng đảo mắt nhìn vào trận chiến trở nên gay cấn và ác liệt của hai người bạn thiết với kẻ địch rồi ông ta từ từ tiếp:

- Cái chết của tiên đế kéo theo thảm họa của Lê gia trang. Cũng may thắng bắt hiếu tử Lê Hào nó trốn nhà đi giang hồ nên tránh được họa sát thân...

Lê Hùng chỉ vào Nghịch Cước Lê Hào đang đứng bên cạnh kẻ cầm sổ giang hồ chăm chú nhìn vào đấu trường. Từ khi phụ thân đột ngột xuất hiện Lê Hào mừng rỡ lẫn lo âu. Y lo vì biết thế nào cũng bị cha già la mắng, còn mừng vì được thêm người giúp đỡ để chống lại nhân viên do thám.

- Cũng nhờ lên trốn nhà đi lưu lạc giang hồ mà nó tránh được cái chết khi đoàn do thám Hoa Lư tiêu hủy Lê gia trang...

Thiên Long Nhất Tướng thở dài:

- Lê huynh là một trong những người sáng lập ra đoàn do thám nào ngờ bây giờ nó trở mặt sát hại thê nhi của Lê huynh...

Lê Hùng lắc đầu trầm giọng:

- Nhất huynh cũng biết bây giờ đoàn do thám trở thành một công cụ phục vụ cho Lê Hoàn. Theo chỗ ta được biết Lê Hoàn là kẻ đứng đầu trong danh sách hung thủ giết tiên đế...

Thiên Long Nhất Tướng im lìm rồi lát sau cất giọng khàn đặc:

- Nhất Tướng tôi trở thành kẻ tàn phế cũng do thủ đoạn của Lê Hoàn. Hắn không từ một hành động bất lương, độc ác nào để thực hiện mộng làm vua Đại Việt...

Từ Cước Lê Hùng nhìn Thiên Long Nhất Tướng. Ông ta thấy ánh mắt của người bạn hai mươi năm rực sáng về phần nộ và thù hận.

- Tôi...

Thiên Long Nhất Tướng chợt ngừng nói. Tất cả người hiện diện đều nghe tiếng vó ngựa nện rầm rập trên mặt đường. Chốc sau tiếng kèn, tiếng trống thúc quân vang rền rồi một đạo kỵ binh tinh kỳ phát phối xuất hiện. Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh lạng mình ra khỏi vòng đấu khi nghe

tiếng trống thúc quân nổi lên.

Lúc đoàn kỵ binh tới gần Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa, Vô Hình Đạo Tôn Nhật, Từ Cước Lê Hùng và Thiên Long Nhất Tướng nhìn nhau. Bốn người đều không dấu được nét lo âu hiện trên mặt. Họ biết quân Hoa Lư thiện chiến tới mức độ nào. Kỵ luật, can đảm, được huấn luyện thuần thục về võ nghệ và trận pháp cho nên quân Hoa Lư trở thành đạo tinh binh đánh đâu thắng đó. Bởi thế Đinh Bộ Lĩnh mới được tôn làm Vạn Thắng Vương còn quân Hoa Lư được gọi là vạn thắng quân. Đang trầy đi như gió cuốn chợt kèn lệnh rúc lên và đạo kỵ binh tức khắc dừng lại. Hơn mấy ngàn người và ngựa đứng im như tượng trong bầu trời trưa nắng gắt. Tuy họ chưa xung trận song khí thế mạnh hơn cuồng phong bão tố.

Từ Cước Lê Hùng chép miệng nói:

- Quân Hoa Lư quả là tinh binh. Tinh thời vững hơn tường đồng vách sắt còn động lại nhanh tựa bão cuốn...

Hai con ngựa chiến rẽ vòng vây từ từ tiến vào đấu trường. Mọi người trông thấy hai vị đại tướng khôi giáp rõ ràng ngồi trên lưng hai con chiến mã cao lớn. Vô Hình Đạo Tôn Nhật hăng giọng:

- Lê Hoàn... Hơn mười năm không gặp ta trông hán thay đổi nhiều lắm... Ủa còn vị đại tướng trẻ tuổi đi cạnh Lê Hoàn là ai mà ta không biết mặt...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa ứng tiếng:

- Y tên là Từ Mục, tướng dưới quyền của Lê Hoàn...

Giọng nói trầm trầm của kẻ cầm sỏ giang hồ chậm chậm cất lên:

- Chư vị chắc chưa biết tin là Đinh Điền và Nguyễn Bặc bị giết?

- Làm sao tức hạ biết Đinh Điền và Nguyễn Bặc đã chết?

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa quay sang nhìn kẻ cầm sỏ giang hồ dăm dăm khi hỏi câu trên.

- Tuy không mục kích cái chết của họ nhưng tại hạ nghe Lê Hoàn bàn luận việc thủ tiêu Đinh Điền, Nguyễn Bặc và Phạm Hạp với hai lão Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thụ Sinh. Tại hạ lên theo họ vào tận hoàng cung...

Nói tới đó kẻ cầm sỏ giang hồ dừng lại. Y hơi mỉm cười khi thấy Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thụ Sinh cung kính thi lễ cùng Lê Hoàn và Từ Mục.

- Trình quan Thập Đạo... Thuộc hạ ...

Lê Hoàn cười ngắt lời:

- Hữu thủ lĩnh không cần phải nói ta cũng biết... Ta nào xa lạ gì với họ...

Hướng về sáu vũ sĩ giang hồ đang đứng giữa vòng vây Lê Hoàn cao giọng:

- Hồ trang chủ, Tôn trang chủ và Lê trang chủ. Lê Hoàn tôi rất tiếc phải gặp gỡ ba vị trong tình trạng thù địch như thế này...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa vuốt râu cười sang sảng:

- Lão phu cũng thế... Gà nhà bôi mặt đá nhau thời ngấm ra cũng hỏ thẹn lắm song lão phu không còn cách nào hơn...

Quét mắt một vòng quân Lê Hoàn tiếp:

- Nghĩ tới tình xưa nghĩa cũ Lê Hoàn tôi sẽ nhường cho ba vị một sinh lộ...

Hồ Vũ Hoa cười nhẹ nghiêng mình:

- Đa tạ Lê tướng quân...

Nụ cười nhạt thếch nở trên vành môi của vị đại tướng họ Lê:

- Ai trong chư vị cũng được ra đi trừ hai người là kẻ cầm sỏ giang hồ và Thiên Long Nhất Tướng. Lê Hoàn tôi chưa thanh toán xong công chuyện với họ...

Lê Hoàn quả tay đao để. Lớn tiếng nhường cho kẻ địch một đường sống nhưng thật tình y chẳng chừa cho họ một sinh lộ nào hết bởi vì y chỉ cho bốn người đi mà giữ lại hai người. Y biết hạng vũ sĩ giang hồ như Hồ Vũ Hoa, Tôn Nhật và Lê Hùng là những kẻ giàu lòng nghĩa hiệp và nhất là tham sinh hỷ tử. Họ không thể nào bỏ rơi bằng hữu, người quen để mưu cầu sự sống cho riêng mình.

Kẻ cầm sỏ giang hồ thấp giọng:

- Chư vị hãy rời khỏi nơi nguy hiểm này càng sớm càng tốt. Tính mạng của tại hạ sẽ không bị đe dọa đâu...

Thiên Long Nhất Tướng cũng phụ họa:

- Ba huynh và cháu Lê Hào nên đi đi. Tôi đã già lại thêm tàn phế thời chết cũng không có gì đáng quan tâm..

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa quay nhìn kẻ cầm sổ giang hồ:

- Lão phu không thể bỏ đi chỉ vì hai lý do. Thứ nhất lão phu không tin vào lời hứa của Lê Hoàn. Hắn là một kẻ nham hiểm, thủ đoạn và cơ mưu cho nên lão phu ngu dại gì tin vào lời hứa hẹn vu vơ của hắn. Lý do thứ nhì là tức hạ với lão phu có tình quen lớn do vậy lão phu không thể để cho tức hạ chết...

- Đa tạ thâm tình của Hồ lão trang chủ, tuy nhiên...

Hồ Vũ Hoa ngắt lời liền:

- Lão phu đã quyết định rồi ...

Hướng về Lê Hoàn Hồ Vũ Hoa cao giọng:

- Lê tướng quân... Nếu tướng quân không vị tình lão phu mở cho một sinh lộ thời hôm nay hai chúng ta sẽ có chuyện xô xát rồi...

Lê Hoàn cười hực :

- Lê Hoàn tôi đã cạn lời mà chư vị không nghe vậy chớ trách Lê tôi sao lại hạ thủ bất lưu tình...

Lê Hoàn lấy mắt ra hiệu cho Từ Mục. Vị đại tướng phát tay. Hồi trống trận nổi lên. Đạo quân thiết kỵ thay đổi đội hình. Đang từ ba hướng khác nhau họ tề ngựa thành vòng tròn dày đặc và khít khao rồi từ từ thu nhỏ lại cách kẻ địch chừng mười bước. Hồi trống lệnh lại nổi lên. Từ trong vách tường người ngựa đột nhiên xuất hiện một đội cung thủ.

- Xạ tiễn...

Tên bay đầy trời. Sáu vũ sĩ giang hồ múa vũ khí che chở. Có tiếng rú nổi lên. Thiên Long Nhất Tướng và Lê Hào bị trúng tên. Biết sắp chết nhưng sáu vũ sĩ giang hồ vẫn không chịu buông vũ khí đầu hàng. Họ biết sớm muộn gì cũng chết nên chẳng thà chết vinh còn hơn sống nhục. Giọng nói của Từ Mục chột vang lên:

- Ba vị đại trang chủ. Tuy chưa từng gặp gỡ nhưng tôi rất mến mộ anh phong hào hiệp của ba vị. Từ tôi có một ngàn cung thủ, mỗi cung thủ có trăm mũi tên. Liệu chư vị chống cự được bao lâu?

Thiên Long Nhất Tướng đột nhiên cất tiếng cười rộ. Giọng cười của ông ta chứa đầy bi thương và phẫn nộ. Vũ... Chồng thanh trường côn xuống đất lấy đà thân hình người anh cả của nhóm Thiên Long Bát Tướng vọt chênh chếch lên trời cao xong rơi vùn vụt xuống đầu đám quân thiết kỵ. Hồ Vũ Hoa, Tôn Nhật và Lê Hùng căn không kịp. Họ biết hành động như thế là tự sát. Guom đao kiếm kích bay đầy trời. Tiếng vũ khí hòa lẫn với tiếng người la ngựa hí rồi sau đó hoàn toàn im lặng.

- Xạ tiễn...

Từ Mục hét lớn. Tên bay tạt mưa rào. Lê Hào rú tiếng nhỏ. Chốc sau đến phiên kẻ cầm sổ giang hồ cũng bị trúng tên. Chỉ có ba đại cao thủ lừng danh chưa bị thương nhưng họ biết sớm muộn gì cũng sẽ tới phiên của họ. Loạt tên nữa bắn ra khiến Tôn Nhật bị trúng một mũi vào vai ngay tận chuôi.

Từ Mục lại phát tay. Hồi trống trận nổi rền hơn sấm nổ. Đạo quân thiết kỵ chậm chậm di chuyển. Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa, Vô Hình Đao Tôn Nhật và Từ Cước Lê Hùng nhìn nhau. Trái thần chinh trầm trận, từng vào sinh ra tử mấy chục lần song hôm nay họ biết đang lâm vào cảnh thế cùng lực kiệt và cái chết chắc chắn sẽ phải xảy ra. Cờ lệnh được phát lên. Đạo kỵ quân bắt đầu xung trận.

- Chặt chân ngựa...

Hồ Vũ Hoa chột buông chuôi cười lồng lộng. Lồng trong tiếng cười thân hình của vị trang chủ lừng danh giang hồ cuộn tròn tựa trái banh lăn lông lốc vào chân ngựa. Rẹt... Rẹt... Rẹt... Tiếng ngựa hí vang lừng. Bật cười sang sảng Vô Hình Đao Tôn Nhật lao vào vòng chiến. Đao là ngón nghề sở trường huống hồ gì ông ta còn xử địa đường đao pháp chuyên dùng để đối phó với kỵ binh. Thấy hai bằng hữu chí thân liều mạng Từ Cước Lê Hùng điểm thanh đoản côn lấy đà rồi thân hình xẹt vũ vào đám kỵ binh hơi có vẻ lúng túng trước sự tấn công dồn dập của địch quân. Kẻ cầm sổ giang hồ đột nhiên chuyển bộ. Thoạt đầu y bước chậm nên ai ai cũng đều trông thấy những bước chân hằn sâu cả tắc trên mặt đất. Sau đó y bước nhanh hơn người ta chạy và bụi đất theo bước chân bốc lên rồi mỗi lúc một nhiều hơn và lan rộng ra. Càng chạy nhanh chừng nào kẻ cầm sổ giang hồ càng tiến gần tới vòng vây của quân thiết kỵ. Ánh kiếm lóe chớp cùng với âm thanh giết người nổi lên. Thấy người nằm la liệt trên mặt đất.

Lê Hoàn hơi cau mày còn Từ Mục vẫn bình tĩnh dường như không bối rối trước sự tấn công của địch quân. Hồi trống lệnh nổi lên. Đạo quân thiết kỵ lập tức thay đổi đội hình rồi đạo cung thủ lại xuất hiện. Tên bay tựa mưa rào. Hồi trống lệnh nổi lên. Quân Hoa Lư ngưng tấn công. Bụi đất lắng dần. Hàng ngàn người nhìn vào năm vũ sĩ giang hồ đứng trong vòng vây. Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa y phục dính đầy máu tươi. Vô Hình Đao Tôn Nhật hầu như không đứng vững được. Phần Từ Cước Lê Hùng còn thảm hại hơn. Tay cước hạng nhất của giới giang hồ Đại Việt khom người ho rũ rượi đoạn ụa ra bụm máu tươi. Chỉ có Nghịch Cước Lê Hào và kẻ cầm sổ giang hồ bị trúng tên vào vai thôi.

Quét mắt một vòng người ngựa kín mít Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa cất tiếng hú lồng lộng không gian. Đó là tiếng gầm phẫn nộ của con hùm thiêng bị

sa cơ thất thế. Tiếng hú của ông ta chưa dứt đột nhiên có tiếng hú khác nổi lên cùng với hai bóng người từ trên nóc nhà giam vùn vụt rơi xuống chỗ Lê Hoàn và Từ Mục đang ngồi trên ngựa.

- Đánh...

Hồ Vũ Hoa hét lớn lao vào vòng quân. Âm thanh của quyền cước đao kiếm chạm nhau chát chúa rồi tắt lịm. Mọi người trông thấy một khách giang hồ mặc áo vàng đội chiếc mũ đi rừng rộng vành che khuất mặt mày. Thanh trường kiếm nhọn lều của y án ngay cổ Thập Đạo Tướng Quân Lê Hoàn.

- Hà ... hà ... Tam Phụng Nhất Quất Đoàn Chí Hạ tôi hân hạnh được hội ngộ cùng quan Thập Đạo... hà... hà...

Giọng cười của tay chúa tể lục lâm hào khách đầy vẻ ngang tàng, ngạo nghễ pha lẫn thống khoái. Đầu dễ gì kẻ grom vào cổ một quan đại thần, một vị đại tướng nhiều uy quyền và hách dịch như Lê Hoàn. Bất tướng đề triệt binh. Hai tay chúa cướp đã làm đứng như sách vở dạy. Vốn là thủ lĩnh một phương từng chỉ huy mấy ngàn người do đó Đoàn Chí Hạ và Hạ Long Khách thấu hiểu hơn ai hết là nếu muốn giải binh họ phải bắt sống vị tướng chỉ huy. Đó là cách duy nhất bởi vì dù có đường hoàng xuất hiện họ cũng không thể đánh bại mấy ngàn quân sĩ hầu giải vây cho đồng bạn. Vì vậy tuy có mặt ngay từ lúc cuộc giao tranh bắt đầu họ cũng không hành động mà chờ tới lúc thuận tiện mới bất thành linh từ trên nóc nhà nhảy xuống bắt sống Lê Hoàn. Hai người đã bàn bạc với nhau trước khi hành động. Phần Đoàn Chí Hạ lo bắt người còn Hạ Long Khách lãnh việc ngăn cản Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh. Hai nhân viên cao cấp của đoàn do thám phần bắt ngờ phần vương bận đám quân hộ vệ nên không thể nào cứu viện kịp thời.

Thập Đạo Tướng Quân Lê Hoàn ngồi im trên lưng ngựa. Nét mặt hần tái xanh vì bề bàng và giận dữ. Hắn không sợ chết vì biết đối phương sẽ không giết mình nhưng lần đầu tiên trong đời hắn mới bị một kẻ khác kẻ kiếm vào cổ. Điều này như cái tát vào mặt đồng thời va chạm nặng nề đến tự ái cùng sĩ diện của một vị đại tướng đầy quyền uy và kiêu ngạo.

Mấy ngàn binh sĩ nhìn trân trân cảnh hai khách giang hồ đứng ngao nghễ giữa vòng binh. Người khách áo xanh khoanh tay đứng cạnh Từ Mục một bước. Tuy y không hành động song với khoảng cách gần này y muốn bắt sống hay hạ sát vị đại tướng lúc nào cũng được. Giọng nói của tay chúa tể đám hải tặc biển đông vang cao:

- Từ tướng quân... Tại hạ thật tình khâm phục tài điều binh khiển tướng của tướng quân lắm...

- Đa tạ...

Từ Mục nhếch môi buông gọn hai chữ trên.

- Tại hạ chỉ có một điều là yêu cầu tướng quân ra lệnh giải tán quân sĩ...

Họ Từ chân chờ chưa chịu ra lệnh. Hạ Long Khách trầm giọng:

- Sinh mạng của nhị vị tướng quân nằm trong tay tại hạ...

- Giết ta tức hạ cũng không sống sót được...

Từ Mục chậm chậm cất lời. Hạ Long Khách cười ha hả:

- Tại hạ biết điều đó. Tuy nhiên tại hạ thiết nghĩ sinh mạng của tướng quân giá trị hơn mạng sống của kẻ hèn này...

Cau mày suy nghĩ giây lát Từ Mục quay sang hỏi Lê Hoàn:

- Quan Thập Đạo nghĩ sao?

Dường như biết mình không còn cách nào hơn Lê Hoàn đáp nhanh:

- Tướng quân cứ hạ lệnh giải binh...

Từ Mục phát tay. Hôi trống lệnh nổi lên. Mấy ngàn binh sĩ im lặng và theo thứ tự rút lui chỉ còn lại mấy trăm nhân viên do thám.

- Hữu thủ lĩnh...

Hiếu ý Hữu Danh Vô Thực cười cười:

- Đoàn thủ lĩnh hãy thả người trước đi rồi lão phu sẽ giải tán nhân viên...

Đoàn Chí Hạ cười sang sảng:

- Sinh mạng của các bằng hữu đây rất quý giá cho nên tại hạ không dám phiêu lưu. Thú thật tại hạ không tin vào lời hứa của một kẻ nhiều thủ đoạn như Hữu thủ lĩnh...

Vị chúa tể đám lục lâm hào khách vùng biên thùy Việt Hoa nói thẳng cái ý của mình. Hữu Danh Vô Thực giận căm gan song làm thinh không nói. Đối phương đã chơi lão một vỏ quá nặng, đã làm lão bị mất mặt với Lê Hoàn. Không chừng lão sẽ bị mất chức thủ lĩnh.

- Tại hạ tạm thời mời Lê tướng quân cùng tại hạ rời Hoa Lư thời gian ngắn...

Đoàn Chí Hạ nói câu trên. Quay sang Hữu Danh Vô Thực và Từ Mục y nghiêm giọng:

-Tại hạ sẽ phóng thích Lê tướng quân cách Uy Viễn mười dặm. Nếu có ai theo dõi tại hạ mời Hữu thủ lĩnh tới lãnh xác Lê tướng quân về mai táng ... Đi..

Tay án hờ nơi hậu tâm của Lê Hoàn Đoàn Chí Hạ thúc ngựa dẫn đường. Hạ Long Khách, kẻ cầm sổ giang hồ, Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa, Vô Hình Đao Tôn Nhật và Lê Hào theo sau. Phần Từ Cước Lê Hùng nhất lấy thi thể của Thiên Long Nhất Tướng rồi bước nhanh theo đoàn người ngựa chậm chậm rời khỏi thành Hoa Lư .

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Hàng Chữ Dưới Gầm Giường

Bảy người chia ra ba nhóm đứng thành ba hướng riêng biệt. Họ không phải là thù địch song vì vị thế cá nhân nên phải tạm thời chia ra từng nhóm khác nhau. Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa, Vô Hình Đao Tôn Nhật và Từ Cước Lê Hùng đứng nơi hướng bắc. Đối diện với họ là kẻ cầm sổ giang hồ. Phần Tam Phong Kiếm Đoàn Chí Hạ cùng với Hạ Long Khách đứng cạnh nhau nơi hướng tây. Chỉ riêng có Nghịch Cước Lê Hào đứng sớ rớ không theo về với phụ thân của mình mà cũng không ngã về phía kẻ cầm sổ giang hồ. Giọng nói trầm và từ tốn của Hồ Vũ Hoa vang vang trong con gió lạnh của ngày lập đông:

- Được hạnh ngộ cùng túc hạ một lần tại Hồ gia trang lão phu rất mến mộ phong cách của túc hạ...

- Đa tạ Hồ lão trang chủ...

Hướng về vị lão trang chủ của Hồ gia trang kẻ cầm sổ giang hồ nói câu trên.

- Tuy nhiên hơn tháng trước lão phu lại tình cờ tái ngộ cùng túc hạ...

Kẻ cầm sổ giang hồ hơi thoáng cau mày song lặng thinh không nói gì hết. Bước một bước dài tới đứng đối diện với kẻ cầm sổ giang hồ Vô Hình Đao Tôn Nhật răn giọng:

- Lão phu muốn hỏi túc hạ hai điều. Điều thứ nhất là cái chết của thằng cháu nội Tôn Hòa...

Vẫn với giọng từ tốn kẻ cầm sổ giang hồ ung dung trả lời:

- Tại hạ thành thật xin lỗi Tôn lão trang chủ về chuyện đáng tiếc đó...

Ngừng lại thở hơi dài xong tay kiếm phiêu bạt giang hồ hắng giọng tiếp:

- Vừa mới nhập giang hồ thêm thiếu kinh nghiệm giao tranh do đó tại hạ đã nặng tay. Tuy nhiên tại hạ đã lùi hai bước và nhượng y hai chiêu cho tới khi y xử một chiêu kỳ tuyệt của Vô Hình đao pháp...

- Y xử chiêu gì túc hạ biết không?

Tôn Nhật lên tiếng hỏi và kẻ cầm sổ giang hồ nhẹ lắc đầu:

- Tại hạ không biết tên song nó tương tự như thế này...

Lòng trong tiếng nói kẻ cầm sổ giang hồ xô người nhập nội. Bàn tay hữu của y khép lại mường tượng như lưỡi đao chém vút vào người rồi từ thế chém đôi sang thế đâm vào nhũ trung huyết của Tôn Nhật. Tuy y thi triển chiêu đao bằng tay song ý đao lộ hẳn ra khiến cho Tôn Nhật nhận biết đó chính là chiêu Vô Trung Sinh Hữu trong Vô Hình đao pháp của ông ta. Đối phương ra đòn lạnh chuẩn khiến cho Tôn Nhật trong nhất thời phải lùi lại để tránh né.

- Với một chiêu đao dữ dằn như thế Tôn lão trang chủ hóa giải bằng cách nào?

Vô Hình Đao Tôn Nhật lặng thinh không trả lời vì ông ta cũng không biết cách giải chiêu. Đầu có khi nào ông ta lại nghĩ tới cách phải hóa giải chính chiêu thức của mình. Ông ta chưa kịp nói gì Từ Cước Lê Hùng lên tiếng trước:

- Tôn huynh... Lỗi này là lỗi của thằng Tôn Hòa chứ đâu phải lỗi của người khác. Nó thi triển sát thủ định giết người mà không giết được thời phải lãnh cái chết. Đó là tại nó kém tài và nhất là tại lỗi của huynh đã không giáo huấn con cháu một cách nghiêm minh...

Lê Hùng là một kẻ trực tính, công bằng và nghiêm minh. Sai ông ta nói sai, phải ông ta nói phải, xấu ông ta nói xấu và tốt ông ta nói tốt mà không hề chiều lụy bất cứ ai để uốn cong cái lưỡi của mình. Tôn Nhật hiểu tính tình của bạn cho nên nhìn nhận lời nói của Lê Hùng đúng. Do đó ông ta cười lảng

sang chuyện khác:

- Được rồi...Lão phu bỏ qua cái chết của thằng Tôn Hòa. Còn tức hạ giải thích thế nào về cái chết của Hắc Giang Quyền Lâm Quốc Tuấn và Đỗ Đình Can?

Kẻ cầm sổ giang hồ nhếch môi cười:

- Tại hạ hằng nghe Lâm trang chủ đức danh quyền thủ của miệt Hắc Giang song tiếc thay lại không có hân hạnh gặp mặt ông ta. Phần Đỗ Đình Can thật tại hạ không biết ông ta là ai...

Vô Hình Dao Tôn Nhật quay nhìn Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa và Từ Cước Lê Hùng. Ba người đều lộ vẻ kinh nghi khi nghe lời tiết lộ của kẻ cầm sổ giang hồ. Lát sau Hồ Vũ Hoa lên tiếng:

- Tức hạ khẳng định chưa hề gặp mặt Lâm Quốc Tuấn và Đỗ Đình Can?

Kẻ cầm sổ giang hồ nghiêm giọng thốt:

- Nếu đã có gan giết họ tại hạ sợ gì mà không dám nhận. Dựa vào chứng cứ gì mà chư vị nói tại hạ giết họ. Chư vị có mặt lúc họ bị giết?

Ba đại cao thủ lâm thinh không trả lời. Thập lâu Từ Cước Lê Hùng thông thả lên tiếng:

- Tuy lão phu không có mặt lúc họ bị giết song xem xét vết thương thời lão phu có thể nói đó là kiệt tác của tức hạ. Vết thương nhỏ, gọn và sâu dường như do thứ kình lực vô hình đâm chứ không phải do vũ khí...

Kẻ cầm sổ giang hồ lẩm bẩm:

- Ai là kiếm thủ trong giang hồ có thể thi triển chiêu kiếm giết người tương tự như mình...

Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ đột nhiên lên tiếng xen vào câu chuyện:

- Xin phép ba vị trang chủ cho Đoàn tôi được xen vào câu chuyện. Theo thiên ý của tôi việc này chắc có nhiều uẩn khúc bên trong bởi vì gần hai tháng trước đây y đã bị đoàn do thám bắt giữ ở Đông Triều. Chuyện này không những tôi mà Hạ huynh cũng có can dự vào...

Hạ Long Khách từ từ thuật chuyện y với Đoàn Chí Hạ và kẻ cầm sổ giang hồ đụng chạm với đoàn do thám ở Đông Triều. Nghịch Cước Lê Hào cũng phụ họa:

- Gia phụ... Y không phải là kẻ giết người bởi vì hơn nửa tháng trước đây hải nhi đã gặp y trong Thành Ngoại ở Hoa Lư...

Hồ Vũ Hoa, Tôn Nhật và Lê Hùng im lìm suy nghĩ. Hướng về kẻ cầm sổ giang hồ Lê Hào cười nói:

- Nếu tôi đoán không lầm trong thời gian huynh bị cầm tù tại tổng đàn do thám thời một kẻ nào đó đã giả dạng huynh đi giết người. Giả mạo huynh đi giết người một cách bừa bãi kẻ giả mạo phải có dụng ý sâu xa và thâm độc. Hẳn muốn làm nhơ danh hiệp nghĩa của huynh đài đồng thời biến huynh thành kẻ thù của giới giang hồ trong nước. Tuy không biết hẳn là ai song tôi đoán chắc phải có lý do quan trọng và đặc biệt lắm mới khiến cho hân giả dạng huynh đài...

Từ Cước Lê Hùng nói:

- Hào nhi nói như thế cũng nhằm lý nhưng còn có chỗ chưa thông lắm. Giả mạo hình dáng, tướng mạo thôi dễ nhưng làm sao kẻ giả mạo có thể bắt chước thế huynh đài về thuật xử kiếm...

- Thừa phụ thân trường hợp này lại khác vì huynh đài đây kiếm thuật có mỗi một chiêu cho nên rất dễ bắt chước. Dĩ nhiên kẻ giả mạo phải là một kiếm thủ nổi tiếng, có kiếm thuật cao siêu nên mới hạ sát Lâm bá phụ bằng một chiêu kiếm. Hải nhi xin hỏi phụ thân về bản lĩnh của Lâm bá phụ?

Lê Hùng thở dài nói nhỏ:

- Lâm bá phụ bản lĩnh hơn ta bội phần. Đánh bại ông ta không có mấy người huống hồ gì hạ sát bằng một chiêu kiếm. Nếu đúng như lời hải nhi nói thời kẻ giả mạo phải có bản lĩnh cao thâm vô lường...

Lê Hào cười cười:

- Hải nhi không biết bản lĩnh của hân cao tới bậc nào song phải nói kiếm thuật của hân không sút người thực chút nào. Thực và giả giống nhau nên rắc rối lắm bởi vì chúng ta khó lòng phân biệt được ai là người thật ai là kẻ giả mạo...

Nghe tới đó Hồ Vũ Hoa chợt lên tiếng:

- Tức hạ còn giữ tín vật mà tức hạ cho ta xem khi gặp nhau tại Hồ gia trang...

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu:

- Tại hạ đã giao tín vật đó cho Hồ phu nhân giữ gìn vì sợ bị đoàn do thám tước đoạt...

Hồ Vũ Hoa cau mày chưa kịp nói gì hết kẻ cầm sổ giang hồ tiếp liền:

- Trong lúc Hồ gia trang bị thiêu hủy tại hạ may mắn cứu được Hồ phu nhân và cháu Phong rồi họ bắt đắ dĩ phải theo tại hạ lưu lạc giang hồ cho tới khi bị bắt giải về tông đàn do thám ở Hoa Lư ...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa lộ vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng khi nghe tin này. Mấy tháng nay ông ta xuôi ngược giang hồ tìm kiếm tông tích con cháu của mình. Nay tình cờ được biết con dâu và cháu nội còn sống ông ta rất vui mừng.

- Thừa Hồ lão trang chủ... Hồ phu nhân và cháu Phong tuy tính mạng không bị nguy hiểm nhưng rất cực khổ vì bị cầm tù tại tông đàn do thám..

Hồ Vũ Hoa ôm quyền thi lễ cùng với giọng nói ân cần và lễ độ vang lên:

- Lão phu thành thực cảm ơn về nghĩa cử của túc hạ .Chuyện hiểu lầm giữa chúng ta xin túc hạ bỏ qua...

Kẻ cầm sổ giang hồ cũng ôm quyền trả lễ:

- Hồ lão trang chủ nói quá lời. Tại hạ chỉ làm bốn phận của một vũ sĩ giang hồ...

Hướng về phía Vô Hình Đạo Tôn Nhật và Từ Cước Lê Hùng y cao giọng tiếp:

- Tại hạ biết nhị vị hằng quan tâm về cái chết của tiên đế và nóng lòng muốn biết ai là thủ phạm hành thích tiên đế. Tại hạ cùng với Lê huynh không ngại gian nguy vào tận tử ngục Hoa Lư để truy nguyên bí ẩn về lời trời trần của Đỗ Hậu. Thật không uống công vì tình cờ tại hạ đã tìm ra bí ẩn trong lời trời trần của Đỗ Hậu. Chư vị hãy xem đây...

Kẻ cầm sổ giang hồ trao cho Lê Hào thanh nan giường bằng tre y đang cầm trong tay rồi cười nói :

- Trên thanh nan giường này có khắc ba chữ " Lê...Thập...Đạo..." Huynh quan sát kỹ sẽ thấy...

Chăm chú nhìn hồi lâu Lê Hào buột miệng la lớn:

- Đúng rồi. Ba chữ Lê...Thập...Đạo... khắc nhỏ lắm nếu trong bóng tối mù mù như ở trong phòng giam thời không ai nhận ra được...

Không dẫn được tính hiếu kỳ Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ, Hạ Long Khách, Hồ Vũ Hoa, Tôn Nhật và Lê Hùng bước tới xem xét. Mọi người đều thấy trên chiếc nan giường bằng tre có khắc ba chữ " Lê...Thập... Đạo..." Nét chữ rất vụng về, thô sơ dường như kẻ nào đã viết trong lúc hối hả và thần trí không được bình thường.

- Ai là người đã viết ba chữ này?

Không một ai lên tiếng trả lời câu hỏi của kẻ cầm sổ giang hồ. Thật lâu Nghịch Cước Lê Hào hắng giọng:

- Nếu tôi đoán không lầm Đỗ Thích chính là người đã viết ra ba chữ này. Là kẻ lãnh lệnh giết chết tiên đế do đó hẳn phải biết chính phạm là ai. Có lẽ trước khi chết hẳn đã ăn năn xám hối tội lỗi nên mới viết lên ba chữ nhằm ý định tố cáo thủ phạm. Trong lúc giả làm lính canh tôi dò la được biết là sau khi đâm chết tiên đế Đỗ Thích bị đầu độc chết trong ngục Hoa Lư chứ không bị giết chết như lời của triều đình thông báo. Có lẽ biết mình bị đầu độc vì vậy Đỗ Thích mới cố gắng viết ba chữ để tố cáo thủ phạm. Tuy nhiên trong lúc bán loạn tinh thần hẳn mới viết ba chữ mơ hồ không đầu không đuôi. Nếu Lê Thập Đạo là tên của một người thời ai là người trong nhóm quan đại thần có tên là Lê Thập Đạo...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa nói nhỏ:

- Quan đại thần tại Hoa Lư thời lão phu biết hết song không hề nghe ai nói tới tên Lê Thập Đạo...

Mọi người làm thinh vì không một ai trong nhất thời có thể nghĩ ra Lê Thập Đạo là ai. Riêng kẻ cầm sổ giang hồ biết có một người may ra mới giải đáp được vấn đề hóc búa này song không hiểu vì lý do gì y lại không nói ra.

Giọng nói của Lê Hào chợt vang lên trong bầu không khí im lặng:

- Hồ bá phụ... Bá phụ có nghĩ tới chuyện hiện thời có tới hai kẻ cầm sổ giang hồ...

Hồ Vũ Hoa gạt gù cười. Lê Hùng cũng phụ họa:

- Hào nhi nói có lý lắm.Con hãy nói ra ý kiến của con cho mọi người nghe...

Lê Hùng biết con trai của mình lắm. Tuy tính tình nghịch ngợm và rần rứt nhưng Lê Hào lại là đứa trẻ thông minh và khôn ngoan.

- Hiện thời có tới hai kẻ cầm sổ giang hồ giống nhau không những về hình dáng, tướng mạo mà vũ thuật cũng có nhiều điểm tương đồng do đó ta khó lòng nhận biết ai giả ai thật. Tuy nhiên ta biết một điều là kẻ giả mạo phải là một kiếm thủ lỗi lạc, tôi luyện được thuật xử kiếm cao siêu vô lường do đó

mới giết được Lâm bá phụ. Không những kiếm thuật cao siêu người này còn thông thạo cả thuật hóa trang nữa...

Sáu người đều nhìn nhận Lê Hào nói đúng. Kẻ giả mạo phải là kiếm thủ lỗi lạc và thông thạo thuật hóa trang. Vũ sĩ nào trong giới giang hồ Đại Việt có đủ hai điều kiện này. Bảy người nặn óc suy nghĩ. Giọng nói của Lê Hào vang đều đều:

- Kiếm thủ của giới giang hồ nước ta nhiều lắm nhưng nổi tiếng nhất là Hồ bá phụ ...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa nói nhanh:

- Hiền đệ nói đúng song ta không thể nào giết được Lâm bá phụ của cháu bằng một chiêu kiếm...

Lê Hào gật đầu cười tiếp:

- Nói tới thuật hóa trang ta không thể quên tên Bách Diện Thư Sinh. Chỉ có một điều không phù hợp là tuy thông thạo thuật hóa trang Bách Diện Thư Sinh lại không rành về kiếm thuật...

Trầm ngâm suy nghĩ giây lát Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa lên tiếng nói với Tôn Nhật và Lê Hùng:

- Cứu người là chuyện cấp bách cho nên tôi phải đi Hoa Lư ngay...

Vô Hình Dao Tôn Nhật cười đỡ lời:

- Tôi theo huynh tới Hoa Lư...

Hồ Vũ Hoa lắc đầu:

- Tôi cần Tôn huynh ngược ra bắc thông báo cho đồng đạo giang hồ biết rõ về cái chết của tiên đế đồng thời mời họ đúng ngày mùng năm tháng giêng tới Tản Viên sơn hội họp. Phần Lê huynh hãy xuôi nam mời các gia trang, bang hội ở miền nam tới Tản Viên tham dự đại hội giang hồ...

Kẻ cầm sổ giang hồ nói nhỏ :

- Hồ lão trang chủ định tới Hoa Lư giải cứu cho Hồ phu nhân?

Hồ Vũ Hoa chưa kịp trả lời y tiếp nhanh:

- Tại hạ bị thương nặng nên cần phải kiếm

chỗ chữa trị do đó không thể nào phụ giúp được...

Hồ Vũ Hoa ân cần vỗ vai kẻ cầm sổ giang hồ:

- Túc hạ đã làm xong bốn phận của mình rồi...

Hạ Long Khách cười lớn:

- Hồ lão trang chủ... Tôi với Đoàn huynh có trăm thủ hạ tinh thông võ nghệ và can đảm. Nếu lão trang chủ không chê...

Cười sang sảng vị lão trang chủ họ Hồ nói với Hạ Long Khách và Đoàn Chí Hạ:

- Lão phu hân hạnh mời nhị vị một tiệc rượu trước khi chúng ta đồng hành tới Hoa Lư...

Đoàn Chí Hạ quay qua hỏi kẻ cầm sổ giang hồ:

- Huynh đài tính đi đâu?

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu cười:

- Tôi kiếm chỗ nào kín đáo và yên tĩnh để chữa trị thương thế xong sẽ trở lại Hoa Lư...

Bảy người chia tay. Tôn Nhật ngược đường lên mạn bắc còn Lê Hùng và Lê Hào xuôi nam. Đoàn Chí Hạ cùng với Hồ Vũ Hoa và Hạ Long Khách trở lại Hoa Lư. Đứng im suy nghĩ giây lát kẻ cầm sổ giang hồ tìm đường đi về hướng huyện Lê Gia .

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Thật Giả Không Ai Lường

Trời vào độ cuối thu. Con gió lất lay hàng cây bàng. Nắng hanh vàng vọt dọi xuống khoảng sân rộng. Đứng bên cửa sổ Hồ phu nhân nhìn đắm đắm khung trời xanh cao đùn chút mây trắng rồi chợt buông tiếng thở dài hắt hiu.

Đời sống tù tội của mẹ con nàng trở nên dễ chịu hơn. Trước kia bị giam trong nhà đá chật hẹp, bẩn thỉu và hôi hám thời bấy giờ mẹ con nàng được sống ung dung và nhàn hạ trong một gian nhà khang trang và sạch sẽ. Com nước, y phục có người lo lắng. Nàng chỉ thiếu có tự do. Đó là thứ mà mẹ con nàng cần hơn hết. Tuy nhiên nàng cảm chịu số phận hẩm hiu của mình mà không than van trách móc. Nàng kiên nhẫn chờ đợi kẻ cầm sổ giang hồ trở lại giải thoát mẹ con nàng ra khỏi chốn lao lung. Nàng biết kẻ cầm sổ giang hồ không phải là kẻ thất hứa. Một vũ sĩ giang hồ như y không phải là kẻ tham sống sợ chết, bỏ rơi đồng bạn hoặc người quen. Kẻ cầm sổ giang hồ vắng mặt hơn tháng rồi kể từ lần cuối cùng y bị mời lên tổng đàn do thám để thẩm cung. Y hứa sẽ trở lại song y lại mất tăm dạng. Nàng không trách móc vì y đã thất hứa mà nàng lại lo âu cho tính mạng của ân nhân. Phải có chuyện gì quan trọng lắm xảy ra mới khiến y không trở lại. Chả lẽ y đã chết? Hồ phu nhân lắc đầu không dám nghĩ tới điều đó. Hay y bị cầm tù? Nàng đau lòng khi nghĩ tới điều này. Nàng đơn độc. Nàng cần có y bên cạnh để trò chuyện, hỏi han, bàn bạc dù chỉ bàn bạc về vụ án tiền đề mà hai người đã bàn ra tán vào, luận trước tính sau hơn mấy tháng nay rồi. Nàng cần có y bên cạnh để thỉnh thoảng gọi hai tiếng "tôn ông". Hồ phu nhân lại nghĩ lan man. Nàng tự hỏi về đức phu quân của nàng. Y còn sống hay đã chết? Nếu còn sống y đang ở đâu và làm gì? Y có biết mẹ con nàng đang ở tù không? Y có biết nàng đã qua hai lần chết hụt, chịu đựng gian truân, khổ sở, nắng mưa, sương gió lận lộn tìm kiếm, nghe ngóng tin tức. Cũng vì y mà nàng phải cắn răng chịu đựng nhục nhã. May mà nàng có được vị ân nhân giàu lòng nghĩa hiệp tận tình giúp đỡ nếu không nàng đã bị thất tiết và xấu hổ khi gặp lại chồng; người mà nàng kính trọng nhiều hơn yêu thương bởi vì giữa hai người có quá nhiều cách biệt về tuổi tác, tâm tính và sở thích. Giữa nàng với chồng có một khoảng cách tạo ra từ sự thiếu cảm thông hiểu biết, thương yêu và đắm đuối của vợ chồng. Sở dĩ nàng ưng thuận về làm dâu Hồ gia trang vì dường như nàng không còn một chọn lựa nào tốt đẹp hơn là lấy chồng. Nhà nghèo lại đông con nên cha mẹ nàng gả nàng cho Hồ Nguyên để nàng có thể nương nhờ tâm thân dù họ Hồ lớn hơn nàng mười mấy tuổi. Nàng chấp nhận chuyện tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ vì xã hội đã như thế. Về làm dâu Hồ gia trang nàng sống một đời an bình lặng lẽ, cố gắng làm tròn bốn phận làm dâu, làm vợ và làm mẹ. Đôi lần nàng tự hỏi hạnh phúc là gì? Nếu hạnh phúc của một người đàn bà là lấy chồng, sinh con, lo chuyện tề gia nội trợ thời nàng và bất cứ người đàn bà nào trên thế gian này cũng đều có hạnh phúc. Tuy nhiên nàng biết mình không có hạnh phúc. Đúng hơn nàng có hạnh phúc song không đủ. Nàng thiếu hạnh phúc. Nàng chỉ khám phá ra điều đó sau khi lưu lạc giang hồ và nhất là cách cư xử của kẻ cầm sổ giang hồ đối với nàng. Ngày xưa đức phu quân không bao giờ hỏi ý kiến của nàng về bất cứ điều gì ngay cả trong việc giáo dục con cái. Nàng là vợ, là mẹ nhưng không được quyền quyết định. Nàng nhận thấy vị ân nhân khả kính đối đãi với nàng ngang hàng, đồng đẳng như đối với một người bạn thân thiết. Y hỏi ý kiến của nàng vì nhiều chuyện y tự thú nhận là ngu dốt hoặc không biết. Y cho nàng có quyền phát biểu, trình bày và làm theo ý kiến của nàng. Y biến nàng thành một kẻ quan trọng và được quyền quyết định...

Hồ phu nhân quay nhìn đứa con trai yêu dấu đang ngồi luyện nội lực. Nó không có bạn bè, người quen đồng trang lứa, lại không có tự do đi lại nên chỉ còn cách tự mình luyện võ. Ngồi im luyện nội lực chán nó đứng lên luyện kiếm. Hồ phu nhân mỉm cười thích thú khi nghĩ tới lúc trở lại kẻ cầm sổ giang hồ chắc sẽ ngạc nhiên khi thấy Hồ Phong thi triển kiếm thuật giết ruồi. Cũng như nàng Hồ Phong rất háo hức chờ đợi kẻ cầm sổ giang hồ trở lại.

- Mẹ... Chừng nào thúc thúc trở lại hả mẹ...?

Hồ Phong đứng lên trong lúc hỏi câu trên. Hồ phu nhân lắc đầu thở dài. Giọng nói của nàng như sũng nước mắt:

- Mẹ không biết... Thúc thúc không có nói lời nào trước khi đi xa...

Hồ phu nhân ngừng nói. Có tiếng cửa mở rồi một người bước vào. Hồ phu nhân bật kêu mừng rỡ:

- Tôn ông... Tôi chờ tôn ông gần hụt hơ ...

Hồ Phong la lớn:

- Thúc thúc... Thúc thúc... Cháu rút kiếm cho thúc thúc xem thử...

Đưa tay vuốt tóc Hồ Phong kẻ cầm sổ giang hồ cười nói:

- Ta cũng muốn xem cháu trở tài lắm nhưng ta có nhiều chuyện quan trọng cần bàn với mẹ cháu...

Không màng tới nét mặt tiu nghỉu của thằng bé y quay qua hỏi Hồ phu nhân:

- Phu nhân vẫn bình an?

Giọng nói của vị phu nhân họ Hồ vang lên nửa như hờn dỗi nửa như trách móc:

- Cám ơn...T ôi vẫn bình an thưa tôn ông... Tôi tưởng tôn ông không bao giờ trở lại...

Hồ phu nhân thoáng thấy ánh mắt của kẻ cầm sổ giang hồ hiện lên nét khác lạ mà trong lúc vui mừng nàng không có đủ thời giờ để nhận biết. Kẻ cầm sổ giang hồ im lặng không nói. Thái độ của y không được tự nhiên và bình thường. Hồ phu nhân cũng thấy nên ân cần hỏi:

- Tôn ông có chuyện gì lo nghĩ?

Kẻ cầm sổ giang hồ nói:

- Không... Ta... Ta... Tôi có chuyện cần bàn với phu nhân ...

Tuy hơi lạ lẫm về cách xưng hô của kẻ cầm sổ giang hồ nhưng Hồ phu nhân vẫn tươi cười lên tiếng:

- Mời tôn ông cho nghe ...

Kẻ cầm sổ giang hồ bước tới đứng cạnh Hồ phu nhân nơi cửa sổ. Không hiểu vô tình hay cố ý mà y lại đứng sát vào người của nàng. Tuy hơi ngạc nhiên nhưng nàng im lặng không lùi xa ra. Nàng không muốn làm phiền lòng và lại nàng nghĩ vị ân nhân khả kính của nàng sở dĩ có thái độ như thế chắc tại vì y cách xa nàng thời gian nên mới có cử chỉ thân mật. Kẻ cầm sổ giang hồ đột nhiên nắm lấy bàn tay của Hồ phu nhân bóp nhẹ nhàng và nàng cũng dễ yên không rút tay lại.

- Phu nhân... Ta... Tôi...

Kẻ cầm sổ giang hồ nhẹ đặt bàn tay lên vai Hồ phu nhân. Nhìn vào mắt của người đối diện nàng hiểu vị ân nhân muốn gì. Tuy nhiên dù có nhiều cảm tình với ân nhân nàng cũng không thể làm chuyện đó.

- Tôn ông... Đừng... Tôi van tôn ông...

Hồ phu nhân nói nhỏ nhỏ. Kẻ cầm sổ giang hồ mỉm cười. Hồ phu nhân rung mình nhắm mắt lại. Ánh mắt của kẻ cầm sổ giang hồ tương tự như ánh mắt của gã nhân viên do thám ở Đông Triều cách đây mấy tháng. Nàng sợ hãi và gòm nhóm khi liên tưởng tới ánh mắt thêm muốn xác thịt đó.

- Phu nhân... ta... tôi...

Hồ phu nhân nhẹ gỡ bàn tay của kẻ cầm sổ giang hồ đang đặt trên vai nàng. Hơi lùi lại một chút nàng nghiêm giọng:

- Tôn ông... Tôn ông nên nhớ mình là một vũ sĩ giang hồ chân chính... Tôi van tôn ông đừng hủy hoại những cảm nghĩ đẹp của tôi về tôn ông..

Kẻ cầm sổ giang hồ mỉm cười. Đạp bộ bước dài y thi triển một chiêu cầm nã thủ. Cánh tay rắn chắc của y vòng ngang hông Hồ phu nhân và kéo nàng sát vào người của y.

- Tôn ông làm ơn buông tôi ra... Tôn ông làm ơn thả tôi ra... Tôi van tôn ông đừng làm như vậy...

Hồ phu nhân nói bằng giọng van lơn và cầu khẩn. Kẻ cầm sổ giang hồ bật lên tiếng cười ngắn:

- Phu nhân đẹp lắm... đẹp lắm... quyến rũ lắm... Ta... tôi muốn...

Hồ phu nhân sợ sệt hơn là mừng vui khi được vị ân nhân khả kính của nàng khen tặng. Nàng biết kẻ cầm sổ giang hồ muốn điều gì.

Đang ngồi co ro trong góc phòng Hồ Phong chợt đứng dậy khi nghe giọng cười khà ồ của kẻ cầm sổ giang hồ. Nó nhớ tới giọng cười của tên do thám đã bại tai mình ở Đông Triều. Bước từng bước chậm chậm tới đứng đối diện với kẻ cầm sổ giang hồ nó gằn giọng:

- Thúc thúc buông mẹ tôi ra ...

Tay vẫn ôm ngang hông Hồ phu nhân kẻ cầm sổ giang hồ cười hực:

- Nhãi con... Nếu muốn sống nguoi hãy tới góc phòng đằng kia ngồi im bằng không ta vắn cổ nguoi...

Ánh mắt của Hồ Phong chợt sáng lên vẻ dị kỳ tương tự như ánh mắt của con chó sói khi bị con gấu to lớn và hung dữ dồn vào bước đường cùn.

- Thúc thúc mà ăn hiếp mẹ tôi tôi sẽ đâm chết thúc thúc đấy...

Hồ phu nhân la trong tiếng khóc:

- Phong nhi đừng... Con không được phép giết ân nhân. Đây là chuyện của mẹ với ân nhân...

Không màng tới lời nói của mẹ mình Hồ Phong cao giọng:

- Thúc thúc buông mẹ tôi ra nếu không tôi sẽ đâm thúc thúc...

- Nghịch tử nguoi dám hôn với ta à...

Xô nhẹ Hồ phu nhân kẻ cầm sổ giang hồ khoa chân bước tới cùng với cánh tay hữu bung ra. Bóp... Lăn một cái tát nháng lửa Hồ Phong lao đảo lùi lại. Má của nó đỏ au và khoe miệng rỉ máu tươi. Không nói lời nào nó đạp bộ một bước. Bàn tay của đứa bé lên tám đột ngột hất ngược về sau vai ngay chỗ chuôi kiếm lộ lên. Rẹt... Âm thanh giết người nổi lên nghe nhưc buốt thịt da. Âm thanh vừa bật lên mũi kiếm nhọn hoắt đã chập chòn nơi yết hầu của kẻ cầm sổ giang hồ. Tay kiếm lừng danh hoàn toàn không nghĩ Hồ Phong sẽ xuất thủ cũng như một thằng bé lên tám tuổi lại tới luyện được thuật xử kiếm thần tốc cực độ. Không còn cách nào hơn y tức tốc trần người tránh né để cho mũi kiếm đâm vào ngực thay vì ngay yết hầu. Bụt... Mũi kiếm của Hồ Phong đâm vào ngực y sâu hơn nửa tấc.

- Nghịch tử... Ta giết nguoi...

Tiếng kêu của Hồ phu nhân vang lên thảm thiết:

- Tôn ông đừng... Tôi van tôn ông... Tôn ông muốn gì cũng được nhưng tôi xin tôn ông đừng giết con tôi...

Cánh tay áo rộng của kẻ cầm sổ giang hồ bung ra trong một thế cầm nã thủ chộp vào gáy của Hồ Phong đoạn giờ lên cao. Bàn tay cứng hơn sắt tôi của y từ từ xiết lại khiến cho thằng bé thở khò khè và mặt tái xanh vì bị nghẹt thở.

- Tôn ông... Tôn ông muốn tôi làm gì tôi cũng làm nhưng tôi xin tôn ông...

Kẻ cầm sổ giang hồ mỉm cười:

- Phu nhân đẹp lắm... Trên đời này không gì thú vị bằng thưởng thức những đường cong nét lượn của mỹ nhân. Phu nhân hiểu ý của ta...

Hồ phu nhân gật đầu. Hàm răng của nàng cắn vào làn môi son đến gần rướm máu. Hai bàn tay của nàng run run nhẹ tháo từng nút áo. Kẻ cầm sổ giang hồ mỉm cười nhìn nàng đắm đắm. Hồ phu nhân nhắm mắt lại vì nàng không muốn thấy nhất là không dám nhìn vào khuôn mặt nham nhở và thô bỉ cũng như ánh mắt thèm thuồng xác thịt của kẻ cầm sổ giang hồ. Chiếc áo lót rơi xuống. Kẻ cầm sổ giang hồ cười hà hà:

- Ôi chà... Đẹp... Đẹp lắm... Nửa đi... Nửa đi phu nhân...

Dứt câu y buông tay ra và Hồ Phong rơi xuống sàn đá nằm im không cựa cựa. Cuối cùng chiếc quần lụa rơi xuống và vị phu nhân họ Hồ hoàn toàn không còn một mảnh vải che thân. Qua màn lệ mỏng nàng trông thấy ánh mắt hùng hực lửa dục, lửa đam mê của vị ân nhân khả kính đang soi mói, đang vờn, đang chiếu rọi lên từng phần cơ thể của mình.

- Hà... hà... hà... Ta đồ mồ hôi và máu cứu mạng cho phu nhân ngấm ra không uống chút nào. Nếu để phu nhân chết thì làm sao ta có được những giây phút quý báu này... Lại đây... Phu nhân lại gần ta chút nữa để ta có dịp nhìn tận tường vưu vật của trời ban ...

Cúi gầm mặt xuống sàn đá Hồ phu nhân bước từng bước chậm chạp tới gần kẻ cầm sổ giang hồ. Nàng có cảm nghĩ mình đang đi trên lửa, trên từng mũi gai nhọn đang đâm vào trái tim đang nứt vỡ của mình.

- Hà... hà... hà... Phu nhân đẹp lắm... đẹp lắm...

Hồ phu nhân rung mình nổi gai ốc cùng với hai đầu gối run lên khi bàn tay của kẻ cầm sổ giang hồ chạm vào da thịt nàng. Hai hàng nước mắt từ từ ứa ra nhiều hơn và bắt đầu chảy thành dòng; nàng cắn răng không kêu thành tiếng bởi vì nàng không còn vị ân nhân nào để cầu xin cứu giúp. Nàng bật khóc trong trí não khi kẻ cầm sổ giang hồ hành hạ xác thân nàng.

Đợi cho tiếng chân của kẻ cầm sổ giang hồ mất hẳn Hồ phu nhân mới chống tay xuống sàn đá gượng ngồi dậy. Nàng nghe thân thể rã rời. Dường như nỗi đau tinh thần khiến cho nàng mất hết sức lực. Vắn lại mái tóc, mặc lại y phục xong nàng bước tới chỗ Hồ Phong nằm.

- Phong nhi... Phong nhi...

Thằng bé mở mắt. Đôi mắt tròn to của nó long lanh ngấn lệ.

- Mẹ... mẹ... Thúc thúc đi rồi hả mẹ?

Hồ phu nhân gật đầu. Dường như nàng không còn đủ sức để trả lời.

- Mẹ... mẹ... Thúc thúc đánh con đau lắm...

Hồ phu nhân khóc không thành tiếng. Chỉ có nước mắt ứa ra làm cảnh vật trong phòng mờ đi. Nàng không biết làm gì hơn là ôm chặt đứa con yêu quý vào lòng.

- Mẹ... mẹ... Thúc thúc ăn hiếp mẹ phải không mẹ...

Chầm chậm gật đầu Hồ phu nhân nghẹn ngào nói với con trai:

- Mẹ dặn con đừng nói cho bất cứ ai biết về chuyện thúc thúc đã ăn hiếp mẹ... Con nhớ không... Con đừng nói cho bất cứ ai biết nghe chưa...

Hồ Phong gật đầu. Đưa tay xoa má con nàng nghiêm giọng:

- Con hứa với mẹ nghe ...

Hồ Phong gật đầu lần nữa. Hồ phu nhân cong ngón tay trở ra và Hồ Phong cũng làm như vậy. Hai ngón tay xiết chặt lấy nhau như là một lời hứa đồng thời tượng trưng cho một chia xẻ và an ủi của hai người cùng chung hoạn nạn. Ôm con vào lòng Hồ phu nhân chột thờ dài hắt hiu. Nàng cảm thấy lòng mình rã rời trống vắng. Nàng buồn rầu và khổ đau nhiều hơn là xấu hổ khi bị kẻ cầm sổ giang hồ cưỡng hiếp. Y là ân nhân cứu mạng mẹ con nàng do đó nếu y muốn nàng sẵn sàng hiến dâng thân xác của mình để đền đáp lại công ơn hai lần cứu mạng. Tuy nhiên y lại dùng vũ lực cưỡng bức nàng. Điều này khiến cho nàng đau lòng vì tất cả ấn tượng đẹp đẽ, những cảm nghĩ tốt về y bỗng chốc tan biến một cách dễ dàng và nhanh chóng. Nàng cảm thấy như bị mất đi một cái gì quý báu mà nàng đã nâng niu gìn giữ từ bấy lâu nay.

Hồ phu nhân chợt lùi lại còn Hồ Phong đặt tay vào chuôi kiếm khi nghe có tiếng bước chân ngoài hành lang. Cánh cửa hé mở rồi một người bước vào.

- Phu thân... phụ thân...

Hồ Phong reo lớn. Hồ phu nhân sững sờ không nói được lời nào. Nàng nhìn đắm đắm người đàn ông đang đứng trước mặt mình. Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên. Đức phu quân của nàng đến hơi chậm.

- Phu quân...

Hồ phu nhân chỉ kêu được hai tiếng ngắn gọn. Nàng không tỏ vẻ vui mừng khi gặp lại chồng sau thời gian xa cách.

- Phu nhân...

Ngừng lại giây lát Hồ Nguyên nói nhỏ:

- Ta biết phu nhân và con gian khổ nhiều lắm cho nên ta sẽ đưa phu nhân và Phong nhi ra khỏi chốn này...

Thu dọn hành lý thật nhanh Hồ phu nhân lẳng lặng theo chồng ra khỏi phòng giam. Nàng muốn đi thật xa không bao giờ trở lại nơi chốn đã gây cho nàng nhiều khổ lụy. Trời chấp choạng tối. Quanh co hồi lâu ba người dừng trước cỗ xe ngựa đậu dưới gốc cây cổ thụ rườm rà. Lên xe, thúc ngựa chạy chậm chậm Hồ Nguyên nói nhỏ:

- Phu nhân và con hãy ngủ vì ta sẽ đi suốt đêm nay ...

Tuy có nhiều điều muốn nói, muốn hỏi song Hồ phu nhân im lặng nằm cố gắng dỗ giấc ngủ. Nàng đã quen nghe lời chồng từ lâu lắm rồi. Tiếng người nói chuyện loáng thoáng đánh thức nàng dậy. Xô cửa nàng thấy cỗ xe ngựa đang đậu trong sân một ngôi nhà khang trang rộng rãi có hàng rào bao quanh. Diu vỵ xuống xe xong Hồ Nguyên khẽ nói:

- Chúng ta tạm nương náu ở đây thời gian chờ khi nào yên ổn sẽ trở lại Hồ gia trang...

- Đây là đầu thừa phu quân...

- Vùng này thuộc phủ Thiên Quan cách Hoa Lư chừng vài mươi dặm...

Nghỉ ngơi cho tới chiều Hồ phu nhân mới có dịp thuật lại cho đức phu quân của mình nghe về những ngày lưu lạc giang hồ. Nàng kể hết cho chồng nghe đầu đuôi ngoại trừ chuyện bị kẻ cầm sổ giang hồ cưỡng hiếp. Không hiểu sao nàng lại muốn giấu giếm chuyện đó với chồng.

Nghe xong Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên cười hỏi:

- Có thể thôi hả phu nhân...

Hồ phu nhân cúi mặt nói nhỏ:

- Chỉ có thể thôi thừa phu quân...

Hồ Nguyên im lìm giây lát mới thông thả lên tiếng:

- Cái chết của tiên đế đã, đang và sẽ dẫn tới nhiều diễn biến phức tạp và vô cùng quan trọng. Đó là chuyện ta hằng quan tâm và đang nỗ lực điều tra. Phu nhân tạm ở đây với Phong nhi vì ta sẽ trở lại Hoa Lư...

Hồ phu nhân không nói gì hết. Mấy tháng nay nàng đã quen sống một mình với con.

- Trong quãng thời gian lưu lạc phu nhân có nghe biết về tông tích của gia phụ?

Thông thả lắc đầu Hồ phu nhân lên tiếng:

- Thiếp có đem việc này ra hỏi kẻ cầm sổ giang hồ thời y nói cha vẫn còn sống. Y nói với một thân vũ thuật siêu quần như vậy không thể chết một cách dễ dàng. Nếu người chưa lộ diện giang hồ chắc phải có lý do quan trọng và đặc biệt...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên cười cười:

- Phu nhân mới lưu lạc giang hồ thời gian ngắn mà ngẫm ra thông thạo nhiều chuyện lắm...

Hồ phu nhân cũng cười nói:

- Người xưa nói đi một đường học một sàng khôn. Tiệp thiếp còn học võ nữa. Kẻ cầm sổ giang hồ còn dạy tôi luyện nội công...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên quay nhìn ra cửa sổ cho nên Hồ phu nhân không thấy được nét hần học và giận dữ hiện ra trên khuôn mặt của chồng.

- Không những dạy cho tiện thiếp luyện nội công y còn truyền thụ kiếm thuật cho Phong nhi. Y bảo nếu chịu khó luyện tập Phong nhi sẽ trở thành một kiếm thủ lừng danh...

- Ta biết chuyện đó...

Tuy Hồ Nguyên lắm bầm mấy chữ trên nhưng Hồ phu nhân lại nghe được. Hơi ngạc nhiên nàng vội lên tiếng hỏi:

- Làm sao phu quân biết Phong nhi học được thứ kiếm thuật giết ruồi ?

Có lẽ biết mình nói hớ Hồ Nguyên cười cười chữa:

- Ta đoán bậy mà đúng. Sở trường của y là kiếm thuật cho nên phải truyền thụ thuật xử kiếm độc đáo cho Phong nhi. Để hôm nào rồi rảnh ta bảo Phong nhi thi triển kiếm thuật cho ta xem...

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Một Chiêu Kiếm, Một Mạng Người

Nằm cách thành Đại La hơn ba mươi dặm về hướng bắc, Dâm Đàm là một thắng cảnh nổi tiếng trong dân gian. Ngoài ra hồ nước bao la này còn được giới giang hồ Đại Việt biết đến nhờ một nhân vật ngoại hạng. Thanh Liễu Quán Chủ, một quyền thủ lừng danh nhất nước. Giới giang hồ Đại Việt không thiếu gì gia trang hoặc nhà chuyên luyện quyền thuật, tuy nhiên tám mươi tư thức Liễu Quyền của Thanh Liễu Quán Chủ từng được đồng đạo tán tụng về tính chất kỳ ảo, biến hóa, tinh xảo, hoa mỹ và nhanh nhẹn. Sau khi thành danh Thanh Liễu Quán chủ tuyên bố qui ẩn đồng thời truyền chức quán chủ lại cho người đồ đệ tâm đắc là Liễu Kiếm Thư Sinh. Tuổi mới ngoài bốn mươi song vị thư sinh tài cao tốt chúng này đã khổ luyện được thân vũ thuật cao thâm vô lường. Lĩnh hội tinh hoa về quyền thuật của sư phụ, Liễu Kiếm Thư Sinh còn đi xa hơn nữa bằng cách hòa hợp quyền với kiếm thành một tuyệt kỹ tân kỳ, độc đáo là Liễu Kiếm Quyền. Vốn vẹn chỉ có hai mươi bốn chiêu, bốn mươi tám thế, chín mươi sáu thức nhưng Liễu Kiếm Quyền từng khiến các danh gia quyền thủ của các môn phái nổi tiếng như Tướng Quốc, Cổ Loa, Lạc Việt, Bạch Hạc cùng mười đại trang trong giới giang hồ nhìn nhận là tuyệt kỹ trăm năm mới có một lần.

Tọa lạc trên một ngọn đồi thấp nhìn xuống Dâm Đàm mệnh mông nước biếc, Thanh Liễu Quán gồm năm gian nhà ngói đồ sộ và lộng lẫy. Tuy còn sớm mà hàng trăm võ sinh y trang chỉnh tề đứng chật diễn võ trường. Hôm nay là ngày trình diễn vũ thuật đặc biệt vì có sự chứng kiến của Thanh Liễu Quán Chủ. Kể từ khi qui ẩn đây là lần đầu tiên các môn sinh mới thấy vị lão quán chủ xuất hiện. Từ trong sảnh đường hai người song song bước ra. Một thanh niên trọng tuổi vận vũ phục màu xanh, vai đeo kiếm bước bên cạnh một ông lão ngoài sáu mươi mặc áo thụng trắng và tay chống gậy. Tuy mái tóc bạc trắng song bước đi nhanh mà ổn, trầm trọng mà vững vàng cộng thêm ánh mắt long lanh sáng đủ tỏ lộ vị lão quán chủ của Thanh Liễu Quán có nội lực cực kỳ thâm hậu. Hai người vừa ngồi vào ghế chủ vị xong một hồi trống nổi lên báo hiệu cuộc diễn võ bắt đầu. Người đệ tử trưởng tràng bước ra sân. Hướng về chỗ sư phụ và sư tổ ngồi y vòng tay bái lạy đoạn xoay chân đứng tấn. Bàn tay mặt nắm lại thành quyền đặt ngang hông còn bàn tay tả hơi xòe ra đưa ngang mặt. Tuy y chưa xuất thủ nhưng cứ nhìn vào thế trung bình tấn của y với hai bàn chân bám vào mặt đất chắc hơn cọc gỗ chôn sâu xuống đất, người người đều biết y phải có công phu khổ luyện vũ thuật không dưới hai mươi năm. Cùng với tiếng nạt nhỏ tay mặt của người đệ tử trưởng tràng chậm chậm tổng ra một quyền, trong lúc tay tả với bàn tay nửa mở nửa khép chém tả tả vào không khí. Đây chính là Liễu Kiếm Quyền, một tuyệt kỹ hồn hợp của Thanh Liễu Quán Chủ và Liễu Kiếm Thư Sinh. Thoáng chốc mọi người đứng ngoài đều thấy trăm ngàn bóng tay khi tắt khi hiện, chợt nổi chợt biến mịt mờ giăng mắc khắp nơi. Từ trong vầng bóng ánh đỏ kinh phong toát ra làm mất mặt người đứng gần. Bóng ánh chợt tắt và gã đệ tử trưởng tràng đứng im vòng tay bái tổ cùng sư phụ và sư tổ. Tiếng hò la nổi lên hồi lâu mới dứt.

- Múa quyền như thế mà chur vị cũng hò la tán thưởng. Đúng là mèo khen mèo dài đuôi...

Hàng trăm cặp mắt đều hướng về góc trái của diễn võ trường nơi phát ra câu nói trên. Họ thấy một vũ sĩ chân mang giày rom, mặc vũ phục bằng vải thô màu trắng và nơi vai lộ lên chuôi kiếm đen tuyền. Khách lạ đứng đình bước ra giữa sân ngay chỗ gã đệ tử trưởng tràng đang đứng. Quét ánh mắt sáng một vòng người bao quanh y cao giọng:

- Nghe danh Thanh Liễu Quán với công phu Liễu Kiếm Quyền độc bộ giang hồ, tại hạ lặn lội tới mong được thưởng lãm. Tuy nhiên tại hạ thất vọng lắm...

Quắc mắt nhìn đôi phương gã đệ tử trưởng tràng Thanh Liễu Quán gần giọng:

- Các hạ chê công phu của ta dở vậy các hạ có tài cán gì đem ra cho ta xem thử...

Khách lạ nhếch môi cười nhạt:

- Tại hạ không có bao nhiêu tài nhưng xin hầu tiếp các hạ mười chiêu...

Dứt lời y lấy trong người ra chiếc khăn đen. Bịt kín hai mắt và hai tay chấp sau lưng khách lạ cười nhẹ:

- Trong vòng mười chiêu mà các hạ đánh trúng ta thì Thanh Liễu Quán mới xứng danh đệ nhất quyền thuật của giới giang hồ Đại Việt...

Giận run nhưng gã đệ tử trưởng tràng không dám tự tiện hành động mà hướng về khán đài chờ lệnh của sư phụ. Từ lúc khách lạ xuất hiện hai nhân vật hàng đầu của Thông Thánh Quán đều tự hỏi khách lạ là ai, tới đây gây sự với mục đích gì. Dù khách lạ chưa phô diễn bản lĩnh song với kinh nghiệm giang hồ cả hai thăm đoán khách phải thuộc hàng cao thủ thượng đẳng với thân vũ thuật trù thiên hạ.

Như muốn biết tài khách lạ Tây Hồ Liễu Kiếm khẽ gật đầu cho phép đồ đệ giao đấu. Được lệnh của sư phụ gã đệ tử trưởng tràng xoạc chân đứng tấn. Không thủ thế cũng không đứng tấn khách lạ thông tay triển công phu trầm tĩnh. Đôi mày bạc của Thanh Liễu Quán Chủ nhăn tít khi thấy khách lạ triển công phu trầm tĩnh. Ông ta biết bằng thứ công phu trầm tĩnh khách lạ sẽ đạt tới cảnh giới khí hòa, thần định và tâm bình. Từ đó y không những nghe bằng tai, thấy bằng mắt mà bằng chính cái tâm vi diệu vô lường của chính mình.

Đang đứng trong thế trung bình tấn gã đệ tử trưởng tràng Thanh Liễu Quán bước chân mặt lên nửa bước. Cánh tay đang ép sát vào hông chợt tống ra một quyền chênh chếch vào hông đối phương. Gã xuất chiêu chậm rãi, khoan hòa và hầu như vô lực. Dĩ nhiên ai cũng biết đây là hư chiêu nhằm mục đích thăm dò phản ứng của đối phương song cũng có thể biến thành thực chiêu để tấn công một cách nhanh chóng và mạnh bạo. Chiêu thức còn cách gang tấc mà đối thủ vẫn an nhiên tự tại tại gã đệ tử trưởng tràng tức tốc biến chiêu. Bàn tay mặt đang nắm lại thành quyền đâm vào hông bỗng mở ra thành triệt thủ chém tạt xuống đầu gối bên tả của đối phương. Gã biến chiêu lanh, chuẩn và kinh lực phát xuất mạnh mẽ vô cùng. Chớp mắt đòn triệt thủ bá đạo giang hồ chập chòn nơi đầu gối cự ly.

Khách lạ giải chiêu. Cách giải chiêu của y khiến cho người trong cuộc lẫn ngoài cuộc như Thanh Liễu Quán Chủ và Liễu Kiếm Thư Sinh phải giật mình kinh dị. Ngay lúc bàn tay của đối thủ chập chòn nơi mục tiêu y khẽ dịch chân sang hữu nửa bước. Cử động này thật bình thường, giản dị nhưng chính xác cho nên hiệu nghiệm giúp y tránh đòn đánh trong đường tơ kẽ tóc.

Tuy nhiên bản lĩnh của gã đệ tử trưởng tràng Thanh Liễu Quán không phải tầm thường. Hai mươi năm miệt mài khổ luyện tạo cho gã một phản ứng bén nhạy. Vừa lút đòn gã biến chiêu liền. Chân trái đạp nửa bước, cánh tay áo rộng bên tả tống ra một quyền còn thế triệt thủ bên hữu bỗng đổi thành chưởng vỗ ào vào hông kẻ địch. Thủ pháp nhanh, lộ số biến ảo, kinh lực hùng hãn khiến cho chiêu thức của gã đệ tử trưởng tràng Thanh Liễu Quán trở nên dữ dằn và mạnh bạo.

- Giới ...

Miệng buột tiếng khen khách lạ chuyển bộ. Khi tới khi lùi, lúc thoái lúc tiến, tả một bước, sau một bước, hữu một bước, trước một bước và không ai biết bằng cách nào y di chuyển vòng quanh đối thủ nhịp nhàng, uyển chuyển tựa hành vân lưu thủy. Y di chuyển nhanh tới độ mọi người thấy bóng ảnh hiện lên trùng trùng điệp điệp, mịt mờ giăng mắc khắp nơi.

Ngồi trên khán đài không nhịn được Liễu Kiếm Thư Sinh buột miệng hỏi:

- Thừa sư phụ... Sư phụ biết y thi triển bộ pháp gì không?

Thanh Liễu Quán Chủ chậm chậm lắc đầu:

- Ta chưa từng thấy ai có bộ pháp kỳ lạ như vậy. Bộ pháp mà gã này thi triển dường như bát quái pha trộn với ngũ hành. Có lẽ đây là thứ bộ pháp mới mẻ của một kỳ nhân dị sĩ nào đó. Bản lĩnh của gã này cao thâm vô lường chưa chắc ta thắng được gã ...

Không nói gì hơn Liễu Kiếm Thư Sinh chăm chú nhìn vào đấu trường. Y thấy gã đồ đệ đắc ý của mình đang cố gắng rượt theo đối phương để tấn công. Gã không đủ nhãn lực để nhận ra đâu là bóng hình và đâu là người thực. Điều đáng nói hơn hết là gã kém kiến thức vũ học và kinh nghiệm giang hồ để nhận biết dù có giao đấu trăm chiêu gã cũng không thể nào đánh trúng đối thủ được.

- Dừng tay...

Cùng với tiếng nói một bóng người lạng mình vào đấu trường. Chát... Bùng... Song phương giao nhau hai chiêu. Liễu Kiếm Thư Sinh trầm lặng nhìn khách lạ đang đứng đối diện với mình và trên môi của khách còn nguyên nụ cười ngạo nghễ.

- Nếu ta không làm các hạ là Liễu Kiếm Thư Sinh?

Khách lạ trầm trầm lên tiếng. Khẽ ôm quyền thi lễ vị đương kim quán chủ Thanh Liễu Quán trầm giọng:

- Chính tại hạ. Kẻ hèn này xin được biết đại danh của các hạ?

Ánh mắt sáng rực của khách lạ quét một vòng diễn võ trường cùng với giọng nói trầm trầm vang từng chữ một:

- Kẻ cảm sỏ giang hồ...

Năm chữ trên tựa như năm nhát búa tạ nện vào ngực mấy trăm môn sinh của Thanh Liễu Quán. Có người giật mình sợ hãi. Có người tự động lùi lại. Có người rút vũ khí cầm tay. Liễu Kiếm Thư Sinh biến hẳn sắc mặt. Ngay cả Thanh Liễu Quán Chủ cũng động dung. Vị quán chủ lừng danh nhiều kinh nghiệm giang hồ lò mò biết lý do cuộc thăm viếng bất ngờ của kẻ cảm sỏ giang hồ. Tay kiếm giết người xuất hiện ở đâu là nơi đó sẽ có người chết và người đó không ai khác hơn ông ta.

Thầm hít hơi dài trấn tĩnh tinh thần Liễu Kiếm Thư Sinh cao giọng:

- Các hạ định bôi tên Thanh Liễu Quán trong cõi giang hồ?

Kẻ cầm sỏ giang hồ lắc đầu:

- Không hẳn như vậy. Các hạ là kiếm thủ, tại hạ cũng là kiếm thủ. Người có tài thường hay sánh kẻ có tài. Tại hạ muốn mời các hạ một chiêu kiếm...

Nhếch môi cười Tây Hồ Liễu Kiếm lạnh giọng:

- Xin mời ...

- Khoan ...

Giọng nói trầm khàn pha chút già nua vang lên và Thanh Liễu Quán Chủ thông thả bước vào đấu trường. Hơi nghiêng mình thi lễ ông ta nói:

- Lão phu là Thanh Liễu Quán Chủ ...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cũng ôm quyền thi lễ:

- Tại hạ hằng nghe danh quán chủ...

Nhìn thẳng vào mặt đối phương vị lão quán chủ trầm giọng:

- Các hạ tới đây định bôi danh lão phu?

Vành môi hơi nhếch thành nụ cười kẻ cầm sỏ giang hồ đáp với giọng lững lờ:

- Lão quán chủ nói như thế cũng không sai sự thực bao nhiêu...

- Lão phu hân hạnh được thưởng lãm kiếm thuật giết ruồi của các hạ...

Vị quán chủ lững danh vung tay vỗ nhẹ vào đầu gậy trúc. Khiếp thay cho kình lực khủng khiếp bởi vì ông ta chỉ vỗ một cái nhẹ hều mà cây gậy trúc lún sâu xuống đất hơn phân nửa.

- Nội lực thâm hậu lắm...

Nói xong năm chữ trên kẻ cầm sỏ giang hồ thông tay triển công phu trầm tĩnh. Thanh Liễu Quán Chủ cũng đứng im an thần định khí. Người người nín thở. Hàng trăm cặp mắt mở to mong thấy được chiêu kiếm giết người độc địa nhất giang hồ hiện nay. Người ngoài cuộc chính ra còn lo âu, hồi hộp hơn kẻ trong cuộc. Hai đối thủ bằng phương pháp hô hấp đặc biệt sẽ dần dần tiến tới tình trạng khí hòa, thần định, tâm bình. Từ đó mọi tạp niệm sẽ biến mất để cho cái tâm bình lặng và trong sáng như gương do đó mọi hành động cũng như ý nghĩ phát xuất từ tâm sẽ trở thành phản ứng cực kỳ bén nhạy. Đây là thứ phản ứng của tâm linh xuyên qua ba chặng đường tâm, ý, hành.

Thời gian trì trệ trôi qua. Hai đối thủ vẫn chìm đắm trong công phu trầm tĩnh. Ret... Bóng kiếm và âm thanh chớp tắt cùng một lượt. Người người bất động trước sự kiện xảy ra. Cánh tay mặt của Thanh Liễu Quán Chủ dựng thẳng lên thành hình thước thợ, hai ngón tay trở và giữa kẹp lấy thanh kiếm đen tuyền và mỏng tanh. Đầu mũi kiếm chia ngay vào yết hầu vị quán chủ lững danh và còn cách cự ly. Không có gì khác biệt. Không có gì chứng tỏ là ông ta đã bị đâm ngoại trừ một chấm đỏ nhỏ rức nổi lên nơi huyết thiên đột. Máu từ từ ứa ra từ chấm đỏ. Phịch... Tay quyền lững danh nhất trong giới giang hồ Đại Việt ngã úp mặt xuống đất ngay dưới chân đối thủ.

- Thanh Liễu Quán quả nhiên danh truyền không dối...

Ret... Miệng nói cùng với kiếm tra vào vỏ, kẻ cầm sỏ giang hồ chậm chậm xoay lưng bước đi. Bụp... Bụp... Bụp... Từng viên gạch vỡ vụn dưới bước chân khỗ luyện. Liễu Kiếm Thư Sinh lắc mình chặn đường kẻ cầm sỏ giang hồ. Dù biết không phải là đối thủ đồng cân lượng nhưng dường như y không còn chọn lựa nào khác hơn. Đối phương tới đây giết người mà y không có hành động nào thời đầu xứng đáng danh vị quán chủ. Không những môn sinh, đồ đệ sẽ khinh khi mà đồng đạo giang hồ còn cười chê và mai mỉa nữa.

Liễu Kiếm Thư Sinh bạt kiếm. Tuy nhiên y chậm hơn đối thủ một chút và quãng thời gian của một sát na đã phân định hơn thua. Bàn tay giết người của kẻ cầm sỏ giang hồ hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm lộ lên. Ret... Liễu Kiếm Thư Sinh nhào ngược trở lại. Bàn tay trái đưa lên bịn lấy vết thương nơi ngực đang rỉ máu y trơ mắt nhìn đối phương thông dong bước đi mà cảm thấy sĩ diện và danh vọng của mình cũng vỡ vụn theo từng bước chân khỗ luyện của kẻ cầm sỏ giang hồ.

Hạ Long Khách nép mình sau gốc cây cổ thụ nằm trong khu vực thuộc thành ngoại Hoa Lư. Y cùng với Đoàn Chí Hạ và Hồ Vũ Hoa chia nhau ba hướng lén lút vào tận tổng đàn do thám tìm kiếm Hồ phu nhân. Tuy nhiên sau ba đêm thăm dò và lục lạo y vẫn không tìm thấy nơi giam giữ của Hồ phu nhân, do đó y đành trở lại đây để chờ đợi Đoàn Chí Hạ và Hồ Vũ Hoa. Mưa phùn rơi rả rích. Gió bắc thổi vù vù lạnh buốt xương. Trời tối ngửa bàn tay không thấy.

Đang đứng yên Hạ Long Khách chợt ngưng thần lắng tai nghe ngóng. Lẫn trong tiếng mưa rơi và tiếng gió thổi y nghe được tiếng bước chân thật nhẹ, thật êm của kẻ dạ hành đạp trên đất rồi một bóng đen đứng sừng sững trước mặt y. Không nói tiếng nào kẻ dạ hành xuất thủ. Hắn vừa ra chiêu vị chúa tể biển Đông giật thót người vì đối thủ thi triển cầm nã thủ pháp biến ảo và lạnh cực độ. Y thoáng thấy từ trong ống tay áo rộng bên hữu lộ ra năm ngón tay nhọn hoắt mờ khoằm khoằm tựa như vuốt chim ưng móc vào cổ tay của mình. Chiêu thức được nửa đường kẻ lạ biến thể liền. Bàn tay đang mờ khoằm khoằm chợt nắm lại thành quyền đâm vào đan điền đoạn mở toang thành chưởng vỗ vào đan trung xong đôi sang triệt thủ chém một đòn cường

ngành vào ngực của mình. Không suy nghĩ Hạ Long Khách phản đòn. Y trở ngay Tróc Ngư thủ pháp, một tuyệt kỹ về cảm nã thủ của Bạch Long Vĩ phải với những chiêu thức biến hóa, linh lệ và hiểm ác. Hai bàn tay của y nào chặt chém, xô đẩy, vận bẻ, ngăn đón những thế thức cực kỳ biến ảo, thần tốc và hiểm ác của đối phương. Thoảng chốc song phương giao nhau mười chiêu. Vì sợ gây tiếng động cho nên đôi bên không phả kinh lực vào chiêu thức và không để cho tay quyền chạm nhau. Càng giao đấu Hạ Long Khách càng thêm kinh ngạc về bản lĩnh của kẻ lạ. Y biết trình độ võ thuật của đối phương trội hơn mình một chút.

Đang đánh kẻ lạ chợt bắn mình lùi lại. Bằng những bước nhảy thật dài hần triển thuật phi hành chạy vùn vụt. Dường như động tính hiếu kỳ muốn biết kẻ lạ là ai Hạ Long Khách bằng mình đuổi theo. Càng truy đuổi vị chúa tể biển Đông càng thêm kinh ngạc về thuật phi hành siêu đẳng của kẻ lạ mặt. Hai người vượt tường ra khỏi thành Hoa Lư. Vừa ra khỏi thành kẻ lạ tức tốc triển thuật phi hành chạy nhanh. Hạ Long Khách bám theo không bỏ. Y cũng không theo gần quá để cho kẻ lạ mặt biết mà cũng không theo xa quá để bị mất dấu. Vừa chạy vừa quan sát cảnh vật hai bên đường Hạ Long Khách biết mình đang chạy trên con đường Thiên Ngư. Cách đây mấy ngày y cùng Đoàn Chí Hạ giao đấu với nhân viên của đoàn do thám cho nên y còn nhớ rõ quãng đường này. Trong lúc chạy y tự hỏi kẻ dạ hành là ai mà bản lĩnh siêu tuyệt. Giao đấu mà không muốn gây náo động tất nhiên hẳn không phải là nhân viên do thám. Hồi tưởng lại lúc giao tranh Hạ Long Khách nhận thấy kẻ lạ mặt về đường lối, lộ số, chiêu thức có những chiêu quái gở, kỳ bí và nguy dị dường như nửa tà nửa chính. Trời mờ mờ sáng. Thấy ánh đèn thấp thoáng Hạ Long Khách biết y còn cách huyện lỵ Uy Viễn không xa lắm. Chốc sau vừa vào tới huyện lỵ kẻ lạ chợt gia tăng cước lực khiến cho hần trở thành bóng ma bay lượn chớp chòn. Nhảy lên mái nhà, tung mình xuống đường, luồn lách qua các ngõ ngách, khúc quanh rồi cuối cùng hần biến mất không để lại tông tích. Hạ Long Khách lăm bằm

- Hần đi ngã nào hay thật...

Y biết kẻ lạ mặt phải thông đường thuộc lối, biết đường ngang nẻo tắt nên mới tránh khỏi sự truy đuổi gắt gao của mình. Tuy nhiên y biết kẻ lạ phải ẩn náu trong huyện lỵ Uy Viễn. Đoán chừng như vậy y nhảy lên tàng cây lớn nằm nghỉ ngơi chờ sáng sẽ đi tìm tông tích kẻ lạ.

Trời lạnh lạnh. Gió hiu hiu. Nắng le lói. Hồ phu nhân thông thả dạo bước trong sân. Tiếng rao hàng vắng vắng. Tiếng trẻ con la hét, đùa giỡn. Giật giật vạt áo của mẹ mình Hồ Phong nói nhỏ:

- Mẹ... mẹ... Con muốn ra ngoài chơi...

Do dự giây lát Hồ phu nhân gật đầu nói:

- Mẹ với con ra ngoài. Con muốn ăn gì mẹ mua cho...

Nàng hiểu tâm trạng của con. Đứa trẻ nào lại không thích vui chơi và bạn bè. Mấy tháng nay con của nàng đã bị tù túng, bó buộc cho nên nó cần được tự do một chút. Cài lại chiếc áo ấm, vấn lại mái tóc nàng nói với con:

- Phụ thân chắc còn ngủ vậy mẹ với con ra ngoài phố chừng một lát sẽ trở về...

Hồ Phong mừng rỡ nắm tay mẹ kéo đi ra khỏi cổng. Người đi lại đông đảo. Hàng quán đông đúc. Phố xá tấp nập. Hồ Phong không ngớt chỉ chỗ thăm trò.

Đang ngồi ăn điểm tâm trong quán Hạ Long Khách thoáng thấy bóng một người đàn bà và một đứa trẻ bước qua cửa. Dáng dấp của họ trông rất quen. Thấy lên bàn một đồng Thái Bình Hạ Long Khách bước nhanh ra đường. Xa xa cách mấy bước người đàn bà và đứa trẻ thông thả bước trên hè phố. Vừa thấy dáng dấp của người đàn bà Hạ Long Khách bật kêu:

- Phu nhân... Hồ phu nhân...

Nghe tiếng người gọi tên mình Hồ phu nhân quay lại.

- Trời... Hạ thủ lĩnh... Tôi không ngờ còn được tái ngộ Hạ thủ lĩnh...

Cười sang sảng Hạ Long Khách nói lớn:

- Tôi tìm phu nhân khắp thành Hoa Lư mà

không thấy nào ngờ lại gặp phu nhân ở đây ...

Thấy mọi người đang chăm chú nhìn Hồ phu nhân nói nhỏ:

- Tôi mời Hạ thủ lĩnh về nhà đàm đạo giây lát...

Hai người rảo bước. Vừa đi Hạ Long Khách vừa hỏi:

- Xin lỗi phu nhân cho tôi hỏi ai đã giải cứu phu nhân ra khỏi tông đàn do thám?

Hồ phu nhân tươi cười đáp:

- Phu quân của tôi. Người giải cứu mẹ con tôi và đưa tới Uy Viễn nương náu mấy ngày rồi...

Hạ Long Khách gật gù lăm bằm

- Hèn chi...

Trong óc của vị chúa tể Đông Hải lờ mờ hiện lên một nghi vấn. Chốc sau họ về tới nơi cư ngụ của Hồ phu nhân.

- Kính mời Hạ thủ lĩnh ngồi...

Trong lúc đàm đạo Hạ Long Khách thuật vắn tắt cho Hồ phu nhân nghe đầu đuôi câu chuyện từ lúc y cùng Đoàn Chí Hạ từ trên nóc nhà giam nhảy xuống bắt sống Lê Hoàn để giải vây cho kẻ cầm sổ giang hồ, Tôn Nhật Hồ Vũ Hoa, Lê Hùng và Lê Hào. Hồ phu nhân nhẹ thở hơi dài:

- Thế ư... Cha chồng của tôi còn sống ư. Phu quân tôi chắc vui mừng lắm khi nghe tin này...

Hạ Long Khách tươi cười nói tiếp:

- Sau đó tôi chia tay với kẻ cầm sổ giang hồ. Y bị thương nặng lắm nên phải tìm chỗ yên tĩnh và kín đáo để chữa trị thương thế do đó không thể tháp tùng Hồ lão trang chủ tới Hoa Lư để giải cứu cho phu nhân. Phần tôi với Đoàn Chí Hạ tháp tùng theo lão trang chủ tới Hoa Lư tìm kiếm khắp nơi mà cũng không thấy bóng dáng của phu nhân...

Hồ phu nhân vui vẻ đứng lên nói:

- Để tôi mời phu quân ra gặp Hạ thủ lĩnh...

Chốc sau Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên đứng đỉnh bước ra. Hạ Long Khách trông thấy một tráng niên tuổi ngoài bốn mươi mặc y phục sang trọng và tuom tất. Vóc dáng tâm thước, mày rậm, mắt sâu và sáng, thoạt trông Hồ Nguyên có một phong cách chừng chạc và đường hoàng.

- Nghe danh Hạ thủ lĩnh rền khắp Đông Hải Hồ tôi rất mến mộ song mãi đến hôm nay mới có dịp gặp gỡ...

Hạ Long Khách đứng lên ôm quyền thi lễ:

- Đa tạ lời khen của Hồ trang chủ. Tuy náu mình ở bể Đông xa xôi nhưng tôi hằng nghe danh hào hiệp cùng thuật xử kiếm tuyệt luân của trang chủ khắp vùng duyên hải xứ bắc...

Hai bên nói mấy lời khách sáo đoạn ngồi vào bàn đàm đạo. Hồ phu nhân rót trà vào chén cho chồng và khách.

- Nghe tiện nội thuật lại chuyện Hạ thủ lĩnh cứu mạng cho gia phụ tại thành Hoa Lư Hồ tôi xin thành thật cảm tạ Hạ thủ lĩnh về nghĩa cử đó...

Hớp ngụm nước trà Hạ Long Khách cười lớn:

- Hồ trang chủ nói quá lời. Tại hạ chỉ vì thấy chuyện bất bình nên phải ra tay hướng chi Hồ lão trang chủ lại là kẻ mà tại hạ rất mến mộ...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên cười nhẹ:

- Dù nói cách nào Hồ tôi cũng nợ Hạ thủ lĩnh một cái ân cứu tử...

Uống cạn chén trà Hạ Long Khách đứng lên:

- Tôi cản trở lại Hoa Lư thông báo cho Hồ lão trang chủ về tin tức của Hồ phu nhân để người khỏi mất công tìm kiếm...

Hồ Nguyên cũng đứng lên nói:

- Để tôi đi với Hạ thủ lĩnh...

Hạ Long Khách khoát tay cười nói:

- Khỏi phiền tới trang chủ. Trang chủ cứ ở đây chờ đợi để gặp Hồ lão trang chủ...

Hồ phu nhân chợt nói nhanh:

- Tôi biết Hạ thủ lĩnh bề bộn công chuyện nhưng nếu không có chi phiền tôi xin nhờ vả Hạ thủ lĩnh một việc...

Hạ Long Khách vui vẻ nói:

- Thừa phu nhân tại hạ rất sẵn lòng...

Đặt một vật bằng bạc lên bàn Hồ phu nhân nói:

- Xin nhờ Hạ thủ lĩnh trao vật này lại cho kẻ cầm sổ giang hồ. Lúc bị giam chung một chỗ tại tổng đàn do thám y có nhờ tôi giữ vật này. Y bảo với tôi đây là tín vật của sư phụ y trao tặng có liên hệ rất lớn đối với các vũ sĩ giang hồ của nước ta...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên và Hạ Long Khách nhận thấy tín vật giống như đồng tiền lớn có khắc nét mặt của một người.

- Chắc tôi không có dịp nào để gặp lại y nên nhờ Hạ thủ lĩnh trao vật này tận tay y...

-Phu nhân an tâm. Chúng tôi có hẹn với y ngày mùng năm tháng giêng ở Tản Viên...

Quay sang Hồ Nguyên Hạ Long Khách nói nhanh:

- Hồ lão trang chủ đã cho người đi khắp nơi trong nước mời các vũ sĩ giang hồ về Tản Viên tham dự đại hội giang hồ. Xin kiều tử trang chủ và phu nhân...

Thu lấy tín vật của kẻ cầm sổ giang hồ xong Hạ Long Khách cùng với Hồ Nguyên bước ra cổng.Đội cho khách khuất bóng Hồ Nguyên trở vào nhà. Thay đổi y phục, mang kiếm vào người Hồ Nguyên nói nhanh:

- Ta cần phải đi Đại La có chuyện gấp. Nếu gia phụ đến phu nhân thay ta lo lắng cho người...

Hồ phu nhân đứng im nhìn chồng bước ra cửa. Nàng cảm thấy lòng mình trống vắng và quạnh hiu như thiếu thốn một cái gì thật quen thuộc và gần gũi.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ai Giết Hạ Long Khách?

Đoàn Chí Hạ và Hồ Vũ Hoa đứng dưới chân một ngọn đồi cách thành Hoa Lư chừng mười dặm. Nhìn quanh quất phong cảnh giấy lát Hồ Vũ Hao háng giọng:

-Lão phu đề nghị túc hạ nên cho người đi tìm Hạ thủ lĩnh. Lão phu e...

Nét mặt đầy vẻ dăm chiêu tư lự Đoàn Chí Hạ gật đầu xong từ từ cất tiếng:

- Tại hạ đã ra lệnh cho thủ hạ tìm kiếm tông tích của Hạ Long Khách từ chiều hôm qua. Họ chia nhau lục soát trên suốt quãng đường từ Hoa Lư về Uy Viễn cũng như vùng đồi núi lân cận mà cũng không thấy dấu vết gì khả nghi. Với bản lĩnh cao siêu tại hạ không nghĩ y bị nguy hiểm tới tính mạng cho nên sự mất tích của y tất phải có lý do đặc biệt...

Đoàn Chí Hạ ngừng nói khi thấy bóng một thủ hạ tin cẩn đang chạy tới với dáng gấp rút.

- Trình thủ lĩnh... Thủ hạ của ta báo cáo đã tìm thấy tử thi của Hạ thủ lĩnh ...

Phải giàu công phu trầm tĩnh lắm Đoàn Chí Hạ và Hồ Vũ Hoa mới chỉ buông tiếng thở dài. Đoàn Chí Hạ nói nhỏ:

- Tại hạ với Hồ lão trang chủ tới xem xét tử thi của y...

Theo chân thủ hạ hai người chạy ngược về hướng Uy Viễn đoạn rẽ vào con đường mòn rồi dừng lại dưới gốc cây cổ thụ rườm rà. Hạ Long Khách ngồi dựa lưng vào gốc cây. Hai mắt của y mờ trừng trừng. Bàn tay trái của y hơi mở ra còn bàn tay mặt nắm chặt lại. Chút máu bầm đọng trên khóe miệng của y. Vạch áo người chết, xem xét mặt mày chân tay xong Hồ Vũ Hoa lên tiếng:

- Lão phu không thấy có vết thương do vũ khí gây ra như vậy Hạ thủ lĩnh phải chết vì độc dược hoặc bị nội thương từ các loại quyền chưởng. Không có triệu chứng gì chứng tỏ y bị trúng độc như vậy y phải chết vì quyền chưởng. Có một điều hơi lạ lùng là nếu chết vì quyền chưởng tất nhiên phải có giao đầu dữ dội nhưng quanh đây lại không có cây gậy, lá rụng hoặc đất đá bị vỡ vụn...

Đoàn Chí Hạ chợt lên tiếng ngắt lời Hồ Vũ Hoa:

-Tại hạ không nghĩ trong giới giang hồ nước ta lại có người giết được Hạ Long Khách một cách dễ dàng và êm thấm nhất là bằng quyền chưởng...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa gật gù:

- Đoàn thủ lĩnh nói đúng... Kinh Ngự công phu của Hạ thủ lĩnh nổi tiếng giang hồ như vậy khó lòng có ai hạ sát y được. Chỉ có điều mà lão phu đoán là hung thủ hoặc giả quen biết với y nên bất thành lĩnh ra tay do đó y không chống trả kịp...

Trầm ngâm giây lát Đoàn Chí Hạ lên tiếng:

- Tại hạ phải đưa xác của Hạ Long Khách về Hạ Long mai táng xong rồi mới trở lại Quảng Uyên. Vậy xin hẹn gặp lại Hồ lão trang chủ ở Tản Viên vào

ngày mồng năm tháng năm.Nếu có ngược xuôi giang hồ xin lão trang chủ nghe ngóng về tin tức của kẻ nào đã hạ sát Hạ Long Khách...

Hồ Vũ Hoa gật đầu không do dự:

- Lão phu sẽ thân hành làm chuyện đó vì lão phu nghĩ mình chịu phần nào trách nhiệm về cái chết bí mật của Hạ thủ lĩnh. Nếu không tìm ra hung thủ lão phu cảm thấy lòng áy náy vô cùng...

Nói vài lời từ biệt Đoàn Chí Hạ cùng với thủ hạ lên đường. Đứng nhìn theo giấy lát như suy nghĩ chuyện gì cuối cùng Hồ Vũ Hoa chậm chậm bước trên con đường dẫn về thành Hoa Lư .

Kẻ cầm sổ giang hồ ngồi trong căn phòng rộng của Tô Lịch quán nằm cạnh bờ sông Tô Lịch.Trên bàn bày phần cơm đạm bạc. Dù không đói y cũng phải ăn để bồi dưỡng sức lực. Gần nửa tháng nay y tạm trú trong đền Bạch Mã thuộc huyện Thọ Xương để chữa trị thương thế. Chiêu quyền của lão Hữu Danh Vô Thực đã gây nội thương trầm trọng song với thuốc thang và nhả nãi thương tích của y dần dần bình phục. Chỉ còn có chất độc mới thỉnh thoảng phát tác thôi. Dù vậy y không có nhiều thời giờ để chữa trị cho hết chất độc. Mỗi lần vào thành y đều nghe dân chúng xôn xao bàn tán tin quân Tống đang dồn binh nơi biên giới để chuẩn bị tràn sang đánh nước ta. Nghe ngóng về chuyện giang hồ y càng cảm thấy lo âu nhiều hơn. Kẻ giả mạo y đã giết người một cách bừa bãi. Gần đây nhất hẳn đã đâm chết Thanh Liễu Quán Chủ. Bằng cách giết người như thế kẻ giả mạo đã khiến giới giang hồ nổi giận. Trước kia hai phe bạch và hiệp đạo mền mọ, khâm phục kẻ cầm sổ giang hồ bao nhiêu thời bây giờ họ thù ghét và khinh khi bấy nhiêu. Tự biết mình không làm những chuyện xấu xa này nhưng y không có cách gì để biện bạch. Y biết có một người may ra có thể biện hộ và chứng minh mình là kẻ vô tội. Người đó chính là Hồ phu nhân. Tuy nhiên nàng hiện đang bị giam giữ tại tổng đàn do thám. Nhiều lần y dự tính trở lại Hoa Lư tìm kiếm Hồ Vũ Hoa đồng thời dò hỏi về tin tức của Hồ phu nhân nhưng y cứ do dự vì thương thế của mình thuyên giảm một cách chậm chạp. Miên man suy nghĩ cho nên kẻ cầm sổ giang hồ không để ý thấy hai người bước vào phòng ăn ngồi cách y mấy bàn.Hai người này thỉnh thoảng liếc y rồi thì thầm to nhỏ và sau đó một người bỏ đi.Lát sau người này trở lại với hai người nữa đoạn có thêm một số người lục tục vào. Họ chia nhau ngồi vây quanh bàn của kẻ cầm sổ giang hồ.

Ăn xong kẻ cầm sổ giang hồ gọi tửu bảo tính tiền. Y hơi ngạc nhiên khi thấy thực khách nhìn mình với vẻ hân học và giận dữ.

- Các hạ là kẻ cầm sổ giang hồ?

Một người trong đám đông lên tiếng hỏi và kẻ cầm sổ giang hồ nhẹ lên tiếng đáp:

- Chính tại hạ...

Một người vận vũ phục đen vai mang đao đứng lên hỏi lớn:

- Chúng ta muốn biết vì có gì mà đêm hôm qua các hạ lại giết chết Đại La Tam Kiệt?

Biết đây là một ngộ nhận song kẻ cầm sổ giang hồ không cãi chính. Y chỉ cười cười nói:

- Tại hạ không biết Đại La Tam Kiệt là ai và lại họ không có tên trong sổ giang hồ thời tại hạ giết họ để làm gì...

- Đầu cần phải có tên trong sổ giang hồ các hạ mới giết...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười hực:

- Chư vị dựa vào chứng cứ nào để nói tại hạ giết Đại La Tam Kiệt...

Đám đông hét lớn:

- Mấy chục người ở đây đều thấy các hạ giết người ngày hôm qua. Không lẽ mấy chục người đều đui mù hết sao...

Không nói tiếng nào kẻ cầm sổ giang hồ bước ra cửa.Tới khoảng sân rộng y phải ngừng lại vì mười mấy người đứng chặn đường.

- Tại hạ quả quyết với chư vị là tại hạ không có giết Đại La Tam Kiệt...

Một người trong đám đông nói lớn:

-Ngươi là kẻ giết người mà hèn nhát không dám nhận. Ai mà tin vào lời nói của ngươi... Đánh...

Đám đông vùng khí giới tấn công.

- Tại hạ không muốn giết người mà chư vị bức tại hạ phải giết...

Rẹt... Rẹt... Âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ vang sắc lạnh. Ba người lão đảo lùi lại.Dường như không muốn giết người nên kẻ cầm sổ giang hồ không đâm ngay yết hầu. Đám đông hơi khựng lại giây lát rồi lại tiếp tục tấn công. Rẹt... Rẹt... Rẹt... Đám liền ba kiếm bức đám đông lùi lại kẻ cầm sổ giang hồ cao giọng:

- Tại hạ nói lần cuối cùng là tại hạ không có giết Đại La Tam Kiệt. Nếu chư vị không nghe tại hạ bắt buộc phải nặng tay...

Cầm thù và phần nộ khiến đám đông không còn sáng suốt để suy nghĩ cẩn thận.

- Đánh...

- Giết nó...

- Tấn công...

Hàng chục tiếng la hò hòa lẫn với tiếng vũ khí khua động. Đám đông nhào vào tấn công kịch liệt. Kẻ cầm sỏ giang hồ bị đẩy vào tình trạng không giết người sẽ bị người giết. Rệt... Âm thanh vang sắc gọn. Thấy người chết nằm ngổn ngang.

- Dừng tay...

Tiếng hét uy nghi trầm lạnh đột ngột vang lên khiến cho mọi người đều dừng tay nhìn chăm chú vào một vũ sĩ giang hồ niên kỷ ngoài bốn mươi, vận vũ phục màu đen, chân mang hài xỏ và vai đeo thanh kiếm màu đen cũ kỹ.

Thoạt trông kẻ cầm sỏ giang hồ biết ngay người vừa xuất hiện không ai khác hơn Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên, trang chủ của Hồ gia trang. Khẽ ôm quyền thi lễ y ôn tồn thốt:

- Tại hạ hân hạnh gặp lại Hồ trang chủ...

Hơi nhếch môi cười Hồ Nguyên buông giọng lạnh nhạt:

- Tại hạ cũng thế...

Kẻ cầm sỏ giang hồ hỏi lớn:

- Hồ trang chủ đứng về phía nào?

Giọng nói của vị trang chủ họ Hồ trầm xuống thật thấp song mọi người đều nghe rõ:

- Tại hạ không đứng về phía nào cả. Tại hạ không binh ai bỏ ai mà tại hạ chỉ binh vực công đạo thôi...

Dừng lại liếc một vòng đám giang hồ hảo thủ của thành Đại La Hồ Nguyên cao giọng:

- Các hạ nói rằng không có giết Đại La Tam Kiệt và tại hạ tạm thời tin vào lời nói của các hạ...

Có người trong đám đông xì tiếng dài như chê bai lời nói của Hồ Nguyên. Không màng tới cử chỉ đó họ Hồ hắng giọng tiếp:

- Nếu các hạ không giết thời ai giết. Ai là người có thể đâm chết Tam Kiệt bằng một chiêu kiếm?

- Hẳn chứ còn ai nữa mà Hồ trang chủ hỏi cho dài dòng và mất thời giờ...

Mỉm cười gật gù Hồ Nguyên hơi cao giọng một chút:

- Kẻ cầm sỏ giang hồ là một nhân vật đặc biệt có nhiều điểm khiến cho chúng ta không thể nào lẫn lộn y với người khác được. Đúng không chư vị?

Đám đông đồng la lớn một tiếng " đúng ".

- Đặc điểm thứ nhất của kẻ cầm sỏ giang hồ là nhân dạng. Ai trong chư vị đã thấy mặt kẻ cầm sỏ giang hồ?

- Tại hạ...

- Tại hạ...

Năm bảy người ứng tiếng. Mỉm cười Lạc Đạo Hồ Nguyên hỏi tiếp:

- Ai trong chư vị có mặt lúc kẻ cầm sỏ giang hồ đâm chết Đại La Tam Kiệt?

- Tôi...

- Tại hạ ...

- Tại hạ...

Chỉ vào kẻ cầm sỏ giang hồ đang đứng trước mặt mình Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên hơi cao giọng:

- Chư vị nhận xét xem kẻ cầm sỏ giang hồ này có khác với kẻ đã đâm chết Đại La Tam Kiệt không?

Đám đông la lớn:

- Đúng y rồi..
- Đúng y chang không khác chút nào...
- Hình dáng, tướng mạo không sai chút nào...

Gật gù mỉm cười Hồ Nguyên tiếp nhanh:

- Hình dáng, tướng mạo thời người ta có thể bắt chước được song tại hạ thiết nghĩ không ai có thể bắt chước được thứ kiếm thuật giết ruồi của kẻ cầm sổ giang hồ...

Quay qua kẻ cầm sổ giang hồ Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên cười hỏi:

- Các hạ đồng ý không?

Kẻ cầm sổ giang hồ âm ừ không trả lời. Y lơ mờ hiểu được thâm ý của Hồ Nguyên. Giọng nói của vị trang chủ Hồ gia trang chột cao vút lên:

- Hắc Giang Quyền Lâm Quốc Tuấn, Thanh Liễu Quán Chủ, Đại La Tam Kiệt và nhiều người nữa chết vì nhát kiếm đâm ngay yết hầu. Không một kiếm sĩ nào thuộc giới giang hồ nước ta có thể thi triển một chiêu kiếm độc địa như vậy ngoại trừ kẻ cầm sổ giang hồ. Chư vị đồng ý không?

Hàng chục câu nói cùng lượt vang lên trong đám đông:

- Hồ trang chủ nói đúng...
- Hồ đại hiệp nói nhằm lý lắm...
- Hồ đại hiệp nói không sai chút nào...

Kẻ cầm sổ giang hồ nhếch môi cười khi nghe những lời cáo buộc của Hồ Nguyên.

- Nếu quan sát những người vừa bị đâm chết ngày hôm nay chư vị sẽ thấy họ cũng bị đâm chết giống hệt như Đại La Tam Kiệt...

Chữ " Kiệt " buông cùng lúc với âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ. Rẹt... Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên xuất thủ. Cùng lúc đó bàn tay giết người của kẻ cầm sổ giang hồ chột hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm lộ lên.

Chát... Kiếm với kiếm chạm nhau tóe lửa. Kẻ cầm sổ xuôi tay trầm lặng nhìn đối phương. Kiếm vẫn còn cài trong vỏ Hồ Nguyên đăm đăm nhìn kẻ đối diện. Trên môi vị trang chủ lưng danh còn đọng nguyên nụ cười khinh bạc và cao ngạo.

Im lặng không nói lời nào song trong trí não kẻ cầm sổ giang hồ nổi lên nhiều nghi vấn. Hơn nửa năm trước y đã gặp Hồ Nguyên một lần. Lúc đó phải nói kiếm thuật của Hồ Nguyên kém xa bây giờ. Làm thế nào trong thời gian ngắn ngủi kiếm thuật của Hồ Nguyên lại tăng tiến vượt bậc. Phải có cơ duyên gì đặc biệt lắm mới giúp cho Hồ Nguyên tôi luyện được thuật xử kiếm cao siêu không kém y bao nhiêu.

- Kiếm thuật cao minh lắm..

Nói xong năm chữ trên kẻ cầm sổ giang hồ thông tay triển công phu trầm tĩnh. Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên cũng đứng im an thần định khí. Người người nín thở.

Rẹt... Rẹt... Âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ cùng lượt nổi lên. Chát... Kiếm vẫn còn cài trong vỏ song phương bình lặng nhìn nhau. Ánh mắt của kẻ cầm sổ giang hồ nói lên nhiều kinh ngạc còn ánh mắt của Hồ Nguyên nói lên niềm tự tin. Khán giả ít có người đủ nhãn lực để thấy hai người xuất thủ. Chỉ có kẻ trong cuộc mới biết ai tài hơn ai.

Kẻ cầm sổ giang hồ đi từ kinh ngạc này tới kinh ngạc khác. Y hoàn toàn không nghĩ chỉ trong thời gian ngắn Hồ Nguyên lại tôi luyện được thuật xử kiếm đặc dị. Phải có thủ pháp thần tốc, nhãn lực tinh tường và kiếm thuật tuyệt luân nên Hồ Nguyên mới đâm trúng đầu mũi kiếm của y. Thiếu một trong ba điều kiện này Hồ Nguyên không thể nào đâm trúng đầu mũi kiếm được.

Dường như muốn thử lần nữa kẻ cầm sổ giang hồ hất tay về sau vai ngay chỗ chuôi kiếm lộ lên. Bàn tay của y máy động thời bàn tay của Hồ Nguyên cũng nhúc nhích. Chát... Kiếm với kiếm chạm nhau tóe lửa. Đôi bên nhìn nhau giây lát rồi kẻ cầm sổ giang hồ xoay người bước đi. Lần này y bước đi song không có những bước chân khỏ luyện hần sâu trên đất.

Nhìn theo kẻ cầm sổ giang hồ chậm bước Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên mỉm cười thích thú. Lần đầu tiên y mới được ném hương vị chiến thắng Y đã làm được một việc mà từ nào tới giờ chưa ai làm được là sống sót dưới chiêu kiếm giết ruồi của kẻ cầm sổ giang hồ. Rồi đây cái danh Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên sẽ là đề tài cho giới giang hồ bàn tán. Mai mốt đây y biến thành một vị anh hùng hay hào kiệt để cho mọi người ngưỡng mộ và khâm phục.

- Tại sao Hồ đại hiệp lại để cho hắn đi?

Vành môi hơi nhếch thành nụ cười cao ngạo Hồ Nguyên trả lời câu hỏi của các vũ sĩ thành Đại La:

- Sở dĩ tại hạ đề cho y đi thông dong vì có nhiều lý do đặc biệt. Y không giết được tại hạ mà tại hạ cũng không giết được y. Muốn trừ khử y ta cần phải tìm cách khác...

Một vũ sĩ ăn mặc sang trọng từ trong đám đông bước ra ôm quyền thi lễ với Hồ Nguyên:

- Tại hạ là Sát Đao Nguyên Bạch...

Vòng tay chào Hồ Nguyên cười nói:

- Tại hạ hằng nghe danh hào hiệp của Nguyễn huynh...

Nguyễn Bạch cười nói với giọng thân mật:

- Đa tạ Hồ trang chủ về nghĩa cử anh hùng của ngày hôm nay. Tôi mời trang chủ về tề xá nghỉ ngơi...

Hồ Nguyên vui vẻ nhận lời. Nguyễn Bạch cũng mời thêm mấy người nữa về nhà mở tiệc mừng và bàn bạc cách thức trừ khử kẻ cầm sổ giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Trang Chủ Là Ai?

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa nằm trên cành cây cổ thụ rườm rà trong góc trái của hoàng cung. Lên vào đây từ đầu canh năm ông ta leo lên cành cây nằm dưỡng sức chờ đêm đến sẽ lén lút đi dò xét. Biết nếu muốn truy nguyên ra những bí mật bao quanh cái chết của tiên đế ông ta phải bắt đầu từ hoàng cung.

Bà thái hậu họ Dương là người có nhiều liên hệ hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp tới cái chết của tiên đế. Không chừng bà ta là một trong những thủ phạm đã đầu độc chồng với mục đích gì không ai biết được. Trên đời này có ba thứ dễ khiến người ta nhúng tay vào tội ác. Đó là tình, tiền và tham vọng. Có thể một trong ba thứ hoặc lắm khi cả ba thứ là động lực thúc đẩy Dương thái hậu âm mưu đầu độc chồng.

Ba chữ Lê Thập Đạo lờn vón trong óc của Hồ Vũ Hoa. Nếu Đỗ Thích biết rõ tính danh của kẻ chủ mưu hạ sát tiên đế thì ba chữ Lê Thập Đạo mà họ Đỗ đã viết trên chiếc nan giường trong lúc hấp hối phải là tên của hung thủ hoặc manh mối quan trọng để tìm ra hung thủ.

Hồ Vũ Hoa lại nghĩ tới Hồ phu nhân và Hồ Phong. Con dâu và cháu nội của ông ta bị giam giữ ở đâu trong tổng đàn do thám mà ông tìm hoài không ra. Ông ta lại suy nghĩ lan man về cái chết của Hạ Long Khách. Kẻ nào trong giới giang hồ có đủ bản lĩnh để giết chết vị chúa tể biển Đông bằng quyền chưởng? Chính ông ta cũng biết mình không thể giết chết Hạ Long Khách một cách dễ dàng và nhanh chóng Chỉ có cách đột ngột ra tay và nhất là trong lúc Hạ Long Khách không đề phòng mới hi vọng giết chết vị chúa cướp biển Đông. Như vậy kẻ giết người phải quen biết, thân thuộc lắm cho nên Hạ Long Khách mới không đề phòng việc bị người ta đánh lén. Ai là người quen biết lại nhẫn tâm hạ thủ? Kẻ giết người nhắm vào mục đích gì? Những câu hỏi lờn vón trong trí của Hồ Vũ Hoa nhưng ông ta cũng không có câu trả lời thỏa đáng.

Trời chiều bằng lăng. Chìm về tổ kêu riu rít. Hồ Vũ Hoa ngồi im tham thiền nhập định chờ tới lúc hành động. Bóng đêm từ từ đổ xuống. Gió thổi lạnh lạnh. Tung mình nhảy xuống đất, đứng ngó quanh quất để nhận định phương hướng xong ông ta nhắm chỗ có đèn sang sáng lần tới. Thành Hoa Lư không lớn lắm và ít có dân chúng cư ngụ cho nên hoàng cung cũng nhỏ hẹp. Tuy nhiên tìm kiếm một người mà mình không biết đích xác nơi ẩn chốn ở thành ra chuyện đó không phải dễ dàng. Biết vụ án tiên đế bắt đầu từ thái hậu Dương Văn Nga nên ông ta lén lút vào hoàng cung cốt ý tìm ra nơi cư ngụ của bà ta để dò la may ra có thu thập thêm tin tức gì mới lạ không.

Nép mình sau vách ván Hồ Vũ Hoa khẽ dùng tay mở cửa sổ đoạn hé mắt nhìn vào. Nghe tiếng người lao xao, tiếng chén đĩa khua trộn và mùi thức ăn bay thoang thoang ông ta biết đây là ngự trù của hoàng cung. Tiếng một người đàn ông trọng tuổi vang lên:

- Con Thụ Nguyệt đâu rồi. Bảo nó mang đĩa cá nướng này dâng cho thái hậu. Dặn nó đi lẹ lên bằng không thức ăn nguội lạnh là thái hậu chửi nó đấy...

Hồ Vũ Hoa mừng rỡ. Nếu đúng như lời người đàn ông trọng tuổi nói thì dinh của Dương thái hậu phải ở đâu đây. Ông ta chỉ cần theo dõi cung nữ Thụ Nguyệt chắc sẽ tìm ra chỗ cư ngụ của bà ta.

Nấp sau hòn giả sơn ông ta thấy bóng mấy cung nữ đi qua khoảng sân rộng rồi mất dạng trong khu nhà ngói rộng lớn. Nhảy lên nóc nhà đoạn uốn mình chui vào đầu song ông ta bò trên những cây đà to lớn và lần tới căn phòng sáng nhất. Nằm im trên cây đà ông ta chăm chú nhìn xuống đất.

Hai người, một đàn ông và một đàn bà ngồi đối diện nhau quanh chiếc bàn rộng. Người đàn ông không ai khác hơn Lê Hoàn. Người đàn bà thoạt trông còn trẻ độ ba mươi, ăn mặc sang trọng và dung nhan diễm lệ. Tuy không biết mặt nhưng Hồ Vũ Hoa đoán người này chính là Dương Văn Nga.

- Sở dĩ tôi xin phép được hầu chuyện cùng thái hậu trong lúc đêm hôm tăm tối như vậy cũng vì có nhiều chuyện cấp bách và quan trọng cần phải bàn

cùng thái hậu...

Dường như không muốn cho mấy cung nữ nghe chuyện Lê Hoàn lấy mất ra hiệu cho Dương Vân Nga. Hiểu ý bà ta vẫy tay ra lệnh cho hai cung nữ hầu cận lui ra khỏi phòng. Còn lại hai người bà thái hậu họ Dương cười chầm chầm nói:

- Tướng quân vào đây vì thiếp hay vì công chuyện...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa cau mày khi nghe giọng nói ông ọ, lả lơi và tình tứ của Dương Vân Nga. Thiên hạ đồn bà ta lẹo tẹo với Lê Hoàn nhưng hôm nay mục kích ông ta mới biết lời đồn không sai sự thực.

- Dĩ nhiên tôi vào đây là vì thái hậu...

Chồm người quá nửa bàn Dương thái hậu nhìn Lê Hoàn đăm đăm:

- Thôi mà...Đâu có ai ở cạnh mà tướng quân cứ gọi thiếp là thái hậu. Thái hậu với ai chứ thiếp đâu có phải là thái hậu của tướng quân...

Lê Hoàn cười mắt không rời phần ngực trắng hồng của Dương thái hậu bày ra sau chiếc áo lụa hồ cổ thật sâu. Như biết tình lang đang chiêm ngưỡng mình Dương Vân Nga cười nói:

- Mai một khi lên ngôi cửu ngũ không biết tướng quân có còn nhớ đến thiếp không..

Lê Hoàn chồm người hôn lên má tình nhân:

- Ta đâu phải là phường vong ân bội nghĩa. Nếu không có sự giúp đỡ của nàng ta làm sao được sang cả như ngày hôm nay. Sau này làm vua ta sẽ đổi nàng thành...

- Thành gì hà tướng quân...

- Thành hoàng hậu... Nàng sẽ thành đệ nhất hoàng hậu của năm ngôi hoàng hậu...

- Thiếp già nua, xấu xí hoàng thượng đâu có thèm...

- Trong mắt ta nàng là mỹ nhân đẹp nhất thế gian...

- Phải hôn... Hay là tướng quân cho thiếp

ăn bánh vẽ đây...

Lê Hoàn cười ha hả:

- Nàng là gái một con huống chi tuổi mới vừa ba mươi mà người ta lại nói gái một con trông mòn con mắt...

Được tình nhân tán tụng Dương thái hậu thích chí cười thánh thót:

- Mời tướng quân dùng rượu. Rượu này có tằm sâm nhưng hảo hạng mà thiếp dành riêng cho chàng...

Nghe những lời nói của Dương Vân Nga Hồ Vũ Hoa đâm ra giận dữ lẫn buồn rầu. Tiên đế là một đại anh hùng lấy uy vũ lập nên nghiệp đế tuy nhiên người cũng như bao anh hùng khác đều có cố tật đắm say tửu sắc.

Không những xinh đẹp Dương Vân Nga còn là người đàn bà khôn ngoan, thủ đoạn và nhất là khéo chiều chuộng cho nên tiên đế rất mực sủng ái và si mê. Bà ta ngày đêm i ới, ông ọ và ton hót như thế nào mà tiên đế nghe lời bà ta giáng chức thái tử của Đinh Liễn rồi phong cho Hạng Lang làm thái tử.

Theo cha từ thuở hàn vi, trải qua bao nhiêu gian lao cực khổ nay lại hết hi vọng làm vua khiến cho Đinh Liễn nổi giận sai người giết chết Hạng Lang làm cho anh em trong nhà giết lẫn nhau. Dương Vân Nga lại tư thông với Lê Hoàn với tham vọng đưa tình nhân trẻ tuổi của mình ngồi lên ngai vàng của Đại Việt đồng thời thỏa mãn nhu cầu sinh lý của một người đàn bà còn trẻ vì lúc đó tiên đế tuổi đã ngoài năm mươi lại thêm rượu chè suốt ngày.

- Nương nương chắc cũng nghe tin Tổng triều hội binh Lương Quảng, đóng đồn lập trại dài mấy dặm sát vùng biên giới nước ta...

- Thiếp có nghe tin này... Tướng quân đoán Tổng triều sẽ xua quân sang đánh nước ta?

Thân rót rượu vào chén cho tình lang Dương thái hậu hỏi câu trên.Chưa vội trả lời câu hỏi Lê Hoàn bước sang đứng sau lưng của Vân Nga.Vòng tay ôm cổ tình nhân hân cười nói:

- Ta hi vọng Tổng triều sẽ không động binh bởi vì binh đao chỉ làm khổ trăm họ. Tuy nhiên ta đoán sớm muộn gì hai nước cũng sẽ có can qua cho nên ta đã phái sứ bộ sang nói chuyện cầu hoà với nhà Tống. Đây chỉ là kế dục hoãn cầu mưu hầu ta có đủ thời giờ chuẩn bị binh đội. Phạm Cự Lượng đang ráo riết luyện tập quân sĩ, trui rèn vũ khí và tích trữ lương thực. Trong khi đó đoàn do thám Hoa Lư đã thiết lập mạng lưới do thám chặt chẽ từ ải Nam Quan tới Hoa Lư để dò la động tĩnh...

- Thiếp hi vọng nhà Tống sẽ động binh. Nếu họ dấy động can qua thời đó lại là cơ hội ngàn năm một thuở cho tướng quân...

Hớp ngậm rượu Lê Hoàn nhìn đắm đắm tình lang:

- Nàng nói gì ta không hiểu...

Hôn nhẹ vào má Lê Hoàn Dương Văn Nga nói nói bằng giọng là loi và âu yếm:

- Chàng lưu lại trong cung đêm nay để bầu bạn với thiếp rồi thiếp sẽ nói cho chàng nghe một phương cách giúp chàng ngồi lên ngai vàng nước ta một cách dễ hơn ăn cơm bữa...

Lê Hoàn gật gù cười:

- Dĩ nhiên... Nàng có đuổi ta cũng không về. Đâu nàng nói cho ta nghe cách nào...

Kẻ đôi môi hồng mọng ướm vào sát tai tình lang Dương thái hậu thỏ thẻ mấy lời mà Hồ Vũ Hoa dù vận dụng thính lực cũng không thể nghe được.

Vỗ nhẹ lên bàn Lê Hoàn cười khoái trá:

- Diệu kế... Diệu kế...Nàng quả đa mưu túc trí. Nếu làm vua không những phong cho nàng làm hoàng hậu mà ta còn phong chức quân sư cho nàng nữa. Chuyện này ta phải bàn với Phạm Cự Lượng mới được...

- Tướng quân nghĩ Phạm Cự Lượng là người đáng tin cậy để giao phó chuyện trọng đại này?

Lê Hoàn gật đầu không do dự:

-Ta rành hẩn lắm... Hẩn có tuổi rồi nên an phận thủ thường do đó ta bảo gì hẩn cũng làm. Nàng đừng lo để mặc ta sắp xếp chuyện này...

Mỉm cười Dương thái hậu từ từ cởi áo choàng để chỉ còn mặc chiếc áo lụa mỏng tanh phô bày những đường cong nét lượn của thân thể đầy gợi cảm. Nằm trên nóc nhà Hồ Vũ Hoa không muốn chứng kiến cảnh yêu đương tình tứ của đôi gian phu dâm phụ song ông ta không có cách nào hơn là nằm im chịu trận.

Rót đầy chén rượu uống ngậm nhỏ xong trao cho tình lang Dương Văn Nga thỏ thẻ:

- Tướng quân sắp lên làm vua rồi cho nên thiếp nghĩ ta cần xóa cho sạch dấu vết chứng tỏ hai ta là kẻ chủ mưu hành thích tiên đế...

Nét đầm chiêu hiện trên mặt của Lê Hoàn cùng với giọng nói nhuốm chút băn khoăn và tự lự:

- Đây là mối lo âu khiến ta ăn không ngon ngủ không yên. Giới giang hồ Đại Việt cầm đầu bởi các vũ sĩ từng được tiên đế trọng đãi sẽ nổi loạn nếu biết ta đã giết chết tiên đế để lên làm vua...

Ngừng lại uống ngậm rượu xong Lê Hoàn thở hơi dài sườn sượt:

- Tình thế càng ngày càng trở nên rắc rối hơn vì sự chống đối của giới giang hồ...

Bà thái hậu họ Dương xì tiếng dài:

-Mấy thằng cha biết võ đó mà nhảm nhò gì. Nếu họ nổi dậy chống đối với triều đình ta sẽ dùng quân Hoa Lư dẹp họ ngay...

Lê Hoàn cười lắc đầu:

- Không giản dị như nàng nói đâu. Thứ nhất sự chống đối của họ sẽ lôi kéo theo rất nhiều người dân trong nước. Như vậy sẽ không có lợi cho ta bởi vì ta sẽ rơi vào tình trạng lo đánh nhau với quân Tống đồng thời lo chống trả với nội loạn trong nước. Quân Hoa Lư tại kinh đô cộng thêm quân ở ngoài biên trấn như Hoan châu, Hóa châu, Đại La, Lạng Giang chỉ được bốn năm vạn người. Bao nhiêu đó chỉ đủ cho ta đàn ra chẹn cứng các nơi hiểm yếu để ngăn chặn đường tiến quân của nhà Tống. Nếu giới giang hồ lôi kéo dân gian nổi loạn thời ta phải chia binh ra dẹp họ như vậy ta không đủ lực lượng để đánh nhau với quân Tống..

Lê Hoàn ngừng lời dường như biết có nói nhiều tình nhân cũng không hiểu. Âu yếm nhìn tình lang Dương Văn Nga tươi cười thốt:

- Thiếp có cách này tuy hơi tàn nhẫn và độc ác song an toàn và kín đáo nhất. Ta nên trừ diệt hết những ai đã trực tiếp hoặc gián tiếp nhúng tay vào vụ án tiên đế như ta đã làm đối với Trần Gia Bạch và Đỗ Thích. Thiếp muốn nói tới hai nhân viên đầu não của đoàn do thám..

Lê Hoàn nhìn Dương thái hậu với vẻ kinh dị lẫn sùng sốt. Hẩn không ngờ một giai nhân sắc nước hương trời như bà ta lại nghĩ ra mưu sâu kế độc như vậy. Phần Hồ Vũ Hoa cũng giật mình sợ cho cái tâm độc dữ của Dương Văn Nga.

- Nàng định thủ tiêu họ bằng cách nào?

Dương thái hậu đáp với giọng bình thản như chẳng có gì quan trọng:

- Cũng chẳng có gì khó khăn lắm đâu thưa tướng quân. Mấy chén rượu mừng, dấm viên thuốc độc thế thôi...

Tuổi ngoài sáu mươi, vào sinh ra tử biết bao lần nhưng Hồ Vũ Hoa cũng cảm thấy ơn ớn lạnh nơi sống lưng khi nghe Dương thái hậu nói chuyện giết người một cách lạnh lùng, tàn nhẫn và thần nhiên.

- Thôi trời cũng đã khuya rồi thiếp mời tướng quân đi nghỉ...

Dứt lời Dương thái hậu nắm tay Lê Hoàn. Biết câu chuyện mà mình muốn nghe tạm chấm dứt và lại cũng không muốn chứng kiến cảnh yêu đương tình tứ của gian phu dâm phụ nên Hồ Vũ Hoa lảng lạng chuẩn ra ngoài. Nhảy xuống đất đứng ngó dáo dác để nhận định phương hướng xong ông ta trở thuật phi hành rồi khỏi thành Hoa Lư.

Chậm bước trên đường về Gia Viễn ông ta miên man suy nghĩ tới cái chết của Hạ Long Khách. Ai là thù phạm? Họ giết Hạ Long Khách để làm gì? Giết bằng cách nào? Dương thái hậu nói có cách để đưa Lê Hoàn lên làm vua dễ dàng vậy cách đó ra làm sao?

Quá nửa đêm trông thấy ánh đèn thấp thoáng xa xa ông ta biết mình gần tới huyện lỵ Gia Viễn. Đang đi ông ta chợt dừng lại lắng tai nghe ngóng. Áp sát tai xuống đường ông ta nghe được tiếng vó ngựa nện trên mặt đường. Chỉ có nhân viên do thám mới đi ngựa trong lúc đêm hôm tăm tối như thế này.

Nép vào gốc cây bên đường chờ đợi giây lát Hồ Vũ Hoa thấy thót chiến mã đen tuyền vọt qua trên lưng vắt vẻo một nhân viên do thám mặc sắc phục đen. Ông ta biết đó là nhân viên của ban truy tầm đoàn do thám Hoa Lư.

Tuy không biết có chuyện gì xảy ra nhưng Hồ Vũ Hoa lảng lạng bám theo. Khoảng chừng canh tư gã nhân viên do thám rẽ ngựa vào con đường nhỏ rồi dừng lại trước căn nhà ngói. Đợi cho tên do thám vào nhà xong Hồ Vũ Hoa mới lần tới cửa sổ nhìn nghe. Hé mắt nhìn vào ông ta thấy tên do thám lúc này đang đứng nói chuyện với hai tên nữa:

- Trưởng ban nói cho ta biết vợ con của tên Hồ Nguyên đã vượt ngục cách đây mấy ngày. Theo chỗ trưởng ban ước tính thời vợ con của Hồ Nguyên chưa đi xa lắm, có thể chúng còn lẩn quẩn trong vùng Thiên Quan hoặc Gia Viễn này...

Hồ Vũ Hoa mừng thầm. Tuy không biết người nào đã giải thoát cho con dâu và cháu nội của mình song ông ta cũng thầm cảm ơn người đó.

- Trưởng ban đã ban lệnh báo động khẩn cấp đồng thời sai ta tới Thiên Quan điều động nhân viên của bốn ban dò la về tông tích vợ con của Hồ Nguyên. Sáng sớm hai người hãy tung nhân viên tìm kiếm...

Một tên do thám hỏi:

- Nguyễn phó trưởng ban ở tại kinh đô chắc nghe được nhiều tin tức mới lạ...

Gã được gọi là phó trưởng ban cười cười:

- Cũng chẳng có gì mới lạ lắm ngoại trừ tin quân Tống sắp sang đánh nước ta. Lưu lại Gia Viễn đôi ngày rồi ta sẽ ngược lên miệt Lạng Giang để chỉ huy phân đoàn do thám biên thùy. Nhiều cuộc đụng độ ngầm ngấm trong bóng tối giữa ta và nhân viên do thám Lưỡng Quảng càng ngày càng thêm cực kỳ ác liệt. Không chừng mai một Nguyễn trưởng ban cũng có mặt ở Lạng Giang. Người định thiết lập một mạng lưới do thám từ Pha Lũy tới tận Hoa Lư. Thôi hai người đi nghỉ ngơi rồi sáng thức sớm lo công chuyện...

Đèn tắt và trong nhà trở nên yên lặng. Đứng chờ giây lát Hồ Vũ Hoa âm thầm rời căn cứ của đoàn do thám. Ra tới đường lớn ông ta dừng lại suy nghĩ. Theo như lời gã phó trưởng ban nói thời con dâu và cháu nội của ông ta chắc còn tạm trú trong vùng Thiên Quan hay Gia Viễn chỉ có điều ông ta không biết họ ở đâu.

Cách gián điệp và dễ dàng nhất là theo dấu nhân viên do thám rồi tùy cơ ứng biến. Đoàn do thám thế mạnh người đông nên đầy đủ phương tiện để tìm ra tông tích của bất cứ ai.

Đang ngồi ăn sáng trong quán ăn tại ngã ba, Trương Tấn chợt thấy hai nhân viên do thám mặc sắc phục bước tới chỗ hán ngồi.

- Ngươi là Trương Tấn?

- Dạ chính tiện nhân. Nhị vị có điều chi dạy bảo?

Một nhân viên do thám cất giọng trầm trầm:

- Ta có chuyện muốn hỏi nếu ngươi biết cứ nói thật bằng không...

- Dạ... dạ... Đại nhân cứ hỏi... Trương tôi từ nào tới giờ chưa hề biết dối gian...

Gã nhân viên do thám cười hực:

- Một thằng bất lương như ngươi mà thề thốt không nói xạo, nói dối chắc trời xập mặt. Ta biết ngươi giàu có nhờ làm ăn bất lương nhưng chuyện đó không phải là chuyện của đoàn do thám. Ngươi có nhà cho mướn nhiều lắm phải không?

- Dạ... Thưa đại nhân chừng vài chục căn thôi...

- Ta hỏi ngươi trong vòng nửa tháng trở lại đây ngươi có cho ai mượn nhà không?

Suy nghĩ giây lát Trương Tấn cười lên tiếng:

- Dạ có... Có một người đàn ông mượn nhà và trả tiền hậu hi lắm. Tôi hỏi lý do mượn nhà thì ông ta nói quê ở Lạng Giang vì nghe tin quân Tàu sắp sang đánh nước ta nên đem vợ con về gần kinh đô tạm trú chờ khi nào yên giặc sẽ trở lại quê cũ. Cách đây hai bữa tôi ghé thăm song ông ta lại vắng nhà nên chỉ gặp mặt có bà vợ và đứa con trai bảy tám tuổi. Ông này chắc thuộc hạng giàu có sang cả lắm nên bà vợ trẻ đẹp, hiền hậu và tử tế lắm..

- Nhà của hắn ở đâu?

Giơ tay chỉ ra đường Trương Tấn nói:

- Nhị vị đi theo con đường này tới ngã ba, quẹo phải sẽ thấy ngôi nhà lợp ngói nằm lẻ loi trong góc...

- Nếu ngươi nói dối ta sẽ trở lại tìm ngươi...

Hai nhân viên do thám bước ra đường. Một gã vẫy tay ra hiệu. Bốn tên khác không mặc sắc phục bước theo liền. Tới ngã ba quẹo phải chúng thấy ngôi nhà ngói khang trang nằm trong góc. Đứng rải rác bao vây ngôi nhà một gã nói:

- Đội phó trưởng ban tới rồi tùy người định liệu...

Lát sau gã Nguyễn phó trưởng ban cỡi ngựa tới. Đứng im quan sát ngôi nhà xong hắn ra lệnh:

- Các ngươi cứ canh chừng chờ khi nào có lệnh ta mới được tiến vào. Ta muốn biết xem ai là người đã giải cứu vợ con của Hồ Nguyên...

Đang ngồi trên giường Hồ Phong chợt nhảy tọt xuống sàn gạch la lớn:

- Nội... nội...

Nói tới đó nó chợt ngưng bật khi thấy ông nội đưa ngón tay lên miệng ra dấu cho nó im lặng. Hồ phu nhân không dấu được vẻ kinh ngạc khi thấy cha chồng xuất hiện một cách đột ngột.

- Thưa cha ...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa nói nhỏ:

- Nhân viên do thám đã tìm ra chỗ trú ngụ của con...

Hồ phu nhân lặng thinh không nói. Tuy lo âu nhưng sau đó nàng lại cảm thấy an tâm vì biết bằng mọi giá cha chồng của nàng không để nàng và con của nàng bị nguy hiểm tính mạng.

- Thưa cha tính sao?

- Ta phải rời chỗ này càng sớm càng tốt. Con lấy hành lý rồi theo ta...

Vị trang chủ Hồ gia trang gật gù mỉm cười khi thấy đứa cháu nội đích tôn của mình vận vũ phục và mang kiếm vào vai tương tự như một vũ sĩ lưu lạc. Hồ phu nhân xách gói hành lý nhỏ.

Hồ Vũ Hoa thì thầm:

- Con và Phong nhi theo sau ta. Mọi chuyện để mặc ta đối phó...

Mở cửa bước ra sân Hồ Vũ Hoa trông thấy hai nhân viên do thám đứng chặn đường. Ông ta nói nhỏ vừa đủ cho con dâu và cháu nội nghe:

- Hai con trông thấy con ngựa đang đứng dưới gốc cây không. Ta sẽ lùi về đó để cướp lấy con ngựa...

Keng... Vị lão trang chủ Hồ gia trang vùng kiếm đánh liền ba chiêu bức hai nhân viên do thám lùi lại đoạn chuyển bộ về chỗ con ngựa bị buộc vào thân cây.

Hiểu được ý định của đôi phương gã phó trưởng ban tin tức đoàn do thám nhập cuộc liền. Tạt bộ bước dài hắn chặn đường Hồ Vũ Hoa bằng hai chiêu quyền. Thân danh phó trưởng ban dĩ nhiên hắn phải có chân tài thực học. Bàn tay hữu của hắn vỗ ra một quyền trong lúc bàn tay tả khép lại thẳng băng thành triệt thủ chém một đòn cường ngạnh tới tức vai đối thủ. Gã vừa xuất chiêu Hồ Vũ Hoa thoáng thấy bóng tay dầy mịt mờ cùng với kinh phong toát ra vùn vụt làm bụi bốc mờ mờ.

Nếu không vướng bận con dâu và cháu nội ông ta rất hứng thú khi gặp một đối thủ trẻ tuổi có công phu mới mẻ. Tuy nhiên vì có ý định cướp đường chạy trốn cho nên ông ta đành phải thi triển kiếm thuật để bức gã phó trưởng ban tin tức của đoàn do thám Hoa Lư phải lùi lại. Rẹt... rẹt... rẹt... Gã phó

trường ban tin tức thấy hoa kiếm nở đầy trời cùng với ám kinh bắn vào các yếu huyết đau tợ kim châm khiến cho gã hoảng hốt hồi bộ bước dài.

- Đa tạ... Lão phu họ Hồ...

Lòng trong câu nói Hồ Vũ Hoa xóc lẩy con dâu đặt lên lưng ngựa.

- Đi...

Hồ Vũ Hoa vung tay vỗ vào mông con ngựa một cái thật mạnh. Bị cú vỗ đau đing con chiến mã hí tiếng dài vọt tới. Một tay nắm lấy dây cương, một tay ôm lấy cháu nội, vị lão trang chủ của Hồ gia trang băng mình chạy đua với ngựa.

Ông ta hành động quá nhanh và bất ngờ cho nên nhân viên do thám không kịp cản đường. Thấy con chiến mã phi nước đại thiên hạ ai ai cũng sợ bị ngựa đạp nên vội vã tránh đường.

Ngồi trên lưng ngựa quay đầu lại Hồ phu nhân trông thấy nhân viên do thám lèo đèo theo sau và càng lúc càng xa dần. Chạy một mạch mấy dặm đường Hồ Vũ Hoa ngừng lại. Hồ phu nhân xuống ngựa. Đặt Hồ Phong xuống đất Hồ Vũ Hoa nói:

- Ta nghỉ ngơi giây lát rồi sẽ tiếp tục đi...

Hồ phu nhân hỏi nhỏ:

- Thừa cha tính đi về đâu?

Xoa đầu cháu nội Hồ Vũ Hoa cười lớn:

- Chúng ta sẽ đi Tản Viên... Điều mà ta

muốn biết là ai đã cứu con ra khỏi tông đàn do thám?

Đưa tay vuốt tóc Hồ phu nhân trả lời:

- Thừa cha... Phu quân của con đã làm chuyện đó...

- Thế ư... Ta không ngờ thằng Nguyên còn sống. Nó có nói cho con biết nó đi đâu và làm gì không?

Hồ phu nhân nhẹ thở dài:

- Thừa cha.... Phu quân con chỉ nói đi Đại La có việc cần...

Hồ Vũ Hoa gục gặt đầu không hỏi nữa. Thái độ của ông ta có vẻ trầm tư nghĩ ngợi. Lát sau ông ta cười nói:

- Ta đã ước hẹn với các đồng đạo giang hồ tới Tản Viên Sơn để mở đại hội giang hồ vào ngày mùng năm tháng giêng. Bây giờ giữa tháng chạp rồi cho nên ta thùng thẳng đi tới Tản Viên cũng kịp. Phần Nguyên nhi ta nghĩ nó có cách để tìm ra chúng ta và lại thế nào nó cũng tới Tản Viên cho nên...

Hồ Vũ Hoa bỏ lững câu nói ở đó. Hồ Phong rất thích thú khi được theo ông nội lưu lạc giang hồ. Nhìn cảnh vật hai bên đường giấy lát Hồ Vũ Hoa nói:

- Ta nên bỏ ngựa dùng đường tắt đi bộ tới Tản Viên...

Dứt lời ông ta cùng Hồ Phong rào bước đi trước. Hồ phu nhân im lìm theo sau. Chân bước mà lòng nàng ngổn ngang ý nghĩ. Dù không nói ra nàng lại vui mừng vì có dịp may và nguyên do chính đáng để lưu lạc giang hồ. Nàng muốn gặp kẻ cầm sổ giang hồ dù nàng không biết gặp lại y để làm gì. Có lẽ nàng muốn gặp lại để xem thái độ, cử chỉ của y đối với nàng như thế nào.

Hai người ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn dài và rộng. Ngồi ghế chủ tọa chính là Lê Hoàn còn ngồi đối diện với Lê Hoàn là một người đàn ông tuổi chừng bốn mươi, mày rậm, mắt sáng và lưỡng quyền cao.

- Bản chức được nghe Hữu thủ lĩnh và Bách phó thủ lĩnh nói rất nhiều về trang chủ...

Người được gọi là trang chủ hơi nhếch môi cười đoạn cất giọng trầm trầm:

- Đa tạ quan Thập Đạo. Nghe tiếng quan Thập Đạo đã lâu song mãi tới hôm nay tại hạ mới hân hạnh được gặp...

Quần hầu rót nước trà vào chén cho chủ và khách.

- Mời trang chủ dùng trà... Nếu không vì việc quân bề bộn bản chức phải mở tiệc đãi đằng trang chủ...

- Quan Thập Đạo chớ nên bận tâm về chuyện nhỏ mọn đó. Chờ khi nào đánh bại quân Tống xong ta sẽ mở tiệc khao quân cũng chưa muộn...

Mỉm cười tỏ vẻ hài lòng khi nghe người đối thoại đi vào vấn đề mà mình đang quan tâm Lê Hoàn hỏi:

- Trang chủ nghĩ ta sẽ thắng quân Tống?

Người được gọi là trang chủ gật đầu không do dự rồi nói với giọng quả quyết:

- Tại hạ biết Đại Việt ta sẽ thắng... Lần giờ lại lịch sử kể từ khi hai bà Trưng Trắc và Trưng Nhị khởi nghĩa đuổi Tô Định về Tàu cho tới khi Ngô Vương Quyền đánh bại quân Nam Hán nơi sông Vân Cù, lũ giặc bắc chưa bao giờ được ăn ngon và ngủ yên tại phương Nam. Nếu Tống triều xua quân sang đánh nước ta họ chỉ mua lấy sự nhục nhã vì bại trận...

Ngừng lại giây lát người được gọi là trang chủ từ từ tiếp:

- Thiên thời, địa lợi và nhân hòa ta đều có đủ. Đó là ba yếu tố tất thắng trong bất cứ cuộc chiến tranh nào. Nói về địa lợi nước ta núi non rừng rậm hoang vu ngất ngàn rất tiện cho việc dụng binh. Nếu địch mạnh thời ta tìm chỗ kín đáo trú ẩn chờ khi nào địch mệt mỏi, không phòng bị ta bất thành linh tấn công khiến cho địch trở tay không kịp. Trên bộ ta có hiểm địa như bầu Chi Lăng là nơi phục binh rất hiểm còn đường thủy ta có Bạch Đằng giang tiến lui đều tiện lợi. Nước ta với Tàu tuy là láng giềng song phong thổ, khí hậu khác biệt khiến cho giặc rất dễ mắc bệnh vào mùa nóng nực. Đó là thiên thời...

- Trang chủ nói đúng nhưng bản chức nghĩ ta không hẳn có được yếu tố nhân hòa...

Gật gù dường như hiểu ý của Lê Hoàn người được gọi là trang chủ trầm trầm cất tiếng:

- Tại hạ cũng đồng ý với quan Thập Đạo về điểm này. Cái chết bất ngờ và đầy bí ẩn của tiên đế đã khiến cho dân gian hoang mang và lo sợ. Giới giang hồ Đại Việt nhất là những người từng được tiên đế trọng đãi tỏ ra bất mãn và đưa dẫn tới tình trạng đối nghịch với triều đình. Nếu biết khôn khéo chiêu dụ và lôi kéo bá tánh họ sẽ trở thành mối lo không nhỏ cho quan Thập Đạo...

Lê Hoàn trầm ngâm không nói. Đưa chén trà lên tận môi nhưng không uống hẳn hỏi nhỏ:

- Nói được những điều trên chắc trang chủ có cách đối phó với giới giang hồ trong nước?

Người được gọi là trang chủ háng giọng:

- Tại hạ chỉ là kẻ tạm thời cộng tác với đoàn do thám nên tại hạ không có quyền quyết định mà đây chỉ là một đề nghị...

Lê Hoàn gật gù cười. Hẳn nhớ tới lời nói của Dương thái hậu về việc thủ tiêu những kẻ can dự và biết quá nhiều trong vụ án tiên đế. Đó là một trong nhiều lý do đưa tới cuộc gặp gỡ với người được gọi là trang chủ ngày hôm nay.

- Trang chủ muốn trở thành thủ lĩnh đoàn do thám?

Người được gọi là trang chủ hơi thoáng biến đổi trên nét mặt khi nghe Lê Hoàn hỏi câu trên. Ngần ngừng giây lát y háng giọng:

- Tại hạ không muốn tước đoạt danh vị của Hữu Danh Vô Thực...

Nhấp ngum trà thắm giọng Lê Hoàn cười thốt:

- Bản chức biết trang chủ là một kẻ nghiêm túc nhưng trường hợp này lại khác. Chức tước và danh vị là của triều đình ban cấp nên triều đình cũng có quyền thu hồi lại nếu Hữu Danh Vô Thực không làm tròn nhiệm vụ của mình. Bản chức sẽ tâu với thái hậu để người ban chiếu chỉ...

Người được gọi là trang chủ mỉm cười:

- Việc này tại hạ để quan Thập Đạo tùy tiện...

Lê Hoàn gật gù hài lòng khi hiểu lời nói trên như là một chấp thuận. Giọng nói của người được gọi là trang chủ trầm xuống thật thấp như chỉ muốn có hai người nghe được:

- Mở cuộc khủng bố nhằm vào các võ sĩ giang hồ trong nước, đoàn do thám đã làm một hành động sai lầm để từ đó gây ra một kết quả là hại nhiều hơn lợi. Hành động khủng bố đã đẩy giới giang hồ đang từ thế bất mãn ngấm ngầm lại ngang nhiên ra mặt kinh chống với triều đình. Tuy thực lực của họ bị suy giảm nhưng không vì thế mà triều đình có thể dùng binh lực để diệt được. Và lại cũng do hành động khủng bố này họ lại đoàn kết với nhau chặt chẽ hơn...

Nhìn thẳng vào mặt Lê Hoàn người được gọi là trang chủ từ từ tiếp:

- Tại hạ nghe được tin không biết đúng hay sai, giả hoặc thật là Phạm Bạch Hổ...

Lê Hoàn động dung khi nghe nói tới tên này. Giọng nói trầm trầm của người được gọi là trang chủ vang lên đều đều:

- Nhà họ Phạm lúc nào cũng đầy khách khứa mà đa số là võ sĩ lưu lạc giang hồ. Gần đây nhất ông ta bỏ tiền ra cho thủ hạ thu mua lúa gạo hoặc kim loại để tích thảo đồn lương và rèn đúc vũ khí. Tại hạ e sớm muộn gì Phạm Bạch Hổ cũng ra mặt chống lại triều đình. Chỉ có một người kiềm chế hẳn được là tiên đế song rất tiếc tiên đế đã băng hà. Muốn vô hiệu hóa sự chống đối của giới giang hồ Đại Việt ta phải tìm cách chia rẽ, gây xáo trộn, nghi ngờ, ganh tỵ, thù oán trong nội bộ của họ. Dù không chính thức, những nhân vật giang hồ cự phách như Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa, Vô Hình Đạo Tôn Nhật,

Từ Cước Lê Hùng và nhất là kẻ cầm sổ giang hồ trở thành đại biểu cho giới giang hồ Đại Việt. Uy tín và ảnh hưởng của họ rất mạnh. Họ nói một tiếng là mười đại trang nghe theo liền. Mỗi đại trang có độ một ngàn tráng đinh nên tổng cộng lực lượng của họ hơn vạn người. Họ hợp một vạn người đó với lực lượng của Đoàn Chí Hạ và Phạm Phòng Át; phe chống đối lại triều đình sẽ nắm trong tay một đạo binh hơn ba vạn. Nếu tại hạ không làm thời quân Hoa Lư dưới quyền chỉ huy của quan Thập Đạo chỉ được độ chừng năm vạn. Như thế không nhiều lắm để có thể đương cự cùng một lúc hai mặt...

Lê Hoàn cười cười:

- Binh cốt giời chứ không cốt đồng. Trang chủ hẳn biết điều này...

Giọng nói trầm trầm của người được gọi là trang chủ cất lên:

- Thưa quan Thập Đạo... Tại hạ biết quân Hoa Lư vốn là tinh binh đánh đâu thắng đó nhưng các vũ sĩ giang hồ lại giỏi võ hơn. Nếu đánh nhau quân Hoa Lư tuy thắng song cũng phải thiệt hại phần nửa. Với quân số hai ba vạn ta khó lòng chống cự với Tổng triều. Nếu quân Hoa Lư thiện chiến thời quân Tổng cũng là tinh binh. Muốn đề bực cuộc nổi dậy của giới giang hồ ta phải làm sao để họ không thể đoàn kết thành một khối và nhất là không có người chỉ huy. Quan Thập Đạo chắc chưa biết tin giới giang hồ sẽ tụ nhau ở Tản Viên Sơn ngày tết đoàn ngộ để bầu lên một vị minh chủ. Với danh vị ông vua không ngai của giới giang hồ, vị minh chủ có ảnh hưởng sâu rộng và mạnh mẽ đối với các vũ sĩ. Nếu phát động một cuộc nổi dậy y sẽ có trong tay ba vạn người tuy ô hợp nhưng một người có thể địch lại ba người...

Lê Hoàn gật đầu. Nét mặt của vị tướng tổng chỉ huy mười đạo binh Hoa Lư có vẻ đắm chiêu tư lự. Lát sau hắn mỉm cười thốt:

- Lúc còn theo tiên đế binh loạn mười hai sứ bản chức đã chứng kiến một ngàn vũ sĩ giang hồ thuộc đoàn do thám Hoa Lư đánh xiềng niềng đạo binh mấy ngàn quân của Nguyễn Siêu. Trang chủ có cách nào đối phó với giới giang hồ một cách ít đổ máu nhất?

Người được gọi là trang chủ mau mắn đáp như đã có sẵn câu trả lời:

- Thưa quan Thập Đạo tại hạ có cách này giản dị lắm...

Y khom người thì thầm vào tai Lê Hoàn. Vị đại tướng của Đình triều cười ha hả nói:

- Bản chức rất may mắn có được một người cộng tác võ nghệ cao siêu mà trí mưu không ai sánh bằng. Tồi nay bản chức sẽ vào cung gặp thái hậu và người sẽ ban chiếu chỉ cất nhắc trang chủ vào chức vụ thủ lĩnh đoàn do thám. Như vậy sẽ không có ai dị nghị hay dèm pha...

- Đa tạ quan Thập Đạo. Danh có chánh thời ngôn mới thuận. Như vậy rất dễ dàng cho tại hạ sai khiến nhân viên nhất là các vị trưởng ban của đoàn do thám. Tại hạ biết quan Thập Đạo bề bộn việc quân nên xin được kiếu từ...

Hai người đứng lên. Thân đưa khách ra tận cửa Lê Hoàn nói nhỏ:

- Chuyện mà trang chủ và bản chức bàn bạc là chuyện bí mật cần được giữ kín vì nếu tiết lộ sẽ gây ra những xáo trộn trong đoàn do thám...

Người được gọi là trang chủ gật đầu:

- Tại hạ hiểu ý của quan Thập Đạo...

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Phạm Sứ Quân

Kẻ cầm sổ giang hồ chậm bước trên con đường về huyện Phú Xuyên. Thay vì đi thẳng về Hoa Lư y phải đi quanh co để tránh né sự theo dõi của đoàn do thám và các vũ sĩ giang hồ săn đuổi mình. Gió bắc thổi lạnh buốt xương. Trời âm u không chút nắng. Mưa bay lất phất. Y cảm thấy quạnh hiu, buồn bã và trống trải vì thiếu vắng người đồng hành quen thuộc. Y nhớ tới Hồ phu nhân. Y tự hỏi nàng vẫn còn bị giam giữ hay đã được Hồ Vũ Hoa giải thoát ra khỏi tông đàn do thám.

Đây là lý do chính khiến y trở lại Hoa Lư dù biết xâm nhập vào tông đàn do thám là chuyện vào dễ mà ra khó. Nhưng y cần phải gặp mặt Hồ phu nhân vì nhiều lý do. Thứ nhất y muốn gặp lại nàng để nhờ giải đáp ba chữ Lê...Thập...Đạo mà y biết chỉ có nàng với trí óc mẫn tiệp may ra mới có thể nghĩ ra ba chữ trên chứa đựng bí ẩn gì.

Thứ nhì y muốn gặp nàng để lấy lại tin vật quan trọng của sư phụ mà y đã nhờ nàng giữ trong lúc bị cầm tù tại tông đàn do thám.

Lý do thứ ba tuy không quan trọng song dường như lại là lý do chính thúc đẩy y muốn gặp lại nàng. Dù không nói ra song trong lòng y rất quan tâm tới sinh mạng của Hồ phu nhân. Điều này cũng dễ hiểu. Từ nhỏ sống đơn độc y không hề quen biết hay có dịp may trò chuyện hoặc thân cận với một người khác phái. Nay tình cờ gặp gỡ Hồ phu nhân, một người đàn bà hiền hậu, thông minh và xinh đẹp y càng thêm mến mộ và có nhiều cảm tình. Y cũng biết nàng đã có gia đình cho nên tình cảm của y với nàng cũng chỉ là tình thân thiết của hai người vì hoàn cảnh đẩy đưa phải tạm thời gần gũi với nhau. Sau này

mọi sự êm xuôi lúc đó dường ai nấy bước .

Nghe có tiếng bước chân sau lưng mình quay đầu lại y thấy một ông lão và một thanh niên đang rào bước trên con đường lầy lội. Vừa đi qua khỏi y chừng mấy bước thanh niên nói nhỏ nhỏ:

- Ông nội... Ông nội... Y là một vũ sĩ giang hồ...

- Làm sao con biết y là vũ sĩ giang hồ?

Ông già hỏi và thanh niên trả lời:

- Con thấy y mang vũ khí...

Ông lão gật đầu nói nhỏ :

- Con đi lẹ lên kéo quần do thám theo kịp thời phiên lắm...

Đi ngang qua mặt người lạ thanh niên cười hỏi:

- Dám hỏi đại hiệp thuộc phe nào trong giới giang hồ? Bạch đạo hay hiệp đạo?

Cười nhẹ kẻ cầm sổ giang hồ vặn:

- Tại sao lại phân biệt ra bạch đạo, hiệp đạo hay hắc đạo. Túc hạ không biết phân biệt là đầu mối của tị hiềm, là nguyên nhân của chia rẽ, là cội nguồn của ganh ghét ư...

Thanh niên hơi đỏ mặt khi bị người khách lạ chinh. Y chưa kịp lên tiếng kẻ cầm sổ giang hồ tiếp liền:

- Trộm cũng có năm bảy đường trộm, cướp cũng có năm bảy cách cướp. Trộm cướp của thiên hạ rồi giữ làm của riêng cho mình thời đáng bị chê cười chứ trộm cướp của quan lại bóc lột hay cường hào ác bá rồi đem phân phát cho dân nghèo thời hành vi trộm cướp này đáng cho người ta cảm phục. Dân lành trộm cướp thời bị bắt bỏ tù còn triều đình trộm cướp thời ai hỏi tội đây...

Cười ha hả thanh niên lên tiếng ngắt lời kẻ cầm sổ giang hồ:

- Đại hiệp nói triều đình ăn cướp sao nghe không thông chút nào. Triều đình là đại biểu cho trăm họ nên có quyền...

Kẻ cầm sổ giang hồ liếc nhanh ông lão. Y thấy ông ta đang tủm tỉm cười khi nghe cháu nội của mình đối co với người lạ.

- Túc hạ định nghĩa thế nào là trộm cướp?

Kẻ cầm sổ giang hồ cười hỏi câu trên. Thanh niên đáp không do dự:

- Lấy của người khác mà không có sự đồng ý của người ta tức là trộm cướp. Tội nói như thế có đúng không thưa đại hiệp?

Kẻ cầm sổ giang hồ cười lớn một cách thích thú. Y nói trong tiếng cười:

- Đúng... Hoàn toàn đúng... Triều đình tăng, thu thuế đâu có hỏi ý kiến của dân cũng như không có sự đồng ý của dân như thế là triều đình trộm cướp của dân chứ gì. Tội nói như thế có đúng không thưa túc hạ?

Thanh niên làm thinh không trả lời. Kẻ cầm sổ giang hồ thông thả tiếp :

- Dân có đói, có khổ dân mới phải trộm cướp hoặc làm bất cứ hành vi phạm pháp nào để sống. Do đó làm cho dân đói khổ để sinh ra trộm cướp là lỗi của triều đình chứ đâu phải của dân mà triều đình lại bắt giam hay bỏ tù trộm cướp. Điều này chẳng khác gì kẻ ăn cướp lại bắt giam người ăn cướp. Có lẽ triều đình không muốn ai là cướp bởi vì chính triều đình muốn độc quyền ăn cướp...

Bật cười ha hả với vẻ thích thú ông lão xen vào câu chuyện:

- Lời nói của túc hạ đúng như ý của lão phu hai mươi lăm năm về trước. Cũng chỉ vì bất mãn với triều đình mà lão phu bị gọi là giặc, là cướp...

Kẻ cầm sổ giang hồ quay nhìn ông lão đắm đắm xong cung kính ôm quyền thi lễ:

- Tại hạ mạo muội được biết tính danh của lão trượng?

Vuốt chòm râu dài ông lão cười điềm đạm hỏi:

- Trẻ tuổi như túc hạ chắc không có dịp theo Bộ Lĩnh bình loạn mười hai sứ?

Tuy không biết ông lão là ai nhưng nghe ông ta gọi tiên đế bằng cái tên Bộ Lĩnh, kẻ cầm sổ giang hồ đoán ông lão phải có danh phận lớn, nếu không

quen biết thời cũng họ hàng với tiên đế.

- Tại hạ không có dịp được theo hầu tiên đế nhưng cũng được nghe sự phụ thỉnh thoảng kể lại những giai thoại hào hùng và oanh liệt trong thời gian theo tiên đế bình loạn mười hai sứ...

Liếc nhanh người đối thoại ông lão hắng giọng hỏi:

- Lão phu dám hỏi tính danh sự phụ của túc hạ?

Kẻ cầm sổ giang hồ cười lắc đầu:

- Sự phụ của tại hạ là một kẻ vô danh nên dù có nói ra lão trượng cũng không biết đâu...

Ông lão gục gặt đầu cười:

- Nếu theo hầu Bộ Lĩnh bình loạn mười hai sứ chắc sự phụ của túc hạ có nhắc tới tên Phạm Bạch Hổ ...

Phải giàu công phu trầm tĩnh lắm kẻ cầm sổ giang hồ mới giữ được nét thản nhiên khi nghe ông lão nói tới tên Phạm Bạch Hổ.

Chăm chú nhìn ông lão giây lát y cười nói:

- Khi luận bàn về mười hai sứ quân sự phụ của tại hạ có nói rằng trừ tiên đế ra thời Phạm Bạch Hổ và Đỗ Cảnh Thạc là hai sứ quân đáng mặt hào kiệt. Tinh binh ba vạn, hùng cứ vùng Đằng Châu trú phủ Phạm sứ quân từng là mối lo âu không nhỏ của tiên đế...

Ông lão hay Phạm Bạch Hổ cười sang sảng hỏi lại một lần nữa:

- Tuy già nua tai yếu mắt mờ song lão phu cũng còn chút sáng suốt để nhìn và phán xét người. Dám hỏi sự phụ của túc hạ là ai?

Nhìn Phạm Bạch Hổ kẻ cầm sổ giang hồ cười cười:

- Từng hùng cứ Đằng Châu chắc Phạm sứ quân biết ai là người chấp chương binh quyền của quân Hoa Lư?

Phạm Bạch Hổ cười ha hả tràng dài:

- Hà... hà... hà... Vũ quân sư... Hóa ra sự phụ của túc hạ là Vũ quân sư... Ai thời lão phu không biết chứ sự phụ của túc hạ lão phu biết nhiều lắm Tuổi còn trẻ măng mà tài cao tốt chúng, mưu kế thần kinh qui khiếp, mẹo mực không ai lường được cho nên chỉ trong vòng mấy năm điều binh khiển tướng Vũ quân sư đã đánh tan mười một sứ quân...

Nói tới đó Phạm Bạch Hổ chợt thở dài đoạn cười tiếp:

- Lúc đó lão phu đang đánh nhau với Bộ Lĩnh mấy lần; thua cũng có mà thắng cũng có và binh lính cũng hao hụt nhiều lắm. Đang cùng thủ hạ bàn luận chuyện binh gia thời quân báo có khách tới thăm và khách lạ tự xưng danh là quân sư của quân Hoa Lư. Bán tín bán nghi song kẻ địch lấy lễ mà đến nên lão phu cũng lấy lễ mà đãi khách. Trong suốt ba đêm làm khách Vũ quân sư đã vạch cho lão phu thấy thế cuộc của nước ta trong tương lai. Người vẽ cho lão phu con đường tiến thoái, tới lui của vùng Đằng Châu cũng như cái lợi, cái hại của mười sứ quân khác xong tỏ ý mời lão phu về họp cùng Bộ Lĩnh dẹp loạn mười hai sứ. Thoạt đầu lão phu thẳng thừng chối từ. Vũ quân sư cười nói lý do tới đây vì biết lão phu là một bậc tuấn kiệt thức thời vụ. Người bảo nếu không về họp cùng Bộ Lĩnh thời sớm muộn gì lão phu cũng sẽ bị quân Hoa Lư đánh bại. Cuối cùng sau thời gian suy nghĩ chính chắn lão phu chấp thuận qui hàng. Lĩnh quả đúng trang hào kiệt nói sao làm vậy. Y đãi lão phu vào bậc thượng khách lại ban chức tước và cho giữ binh quyền. Cũng nhờ thế lực của lão phu mà quân Hoa Lư mạnh hẳn lên nên chỉ trong vòng mấy năm đã bình được loạn mười hai sứ. Vũ quân sư là người lập ra đoàn do thám Hoa Lư gồm toàn các vũ sĩ giang hồ. Cũng chính đạo binh giang hồ hơn ngàn người này đánh xiềng xiềng một vạn quân của Nguyễn Siêu khiến cho bất cứ ai khi nghe nói tới đoàn do thám Hoa Lư cũng đều xanh mặt...

Kẻ cầm sổ giang hồ hỏi:

- Phạm sứ quân chắc có chuyện chi rắc rối với triều đình hay sao mà sợ đoàn do thám theo dõi?

Phạm Bạch Hổ nhẹ thở dài:

- Chuyện bắt đầu từ cái chết của Bộ Lĩnh mà ra. Nửa tháng sau khi Lĩnh băng Dương Văn Nga thu hồi binh quyền cùng chức tước mà Lĩnh đã ban cấp cho lão phu đồng thời còn ra lệnh cho lão phu phải về hưu. Lão phu cũng tới lúc gần đất xa trời rồi nên chẳng màng chức tước và bổng lộc song ngặt một điều là con cháu và thủ hạ cùng binh lính lấy gì để sinh sống. Do đó lão phu bèn dâng sớ trình bày cảnh ngộ để dục hoàn cầu mưu...

Kẻ cầm sổ giang hồ chợt lên tiếng ngắt lời:

- Phạm sứ quân cho tại hạ được ngắt lời. Sứ quân biết gì về Lê Hoàn?

Phạm Bạch Hổ vuốt râu cười khà:

- Lão phu nào lạ về Lê Hoàn. Quyền biến, cơ mưu, nhiều thủ đoạn, tham vọng lớn và miệng lưỡi cho nên hẳn rất được Bộ Lĩnh tin dùng. Dù không có

nhiều công trạng trong cuộc binh loạn mười hai sứ song nhờ khéo tàng bốc nên hẳn cũng được phong cho chức tước và cất nhắc vào chức vụ quan trọng. Lão phu dám quả quyết với túc hạ là cái chết của Bộ Lĩnh ít nhiều gì cũng có Lê Hoàn dính líu vào. Lão phu nghe đồn hẳn lẹ tẹo với Văn Nga cho nên ý thế mà thao túng triều đình. Cách đây hơn tháng thù hạ báo cáo về sự xuất hiện của nhân viên do thám trong vùng Đằng Châu càng ngày càng đông đảo. Chúng chặn xét, tra hỏi, bắt bớ dân chúng trong vùng cũng như dò la về hoạt động của lão phu...

Đang đi kẻ cầm sổ giang hồ nghe được tiếng vó ngựa nện rầm rập trên mặt đường rồi ba bóng ngựa hiện rõ dần. Khi ba kỵ sĩ tới gần kẻ cầm sổ giang hồ nói nhỏ với Phạm Bạch Hồ:

- Nhân viên do thám... Nếu có chuyện gì xảy ra sứ quân cứ mặc tại hạ đối phó...

Gật đầu Phạm Bạch Hồ cùng với cháu nội vội nép vào lề đường nhường cho ngựa đi qua. Vượt qua ba người đi bộ khoảng trăm bước một nhân viên do thám chợt quay ngựa lại hỏi:

- Ba người đi trên đường này lâu chưa?

Kẻ cầm sổ giang hồ mau mắn đáp:

- Chúng tôi đi trên quãng đường này từ sáng tới giờ...

- Người có thấy một lão già đi với một người đàn bà và một đứa trẻ không?

- Thưa tôi không thấy ai hết. Chắc họ chưa đi tới...

Quầy ngựa tên quân do thám lăm bắm:

- Lão già họ Hồ này trốn giỏi thật. Lão rúc trong xó nào mà mình tìm hoài không thấy...

Dù hẳn lăm bắm kẻ cầm sổ giang hồ vẫn nghe được. Bốn chữ "lão già họ Hồ" phát ra từ miệng của tên do thám khiến cho y giật mình liên tưởng tới một người. Nhìn theo bóng ngựa mất trong màn mưa bụi trắng xóa kẻ cầm sổ nói nhanh với Phạm Bạch Hồ:

- Phạm sứ quân... Tại hạ cần phải theo dõi ba tên do thám này. Hẹn gặp sứ quân tối nay ở huyện Phú Xuyên ...

Dứt lời y băng mình đuổi theo ba nhân viên do thám Hoa Lư.

- Dung nhi... Con lạnh không...?

Bó mình trong chiếc áo bông ấm áp Hồ phu nhân trả lời câu hỏi của cha chồng:

- Thưa cha con không lạnh lắm...

Nhìn con dâu Hồ Vũ Hoa cười hỏi:

- Con mua ở đâu được chiếc áo bông đẹp và lạ lắm...?

Hồ phu nhân cười buồn:

- Thưa cha... Áo này là của kẻ cầm sổ giang hồ tặng cho con. Y nói của sư phụ cho y nhưng y không cần nên tặng cho con...

- Thế à... Y có về quê con lắm hả...

Liếc nhanh cha chồng Hồ phu nhân lên tiếng cải chính:

- Thưa cha... Con với y không có tình ý gì hết. Chỉ vì chuyện giữa đường gặp gỡ mà thôi...

Hồ Vũ Hoa cười ha hả xoa đầu cháu nội. Ông ta không thấy được hai giọt lệ từ từ ứa ra nơi khóe mắt của con dâu. Đường như cái tên kẻ cầm sổ giang hồ khơi dậy mối thương tâm đang âm ỉ trong lòng nàng.

Hồ Vũ Hoa nói với giọng nửa đùa nửa thật:

- Ta biết con là đứa con dâu hiếu thảo, là người vợ đoan trang hiền thực. Phần y tuy không gặp nhau nhiều lần song ta biết y là trang tuấn kiệt. Trai tài gái sắc gặp nhau...

Hồ phu nhân hơi đỏ mặt chưa kịp nói gì Hồ Vũ Hoa tiếp liền:

- Trò chuyện với y một lần ta biết y tài đức đều có đủ. Tính tình của y hiền lành lại thêm điềm đạm và khiêm nhường khiến ta rất mến mộ. Y khác hẳn thằng Nguyên...

- Thưa cha... Phu quân của con...

Hồ Vũ Hoa chép miệng thở dài:

- Người ta bảo biết con không ai bằng cha. Thăng Nguyên tính tình nóng nảy, thô lỗ và kiêu ngạo. Có lẽ nó sinh ra từ nơi tiếng tăm nên có tính kiêu ngạo và đồ kỵ...

Hồ phu nhân làm thinh. Đây là lần đầu tiên nàng mới nghe cha chồng thổ lộ chuyện riêng tư. Nàng biết đức phu quân tính tình nóng nảy, kiêu căng và độc đoán. Toàn thể người trong trang không ai dám làm trái ý vị trang chủ của họ.

- Con tuy là con dâu của ta song ta xem con như con ruột vì ta biết con tính tình hiền hậu, nhân từ và độ lượng. Chỉ có con may ra mới ngăn được thăng Nguyên phần nào. Mai một khi xây dựng lại Hồ gia trang ta sẽ tuyên bố cùng mọi người là con sẽ chỉ huy Hồ gia trang chứ không phải thăng Nguyên...

Hồ phu nhân nói nhỏ nhỏ:

- Thưa cha... Con không thể làm chuyện đó. Nó va chạm tới tự ái của phu quân con...

Hồ Vũ Hoa nói bằng giọng nghiêm nghị:

- Con đừng cãi lời ta. Phần thăng Nguyên ta đã có cách an bài cho nó...

Dường như không muốn nói về chuyện này Hồ phu nhân vội lảng sang chuyện khác:

- Thưa cha ... Cha biết gì về kẻ cầm sổ giang hồ xin nói cho con nghe...

Cười chút chiêm nhìn con dâu Hồ Vũ Hoa vui vẻ nói:

- Ta không biết y nhiều nhưng ta biết sự phụ của y nhiều hơn. Chuyện kể dài dòng lắm...

Hồ phu nhân cười thánh thót:

- Đường tới Tản Viên sơn còn xa lắm thưa cha...

Khẽ gạt đầu Hồ Vũ Hoa hắng giọng kể:

- Ta nhớ chuyện xảy ra cách đây hơn mười lăm năm lúc tiên đế còn đóng quân ở Hoa Lư đánh nhau với các sứ quân. Tuy được khá đông đảo vũ sĩ giang hồ giúp đỡ song đánh nhau cũng trận thắng trận thua bởi vì không một ai kẻ cả tiên đế có tài thao lược hay điều binh khiển tướng. Ngay cả ta tuy có học song cũng không rành cách bày binh bố trận, tính kế đối mưu...

- Con hiểu rồi... Vũ sĩ giang hồ chú tâm vào võ thuật nên đâu có thời giờ học binh thư đồ trận...

- Con nói đúng đó... Một hôm tiên đế cùng bọn ta đang ngồi bàn bạc việc binh chợt quân vào báo có khách tới thăm. Tiên đế đích thân ra mời khách vào. Khách là một thư sinh trẻ tuổi, ốm yếu xanh xao và có vẻ bệnh hoạn. Người ta bảo thư sinh yếu đến độ trời gà không chắt nhưng thư sinh này còn tệ hơn nữa. Y trời gà không được chứ nói chi không chắt...

Hồ phu nhân bật cười ròn tan vì lời nói đùa của cha chồng. Hồ Vũ Hoa cũng lắc đầu cười đoạn hắng giọng tiếp:

- Thoạt trông thời sức trời gà không chắt nhưng thư sinh lại có sức mạnh hơn năm ngàn cao thủ nhất đẳng giang hồ. Y có sức mạnh hơn trăm vạn tinh binh. Y có cái mà tiên đế và bọn ta không có. Đó là cái óc cái trí của y...

Vị lão trang chủ họ Hồ gơ ngón tay trở gõ gõ vào trán của mình xong cười nói tiếp:

- Suốt ba ngày liên tiếp y vạch cho tiên đế và bọn ta thấy thế cục của mười hai sứ, thấy cái lợi và hại của quân Hoa Lư. Y nói nếu muốn dẹp tan mười một vị sứ quân tiên đế phải làm sao. Trước nhất phải chiêu hàng Ngô Nhật Khánh, Ngô Xương Xí, Phạm Phòng Át rồi hợp với ba sứ quân đó để đánh Đỗ Cảnh Thạc sau đó phá Nguyễn Tiệp, Nguyễn Siêu...

Ngừng nói Hồ Vũ Hoa nhìn con dâu:

- Ta biết con cũng thông minh và sáng trí song người thư sinh này trí óc cực kỳ mẫn tiệp. Việc mà người khác nặn óc nghĩ hoài không ra y chỉ nghe qua là tìm thấy giải đáp liền. Gặp được y tiên đế mừng khôn xiết kẻ lập đàn tế cáo trời đất để phong y chức quân sư, ban quyền cho y sai khiến bất cứ ai và người nào không tuân lệnh y có quyền chém trước tâu sau. Từ đó y ngày đêm rèn quân luyện tướng, thu mua lương thực và vũ khí chờ thời đợi thế để ra quân. Y gom hết các vũ sĩ giang hồ thành lập đoàn do thám Hoa Lư. Từ đó quân Hoa Lư trở thành tinh binh đánh đâu thắng đó nên khoảng mấy năm đã bình xong loạn mười hai sứ...

- Thưa cha... Cha biết vị quân sư đó tên họ là gì không?

Hồ Vũ Hoa quay nhìn con dâu:

- Ừa... Kẻ cầm sổ giang hồ không có nói cho con nghe về sự phụ của y à...

Hồ phu nhân lắc đầu thờ dài:

- Không... Y ít khi nhắc nhở tới sự phụ của mình. Và lại nếu có nói y cũng không đề cập tới tên họ gì hết...

Hồ Vũ Hoa cười nhẹ thốt:

- Sự phụ y cũng có tính giống hệt như y. Cả hai đều không thích khoe khoang dù tài cao tốt chúng. Không một ai biết tên thật của ông ta mà chỉ biết qua danh hiệu Vũ quân sư. Độ lượng, khiêm nhường, thương yêu sĩ tốt lại không ham danh lợi, ông ta là người mà ta kính phục nhất. Kẻ cầm sổ giang hồ cũng vậy. Y bảo với ta y không thích tiếng tăm, sở dĩ y nhập giang hồ chỉ vì cái chết của tiên đế thôi...

- Cha có vẻ tán tụng y lắm.. Chưa chắc y đã tốt lành như cha nghĩ...

Hồ Vũ Hoa cười ha hả. Ông ta không để ý tới giọng nói nhuốm chút chê bai của con dâu.

- Ta sống hơn sáu mươi rồi, gặp gỡ biết bao người nên ta không nhìn lầm đâu. Ta nói thật nếu con là con gái của ta và nếu con chưa có chồng ta sẽ gả con cho y liền...

Hồ Vũ Hoa cười thỏa thuê. Hồ phu nhân hơi đỏ mặt song làm thỉnh quay đầu nhìn ra chỗ khác như không muốn cho cha chồng thấy mình đang khóc. Nàng cảm thấy lòng quặn đau khi nhớ lại chuyện bị kẻ cầm sổ giang hồ cưỡng hiếp. Phải chi chuyện đó không xảy ra thì nàng là kẻ sung sướng nhất. Nàng sẽ sung sướng, thích thú và hạnh diện mỗi khi nhắc nhở tới y. Hiện giờ nàng không muốn nhắc nhở, không muốn nói tới y cũng như không muốn nhìn thấy cái bản mặt nham nhở của y, bởi vì...

- Ông nội... ông nội... con đói bụng...

Hồ Vũ Hoa gật đầu cười nói với cháu nội:

- Con ráng đi nhanh tới Phú Xuyên cho kịp bữa cơm chiều. Lúc đó con muốn ăn gì cũng được...

Hồ Phong mừng rỡ nắm tay ông nội kéo đi. Tuy nhiên Hồ Vũ Hoa chợt khựng lại vì có ba người đứng cản đường. Mặc sắc phục đoàn do thám, tuổi gần sáu mươi, vai mang vũ khí tùy thân ba người là toát uy thế bức người kinh khiếp. Biết ba người này vai vế hay chức phận không phải tầm thường trong đoàn do thám Hoa Lư Hồ Vũ Hoa ôm quyền thi lễ:

- Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa hân hạnh được diện kiến chư vị. Dám hỏi ba vị tính danh là chi?

Người đứng giữa mặc áo đỏ cất giọng khàn khàn :

- Lão phu là Hòa Quyền Lê Bắc, vị đứng bên tả chính là Mộc Côn Trình Thức còn vị bên hữu chính là Kim Dao Nguyễn Hiệp. Ba chúng tôi nghe danh Hồ lão trang chủ từ lâu...

Hồ Vũ Hoa hơi cau mày khi nghe ba nhân viên do thám xưng danh. Ông ta biết họ nằm trong nhóm nhân viên kỳ cựu được mọi người gọi là Ngũ Lão Hộ Pháp.

Giao đầu với họ thì ông ta không ngại ngần gì hết. Nhưng nhìn phía sau ba đối thủ thấy vô số nhân viên do thám đứng lố nhố ông ta lo âu thầm.

Con dâu và cháu nội của ông ta không thể nào chống trả với sự tấn công của nhân viên do thám. Phần ông ta nếu giao đầu với kẻ địch cũng không thể rảnh rang để che chở cho họ được. Tình thế này xem ra lành thời ít mà dữ lại nhiều hơn.

Hồ Vũ Hoa nói nhỏ với con dâu:

- Con và thằng Phong đứng sau lưng ta... Mọi chuyện có ta lo lắng...

Hồ phu nhân im lặng nắm tay con đứng sau lưng cha chồng. Dù không nói nàng cũng biết cha chồng của mình không đủ sức đánh nhau với số đông. Nàng đã chứng kiến cảnh này nhiều lần trong lúc đồng hành với kẻ cầm sổ giang hồ. Y bản lĩnh giỏi hơn cha chồng của nàng mà còn phải vất vả khi đánh nhau với nhân viên do thám.

- Vâng lệnh thủ lĩnh lão phu kính mời Hồ lão trang chủ tới viếng thăm Hoa Lư một thời gian ngắn. Nếu trang chủ khước từ thì lão phu e hôm nay phải có máu đổ...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa cười sang sảng. Dĩ nhiên ông ta không để bất cứ ai hăm he hay dọa nạt một cách dễ dàng. Và lại với tính háo võ ông ta muốn thử xem đối phương bản lĩnh cỡ nào.

- Nghe danh Ngũ Lão Hộ Pháp rền vang khắp nơi, lão phu cũng muốn thử tài cho biết. Mời ba vị xuất chiêu...

Reng... Thanh trường kiếm của vị trang chủ lừng danh bật thành tiếng kêu lãnh lút. Âm thanh chưa dứt nó tựa tia sáng xanh lè vút đi nhanh hơn ánh chớp mà mục tiêu chính là nhũ trung huyết nơi ngực của Hòa Quyền Lê Bắc.

Chiêu thức nhanh nhẹn mà trầm ổn, là lướt mà vững vàng, giản dị mà biến hóa, thô sơ mà xảo diệu cộng thêm kinh lực sung mãn; Hồ Vũ Hoa tỏ lộ một

bản lĩnh tuyệt luân trong thuật xử kiếm thượng thừa của một đại cao thủ giang hồ .

Đối phương nói là đánh liền đồng thời chiêu thức xuất phát thần tốc và biến hóa cực cùng khiến cho Hòa Quyền Lê Bắc giật mình sững sờ.

Dĩ nhiên lão từng nghe Hồ Vũ Hoa lừng danh giang hồ về thuật xử kiếm đặc dị song không ngờ kiếm thuật của đối phương lại thần tốc ngoài sức tưởng tượng. Không kịp suy nghĩ lão tức tốc phản đòn. Ông tay áo rộng ngăm chứa kinh lực dương cương phát lên. Tà quyền bắt từ trái gạt qua phải nhằm cuộn lấy thanh kiếm trong lúc hữu quyền tà tà tổng ra một đòn ngay ngực đối thủ.

Hòa Quyền Lê Bắc vừa xuất chiêu, Mộc Côn Trình Thức và Kim Dao Nguyễn Hiệp cũng ra tay liền. Chân tả đạp chênh chếch nửa bước, Trình Thức tức tốc rung tay. Ngọn mộc côn đen xì xé gió re re thọc tới huyết cận tiếp ở dưới nách của Hồ Vũ Hoa.

Chiêu côn của Trình Thức tuyệt diệu vô cùng vì đánh ngay vào chỗ sơ hở của đối phương. Khi Hồ Vũ Hoa vung kiếm tấn công ông ta hoàn toàn để trống bên hông.

Chưa hết đâu. Lưỡi đao đúc bằng thép ròng lên nước bóng ngời của Nguyễn Hiệp chém một đường tới tặc vai địch thủ lạnh hơn chớp giật .

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa quả không hổ danh kiếm thủ đứng đầu giang hồ. Thoáng thấy ba kẻ địch ra tay tấn công ông ta biến chiêu liền. Ông ta phản đòn một cách thần tốc, biến ảo và chính xác nên phát sinh hiệu quả cực cùng.

Thay vì rút về thế thủ ông ta lại tấn công. Trình Thức vừa dịch chân, Hồ Vũ Hoa cũng rung tay. Mũi kiếm chọt đổi hướng thọc nhanh vào huyết nhân nghinh nơi cổ họng họ Trình đoạn xẹt tới ngực Nguyễn Hiệp như ánh chớp. Chỉ trong thoáng mắt hoa kiếm nở đầy trời, chập chòn bay nhảy, khi ẩn khi hiện, chọt biến chọt tắt mặt mồ găng mắc khắp nơi.

Có lẽ đây là lần đầu tiên kể từ khi tái xuất giang hồ vị trang chủ lừng danh mới thi triển hết một thân vũ thuật để hóa giải sự tấn công cực kỳ ác liệt của ba cao thủ lừng danh thuộc đoàn do thám Hoa Lư.

Mấy chục hiệp trôi qua mà đôi bên vẫn bất phân thắng bại. Hòa Quyền Lê Bắc hét lớn:

- Tấn công...

Được lệnh thượng cấp mấy chục nhân viên do thám lâm trận. Bọn chúng lớp tấn công Hồ Vũ Hoa, lớp vây đánh Hồ phu nhân và Hồ Phong.

Gặp dịp may để thi triển kiếm thuật Hồ Phong xuất thủ liền. Rẹt... Âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ vang lên. Bụt... Trúng phải chiêu kiếm giết người cực độc một nhân viên do thám lao đảo lùi lại. Ánh mắt của hắn hiện lên vẻ kinh dị. Hắn không thể nào tưởng tượng được thắng bé hỉ mũi chưa sạch lại có thể thi triển một chiêu kiếm giết người độc địa như vậy.

- Kiếm thuật giết ruồi... Thằng nhãi ranh biết kiếm thuật giết ruồi... Anh em phải cẩn thận...

Đụng phải địch thủ đám nhân viên do thám không dám khinh thường tấn công một cách bừa bãi. Ba nhân viên do thám chia nhau vây chặt Hồ Phong còn số khác vây đánh Hồ phu nhân. Bọn chúng cốt ý chia trí của Hồ Vũ Hoa nên tấn công ráo riết. Dù kiếm thuật trùm đời Hồ Vũ Hoa cũng không thể nào giao đấu cùng một lúc với mấy chục cao thủ trong khi ông ta còn phải che chở cho Hồ phu nhân và Hồ Phong.

- Ái da...

Hồ phu nhân la nhỏ khi bị mũi kiếm đâm vào ngực. Hồ Vũ Hoa hỏi lớn:

- Dung nhi bị thương nặng không?

- Thưa cha con không biết tuy nhiên máu ra nhiều lắm...

Rẹt... Hồ Vũ Hoa bị trúng một mũi đao của Nguyễn Hiệp trong lúc lo hỏi thăm thương tích của con dâu. Tình thế càng ngày càng thêm bi đát. Tới phiên Hồ Phong bị trúng một chiêu quyền. Thằng bé đau xanh mặt mày nhưng cắn răng làm thỉnh không kêu la.

- Hồ trang chủ... Nếu các hạ không buông kiếm thời lão phu e không những một mình các hạ mà con cháu cũng tán mạng...

Hồ Vũ Hoa biết điều đó. Tuy nhiên bảo ông ta buông kiếm đầu hàng thời còn chi sĩ diện của một cao thủ lấy lòng.

Rẹt... Hồ phu nhân đứng im nhìn mũi kiếm chong ngay vào yết hầu của mình. Thở dài nàng nhắm mắt chờ chết nên không thấy được một bóng người lạng mình vào đầu trường cùng với ánh kiếm chớp ngời. Bụt...Bụt... Âm thanh giết người nổi lên nghe như cú buốt thịt da. Từng thân người đổ xuống như thân cây chuối bị đốn ngọt.

Đám nhân viên do thám dội ngược trở lại. Chúng chong mắt nhìn kẻ cầm sổ giang hồ đột ngột xuất hiện. Kiếm vẫn còn cài trong vỏ y trầm lặng nhìn mấy xác chết nằm úp mặt trên đất đoạn vòng tay kéo Hồ phu nhân sát vào người và nhẹ giọng hỏi:

- Phu nhân bị thương nặng không?

Vị phu nhân họ Hồ lặng nhìn y mà không trả lời. Nàng nửa mừng nửa giận, nửa buồn nửa vui, nửa hận nửa thương, nửa hờn nửa ghét...

- Tại hạ tới hơi chậm xin phu nhân thứ lỗi...

Hồ phu nhân nói với giọng bình thường:

- Đa tạ tôn ông. Tôi bị thương cũng nhẹ thôi...

Kẻ cầm sổ giang hồ cau mày khi thấy máu ứa ra nơi ngực của Hồ phu nhân. Hướng về Hồ Vũ Hoa y cao giọng:

- Hồ lão trang chủ cần tại hạ giúp một tay không. Hồ phu nhân bị thương khá nặng cần phải băng bó...

Hồ Vũ Hoa cười ha hả:

- Khỏi cần... Nhờ túc hạ chăm sóc cho Dung nhi và thằng Phong...

Thấy kẻ cầm sổ giang hồ xuất hiện Hỏa Quyền Lê Bắc biết tới lúc lão phải chuồn nếu không muốn vong mạng. Ra lệnh cho thủ hạ rút lui lão cười nói với Hồ Vũ Hoa:

- Lão phu hẹn gặp lại Hồ trang chủ...

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Gặp Lại Người Quen

Đứng nhìn theo kẻ địch khuất bóng xong Hồ Vũ Hoa quay sang nói nhỏ với con dâu:

- Con bị thương nặng cần được chữa trị mà ta không muốn làm chuyện đó vậy con hãy để y băng bó cho con...

- Thừa cha...

Hồ phu nhân nói nhỏ tỏ ý không chịu. Hồ Vũ Hoa chưa kịp nói nàng tiếp liền:

- Thừa cha ... Y với con nam nữ thụ thụ bất thân...

Liếc nhanh kẻ cầm sổ giang hồ Hồ Vũ Hoa quay qua nói với con dâu:

- Cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân... Con bị thương thời phải có người băng bó cho con. Và lại con với y đã chung sống với nhau mấy tháng nay rồi. Ta biết con đoạn trang tiết hạnh song ngộ biến phải tòng quyền...

Hồ phu nhân đỏ mặt khi bị cha chồng ngộ nhận. Nàng chưa kịp cãi chính Hồ Vũ Hoa nói nhanh:

- Y đã mấy phen cứu mạng con thời sá gì chuyện băng bó con con đó...

Hồ phu nhân làm thinh không dám cãi. Quay sang kẻ cầm sổ giang hồ ông ta cười nói tiếp:

- Túc hạ cứ thông thả mà băng bó cho con Dung... Phần lão phu với thằng Phong đi trước...

Nhìn theo cho tới khi cha chồng khuất bóng Hồ phu nhân quay qua nói với kẻ cầm sổ giang hồ:

- Cảm ơn tôn ông có dạ quan hoài song vết thương chỉ chảy máu sơ sơ. Tôn ông khỏi nhọc công băng bó...

Sở dĩ nàng không muốn để cho kẻ cầm sổ giang hồ băng bó vết thương vì hai lý do. Thứ nhất nàng còn hận, còn giận hờn vì chuyện y đã cưỡng hiếp nàng cách đây thời gian ngắn. Nàng hận y, ghét y tới độ không muốn nhìn thấy cái bản mặt gian trá của y. Thứ nhì vết thương nằm ở ngực cho nên nàng không muốn cho y sờ mó hay nhìn thấy thân thể của mình trong lúc nàng hận y tới độ muốn tát vào mặt y cho bỏ ghét.

Nhìn thấy máu rỉ ra ướt cả áo kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu nghiêm giọng:

- Phu nhân bị thương không nhẹ đâu. Tôi phải băng bó cho phu nhân ngay nếu không chảy máu hoài mất sức lắm nhất là vết thương làm độc có thể nguy hiểm tới tính mạng...

Hồ phu nhân sáng giọng:

- Tôi mà chết chắc tôn ông mừng lắm...

- Phu nhân nói gì lạ vậy...Tôi xin lỗi đến hơi chậm trễ cho phu nhân bị thương... Phu nhân cởi áo ra để tôi xem xét vết thương...

- Chắc tôn ông thích tôi cởi áo lắm à...

Hồ phu nhân nhìn đắm đắm vào mặt kẻ cầm sổ giang hồ khi nói câu trên. Dường như nàng muốn đoán biết thái độ của y qua câu nói trên. Kẻ cầm sổ giang hồ sầm mặt vì câu nói của Hồ phu nhân. Giọng nói của y vang lên nhuốm chút tức bực:

- Tôi có lòng tốt mà phu nhân không muốn thời thôi. Dụng cụ chữa thương đây phu nhân làm một mình cũng được...

Hồ phu nhân nhếch môi cười nói:

- Tôi cởi áo cho tôn ông muốn làm gì thời làm..

Dứt lời nàng cởi áo ngoài xong từ từ cởi áo lót. Bàn tay của kẻ cầm sổ giang hồ hơi run khi chạm vào làn da mịn màng của giai nhân. Bóp võ hoàn thuốc y từ từ rắc lên vết thương xong băng bó cẩn thận.

- Tôn ông học làm thầy thuốc hồi nào vậy...?

Thong thả cài nút áo cho bệnh nhân ông thầy thuốc trẻ tuổi cười nói đùa:

- Xong rồi...Phu nhân có thấy đau đớn gì không mà không chịu để cho tôi băng bó...

Hồ phu nhân trề môi xì tiếng dài:

- Chứ không phải tôn ông định thừa nước đục thả câu à...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười rộ:

- Tôi là thầy thuốc còn phu nhân là con bệnh. Tôi mãi lo chữa trị đâu có để ý, đâu có thấy gì đâu...

Hồ phu nhân làm thinh cài nút áo. Nàng biết nên ngậm miệng lại vì có nói ra nhiều chuyện nào chỉ thiệt hại cho nàng thôi.

- Làm sao tôn ông biết tôi ở đây mà tìm?

Bước song song với Hồ phu nhân kẻ cầm sổ giang hồ cười nói:

- Trên đường về huyện Phú Xuyên để trở lại Hoa Lư tìm kiếm phu nhân tôi tình cờ nghe nhân viên do thám bàn bạc chuyện truy nã Hồ lão trang chủ nên mới biết phu nhân ở đây...

Hồ phu nhân liếc nhanh người bạn đồng hành:

- Tôn ông định trở lại Hoa Lư tìm tôi thật à. Tôi tưởng tôn ông quên mẹ con tôi rồi chứ...

Kẻ cầm sổ giang hồ nói với giọng thành khẩn:

- Phu nhân nói gì lạ vậy... Bị trúng độc được lại bị lão Hữu Danh Vô Thực đánh trọng thương tôi may mắn được Đoàn Chí Hạ và Hạ Long Khách giải cứu ra khỏi Hoa Lư. Định trở lại Hoa Lư tìm phu nhân song yếu sức lắm nên tôi đành phải tìm chỗ chữa trị thương thế.Và lại việc giải thoát cho phu nhân đã có Hồ lão trang chủ với Hạ Long Khách và Đoàn Chí Hạ lo lắng nên tôi rất an tâm...

Hồ phu nhân hỏi vặn:

- Từ khi chúng ta chia tay tới giờ tôn ông chưa trở lại Hoa Lư phải không?

Nghe Hồ phu nhân vặn hỏi kẻ cầm sổ tưởng nàng vẫn còn hờn giận mình về chuyện bỏ rơi cho nên y cố gắng phân trần:

- Tôi biết tôi có lỗi với phu nhân. Tôi biết là tôi đã bỏ rơi phu nhân trong lúc phu nhân cần sự có mặt của tôi. Tuy nhiên chẳng qua hoàn cảnh bất buộc. Dù thương thế chưa bình phục hẳn tôi cũng vội và tới Hoa Lư tìm phu nhân ...

Nhìn ánh mắt và nghe giọng nói Hồ phu nhân biết kẻ cầm sổ giang hồ nói thật. Y không hề trở lại tổng đàn do thám để tìm nàng. Tuy nhiên nàng cũng vẫn hỏi thêm lần nữa:

- Tôn ông không có trở lại Hoa Lư tìm tôi thật ư... Tôi tưởng...

Câu nói dở dang của nàng khiến cho kẻ cầm sổ giang hồ hiểu lầm. Do đó y càng cố gắng dùng lời biện bạch và phân trần:

- Bỏ rơi phu nhân trong hoàn cảnh đó tôi áy náy vô cùng và tôi chỉ mong sao lão Hữu Danh Vô Thực vẫn để yên cho phu nhân ...

Dứt lời y nắm lấy bàn tay của Hồ phu nhân đặc đặc mấy cái như muốn xin lỗi. Nàng để yên bàn tay cho y nắm giẫy lát mới rút tay lại xong quay nhìn chỗ khác. Kê cảm sở giang hồ không thấy được nụ cười của Hồ phu nhân. Và lại dù có trông thấy y cũng không thể hiểu được ý nghĩa của nụ cười.

Đi non dặm hai người gặp Hồ Vũ Hoa và Hồ Phong đứng chờ bên đường. Kê cảm sở giang hồ hơi ngạc nhiên khi thấy Hồ Phong nhìn mình với ánh mắt hân học và giận dữ. Y định hỏi song lại nín thinh vì sự có mặt của Hồ Vũ Hoa.

- Hồ lão trang chủ định đi đâu?

Nhìn quanh quất Hồ Vũ Hoa trả lời:

- Lão phu đi Tân Viên còn tức hạ tính đi đâu?

Liếc nhanh Hồ phu nhân kê cảm sở giang hồ trả lời :

-Tại hạ định trở lại Hoa Lư tìm gặp lão trang chủ để hỏi thăm về chuyện giải thoát cho Hồ phu nhân và cháu Phong. Nay gặp ở đây tại hạ xin được tháp tùng lão trang chủ lên Tân Viên...

Cười sang sảng Hồ Vũ Hoa nói đùa:

- Lão phu hân hạnh có được một kẻ hộ tống tài ba như túc hạ. Chuyện bảo bọc cho con Dung lão phu khó lòng kham nổi...

Hồ Phong lên tiếng nhắc nhở:

- Nội nội... con đói bụng...

Gật đầu Hồ Vũ Hoa thông thả nói với kê cảm sở giang hồ:

- Chúng ta không thể tá túc trong huyện Phú Xuyên đêm nay được. Lão phu với thằng Phong vào huyện lỵ mua thức ăn còn túc hạ với con Dung lo tìm một chỗ nào trú qua đêm nay...

- Thưa cha... Con không thể...

Hiểu ý con dâu Hồ Vũ Hoa chỉ vào kê cảm sở giang hồ đoạn nghiêm giọng nói:

- Trên đời này nếu ta có một người để tin cậy thời túc hạ đây chính là người mà ta tin cậy nhất... Dung nhi an tâm.. Ta sẽ gặp lại con...

Thấy ông ta dậm bước kê cảm sở giang hồ nói nhanh:

- Nếu vào Phú Xuyên lão trang chủ hãy tìm kiếm sứ quân Phạm Bạch Hổ...

Hồ Vũ Hoa nhìn kê cảm sở giang hồ với ánh mắt dò hỏi khiến y phải kể sơ chuyện gặp mặt Phạm Bạch Hổ trên đường tới Phú Xuyên.

Gục gặt đầu Hồ Vũ Hoa cười nói:

- Hay lắm... Ta sẽ cố gắng tìm kiếm Phạm sứ quân... Lâu lắm rồi ta không có gặp ông ta...

Dứt lời ông ta cấp lấy cháu nội rồi triển thuật phi hành chạy nhanh. Quay sang kê cảm sở giang hồ vị phu nhân họ Hồ hỏi nhỏ:

- Chúng ta đi đâu thưa tôn ông?

Quan sát cảnh vật hai bên đường giẫy lát kê cảm sở giang hồ trả lời:

- Tôi tính tìm chỗ nào để tạm trú mưa chờ Hồ lão trang chủ trở lại xong sẽ tìm chỗ ngụ đêm nay...

Không biết tại sao mà Hồ phu nhân có cảm giác kê cảm sở giang hồ đã cường hiếp nàng tại tổng đàn do thám lại có cái gì khác lạ hơn kê cảm sở giang hồ đang đi với nàng hiện giờ. Cảm giác đó thật mơ hồ và khó giải thích song cứ ở mãi trong trí não của nàng.

Hai người từ diện mạo, cử chỉ, giọng nói có lúc giống nhau mà có lúc lại khác biệt. Người đang đi với nàng tuy vui vẻ thân thiện nhưng rất đàng hoàng đứng đắn. Từ cử chỉ, lời nói tỏ ra chừng mực không bao giờ vượt qua giới hạn nam nữ giữa hai người.

Bằng linh cảm bén nhạy của một người đàn bà nàng biết kê cảm sở giang hồ thích mình, có nhiều cảm tình với mình. Từ chỗ có nhiều cảm tình tới chỗ thương yêu lâu hay mau, xa hay gần tùy theo hoàn cảnh đẩy đưa và tùy theo sự cố gắng giữ gìn của hai người. Lễ giáo và phong tục là bức tường ngăn giữ họ tiến tới chỗ thương mến nhau. Phần nàng là gái đã có chồng và chồng nàng còn sống...

- Phu nhân...

Tiếng gọi của kê cảm sở giang hồ đưa Hồ phu nhân ra khỏi cơn suy tưởng.

- Đàng kia có gốc cây lớn ta nên tới đó trú mưa chờ Hồ lão trang chủ trở lại xong sẽ tìm chỗ trọ qua đêm nay...

Không nói lời nào Hồ phu nhân im lặng bước theo kẻ cầm sổ giang hồ. Mưa vẫn rơi đều và gió thổi loạn cuồng. Đứng co ro dưới gốc cây cổ thụ Hồ phu nhân cúi đầu nhìn xuống đất. Cách nàng hơn bước kẻ cầm sổ giang hồ cũng đứng nhìn mưa rơi. Thật lâu Hồ phu nhân mới ngược nhìn lên. Nàng thấy kẻ cầm sổ giang hồ đứng im mà quần áo đầm nước mưa. Gió lạnh tạt vù vù vào mặt của y. Nàng biết y đã đứng che cho mưa gió khỏi tạt vào nàng. Nghĩ tới đó nàng mũi lòng thương xót. Dù có đối xử tệ bạc với nàng y cũng là người đã bao phen cứu mạng cho mẹ con nàng. Nàng có thể không quên được hành vi tồi bại mà y đã làm nhưng nàng có thể tha thứ cho y được. Nghĩ như vậy nàng mỉm cười cất giọng ôn nhu:

- Tôn ông đứng xích vào đây cho khỏi ướt...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nhẹ:

- Tại hạ đứng đây cũng được thưa phu nhân...

Vị phu nhân họ Hồ cười gắt khế:

- Tôn ông sợ tôi à...

- Không... Thưa phu nhân...

- Bộ người tôi dơ dáy và hôi hám lắm sao mà tôn ông sợ không dám đứng gần tôi...

Kẻ cầm sổ giang hồ đáp ứng:

- Tôi đâu có nói như thế thưa phu nhân...

Hồ phu nhân mỉm cười song giọng nói của nàng lại nhuốm chút hờn giận và cau có:

- Tôn ông không có nói nhưng nếu không đứng gần tôi tức là tôn ông đã nghĩ như thế...

- Tôi nào dám nghĩ xấu về phu nhân. Phu nhân là người hiền lành, tử tế và đôn hậu. Phu nhân là một người tốt cho nên tôi không hề nghĩ xấu về phu nhân...

- Tôn ông...

- Thưa phu nhân có điều gì muốn nói...

- Tôi muốn hỏi tôn ông một điều...

- Phu nhân cứ tự nhiên. Nếu trả lời được tôi sẵn sàng...

Giọng nói của Hồ phu nhân trầm xuống thật nghiêm trang:

- Tôn ông hứa là không nói dối ...

Kẻ cầm sổ giang hồ quay nhìn vào đôi mắt đẹp tuyệt vời của người đối diện:

- Trừ sự phụ ra phu nhân là người thân cận và gần gũi tôi nhất cho nên tôi không có điều gì phải giấu diếm hoặc gian dối cả...

- Tôi muốn tôn ông kể cho tôi nghe hết từ lúc chúng ta xa cách cho tới ngày hôm nay...

- Phu nhân muốn tôi kể vắn tắt hay tỉ mỉ từng chi tiết...

Ngẫm nghĩ giây lát Hồ phu nhân nói:

- Tôn ông cứ vắn tắt còn nếu có thắc mắc tôi sẽ hỏi chi tiết...

Tuy không biết Hồ phu nhân hỏi với ý định gì song không muốn phật lòng người bạn đồng hành nên kẻ cầm sổ giang hồ thông thả thuật từ lúc bị Hữu Danh Vô Thực đánh trọng thương rồi bị giam vào ngục Hoa Lư, cùng với Lê Hào vượt ngục xong gặp Hồ Vũ Hoa, bị quân Hoa Lư vây đánh rồi được Hạ Long Khách và Đoàn Chí Hạ giải cứu. Sau đó y một mình tới Đại La chữa trị thương thế...

Hồ phu nhân lên tiếng hỏi:

- Như thế có nghĩa là tôn ông không hề trở lại Hoa Lư tìm tôi?

Kẻ cầm sổ giang hồ đáp ứng:

- Không... Tôi biết tôi có lỗi với phu nhân về việc đó. Bỏ rơi phu nhân trong hoàn cảnh tù tội khiến tôi vô cùng xoắn xang và áy náy. Do đó dù vết thương

chưa lành hẳn tôi cũng vội vàng trở lại Hoa Lư tìm phu nhân...

Mất vị phu nhân họ Hồ như róm lệ. Nàng buồn ngủ vì giọng nói thành khẩn và thái độ lo âu của kẻ cầm sổ giang hồ.

- Phu nhân chắc chưa biết tin Hồ trang chủ còn sống?

Không trả lời Hồ phu nhân hỏi ngược lại:

- Làm sao tôn ông biết phu quân tôi còn sống?

- Tôi đã gặp Hồ trang chủ tại thành Đại La cách đây mấy ngày...

- Tôn ông biết ai đã cứu tôi ra khỏi tổng đàn do thám?

- Chắc là Hồ lão trang chủ...

Hồ phu nhân lắc đầu cười:

- Phu quân tôi đã cứu mẹ con tôi ra khỏi Hoa Lư rồi về tạm trú tại Thiên Quan. Nhờ đó tôi mới theo cha chồng của tôi lên Tản Viên và cũng nhờ đó tôi mới hân hạnh gặp lại tôn ông...

Hồ phu nhân nhấn mạnh hai chữ "hân hạnh" và chỉ có mỗi mình nàng mới hiểu được trọn vẹn ý nghĩa của hai chữ đó. Kẻ cầm sổ giang hồ chợt quay nhìn vào mắt của người đối diện. Hồ phu nhân im lặng chịu đựng tia nhìn dịu dàng và đắm thắm của kẻ cầm sổ giang hồ. Lát sau y khẽ thở dài rồi quay mặt nhìn ra ngoài trời mưa bay lất phất.

- Chắc phu nhân chưa biết có chuyện không hay xảy ra cho tôi...

- Chuyện gì vậy thưa tôn ông?

Hồ phu nhân hỏi với giọng lo lắng và săn sóc:

- Trong thời gian chúng ta bị giam cầm tại tổng đàn do thám thời một kẻ nào đó đã giả dạng tôi sát hại các vũ sĩ giang hồ trong số đó có nhiều nhân vật nổi tiếng như Hắc Giang Quyền Lâm Quốc Tuấn, vị sư trụ trì tại chùa Hưng Quốc ở Đại La là Hưng Quốc đại sư và gần đây nhất là Thanh Liễu Quán Chủ và Đại La Tam Kiệt...

- Giả dạng... giả dạng tôn ông...

Hồ phu nhân kêu lên nho nhỏ. Giọng nói của nàng khàn đặc cùng với hai đầu gối run run như muốn khuỵu xuống. Vì mãi nhìn mưa rơi và lại Hồ phu nhân quay mặt đi chỗ khác nên kẻ cầm sổ giang hồ không thấy thân hình nàng run rẩy cùng với sắc mặt biến thành xanh mét.

- Đúng đó thưa phu nhân... Kẻ nào đó với thuật hóa trang thần diệu đã giả dạng giống hệt tôi từ hình dáng, tướng mạo, dáng đi, lời nói và luôn cả thuật xử kiếm nữa. Hiện thời trong giang hồ có hai kẻ cầm sổ giang hồ giống hệt nhau đến độ người quen biết cũng không nhận ra. Ngay cả phu nhân cũng chưa chắc phân biệt được ai thật ai giả.

Hồ phu nhân lơ mơ suy nghiệm ra một điều khiến nàng muốn nôn mửa khi nghĩ tới. Nàng cảm thấy kinh sợ, gờm nhúm và tay chân bủn rủn khi nghĩ tới một điều mà nàng không dám nghĩ hoặc không muốn nghĩ. Kẻ cầm sổ giang hồ giả chứ không phải kẻ cầm sổ giang hồ thật đã cưỡng hiếp nàng. Chẳng tha bị người thật xúc phạm còn hơn bị kẻ giả mạo vui hoa dập liễu bởi vì ít ra nàng cũng còn có chút ân tình với người thật. Ý nghĩ bị kẻ cầm sổ giang hồ giả mạo cưỡng hiếp khiến cho Hồ phu nhân muốn ngất xỉu.

- Phu nhân bị lạnh vậy hãy đứng gần tôi cho ấm...

Dứt lời y vòng tay nhẹ kéo Hồ phu nhân vào sát người của mình. Ngược nhìn với vẻ biết ơn Hồ phu nhân mỉm cười thỏ thẻ:

- Đa tạ tôn ông... Tôi cảm thấy ấm áp nhiều lắm...

Nàng cảm thấy tâm hồn ấm áp vì cử chỉ săn sóc và lo lắng của kẻ cầm sổ giang hồ. Hai người đứng bên nhau nhìn mưa rơi và theo đuổi ý tưởng riêng tư. Thật lâu kẻ cầm sổ giang hồ mới trao cho Hồ phu nhân thanh tre cũ kỹ và mục nát:

- Chắc phu nhân không quên về lời trời trăng của Đỗ Hậu. Tôi tình cờ tìm thấy được bí mật trong lời trời trăng của y. Đó là ba chữ Lê... Thập... Đạo... khắc trên thanh tre này...

Hồ phu nhân cúi xuống đọc song trời tối quá nàng không thấy gì hết.

- Tối quá tôi không thấy gì hết. Thùng thảng rồi tôi đọc và nghiền ngẫm ba chữ đó...

Kẻ cầm sổ giang hồ thầm lo âu khi thấy trời tối mà Hồ Vũ Hoa chưa trở lại. Hồ phu nhân cũng lên tiếng:

- Trời tối đã lâu mà cha chồng của tôi chưa thấy trở lại. Tôi e có chuyện gì bất trắc...

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Có hai cách tùy phu nhân định liệu. Thứ nhất ta cứ chờ ở đây. Thứ nhì ta vào huyện Phú Xuyên tìm kiếm. Phu nhân chọn cách nào?

Suy nghĩ giây lát Hồ phu nhân nói:

- Ta đi vào Phú Xuyên. Đứng chờ ở đây vừa đói vừa lạnh lẽo lại thêm nóng lòng tôi chịu không được. Vả lại vào Phú Xuyên ta có thể mượn phòng trọ qua đêm..

Nói tới đó nàng chợt ngừng lại như không muốn bàn bạc chuyện cùng ngu chung phòng trọ với kẻ cầm sổ giang hồ đêm nay mặc dù mấy tháng qua nàng đã ăn cùng ăn, ngủ cùng ngủ và chung sống với y trong một phòng giam chật hẹp.

Như có điều gì lo lắng Hồ phu nhân rảo bước đi trước. lát sau họ đi vào huyện lỵ. Nhà cửa nghèo nàn và thưa thớt. Thành thoảng mới có một ngôi nhà khang trang lợp ngói. Lác đác vài người mặc áo toí lấm lũi đi trong mưa. Hai người ghé vào một quán ăn hai tầng. Phòng ăn thưa thớt người.

- Tôi vừa lạnh, đói lại thêm mệt nên ăn uống xong ta hỏi thăm tin tức cũng chưa muộn...

Trong lúc ngồi chờ thức ăn Hồ phu nhân hỏi:

- Tôn ông thử đoán xem chuyện gì đã xảy ra?

Kẻ cầm sổ giang hồ lắc đầu nói nhỏ:

- Tôi không biết thưa phu nhân. Hồ lão trang chủ là một kẻ lịch lãm giang hồ cho nên ông ta tất phải hành động cẩn thận và chu đáo. Nếu ông ta không trở lại gặp chúng ta dĩ nhiên phải có lý do đặc biệt. Chắc ông ta theo dõi người nào hay đã gặp Phạm sứ quân rồi...

Kẻ cầm sổ giang hồ thầm đoán Hồ Vũ Hoa đã gặp Phạm Bạch Hổ. Chỉ có một điều mà y nghĩ mãi không ra là họ đi đâu, làm gì mà không trở lại tìm gặp y với Hồ phu nhân. Tuy nghĩ như thế song y không muốn nói cho Hồ phu nhân biết. Ăn uống xong hai người về phòng trọ. Căn gác nhỏ nghèo nàn đơn sơ chỉ có chiếc giường ngủ đủ cho một người nằm.

- Mọi phu nhân đi nghỉ sớm. Tôi đi dạo thám một vòng xem có nghe ngóng được tin gì không...

Dứt lời kẻ cầm sổ giang hồ theo cửa sổ chuồn ra ngoài. Tắm rửa thay đổi y phục xong Hồ phu nhân chờ hoài tới quá canh hai cũng không thấy y trở về. Ngồi trên sàn gỗ luyện nội lực tới đầu canh ba nàng mới nghe tiếng động và thấy kẻ cầm sổ giang hồ lặng lẽ trở về.

- Tôn ông có nghe ngóng được gì không?

- Tôi đánh một vòng tròn lớn, lục lạo mấy chỗ khả nghi cũng không thấy có gì. Không biết có chuyện gì xảy ra mà nhân viên do thám biến đi biệt tăm biệt tích. Phu nhân thức sớm thế?

Hồ phu nhân cười nhẹ đứng lên:

- Tôi đâu có ngủ... Lúc tôn ông đi rồi tôi ngồi luyện công suốt đêm...

Hai người ngồi im trên sàn luyện nội công cho tới sáng mới thu dọn hành lý đoạn xuống ăn điểm tâm qua loa. Mua thêm thức ăn, trả tiền phòng xong hai người hồi hải lên đường khi mới hừng đông. Mưa đã tạnh song đường còn lầy lội. Họ im lặng đi không ai nói với ai lời nào.

- Tôn ông không thích chuyện trò với tôi à?

Hồ phu nhân lên tiếng hỏi. Kẻ cầm sổ giang hồ gượng cười:

- Thưa phu nhân... Tôi có nhiều chuyện lo nghĩ... Phu nhân đoán dùm tôi Lê Thập Đạo là ai...?

Trầm ngâm suy nghĩ thật lâu Hồ phu nhân thở thê:

- Trong nhất thời tôi không thể đoán ra ba chữ Lê...Thập...Đạo chỉ tới tên người nào. Tuy nhiên nếu ba chữ đó được viết bởi Đỗ Thích...

- Làm sao phu nhân biết ba chữ đó do Đỗ Thích viết ra ?

Kẻ cầm sổ giang hồ vận hội. Lấy ra chiếc khăn trắng cột lại mái tóc cho khỏi bị gió thổi Hồ phu nhân mỉm cười:

- Tôi chỉ đoán chừng... Đỗ Hậu nói cho tôn ông biết cái bí mật ở dưới gầm giường trong ngục Hoa Lư. Đó là nơi Đỗ Thích bị giam giữ trước khi chết. Nếu ba chữ đó được viết bởi Đỗ Thích tất nhiên nó phải chỉ tới tên một người hoặc trực tiếp hoặc gián tiếp liên hệ tới cái chết của tiên đế. Nếu tôi đoán không lầm Đỗ Thích phải biết ai là người ra lệnh cho hấn hạ sát tiên đế. Có lẽ trước khi chết biết mình bị phản bội hoặc ăn năn hối hận về việc mình đã làm nên hấn mới viết ra ba chữ Lê... Thập... Đạo... nhằm ý định tố cáo thủ phạm...

Ngừng lại giây lát Hồ phu nhân quay nhìn kẻ cầm sổ giang hồ rồi nghiêm giọng thốt:

- Tôi nghĩ vấn đề cần thiết và cấp bách của tôn ông hiện nay là đối phó với kẻ cầm sổ giang hồ giả mạo hơn là lo nghĩ về vụ án tiền đề. Bởi vì nếu không vạch mặt chỉ tên kẻ giả mạo tôn ông sẽ không còn chỗ đứng trong giang hồ. Với hành động giết người bừa bãi hoặc những hành vi tồi bại khác hần sẽ biến tôn ông thành kẻ thù của giới giang hồ...

- Phu nhân đoán hần là hạng người nào trong giang hồ?

Thong thả lắc mái tóc dài óng ả phủ xuống bờ vai thon mềm Hồ phu nhân không trả lời câu hỏi của kẻ cầm sổ giang hồ. Liếc nhìn nàng giây lát y khẽ thở dài nói nhỏ:

- Phu nhân gầy đi nhiều lắm ... Phu nhân ráng ăn uống và giữ gìn sức khỏe...

Hồ phu nhân cúi mặt xuống trong lúc chậm bước trên con đường đất lầy lội. Giọng nói của nàng từ cất lên:

- Không có nhiều sự kiện và chi tiết để cho tôi ước đoán hần là hạng người nào trong giang hồ. Tuy nhiên muốn giả mạo được tôn ông hần phải hội đủ hai điều kiện cần thiết. Thứ nhất hần phải luyện được thứ kiếm thuật giết ruồi tương tự như tôn ông. Thứ nhì hần phải thông thạo thuật hóa trang nên mới có thể cải dạng giống hệt tôn ông mà ngay cả những người quen biết với tôn ông cũng khó lòng phân biệt ...

Nói tới đó Hồ phu nhân ngừng lại. Nàng ứa nước mắt khi nghĩ đến một điều mà nàng không muốn nghĩ và sợ hãi khi nghĩ đến. Người nào đó đã giả dạng kẻ cầm sổ giang hồ để cường hiếp nàng. Ý tưởng bị người lạ cường hiếp mà mình lại không biết hần là ai khiến cho nàng cảm thấy khó chịu và bứt rứt trong lòng. Nàng dăm ra khinh khi, thù hận kẻ nào đã gây trong lòng nàng mối thương tâm không bao giờ nguôi ngoai. Bằng mọi cách nàng phải khám phá ra hần là ai. Như thế may ra nàng mới an tâm mà sống.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Thử Người Mới Biết Người

Tiếng nói của kẻ cầm sổ giang hồ chọt vang bên tai Hồ phu nhân:

- Mấy ngày trước đây tôi có gặp Hồ trang chủ tại thành Đại La...

- Tôn ông muốn nói phu quân của tôi?

Kẻ cầm sổ giang hồ cười vì câu hỏi hơi thừa của Hồ phu nhân. Nhẹ gật đầu y thông thả tiếp:

- Kẻ giả mạo tôi đã hạ sát Đại La Tam Kiệt khiến cho các cao thủ của thành Đại La cảm phần vây đánh tôi. Dù không muốn giết người tôi cũng không muốn bị người giết do đó cuộc xô xát trở nên ác liệt. Đột nhiên Hồ trang chủ xuất hiện...

Hồ phu nhân chăm chú lắng nghe nhưng giọng nói của nàng không lộ vẻ ngạc nhiên:

- Tôi không ngạc nhiên về sự có mặt của phu quân tôi tại thành Đại La. Người đã nói cho tôi biết người sẽ đi Đại La có chuyện cần... Tôn ông vui lòng kể tiếp chuyện gặp gỡ với phu quân của tôi ở Đại La...

Kẻ cầm sổ giang hồ thờ hơi dài:

- Không ngờ chỉ trong vòng một năm mà kiếm thuật của Hồ trang chủ lại tăng tiến vượt bậc...

- Làm sao tôn ông biết?

Hồ phu nhân hỏi gọn và nhanh. Kẻ cầm sổ giang hồ từ từ giải thích:

- Hồ trang chủ cùng tôi so nhau ba chiêu kiếm...

Nhìn kẻ cầm sổ giang hồ dăm dăm Hồ phu nhân hỏi dồn:

- So kiếm... Phu quân của tôi có bị thương không?

- Không những không bị thương mà Hồ trang chủ còn hóa giải được ba chiêu kiếm giết ruồi của tôi nữa. Điều đó vượt ngoài sức tưởng tượng thừa phu nhân...

Hồ phu nhân trầm ngâm không nói. Giọng nói của kẻ cầm sổ giang hồ vang đều đều bên tai nàng:

- Muốn giải được chiêu kiếm giết người của tôi Hồ trang chủ tất phải luyện được kiếm thuật tuyệt luân...

Chân bước đều, đầu cúi xuống Hồ phu nhân im lìm không nói gì hết. Thật lâu kẻ cầm sỏ giang hồ mới nghe được tiếng thở dài của người bạn đồng hành cùng với giọng nói buồn buồn thốt lên:

- Tôi không nghĩ phu quân của tôi lại là kẻ đã giả mạo tôn ông...

Kẻ cầm sỏ giang hồ phụ họa liền:

- Tôi cũng đồng ý với phu nhân. Kiếm thuật cao siêu trong giang hồ cũng có nhiều người luyện được. Ngay cả Hồ lão trang chủ cũng không kém tôi về thuật xử kiếm. Không lẽ Hồ lão trang chủ và Hồ trang chủ lại giả làm kẻ cầm sỏ giang hồ...

Hồ phu nhân gật đầu nói:

- Phu quân của tôi không biết thuật cải sửa dung mạo. Người bảo thuật hóa trang chỉ dành cho phe hắc đạo hoặc những kẻ chuyên làm chuyện xấu xa nên không muốn cho người ta thấy rõ bộ mặt thật của mình...

Kẻ cầm sỏ giang hồ gật gù:

- Hồ trang chủ nói có lý. Chính tôi cũng không rành về thuật hóa trang. Tôi chỉ có mỗi thắc mắc là tại sao thuật xử kiếm của Hồ trang chủ lại rất giống như của tôi...

Hồ phu nhân quay nhìn kẻ cầm sỏ giang hồ với ánh mắt dò hỏi:

- Kiếm thuật của tôi khác với thuật xử kiếm mà các kiếm thủ trong giang hồ thường hay luyện tập. Nó chỉ có hai động tác đơn giản là rút kiếm đâm trúng đối thủ xong tra kiếm vào vỏ. Còn kiếm thuật của các người khác thường hay rút kiếm ra cầm tay rồi sau đó mới đâm chém theo kiếm pháp. Nói tóm lại kiếm thuật của tôi chỉ có một chiêu nên không có kiếm pháp...

- À...

Hồ phu nhân gật gù như hiểu được sự khác biệt.

- Tôn ông có chắc là thuật xử kiếm của phu quân tôi tương tự như của tôn ông?

Hồ phu nhân hỏi câu trên và khi hỏi xong nàng mới biết đã hỏi một câu rất ngây thơ nếu không muốn nói rất khờ khạo. Tuy nhiên nàng không thể lấy lại được.

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười nhẹ. Thái độ của y rất ung dung, bình thản như câu hỏi của Hồ phu nhân không chạm tới tự ái của y.

- Thưa phu nhân... Hai mươi lăm năm luyện kiếm tôi có đủ nhãn lực và kinh nghiệm để nhận ra đường lối, lộ số của bất cứ kiếm thủ nào trong giang hồ. Hồ trang chủ học kiếm từ phụ thân mà kiếm thuật của Hồ lão trang chủ tôi đã được chứng kiến lúc người đánh nhau với Hữu Danh Vô Thực ở Hoa Lư. Thuật xử kiếm của Hồ lão trang chủ có kiếm pháp hần hoi nghĩa là có đường lối và lộ số. Trong khi thuật xử kiếm của Hồ trang chủ lại rất giống tôi, có nghĩa là rút kiếm đâm trúng mục tiêu xong tra kiếm vào vỏ...

Hồ phu nhân gật gù mỉm cười. Nàng có vẻ thích thú khi nghe nói đức phu quân của nàng luyện được thuật xử kiếm cao siêu và lại rất giống kẻ cầm sỏ giang hồ.

- Kẻ cũng lạ... Có lẽ trong thời gian Hồ gia trang bị thiêu hủy, phu quân của tôi được một kỳ nhân hoặc dị sĩ nào đó truyền thụ cho thuật xử kiếm giống như tôn ông. Và lại tôn ông cũng thường nói cho Phong nhi biết là vũ thuật vốn từ một nguồn gốc mà ra. Cũng như thái cực sinh ra âm dương nhị khí rồi từ đó biến thành ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ và sau đó mới phát sinh ra vạn vật...

Kẻ cầm sỏ giang hồ quay nhìn Hồ phu nhân với vẻ kinh ngạc lẫn thích thú. Bất gặp cái nhìn đó Hồ phu nhân cười hỏi:

- Tại sao tôn ông nhìn tôi như vậy... Chắc tôn ông cười tôi nói sai à...

Kẻ cầm sỏ giang hồ lắc đầu:

- Không... Không... Phu nhân nói đúng lắm. Tôi chỉ kinh ngạc về trí nhớ và sự học hỏi nhanh chóng của phu nhân. Mới lưu lạc giang hồ hơn nửa năm mà phu nhân thu lượm được nhiều điều lắm...

Hồ phu nhân bật cười thánh thót:

- Tại tôi có một danh sư là tôn ông. Người ta bảo không thầy đồ mày làm nên...

Đây là lần đầu tiên kể từ khi tái ngộ Hồ phu nhân mới có thái độ thân mật và cởi mở hơn đối với kẻ cầm sỏ giang hồ. Dù vậy giữa nàng với y vẫn còn có một giới hạn và hai người ngầm đồng ý giữ gìn giới hạn này.

- Tôn ông thử đoán xem tại sao cha chồng tôi lại mất tích?

- Tôi không đoán được. Tôi chỉ đoán là tính mạng Hồ lão trang chủ không bị nguy hiểm. Với thân vũ thuật cao siêu nếu đánh không lại ông ta có thể chạy trốn không mấy khó khăn...

- Tôi chỉ sợ...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nói trấn an:

- Phu nhân đừng lo. Hồ lão trang chủ không thể để cho Phong nhi bị nguy hiểm. Nó là trang chủ của Hồ gia trang trong tương lai do đó...

Đang nói kẻ cầm sổ giang hồ chợt dừng lại ngưng thần nghe ngóng đoạn nói lớn:

- Có tiếng vó ngựa... nhiều lắm...

Sức ngựa chạy nhanh khôn tả. Vừa quay lại y thoáng thấy bóng ngựa hiện mờ mờ trong màn sương sớm. Kẻ cầm sổ giang hồ chợt vòng tay ôm ngang hông Hồ phu nhân đoạn triển thuật phi hành chạy nhanh. Hơn trăm bước thấy gốc cây cổ thụ bên đường y lạng mình nấp sau gốc cây.

Đặt Hồ phu nhân xuống đất song tay vẫn ôm hờ ngang hông kẻ cầm sổ giang hồ giơ tay ra hiệu cho nàng im lặng. Hai người chăm chú nhìn. Lát sau họ nghe tiếng vó ngựa nện rầm rập trên mặt đường rồi bóng ngựa hiện rõ.

Một đạo quân thiết kỵ với tinh kỳ phát phới và khôi giáp rờ ràng dẫn đầu bởi một viên đại tướng cỡi con bạch mã cao lớn và hùng dũng. Mặc dù đường còn lầy lội và trơn trượt nhưng đạo quân thiết kỵ chạy đi nhanh tợ gió cuốn. Kẻ cầm sổ giang hồ thì thầm:

- Quân Hoa Lư ... Họ đi đông thế này chắc phải có đánh nhau với ai...

Hồ phu nhân nói vào tai kẻ cầm sổ giang hồ:

- Hay là quân Tống tràn sang nước ta...

Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu:

- Nếu quân Tống xâm lăng nước ta thời đường tiến binh của họ phải là miệt Lạng Sơn. Quân Hoa Lư đi như vậy là họ lên Đại La xong mới lên Lạng Sơn ...

Trầm ngâm giây lát Hồ phu nhân la nhỏ:

- Từ Đại La cũng có đường lên Tân Viên... Đứng rồi họ đi Tân Viên...

Kẻ cầm sổ giang hồ giật mình nhìn Hồ phu nhân đăm đăm như chờ nghe tiếp:

- Biết tin giới giang hồ sẽ họp nhau ở Tân Viên nên Lê Hoàn không bỏ lỡ cơ hội bắt trọn ổ. Chờ cho các vũ sĩ tụ về Tân Viên xong hắn sẽ điều binh vây chặt các ngã đường...

Gần cận tuần tra đoàn quân thiết kỵ mới qua khỏi chỗ hai người đứng. Nhìn bóng ngựa mờ dần kẻ cầm sổ giang hồ lên tiếng:

- Chúng ta phải tìm gặp Hồ lão trang chủ để báo tin này...

Hồ phu nhân chậm chậm gật đầu không nói như đang bận tâm suy nghĩ chuyện gì.

- Bây giờ tôi có thể đoán ra phần nào sự mất tích của cha chồng tôi. Có lẽ người cũng đã khám phá ra sự di chuyển của quân Hoa Lư...

- Phu nhân nói có lý... Ta phải tìm gặp Hồ lão trang chủ gấp. Có người tôi an tâm hơn...

Nhìn kẻ cầm sổ giang hồ Hồ phu nhân hỏi với giọng nửa đùa nửa thật:

- Tôn ông định tìm gặp cha chồng của tôi để rảnh nợ phải không. Nên nhớ là tôn ông còn mắc nợ tôi nhiều thứ lắm...

Kẻ cầm sổ giang hồ nói nhỏ:

- Không kể sự phụ, phu nhân là người thân cận và gần gũi tôi nhất hiện nay. Phu nhân hiểu tôi như một tri kỷ. Thà tôi chết còn hơn để phu nhân phải chết...

Hồ phu nhân cúi đầu nhìn xuống đất. Nàng không muốn cho kẻ cầm sổ thấy nàng đang ứa lệ. Câu nói thành thật, đầy chân tình của y khiến cho nàng xúc động tận cõi lòng. Nàng biết y có cảm tình với mình nhiều nhưng nàng không ngờ y lại có cảm tình một cách sâu đậm tới độ sẵn sàng chết để bảo vệ nàng. Ngay cả phu quân của nàng cũng chưa bao giờ nói những lời như thế.

Giọng nói của vị phu nhân họ Hồ vang lên nghẹn ngào:

- Tôi không muốn tôn ông chết mà tôi sống. Tôi muốn tôn ông và tôi đều sống...

Hồ phu nhân ngược nhìn kẻ cầm sỏ giang hồ sau khi nói. Y thấy mắt nàng long lanh ngấn lệ.

- Phu nhân khóc ư... Lý do gì khiến cho phu nhân khóc?

Hồ phu nhân mỉm cười vì câu hỏi chất phác và ngây thơ của người bạn đồng hành.

- Tôi mừng nên tôi khóc ...

Kẻ cầm sỏ giang hồ lắc đầu:

- Tôi tưởng buồn người ta mới khóc chứ ...

Hồ phu nhân cười. Nàng biết dù có giải thích kẻ cầm sỏ giang hồ cũng không thể nào hiểu được tâm tình phức tạp của một người đàn bà như nàng.

- Ta đi chưa tôn ông..

Hai người song song bước ra đường. Tuy nhiên vừa ra tới nơi họ hấp tấp thối lui lại gốc cây cổ thụ vì nghe có tiếng vó ngựa nổi lên. Thoáng chốc đoàn nhân mã xuất hiện. Khi người ngựa tới gần kẻ cầm sỏ giang hồ lâm bầm:

- Nhân viên do thám..

Hồ phu nhân trông thấy mấy chục người mặc sắc phục màu đỏ và vai mang vũ khí. Ngựa của họ cỡi toàn chiến mã hạng nhất. Tiếng của nàng vang nhỏ:

- Ban ám sát của đoàn do thám Hoa Lư... Chắc họ cũng tới Tản Viên...

Kẻ cầm sỏ giang hồ gật đầu chăm chú nhìn đoàn nhân mã mấy chục người thuộc ban ám sát. Chỉ cần nhìn cung cách cỡi ngựa y biết họ thuộc hàng cao thủ nhất đẳng giang hồ. Nếu ban ám sát đã xuất hiện thời trước sau gì mấy ban truy tầm, tin tức và hai lão Hữu Danh Vô Thực với Bách Diện Thụ Sinh cũng có mặt.

Đối địch với nhân viên do thám y không sợ bằng đánh nhau với quân Hoa Lư. Dù không giỏi võ hơn các vũ sĩ giang hồ song họ nguy hiểm hơn nhiều vì đông đảo và thiện chiến. Y biết dù có kiếm thuật giết người độc địa y cũng không thể đánh bại một ngàn quân Hoa Lư.

Do đó khi thấy đạo quân thiết kỵ xuất hiện y muốn tìm gặp Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa để bàn luận cách chống trả hoặc tạm thời đình hoãn đại hội ở Tản Viên bằng không giới giang hồ Đại Việt sẽ bị chết hết vì đánh nhau với quân Hoa Lư.

- Tôn ông..

Kẻ cầm sỏ giang hồ ngược lên nhìn Hồ phu nhân chờ nghe nói:

- Trời cũng gần đứng bóng rồi nên tôi dọn cơm trưa ra ăn xong rồi chúng ta hãy lên đường..

Trong lúc Hồ phu nhân dọn cơm kẻ cầm sỏ giang hồ đứng nhìn con đường đất uốn lượn. Từ Phú Xuyên lên Thượng Phúc cũng phải mất một ngày rồi từ Thượng Phúc họ có hai cách để đi Tản Viên. Cách thứ nhất là dùng đường tắt từ Thượng Phúc băng qua sông Đáy đi lên Chương Đức, Thanh Oai rồi mới tới Tản Viên.

Y nghe nói núi Tản Viên nằm trong địa phận của hai huyện Minh Nghĩa và Lũng Bạt nhưng chưa lần nào đặt chân tới. Đi bộ cũng phải mất bảy tám ngày đó là chưa kể họ còn phải trốn tránh sự truy lùng của nhân viên do thám.

Cách thứ nhì tuy xa hơn song lại dễ dàng vì từ Phú Xuyên họ đi thẳng một mạch tới Đại La rồi theo đường lớn lên Sơn Tây rồi vào Tản Viên. Nếu không cùng đi với Hồ phu nhân y có thể dùng thuật phi hành tới Tản Viên sớm hơn hoặc tìm gặp Hồ Vũ Hoa nhanh hơn và không mấy khó khăn.

Tuy nhiên y không thể bỏ Hồ phu nhân đi một mình. Rủi có chuyện gì xảy ra y sẽ ân hận suốt đời. Và lại cho dù không nói ra thành lời song Hồ Vũ Hoa đã ngầm bảo y phải lo lắng và che chở cho Hồ phu nhân.

- Mời tôn ông dùng cơm... Chẳng có gì hết ngoài cơm trắng muối dưa...

Hồ phu nhân cười nói. Hai người cầm cúi ăn. Xong bữa cơm kẻ cầm sỏ giang hồ nói:

- Chúng ta gắng đi cho kịp tới Thượng Phúc chiều nay. Phu nhân có tiền không?

- Có nhưng không nhiều lắm. Tôn ông hỏi tiền để làm gì?

Hồ phu nhân hỏi trong lúc bước ra đường lớn.

- Tôi tính mua hai con ngựa để đi vừa nhanh chóng mà phu nhân khỏi phải cực khổ...

Hồ phu nhân cười tươi tắn:

- Tôi đâu có phàn nàn về chuyện đi bộ đâu mà tôn ông lo. Vả lại đi ngựa dễ làm người ta chú ý hơn...

Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu:

- Phu nhân nói có lý. Tuy nhiên tôi nghĩ tới lúc chúng ta không cần phải che dấu hành tung nữa. Khi mình ra mặt sẽ lôi kéo theo nhân viên do thám và biết bao nhiêu người nữa. Ta không biết Hồ lão trang chủ ở đâu vậy hãy để người tìm gặp chúng ta...

Rảo bước vượt qua mặt kẻ cầm sổ giang hồ Hồ phu nhân cười thánh thót:

- Tôn ông tính sao cũng được. Tính mạng của tôi giao trọn vào tay tôn ông. Hề bị trầy da hay chảy máu là tôi bất thường tôn ông...

Bước song song kẻ cầm sổ giang hồ cười nói với Hồ phu nhân:

- Nếu phu nhân biết thuật phi hành thời chúng ta đi nhanh lắm...

- Tôn ông dạy cho tôi đi. Tôi cũng muốn luyện thuật phi hành...

Nói xong Hồ phu nhân bước nhanh hơn khiến cho kẻ cầm sổ giang hồ cũng phải bước nhanh mới theo kịp. Không hiểu nghĩ sao y vận dụng nội lực bước nhanh hơn nữa. Thấy y vượt qua mặt mình Hồ phu nhân cũng cố gắng bước nhanh hơn. Được đoạn đường kẻ cầm sổ lui bước cười hỏi:

- Phu nhân cảm thấy mệt không?

Hồ phu nhân lắc đầu cười:

- Không... Không biết vì có gì mà càng đi tôi càng thấy khỏe khoắn hơn...

- Đó là kết quả của việc khổ luyện nội lực. Càng sử dụng nhiều chùng nào càng khiến cho nội lực trong người của phu nhân có cơ hội phát huy nhiều chùng đó...

Hồ phu nhân cười vui vẻ:

- Nhớ lời tôn ông dặn nên mỗi đêm tôi đều ngồi luyện công. Mấy lúc sau này tôi ngủ ít đi mà lại không cảm thấy mệt mỏi hay bệnh hoạn gì. Có phải do ở việc luyện nội lực làm cho tôi ít ngủ thừa tôn ông?

Kẻ cầm sổ giang hồ giải thích:

- Khi ta ngủ cơ thể của ta sẽ ngừng hoạt động đồng thời hấp thụ dưỡng khí để bồi dưỡng cơ thể. Nói một cách khác là khi ta ngủ cơ thể của ta nằm trong trạng thái tiềm sinh. Đối với một vũ sĩ giang hồ khi luyện nội lực bằng phương pháp hít thở đặc biệt họ đem một số lượng dưỡng khí dồi dào vào trong cơ thể. Phu nhân mới luyện nội công hơn nửa năm thôi mà đã tiến bộ nhiều lắm...

Hồ phu nhân cười nói đùa:

- Đó là nhờ danh sư chỉ bảo...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười lớn:

- Không phải tại thầy giỏi mà tại đồ đệ có căn cơ và thông minh...

Được khen Hồ phu nhân bật cười vui vẻ. Hai người vừa đi vừa chuyện trò tương đắc. Họ có nhiều điểm tương đồng hơn là dị biệt. Họ đều có tính hiền hậu, độ lượng và biết nhường nhịn. Họ tôn trọng, kính phục và hiểu biết lẫn nhau do đó dễ dàng thông cảm và tha thứ.

Mưa tạnh và mặt trời lộ ra khỏi đám mây mang lại chút không khí ấm áp. Hồ phu nhân chợt dừng lại.

- Phu nhân mệt à...

Lắc đầu Hồ phu nhân đáp nhanh:

- Tôi bắt đầu thấy nóng...

Kẻ cầm sổ giang hồ có thái độ không được tự nhiên lắm khi thấy Hồ phu nhân cởi bỏ áo choàng và chỉ mặc bộ vũ phục bằng lụa màu xanh da trời. Y cảm thấy hơi hộp và tim đập mạnh khi nhìn cặp đùi thon dài, gò ngực vun cao và thân hình đầy đường cong nét lượn bó gọn trong bộ vũ phục. Vành môi thắm đỏ tự nhiên, má hồng trong nắng, mắt ngời sáng long lanh; Hồ phu nhân đẹp lộng lẫy như đóa quỳnh hoa đang nở ngát hương thơm. Kẻ cầm sổ giang hồ cúi đầu rào bước không dám nhìn. Y sợ... Y sợ nhìn một nhan sắc quyền rũ.

- Bộ tôi già nua, xấu xí lắm sao mà tôn ông sợ sệt không dám nhìn tôi?

Hồ phu nhân cười hỏi vặn câu trên. Kẻ cầm sổ giang hồ cầm đầu rào bước làm bộ như không nghe câu hỏi.

- Tôn ông không nghe tôi hỏi à...

- Phu nhân hỏi được tất nhiên trả lời được...

- Dĩ nhiên tôi trả lời được song tôi muốn nghe câu trả lời của tôn ông...

Kẻ cầm sổ giang hồ quay nhìn Hồ phu nhân đăm đăm và nằng im lặng chịu đựng cái nhìn đó.

- Phu nhân mà xấu xí, già nua thì tôi chắc trên đời này không còn ai đẹp nữa. Phu nhân không biết là tôi cố gắng cưỡng chống lại không để bị nhan sắc của phu nhân quyến rũ...

Vị phu nhân họ Hồ cười cười không hỏi nữa. Trong trí nằng nảy sinh một ý nghĩ và nằng thích thú với ý nghĩ mới lạ này. Nằng biết nằng đẹp và quyến rũ. Đó là hai yếu tố đủ để lôi cuốn bất kỳ người đàn ông nào cho nên nằng định dùng nhan sắc để thử xem kẻ cầm sổ giang hồ có phải là người thực sự đã cường hiếp nằng không. Biết đâu y đã hành động dễ tiện xong giả vờ ngây thơ, khờ khạo để lừa gạt nằng. Một kẻ khôn ngoan, ảo quyết có thể giả vờ ngây thơ, thật thà để đánh lừa người khác. Nếu đúng là người đứng đắn y không thể sa ngã một cách dễ dàng. Còn nếu là kẻ dễ tiện y sẽ nhân cơ hội này chiếm hữu thân xác nằng lần nữa. Nhược bằng thực sự thương yêu y sẽ có thái độ khác. Tóm lại nằng muốn biết kẻ cầm sổ giang hồ sẽ đối xử như thế nào khi bị nằng cố tình quyến rũ vào đường tình ái...

- Tôn ông...

- Phu nhân định nói gì?

- Tôi cảm thấy mệt...

- Nếu phu nhân mệt thì chúng ta đi chậm lại. Ta không có gì phải gấp rút. Sức khỏe của phu nhân quan trọng hơn hết...

Hồ phu nhân gượng cười:

- Tôi cần nghỉ một giây lát...

Kẻ cầm sổ giang hồ đưa phu nhân tới ngồi trên một thân cây nằm bên vệ đường. Trông thấy mặt nằng đỏ au và mồ hôi lấm tấm y đưa tay đặt lên trán nằng xong nói:

- Phu nhân hơi nóng một chút... Tôi cần bắt mạch phu nhân...

Hơi mỉm cười vị phu nhân họ Hồ đưa tay cho thầy thuốc thăm mạch. Cầm lấy bàn tay mềm mại và xinh xắn bắt mạch giây lát xong kẻ cầm sổ giang hồ từ từ nói:

- Mạch chạy đều song thân nhiệt hơi cao có lẽ tại phu nhân đi bộ nhiều quá...

Gật đầu Hồ phu nhân thở hơi dài thốt:

- Tôi gắng đi bộ tới Thượng Phúc rồi ta kiếm phòng trọ qua đêm...

Kẻ cầm sổ giang hồ đứng lên:

- Nếu phu nhân không đi nổi thì tôi cõng phu nhân...

Hai má đỏ hồng Hồ phu nhân bật cười thánh thót:

- Thiên hạ trông thấy sẽ cười tôn ông... Thôi để tôi ráng đi chậm chậm cũng được...

Dứt lời nằng gượng đứng lên đi được mấy bước rồi lão đảo muốn ngã. Thấy vậy kẻ cầm sổ giang hồ vội vòng tay ôm ngang hông nằng.

- Phu nhân yếu sức lắm rồi...

Hồ phu nhân im lìm không nói. Mắt nhắm kín lại nằng cảm thấy vòng tay rắn chắc của kẻ cầm sổ giang hồ thật êm ái. Phần kẻ cầm sổ giang hồ cũng cảm thấy hơi thở nồng ấm thơm tho của Hồ phu nhân phả vào mặt mình hòa lẫn với mùi da thịt nồng nàn tạo cho y cảm giác ngây ngất, mê mẩn và rạo rực.

Lát sau Hồ phu nhân mỉm cười thỏ thẻ:

- Đa tạ tôn ông...

Nhìn vào đôi mắt long lanh ngời sáng của giai nhân kẻ cầm sổ giang hồ thậm hít hơi dài trấn tĩnh thần xong bình tĩnh thốt:

- Phu nhân yếu sức quá chắc đi bộ không nổi... Thôi để tôi ráng công phu nhân một đoạn đường...

Hồ phu nhân cười tươi tắn:

- Tôi không làm phiền tôn ông...

- Không... Tôi đã công phu nhân mấy lần rồi nên có công thêm một lần nữa cũng không sao, huống chi...

Ngừng nói kẻ cầm sổ giang hồ hơi khom người:

- Mời phu nhân...

Y cảm thấy tim đập mạnh và người nóng lên khi vòng tay ấm êm và nhất là làn da mềm mại thơm tho của Hồ phu nhân chạm vào lưng mình. Hai tay ôm lấy đùi, không dám để trí óc suy nghĩ vẩn vơ y triển thuật phi hành cấm đầu mũi miết chạy. Như không muốn cho người lạ thấy mình công một người đàn bà trên lưng y không chạy theo đường cái mà toàn dùng lối mòn nẻo tắt.

Cầm cúi chạy nên y không thấy được nụ cười thích thú của người đàn bà đang nằm trên lưng của mình. Dường như cổ tình trêu ghẹo nên bàn tay của nàng không ngớt mon man làn da mặt sạm nắng cùng với hơi thở thơm tho nồng ấm phả vào mặt kẻ cầm sổ giang hồ.

- Phu nhân...

Giọng nói khàn đặc của kẻ cầm sổ giang hồ tan loãng trong gió.

- Tôn ông nói gì tôi nghe không rõ...

Tay kiếm giết người cảm thấy toàn thân rung chuyển khi làn môi của giai nhân chạm vào cổ mình. Lần đầu tiên trong đời y mới có cảm giác kỳ lạ, nửa như mê ngây ngất, nửa như run rẩy và xao xuyến khi va chạm thân xác với đàn bà.

Đây không phải là lần đầu tiên y công Hồ phu nhân hoặc đụng chạm thân xác với nàng. Nhưng những lần trước y hoàn toàn không có ý nghĩ vẩn vơ cho nên không rung động trước sức quyến rũ của nàng. Trải qua thời gian gần gũi tình cảm nảy sinh giữa hai người càng thêm sâu đậm. Chính cảm tình sâu đậm này phát sinh ra sự rung động mỗi khi y va chạm thân xác với giai nhân đồng thời trói buộc và lôi kéo y vào tình yêu. Y biết Hồ phu nhân xinh đẹp và quyến rũ. Tính tình ôn nhu, hiền hậu và nhan sắc trầm ngư lạc nhận tạo cho nàng sức lôi cuốn mãnh liệt mà từ lâu y phải cố gắng lắm mới không sa ngã vào tình lụy.

Hồ phu nhân cũng không khác gì hơn. Thoạt đầu nàng giả vờ bệnh hoạn, mệt mỏi để bắt kẻ cầm sổ phải lo lắng và săn sóc cho mình nên khi y nêu ý kiến công mình nàng ưng thuận liền. Nàng muốn nhân cơ hội đụng chạm thể xác để làm những cử chỉ, hành động cô tình lụy cuốn thử xem y có thái độ và cử chỉ gì.

Tuy nhiên khi nằm trên lưng, hai bàn tay y ôm lấy đùi của mình nàng đâm ra rạo rức và run rẩy trong lòng. Hai thân thể theo từng bước chân va chạm nhau càng lúc càng mạnh, càng nhiều khiến cho Hồ phu nhân cảm thấy một kích thích kỳ lạ nảy sinh mà nàng chưa hề có trong những lúc gần gũi hoặc ái ân với chồng.

- Tôn ông mệt không?

Hồ phu nhân hỏi nhỏ vào tai kẻ cầm sổ giang hồ. Y rung mình khi hơi thở thơm tho phả vào tai của mình.

- Không...

- Tôi cảm thấy khoẻ rồi... Tôn ông để tôi đi bộ cũng được...

Kẻ cầm sổ giang hồ dừng bước. Đặt Hồ phu nhân xuống đất y thở phào. Hồ phu nhân cười hỏi:

- Tôn ông mệt lắm hả... Chắc tôi nặng lắm...

Kẻ cầm sổ giang hồ nói nhanh:

- Phu nhân đâu có nặng nhưng công phu nhân trên lưng tôi có cảm tưởng như công núi Tản Viên và mệt còn hơn giao đấu với một cao thủ nhất đẳng giang hồ...

Hồ phu nhân cười thánh thót vì câu nói chất phác và thành thật của kẻ cầm sổ giang hồ.

- Phu nhân đi bộ được không?

Hồ phu nhân cười thốt:

- Tôi đi chậm chậm chắc được. Và lại cũng gần tới chỗ đồng người rồi nếu nhờ ai trông thấy tôn ông công tôi họ cười chết...

- Họ cười tôi hay cười phu nhân..

Hồ phu nhân cười đùa:

-Họ cười tôn ông đó. Tôi là phận đàn bà thời họ đâu có cười. Họ cười tôn ông là một đại hiệp tằm tiếng giang hồ mà lại bị đàn bà đè đầu cỡi cổ...

Nói tới đó Hồ phu nhân ngừng lại cười rũ rượi. Kẻ cầm sổ giang hồ cũng cười đùa:

- Tôi làm việc thiện mà. Thấy người ta bệnh hoạn đau yếu mà mình ra tay giúp đỡ thời làm sao thiên hạ cười được. Kiến nghĩa bất vi vô dùng giả mà phu nhân..

Hồ phu nhân cười lớn hơn khi nghe người bạn đồng hành biện bạch. Kẻ cầm sổ giang hồ chỉ tay vào xóm nhà ẩn hiện trong chòm cây xanh um

- Chắc huyện lỵ Thường Phúc đầy thừa phu nhân... Ta sẽ dừng lại nghỉ ngơi đêm nay. Phu nhân có tiền mượn phòng trọ không. Nếu không tôi sẽ vào huyện đường mượn vài lạng bạc...

Hồ phu nhân nói nhỏ:

- Chỗ sang trọng và rộng rãi tôi không đủ tiền chứ còn nơi chật chội và nghèo nàn thời tôi có... Tôn ông nghĩ sao?

Không trả lời kẻ cầm sổ giang hồ mỉm cười vu vơ. Bất gặp nụ cười này Hồ phu nhân hơi đỏ mặt hỏi dồn:

- Tôn ông cười gì... Tôn ông cười tôi phải không..

- Không..Tôi cười vu vơ vậy mà... Tôi vui nên tôi cười.... Tôi nào dám cười phu nhân...

Kẻ cầm sổ giang hồ nói lảng và nói nhiều như cố tình biện bạch. Điều đó khiến cho Hồ phu nhân đoán ý cười nàng nên hỏi dồn:

- Tôn ông phải nói cho tôi biết tôn ông cười cái gì..

Biết nếu không nói ra sẽ không yên thân với Hồ phu nhân nên y từ từ thốt:

- Tôi cười vì nghĩ là miễn có phu nhân bên cạnh thời chỗ nghèo nàn chật chội tôi cũng ung..

Hồ phu nhân cảm động ứa nước mắt vì câu nói chất phác và thành thật của kẻ cầm sổ giang hồ. Cúi đầu bước đi nàng nói nhỏ:

-Tôn ông đã nói thời tôn ông phải giữ lời đấy. Sau này tôn ông đừng có phàn nàn tại tôi bần tiện không mượn nơi sang trọng và rộng rãi cho tôn ông nghỉ ngơi...

- Tôi từ nhỏ tới lớn sống nơi hoang sơ rừng rú chỉ có nhà lá vách đất. Đi giày cỏ, mặc áo vải cho nên được phu nhân cho ăn ngon ở sang tôi đâu kêu ca gì...

Cười thánh thót Hồ phu nhân quay nhìn người bạn đồng hành:

- Tôn ông nhắc tôi mới nhớ. Chiều nay tôi sẽ kiếm người may cho tôn ông bộ quần áo mới để thay đổi. Bộ vũ phục của tôn ông cũ quá rồi..

- Tôi mặc như vậy cũng được rồi thưa phu nhân. Mua quần áo mới làm chi cho tốn tiền..

Hồ phu nhân trừng mắt nói như ra lệnh:

- Tôn ông đừng cãi lời tôi... Và lại tiền của tôi chứ không phải tiền của tôn ông đâu mà tôn ông sợ tốn...

Kẻ cầm sổ im lặng. Ý biết tính của Hồ phu nhân cho nên không nói nữa. Hai người thong thả bước trên con đường đất phẳng phiu dẫn vào huyện lỵ. Nhà cửa lơ thơ gồm toàn nhà tranh vách đất. Thỉnh thoảng họ mới thấy một ngôi nhà ngói khang trang và rộng rãi. Đi hơn trăm bước họ thấy nhà cửa đông đúc và hàng quán san sát. Người đi lác đác. Hai người dừng trước một quán trọ hai tầng. Thấy khách lạ người chủ quán niềm nở chào hỏi:

- Thưa phu nhân định mượn phòng... Tôi có một phòng nhỏ sạch sẽ và rất yên tĩnh thích hợp cho vợ chồng. Phu nhân định mượn bao lâu ?

Tuy hơi đỏ mặt song Hồ phu nhân im lặng không cãi chính. Tươi cười nàng nói với chủ quán:

- Tôi chỉ ngụ qua đêm thôi. Giá bao nhiêu vậy chủ quán?

- Thưa phu nhân... Nếu phu nhân ngụ một đêm thời giá năm đồng gồm luôn cả tiền của bữa cơm tối và phần điểm tâm sáng mai...

Hồ phu nhân lẳng lặng trả tiền xong cùng kẻ cầm sổ giang hồ theo chân chủ quán lên lầu. Căn phòng trọ nhỏ hẹp chỉ có chiếc giường ngủ và phòng tắm nhưng yên tĩnh và kín đáo. Kẻ cầm sổ giang hồ hơi có vẻ không được tự nhiên khi bước vào phòng trọ. Nhận thấy điều đó Hồ phu nhân cúi mặt dấu nụ cười thích thú.

- Tôn ông nghỉ ngơi chờ tôi mang quần áo mới về...

Gương cười kẻ cầm sổ giang hồ nhìn theo bóng Hồ phu nhân uyển chuyển bước ra khỏi cửa phòng. Tự nhiên y thờ dài. Lát sau Hồ phu nhân trở lại trao cho y một bộ quần áo mới tinh và cười nói:

- Tôn ông tắm rửa và thay đổi y phục xong ta đi ăn. Tôi đói bụng lắm rồi...

Ngồi trên giường Hồ phu nhân bật cười trong trẻo khi thấy kẻ cầm sổ giang hồ sững sĩnh trong bộ quần áo mới.

- Mặc y phục thường dân tôi trông tôn ông bớt đi vẻ phong trần...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười gương. Không cảm thấy thoải mái chút nào khi mặc quần áo mới nhưng không muốn làm Hồ phu nhân phật lòng nên y tươi cười thốt:

- Phu nhân sẵn sàng?

Như cặp vợ chồng son Hồ phu nhân khoác tay kẻ cầm sổ giang hồ bước xuống cầu thang. Lão chủ quán sầm nầm mời hai người ngồi vào chiếc bàn cạnh cửa sổ. Ngồi đây họ có thể nhìn ra ngoài đường.

- Tiện thiếp muốn uống chút rượu cho ấm bụng. Phu quân dùng rượu gì?

Hồ phu nhân mỉm cười lấy mắt với kẻ cầm sổ giang hồ khi nói câu trên. Giọng nói của nàng thật dịu dàng và ôn nhu. Nhìn cung cách và lối xưng hô lão chủ quán biết cặp vợ chồng trẻ tuổi này thuộc gia đình giàu sang hay trâm anh thế phiệt.

Lão chủ quán mang rượu ra. Hồ phu nhân thân rót rượu vào chén cho "chồng" xong mới rót cho mình.

- Mời phu quân...

Hồ phu nhân cười chum chím khi nói ba chữ trên. Bất giác nụ cười ý nhị của người bạn đồng hành kẻ cầm sổ giang hồ cũng cười thốt:

- Mời phu nhân...

Thức ăn được mang ra. Tuy không là sơn hào hải vị nhưng vì đói là nên hai người ăn uống rất ngon miệng. Hồ phu nhân tỏ ra săn sóc đức phu quân của mình. Nàng ép y uống nhiều rượu, gấp thức ăn bỏ vào chén và năn nỉ i ôi y ăn thức này món nọ. Rượu làm cho má nàng hồng hơn, mắt nàng thêm long lanh tinh tú và đôi môi hồng thốt ra những lời bóng gió xa xôi.

Tuy không nói nhưng kẻ cầm sổ giang hồ thầm thắc mắc về cử chỉ cùng lời nói thân mật, lả lơi và tinh tú của Hồ phu nhân. Từ lâu y biết nàng là người đàn bà đoan trang và đứng đắn.

Trong lúc hai người lưu lạc giang hồ tuy thỉnh thoảng có lời nói bông đùa song nàng vẫn giữ gìn từng lời ăn tiếng nói và cử chỉ của người đàn bà đã có chồng. Y biết phải có lý do gì đặc biệt và quan trọng lắm mới khiến cho Hồ phu nhân có cử chỉ thân mật và thái độ lả lơi xen lẫn tinh tú.

Hay là nàng thương mình? Kẻ cầm sổ giang hồ liếc nhanh Hồ phu nhân khi nghĩ tới điều đó. Tuy nhiên y lắc đầu xua đuổi ý nghĩ điên rồ này. Y biết Hồ phu nhân có cảm tình với mình; thứ tình cảm phát sinh từ nhiều lý do như ân nghĩa, sự gần gũi và chia sẻ gian nguy khổ cực qua thời gian lưu lạc giang hồ. Tuy nhiên nàng chưa bao giờ nói thành lời thương yêu. Chính y cũng vậy. Càng gần gũi chừng nào y càng có tình cảm sâu đậm với nàng. Không ai không thể không có cảm tình với một người đàn bà như Hồ phu nhân. Tinh tình hiền lành, nhân hậu, thông minh và nhan sắc diễm lệ; nàng đủ điều kiện để bất cứ người đàn ông nào cũng thương yêu nàng. Y không phải là gỗ đá. Dù là vũ sĩ giang hồ với định lực kiên cường, y cũng chỉ là một người có trái tim biết rung động. Bàn tay cầm kiếm của y bắt đầu run không phải vì sợ hãi mà vì tia nhìn nồng nàn, ánh mắt tinh tú và giọng cười thánh thót của giai nhân. Người xưa có nói: "Chỉ lớn trong thiên hạ không bằng đôi mắt của mỹ nhân". Sách vở của cổ nhân không ngớt nói về các vua chúa đầy quyền uy, những danh tướng lỗi lạc đã phải sa ngã vì nhan sắc của giai nhân. Y là một kẻ tầm thường thời có lụy vì tình cũng không phải chuyện đáng ngạc nhiên.

Nhìn nét mặt đăm chiêu tư lự của đức phu quân già Hồ phu nhân cười thầm trong lòng. Nàng đã dùng lời nói ánh mắt, cử chỉ lả lơi để quyến rũ, lôi cuốn và thúc đẩy kẻ cầm sổ giang hồ phải làm hành động mà nàng muốn y phải làm. Nếu là kẻ ham mê sắc dục y sẽ phải tỏ tình và lúc đó nàng sẽ thẳng thắn cự tuyệt. Điều này sẽ thúc giục y đi tới chuyện dùng vũ lực để cưỡng hiếp nàng đồng thời để rơi bộ mặt đạo đức ra. Liệu nàng còn tinh táo và sáng suốt để cự tuyệt không trong khi trái tim khao khát yêu đương của nàng bắt đầu rung động và thổn thức.

Nâng chén rượu lên nhấp ngụm nhỏ Hồ phu nhân mỉm cười:

- Tôi cảm thấy choáng váng...

Kẻ cầm sổ giang hồ đứng lên:

- Phu nhân không khỏe trong người vậy để tại hạ đưa phu nhân về phòng nghỉ ngơi...

Tựa sát vào người kẻ cầm sổ giang hồ Hồ phu nhân bước chậm lên từng bậc thang về phòng trọ. Khêu sáng ngọn đèn dầu nàng thong thả bước vào phòng tắm. Đứng tựa bên cửa sổ nhìn vào khoảng trời đêm âm u mập mờ đèn lửa kẻ cầm sổ giang hồ suy nghĩ vẩn vơ. Y nhớ về ngôi nhà nhỏ trong khu rừng thưa với bóng dáng sư phụ ra vào lặng lẽ và âm thầm...

- Tôn ông...

Nghe tiếng gọi kẻ cầm sổ giang hồ quay lại. Y cảm thấy toàn thân bất động trừ trái tim đập thình thịch. Qua ánh đèn dầu mờ ảo Hồ phu nhân đẹp như một giai nhân trong truyện thần tiên xa vời. Thân ngọc vóc ngà với đường cong nét lượn của nàng ẩn hiện qua chiếc áo choàng mỏng manh. Ánh mắt nàng long lanh ngời tình tự. Đôi môi nàng mọng ướt. Nụ cười, nụ cười quyến rũ của nàng nóng hổi có thể làm mềm đi sắt thép, làm tan chảy định lực kiên cường của tay kiếm giết người không chớp mắt.

Hồ phu nhân uyển chuyển bước đi. Y có cảm tưởng mỗi bước chân của nàng mạnh hơn cơn động đất làm sụp đổ tan tành bức tường thành lễ giáo ngăn giữ không cho y sa ngã vào vòng tay của mỹ nhân.

- Phu quân...

Hồ phu nhân thì thầm vào tai đức phu quân giả hiệu. Kẻ cầm sổ giang hồ ngửi được mùi nước hoa hòa lẫn với mùi hương da thịt nồng nàn hương phấn khơi dậy trong lòng y nỗi ham muốn và khát khao chất ngất.

Y như khụy xuống khi vòng tay ấm êm của Hồ phu nhân vòng qua cổ mình. Hai cánh tay của nàng mềm mại song rắn chắc, nhẹ nhàng nhưng nặng hơn núi Tản Viên. Y như lịm người đi khi hơi thở nồng ấm của nàng phả vào mặt.

- Phu nhân... đừng... Tại hạ...

Hồ phu nhân mỉm cười. Hai cánh tay của nàng ghì chặt. Kẻ cầm sổ giang hồ có cảm tưởng như bị chiêu quyền hàm chứa nội gia chân lực của một cao thủ nhất đẳng giang hồ đánh ngay vào đan điền khiến cho y không còn sức lực để phản kháng.

- Phu nhân... tại... hạ...

Kẻ cầm sổ giang hồ lẩm bẩm mấy chữ trên như chỉ còn chút sáng suốt và tỉnh táo để lập lại mấy chữ này. Hồ phu nhân cúi xuống thật gần. Đôi môi đầy ma lực của nàng mơn man trên mặt kẻ cầm sổ giang hồ.

- Phu nhân... tại hạ...

Tiếng nói yếu ớt vang lên nhẹ như hơi thở của kẻ sắp chết. Hồ phu nhân nắm tay y đi về chiếc giường ngủ. Tay kiếm giết người không chớp mắt, tay kiếm lừng danh giang hồ bằng thứ kiếm thuật độc địa bước theo giai nhân ngoan ngoãn như đứa trẻ lên ba.

Chiếc áo lụa mỏng manh rơi xuống sàn gỗ. Hồ phu nhân biến thành nàng tiên bị đẩy xuống trần thế. Kẻ cầm sổ giang hồ nhắm mắt lại không dám nhìn. Y sợ... Rồi y mở mắt ra và ánh mắt bất động, bất động..

- Tôn ông...

Hồ phu nhân kêu nhỏ nhỏ. Hai tiếng "tôn ông" tựa như tiếng sét nổ trong trí não u mê làm sụp đổ đến tan tành nỗi khát khao đắm đuối. Hai tiếng "tôn ông" thoát ra từ làn môi mọng ướt của giai nhân khiến cho kẻ cầm sổ giang hồ bình tĩnh. Y không thể lợi dụng cái ân mấy lần cứu mạng cũng như tình cảm của nàng dành cho y để làm chuyện mà y nghĩ rằng sẽ gây nứt rạn tình cảm cao đẹp và quý giá giữa hai người. Không nói lời nào y cúi xuống nhặt chiếc áo choàng bằng lụa khoác lên người Hồ phu nhân rồi nói với giọng bình tĩnh và ân cần:

- Đêm đã khuya rồi tại hạ mời phu nhân nghỉ ngơi để mai chúng ta lên đường sớm...

Nghe giọng nói nhất là hai tiếng "tại hạ" cùng với thái độ bình tĩnh của kẻ cầm sổ giang hồ vị phu nhân họ Hồ biết ý định của mình bất thành. Cho tới giây phút quyết định đối tượng của nàng đã kịp thời thức tỉnh. Nàng mừng giận, buồn vui sung sướng lẫn bẽ bàng.

- Tôn ông...

- Thưa phu nhân có điều chi muốn nói...

- Tôn ông có khinh khi tôi không?

Nhìn Hồ phu nhân với tia nhìn thương yêu và trêu mến giây lát kẻ cầm sổ giang hồ cất giọng nói trang trọng và thành khẩn:

- Phu nhân biết lúc nào tôi cũng thương mến và quý trọng phu nhân. Tôi không hiểu lý do nào thúc đẩy phu nhân làm chuyện đó, tuy nhiên chắc phải có lý do quan trọng và đặc biệt lắm...

Hồ phu nhân mỉm cười sung sướng. Chưa bao giờ nàng cảm thấy cõi lòng ấm áp và bình yên khi nghe kẻ cầm sổ giang hồ thổ lộ tâm tình.

- Tôi không muốn làm bất cứ chuyện gì gây thương tổn hoặc xúc phạm tới phu nhân. Sau khi vụ án tiên đế được giải quyết xong phu nhân sẽ trở lại Hồ gia trang sống đời bình an với chồng con. Còn tôi sẽ trở về sống bên cạnh sư phụ do đó tôi không thể gây xáo trộn hoặc làm bất cứ chuyện gì khiến cho tôi và phu nhân phải ân hận...

Nét băn khoăn và do dự hiện ra trên mặt của Hồ phu nhân. Nhận thấy điều đó kẻ cầm sổ giang hồ lên tiếng:

- Phu nhân có điều chi khó nói tôi xin lắng nghe...

- Tôi chỉ sợ...

Hồ phu nhân ngập ngừng. Nàng muốn nói cho kẻ cầm sổ giang hồ nghe chuyện nàng bị kẻ giả mạo cưỡng hiếp tại tổng đàn do thám nhưng nàng lại ngại một khi biết được chuyện đó rồi lòng thương yêu và quý trọng của y dành cho nàng sẽ giảm đi. Y sẽ khinh khi và xa lánh nàng cho dù chuyện xảy ra không phải lỗi của nàng.

- Tôi chỉ sợ nói ra điều này sẽ làm tôn ông khinh khi và xa lánh tôi...

Nhìn Hồ phu nhân kẻ cầm sổ thấy mắt nàng long lanh ngấn lệ.

- Chỉ có cái chết mới khiến tôi phải vĩnh viễn xa lánh phu nhân mà thôi...

Kẻ cầm sổ giang hồ nghiêm giọng nói. Nước mắt lăn dài trên má Hồ phu nhân thổn thức thuật cho kẻ cầm sổ giang hồ nghe chuyện xảy ra tại tổng đàn do thám.

- Tôn ông ơi... Mỗi lần nhớ tới chuyện đó tôi muốn chết...

Buông tiếng thở dài hắt hiu kẻ cầm sổ giang hồ vòng tay ôm lấy Hồ phu nhân vào lòng như để an ủi và xé chia nỗi khổ đau mà nàng đang chịu đựng. Nhìn đắm đắm vào đôi mắt đầy lệ y thì thầm:

- Phu nhân đừng bi lụy... Chuyện xảy ra không phải lỗi của phu nhân...

Hồ phu nhân nói trong tiếng nghẹn ngào và tức tưởi:

- Tôi... biết... Tôi... biết là không phải lỗi của tôi, không phải lỗi của tôn ông. Tất cả là do hoàn cảnh, do số phận hẩm hiu của tôi...

Kẻ cầm sổ giang hồ lại thở dài. Y biết có an ủi cũng không làm vui mối thương tâm trong lòng Hồ phu nhân. Việc đó giống như vết chàm không thể tẩy xóa hoặc phai mờ trong tâm tưởng. Y nghĩ kẻ nào đó chắc phải có thù hận sâu xa với y nên mới nghĩ ra hành động không những làm thương tổn tới Hồ phu nhân mà còn gây cho y nỗi xót xa vô độ. Y cảm thấy đớn đau như bị mũi kiếm đâm thấu ngực.

Hồ phu nhân thôi khóc thành tiếng dù mắt nàng vẫn nhặt nhoà lệ. Với tay khơi sáng ngọn đèn dầu kẻ cầm sổ giang hồ dịu Hồ phu nhân ngồi xuống giường.

- Đó là lý do thúc đẩy tôi làm những hành động và cử chỉ căm dỗ tôn ông. Tôi muốn biết tôn ông có phải là kẻ đã cưỡng hiếp tôi hay là một người nào khác giả mạo tôn ông...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười lắc đầu:

- Tôi không bao giờ làm chuyện xấu xa tồi bại đó với phu nhân. Nếu thèm khát chuyện sắc dục tôi sẽ hỏi và chắc phu nhân không nỡ từ chối...

Lặng lẽ gật đầu Hồ phu nhân nói nhỏ:

- Tôn ông đã mấy phen cứu tử mẹ con tôi. Ân nghĩa đó tôi không thể nào đền đáp được cho nên nếu tôn ông muốn thì xác thân này là của tôn ông...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nhẹ:

- Như vậy tôi cần gì phải dùng vũ lực để cưỡng hiếp phu nhân. Tôi đoán kẻ nào đó thù oán tôi nên mới nghĩ ra chuyện cưỡng hiếp phu nhân khiến cho phu nhân khinh khi và ghét bỏ tôi...

Lời nói của kẻ cầm sổ giang hồ làm sáng tỏ một phần nào câu chuyện. Hồ phu nhân trầm ngâm nghĩ ngợi.

- Đêm khuya rồi tại hạ mời phu nhân nghỉ ngơi để mai chúng ta lên đường sớm...

Hồ phu nhân cười nói với giọng nũng nịu lẫn âu yếm:

- "Tại hạ"... Tôn ông học ở đâu cái giọng điệu khách sáo đó. Tôi mà còn nghe tôn ông nói hai chữ "tại hạ" là tôn ông chết với tôi đấy...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười xòa khi thấy người bạn đồng hành đưa nắm tay nhỏ nhắn lên đe dọa mình. Dường như không muốn tiếp tục câu chuyện đau lòng y ngồi xuống sàn gỗ luyện công. Hồ phu nhân cũng im lặng ngồi cạnh y tham thiền nhập định. Đêm từ từ trôi.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Trên Đỉnh Tản Viên

Mồng năm tháng giêng, Vầng kim ô từ từ lộ dạng, Trời man mát. Gió thổi hiu hiu. Người người đứng chật khoanh đất rộng phẳng phiêu dưới chân núi Tản Viên. Lâu lắm khoảng năm mươi năm giới giang hồ Đại Việt mới tụ tập nhau nơi Tản Viên. Hơn ngàn người quen biết hoặc không quen biết nhau hàn huyên, trò chuyện, thăm hỏi, cười đùa khiến cho khung cảnh trở nên ồn ào và vui vẻ. Trong số người tham dự đại hội giang hồ ngày hôm nay người ta thấy có sự hiện diện của các môn phái nổi tiếng nhất như Cổ Loa, Tướng Quốc, Lạc Việt, Bạch Hạc, Thảo Đường, Hoàng Hạc, Thanh Liễu Quán, Thông Thánh Quán, Hoàng Sa, Bạch Long Vĩ và nhiều môn phái nhỏ mà môn đồ không quá mười người. Quần hùng cũng thấy sự hiện diện của tám vị trang chủ của mười đại trang may mắn còn sống sót sau cuộc khủng bố của đoàn do thám Hoa Lư. Hai vị trang chủ vắng mặt là Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên đại biểu cho Hồ gia trang và Hắc Giang Quyền Lâm Quốc Tuấn, người đã bị kẻ cầm sổ giang hồ hạ sát cách đây không lâu. Một trăm năm nay mười đại trang từng giữ một vai trò quan trọng trong giới giang hồ vì thực lực và danh vọng. Dù không viết ra giấy trắng mực đen nhưng mười gia trang đã ngầm ngầm liên kết với nhau và bầu một vị thủ lĩnh và người đó không ai khác hơn là Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa.

Tới giờ khai mạc mà chờ hoài cũng không thấy Tam Hồ Vũ Hoa xuất hiện, Vô Hình Đạo Tôn Nhật quay qua nói nhỏ với Từ Cước Lê Hùng:

- Tới giờ khai mạc rồi mà lão Hồ không thấy đến vậy Lê huynh tính sao?

Vuốt chòm râu dài Lê Hùng cười nói:

- Chắc có lý do gì quan trọng nên lão Hồ mới chậm trễ. Ta không nên để mọi người chờ lâu vậy Tôn huynh cứ tuyên bố khai mạc...

Vô Hình Đạo Tôn Nhật gật đầu bước ra. Đứng giữa vòng người vị trang chủ đại diện cho Tôn gia trang cao giọng nói. Ông ta đã phỏ chút kinh lực vào nên ai ai cũng đều nghe được:

- Thưa chư vị... Vì một lý do đặc biệt nên Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa phải tới chậm. Thay mặt ban tổ chức lão phu xin được hân hạnh khai mạc đại hội giang hồ đồng thời hân hoan chào đón chư môn các môn phái như Tướng Quốc, Cổ Loa, Bạch Hạc, Hoàng Sa, Lạc Việt, Hoàng Hạc, Thanh Liễu, Bạch Long Vĩ, Thảo Đường, Thông Thánh, trang chủ các gia trang lớn nhỏ cùng với đại diện của các nhà và các vũ sĩ lưu lạc giang hồ...

Ngừng lại giây lát ông ta cao giọng tiếp:

- Vì nhân số quá đông mà thời giờ lại eo hẹp nên Tôn tôi không thể nêu danh tánh của tất cả mọi người. Xin anh em đồng đạo niệm tình tha thứ. Cách đây gần năm mươi năm, ba môn phái lớn nhất của giới giang hồ nước ta vì đại nghĩa đã gạt bỏ tị hiềm, thù hận, ganh ghét đứng ra khai mở một đại hội giang hồ để bầu lên một vị minh chủ. Vị minh chủ này đã tập hợp hết các vũ sĩ phù trợ Ngô Quyền đại tướng quân chống lại quân Nam Hán. Lão phu không cần nói chư vị cũng đã biết kết quả cuộc chống xâm lăng này. Hôm nay với sự đồng ý và hỗ trợ của mười đại trang và các môn phái lớn nhỏ; lần nữa đại hội giang hồ được khai mở nhằm mục đích không phải để chống xâm lăng mà để xác định một thái độ hay nói đúng hơn là tìm một thể đứng cho giới giang hồ của chúng ta đối với tình hình phức tạp và có nhiều biến chuyển quan trọng sắp xảy ra của đất nước...

Vô Hình Đạo Tôn Nhật ngưng nói liếc mắt nhìn một vòng người đang đứng trước mặt của mình. Toàn thể quần hùng hơn ngàn người im lìm suy nghĩ về lời nói của ông ta.

- Gần một năm trước đây tiên đế đột ngột băng hà và cái chết của người đã gây ra nhiều hậu quả không tốt cho chúng ta. Triều đình mà đại diện là đoàn do thám Hoa Lư đã thiêu hủy mười gia trang, đốt phá Tướng Quốc Tự, phái Cổ Loa cũng như bắt bớ giam cầm vô số anh em đồng đạo giang hồ. Đa số người trong chúng ta từng được tiên đế trọng đãi, ban chức tước, bổng lộc, tiền bạc hoặc đất đai. Ăn đến oán trả. Câu nói đó là điều tâm niệm của vũ sĩ giang hồ như chúng ta. Sở dĩ chúng ta gặp nhau hôm nay nơi Tản Viên này cũng chỉ vì hai mục đích chính là điều tra về cái chết của tiên đế và sau đó đối phó lại sự đàn áp của triều đình ...

- Tôn tiên bối biết ai là thủ phạm đã giết chết tiên đế?

Một người lên tiếng hỏi và đám đông nhận ra người đó chính là Bạch Dao Mai Thúc Lộc, trang chủ của Mai gia trang. Vốn là hậu duệ của Mai Thúc Loan ở Hoan Châu, Mai Thúc Lộc luyện võ từ thuở ấu thơ và nổi danh khắp miền nam qua tài múa đao đặc dị. Điền trang rộng hơn ngàn mẫu, tá điền hơn ngàn người do đó Mai gia trang còn nức tiếng giàu có khắp miền nam.

Nhìn Mai Thúc Lộc Vô Hình Đạo Tôn Nhật cười hỏi lại:

- Theo Mai trang chủ thời ai là thủ phạm giết chết tiên đế?

So về vai vế Mai Thúc Lộc và Tôn Nhật ngang hàng với nhau vì cùng là trang chủ của một đại trang; nhưng tuổi thời họ Mai nhỏ hơn nhiều và lại tiếng tăm cũng không bằng cho nên y mới gọi Tôn Nhật bằng tiên bối. Nghe Tôn Nhật hỏi lại mình câu trên Mai Thúc Lộc cười lớn nói:

- Tại hạ chưa nhúng tay vào vụ án tiên đế song nghe giang hồ đồn đại là một trong nhiều quan đại thần tại triều ca đã chủ tâm hành thích để lên làm vua... Có đúng như vậy không thưa Tôn tiên bối ?

Vô Hình Đạo Tôn Nhật vuốt râu mỉm cười chưa vội trả lời câu hỏi của Mai Thúc Lộc. Đảo mắt một vòng hơn ngàn người đứng im dưới chân núi Tản Viên vị trang chủ lừng danh cao giọng:

- Lời đồn đại đó không sai sự thật...

Vô Hình Đạo Tôn Nhật nói câu trên như là một xác nhận.

- Ủa...Chứ không phải Đỗ Thích đâm chết tiên đế để lên làm vua à...

Một người trong đám đông nói câu trên. Tôn Nhật cười lắc đầu:

- Đó là lời loan báo của triều đình mà lão phu nghĩ do kẻ chủ mưu hành thích tiên đế nói ra để chạy tội. Chắc chư vị chưa biết lai lịch của Đỗ Thích?

Đám đông im lặng không lên tiếng. Lát sau mới có tiếng nói từ góc trái vang lên. Người ta nhìn ra người đó là Tam Thước Côn Lê Tâm Kiệt, vị trang chủ nổi tiếng của Lê gia trang ở miệt Lạng Sơn.

- Tại hạ nghe đồn Đỗ Thích làm tới chức chi hậu nội nhân gì đó đêm nằm mơ thấy sao rơi vào miệng nên nghĩ mình sẽ được làm vua do đó mới nảy sinh ý định hành thích tiên đế để lên làm vua. Chuyện này nói ra khó tin quá...

Vô Hình Dao Tôn Nhật vuốt râu mỉm cười. Đợi cho Lê Tâm Kiệt nói xong ông ta mới cất tiếng:

- Đó là lời phao truyền của kẻ chủ mưu để chạy tội cho mình. Tuy nhiên hấn khôn mà không ngoan bởi vì không một ai tin vào lời phao truyền ngu ngốc này. Qua cuộc điều tra phái Cổ Loa mới khám phá ra lai lịch của Đỗ Thích. Họ Đỗ xuất thân từ phe hắc đạo mà bản lĩnh chỉ thuộc vào hàng cao thủ nhị lưu. Vì có những hành vi bại hoại hấn bị phái Cổ Loa và Tướng Quốc tìm kiếm để khai trừ. Không còn đường trốn tránh Đỗ Thích bèn đầu nhập vào đoàn do thám và trở thành nhân viên của ban ám sát. Tuy nhiên vì bản lĩnh tầm thường cho nên hấn chỉ làm tới chức lại là chức phận chuyên giữ sổ sách giấy tờ. Rồi sau đó không biết vì lý do gì lại được thăng chức chi hậu nội nhân gì đó. Một kẻ tầm thường vô danh như thế mà lại mơ ước làm vua chư vị nghĩ xem có lạ đời không. Ngay cả lão phu đây cũng không dám mơ ước làm vua bởi vì biết không có ai chịu để cho mình làm vua...

Ngừng lại một chút xong vị trang chủ của Tôn gia trang cao giọng:

- Sở dĩ bá tánh thần phục tiên đế chỉ vì người có công bình loạn mười hai sứ đem thanh bình về cho xứ sở. Tiên đế là bậc đại anh hùng, đại hào kiệt lấy vũ công mà dựng thành nghiệp đế. Vô số người trong chư vị đây đã từng theo tiên đế bình loạn mười hai sứ với tâm nguyện đem thanh bình về cho non nước. Mười mấy năm gian khổ tiên đế đã cùng chúng ta chia cơm xẻ áo và tinh thần hơn thù tặc. Sau khi lên ngôi tôn tiên đế đã không quên lãng những kẻ cùng người chia xẻ gian nguy khổ cực. Người đã ban thưởng đất đai, tiền bạc, chức tước và bổng lộc cho tất cả mọi người còn sống hay đã chết. Chúng ta ngày nay sở dĩ được sống trong giàu sang sung sướng cũng là do công ơn của tiên đế. Nay người bị chết một cách mờ ám, tức tưởi mà chúng ta không làm gì hết thời còn mặt mũi nào đứng trong trời đất. Lão phu nói như vậy có đúng không thưa chư vị?

- Đúng...

Hon ngàn cao thủ giang hồ đồng trả lời một tiếng. Âm thanh của họ cất lên vọng thấu trời xanh, rền rền ngàn cây nội cỏ quanh Tân Viên sơn.

- Trong giang hồ của chúng ta có câu " ân đền oán trả ". Chúng ta đã mang ơn tiên đế rất nhiều cho nên phải làm một cái gì để đền ơn tiên đế. Lão phu nói như vậy đúng không thưa chư vị?

- Đúng...

Âm thanh mang theo kinh lực nổ ra làm rung chuyển trời đất. Vô Hình Dao Tôn Nhật nhìn Từ Cước Lê Hùng. Họ hài lòng vì đã khơi dậy bầu nhiệt huyết của các cao thủ giang hồ.

- Kiến nghĩa bất vi vô dũng giả... Thấy một việc nghĩa mà không làm thì không phải là anh hùng, hào kiệt vậy. Câu nói này chư vị ai ai cũng biết, cũng thuộc nằm lòng. Báo thù cho tiên đế là một việc nghĩa cho nên nếu không làm thì chúng ta không còn xứng danh vũ sĩ của giới giang hồ Đại Việt. Giới vũ lâm Trung Hoa, giới giang hồ của Chiêm Thành, Ai Lao và Diên Điện mà nghe được sẽ cười vào mặt của chúng ta. Họ sẽ khinh khi, chế diễu và miệt thị các vũ sĩ giang hồ Đại Việt. Chư vị cùng lão phu đều không muốn đồng đạo giang hồ láng giềng đàm tiếu, do đó chúng ta phải báo thù cho tiên đế bằng cách tìm ra ai là hung thủ đã giết chết tiên đế. Chư vị đồng ý không?

- Đồng ý...

Âm thanh nổi lên như tiếng gầm phẫn nộ vọng vang trong không khí thật lâu mới dứt.

- Tìm ra thủ phạm giết chết tiên đế là một chuyện cực kỳ khó khăn và nguy hiểm bởi vì chúng ta sẽ phải đối phó với triều đình ở Hoa Lư mà đại diện là đoàn do thám. Kẻ giết người đã khôn ngoan mượn tiếng triều đình để che chở cho hành vi sát nhân của mình. Hấn lợi dụng đoàn do thám để đối phó với bất cứ ai muốn nhúng tay vào vụ án tiên đế. Đoàn do thám Hoa Lư đã thẳng tay tàn sát, bắt bớ hay giam giữ các anh em đồng đạo giang hồ của chúng ta...

Vô Hình Dao Tôn Nhật ngừng nói khi nghe có tiếng xì xầm bàn tán ở hướng bên tả rồi một người bước ra. Ai ai cũng biết người đó chính là Tam Đoàn Kiếm Lê Tuấn Bạch, chương môn nhân của phái Cổ Loa, một phái võ có danh vọng và thực lực lớn trong giang hồ. Thuở bấy giờ hai phái võ nổi tiếng và có đông đảo môn đồ nhất trong giới giang hồ Đại Việt là Cổ Loa và Tướng Quốc. Tướng Quốc tự có nhiều chùa chiền rải rác khắp trong nước mà tăng ni, sư sãi cũng như đệ tử tục gia hơn mấy chục ngàn người. Phái Cổ Loa tuy môn đồ ít hơn song lại chuyên tâm về vũ thuật do đó lại nổi tiếng hơn trong giang hồ.

Trông thấy vị chương môn phái Cổ Loa bước ra Vô Hình Dao Tôn Nhật mừng rỡ nói lớn:

- Lão phu kính mời Lê chương môn ra đây nói vài lời cùng mọi người...

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch bước ra đứng cạnh Tôn Nhật và Lê Hùng. Đào mắt một vòng khăn dài xong y cao giọng:

- Đại diện cho mấy ngàn đệ tử của phái Cổ Loa tại hạ xin có vài lời. Trước nhất tại hạ tán thành và nhiệt liệt ủng hộ cuộc điều tra về vụ án tiên đế vì nhiều lý do. Thứ nhất cái chết của tiên đế có liên hệ mật thiết tới cái chết đầy bí ẩn của tể sư phụ. Thứ nhì đã thừa hưởng ơn mưa móc chúng ta phải báo thù cho tiên đế. Thứ ba nếu muốn tránh khỏi họa bị tiêu diệt chúng ta phải mạnh dạn đối phó với đoàn do thám Hoa Lư và nhất là với thủ phạm đã ám sát tiên đế. Muốn cuộc chống đối được hữu hiệu và thành công mau chóng chúng ta phải kết hợp thành một khối và phải có kẻ chỉ huy...

Vị chương môn phái Cổ Loa ngừng lại như muốn mọi người suy ngẫm về đề nghị của mình. Lát sau y thông thả tiếp lời:

- Tại hạ muốn nói là chúng ta phải bầu ra một vị minh chủ cho giới giang hồ Đại Việt của chúng ta. Tề tựu đông đủ nơi núi Tản Viên ngày hôm nay là một dịp may hiếm có để chúng ta bầu ra một vị minh chủ hầu chính thức lãnh việc điều tra về cái chết của tiên đế...

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch ngừng nói. Đào mắt một vòng xong giọng nói của vị chương môn phái Cổ Loa cất lên. Dường như y đã phả kinh lực vào nên âm thanh cao vút:

- Mấy chục năm nay giới giang hồ Đại Việt của chúng ta chia năm xẻ bảy, tị hiềm và ganh ghét với nhau vì một lý do giản dị là chúng ta không có một vị minh chủ để dìu dắt anh em đồng đạo tuân hành đúng theo tôn chỉ của vũ đạo. Hôm nay mấy ngàn người của chúng ta được dịp gặp nhau cho nên đây cũng là lúc chúng ta nên bầu cử hoặc đề bạt một vị minh chủ giang hồ. Chư vị nghĩ thế nào về ý kiến này xin cho biết?

Toàn trường im lìm suy nghĩ. Lát sau một giọng nói trầm hùng vang lên. Người ta biết người đó không ai khác hơn là sư Khai Quốc, tông chủ của chùa Tướng Quốc, một phái võ lừng danh nhất của giới giang hồ Đại Việt.

- Mô Phật... Bản tăng hoàn toàn đồng ý với Lê thí chủ. Giới giang hồ cần phải có một vị minh chủ trong tình thế khẩn cấp và đặc biệt của nước ta hiện nay. Bá tánh khắp nước xôn xao bàn tán về chuyện quân Tống đồn binh dọc theo biên giới Việt Hoa. Chuyện quân Tống xâm lăng Đại Việt không sớm thì muộn cũng sẽ xảy ra. Do đó giới giang hồ của chúng ta phải có một hành động cần thiết, quan trọng và cấp bách là tuyển chọn một vị minh chủ đủ tài đức để chỉ huy anh em đồng đạo cứu nước giúp dân...

Ngừng lại giây lát như để cho lời nói của mình thấm vào tâm tư của quần hùng xong vị tông chủ chùa Tướng Quốc cao giọng tiếp:

- Ba chục năm nay nước ta loạn lạc liên miên khiến cho giới giang hồ của chúng ta cũng chịu ảnh hưởng mà sanh ra lẽ luật lỏng lẻo, mục đích và tôn chỉ của vũ đạo không còn được mọi người thi hành một cách đúng đắn. Bởi vậy mà cướp bóc nổi lên khắp nơi, tha hồ những nhiều dân lành vô tội. Trong giới giang hồ của chúng ta mới nảy sanh ra nhóm Bát Đại Vương mà chư vị không ai không biết. Đó là do lẽ luật lỏng lẻo, mỗi giềng hư hỏng. Đó là do ở giới giang hồ của chúng ta không có một vị minh chủ cầm cân nảy mực, biết lấy lễ thiết điều ngay để kiềm chế anh em đồng đạo. Hôm nay thay mặt cho mười ngàn đệ tử, tăng ni, sư sãi của chùa Tướng Quốc; bản tăng tán thành việc đề bạt một vị minh chủ giang hồ...

Có tiếng tăng háng nơi phía bên tả rồi một giọng nói trầm trầm vang lên:

- Xin lỗi đại sư cho tại hạ được góp lời...

Người người nhìn thấy một thanh niên tuổi ngoài ba mươi, mày kiếm mắt sao, vận vũ phục màu lam, chân mang giày rom và kiếm đeo nơi vai. Tuy y phục giản dị song thần thái uy nghi khiến cho mọi người biết y phải có thân thể lớn trong giang hồ.

Vòng tay bái tổ xong thanh niên cao giọng nói:

- Xin được giới thiệu cùng chư vị tại hạ là Lạc Kiếm Trần Hùng, chương môn của Lạc Việt phái...

Quần hùng buột miệng kêu ồ thành tiếng kinh ngạc khi nghe thanh niên tự xưng danh tánh. Ai cũng biết Lạc Việt là phái võ lâu đời nhất của giới giang hồ Đại Việt. Tuy môn đồ ít ỏi và không thường xuyên lộ diện giang hồ song phái Lạc Việt từng được đồng đạo nể phục qua Lạc công phu bao gồm bốn tuyệt kỹ là Lạc trào, Lạc quyền, Lạc chỉ và Lạc kiếm. Đợi cho quần hùng im lặng xong Lạc Kiếm Trần Hùng thông thả tiếp:

- Nhân danh chương môn Lạc Việt phái tại hạ tán thành ý kiến của vị chương môn phái Cổ Loa và Khai Quốc thiền sư về đề nghị bầu một vị minh chủ giang hồ. Tuy nhiên làm thế nào để bầu ra một vị minh chủ đủ tài đủ đức được mọi người tuân phục và kính trọng; bởi vì nếu không được mọi người tuân phục vị minh chủ giang hồ này không chỉ huy ai được cũng như đáp ứng được nguyện vọng của chúng ta là gìn giữ mỗi giềng và lẽ luật giang

hồ...

- Trần chương môn nói phải đó. Tuy nhiên kiếm được một vị minh chủ đủ tài đủ đức lại là chuyện khó. Tại hạ có một lời như thế này xin chư vị phe phái xem có hợp tình hợp lý không..

Quần hùng nhìn ra người vừa lên tiếng đó chính là Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp, chương môn nhân phái võ Thảo Đường.

- Tại hạ xin được góp ý kiến với Trần chương môn về việc bầu một vị minh chủ giang hồ. Tìm một người có đức thời dễ bởi vì tại hạ nghĩ mọi người ở đây chắc không có một ai thiếu đạo đức để làm minh chủ giang hồ. Còn tài thời lại có rất nhiều người đủ tài hoặc dư tài để làm minh chủ...

Quần hùng bật cười về lời nói đùa của Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp.

- Giới giang hồ Đại Việt của chúng ta có quá nhiều nhân tài để được tuyển chọn làm minh chủ giang hồ và rắc rối nằm ở chỗ đó. Có quá nhiều người tài đức cho nên chúng ta không biết chọn ai, lựa người nào để làm minh chủ giang hồ...

Vị chương môn của Thảo Đường phải ngừng nói. Quần hùng đều công nhận y nói có lý. Hơn ngàn người hiện diện ở đây ai cũng giỏi võ hoặc bản lĩnh có chỗ độc đáo hơn người. Do đó dù không nói ra người nào cũng ôm trong lòng niềm kiêu hãnh, tự cho mình tài cao nhất thiên hạ. Nay tự nhiên bắt họ phải tuân phục người khác tất nhiên họ sẽ không hài lòng.

- Dù võ thuật không bằng ai song tại hạ cũng như chư vị đều cảm thấy không thoải mái khi một kẻ kém tài hơn mình lại được đề bạt làm minh chủ giang hồ. Do đó tại hạ mạo muội đưa ra một ý kiến là chúng ta tranh tài để chọn một vị minh chủ giang hồ đủ tài đủ đức...

Quần hùng xôn xao bàn tán giấy lát đoạn Vô Hình Dao Tôn Nhật lên tiếng:

- Lão phu thấy ý kiến của Nguyễn chương môn rất hợp tình và hợp lý và nhất là không làm phật lòng bất cứ ai...

Được Tôn Nhật tán thành Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp tươi cười tiếp:

- Tại hạ xin được trình bày về cách thức tranh tài. Để cho được công bình và khỏi mất thời giờ nên mỗi phái võ chỉ được cử một người đại diện ra tranh tài. Do đó phái Cổ Loa, Tướng Quốc dù đông đảo nhân số cũng chỉ có một người đại diện so với một võ sĩ tự do không thuộc môn phái, bang hội hay gia trang nào. Giai đoạn thứ nhì là rút thăm để biết ai sẽ đấu với ai. Võ sĩ nào bại sẽ bị loại ra khỏi vòng giao đấu và người thắng cuộc cuối cùng sẽ trở thành minh chủ giang hồ...

Quần hùng xì xầm bàn tán xong đều đồng ý với cách thức trên. Thấy trời đã đứng bóng Vô Hình Dao Tôn Nhật nói lớn:

- Chúng ta tạm thời giải tán để dùng cơm trưa và có thời giờ chọn lựa người đại biểu của mình. Lão phu xin nhắc nhở là nếu bại sẽ bị loại ra khỏi vòng đấu cho nên chư vị khá tua thận trọng trong việc chọn lựa. Đứng giờ mùi chúng ta sẽ bắt đầu cuộc tranh tài...

Quần hùng im lặng tập hợp thành từng nhóm riêng biệt. Phần Vô Hình Dao Tôn Nhật và Tử Cước Lê Hùng đứng cạnh nhau nhìn con đường mòn dẫn lên đỉnh núi. Thật lâu Lê Hùng mới nhẹ thở dài nói:

- Tôn huynh định ra tranh tài?

Vô Hình Dao Tôn Nhật cười lắc đầu:

- Tôi già rồi đâu có ham muốn chi danh vọng. Làm minh chủ giang hồ chỉ cực thân thôi. Càng cao danh vọng càng nhiều gian nan mà...

Lê Hùng gật gù:

- Tôi cũng nghĩ như huynh vậy. Lê gia trang của tôi có thằng Hào song tài cán cỡ nó đưa ra chỉ làm trò cười cho thiên hạ. Phần mình già nua, vai vế và tiếng tăm cũng có nay nếu ra tranh tài thiên hạ sẽ đàm tiếu bảo mình già mà còn ham vui và ham danh...

Vô Hình Dao Tôn Nhật từ từ nói:

- Tôn gia trang của tôi cũng không có người kế nghiệp. Tôi nhận thấy lớp trẻ lớn lên cũng có nhiều người tài đức gồm đủ. Hi vọng họ sẽ làm cho giới giang hồ nước ta hưng thịnh. Lê huynh thử đoán vì lý do nào mà Hồ Vũ Hoa lại tới chậm...

Lê Hùng nói không do dự:

- Tôn huynh hẳn biết tính tình của Hồ Vũ Hoa. Một lời hứa của y nặng hơn thiết thạch. Do đó phải có lý do đặc biệt, quan trọng hoặc khẩn cấp lắm mới khiến y không có mặt ở đây. Tôi đoán lý do này liên quan tới cuộc đại hội giang hồ. Không chừng triều đình biết tin...

Vô Hình Dao Tôn Nhật hơi giật mình khi nghe Lê Hùng nói. Trầm ngâm giây lát ông ta nói:

- Tôi và huynh tới gặp sư Khai Quốc và Lê Tuấn Bạch để bàn tính...

Hai người đi tới chỗ Khai Quốc đại sư đứng. Lê Hùng hỏi liền:

- Đại sư định ra tranh tài?

Vị tông chủ chùa Tướng Quốc cười nhẹ:

- Mô Phật... Tướng Quốc tự không có ý muốn làm minh chủ giang hồ song nếu không ra tranh cử rồi chức minh chủ lọt vào tay một kẻ kém tài kém đức thì cũng phiền phức lắm. Bản tăng lo là lo cho tương lai của giới giang hồ nước ta...

Vô Hình Dao Tôn Nhật gật gù cười:

- Đại sư nói đúng. Hai chúng tôi có chuyện rất quan trọng cần bàn với đại sư và Lê chương môn. Nếu không có chi bất tiện mời đại sư tháp tùng tới gặp Lê chương môn. Lúc đó tôi sẽ trình bày để chúng ta liệu định...

Sư Khai Quốc vui vẻ nhận lời. Ba người tới gặp Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch. Lê Hùng hỏi nhanh:

- Lê chương môn đã chọn được người ra tranh tài?

Cười nhẹ vị chương môn phái Cổ Loa đáp không do dự:

- Tuy không ham muốn danh vị mình chủ giang hồ song tại hạ sẽ đích thân ra tranh tài cùng quần hùng vì nhiều lý do. Thứ nhất tại hạ không muốn chức mình chủ lọt vào tay một kẻ kém tài ít đức. Thứ nhì nếu trở thành mình chủ tại hạ có cơ hội điều tra về cái chết của tiên đế và sự phụ. Thứ ba tại hạ muốn tập hợp giới giang hồ thành một lực lượng mạnh mẽ, có người chỉ huy để đánh nhau với đoàn do thám Tổng triều. Sớm muộn gì nước ta cũng phải chống trả lại cuộc xâm lăng của lũ giặc phương bắc...

Vô Hình Dao Tồn Nhật gật gù mỉm cười nói:

- Lê chương môn tính toán chu đáo lắm. Lão phu rất mong Lê chương môn trở thành mình chủ giang hồ...

Từ Cước Lê Hùng cũng đồng ý với Tồn Nhật. Phần Khai Quốc đại sư cười nói:

- Bần tăng nhận thấy Lê chương môn rất xứng đáng nhận lãnh danh vị mình chủ. Tuy nhiên giới giang hồ nước ta cũng có lắm nhân tài lỗi lạc vậy Lê chương môn nên cẩn thận. Bần tăng sẽ không ra tranh tài do đó Lê chương môn sẽ bớt đi một đối thủ...

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch cười lớn:

- Đa tạ đại sư... Đại sư không ra tranh tài thời tại hạ quả nhiên bớt đi được một kỳ phùng địch thủ... Chẳng hay chư vị tới kiếm tại hạ có chuyện chỉ?

Vô Hình Dao Tồn Nhật nói nhanh:

- Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa chính là người đã đứng ra kêu gọi quần hùng tới Tản Viên sơn nhưng không biết vì lý do nào mà y lại vắng mặt. Chắc phải có lý do quan trọng và khẩn cấp lắm mới khiến cho y tới chậm. Lão phu nghĩ tới chuyện triều đình đã dò la được tin tức chúng ta tụ họp nơi đây và kéo quân vây bắt. Lão phu định nhờ Lê chương môn phái vài đệ tử xuống núi thăm dò tin tức...

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch thông thả nói:

- Tại hạ nghĩ tới điều đó từ lâu nên đã điều động đệ tử lập thành tám tổ do thám chia nhau dò xét và giám thị ngầm các ngã đường tới Tản Viên. Chư vị an tâm nếu có động tĩnh chúng ta sẽ biết liền...

Từ Cước Lê Hùng cười ha hả:

- Lê chương môn đã xếp đặt chu đáo vậy thời chúng ta khỏi lo lắng. Bây giờ chúng ta nên bắt đầu cuộc tranh tài...

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Rồng Nằm Cọc Nấp

Đúng giờ mùi quần hùng tề tựu đông đủ. Chỉ có mười hai người ghi danh tham dự cuộc tranh chiếm danh vị mình chủ giang hồ. Cầm mảnh giấy Vô Hình Dao Tồn Nhật từ từ xuống danh:

- Kính thưa chư vị sau đây là tên tuổi của mười hai đối thủ đại diện của các môn phái, gia trang, bang hội hoặc các nhà thuộc giới giang hồ nước ta. Người thứ nhất là Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch chương môn nhân của phái Cổ Loa...

Quần hùng hò hét hoan hô khi thấy Lê Tuấn Bạch bước ra thi lễ cùng mọi người.

- Người thứ nhì chính là đệ tử của chùa Tướng Quốc. Mời Nhất Quốc đại sư ra đấu trường..

Quần hùng reo hò cổ vũ cho vị đại diện của Tướng Quốc tự.

- Kính thưa chư vị người thứ ba là Lạc Kiếm Trần Hùng, đương kim chương môn Lạc Việt phái...

Quần hùng hò la nhiệt liệt tán thưởng cho vị chương môn phái võ kỳ cựu nhất của giới giang hồ Đại Việt.

- Nhân vật thứ tư chính là Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp, chương môn nhân của phái Thảo Đường. Kế tiếp là Bạch Dao Mai Thúc Lộc, trang chủ Mai gia trang. Đối thủ thứ sáu là Mộc Côn Lê Linh, đại diện cho Lê gia trang ở Lạng Giang. Người thứ bảy chính là Bạch Long Kiếm đại diện cho Bạch Long Vĩ đảo, còn người thứ tám là Hoàng Diệu Lý Anh của Hoàng Sa đảo. Thừa chư vị nhân vật thứ chín là Hạc Quyền Đinh Thế Trạc, đại diện cho Bạch Hạc phái. Người thứ mười là Hùng Lộc, đại diện cho Thông Thánh Quán. Người thứ mười một là Tà Quyền Nguyễn Tất Thắng ở Tuyên Quang và đối thủ cuối cùng chính là Vô Diện Thư Sinh quán ở Thái Nguyên... Ngoài ra ba người cũng được chọn lựa để làm trọng tài phán xét ai thắng ai bại trong mọi

cuộc giao đấu. Ba người đó chính là sư Khai Quốc, Vô Pháp Quyền Lê Bút Mực, trang chủ của Lê gia trang ở Bắc Giang và Trần Bình Thúc trang chủ...

Quần hùng là ó hoan hô cho gà nhà và luôn cả mười hai đối thủ. Họ vui mừng lẫn thích thú vì sẽ được chứng kiến cuộc so tài trăm năm mới có một lần. Họ biết mười hai đối thủ đại diện đều có trình độ võ thuật cao siêu cộng thêm kinh nghiệm giang hồ nên mới được chỉ định ra tranh tài nhằm mục đích làm mình chủ giang hồ cũng có mà để dương danh bản phái cũng có. Ai trong mười hai người này đều có ít nhất hai mươi năm khổ luyện đồng thời được liệt vào hàng nhất đẳng cao thủ giang hồ.

Sau khi giới thiệu danh tánh mười hai đối thủ cùng quần hùng, Vô Hình Dao Tôn Nhật cao giọng nói:

- Thừa chư vị để cho cuộc tranh tài được công bằng lão phu đề nghị một cuộc rút thăm. Đối thủ nào bắt trúng tên người khác tất nhiên sẽ đấu với người đó. Sau vòng loại thứ nhất sáu đối thủ thắng cuộc sẽ tranh tài bằng cách bắt thăm lần nữa. Ba đối thủ thắng cuộc sẽ lần lượt giao đấu với nhau và nếu ai thắng hai trận sẽ trở thành minh chủ giang hồ. Bây giờ tới phần rút thăm...

Qua cuộc rút thăm Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch sẽ mở màn cuộc tranh tài bằng cách giao tranh với Bạch Dao Mai Thúc Lộc, vị trang chủ trẻ tuổi và nổi tiếng nhất của miền Nam. Vô Hình Dao Tôn Nhật trịnh trọng nói:

- Lão phu kính mời Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch và Bạch Dao Mai Thúc Lộc mở màn cuộc tranh tài...

Bước ra đấu trường hai đối thủ ôm quyền thi lễ với quần hùng đoạn vái chào nhau xong đứng đối diện trên khoảng sân rộng. Trước khi rút lui vị trang chủ lừng danh của Tôn gia trang cao giọng:

- Lão phu cũng như chư vị đều biết rằng đây là một cuộc giao đấu mà hề có giao đấu là phải có thương vong hoặc chết chóc. Dao thương quyền cước vốn vô tình cho nên chư vị khá tua thận trọng...

Tôn Nhật từ từ lùi ra khỏi đấu trường. Nạt tiếng trầm trầm Bạch Dao Mai Thúc Lộc xoay chân đứng tấn. Y đứng theo thế tấn đỉnh. Bàn tay mặt cầm lấy cán đao, cánh tay trái gấp thành hình thước thợ đưa lên ngang mặt, bàn tay nửa mở nửa khép đặt hờ lên cán đao. Trong tư thế đó vị trang chủ thỉnh danh lừng lẫy miền Nam bỗng đao đứng yên. Quần hùng im lặng nhìn. Ai cũng biết đó là chiêu thức mở đầu trong đao pháp bí truyền của dòng họ Mai hơn hai trăm năm nay. Vốn tay hành gia võ thuật mà đao là ngón nghề ruột cho nên Tôn Nhật gật gù cười nói với Lê Hùng:

- Thất Thập Nhị Huyền đao pháp đầy chắc Lê huynh biết rồi...

Lê Hùng gật đầu:

- Tuy không phải là bằng hữu chỉ giao với Nam Dao Mai Thế Kiệt song tôi cũng có qua lại với y. Theo chỗ tôi được biết thời Mai Thế Kiệt có ba người con mà Thúc Lộc là con út. Thế nhưng Thúc Lộc lại được làm trang chủ tất nhiên tài bộ của y phải có chỗ hơn người. Thất Thập Nhị Huyền đao pháp mà y thi triển gồm có bảy mươi hai thế, mỗi thế phân thành bảy thức, mỗi thức lại biến ra ba đòn cho nên tinh vi, xảo diệu và biến hóa vô cùng phức tạp...

Chăm chú nhìn Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch thông tay triển công phu trầm tĩnh Lê Hùng nói tiếp:

- Vị chương môn của phái Cổ Loa tuy tuổi còn trẻ mà bản lĩnh cao thâm cực độ. Công phu trầm tĩnh của y chỉ kém có một người mà thôi...

Vô Hình Dao Tôn Nhật hỏi liền:

- Huynh nói y kém một người mà người đó là ai?

- Kẻ cầm sỏ giang hồ...

Lê Hùng buông gọn năm chữ trên đoạn chép miệng thờ dài:

- Tôn huynh còn nhớ trước đây hai ta liên thủ để vây đánh y không. Y đã triển công phu trầm tĩnh trước khi rút kiếm mà công phu trầm tĩnh của y so ra còn cao hơn Lê Tuấn Bạch một bậc. Động là tĩnh và tĩnh là động. Nếu đối phương tĩnh thì mình động; đối phương động thì mình tĩnh. Nếu đối phương tĩnh thì mình tĩnh nhược bằng đối phương động thì mình động trước. Nói tóm lại chỉ có hai chữ động tĩnh mà hóa ra vô lường, biến ra vô số. Nó tùy theo tâm ý mà phát sinh. Khổ luyện võ thuật tới mức độ tâm-ý-hành là một thời tôi đây chưa làm được...

Vô Hình Dao Tôn Nhật cười gượng:

- Tôi cũng thế. Thế mới biết vũ đạo mệnh mông như trời bể cho nên cái biết của mình như ếch ngồi đáy giếng. Hai chúng ta liên thủ mà còn bị y đánh xiềng niềng huống hồ gì một người. Kẻ cầm sỏ giang hồ mà có mặt ở đây tôi đoán chắc với Lê huynh chức vị minh chủ sẽ lọt vào tay y...

Từ Cước Lê Hùng trầm ngâm giây lát mới thong thả cất tiếng:

- Hồ Vũ Hoa tỏ ra rất tín nhiệm vào hành vi của kẻ cầm sỏ giang hồ. Tôi không biết Hồ huynh quen thân với y như thế nào mà có thái độ bênh vực cho y. Tôn huynh thừa biết Hồ Vũ Hoa là người tâm cơ sâu xa cho nên...

Lê Hùng ngừng lời khi thấy Mai Thúc Lộc xuất thủ. Không một cử động báo trước mũi đao nhọn lều trong tay vị trang chủ lừng danh xẹt ra tợ ánh chớp và mục tiêu của nó chính là huyết thần tằm nơi ngực của đối phương. Khởi thủy đao là một thứ vũ khí chuyên dùng cho chiến trận nên to lớn, nặng nề do đó lực đạo cực kỳ trầm trọng và cương mãnh. Tuy nhiên sau này các vũ sĩ giang hồ đã chế biến thành đại đao to lớn nặng nề và công kênh thành đoàn đao vừa ngắn, gọn và nhẹ hơn do đó được rất nhiều người ưa chuộng rồi lâu dần thành ra phổ thông như đại đao. Sở dĩ các vũ sĩ giang hồ ưa chuộng

đoàn đao vì nó nhẹ nhàng và gọn gàng tiện lợi khi di chuyển đó đây. Từ đó tính chất của đoàn đao biến dạng và đường lối cũng như lộ số trở nên thần tốc, kỳ ảo và phức tạp hơn. Giới giang hồ Đại Việt có nhiều vũ sĩ xử đao song chỉ có ba dòng họ nổi tiếng nhất là Tôn gia trang miệt Tam Đảo, Mai gia trang ở Thiên Lộc thuộc Hoan Châu và Thái gia trang ở mạn biên thùy Lào Việt. Tôn Nhật nổi tiếng đất bắc qua Vô Hình đao pháp thời Mai Thế Kiệt được đồng đạo giang hồ tán tụng về thủ thuật múa đao khắp miền nam. Tuy nhiên hai cao thủ đường như cổ tránh đụng chạm để khỏi thương tổn tới danh tiếng cùng hòa khí nên không người được biết ai tài hơn ai.

Khi mũi đao còn cách mục tiêu gang tấc Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch mới phản đòn và lối phản đòn của y khiến quần hùng giật mình kinh ngạc. Dịch bộ sang tả nửa bước bàn tay mặt của vị chương môn phái Cổ Loa hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Rẹt... Nghe âm thanh đó người ta biết Lê Tuấn Bạch đã rút kiếm. Nói ra thời dài dòng và chậm chạp nhưng hành động của họ Lê nhanh khủng khiếp. Âm thanh vừa bật lên mũi kiếm đã cận kề mệnh môn huyết nơi cổ tay cầm đao của đối thủ. Lối giải chiêu của Lê Tuấn Bạch không những thần tốc, chính xác mà hiệu nghiệm cực cùng bởi vì mũi kiếm đâm ngay vào yếu huyết của Mai Thúc Lộc. Tuy nhiên vô tình tay có móng tay nhọn. Lê Tuấn Bạch giải chiêu nhanh thời Mai Thúc Lộc phản đòn cũng nhanh không kém. Đường như khi xuất chiêu y đã tiên liệu rằng một đối thủ cừ như Lê Tuấn Bạch sẽ không để cho mình đánh trúng bằng một chiêu khởi đầu. Do đó vừa nghe âm thanh của kiếm bật lên Mai Thúc Lộc biến chiêu liền. Hơi trầm khuỷu tay xuống một chút tránh mũi kiếm đâm vào cổ tay mình đồng thời y vận mạnh cổ tay một cái. Lưỡi đoàn đao mỏng dính chọt đối thủ thành thế chém vót vào khuỷu tay cầm kiếm của Lê Tuấn Bạch.

- Ồ...

- Tuyệt...

- Công phu hay lắm...

Quần hùng lên tiếng khen khi thấy hai đối thủ phản đòn và giải chiêu một cách tài tình. Trong lúc đó Lê Tuấn Bạch và Mai Thúc Lộc quần nhau như bóng với hình. Bụi bốc mờ mờ khiến cho khán giả khó lòng nhận thấy rõ chiêu thức của hai người. Chát... Bùng... Song phương đình thủ. Quần hùng thấy Mai Thúc Lộc bông đao đứng im trong lúc Lê Tuấn Bạch án kiếm ngang mày. Lát sau vị trang chủ Mai gia trang cất giọng trầm trầm:

- Tại hạ bại...Lê chương môn kiếm thuật quả hơn người...

- Đa tạ trang chủ đã nhân nhượng để cho tại hạ thắng cuộc...

Xuyên qua lời nói khách sáo của hai người quần hùng biết ai thắng ai bại. Hai đối thủ từ từ bước ra khỏi sân. Vô Hình Đao Tôn Nhật xướng danh hai đối thủ kế tiếp là Lạc Kiếm Trần Hùng và Hạc Quyền Đinh Thế Trạc. Thi lễ cùng quần hùng xong Trần Hùng ôm quyền thi lễ với Đinh Thế Trạc xong tươi cười lên tiếng:

- Tại hạ xin đem vài chiêu Lạc trào ra làm trò cười cho Đinh chương môn...

Đinh Thế Trạc nhếch môi cười lạnh:

- Mời Trần chương môn...

Chân hữu đứng yên làm trụ, chân tả co lên ép sát vào chân hữu, hai tay dang ra thẳng bằng, mười ngón tay chụm lại nhọn hoắt như mỏ con chim hạc; vị chương môn nhân của phái Bạch Hạc triển khai chiêu thức mở đầu tân kỳ, ngoạn mục, hiểm ác và biến hóa cực cùng.

Vành môi hơi nhếch thành nụ cười Lạc Kiếm Trần Hùng xoạc chân đứng tấn. Quần hùng lên tiếng xì xầm liên khi thấy y bỏ bộ. Chân tả bám trên mặt đất chắc hơn cọc gỗ chôn sâu xuống đất, chân hữu co lên ép sát vào chân tả, bàn chân cách mặt đất chừng ba tấc, hai cánh tay gấp thành hình thước thợ đưa cao lên ngang mặt, bàn tay trái mở ra lòng bàn tay đưa về sau trong lúc bàn tay mặt mở thành chảo hướng về phía đối thủ. Thế tấn của Trần Hùng thoát trông buồn cười và kỳ dị vì y đứng giống như con chim sắp sửa bước đi. Tuy nhiên ai cũng hiểu thế tấn kỳ dị đó tàng ẩn một chiêu thức biến ảo và hiểm ác. Lạc Việt phái lưng danh giang hồ qua Lạc công phu bao gồm bốn tuyệt kỹ kiếm, quyền, trào và chỉ với những chiêu thức thần tốc, biến ảo, nguy dị và hiểm ác vô lường. Do đó dù không thường xuyên lộ diện giang hồ và môn đệ ít ỏi song Lạc Việt phái vẫn được giang hồ trọng vọng ngang hàng với Cổ Loa hay Tướng Quốc. Quần hùng không một ai không biết với số tuổi ba mươi mà đã nhận chức chương môn, Trần Hùng phải thuộc vào hạng nhân tài lỗi lạc của Lạc Việt phái.

Chim hồng, chim lạc là thần điêu, là vật tổ của dân ta do đó mới gọi là Hồng Lạc. Tuy nhiên kể từ khi họ Hồng Bàng mất ngôi vua chim hồng, chim lạc cũng mất dạng luôn. Trải qua hơn ngàn năm nó trở thành thứ linh điêu chỉ có trong sách vở mà thôi. Người ta cũng không rõ hình dáng thực sự của nó, chỉ biết một cách mơ hồ nó là loài chim với hình dáng to lớn, sống trên vùng rừng rậm hoang vu hoặc núi cao chốn chớ. Các tiểu phu cư ngụ trong các ngọn núi vùng biên thùy tây bắc đồn rằng thỉnh thoảng họ có thấy một đôi chim to lớn, toàn thân đỏ như lửa xuất hiện trên đỉnh núi mà họ đoán đó là chim hồng, chim lạc còn sống sót cho tới nay.

Hạc cũng là loài chim lông trắng như cò song có những điểm đặc biệt khiến người ta không thể lẫn lộn nó với cò. Thứ nhất hình dáng nó to lớn, thanh tao và chân màu đỏ chứ không đen như cò. Hạc thường sống trên núi cao chứ không ở đồng bằng và sống lẻ loi từng cặp chứ không kết thành bầy như cò. Người ta ít khi thấy hạc xuất hiện cho nên liệt nó vào loại linh điêu.

Hạc Quyền Đinh Thế Trạc động thủ trước. Hai cánh tay của y bắt từ ngoài kéo ập vào. Mười đầu ngón tay nhọn hoắt như mỏ con chim hạc nhắm ngay thái dương huyết của đối phương vút tới nhanh tựa sao sa. Thái dương là một trong nhiều tử huyết của con người, chỉ cần bị đụng nhẹ một chút thôi cũng thương vong như thường hưởng hồ gì đòn đánh của một cao thủ hữu hạng như vị chương môn phái Bạch Hạc. Hai bàn tay còn cách mục tiêu gang tấc chột biến đổi liền. Bàn tay mặt đang từ chỉ hóa thành triệt thủ chém một đòn cườn ngang vào cổ họng, trong lúc bàn tay tả biến ra trào chụp nhàu xuống tróc vai của Trần Bình. Thần tốc, biến ảo, hiểm độc; ba tính chất này tạo cho chiêu thức của Đinh Thế Trạc trở nên khinh linh, nguy dị và phiêu hốt cực cùng. Trong vòng chớp mắt y đánh ra ba chiêu, mỗi chiêu có hàng chục thế thức. Từ chỉ công y đổi thành trào, quyền, chương với bóng tay dầy mờ mờ khiến cho người ngoài lẫn người trong cuộc không thể nào phân định được đâu là thế hư đòn thực.

Nghe Lạc Kiếm Trần Hùng ré lên như chim gáy quần hùng biết vị chương môn của phái Lạc Việt xuất thủ. Ngay lúc bàn tay của đối phương gần chạm mục tiêu Trần Hùng đạp bộ. Bộ pháp của y mường tượng như bước chân chim bước chênh chếch tới sát đối thủ. Chỉ cần một bước chân chim giản dị y hóa giải đòn đánh của Đinh Thế Trạc một cách dễ dàng. Cùng với bước chân Trần Hùng vung tay điểm hờ vào hông đối thủ.

-Lạc chỉ...

Quần hùng có người buột miệng la lớn khi thấy Trần Hùng xuất chiêu. Ngón trỏ cong cong như mỏ chim lạc hàm chứa nội gia chân lực thừa sức soi vàng xé đá điểm vào huyết cực toàn ở dưới nách. Đây chính là huyết đạo quan trọng và cũng là điểm sơ hở của Đinh Thế Trạc vì khi đang tay ra y đã để trống huyết đạo.

Thân danh chương môn của một phái võ nổi tiếng Đinh Thế Trạc không thể nào bại một cách nhanh chóng cũng như không để cho đối thủ điểm trúng huyết đạo. Ngay lúc ngón tay trở của đối thủ vừa xẹt ra, Đinh Thế Trạc biến chiêu liền. Y phối hợp thân, thủ và bộ pháp để vừa giải chiêu vừa phản công một cách tài tình tuyệt diệu. Ngay lúc ngón tay của Trần Hùng chòn vòn bên hông Đinh Thế Trạc đạp bước ngấn sang bên tả để tránh đòn và hai bàn tay cùng lướt máy động. Bàn tay hữu chợt mở ra trong thế chương võ vào ngực còn bàn tay tả biến thành hạc trào chụp nhàu vào yết hầu của đối thủ. Chát... bùng... Quyền trào và chương chỉ của đôi bên chạm nhau. Song phương ngưng tay. Lát sau Đinh Thế Trạc từ từ lên tiếng:

-Lạc công phu quả nhiên danh truyền không dối mà bản lĩnh của Trần chương môn cũng hiếm người sánh kịp...

Trần Hùng nhếch môi cười:

- Đa tạ... Hạc công phu của Đinh chương môn sánh ra nào kém Lạc công phu của bản phái. Chúng ta chắc phải có người thương vong mới phân định thắng bại...

Đinh Thế Trạc trầm giọng nói xuống thấp:

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy...

Vị chương môn Lạc Việt phái động thủ liền sau câu nói của Đinh Thế Trạc. Y xuất chiêu ra đòn, biến thế, đổi thức lạnh lùng khiếp. Một biến ra ba, ba hóa chín và chín ra tám mươi một khiến cho chiêu thức trở thành nguy dị và biến ảo cực cùng. Quần hùng trông vào chỉ thấy bóng tay trùng điệp, mịt mờ giăng mắc khắp nơi. Phần Đinh Thế Trạc cũng không kém. Y thi triển công phu bí truyền của bản phái ngang nhiên giao đấu với vị tân chương môn trẻ tuổi của Lạc Việt phái.

Đứng ngoài làm khán giả chứng kiến cuộc giao tranh càng lúc càng thêm ác liệt Từ Cước Lê Hùng hỏi Tôn Nhật:

- Lê huynh đoán ai thắng?

Ngần ngừ giây lát Tôn Nhật nói:

-Trần Hùng chưa trở đòn độc hoặc tuyệt chiêu trong công phu bí truyền của sư môn đâu. Thường thường khi nói đến phái Lạc Việt giang hồ nhắc tới Lạc công phu bao gồm các tuyệt kỹ như kiếm, quyền, chỉ, trào mà thôi. Nhưng theo chỗ tôi được biết thời Lạc Việt phái còn có một tuyệt kỹ thần kỳ vô song mà không một ai biết tới bởi vì chỉ có vị chương môn mới được truyền thụ...

Từ Cước Lê Hùng gật đầu cười thốt:

- A...Tôi hiểu ý của huynh rồi. Giống như Bạch Long Vĩ đảo ngoài Kinh Ngự công phu còn có tuyệt kỹ bí truyền là Tróc Ngự thủ pháp mà chỉ có con cái của đảo chúa mới được truyền thụ thôi...

Vô Hình Đạo Tôn Nhật vuốt râu cười:

- Lê huynh nói đúng đấy. Ngay cả hai đại môn phái như Cổ Loa, Tước Quốc cũng vậy thôi. Có những tuyệt kỹ mà chỉ có người chương môn mới học được, hoặc có những tuyệt kỹ mà các đồ đệ chỉ được truyền thụ một phần nhỏ. Điều này cũng dễ hiểu vì nếu gặp một đệ tử bất lương hay phản bội họ còn đủ sức để trừng trị... Trần Hùng với Đinh Thế Trạc còn đánh nhau lâu lắm vậy Lê huynh với tôi tới gặp Lê Tuấn Bạch xem y có tin tức gì mới lạ không...

Hai người rời đấu trường. Đi được mười bước họ thấy vị chương môn phái Cổ Loa đang đi tới. Trông thấy đáng đáp không được bình thường lắm của Lê Tuấn Bạch Tôn Nhật hỏi liền:

- Chắc Lê chương môn có tin bất lợi cho chúng ta?

Liếc một vòng không thấy có ai đứng gần Lê Tuấn Bạch thấp giọng:

- Tổ do thám của bản phái đóng ở huyện Minh Nghĩa báo cáo rằng hồi sáng sớm hôm nay một đạo quân thiết kỵ của triều đình từ Hoa Lư kéo tới đồn trú tại một địa điểm cách Minh Nghĩa chừng mười dặm. Ngoài ra họ còn phát hiện được sự hiện diện của hai lão Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thụ Sinh...

Lê Tuấn Bạch ngừng nói. Tôn Nhật nhìn Lê Hùng giây lát rồi thông thả lên tiếng:

- Như vậy chắc ba ban tin tức, truy tầm và ám sát chắc cũng đã tiềm phục trong vòng mười dặm quanh Tản Viên. Lê huynh tính sao?

Trầm ngâm hồi lâu Từ Cước Lê Hùng háng giọng:

- Ba chúng ta đều biết quân Hoa Lư thiện chiến như thế nào cho nên đầu có ngàn người quân hùng cũng không thể nào đường hoàng giao tranh với quân Hoa Lư được. Do đó chúng ta chỉ còn cách lẩn trốn...

Lê Tuấn Bạch cau mày đoạn cười nhẹ:

- Lẩn trốn ta cũng gặp nhân viên do thám...

Lê Hùng gật đầu:

- Dĩ nhiên ta sẽ đụng phải sự săn bắt của nhân viên do thám, nhưng dù sao đối phó với các nhân viên của đoàn do thám cũng dễ hơn đánh nhau với quân Hoa Lư...

- Nhị vị nghĩ chúng ta cứ tiếp tục cuộc tuyển lựa mình chủ hay là đình hoãn?

Tam Đoàn Kiếm Lê Tuấn Bạch hỏi nhỏ và Vô Hình Đạo Tôn Nhật trả lời không do dự:

- Lão phu nghĩ chúng ta cứ tiếp tục bởi vì đình hoãn không có lợi mà còn gây thêm hoang mang hay hoảng hốt cho mọi người. Lão phu nghĩ chúng ta nên mở một cuộc họp mặt để thông báo tình hình với các vị chương môn và trang chủ...

Lê Tuấn Bạch mau mắn nói:

- Tại hạ sẽ thân mời các trang chủ, chương môn hoặc đại diện các môn phái tới họp mặt tối nay...

- Xin làm phiền Lê chương môn. Lão phu đoán cuộc tranh tài không thể kết thúc một cách nhanh chóng được. Có sớm lắm cũng phải tới chiều ngày mai. Như vậy chúng ta phải lưu lại Tản Viên hai đêm nữa...

Lời nói của Từ Cước Lê Hùng rơi vào im lặng. Lát sau Lê Tuấn Bạch cáo từ. Tôn Nhật và Lê Hùng cũng trở lại đấu trường vừa đúng lúc cuộc giao đấu chấm dứt mà phần thắng về phía phái võ Lạc Việt. Quân hùng la hét hoan hô cho Lạc Kiếm Trần Hùng. Thấy trời đã xế chiều Tôn Nhật tuyên bố cuộc tranh tài tạm ngưng cho tới sáng mai. Quân hùng ồn ào giải tán rồi tự lo bữa cơm tối.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Biên Thùy Lửa Dậy

Lạng Sơn thành. Dù sinh hoạt vẫn bình thường song nét ưu tư và lo lắng vẫn hiện trên mặt của bá tánh trong thành. Bô lão tụ nhau nơi trà đình, tửu quán xôn xao bàn tán về tin quân Tống sắp sang đánh Đại Việt. Họ nói cho nhau biết về tin vị đại tướng Tống triều là Hầu Nhân Bảo đã có mặt nơi vùng biên giới Hoa Việt. Không khí chiến tranh bao trùm thành Lạng Sơn. Một đạo binh tinh nhuệ của quân Hoa Lư đã đóng trại cách Lạng Sơn ba mươi dặm về hướng bắc cốt ý cản đường tiến quân của Tống triều. Tuy nhiên dân cư thành Lạng Sơn đều biết rằng đạo quân ba ngàn người này không thể nào cản được bước tiến của Tống quân mà nhân số sẽ lên tới năm mươi vạn. Do đó cư dân đã sớm tản cư từ mấy ngày qua. Hàng quán, chợ búa một số đóng cửa im ỉm. Đàn bà và trẻ con được lệnh di chuyển về miền Nam.

Đang đóng kín cổng thành Lạng Sơn chợt mở ra một cánh nhường chỗ cho một thót ngựa phi vào nhanh hơn gió cuốn. Ngồi trên lưng con chiến mã màu đỏ cao lớn là một kỵ sĩ mặc sắc phục của quân do thám. Trên tay y cầm cây cờ lệnh màu đỏ rực rỡ dưới ánh mặt trời. Đó là cờ lệnh truyền tin khẩn cấp của triều đình. Với cây cờ lệnh này gã nhân viên do thám có quyền vào ra bất cứ nơi nào thuộc binh đội triều đình cũng như có quyền gặp mặt vị quan trấn thủ thành Lạng Sơn mà không cần phải thông báo trước.

Ngựa vừa vọt qua khỏi cửa thành y hò lớn:

- Quân Tống lấy Pha Lũy... Quân Tống chiếm Pha Lũy...

Mười chữ từ cửa miệng của tên quân do thám truyền lan ra nhanh hơn điện làm bàng hoàng dân chúng thành Lạng Sơn. Cửa ải địa đầu của Đại Việt đã lọt và tay lũ giặc bắc phương thời sớm muộn gì Lạng Sơn cũng trở thành bãi chiến trường bởi vì Lạng Sơn chỉ cách Pha Lũy vài chục dặm đường. Đạo binh tiền phương của Tống quân sẽ có mặt ở Lạng Sơn chậm lắm là ngày mốt.

Thẳng đường thót chiến mã lao tới dinh quan trấn thủ thành Lạng Giang. Ngựa chưa ngừng vó tên quân do thám bay mình xuống đất. Với mấy bước thật gấp và dài y đối diện với vị võ tướng trọng tuổi mặc khôi giáp rờ rạc. Khẽ nghiêng mình thi lễ tên quân do thám cao giọng:

- Trình Đổ tướng quân... Một cánh quân dưới quyền chỉ huy của tướng Tôn Toàn Hưng đã chiếm lấy ải Pha Lũy hồi trưa này...

Đỗ Anh, vị tướng trấn thủ thành Lạng Giang không tỏ thái độ nào khác lạ khi được báo cáo tin dữ. Trầm ngâm giây lát ông ta lẩm bẩm:

- Đúng như điều ta tiên liệu...

Nhìn cây cờ lệnh mà tên quân do thám đang cầm trên tay ông ta cười hời:

- Tướng quân chắc là nhân viên cao cấp của ban tin tức thuộc đoàn do thám Hoa Lư?

Tên quân do thám hơi mỉm cười:

- Thừa tướng quân mặt chức là Nguyễn Gia Quốc, phó trưởng ban tin tức của đoàn do thám...

- A...

Vị tướng trấn thủ Lạng Giang ạ tiếng nhỏ rồi hắng giọng tiếp:

- Nguyễn phó trưởng ban hãn đã dong ruỗi một quãng đường dài nên bản chức mời Nguyễn phó trưởng ban một chén rượu giải lao. Ngoài ra bản chức còn muốn biết chi tiết hơn về tình hình của ta và địch...

Nói xong Đỗ Anh mời Nguyễn Gia Quốc theo ông ta bước vào một gian phòng lớn thấp đèn sáng trưng. Hai người đứng trước bức họa đồ vẽ sơ sài hình thế núi sông, đường xá, thành lũy cùng địa điểm đóng quân của Đại Việt.

Đưa tay chỉ vào bức họa đồ Đỗ Anh cười nói:

- Đây là Lạng Sơn thành cách Pha Lũy, ải địa đầu của quân ta ở vùng biên giới Hoa Việt chừng năm mươi dặm về hướng đông bắc. Còn đây là Lộc Châu...

Đưa chén rượu lên miệng nhấp ngụm nhỏ Nguyễn Gia Quốc góp lời:

- Thừa Đỗ tướng quân...Theo tin tức mà quân do thám ở Long Châu thu lượm được thời Tổng quân chia binh làm bốn đạo đánh vào nước ta ...

Đỗ Anh gật gù:

- A...Hóa ra là như vậy...

- Trình Đỗ tướng quân...Đạo quân thứ nhất do tướng Hầu Nhân Bảo chỉ huy gồm có quân bộ và quân kỵ sau khi vượt biên giới sẽ theo đường bộ tiến xuống thành Lạng Giang rồi sau đó sẽ đánh Chi Lăng để thẳng đường tới Đại La...

Ngừng lại nhấp thêm ngụm rượu vị phó trưởng ban tin tức đoàn do thám Hoa Lư hắng giọng tiếp:

- Đạo quân thứ nhì cũng có kỵ và quân bộ do tướng Tôn Toàn Hưng chỉ huy nhưng vẫn ở dưới quyền điều động của họ Hầu xuất phát từ Ung Châu xâm nhập vào địa phận của nước ta qua ngã Lộc Châu rồi tiến xuống vùng Ngân Sơn và Bắc Giang để uy hiếp Đại La. Mặt thủy địch cũng phân làm hai đạo, một do Lưu Trùng thống lĩnh từ Quảng Châu theo sông Bạch Đằng vào sâu trong nội địa nước ta để hợp với đạo quân của Hầu Nhân Bảo và Tôn Toàn Hưng. Đạo thủy quân thứ nhì do Trần Khâm Tộ điều động có thể theo cửa biển Văn Úc hay Bà Lạt để tiến vào nước ta nhằm ý định uy hiếp Hoa Lư...

Trầm ngâm giây lát Đỗ Anh thông thả thốt:

- Bản chức đoán đạo binh tiền phong của Hầu Nhân Bảo sau khi chiếm Pha Lũy sẽ uy hiếp thành Lạng Giang rồi sau đó tràn xuống Chi Lăng. Bản chức được lệnh của quan Thập Đạo là nếu liệu giữ được thành thời giữ, bằng không sẽ rút lui để bảo toàn lực lượng. Tuy nhiên giặc xâm phạm biên thổ ta cũng nên đánh một vài trận để làm giảm đi chút nhuệ khí đồng thời làm chậm lại đà tiến binh của chúng hầu quân Hoa Lư có thời giờ chuẩn bị...

Uống cạn chén rượu Nguyễn Gia Quốc cười nói:

- Cảm ơn ly rượu của tướng quân. Mặt chức phải trở lại Đồng Đăng để nghe ngóng tin tức trước khi điều động thuộc hạ rút lui về Chi Lăng...

Thân đưa Nguyễn Gia Quốc ra khỏi phòng Đỗ Anh nói:

- Nếu có tin mới xin Nguyễn phó trưởng ban cứ vào gặp ta bất cứ giờ giấc nào. Bản chức sẽ không ngủ yên cho tới khi lũ giặc bắc rút ra khỏi bờ cõi Đại Việt...

Hơi nghiêng mình thi lễ cùng Đỗ Anh xong Nguyễn Gia Quốc bay mình lên ngựa. Tiếng vó câu nện ròn rã trên mặt đường. Cửa thành đóng kín lại khi bóng ngựa mờ dần trên con đường cái quan.

Trời chiều bằng lăng. Được mươi dặm đường Nguyễn Gia Quốc lỏng cương cho ngựa chạy chậm lại đoạn rẽ vào con đường mòn bên phải. Chốc sau y ngừng trước ngôi nhà bỏ hoang. Tung mình nhảy xuống đất y nhẹ xô cửa bước vào. Y hơi khựng lại khi thấy hai xác chết nằm bất động trên nền đất lạnh. Không nói lời nào y tức tốc xoay mình. Ngay lúc vừa xoay mình bước đi y nghe âm thanh bật lên trong bóng tối mờ mờ. Gia nhập đoàn do thám lúc tuổi mới hai mươi, từ một nhân viên tâm thư của ban tin tức, phải mất hai mươi năm Nguyễn Gia Quốc mới được thăng cấp đề bạt vào chức vụ phó

trường ban. Hai mươi năm kinh nghiệm tạo cho y một phản ứng cực kỳ bén nhạy. Khi nghe âm thanh bật lên y biết đó là tiếng vũ khí được rút ra khỏi vỏ. Không kịp suy nghĩ vị phó trưởng ban tin tức đoàn do thám Hoa Lư tức tốc giải đòn. Tay trái vỗ ngược ra sau một đòn phách không quyền che kín hậu tâm, chân phải đạp bộ Nguyễn Gia Quốc một bước dài trong lúc bàn tay mặt hất ngược về sau vai ngay chỗ chuôi kiếm lộ lên. Rẹt... Y bạt kiếm đánh liền ba chiêu. Một chiêu biến thành ba thế, ba thế thành chín thức và chín thức hóa ra tám mươi một đòn. Hoa kiếm nở rực trong bóng đêm trùm phủ lấy thân thể kín đáo mura cũng không lọt vào. Nguyễn Gia Quốc lạng mình ra sân. Trên khoảng đất nhỏ một người đứng im lìm. Thân thể bó gọn trong bộ vũ phục màu đen, chân mang hài sảo, chuôi vũ khí nhô lên khỏi vai và mắt sáng rực như hai vì sao, người lạ toát đầy vẻ thần bí lẫn ngạo nghễ.

- Người là ai?

Dù lên tiếng hỏi nhưng Nguyễn Gia Quốc đã đoán ra được lai lịch của người lạ. Hỏi chỉ là cách để xác định mà thôi.

- Ta là Từ Kim Đào Tổng Bình, trưởng ban tin tức đoàn do thám viễn chinh Tổng triều...

Nguyễn Gia Quốc cười nhạt khi nghe kẻ địch xưng tên. Thân danh phó trưởng ban tin tức đoàn do thám Hoa Lư mà vùng trách nhiệm là miệt biên thùy Hoa Việt cho nên y nào xa lạ gì với nhân viên do thám của Tổng triều. Y cũng như thuộc hạ đã từng đụng chạm với kẻ địch trong bóng tối. Tuy nhiên hôm nay là lần đầu tiên y mới có dịp gặp gỡ kẻ thù.

- Người là ai?

Từ Kim Đào Tổng Bình hỏi bằng giọng hách dịch. Nguyễn Gia Quốc trả lời với giọng cộc lốc:

- Ta là phó trưởng ban tin tức của đoàn do thám Hoa Lư. Hai thuộc cấp của ta chắc chết vì tay người?

Từ Kim Đào Tổng Bình nhếch môi cười:

- Ta muốn bắt sống để tra hỏi vài điều song chúng ta chết chứ không chịu mở miệng. Dân An Nam quả cứng đầu...

Ánh mắt của Nguyễn Gia Quốc bốc ngời sát khí khi nghe câu nói trên. Vị phó trưởng ban tin tức khẽ rung tay. Thanh nhuyễn kiếm biến thành tia sáng xanh lè vút tới người của đối phương. Ngay lúc mũi kiếm cận kề mục tiêu y gạt mạnh cổ tay khiến mũi kiếm đổi chiều xẹt lên yếu hèn kẻ địch.

- Kiếm thuật tân kỳ...

Lòng trong tiếng nói Từ Kim Đào Tổng Bình xuất thủ. Dịch bộ sang tả nửa bước để tránh đòn, lưỡi đao đúc bằng thép ròng của hắn tà tà vọt vào khuỷu tay của kẻ địch. Mặc dù tầm thường và giản dị song đánh ngay vào chỗ sơ hở cho nên chiêu thức của Tổng Bình trở thành hiệu quả vô cùng. Nguyễn Gia Quốc bất buộc phải hóa giải nếu không cánh tay của y sẽ bị lưỡi đao tiện đứt làm đôi. Nạt tiếng trầm trầm vị phó trưởng ban tin tức đoàn do thám Hoa Lư gạt mạnh cổ tay một cái. Lưỡi kiếm thay vì đâm vào yết hầu bỗng đổi hướng chém xuống vai. Cùng lúc đó y xô người nhập nội đường như không màng đến lưỡi đao của đối phương đang chém vào người. Vừa vào sát đối phương tay tả y bung ra trong một thế triệt thủ bá đạo giang hồ chém vút vào tay cầm đao của Tổng Bình. Tên trưởng ban tin tức của đoàn do thám Tổng triều hải hùng với lối giao tranh liều lĩnh hầu như muốn thí mạng của địch thủ. Dĩ nhiên hắn không muốn bị thương hay cùng chết với kẻ địch do đó hắn không còn cách nào hơn là tự triệt chiêu đồng thời hồi bộ nửa bước để tránh đòn. Vừa lùi lại hắn giật mình khi thấy mũi kiếm xanh lè chập chòn nơi ngực.

- Giỏi...

Từ Kim Đào Tổng Bình loang đao một vòng thật nhanh. Chát... Đao kiếm chạm nhau tóe lửa. Bông kiếm đứng im với thanh trường kiếm xanh biếc chia mũi lên trời vị phó trưởng ban tin tức trầm giọng nói xuống thành lạnh băng:

- Các hạ biết điều nên rút lui bằng không đất Đại Việt sẽ là mồ chôn của các hạ đấy...

Ánh mắt phủ mờ sát khí Tổng Bình bật cười rộ:

- Người tài cán bao nhiêu mà lớn lối. Ta đã từng đụng chạm với các cao thủ Tây Hạ, Hung Nô thời xa gì một kẻ vô danh tiểu tốt như người...

Ánh kiếm của Nguyễn Gia Quốc chớp liên theo câu nói của Từ Kim Đào Tổng Bình. Thần tốc, hung hiểm, nguy dị và biến ảo khiến cho lưỡi kiếm của y thành vầng ánh sáng trùm phủ lấy người đối phương. Mũi kiếm khi biến khi hiện, lúc chớp lúc tắt, mặt mờ trôi nổi và giăng mắc khắp nơi.

Biết đụng phải một cao thủ hữu hạng giang hồ Tổng Bình tức tốc thi triển thuật múa đao gia truyền ngăn đón những đòn tấn công ác liệt của kẻ địch.

Phản Nguyễn Gia Quốc tuy tấn công dữ dội song y không ham chiến mà lại có ý định thăm kén khác. Vốn là nhân viên do thám y đặt nhiệm vụ lên trên hết cho nên nếu đánh không thắng đối phương y tính cách chạy.

Đối với nhân viên do thám chạy không có gì xấu hổ hoặc mất tầm tiếng. Là trưởng ban tin tức mà Tổng Bình đã xuất hiện ở Lạng Giang thời không chừng cả đoàn do thám Tổng triều cũng có mặt trên đất Đại Việt. Nguyễn Gia Quốc muốn thông báo tin tức nóng hổi này lên bề trên của mình do đó y phải bỏ chạy. Liều mạng với kẻ thù trong lúc này không có lợi bằng bỏ chạy rồi sau đó phục thù bằng cách đánh bại lũ giặc xâm lăng.

Rẹt... Rẹt... Rẹt... Nguyễn Gia Quốc đâm liền ba chiêu liên hoàn cực độc bức kẻ địch phải tạt bộ tránh đòn xong tung mình chạy trốn. Cười ha hả Từ Kim Đào Tổng Bình nạt lớn:

- Người chạy đằng trời...

Họ Tổng vẫy tay. Lưỡi đoản đao xẹt ra tợ ánh chớp. Chân vừa chạm đất chợt nghe gió rít vù vù sau lưng Nguyễn Gia Quốc vung tay đánh ngược ra sau một đòn phách không quyền. Tuy nhiên y chậm tay hơn kẻ thù một chút. Bị phi đao đâm vào vai nhưng y cắn răng cầm đầu chạy trốn. Không để cho kẻ thù trốn thoát Từ Kim Dao Tổng Bình tức tốc triển thuật phi hành đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Sát Cánh Bên Nhau

Trời tối mờ mờ. Sao khi mờ khi tỏ. Con mưa phùn đã tạnh từ lâu nhưng gió bắc còn thổi mạnh khiến cho trời càng thêm lạnh. Nấp sau thân cây cổ thụ Hồ phu nhân nhìn về khu rừng thưa. Xa xa đèn lửa mập mờ. Thấp thoáng bóng người đi lại.

- Phu nhân lạnh không?

Hồ phu nhân giật mình khi nghe tiếng người vang lên sau lưng mình. Quay lại thấy kẻ cầm sổ giang hồ nàng la nhỏ:

- Tôn ông làm tôi muốn đứng tim.. Tôn ông nghe ngóng được gì không?

Kẻ cầm sổ giang hồ chậm rãi lên tiếng:

- Nhiều điều lắm thưa phu nhân. Thứ nhất là triều đình không phải có một mà tới hai đạo binh...

- Hai đạo binh.. Họ làm gì mà đem tới hai đạo binh. Chả lẽ...

Hồ phu nhân lăm bắm những lời trên. Giọng nói của kẻ cầm sổ giang hồ vang vang trong gió:

- Đạo quân thiết kỵ khoảng ngàn người đóng nơi hướng đông bắc cách Minh Nghĩa chừng mười dặm. Còn đạo quân bộ đóng trại ở Quốc Oai tức là gần chỗ chúng ta đứng...

Đưa ngón tay chỉ về phía rừng thưa kẻ cầm sổ giang hồ nói tiếp:

- Phu nhân thấy chỗ sang sáng không. Đó là dinh trại của đạo quân bộ. Dù không biết họ có bao nhiêu quân song thấy dinh trại san sát và người người đi lại đông đảo tôi đoán phải có tới vài ngàn...

Hồ phu nhân nhủ mảy. Thái độ của nàng có vẻ trầm tư và nghĩ ngợi. Lát sau nàng mới thỏ thẻ cùng với kẻ cầm sổ giang hồ:

- Tôn ông có ý kiến như thế nào về việc này?

Đắn đo giây lát kẻ cầm sổ giang hồ mới thông thả trả lời:

- Quân Hoa Lư tới đây chắc không ngoài ý định vây bủa Tản Viên Sơn để tiêu diệt các vũ sĩ giang hồ. Tại hạ nghĩ chúng ta nên gấp rút tới Tản Viên để nói cho họ biết hầu tìm cách đối phó. Phu nhân chắc đồng ý với tôi?

Trái với dự đoán của kẻ cầm sổ giang hồ vị phu nhân họ Hồ chậm chậm lắc đầu:

- Tôi nghĩ khác tôn ông...

Tay kiếm phiêu bạt giang hồ nhìn người đối diện với ánh mắt dò hỏi. Hồ phu mỉm cười. Kẻ cầm sổ giang hồ cảm thấy tim mình đập mạnh. Dù trong bóng đêm y cũng thấy được khuôn mặt thanh tú và khả ái của nàng lung linh mờ ảo.

- Trước khi nói cho tôn ông biết tại sao tôi lại nghĩ khác với tôn ông; tôi muốn hỏi tôn ông một điều là tôn ông tới Tản Viên tham dự đại hội giang hồ nhằm mục đích gì?

Kẻ cầm sổ giang hồ trả lời câu hỏi của Hồ phu nhân không chút đắn đo:

- Sau gần một năm điều tra về cái chết của tiên đế tôi mới biết rằng mình không đủ sức phanh phui những bí ẩn để đưa hung thủ ra công luận. Do đó khi Hồ lão trang chủ nêu ý kiến mời tất cả cao thủ về Tản Viên để trình bày về vụ án tiên đế cùng kêu gọi mọi người hợp lực điều tra...

- Cha chồng của tôi có nói với tôn ông về việc bầu một vị minh chủ giang hồ?

Nhẹ gật đầu kẻ cầm sổ giang hồ trả lời câu hỏi của Hồ phu nhân:

- Hồ lão trang chủ không có nói song tôi nghe tin giang hồ đồn...

- Tôn ông định làm mình chủ giang hồ?

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nhẹ:

- Không... Tôi chỉ muốn tới Tản Viên để nghe mọi người bàn tính thế nào về vụ án tiên đế đồng thời nói cho mọi người biết tường tận về chuyện kẻ giả mạo tôi...

- Tôn ông nghĩ rằng người ta sẽ tin vào lời nói của tôn ông?

Kẻ cầm sổ giang hồ chưa kịp trả lời của mình Hồ phu nhân nói liền:

- Tôn ông lầm rồi... Người ta sẽ không tin vào lời nói của tôn ông đâu. Thân nhân hay bằng hữu của những người bị tôn ông giết chết liệu họ chịu tin vào lời giải thích và biện bạch bằng miệng của tôn ông. Muốn làm cho họ tin tôn ông phải có bằng chứng hoặc nhân chứng. Tôn ông phải biết ai là người đã giả mạo... Trên đời này hiện nay chỉ có hai người mới tin tôn ông không phải là kẻ giết người vô tội. Hai người đó chính là tôi và cha chồng của tôi...

Hồ phu nhân nói một hơi thật dài. Kẻ cầm sổ giang hồ nhẹ thở dài xong gượng cười nói nhỏ:

- Dường như phu nhân không muốn tôi tới Tản Viên?

Vị phu nhân họ Hồ quay mặt sang chỗ khác cho nên kẻ cầm sổ giang hồ không thấy được nụ cười nở trên môi của nàng. Vả lại dù có thấy y cũng không tài nào đoán được nụ cười của giai nhân chứa đựng ý nghĩa gì.

- Muốn chứ... Tôi muốn tôn ông phải tới Tản Viên nhưng không phải tự nhiên mà tới. Tôi muốn tôn ông tới Tản Viên để tranh chức mình chủ giang hồ với người ta...

Trả lời một cách mau mắn Hồ phu nhân cười tươi tấn đoạn tiếp nhanh:

- Tuy nhiên tôn ông phải tới Tản Viên với một tư cách đặc biệt như là... như là...

Hồ phu nhân ngập ngừng như tìm lời. Lát sau nàng tươi cười tiếp:

- Như là một người tới báo một tin tức quan trọng để mọi người chú ý mà bỏ qua chuyện tôn ông giết người...

Chậm chậm lắc đầu kẻ cầm sổ giang hồ nói bằng giọng rần rờ và nghiêm nghị:

- Tôi không đồng ý với phu nhân về chuyện này. Tôi sẽ tới Tản Viên như một người bình thường...

Hồ phu nhân cau mày song lặng thinh không cãi lại. Nàng biết lời nói của mình đã va chạm tới tự ái của kẻ cầm sổ giang hồ. Một kiếm thủ nổi tiếng như y không ít thời nhiều cũng kiêu hãnh do đó không khuất mình làm theo cách của nàng vừa nói. Dường như muốn đổi đề tài nên Hồ phu nhân lên tiếng:

- Tôi nghĩ triều đình không cần phải huy động tới hai đạo quân để đối phó với quần hùng nơi Tản Viên. Phải có lý do gì đặc biệt hoặc quan trọng lắm mới khiến cho Lê Hoàn điều động mấy ngàn quân rời khỏi Hoa Lư trong tình thế sôi động này...

Nhìn đăm đăm Hồ phu nhân giây lát kẻ cầm sổ giang hồ nhẹ cười:

- Tôi hoàn toàn đồng ý với phu nhân về điểm này. Phải có lý do Lê Hoàn mới động binh...

Hồ phu nhân gật đầu:

- Chỉ có một chuyện quan trọng xảy ra mới khiến cho Lê Hoàn phái quân rời Hoa Lư. Đó là chuyện Tống triều xua quân sang đánh nước ta...

Ngừng lại giây lát Hồ phu nhân lăm bắm song kẻ cầm sổ giang hồ vẫn nghe được:

- Điều binh để ngăn quân Tống thời tại sao Lê Hoàn lại đóng ở Quốc Oai. Đáng lẽ y phải đóng quân ở thành Đại La rồi từ đó ngược lên Lạng Sơn...

Mỉm cười kẻ cầm sổ giang hồ góp lời:

- Đây cũng là điểm thắc mắc của tôi bởi vì nếu muốn ngăn đánh quân Tống Lê Hoàn phải đóng binh ở mạn bắc như Bắc Giang, Lạng Giang chứ đâu có đi về phía tây...

Vành môi son hơi mím, vầng trán cau lại, vị Hồ phu nhân họ Hồ trầm tư nghĩ ngợi đoạn lẩm bẩm:

- Hay là... hay là...

Ngước lên nhìn kẻ cầm sổ giang hồ nàng cười cười:

- Nếu tôi đoán không lầm thời quân Hoa Lư tới đây nhằm hai mục đích chính. Thứ nhất là vây bắt giới giang hồ trên Tân Viên sơn, còn thứ nhì là ngăn đánh sứ quân Phạm Phòng Át. Chắc tôn ông còn nhớ tới chuyện gặp gỡ Phạm Bách Hồ trên đường trở lại Hoa Lư. Có lẽ Lê Hoàn dọ biết tin Phạm Bách Hồ đã rời khỏi Đằng Châu cho nên mới xuất quân vây đánh. Không có tướng chỉ huy tất nhiên quân của Phạm Bách Hồ sẽ tan rã nhanh chóng...

Kẻ cầm sổ giang hồ hơi giật mình khi nghe Hồ phu nhân nói. Dù mới gặp song y rất ngưỡng mộ Phạm Bách Hồ về phong cách lẫn hành vi chống báng lại Lê Hoàn. Do đó khi nghe Hồ phu nhân nói căn cứ địa của Phạm Bách Hồ sắp bị quân Hoa Lư tấn công y muốn tới thăm dò và giúp đỡ. Nói xong câu trên Hồ phu nhân lại lắc đầu lẩm bẩm:

- Mình nói như thế cũng vô lý bởi vì nếu tiến đánh Đằng Châu tại sao lại đóng quân ở Quốc Oai. Quân Hoa Lư phải đi Đằng Châu mới đúng...

Nghe Hồ phu nhân lẩm bẩm câu trên kẻ cầm sổ giang hồ hỏi:

- Phu nhân nghĩ thế nào về sự mất tích của Hồ lão trang chủ?

Hồ phu nhân ngược lên nhìn kẻ cầm sổ giang hồ khi nghe câu hỏi lạc đề của y. Trong bóng tối mông lung nàng thấy được khuôn mặt dày dạn phong trần và ánh mắt buồn bã. Bỗng dưng nàng nghĩ tới một điều khiến cho lòng nàng chùng xuống và tiếng thở dài thẳm lặng thoát ra. Tiếng của kẻ cầm sổ giang hồ vang lên chậm chạp:

- Tôi nghĩ Hồ lão trang chủ đã gặp Phạm sứ quân...

Vành môi son nở thành nụ cười Hồ phu nhân hỏi nhỏ:

- Chắc tôn ông có lý do để nói như vậy?

Kẻ cầm sổ giang hồ từ từ thuật lại chuyện tình cờ hội ngộ với Phạm Bách Hồ trên đường tới Phú Xuyên xong cười nói:

- Khi nghe tin nhân viên của đoàn do thám Hoa Lư đang tìm bắt phu nhân tôi vội vã đuổi theo bọn chúng và hẹn gặp Phạm Bách Hồ tại Phú Xuyên...

Thăm nở nụ cười sung sướng trong bóng tối Hồ phu nhân nói:

- Tôn ông lo lắng cho tôi nhiều quá...

Kẻ cầm sổ giang hồ im lìm không nói. Hơi cúi mặt xuống Hồ phu nhân nói nhỏ:

- Tôi hiểu ý của tôn ông rồi. Cha chồng của tôi và Phong nhi đi vào huyện lỵ Phú Xuyên chắc đã gặp sứ quân Phạm Phòng Át nhưng tại sao họ không trở lại tìm chúng ta...

- Chắc phải có lý do khẩn cấp cho nên Hồ lão trang chủ mới đi luôn không trở lại báo tin. Phu nhân nên biết các nhân vật giang hồ hành sự nhiều khi quái dị không thể lấy lý lẽ thông thường mà luận đoán được. Và lại Hồ lão trang chủ cũng biết tôi thừa sức lo lắng và bảo vệ cho phu nhân...

Giọng nói nửa đùa nửa thực nửa nũng nịu của Hồ phu nhân vang lên:

- Phải hôn... Chuyện này còn phải xét lại... Hơn nửa năm theo tôn ông lưu lạc giang hồ tôi chết hụt mấy lần và ở tù gần một gông...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười lớn:

- Mới ở tù hơn hai tháng mà phu nhân dám nói ở tù gần một gông. Phải trải qua gian nguy và khổ sở người ta mới mau trưởng thành thừa phu nhân...

- Nói như thế là tôn ông ngụ ý tôi chưa trưởng thành lúc chưa gặp tôn ông?

Cười cười không trả lời kẻ cầm sổ giang hồ nghiêm giọng:

- Thừa phu nhân tôi định tới Đằng Châu trước khi quân Hoa Lư tấn công để xem Hồ lão trang chủ và Phong nhi có ở đó không. Nếu chậm trễ lỡ có chuyện gì xảy ra thì mình sẽ ân hận suốt đời...

Nghe kẻ cầm sổ giang hồ nói như vậy Hồ phu nhân cũng cảm thấy lo lắng cho đứa con yêu quý của mình. Nàng hấp tấp lên tiếng:

- Chúng ta đi bộ tới Đằng Châu chắc cũng phải mất mấy ngày đường... Tôi e chậm mất...

- Chúng ta phải đi bằng ngựa mới kịp thừa phu nhân...

- Làm sao tìm được ngựa trong lúc đêm hôm tăm tối như thế này...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười cười:

- Có sẵn ngựa đây thừa phu nhân...

- Bộ tôn ông mua ngựa rồi à...

Hồ phu nhân nhìn quanh quất. Kê cầm sổ giang hồ cười cười:

- Ngựa hai chân phu nhân chịu cỡi không...

Bật cười thánh thót Hồ phu nhân nói đùa:

- Ngựa hai chân này hiếm quý không phải dễ tìm đâu. Tôn ông...

Hơi khom người kê cầm sổ giang hồ cười nói:

- Ngựa đã sẵn sàng mời phu nhân...

Vòng tay ôm lấy cổ kê cầm sổ giang hồ vị phu nhân họ Hồ nói trong tiếng thở dài:

- Tôi có chân mà đi đâu cũng phải nhờ tôn ông cõng. Thật là tôi làm khổ tôn ông...

Kê cầm sổ giang hồ nói trong lúc cất bước:

- Nếu phu nhân không chê tôi tình nguyện cõng phu nhân suốt đời...

Hồ phu nhân cảm thấy mắt mình cay cay. Khẽ thở dài nâng ôm chặt lấy cổ con ngựa hai chân của mình.

- Phu nhân giữ cho chặt để tôi triển thuật phi hành chạy cho nhanh. Trưa một mình sẽ tới Đằng Châu...

Hồ phu nhân không nói lời nào. Nàng chỉ biết ôm chặt thêm cổ con ngựa hai chân của mình. Biết tình thế cấp bách cho nên kê cầm sổ giang hồ im lìm thi triển thuật phi hành chạy nhanh.

Tờ mờ sáng, Hồ phu nhân mở mắt. Hơi cựa mình nàng khẽ hỏi:

- Ta đang ở đâu thưa tôn ông?

Hơi chậm bước kê cầm sổ giang hồ trả lời:

- Tôi không biết rõ chúng ta đang ở đâu song đoán mình đang ở trong huyện Chương Đức. Phu nhân ngủ ngon không?

Dụi đầu vào lưng kê cầm sổ giang hồ vị phu nhân họ Hồ cười nói:

- Không biết tại sao tôi có thể ngủ trong khi nằm trên lưng của tôn ông...

- Chắc phu nhân mệt mỏi nhiều lắm nên mới thiếp đi một giấc...

Hồ phu nhân bật thành tiếng cười trong trẻo:

- Tôn ông vất vả chạy suốt đêm trong lúc tôi lại ngủ khò. Tôi đúng là hư hỏng...

Kê cầm sổ giang hồ dừng bước. Khẽ đặt Hồ phu nhân xuống đất y nhìn quanh quất như quan sát địa hình địa vật. Phong cảnh vắng lặng. Nhà nhà thấp thoáng sau chòm cây xanh. Hồ phu nhân thì thầm:

- Tôi cảm thấy dường như có chuyện gì khác lạ. Im lặng quá, cái im lặng không được bình thường... Tôn ông có thấy như thế không?

Gật gù kê cầm sổ giang hồ trả lời câu hỏi của Hồ phu nhân:

- Cảnh vật thê lương và hoang vắng như không có sinh khí. Dường như người ta đang sửa soạn đánh nhau...

Vấn lại mái tóc đen dài óng ả Hồ phu nhân chậm chậm bước trên con đường đất đỏ hoạc.

- Có lẽ dân cư vùng Chương Đức biết sẽ có đánh nhau nên tản cư trước. Do đó khung cảnh mới vắng lặng như vậy...

Nàng chợt bỏ dở dang câu nói khi nghe có tiếng động rồi một toán quân bất thình lình xuất hiện bao vây lấy hai người. Không biết toán quân lính ẩn nấp ở đâu mà xuất hiện một cách đột ngột khiến cho hai nhân vật giàu kinh nghiệm giang hồ lại không khám phá ra được. Nhìn vòng quân với gươm đao cung nỏ tua tủa quanh mình kê cầm sổ giang hồ nhẹ giọng:

- Chư vị là quân lính của ai?

Một thanh niên trạc ngoài ba mươi tuổi bước ra đứng đối diện với Hồ phu nhân và kê cầm sổ giang hồ. Không trả lời câu hỏi của hai người lạ y rần giọng hỏi:

- Nhị vị là ai, tới đây để làm gì?

Nhìn thấy hai người lạ vận vũ phục y hơi nhẹ giọng hỏi tiếp:

- Là nhân vật giang hồ vậy tính danh của nhị vị là gì?

Dù biết kẻ lạ không phải là quân Hoa Lư song Hồ phu nhân cẩn thận chưa chịu thông báo lai lịch của mình. Quan sát thanh niên giãy lát ngàng cười hỏi:

- Tồn ông là ai?

- Tôi tên là Lê Vũ, bộ tướng của Phạm sứ quân...

Hồ phu nhân và kẻ cầm sổ giang hồ cười với nhau. Họ không ngờ mình lại gặp được quân Đàng Châu ở Chương Đức. Như vậy họ khỏi phải đi bộ tới Đàng Châu tìm Phạm Bách Hồ.

- Tại hạ là kẻ cầm sổ giang hồ...

Thái độ hơi có chút biến đổi thanh niên lùi ra sau ba bước thì thầm với một thuộc hạ rồi người này biến mất. Thanh niên lại bước ra đứng đối diện với hai người khách lạ. Hơi nghiêng mình thi lễ cùng kẻ cầm sổ giang hồ y cười nói:

- Tuy không phải là nhân vật giang hồ nhưng tôi cũng được nghe đồn đại về tính danh của đại hiệp...

Đưa tay chỉ vòng quần đang bao vây lấy hai người khách lạ, Lê Vũ tươi cười tiếp:

- Ngày ngày sau giờ luyện tập võ nghệ anh em chúng tôi thường kháo nhau về chuyện giang hồ. Tính danh của đại hiệp là đầu đề sôi nổi và hào hứng nhất hiện nay...

Kẻ cầm sổ giang hồ ôm quyền thi lễ xong cười nói:

- Đa tạ thanh tình của chư vị dành cho tại hạ...

Hồ phu nhân nhận xét thấy dù lời nói có thân thiện Lê Vũ vẫn không ra lệnh giải binh. Không có lệnh của y toán quân vẫn bao vây họ một cách chặt chẽ. Hàng cung tiễn, gươm đao vẫn chĩa vào họ.

- Dám hỏi Lê tướng quân theo hầu Phạm sứ quân được bao lâu rồi?

Hồ phu nhân xen lời dường như muốn đổi hướng câu chuyện. Lê Vũ quay nhìn Hồ phu nhân. Dù không nói ra y thừa biết người đàn bà này phải có lai lịch lớn. Không những nhan sắc diễm lệ, bà ta còn có phong cách cao sang và lịch sự của con nhà trăm anh thế phiệt.

- Thừa phu nhân gia đình tôi theo hầu Phạm sứ quân lâu lắm rồi. Trước khi qui tiên gia phụ thường hay kể lại chuyện cùng với Phạm sứ quân theo tiên đế bình loạn mười hai sứ...

Hồ phu nhân gật gù mỉm cười:

- Gia phụ của Lê tướng quân nói đúng đấy. Nếu chư vị không chê tôi xin kể lại một cố sự liên quan tới Phạm sứ quân...

Lê Vũ háng giọng:

- Mời phu nhân...

Giọng nói thánh thót của vị phu nhân họ Hồ vang lên trong khung cảnh tịch mịch:

- Chuyện xảy ra cách đây độ ba mươi năm. Đất Đại Việt của chúng ta bấy giờ còn gọi là Giao Châu bị đặt dưới quyền cai trị của nhà Hán bên Tàu. Không chịu đựng được sự cai trị tàn ác của kẻ xâm lăng Dương Diên Nghệ lúc đó vốn là bộ tướng của Khúc Hạo mới chiêu mộ hào kiệt nổi lên đánh đuổi quân Nam Hán lấy lại tự do và độc lập cho xứ sở. Dương Diên Nghệ mộ quân tuyển tướng thao luyện binh thư đồ trận vì biết chỉ có đánh nhau mới khiến cho nhà Hán bỏ mộng xâm lăng đất Giao Châu. Trong đám hào kiệt theo về với Dương tướng quân có một người được ông ta mến mộ nhất. Nhân vật đó chính là Ngô Quyền ở Đường Lâm. Không những tinh thông võ nghệ Ngô Quyền còn có tài điều binh khiển tướng nên Dương Diên Nghệ mới gả con gái của mình cho Ngô Quyền đồng thời giao trấn nhậm đất Hóa Châu để ngăn giữ giặc Lâm Ấp. Chấp chương binh quyền ở Hóa Châu Ngô Quyền ra sức chiêu mộ anh hùng hào kiệt cũng như quân lính và lương thực. Khi nghe tin cha vợ bị nha tướng là Kiều Công Tiễn giết chết, Ngô Quyền sai tướng Đỗ Cảnh Thạc tức tốc dẫn quân ra thành Long Biên trừ diệt Kiều Công Tiễn. Sự chết Kiều Công Tiễn trở thành kẻ phản quốc bằng cách cho người sang cầu viện với quân Nam Hán. Không bỏ lỡ dịp may vua nhà Nam Hán mới phái người con trưởng là thái tử Hoảng Thao đem quân sang lấy Giao Châu. Được tin dữ Ngô Quyền tức tốc hưng binh ra bắc. Khi ông ta chưa tới nơi thì Đỗ Cảnh Thạc đã hạ thành Long Biên và bắt sống Kiều Công Tiễn. Tới Long Biên Ngô Quyền ra lệnh hành hình Kiều Công Tiễn để báo thù cho cha vợ rồi sau đó đánh tan quân Nam Hán trong trận thủy chiến Bạch Đằng Giang. Ngô Quyền lên làm vua được thời gian rồi mất vì bệnh. Trước khi băng Ngô Quyền truyền ngôi lại cho con trưởng là Ngô Xương Ngập. Nhưng vì con còn nhỏ nên Ngô vương mới nhờ người em vợ của mình tên là Dương Tam Kha trông coi cho tới khi Xương Ngập khôn lớn. Sau khi Ngô Vương mất họ Dương chiếm ngôi của cháu xưng là Bình Vương. Ngô Xương Ngập sợ bị giết mới bỏ trốn. Dương Tam Kha bèn bắt Ngô Xương Văn là con thứ của Ngô Quyền làm con nuôi. Tuy nhiên vì Dương Tam Kha tiềm quyền nên nhiều người nổi lên chống lại nhà Ngô. Năm canh tuất là năm chín trăm năm mươi lăm vì dân chúng ở thôn Thái Bình nổi loạn Dương Tam Kha bèn phái Ngô Xương Văn cùng hai tướng Đỗ Cảnh Thạc và Dương Cát Lợi

đem quân đi dẹp loạn. Đi đến huyện Từ Liêm Ngô Xương Văn bàn luận với hai người bộ tướng trung thành của Ngô Quyền dẫn quân trở về bắt Dương Tam Kha. Lấy được ngôi vua là nhờ công cán của hai bộ tướng trung thành cho nên Ngô Xương Văn phong Đỗ Cảnh Thạc làm chức đại tướng giữ hết binh quyền. Tuy nhiên thế lực của nhà Ngô mỗi ngày một yếu nên giặc giả nổi lên khắp nơi trong nước. Khi Ngô Xương Văn chết các tay hào kiệt không thần phục nhà Ngô nữa. Mỗi người chiếm đóng một vùng xưng là sứ quân. Thấy tình thế nhiều nhương Đỗ Cảnh Thạc cũng tự xưng là sứ quân và chiếm đóng Đỗ Động Giang, một địa thế hiểm trở và trù phú của huyện Thanh Oai còn Phạm Bạch Hổ tự xưng là Phạm Phòng Át chiếm giữ vùng Đằng Châu trù phú và đông đúc dân cư...

- Hồ thế huynh... Có được một con dâu xinh đẹp, học nhiều hiểu rộng như cháu đây Hồ gia trang quả là có phước lớn...

Nghe tiếng cười sang sảng nổi lên sau câu nói kẻ cầm sổ giang hồ biết người đó không ai khác hơn Phạm Bạch Hổ.

- Thừa cha...

Hồ phu nhân bật thành tiếng kêu mừng rỡ khi thấy Hồ Vũ Hoa nắm tay Hồ Phong bước ra. Hai mẹ con ôm chầm lấy nhau. Hồ phu nhân thì thầm nói chuyện với con trai.

- Lão phu hân hạnh gặp lại tức hạ...

Hồ Vũ Hoa cười nói câu trên. Kẻ cầm sổ giang hồ vòng tay thi lễ:

- Tại hạ tìm Hồ lão trang chủ khắp nơi. May nhờ Hồ phu nhân thông minh, giỏi suy đoán nên tại hạ mới tới Đằng Châu...

Vỏ vai kẻ cầm sổ giang hồ Phạm Bạch Hổ nói bằng giọng vui vẻ và thân mật:

- Chắc tức hạ còn nhớ cái hẹn với lão phu tại Phú Xuyên. Cũng nhờ gặp tức hạ mà lão phu mới có cơ hội gặp lại người bạn cũ mười mấy năm là Hồ thế huynh đây...

Kẻ cầm sổ giang hồ chậm chậm lên tiếng:

- Đa tạ thanh tình của sứ quân tuy nhiên tại hạ chắc chúng ta không có thời giờ. Tại hạ tới báo cho sứ quân biết là quân Hoa Lư sắp sửa tấn công vào vùng Đằng Châu...

- Tức hạ đừng lo... Lão phu đã biết rồi. Hồ thế huynh là người đã dò la biết tin đó khi chúng ta gặp nhau tại Phú Xuyên. Cũng vì lý do đó mà ta và Hồ thế huynh phải hấp tấp trở lại Đằng Châu để điều động quân sĩ tới Tân Viên...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa thở dài cất giọng buồn buồn:

- Quân Đằng Châu và Hoa Lư từng sát cánh bên nhau để bình loạn mười hai sứ mà bây giờ lại gà nhà bới mặt đá nhau...

Phạm Bạch Hổ vuốt râu cười gằn:

- Đó là do Lê Hoàn. Chỉ vì ôm mộng làm vua mà hắn làm nhiều điều sằng bậy. Thối vua, giết hại các vũ sĩ giang hồ không chưa đủ, hắn còn manh tâm tiêu diệt quân lính Đằng Châu, những kẻ từng hy sinh tính mạng để cho hắn được địa vị sang cả ngày hôm nay. Lão phu thực tình không muốn đánh nhau với quân Hoa Lư song ngẫm ra không còn chọn lựa nào khác hơn...

Đang ngồi thủ thi với con trai Hồ phu nhân chợt lên tiếng xen vào câu chuyện:

- Xin phép Phạm sứ quân cho cháu được nói vài lời...

Quay nhìn Hồ phu nhân vị sứ quân họ Phạm cười vui vẻ nói:

- Cha chồng của cháu với ta là chỗ anh em bằng hữu mấy chục năm cho nên cháu không cần phải khách sáo gọi ta bằng hai tiếng sứ quân. Cháu có điều gì muốn trình bày cứ tự nhiên...

Nắm tay con trai bước tới đứng cạnh kẻ cầm sổ giang hồ vị phu nhân xinh đẹp cất giọng thanh tao:

- Nếu Phạm bá bá không muốn đánh nhau thì cháu xin trình bày một cách để cho quân Đằng Châu và Hoa Lư khỏi phải gà nhà bới mặt đá nhau...

Ánh mắt sáng lên với nhiều mừng rỡ Phạm Bạch Hổ nói nhanh:

- Ta mời mọi người về trung dinh nghỉ ngơi rồi sau đó sẽ bàn luận chuyện binh cơ cũng chưa muộn...

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Đẳng Châu Dấy Binh

Không biết Hồ phu nhân đã nói những điều gì với con trai mà Hồ Phong tỏ cử chỉ thân thiện với kẻ cầm sổ giang hồ bằng cách nắm tay đặc đặc mấy lần đoạn nói nhỏ:

- Thúc thúc... Thúc thúc muốn xem cháu thi triển kiếm thuật giết ruồi không..

Hiểu được sự nôn nóng của Hồ Phong nên kẻ cầm sổ giang hồ cười thốt:

- Ta rất muốn được thấy công phu khổ luyện của cháu tiến bộ đến mức độ nào...

Quân lính Đẳng Châu reo hò cổ vũ cho cuộc biểu diễn võ thuật. Vòng tay bái tổ lẫn nhau đứng với phong cách giang hồ xong hai đối thủ đứng im triển công phu trầm tĩnh. Đầu trường lãng trang. Người người chăm chú nhìn nhất là Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa. Tuy biết cháu nội đích tôn của mình được một kiếm thủ lừng danh truyền thụ thứ kiếm thuật giết người độc địa nhất giang hồ hiện nay, song ông ta chưa từng mục kích cho nên không tưởng thực hư hay dở như thế nào.

Hai đối thủ chìm mất trong công phu trầm tĩnh. Hồ Vũ Hoa gật gù mỉm cười khi nhận xét cháu nội thi triển công phu trầm tĩnh. Một vũ sĩ giang hồ càng có công phu trầm tĩnh cao thâm chừng nào càng dễ dàng tiến tới tình trạng khí hòa, thần định, tâm bình; một cảnh giới khó đạt nhất trong võ thuật. Hồ Phong quả có công phu trầm tĩnh khá cao siêu so với thời gian khổ luyện võ thuật ngắn ngủi và nhất là với số tuổi bảy tám.

Không một cử động nhỏ nhất nào báo trước bàn tay nhỏ nhắn của Hồ Phong hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm lộ lên. Rẹt... Lông trong âm thanh khô lạnh mũi kiếm nhọn hoắt xẹt ra tợ ánh chớp. Hồ Vũ Hoa chớp mắt khi nhận xét thuật xử kiếm điều luyện của Hồ Phong.

Bứt... Người người không hẹn buột miệng kêu thành tiếng kinh dị khi thấy mũi kiếm nhọn hoắt của Hồ Phong chĩa ngay yết hầu của kẻ cầm sổ giang hồ và mũi kiếm chỉ vừa chạm da. Hồ phu nhân bụm miệng còn Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa thở hơi dài. Thần tốc và chuẩn xác là hai yếu tố quan trọng nhất trong thuật xử kiếm độc địa của kẻ cầm sổ giang hồ. Dù không nói ra vị trang chủ lừng danh của Hồ gia trang phải thán phục cho cái gan dạ và liều lĩnh của kẻ cầm sổ giang hồ. Y đứng im không né tránh mũi kiếm dường như tin tưởng vào thuật xử kiếm của Hồ Phong đồng thời tự tin mình có thể hóa giải chiêu kiếm trên.

Nhìn Hồ Phong với vẻ hài lòng kẻ cầm sổ giang hồ cất giọng trầm trầm:

- Tuyệt... Cháu đã lĩnh hội được tinh hoa trong kiếm pháp giết ruồi của ta. Chỉ cần hai mươi năm khổ luyện nữa thôi cháu sẽ trở thành đệ nhất kiếm thủ của giới giang hồ Đại Việt...

Quay sang Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa y cười thốt:

- Tre tàn măng mọc... Hai mươi năm nữa tại hạ và Hồ lão trang chủ sẽ không là đối thủ của cháu Phong..

Hồ phu nhân vọt miệng xen vào:

- Tôn ông nói quá lời... Phong nhi mới có tám tuổi thôi làm gì..

Hồ Vũ Hoa cười sang sảng:

- Túc hạ nói cũng nhầm lý. Trong lãnh vực võ thuật đôi khi tài không đợi tuổi song trường hợp này hiếm hoi lắm. Thôi chúng ta về trung đình nói chuyện tiếp...

Sau khi thay đổi y trang Hồ phu nhân, kẻ cầm sổ giang hồ được mời tới trung đình. Phạm Bách Hồ ngồi ghế chủ vị. Hồ Vũ Hoa ngồi đầu bàn đối diện với chủ nhân. Kẻ cầm sổ giang hồ ngồi cạnh Hồ Vũ Hoa còn Hồ phu nhân ngồi cạnh y tiếp theo là Hồ Phong. Tiệc được dọn lên. Tuy không có sơn hào hải vị nhưng vì mệt và đói nên Hồ phu nhân ăn nhiều hơn thường lệ. Phần kẻ cầm sổ giang hồ chỉ ăn một chén cơm xong buông đũa. Nhấp ngụm trà nóng y hỏi Phạm Bách Hồ:

- Chắc sứ quân biết quân Hoa Lư đang đóng binh tại Minh Nghĩa và Quốc Oai?

Nhìn kẻ cầm sổ giang hồ Phạm Bách Hồ gật đầu xong trầm giọng xuống thật thấp:

- Chiều hôm qua quân do thám cấp báo cho ta biết một tin không lành là quân Tống dưới sự chỉ huy của tướng Hầu Nhân Bảo đã vượt biên giới mở đầu cho cuộc xâm lăng Đại Việt...

Kẻ cầm sổ giang hồ hơi đổi nét mặt xong lấy lại vẻ bình thường thật nhanh trong lúc Hồ phu nhân buột miệng kêu trời. Nàng quay sang nhìn cha chồng thời thấy ông ta chậm chậm gật đầu như xác nhận lời nói của Phạm Bách Hồ.

- Quân do thám của ta còn dò biết được đạo quân tiền phong của nhà Tống dưới quyền chỉ huy của tướng Tôn Toàn Hưng đã đánh chiếm ải Pha Lũy và thắng đường tràn xuống Lộc Châu. Giờ này ta đoán các thành lũy địa đầu của Đại Việt ta đã bị quân Tống bao vây chặt chẽ...

Không khí im lìm dường như mọi người còn đang bàng hoàng về tin tức mà Phạm Bách Hồ vừa tiết lộ. Thật lâu Hồ phu nhân mới nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Lê Hoàn chắc hẳn đã biết tin này thừa bá phụ?

Nâng chén trà lên nhấp ngụm nhỏ Phạm Bạch Hổ cười đáp không do dự:

- Dĩ nhiên... Nếu ta biết thời Lê Hoàn cũng phải biết và có thể còn biết nhiều hơn ta nữa. Đoàn do thám Hoa Lư đã điều động hơn phân nửa lực lượng lên vùng biên thủy Hoa Việt từ lâu lắm rồi...

Kẻ cầm sổ giang hồ chọt mở lời và câu nói của y khiến cho mọi người phải suy nghĩ:

- Xuyên qua tin tức của Phạm sứ quân vừa cho biết tại hạ nghĩ quân Hoa Lư đóng ở Phú Xuyên chưa chắc nhắm ý định đánh vào Đằng Châu...

Phạm Phòng Át cười cười chưa kịp lên tiếng Hồ phu nhân nói liền:

- Tôi không đồng ý với tôn ông về điểm này. Nếu muốn ngăn đánh ngoại xâm quân Hoa Lư phải đóng ở miệt bắc hoặc vùng đông bắc chứ đâu có đóng trại ở Phú Xuyên...

Kẻ cầm sổ giang hồ cãi lại:

- Biết đâu là kẻ nghi binh của Lê Hoàn...

Gật gù Phạm Bạch Hổ cất giọng:

- Theo chỗ ta được biết thời Lê Hoàn cũng thạo binh cơ và có tài điều binh khiến tướng tuy nhiên nếu là kẻ nghi binh thời đây đúng là chước mưu của kẻ nào chứ không phải của Lê Hoàn...

- Phạm Cự Lượng...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa buông gọn ba chữ trên. Phạm Bạch Hổ cười ha hả:

- Hồ thế huynh nói đúng ý ta lắm. Ta biết rành về Phạm Cự Lượng. Y vốn con nhà tướng mà ông nội là tướng của Ngô Vương còn cha của y làm tới chức Tham chính đô đốc và anh của y là Phạm Hạp làm vệ úy dưới triều của Bộ Lĩnh. Lúc mới gia nhập tuổi của y chỉ độ hai mươi ba song lại được quân sư đặc biệt chú ý vì không những giỏi võ y lại gan dạ, liều lĩnh thêm mưu kế và quyền biến. Nhờ vậy y được quân sư cho chỉ huy đạo binh cảm tử...

Ngừng lại nhấp ngụm trà xong Phạm Bạch Hổ từ từ háng giọng:

- Có thể đây là kẻ nghi binh hoặc dương đông kích tây của Phạm Cự Lượng...

Ngừng nói Phạm Bạch Hổ vẫy tay. Hiểu ý tên quân hầu cận lấy ra tấm bản đồ đặt lên bàn ngay trước mặt chủ tướng.

- Theo tin báo mới nhất của nhân viên do thám thời quân Hoa Lư đang đóng tại hai địa điểm. Đạo quân thiết kỵ đóng cách Minh Nghĩa chừng năm dặm về hướng đông bắc, trong lúc đạo quân bộ ước chừng ba ngàn đồn trú cách Chương Đức mười dặm. Theo cháu Phạm Cự Lượng sẽ làm gì khi đóng binh như vậy?

Hồ phu nhân cười nói với Phạm Bạch Hổ:

- Cháu nghĩ Phạm Cự Lượng đồn binh như vậy tất phải có lý do. Có thể hẳn sợ cái thế liên minh giữa giới giang hồ Đại Việt và Đằng Châu. Do đó đóng quân tại Chương Đức hẳn cốt ý ngăn ngừa bá bá hợp lực với quân hùng tại Tân Viên. Thứ nhì nếu hẳn đánh Tân Viên thời quân Đằng Châu cũng không thể nào tiếp cứu được vì phải vượt qua quân Hoa Lư đóng tại Chương Đức...

Phạm Bạch Hổ cười sang sảng. Nhìn Hồ Vũ Hoa ông ta nói lớn:

- Hồ thế huynh... Tuy là phận quần thoa song cháu gái đây quả có chút thao lược. Nếu không có chi bất tiện ta xin mời cháu gái tạm ngụ nơi trung dinh vài ngày để già trẻ có dịp bàn luận chuyện binh gia...

Hướng về Hồ phu nhân đang cười với kẻ cầm sổ giang hồ ông ta tiếp:

- Khi này cháu nói có cách làm cho quân của ta và quân Hoa Lư không đánh nhau...

Nở nụ cười tươi tắn Hồ phu nhân nói không do dự:

- Theo cháu nghĩ Lê Hoàn và Phạm Cự Lượng cũng biết mình đang ở trong cái thế tam diện thọ địch. Mặt bắc thời chúng đang phải đối phó với quân Tống, còn trong nước lại lo âu về sự chống đối của giới giang hồ và sự phản kháng của bá bá. Do đó tuy đóng quân song chúng trước nhất nhằm phô trương thanh thế và sau nữa bẻ gãy cái thế liên minh của bá bá và giới giang hồ Đại Việt. Ba ngàn vũ sĩ tại Tân Viên mà liên kết và nhất là được sự chỉ huy của bá phụ sẽ trở nên một lực lượng đáng e dè cho Lê Hoàn trong lúc hẳn phải chống ngoại xâm...

- Nói theo ý cháu là nếu ta cứ án binh trong vùng Đằng Châu thời sớm muộn gì cũng sẽ bị quân Hoa Lư tấn công?

Hồ phu nhân cười nhẹ buông giọng lững lờ:

- Có thể có mà cũng có thể không. Bá phụ chắc không muốn đem tánh mạng của một vạn sĩ tốt để đánh cuộc. Nếu bá phụ kéo quân tới Tản Viên họp cùng giới giang hồ thời dù có bị quân Hoa Lư tấn công chắc cũng không thiệt hại bằng án binh ở Đằng Châu...

Phạm Bạch Hổ trầm ngâm. Vầng trán rộng đầy nét nhăn của vị sứ quân già nua nhiều kinh nghiệm chiến trường cau lại trong phút suy nghĩ trước khi quyết định một hành động liên quan tới tánh mạng của mấy ngàn sĩ tốt. Đột nhiên ông ta vẫy tay. Tên quân hầu bước tới:

- Trình chủ tướng có điều chi sai khiến...

Giọng nói của vị sứ quân vang lên:

- Gọi Ngũ Anh tới cho ta dạy việc...

Tên quân hầu lãnh lệnh lẹ bước ra sân. Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa cười nói với con dâu của mình và kẻ cầm sổ giang hồ:

- Ngũ Anh là danh hiệu mà sĩ tốt Đằng Châu đặt cho năm người con trai của Phạm bá phụ. Người con trưởng là Bách Chước chỉ huy trung quân, thứ nhì là Bách Tất nắm hậu quân, thứ ba tên Bách Di điều khiển đạo quân tiền phong còn Bách Chân là người thứ tư trông coi đạo quân tả dực và Bách Nhâm là người con út chỉ huy đạo hữu dực. Năm anh em không những tinh thông võ nghệ mà binh pháp thầy đều thông thạo. Ngày xưa lúc tiền đế còn đang bình loạn mười hai sứ, cũng nhờ năm người con này mà Phạm bá phụ mới vẫy vùng dọc ngang một cõi không sợ ai. Quân Hoa Lư thường gọi Ngũ Anh là năm con hổ dữ của Đằng Châu...

Kẻ cầm sổ giang hồ ngược nhìn năm người vừa bước vào phòng. Người lớn tuổi nhất hơn năm mươi còn người trẻ nhất gần bốn mươi. Tuy niên kỷ và vóc dáng bất đồng song họ đều có một điểm giống nhau là phong cách của con nhà tướng. Thân hình nở nang rắn chắc bó gọn trong bộ võ phục, ánh mắt sáng rực, thần thái uy nghi lâm liệt đủ tỏ lộ cho mọi người biết họ đáng mặt đại tướng cầm binh khiển tướng.

- Trình phụ thân...

Phạm Bách Chước lên tiếng. Phạm Bạch Hổ cười nói với năm người con:

- Không biết thời thời chứ nếu biết nhau thời cũng như người nhà...

Chỉ vào kẻ cầm sổ giang hồ ông ta tiếp lời:

- Vị thể huynh trẻ tuổi này là bạn mới của ta. Các con thường kháo nhau về chuyện giang hồ cũng như các vũ sĩ tầm tiếng. Vị thể huynh này là một nhân vật lừng danh nhất về tài múa kiếm...

Không nhận được Phạm Bách Nhâm buột miệng kêu lớn:

- Kẻ cầm sổ giang hồ... Huynh là kiếm thủ nổi danh về kiếm thuật giết người độc địa nhất giang hồ hiện nay...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nhẹ thốt:

- Chư vị thông thạo chuyện giang hồ lắm...

Phạm Bạch Hổ lên tiếng:

- Ta gọi các con tới vì một chuyện, một quyết định quan trọng và khẩn cấp liên quan tới tánh mạng của mấy ngàn sĩ tốt...

Nhìn năm người con trai giầy lạt vị sứ quân họ Phạm trầm giọng tiếp:

- Qua lời bàn luận với cháu gái đây ta có ý định né tránh chuyện giao tranh với quân Hoa Lư. Các con nghĩ thế nào?

Phạm Bạch Hổ đưa mắt nhìn năm người con. Im lìm giầy lạt Phạm Bách Chước lên tiếng đáp:

- Trình phụ thân... Năm anh em chúng con cũng đã bàn tính về chuyện này từ lâu nay nhân lúc phụ thân nói ra con xin được có ý kiến. Nếu ta và quân Hoa Lư đánh nhau thời hai bên đều bị thiệt hại ít hoặc nhiều. Một câu hỏi được đặt ra là ta phải hành động như thế nào nếu quân Tống tràn vào xứ sở?

Mọi người lâm thinh trước câu hỏi của Phạm Bách Chước. Thật lâu Hồ Vũ Hoa mới hắng giọng:

- Dĩ nhiên là ta phải chống lại quân Tống...

- Chống lại quân Tống bằng cách nào thưa Hồ bá phụ?

Phạm Bách Tất lên tiếng hỏi. Hồ Vũ Hoa còn đang dự dự chưa kịp trả lời Hồ phu nhân lên tiếng:

- Thưa cha cho phép con được trả lời câu hỏi của Phạm đại huynh đây...

Hóp ngum trà Hồ Vũ Hoa cười lớn:

- Con cứ tự nhiên...

Giọng nói thánh thót của Hồ phu nhân vang trong căn lều nhỏ:

- Chống ngoại xâm là bổn phận chung của mọi người do đó chúng ta không thể nào ngồi yên khi quân Tống tràn vào đất nước. Tuy nhiên ta không thể mang mười ngàn quân Đằng Châu ra ngăn chặn mấy vạn quân của Tống triều được. Do đó chúng ta không còn cách nào hơn là liên kết với quân Hoa Lư. Năm đại huynh đồng ý với tôi về chuyện này?

- Tại sao ta phải liên kết với quân Hoa Lư?

Phạm Bách Nhâm lên tiếng hỏi. Hồ phu nhân chưa kịp đáp Phạm Bách Dị hắng giọng:

- Tinh thế buộc ta phải liên kết với Hoa Lư. Muốn đánh nhau người ta phải có cái thế và cái lực. Lực của ta sánh ra không bằng một góc của quân xâm lăng, còn thế ta cũng không có. Lê Hoàn dù sao cũng có cái binh phong là triều đình ở Hoa Lư, có vua có chúa hẳn hoi. Nói tóm lại khi nắm được triều đình Lê Hoàn nắm được hậu thuẫn của dân gian. Hồ hiền muội đã nhìn ra cái lý đó quả nhiên có cái nhìn sâu sắc lắm...

- Đa tạ Đỗ tứ huynh...

Hồ phu nhân cười nói câu trên xong tiếp nhanh:

- Muốn giữ được cái thế độc lập và được sự nể trọng của Lê Hoàn ta phải liên kết với y bằng một lực lượng mạnh mẽ không kém chi y hoặc giả nếu có kém cũng chỉ chút ít mà thôi. Một vạn quân Đằng Châu tuy đông song chưa đủ để cho Lê Hoàn phải trọng vọng chúng ta. Bởi vậy tôi mới đề nghị cùng Phạm bá phụ không trực tiếp giao tranh với quân Hoa Lư mà kéo quân tới Tân Viên hợp cùng mấy ngàn vũ sĩ giang hồ tạo thành một lực lượng mạnh mẽ hầu sau này nếu liên kết ta cũng không bị Lê Hoàn chèn ép...

- Đúng... Hồ hiền muội nói có lý lắm... Ta đồng ý chuyện này...

Phạm Bách Chúc lên tiếng. Y là anh cả mà quyền huynh thế phụ và lại ai cũng biết sau khi cha già tạ thế y sẽ là người chấp chương binh quyền cho nên khi y lên tiếng thời đó cũng là một quyết định. Phạm Bạch Hổ cười cười không tỏ thái độ dường như ông ta muốn để năm người con được tự quyền xếp đặt mọi chuyện.

- Chắc năm đại huynh cũng nghe nói là giới giang hồ Đại Việt có mười đại trang; mỗi gia trang có dân đinh hơn ngàn người; như vậy tổng cộng nhân số của mười hai gia trang độ hơn một vạn người. Ngoài ra hai phái võ Cổ Loa và Tướng Quốc cũng có môn đồ đông đảo mà ước tính khoảng một vạn. Hơn thế nữa họ còn được sự ủng hộ của Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ và Hạ Long Khách với nhân số một vạn. Như vậy tổng cộng nhân số của giới giang hồ khoảng ba vạn. Tuy họ không thông thạo chiến trận song bù lại họ giỏi võ, một người có thể địch năm bảy người. Cũng vì lý do này mà từ bấy lâu nay họ là mối lo âu không nhỏ của Lê Hoàn. Đem mười ngàn quân Đằng Châu hợp cùng ba vạn người của giới giang hồ, chúng ta sẽ có trong tay một lực lượng hùng mạnh khiến cho Lê Hoàn phải nể trọng khi ta kết hợp với hắn để chống xâm lăng...

Ngừng lại đưa chén trà lên hấp ngum nhỏ thắm giọng xong Hồ phu nhân tiếp lời:

- Nhìn thấy sự lợi hại cho cái thế liên minh của Đằng Châu và giới giang hồ Đại Việt do đó Lê Hoàn mới phái Phạm Cự Lượng chia ra đóng quân không cho hai kẻ địch nguy hiểm hợp sức để chống lại hắn...

Tám người ngồi trong trung dinh từ Phạm Bạch Hổ, Hồ Vũ Hoa, kẻ cầm sổ giang hồ cùng năm anh em của Phạm Bách Chúc đều công nhận lời biện giải rành mạch và hợp tình hợp lý của Hồ phu nhân. Muốn làm được hai chuyện khó khăn là chống xâm lăng và vẫn giữ được thế mạnh đối với Lê Hoàn họ không còn cách nào hay hơn là liên minh cùng giới giang hồ Đại Việt hầu tạo thành một lực lượng mạnh mẽ. Lúc đó họ không sợ bị quân Hoa Lư tiêu diệt.

Chỉ vào tấm bản đồ trải trên mặt bàn Phạm Bách Chúc nhẹ giọng cười nói với Hồ phu nhân:

- Đây là Tân Viên, còn đây là Chương Đức; hai bên cách nhau hơn trăm dặm đường đồng thời bị chia cách bởi hai đạo binh thiện chiến của Lê Hoàn. Muốn tới núi Tân Viên hợp cùng các vũ sĩ giang hồ ta phải vượt qua sự chia cắt của quân Hoa Lư có nghĩa là ta phải đánh nhau...

Cười thánh thót Hồ phu nhân đứng dậy thì thầm vào tai của Phạm Bách Chúc mấy lời. Bách Chúc gật gù nói nhỏ cho bốn người em của y nghe. Vốn còn trẻ nên nghe xong Bách Nhâm vỗ tay cười ha hả nói với Hồ phu nhân:

- Phục lắm... Hiền muội có mưu hay kể lạ...

Vái chào mọi người xong năm anh em họ Phạm cáo từ đi điều động quân sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tiếp Tục Cuộc Tranh Tài

Tờ mờ sáng, Chim kêu riu rít trên cành cây. Người người lục tục thức giấc lo sửa soạn ăn sáng xong sẽ tiếp tục cuộc tranh chức mình chủ giang hồ. Hôm nay tới phiên Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp sẽ đấu với Mộc Côn Lê Linh. Đúng giờ thìn Vô Hình Đào Tôn Nhật bước ra đứng chính giữa đấu trường. Nhìn một vòng khắp quần hùng đang tề tựu đông đủ ông ta cao giọng thốt:

- Để mở đầu cho cuộc tranh tài ngày hôm nay lão phu xin mời Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp, chương môn phái Thảo Đường và Mộc Côn Lê Linh đại diện cho Lê gia trang ở Bắc Giang..

Tôn Nhật lùi về chỗ ngồi trong lúc hai đấu thủ thi lễ cùng quần hùng đoạn chào lẫn nhau. Lê Linh đập bộ từng bước thành vòng tròn quanh đối thủ còn Nguyễn Hiệp đứng yên tại chỗ. Bàn tay mặt nắm lại thành quyền án tại đan điền, bàn tay trái nửa mở nửa khép đưa lên ngang mặt. Cách cầm côn của Lê Linh khác với mọi người. Họ Lê không phải cầm côn ở đầu mà lại cầm ngay chính giữa thanh côn. Quần hùng không ai không biết Lê gia trang lừng danh mấy chục năm nay qua thuật múa côn đặc dị và quái đản nhất giang hồ. Tam Thức Côn Lê Thu Nguyệt, cách đây năm mươi năm là người sáng lập ra Lê gia trang đồng thời cũng là đề tài bàn tán sôi nổi và hào hứng của các vũ sĩ khi ông ta thi triển Tam Thức Côn đập vỡ đầu tên cao thủ hắc đạo nổi tiếng nhất đương thời là Quái Kiếm Đỗ Đình. Từ đó Lê gia trang liên tiếp sản xuất nhiều nhân tài lỗi lạc về thuật múa côn mà gần đây nhất chính là Vô Tam Thức Lê Anh Đào, đương kim trang chủ của Lê gia trang. Quần hùng thắc mắc tự hỏi tại sao Lê Anh Đào không tranh tài mà lại để Lê Linh ra làm đấu thủ với Nguyễn Hiệp. So về danh vọng lẫn tài năng Lê Linh không thể nào sánh với Nguyễn Hiệp được.

Không một cử động nào báo trước thanh đoản côn làm bằng gỗ đàn hương của Lê Linh chợt xoay tròn tựa như chong chóng thoát đầu chậm sau nhanh dần lên rồi cuối cùng biến thành một vòng tròn đen mờ di chuyển quanh đối thủ.

Chân đứng theo thế tấn đỉnh, hai bàn chân bám cứng trên mặt đất chắc hơn cọc gỗ chôn sâu xuống đất, hai mắt mở trừng trừng nhìn ra khoảng không trước mặt, Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp nằm trong tình trạng tĩnh chống động. Với công phu trầm tĩnh của hai mươi năm khổ luyện y không những nghe bằng tai thấy bằng mắt mà còn bằng cái tâm vi diệu của chính mình. Có nghe, có thấy y mới có thể phân định được thế hư đồn thực mà đối thủ sắp sửa thi triển. Bất cứ một vật hữu hình nào di chuyển trong không khí đều phát ra âm thanh. Vũ khí cũng không ra ngoài định luật đó. Vũ khí càng nặng, diện tích càng to lớn thời khi di chuyển nhanh chừng nào sẽ phát ra âm thanh lớn chừng đó. Nguyễn Hiệp chú tâm lắng nghe âm thanh phát ra từ thanh côn của Lê Linh đang di chuyển trong không khí.

Vù... Quần hùng thoáng thấy từ trong vầng côn quang mặt mờ bóng ánh chợt xẹt ra tia hắc quang vút tới người của Nguyễn Hiệp nhanh hơn sao sa. Không những tốc độ nhanh nện, lực đạo trầm trọng, đường côn lừng danh của Lê Linh còn hàm chứa vô số biến hóa tinh diệu, quái đản và nguy dị. Nếu đối thủ không giải chiêu y sẽ giữ nguyên chiêu thức, còn nếu đối thủ phản đòn đường côn của y cũng sẽ biến hóa tùy theo tâm ý.

Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp xuất chiêu. Hai cánh tay áo rộng no tròn kinh lực bung ra một cách chậm rãi, khoan hòa và từ tốn. Cánh tay bên tả kéo một đường từ trái sang phải trong lúc tay hữu hót một đường ngược chiều với tay tả. Khi hai cánh tay vừa gặp nhau, bàn tay tả chợt gấp lại chỉ chừa ngón tay trỏ điểm hờ vào bàn tay cầm côn, còn bàn tay hữu khép lại trong thế triệt thủ lướt theo thân côn róc xuống bàn tay cầm vũ khí của Lê Linh.

Quần hùng buột miệng kêu thành tiếng kinh ngạc khi thấy vị chương môn phái vô Thảo Đường phô diễn quyền thuật hoa mỹ, tân kỳ và biến ảo. Mấy chục năm nay Thảo Đường phái nổi danh giang hồ bằng quyền thuật mà Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp là một trong nhiều nhân tài xuất sắc bởi vậy y mới được các đồng đạo phong tặng danh hiệu Đa Tỷ Quyền. Giải chiêu bằng cách tấn công đề bắt đối thủ phải tự triệt chiêu Nguyễn Hiệp đã đạt được trình độ vũ thuật cao thâm hiếm người sánh kịp.

Tuy nhiên đại diện cho Lê gia trang ra tranh tài cùng thiên hạ Mộc Côn Lê Linh phải có một thân vũ thuật độc đáo. Y hóa giải chiêu thức của đối thủ cũng bằng cách tương tự nghĩa là lấy công làm thủ. Không một ai thấy, không một ai biết được bằng cách nào thanh đoản côn trong tay của Lê Linh chợt xoay tròn như chong chóng nhanh tới độ biến thành vầng côn quang đen mờ. Nếu Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp không tự triệt chiêu lại hai bàn tay sẽ bị chấn gãy vì đường côn tuyệt diệu của Lê Linh.

- Giới...

Miệng nạt tiếng khen vị chương môn Thảo Đường đập bộ cùng với hai cánh tay áo rộng phát lên mặt mờ bóng ánh. Từ trong hai ống tay áo rộng lộ ra hai bàn tay khi mở thành chuông, lúc cụp lại thành chỉ, khi nắm lại thành quyền, lúc khép thẳng băng thành triệt thủ, nào chụp bắt, vặn bẻ, móc vồ, đâm chém, xô đẩy vào vũ khí và hết thảy các yếu huyết trên thân thể của đối phương. Thường thường người ta bảo nếu đánh nhau kẻ nào có vũ khí sẽ có lợi thế hơn. Điều này không đúng với Nguyễn Hiệp. Chỉ bằng hai bàn tay thật với thuật múa quyền siêu đẳng y ngang nhiên chống trả lại những đòn tấn công dữ dội của Lê Linh.

Chát... Bùng... Song phương đình thủ. Quần hùng nhìn thấy Lê Linh khóa miệng rỉ máu tươi còn Nguyễn Hiệp mặt tái xanh vì đau đớn. Hai người đều bị thương song xem ra Lê Linh bị thương nặng hơn Nguyễn Hiệp. Dường như cũng biết điều này nên Đa Tỷ Quyền không bỏ lỡ dịp may. Nạt tiếng trầm trầm y vung quyền tấn công tới tấp. Không một ai biết y đã phổ bao nhiêu kinh lực vào chiêu thức mà kinh phong làm bụi đất bay mặt mờ cùng với bóng tay trùng điệp luân lưu không dứt. Quần hùng tham dự đại hội trên Tân Viên không thiếu tay danh gia quyền thuật như Tướng Quốc Tự từng lừng danh giang hồ mấy trăm năm qua pho quyền Tướng Quốc, Bạch Long Vĩ đảo với Kinh Ngự quyền, Lạc Việt phái với Lạc quyền và hàng chục gia trang lớn nhỏ nổi tiếng. Tuy nhiên mọi người đều công nhận Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp xứng đáng danh vị nhất đẳng cao thủ về quyền thuật. Không những chiêu thức biến ảo, tinh xảo, hiểm ác, quyền thuật của y còn có điểm hơn người là kinh lực trầm trọng cực độ. Quyền phong toát ra mạnh tới mức thổi y phục mọi người bay lất phất mặc dù họ đứng cách xa hơn hai mươi bước.

Những người có nhiều kinh nghiệm giao tranh đều biết Mộc Côn Lê Linh sẽ bị đánh bại nhưng y sẽ không chịu thua một cách dễ dàng và nhanh chóng. Đại diện cho Lê gia trang ra tranh tài cùng thiên hạ y phải có thân khổ luyện vượt bậc làm thành thứ phản ứng cực kỳ bén nhạy khiến cho y tránh thoát những chiêu thức của đối thủ trong đường tơ kẽ tóc.

Nạt tiếng trầm trầm Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp xô người nhập nội. Hai cánh tay áo rộng no tròn kinh lực của vị chưởng môn phái Thảo Đường dấy lên mặt mờ bóng ánh khiến quần hùng đứng ngoài thấy trăm ngàn bàn tay khi to khi nhỏ, thoát biến thoát hiện, lúc tắt lúc nổi, chập chòn giăng mắc và bay lượn quanh người của Lê Linh. Chát... Bùng... Song phương đình thủ. Phái chống đầu còn xuống đất Lê Linh mới đứng được. Khóe miệng của y ri máu tươi. Nhìn đối thủ giãy lất y nói lớn:

-Nguyễn chưởng môn quyền thuật tinh thâm vô tả. Tại hạ bại..

Dứt lời y ụa ra bụm máu tươi. Quyền phong hàm chứa nội gia chân lực của Nguyễn Hiệp đã gây nội thương trầm trọng cho đối thủ.

- Tại hạ hơi nặng tay xin Lê thế huynh đừng phiền giận..

Mộc Côn Lê Linh gượng cười:

- Không có chi...Hề giao tranh là phải có thương vong..

Dứt lời y lao đảo lui ra khỏi đấu trường. Thi lễ cùng quần hùng xong Nguyễn Hiệp cũng trở về chỗ ngồi.

Vô Hình Đạo Tôn Nhật bước ra xướng danh hai đối thủ kế tiếp là Nhất Quốc thiền sư đấu với Vô Diện Thư Sinh. Quần hùng chăm chú nhìn vị sư trẻ tuổi vận nân sông chậm chậm bước vào đấu trường.

Gần năm trăm năm nay chùa Tướng Quốc là phái võ nổi bật nhất trong giới giang hồ Đại Việt hơn cả phái Cổ Loa. Khởi thủy Tướng Quốc tự còn có tên là Khai Quốc tự được xây dựng vào thời nhà Tiền Lý của nước ta. Lý Bôn còn có tên là Lý Bí, quán tại huyện Thái Bình tỉnh Sơn Tây. Bất bình trước sự cai trị độc ác của bọn quan lại Tàu cho nên vào năm tân dậu Lý Bôn bèn chiêu mộ anh hùng hào kiệt trong nước nổi lên đánh đuổi ngoại xâm giành lại tự do và độc lập cho xứ sở. Trong số những người theo phò trợ Lý Bôn có một thiền sư vô danh. Lúc đó đất Giao Châu đang bị nhà Lương của Trung Hoa cai trị bằng chính sách độc đoán và tàn ác cho nên thiền sư vô danh mới đem hết đệ tử giúp Lý Bôn đánh đuổi thứ sử Tiêu Tư của nhà Lương.

Lên ngôi vua lấy hiệu là Lý Nam Đế, Lý Bôn cho người dựng một ngôi chùa thật lớn đặt tên là Khai Quốc để tưởng thưởng công lao của thiền sư vô danh đã phò trợ ông trong công cuộc chống ngoại xâm.

Sau khi Lý Bôn chết nước ta lại lọt vào vòng nô lệ của ngoại bang. Quân Tàu thẳng tay tàn sát, bắt bớ, giam cầm các thiền sư của chùa Khai Quốc. Lúc đó thiền sư vô danh đã tạ thế cho nên đệ tử của ông ta là Khai Quốc thiền sư bèn đổi tên chùa thành Tướng Quốc đồng thời ra lệnh cho môn đệ nhập giang hồ để tránh né sự lùng bắt của quân Tàu.

Khi Ngô Quyền phá quân Nam Hán, vị tông chủ của chùa Tướng Quốc lúc bấy giờ là Hưng Quốc thiền sư cùng nhiều đệ tử đã anh dũng hy sinh trong trận thủy chiến Bạch Đằng Giang.

Vì lẽ đó sau khi lên làm vua Ngô Quyền mới cho trùng tu lại Tướng Quốc Tự ở Cổ Loa. Dân ta bấy giờ rất mộ đạo Phật cho nên chẳng mấy chốc Tướng Quốc có nhiều cơ sở rải rác khắp nơi trong nước cũng như tín đồ càng ngày càng đông đảo hơn. Từ đó chùa Tướng Quốc không những có ảnh hưởng sâu rộng trong dân gian mà còn giữ một vai trò quan trọng trong giang hồ ngang hàng với phái Cổ Loa.

Tăng bào phát phối tung bay Nhất Quốc thiền sư triển khai chiêu thức khởi đầu của Tướng Quốc quyền, pho quyền lừng danh giang hồ về tính chất hùng mạnh, cương mãnh, tân kỳ và biến ảo. Hai tay ôm thành vòng tròn, chân đứng chảo mã tấn, thân hình hơi nghiêng về bên phải, vị thiền sư đại diện cho phái võ nổi tiếng đứng bằng tư thế khoan hòa, bình thản, ung dung và tự tại.

Các vũ sĩ trong giang hồ ít người biết rõ ràng về lai lịch cùng bản lĩnh của Vô Diện Thư Sinh. Người ta chỉ biết y xuất thân từ một gia trang nhỏ ít tiếng tăm của vùng Thái Nguyên. Tuy nhiên khoảng mười năm trở lại đây Vô Diện Thư Sinh được mọi người liệt vào hàng nhất đẳng cao thủ giang hồ.

Khẽ nhếch nụ cười tươi Vô Diện Thư Sinh vòng tay bái tổ. Cánh tay gấp lại đưa lên cao, bàn tay mặt mở ra mừng tượng như chưởng đưa lên trời còn bàn tay trái nắm lại thành quyền án ngay đan điền, Vô Diện Thư Sinh triển khai chiêu thức mở đầu một cách quái đản và dị kỳ. Hai bàn tay một mở ra một nắm lại, mở thì lật ngửa hướng lên trời trong lúc nắm lại úp xuống đất thoạt trông buồn cười và hơi hột thớ sọ.

- Âm dương quyền... Thứ quyền thuật thô sơ, giản dị nhất mà cũng biến hóa nhất. Thái cực sinh ra âm dương. Dương chia thành thái dương và thiếu âm còn âm chia thành thái âm và thiếu dương hay còn gọi là tứ tượng và sau đó nảy sinh bát quái với tám phương vị là càn ly tốn坎 đoài chấn khảm khôn. Nói tóm lại âm dương quyền cũng chính là tứ tượng quyền hay bát quái quyền..

Nghe giọng nói trầm và khàn phát ra từ trên khán đài quần hùng biết người vừa lên tiếng không ai khác hơn Khai Quốc thiền sư, tông chủ của chùa Tướng Quốc. Nói về bản lĩnh trong giang hồ hiếm người là đối thủ của ông ta, còn nói về kiến thức vũ học chắc không ai hơn được. Do đó lời luận giải của ông ta về bát quái quyền của Vô Diện Thư Sinh tất nhiên phải chính xác.

- Chùa Tướng Quốc quả nhiên danh bất hư truyền. Tại hạ kính mời đại sư thưởng lãm vài chiêu..

Lòng trong tiếng nói Vô Diện Thư Sinh đập bộ. Đang đứng đối diện với sư Nhất Quốc, y tà tà bước chênh chếch về bên hữu một bước. Khai Quốc thiền sư nói lớn:

- Ly...

- Cấn...

- Khôn...
- Tồn...
- Chấn...
- Càn...
- Khâm...
- Đoài...

Ông ta nói đúng vào các phương vị mà Vô Diện Thư Sinh bước. Tuy nhiên chỉ trong chốc lát ông ta ngưng đếm vì không biết y sẽ đập bộ tới phương vị nào. Và lại Vô Diện Thư Sinh bắt đầu bước nhanh làm cho ông ta không nói kịp. Muốn thi triển bát quái quyền tới mức tinh hoa người ta còn phải luyện bát quái bộ nữa. Hai thứ quyền pháp và bộ pháp hòa hợp với nhau khiến cho quyền thuật càng thêm biến ảo và phức tạp. Muốn luyện bát quái bộ pháp trước hết người ta vẽ vòng tròn với tám phương vị khác nhau. Thoạt đầu họ bước theo thứ tự từ càn qua đoài li chấn khôn cấn khảm tốn và sau cùng trở về càn. Theo thời gian luyện tập họ sẽ quen dần những phương vị này cũng như bước chân trở nên thuần thục hơn. Đó là giai đoạn đầu tiên trong việc khổ luyện bát quái bộ. Giai đoạn thứ nhì là họ bước không theo thứ tự như trên nữa mà nhảy bộ. Thí dụ như khởi đầu đứng ở phương vị càn thay vì bước tới đoài họ lại nhảy tới li hay chấn, khâm hoặc cấn. Nói tóm lại sau thời gian dài khổ luyện quen dần với bước chân cũng như tám cửa của bát quái bộ họ có thể bước vào bất cứ cửa nào hoặc phương vị nào tùy theo tâm ý và phản ứng khi giao tranh cùng đối thủ. Do đó người ta khó lòng đoán biết được họ sẽ di chuyển ra sao vì bát quái bộ quá phức tạp và biến hóa thành thiên hình vạn trạng.

Quần hùng đứng ngoài nhìn vào thấy Vô Diện Thư Sinh như biến thành bóng mờ xẹt qua xẹt lại, nhảy tới nhảy lui, thoát biến thoát hiện, chợt tắt chợt nổi, giăng mắc trùng điệp bao quanh đối thủ.

- Bát Quái quyền...

Có tiếng người nói lớn. Quần hùng buột miệng kêu thành tiếng kinh ngạc khi thấy bóng tay hiện lên đầy trời cùng với quyền phong đẩy bụi đất mờ mờ.

Trụ bộ chắc hơn cọc gỗ chôn sâu xuống đất Nhất Quốc thiền sư triển khai quyền pháp bí truyền của sư môn ngang nhiên giao đầu với Bát Quái Quyền của Vô Diện Thư Sinh. Biết Bát Quái Quyền thuần lấy tinh xảo, biến hóa để làm rối loạn tinh thần của đối phương cho nên ông ta bình tĩnh đem sở trường của sư môn ra đối phó. Dĩ nhiên so về phần tinh xảo và biến hóa Tướng Quốc quyền không bằng được Bát Quái quyền song về tính chất hùng mạnh hay cương mãnh lại hơn nhiều. Chỉ hơn năm mươi hiệp giao đầu quyền phong toát ra từ Tướng Quốc Quyền của sư Nhất Quốc làm mất mặt người xem đồng thời làm cho Vô Diện Thư Sinh không còn vào sát để tấn công. Nạt tiếng trầm trầm vị sư đại diện cho Tướng Quốc tự phản công. Đang đứng im ông ta chợt đập bộ một bước dài đồng thời hai tay cùng lúc đánh ra hai chiêu khác nhau. Tay tả vỗ ra bên tả một chiêu phách không quyền nhằm ngăn chặn đường tiến thoái của địch thủ, trong lúc tay tay hữu với hơn mười thành nội lực đánh một quyền vào hông của Vô Diện Thư Sinh. Chát... Bùng.. Quyền phong của hai đối thủ chạm nhau nổ thành tiếng cực lớn. Song phương đình thủ. Khóe miệng ri máu tươi sư Nhất Quốc đứng im an thần định khí. Mặt xanh dòn và nhăn nhó vì đau đớn, Vô Diện Thư Sinh khom người khạc ra bụm máu tươi xong từ từ thốt:

- Đại sư nội lực thâm hậu mà quyền thuật cũng hiếm người sánh kịp. Tại hạ bại cũng phải...

Khom người bái tổ Nhất Quốc thiền sư cười nhẹ nói:

- Mô Phật... Bần tăng thật may mắn mới thắng được thí chủ nửa chiêu...

Không nói thêm lời nào Vô Diện Thư Sinh khấp khểnh lui ra khỏi đấu trường. Vô Hình Đạo Tôn Nhật cười hỏi Từ Cước Lê Hùng:

- Lê huynh thấy Tướng Quốc quyền và Bát Quái quyền thứ nào hay hơn?

Lê Hùng vuốt râu cười nhẹ điềm đạm nói:

- Vô Diện Thư Sinh bại không phải vì Bát Quái quyền mà tại vì y luyện chưa tới mức tinh hoa. Nhất là nội lực của y sánh ra không bằng sư Nhất Quốc. Đó là tại vì người thi triển kém tài chứ không phải tại công phu dở...

Thấy trời đã xế chiều Vô Hình Đạo Tôn Nhật bước ra tuyên bố tạm chấm dứt cuộc tranh tài và sẽ tiếp tục vào sáng mai.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Đẳng Châu Tiến Binh

Đang dùng cơm tối Phạm Cự Lượng được quân hầu báo có Hữu Danh Vô Thực đang chờ hội kiến. Biết có chuyện khẩn cấp Phạm Cự Lượng vội buông đũa bước ra trung dinh. Vị đại tướng họ Phạm thấy hai nhân viên đầu não của đoàn do thám Hoa Lư là Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư

Sinh đang đứng chờ. - Xin lỗi đã quá rầy tướng quân trong lúc đang dùng cơm tối. Tuy nhiên lão phu vừa được nhân viên do thám báo tin cực kỳ khẩn cấp và quan trọng... Ngừng lại giây lát xong vị thủ lĩnh đoàn do thám trầm giọng xuống thật thấp như sợ có người khác nghe: - Nhân viên do thám thuộc ban tin tức báo cáo hôm qua hai đạo quân viễn chinh của Tống triều dưới quyền chỉ huy của tướng Hầu Nhân Bảo đã vượt qua biên giới... Thái độ của vị đại tướng nổi tiếng của Đinh triều không tỏ ra vẻ gì khác lạ ngoại trừ nụ cười gần nở trên môi. Dường như Phạm Cự Lượng đã tiên liệu việc quân Tống sẽ xâm lăng Đại Việt có điều sớm hay muộn mà thôi. - Quân do thám còn cho biết đạo quân dưới quyền chỉ huy của tướng Tôn Toàn Hưng đã đánh chiếm ải Pha Lũy. Ngoài ra Lưu Trùng cũng chỉ huy thủy quân theo sông Bạch Đằng để tiến vào trong địa phận nước ta còn Trần Khâm Tổ chỉ huy đạo thủy quân thứ nhì theo cửa Bà Lạt tiến vào nhằm mục đích uy hiếp Hoa Lư... Mỉm cười Phạm Cự Lượng gật gù lên tiếng: - Nếu bản chức đoán không lầm đạo quân của Tôn Toàn Hưng sau khi lấy Pha Lũy sẽ men theo ngã Lộc Châu tiến xuống vùng Bắc Giang còn đạo binh của Hầu Nhân Bảo sẽ uy hiếp Lạng Sơn rồi vượt qua Chi Lăng để làm thành thế gọng kềm uy hiếp Đại La... Vuốt râu cười nhẹ Hữu Danh Vô Thực nói nhanh: - Tuy không thông thạo việc binh thư đồ trận nhưng tôi nghĩ đạo quân tiền phong của Tôn Toàn Hưng sẽ tràn xuống vùng Ngân Sơn, Bắc Giang, Bắc Ninh sau đó uy hiếp thành Đại La... Phạm Cự Lượng cười ha hả nói lớn: - Hữu thủ lĩnh nói đúng ý ta lắm. Thành Lạng Sơn chỉ là một vị trí tạm thời ngăn chặn địch cũng như đánh tập hậu mà thôi. Tống triều biết rằng đánh nhau ở vùng đồng bằng dễ dàng và tiện lợi hơn vì hai lý do quan trọng là quân lương dễ vận chuyển và địa thế không hiểm trở như ở vùng trung châu. Do đó theo ý của bản chức quân Tống không muốn hao phí binh lực để chiếm Lạng Sơn... Bách Diện Thư Sinh chợt lên tiếng: - Tôi không hiểu Phạm tướng quân muốn ám chỉ điều gì khi nói quân Tống sẽ không hao phí binh lực để chiếm Lạng Sơn? Nhìn vị phó thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư Phạm Cự Lượng ôn tồn giải thích: - Bản chức xin nói rõ để cho Bách phó thủ lĩnh hiểu là nếu ta giữ thời địch không đánh còn nếu ta bỏ họ sẽ nhân đó mà chiếm Lạng Sơn... - Theo ý tướng quân ta nên giữ hay bỏ Lạng Sơn? Trầm ngâm giây lát Phạm Cự Lượng trả lời: - Theo ý của bản chức ta nên giữ Lạng Sơn nhưng không cần phải huy động một lực lượng lớn lao. Chỉ cần hai ngàn quân là ta có thể giữ được Lạng Sơn rồi. Nhị vị chắc đã thông báo tin này tới quan Thập Đạo? Khẽ gật đầu Hữu Danh Vô Thực đáp liền không do dự: - Lão phu đã đích thân báo cáo tin này lên quan Thập Đạo sáng hôm kia. Người truyền lệnh cho lão phu đem tin này nói cho Phạm tướng quân biết đồng thời ra lệnh triệu hồi tướng quân về Hoa Lư để hội họp về việc quân Tống xâm lăng nước ta và nhất là bản chuyện riêng... Phạm Cự Lượng gật gù mỉm cười chưa kịp nói Hữu Danh Vô Thực tiếp nhanh: - Nguồn tin thứ hai là quan Đãng Châu đã bí mật di chuyển không để lại dấu vết. Quân do thám của lão phu cố gắng tìm kiếm mà chưa khám phá ra được chúng đi đâu và làm gì... Phạm Cự Lượng lâm bảm: - Lại kia... Phạm Phòng Át định giờ trở gì đây... Nhìn hai nhân viên đầu não của đoàn do thám họ Phạm trầm giọng: - Phạm Bách Hồ là tay mưu mẹo và quyền biến. Hắn đột nhiên mất tích tất phải có lý do... Y vừa nói tới đó chợt ngưng lại khi nghe có tiếng xôn xao rồi một viên tướng hồi hả bước vào: - Trình tướng quân... Quan Đãng Châu đang ùn ùn tiến tới chỉ cách ta không đầy dặm đường... Phạm Cự Lượng hơi đổi sắc khi nghe tin trên. Y ngược nhìn viên thuộc tướng như chờ nghe tiếp: - Quân ta còn báo cáo rằng đạo trung quân độ ba ngàn dưới quyền chỉ huy của Phạm Bách Hồ hạ trại cách chỗ ta đồng quân non dặm đường, còn đạo tả dực có quân số non hai ngàn sẽ tiến tới Minh Nghĩa, trong lúc đạo hữu quân sửa soạn tấn công vào đạo binh thiết kỵ của ta. Xin tướng quân liệu định... Phạm Cự Lượng nhìn Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh. Tuy y không nói lời nào song hai nhân viên đầu não của đoàn do thám hiểu. Phạm Bách Hồ đã dùng chức mưu qua mặt được đoàn do thám Hoa Lư. Không biết địch đi đâu và làm gì, quân Hoa Lư không thể nào nắm thế chủ động được. - Mời nhị vị theo bản chức quan sát địch tình... Dưới sự yểm trợ của quân hộ tống Phạm Cự Lượng cùng với Hữu Danh Vô Thực, Bách Diện Thư Sinh và viên thuộc tướng cỡi ngựa tới gần chỗ Phạm Bách Hồ đóng quân. Đứng trên đỉnh đồi thấp họ im lặng quan sát. Trại binh yên lặng như tờ. Người đi lại cũng không thấy. - Tiên đế thường nói không những giới võ Phạm Bách Hồ còn có tài điều binh khiến tướng do đó quân Đãng Châu quả là tinh binh không kém chi quân Hoa Lư... Tiếng đại pháo nổ đùng đùng lớn ngắt ngang lời nói của Phạm Cự Lượng. Tiếng trống trận nổi rền trời đất. Đạo quân kỵ tinh kỳ phát phối đột nhiên xuất hiện rồi nhắm chỗ họ đứng chạy tới như bay. Phạm Cự Lượng nói nhanh: - Ta nên rút lui vì họ đã khám phá ra tông tích của ta... Hữu Danh Vô Thực cười gượng lên tiếng: - Chậm mất... Họ đã chặn hậu ta rồi... Nhìn theo tay chỉ của vị thủ lĩnh đoàn do thám Phạm Cự Lượng thấy một đạo quân bộ từ trong rừng cây hiện ra chặn đường rút lui. Họ Phạm lặng thinh không nói tuy trong lòng rất lo âu. Theo hộ tống y chỉ có mười người, tuy họ là đồng tướng nhưng làm sao cự lại một ngàn tinh binh Đãng Châu. Đạo kỵ binh dừng lại xa xa. Một vị đại tướng uy nghi, tay cầm trường thương cỡi ngựa bạch dẫn đầu đoàn quân. Phạm Cự Lượng nói nhỏ: - Y là Phạm Bách Chúc, trưởng nam của Phạm Bách Hồ, chỉ huy trung quân. Người ta đồn y tài kiếm văn võ, trí mưu đều có đủ cho nên mới gọi là Bách Chúc. Sau này y sẽ là nhân vật cầm đầu quân Đãng Châu đấy... - Phạm tướng quân... Đã lâu không gặp Bách Chúc tôi hân hạnh được tái kiến... Nghe giọng nói hùng tráng của Phạm Bách Chúc Phạm Cự Lượng bật cười ha hả nói lớn: - Mười năm không thấy mặt Cự Lượng tôi nào ngờ Phạm thể huynh trưởng thành nhanh quá... Phạm Cự Lượng thúc ngựa tới cách Phạm Bách Chúc chừng trăm bước. Ngồi trên ngựa y hơi nghiêng mình tỏ ý thi lễ xong cười tiếp: - Dám hỏi quan Thân Vệ vẫn được khang an...? Vòng tay thi lễ Phạm Bách Chúc đáp: - Đa tạ... Tuy tuổi hạc đã cao song gia phụ nhờ trời vẫn được khang an... - Lượng tôi tới Đãng Châu đã lâu nhưng vì việc quân bề bộn thành ra chưa có dịp tới thăm an quan Thân Vệ... Phạm Bách Chúc cười ha hả: - Phạm tướng quân... Dù sao quân Hoa Lư và Đãng Châu cũng là anh em một nhà cho nên Phạm tôi có lời nói trước. Nếu tướng quân không khứng rút binh thời hai bên sẽ phải có can qua. Lúc đó quân Hoa Lư tứ diện thụ địch thời sớm muộn gì cũng phải tan rã thôi... - Tứ diện thụ địch... ha... ha... ha... Quan Đãng Châu như cá nằm trên thớt Lượng tôi muốn bắt lúc nào cũng được... Một vạn quân Đãng Châu tôi chỉ phát tay là xong... Cười gằn Phạm Bách Chúc cao giọng: - Vạn quân Đãng Châu có thể không làm cho tướng quân phải lo lắng nhưng còn mười vạn quân của Hầu Nhân Bảo thời Phạm tướng quân phải đối phó ra sao. Nếu tôi không lầm thời đạo binh của Tôn Toàn Hưng đã có mặt ở vùng Ngân Sơn rồi... Phạm Cự Lượng làm thinh trước lời vặn hỏi của đối thủ. Giọng nói của Phạm Bách Chúc vang vang trong gió khiến cho ai ai cũng đều nghe: - Tôi biết một vạn quân Đãng Châu không đủ sức làm khó dễ tướng quân tuy nhiên thể liên minh giữa Đãng Châu và giới giang hồ Đại Việt chắc phải làm tướng quân lo nghĩ trong lúc dầu sôi lửa bỏng này... Phạm Cự Lượng hơi thoáng giật mình khi nghe câu nói của Phạm Bách Chúc. Lê Hoàn ra lệnh cho y chỉ huy hai đạo quân kỵ và bộ tới đây không ngoài mục đích tàn sát giới giang hồ Đại Việt đang hội họp trên Tân Viên Sơn. Theo ý kiến của Lê Hoàn thời giới giang hồ Đại Việt là một lực lượng chống đối mạnh mẽ nhất. Ngày nào họ còn chống đối ngày đó Lê Hoàn không thể ăn ngon ngủ yên nhất là ngồi lên chiếc ngai vàng Đại Việt. Nếu liên minh cùng giới giang hồ Đại Việt, Phạm Bách Hồ sẽ có trong tay ba bốn vạn người. Bình thường mấy vạn người này không thể nào đối địch lại bảy tám vạn quân Hoa Lư nhưng bây giờ tình hình đã đổi khác. Quân Hoa Lư sẽ phải huy động toàn thể binh đội lên án ngữ mặt bắc để chống ngoại xâm do đó không còn đủ binh lực để kinh chống lại thể liên minh của Phạm Bách Hồ và giới giang hồ Đại Việt. - Phạm tướng quân... Nề tình xưa nghĩa cũ tôi nhượng cho tướng quân một sinh lộ là mau rút binh về Hoa Lư để lo chống lại quân binh của Tống triều. Nhược bằng tướng quân không nghĩ điều hay, không phân lẽ thiệt hơn thời nay mai đây quân Hoa Lư và quân Đãng Châu sẽ phải gả nhà bôi mặt đá nhau... Dứt câu nói trên Phạm Bách Chúc phát tay làm lệnh. Tiếng trống thúc quân nổi rền. Hàng chục tiếng địa lôi nổ rung chuyển đất trời. Từ trong rừng cây bên tả một đạo quân bộ ùn ùn kéo ra. Quân tuy ít song khí thế tựa hùm thiêng hổ dữ. Cùng lúc đó một đạo quân bộ từ bên hữu trẩy đi tợ gió cuốn. Thoáng chốc hai đạo quân gặp nhau xong biến thành trận thế búa vẩy Phạm Cự Lượng. Ngồi im trên mình ngựa nhìn quân Đãng Châu thao diễn trận thế Phạm Cự Lượng nhẹ lắc đầu thờ dãi nói: - So với Hoa Lư quân Đãng Châu không kém chút nào lại còn có nhiều tướng tài. Quan Thập Đạo luận đúng lắm khi nói rằng thể liên minh giữa Đãng Châu và giới giang hồ Đại Việt là mối nguy hiểm hàng đầu của Hoa Lư... - Tướng quân định liệu thế nào? Quầy ngựa rút lui Phạm Cự Lượng cười thông thả nói: - Về trung dinh xong bản chức sẽ trình bày cùng nhị vị và các thuộc tướng về kế sách đối phó với quân Đãng Châu và giới giang hồ Đại Việt... Trời tối ngựa bần tay không thấy. Gió thổi vù vù lạnh buốt xương. Năm trăm quân trang bị toàn vũ khí nhẹ và ngắn đứng im trong bóng tối sẵn sàng hành động. Hồ phu nhân và kẻ cầm sổ giang hồ đứng cạnh nhau. - Tôn ông nên thận trọng... Hồ phu nhân thì thầm đoạn nắm lấy bàn tay của kẻ cầm sổ giang hồ. Thông cảm nỗi lo âu của người bạn đồng hành y cười nói nhỏ: - Phu nhân an tâm... Hồ phu nhân gật đầu quay sang nói với Hồ Vũ Hoa: - Thưa cha... Cha hãy bảo trọng... Phạm Bách Chúc lên tiếng: - Thưa Hồ bá phụ đúng canh ba rồi... Hồ Vũ Hoa gật đầu

vẩy tay ra lệnh. Toán quân im lặng biến mình vào bóng tối. Gần canh tư quân Đàng Châu còn cách trại quân Hoa Lư mấy trăm bước. Hồ Vũ Hoa thì thầm với kẻ cầm sổ giang hồ và Phạm Bách Chúc: - Ta nhắc lại cho Phạm hiền đệ và túc hạ biết là phải hành động thật nhanh xong rút lui thật nhanh. Mục đích đột kích vào trại của quân Hoa Lư nhằm đốt phá lương thực mà thôi. Do đó ta không cần phải giao tranh hoặc hạ sát địch quân... Phạm Bách Chúc lãnh lệnh điều động quân sĩ dưới quyền nương theo bóng đêm tới sát trại quân Hoa Lư. Nhìn theo bóng quân mất dạng Hồ Vũ Hoa nói nhỏ với kẻ cầm sổ giang hồ: - Túc hạ cẩn thận... Ta sẽ gặp nhau dưới chân núi Tản... Gật đầu kẻ cầm sổ giang hồ bằng mình chạy trước. Hồ Vũ Hoa cười nhẹ bám theo bên gót. Vì trời tối thêm mưa gió lạnh lẽo khiến cho sự canh gác của quân Hoa Lư lơ lửng nhờ đó kẻ cầm sổ giang hồ lọt vào vòng dinh trại không mấy trở ngại. Nép mình vào góc tối y đứng im suy tính tìm cách lọt vào trung dinh của Phạm Cự Lượng. Thâm tâm của y là nếu không bắt sống được thời it ra cũng đánh trọng thương để làm cho Phạm Cự Lượng phải bỏ ý định tấn công vào giới giang hồ Đại Việt đang hội họp nơi núi Tản Viên. Đang miên man suy nghĩ y chợt nghe âm thanh khê vang lên ở sau lưng của mình. Với thính lực tinh tường và kinh nghiệm giang hồ y biết âm thanh đó chính là bước chân của kẻ dạ hành. Tuy không biết đích xác kẻ lạ là ai nhưng y phỏng chừng thứ nhất kẻ lạ có thể là một vũ sĩ giang hồ lén lút xâm nhập vào dinh trại của quân Hoa Lư để dò la tin tức. Thứ nhì kẻ lạ có thể là nhân viên thuộc ban bảo hoàng của đoàn do thám Hoa Lư đang có phận sự canh gác. Sau khi thành lập xong đoàn do thám Hoa Lư các vũ sĩ giang hồ đưa ra một ý kiến vô cùng mới lạ song cực kỳ hữu hiệu. Ý kiến đó là xử dụng các nhân viên do thám vào việc canh phòng doanh trại. Gồm toàn các vũ sĩ giang hồ với bản lĩnh cao siêu họ thừa khả năng đối phó hoặc khám phá ra tông tích của gian phi. Ngồi im trong bóng tối an thần định khí hay triển công phu trầm tĩnh và xuyên qua thính lực tinh tường họ có thể nghe được tiếng bước chân của kẻ dạ hành cách xa trăm bước do đó họ dễ dàng khám phá ra tông tích của gian phi. Sau khi xử dụng nhân viên do thám vào việc canh phòng thời dinh trại của quân Hoa Lư trở thành nơi chốn khó khăn cho gian phi lén lút xâm nhập. Kẻ cầm sổ giang hồ vẫn im lìm dù tiếng bước chân càng lúc càng tới sát đồng lúc với quyền phong lốc gió âm u áp vào hậu tâm. Nụ cười nở trên môi của tay kiếm giết người khi biết kẻ lạ chính là nhân viên của đoàn do thám Hoa Lư. Đợi cho quyền phong lún tới thật gần y chợt xoay phắt người lại đối diện với kẻ địch cùng lúc hai cánh tay bung ra. Bàn tay mặt khép lại thẳng băng trong thế triệt thủ chém vút vào cổ họng còn bàn tay tả mở khoằm khoằm móc vào cổ tay của đối phương. Chiêu thức đi được nửa đường y chợt biến trào thành chưởng vỗ hờ vào đan điền còn triệt thủ biến ra trào công bấu vào cổ. Cổ tình không dễ cho địch thủ có thời giờ hóa giải chiêu thức hoặc lên tiếng báo động nên kẻ cầm sổ giang hồ ra chiêu thần tốc, kỳ ảo và độc hại dị thường. Tuy nhiên đối thủ của y quả nhiên có bản lĩnh cao thâm. Dù bị tấn công ráo riết hấn vẫn bình tĩnh giải chiêu một cách hữu hiệu và chính xác cho nên nhất thời kẻ cầm sổ giang hồ không thể nào đánh bại hấn được. - Cháy... cháy... - Kho lương cháy... Kho lương cháy anh em ơi... Nghe tiếng quân canh báo động gã nhân viên do thám giật mình hơi lo tay một chút. Đối với một cao thủ thượng đẳng giang hồ giây phút ngắn ngủi này quý hơn vàng. Không chậm trễ kẻ cầm sổ giang hồ xô người nhập nội. Chân hữu đạp một bước thật dài vào sát đối phương, lưng hơi khom xuống một chút, cánh tay mặt gấp lại với khuỷu tay nhọn hoắt thúc vào đan điền đoạn bàn tay dụng thẳng lên hất vào cằm xong mở ra bấu vào yết hầu. Ngón đòn vô vật lừng danh và tối độc của Lý Ông Trọng xảy ra nhanh hơn chớp mắt. Gã nhân viên do thám nấc tiếng nhỏ gục xuống. Chộp lấy xác chết y hoán đổi y phục xong ung dung bước đi. - Cháy... - Cháy... Miệng la lớn báo động kẻ cầm sổ giang hồ bước nhanh về phía chỗ có ánh đèn sang sảng. Thọc tay vào túi áo của gã nhân viên do thám chạm phải vật gì lạnh lạnh y mỉm cười thích thú. Không cần nhìn y cũng biết đó chính là tấm thẻ bài hay là tín vật của nhân viên do thám. Đoàn do thám Hoa Lư nhân số đông đảo mà mỗi ban có nhân viên mấy trăm người cho nên họ không thể nào nhận diện hoặc biết mặt hết đồng bọn của mình. Do đó mỗi nhân viên đều có một tấm thẻ bài bằng kim khí khắc hình một con ó chân bấu lấy hai thanh kiếm gác chéo nhau. Đó là vật bất ly thân đồng thời để chứng tỏ họ là nhân viên do thám. Nếu làm chủ tín vật này y có thể ra vào dinh trại của quân Hoa Lư an toàn và không bị nghi ngờ. Đang ngủ say chợt nghe tiếng la thất thanh quân Hoa Lư giật mình. Lửa bốc sáng lóa. Kho lương cháy hùng hực. Tàu ngựa chứa đầy cỏ khô theo gió mạnh lan thật nhanh. - Thích khách... thích khách... - Gian phi... Quân Hoa Lư lóp lo chữa lửa, lóp lo tìm kiếm gian phi khiến cho trại quân nào loạn. Nghe tin báo có lửa cháy Phạm Cự Lượng tức tốc điều động quân sĩ dập tắt lửa và tìm kiếm gian phi. Tuy nhiên địch quân đã tẩu tán không để lại dấu vết. Trại quân từ từ lấy lại trật tự và yên tĩnh. Binh sĩ ai về chỗ nấy. Một người vận sắc phục nhân viên của đoàn do thám lặng lẽ bước về phía trung dinh của Phạm Cự Lượng. Còn cách mười bước nhìn dáo dác không thấy ai y lén nhanh vào bóng tối. Chốc sau lại thấy y hiện ra rồi bước đến gần chỗ tên quân canh đứng nơi cổng. Dừng trước mặt tên lính canh y cười nói: - Trời mưa lạnh quá... Nhìn thấy người lạ vận sắc phục của nhân viên do thám tên lính canh không hỏi lời nào. Chép miệng thở dài hấn nói nhỏ: - Trời mùa đông gió bắc đã lạnh lại còn thêm mưa phùn nữa. Lạnh chết đi thôi... Gã nhân viên do thám cười cười: - Tôi cũng vậy... Đang ngủ ngon mà bị dụng dậy vì mấy tên quân Đàng Châu phá rối... Liếc tên lính canh y cười nói: - Tôi được lệnh cấp trên bảo phải tới đây canh giữ trung dinh để đề phòng giặc trở lại... Nghe nói tên lính canh mừng rỡ. Được thêm người canh gác hấn càng thêm vững dạ và có người chuyện trò cho qua thời giờ. Liếc vào trong thấy đèn sang sảng gã nhân viên do thám hỏi: - Chắc Phạm tướng quân còn thức? Tên lính canh gật đầu: - Ông thức khuya lắm... Nhiều đêm tôi thấy tới cuối canh ba mới tắt đèn đi ngủ... Dứt lời tên lính canh cười cười tiếp: - Anh làm ơn canh hộ tôi giây lát để tôi vào trong kia kiếm ly nước chè uống cho ấm bụng xong trở ra liền... Gã nhân viên do thám gật đầu cười nói: - Anh cứ đi rồi lúc nào trở lại cũng được... Gã nhân viên do thám đứng nhìn theo bóng tên lính canh mất dạng mới từ từ rời chỗ đứng tới gần cửa trung dinh. Ngưng thân lắng tai y nghe tiếng người nói chuyện rì rầm. Chừng tàn nén nhang tên lính canh trở lại. Gã nhân viên do thám cười nói: - Anh đứng canh để tôi đi dạo một vòng xem có gian phi lén vào không... Dứt lời y đi vòng bên hông rồi biến mất vào bóng đêm mịt mùng. Nhìn bốn viên thuộc tướng trung thành đứng trước mặt Phạm Cự Lượng nghiêm giọng nói: - Đầu canh năm chúng ta sẽ động binh. Lê tướng quân hãy chỉ huy đạo binh tiền phong tới hạ trại cách Tản Viên son chừng mười dặm; phần Nguyễn tướng quân và Trần tướng quân điều khiển đạo tả dực và hữu dực tới hạ trại cách Minh Nghĩa chừng năm dặm về hướng đông bắc. Bàn chức cũng đã truyền lệnh cho Hồ tướng quân rút đạo binh thiết kỵ về Hoa Lư trước. Phần bản chức sẽ di chuyển khỏi Quốc Oai tới đóng tại Thạch Thất. Bàn chức nói như vậy song chư vị tự quyền bày binh bố trận tùy theo tình hình và địa thế... Lê Ánh, vị tướng chỉ huy đạo tiền quân ngáp ngừng giây lát mới hắng giọng: - Trình tướng quân... Nếu mặt tướng không lầm thời ta nhận được lệnh của quan Thập Đạo là phải rút quân về Hoa Lư; tuy nhiên theo cách bày binh như vậy tướng quân dường như có ý định tấn công vào Tản Viên... Phạm Cự Lượng cười nhẹ lắc đầu thông thả thốt: - Nhận được lệnh triệt binh về Hoa Lư để chuẩn bị đánh nhau với quân Tống, dĩ nhiên bản chức không thể trái lệnh của quan Thập Đạo. Sở dĩ bản chức bố trận như vậy chỉ là kế nghi binh trước khi rút lui, bởi vì triệt binh mà không sửa soạn trước là thất sách... Ngừng lại thông thả nhấp ngụm trà thắm giọng vị tướng họ Phạm từ từ tiếp: - Biết ta rút lui quân Đàng Châu có thể nương theo mà đuổi theo do đó ta phải dùng kế nghi binh khiến địch không biết ta làm gì, tấn công vào Tản Viên hay rút lui về Hoa Lư. Chư tướng cũng biết là tướng chỉ huy ngoài biên cương đôi khi phải trái lệnh miễn làm sao thành công thôi. Bằng cách bày binh bố trận như thế này ta có nhiều điểm lợi. Thứ nhất ta ngăn ngừa không cho quân Đàng Châu kéo tới Tản Viên để hội họp cùng giới giang hồ Đại Việt. Thứ nhì ta muốn tấn công Tản Viên cũng được mà rút lui cũng được. Địch không biết ta sẽ làm gì khi bày binh bốn hướng... - Tướng quân định tấn công Tản Viên Sơn? Nguyễn Thiệu, tướng chỉ huy đạo tả quân lên tiếng hỏi: - Có thể có mà có thể không... Tùy theo tình hình bản chức sẽ quyết định một cuộc tấn công bất thành linh vào Tản Viên Sơn hay âm thầm rút lui về Hoa Lư... - Thừa Phạm tướng quân... Mặt tướng thắc mắc không hiểu vì lý do gì mà quan Thập Đạo lại ra lệnh cho tướng quân phải rút về Hoa Lư. Nếu định đánh nhau với quân Tống thời chúng ta đâu cần phải rút về Hoa Lư... Phạm Cự Lượng mỉm cười thấp giọng dường như sợ có người khác nghe được: - Bốn vị là kẻ tin cẩn của ta cho nên ta không muốn dấu giếm làm gì. Nếu chuyện riêng giữa ta và quan Thập Đạo được trôi chảy thời tất cả chúng ta đều được hiển vinh suốt đời... Ngừng lại nhìn bốn viên thuộc tướng dưới quyền giây lát xong Phạm Cự Lượng từ từ tiếp: - Cái chết của tiên đế đẩy nước ta vào một tình thế rối ren nếu không muốn nói là nguy ngập. Giặc Tống đã tràn qua biên giới để bắt đầu cho cuộc xâm lăng mà trong khi tự quân còn nhỏ dại không biết chỉ huy, không thông việc thường phạt cho sĩ tốt. Bởi vậy với sự chuẩn chi của thái hậu, ta và các văn thần võ tướng tại triều ca đồng ý suy tôn quan Thập Đạo lên ngôi vua để chỉ huy binh sĩ chống lại giặc xâm lăng. Đó là lý do tại sao quan Thập Đạo lại triệu hồi ta về Hoa Lư. Người cần sự hiện diện của ta và toàn quân Hoa Lư trong việc phong vương... Ngừng lại giây lát Phạm Cự Lượng nghiêm

giọng: - Việc này còn trong vòng bí mật cho nên chư vị nghe rồi bỏ qua đừng tiết lộ với bất cứ ai vì việc lộ ra không những ta sẽ bị rắc rối mà sinh mạng của chư vị cũng khó bảo toàn. Thôi chư vị hãy về chuẩn bị...Hiệu ý chủ tướng bốn người từ từ rút lui. Hai tay chấp sau lưng, Phạm Cự Lượng chậm chậm dạo từng bước trong trung dinh. Bạch lạp cháy leo lét. Tiếng gà eo óc gáy. Bước vào phòng lúc Phạm Bách Hồ đang ngồi trò chuyện với Hồ Vũ Hoa và Hồ phu nhân, Phạm Bách Chúc nói nhanh:- Trình phụ thân... Quân do thám của ta báo cáo Phạm Cự Lượng đã chuyển quân hồi sáng sớm. Đạo tiền quân của y kéo tới hạ trại cách Tân Viên mười dặm trong lúc tả quân và hữu quân hạ trại cách Minh Nghĩa mười dặm về hướng đông bắc. Phần Phạm Cự Lượng chỉ huy trung quân và hậu tập tới đóng tại huyện Thạch Thất... Chỉ riêng có đạo quân kỵ độ ba ngàn đã rút về Hoa Lư... Vàng trán rộng của vị đại tướng già nua từng trải thân trăm trận cau lại. Thật lâu ông ta mới nhìn người trưởng nam rồi từ từ hỏi: - Con nghĩ thế nào về cách bày binh của Phạm Cự Lượng? Phạm Bách Chúc trả lời không do dự: - Thừa phụ thân... Phạm Cự Lượng không hổ danh viên đại tướng nhiều mưu mô của quân Hoa Lư. Với lối bố trận như vậy y làm cho ta khó đoán được y triệt binh hay tấn công Tân Viên Sơn... Hồ phu nhân chợt cất giọng thánh thót:- Phạm đại huynh luận đúng. Theo thiên ý của tôi thời Phạm Cự Lượng sẽ rút quân... - Rút quân? Phạm Bách Chúc hỏi bằng hai chữ ngắn gọn. Hướng về Phạm Bách Hồ Hồ phu nhân cười đáp nhanh: - Thừa bá phụ... Có thể nhận được lệnh rút lui từ Lê Hoàn hoặc không muốn hao tổn lực lượng vì phải đánh nhau với quân Đàng Châu và giới giang hồ Đại Việt cho nên Phạm Cự Lượng không còn chọn lựa nào hay hơn là triệt binh về Hoa Lư. Tuy nhiên với cái nhìn sâu sắc của một viên đại tướng giàu mưu lược Phạm Cự Lượng đã nhận ra sự lợi hại trong thế liên kết giữa Đàng Châu và giới giang hồ Đại Việt. Do đó trước khi rút lui y muốn bẻ gãy thế liên minh này. Đóng quân như vậy y nhằm vào hai mục đích chính là ngăn không cho quân Đàng Châu hợp cùng giới giang hồ đồng thời cũng làm cho ta nghĩ rằng y sẽ tấn công Tân Viên mà không nghĩ tới chuyện y sẽ rút binh... Phạm Bách Chúc cười ha hả hỏi: - Hiền muội chắc phải đọc qua binh thư? Hồ phu nhân cười thánh thót: - Tiểu muội thích đọc sách mà Hồ gia trang lại có rất nhiều sách vở của người xưa... Chỉ vào tấm bản đồ trên mặt bàn Hồ phu nhân cười tiếp: - Đem hai đạo tả quân và hữu quân tới đóng trại nơi hướng đông bắc của Minh Nghĩa, Phạm Cự Lượng buộc ta phải đi một vòng thật xa mới tới Tân Viên. Di chuyển một đạo binh mười ngàn người với vũ khí và lương thực trên đoạn đường trăm dặm ta phải mất thời gian ít nhất năm ba ngày. Lúc đó có lẽ đại hội giang hồ ở Tân Viên đã bế mạc rồi... Phạm Bách Chúc gật gù: - Ta hiểu ý hiền muội. Chỉ bằng cách bố trận như vậy Phạm Cự Lượng không tốn một mũi tên cũng phá vỡ cái thế liên kết của Đàng Châu và giới giang hồ Đại Việt. Đây là thế bất chiến tự nhiên thành. Nếu ta không đi vòng... Phạm Bách Chúc lầm bầm. Vành môi thắm nở thành nụ cười tươi tắn Hồ phu nhân đỡ lời:- Nếu dẫn quân đi xuyên qua ta sẽ bị Phạm Cự Lượng đánh thọc vào cạnh sườn hoặc đánh tập hậu. Phạm đại huynh cũng biết trong binh thư tối kỵ nhất hai điều này... - Ta nghĩ đây là kế nghi binh của Phạm Cự Lượng... Phạm Bách Hồ lên tiếng. Ông ta bỏ dở dang câu nói. Hồ phu nhân nói trong tiếng cười trong trẻo: - Bá phụ đã thấy rõ tâm ý của Phạm Cự Lượng. Nghi binh là ẩn ý của họ Phạm. Lấy thực làm hư, đổi hư làm thực. Nếu ta đoán Phạm Cự Lượng lui binh rồi ung dung đem quân tới Tân Viên thời lúc đó y sẽ tấn công ta. Nếu đoán hấn đánh Tân Viên ta phải đem quân cứu viện thời y sẽ tấn công vào sau lưng xong rút lui một cách an toàn. Nghi binh thật là kế nhất cử lưỡng tiện... Phạm Bách Chúc chợt lên tiếng: - Nếu Phạm Cự Lượng đã dùng nghi binh thời tại sao ta không tương kế tựu kế. Ta cũng dùng nghi binh như y vậy... Hồ phu nhân cười cười: - Mời Phạm đại huynh cho nghe... - Ngày mai ta kéo quân tới hạ trại cách Thạch Thất chừng ba dặm... Bỏ dở câu nói Phạm Bách Chúc nhìn Hồ phu nhân như chờ nghe ý kiến. Không nghe vị phu nhân họ Hồ lên tiếng y cười tiếp:- Sau đó ta chuyển hai đạo tiền phong và hữu quân vượt qua khỏi chỗ đóng quân của Phạm Cự Lượng tới hạ trại ở Minh Nghĩa đoạn cho tả quân và trung quân vượt qua Thạch Thất tới đóng trại gần hai đạo tiền phong và hữu quân... Phạm Bách Hồ mỉm cười gật gù khi nghe người con cả trình bày cách di quân. Hồ phu nhân cất giọng thánh thót:- Đại huynh quả nhiên không hổ danh Bách Chúc. Bằng cách di quân như vậy huynh khiến cho Phạm Cự Lượng không biết huynh có ý định gì... Cười ha hả Phạm Bách Chúc chưa kịp nói Hồ phu nhân hỏi nhanh:- Đại huynh không sợ bị Phạm Cự Lượng đánh tập hậu hoặc đánh vào cạnh sườn? Phạm Bách Chúc lắc đầu nói bằng giọng quả quyết: - Đây là cách di quân mà người ta gọi là bước chân chim. Nếu bị địch tấn công ta có thể biến hậu tập thành tiền phong, đổi tả quân thành hữu quân và làm cho trung quân có thể là lực lượng dự phòng hay che chở cho bốn đạo binh kia. Ngoài ra trong lúc tiến binh ta sẽ dẫn quân mai phục để phòng bị đánh tập hậu hay đánh vào hai bên sườn. Vùng Thạch Thất, Minh Nghĩa và Tân Viên có địa thế hiểm trở rất tiện lợi cho việc phục binh. Ta cũng có thể cho tiền quân đánh vào lưng quân tiền phong của địch. Cạnh sườn có tiền quân che chở còn sau lưng lại được hậu quân mai phục, do đó ta không ngại bị quân Hoa Lư tấn công. Và lại ta nghĩ Phạm Cự Lượng chắc không muốn hao tổn binh đội để tấn công ta. Mục đích của y là phá vỡ hoặc đình hoãn sự gặp gỡ của quân Đàng Châu và giới giang hồ Đại Việt tại Tân Viên Sơn mà thôi... Gật đầu Hồ phu nhân cười nói đùa: - Hành binh như thế Phạm đại huynh mưu lược đâu thua gì Phạm Cự Lượng... Phạm Bách Chúc nói trong tiếng cười sang sảng: - Cảm ơn lời khen của hiền muội tuy nhiên Phạm Cự Lượng nổi tiếng cơ mưu ta không thể nào bì kịp. Đó chẳng qua là hấn thực tâm không muốn đánh nhau với ta mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Sắp Tới Hồi Gay Cấn

Tuy mới đầu giờ thìn mà quần hùng đã tề tựu đông đủ quanh đầu trường. Đứng chính giữa khoảng sân rộng Vô Hình Đạo Tôn Nhật ôm quyền thi lễ cùng mọi người. Hướng về khán đài chính nơi hướng nam vị trang chủ của Tôn gia trang hắng giọng:

- Kính thưa chư vị... Cuộc tranh tuyển chức minh chủ giang hồ của chúng ta sắp sửa đi vào giai đoạn chính và cũng là giai đoạn vô cùng hào hứng, sôi nổi và gay cấn. Sáu tuyển thủ thắng cuộc là Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch chương môn phái Cổ Loa; Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp chương môn phái Thảo Đường; Lạc Kiếm Trần Hùng chương môn Lạc Việt phái; Nhất Quốc thiền sư của chùa Tướng Quốc; Bạch Long Kiếm đại diện cho Bạch Long Vĩ đảo và sau cùng là Hoàng Diệu Lý Anh của Hoàng Sa phái. Lão phu xin chư vị cổ vũ cho các tuyển thủ thắng cuộc...

Quần hùng la hét hoan hô ầm ĩ. Tuy nhiên dù không nói ra mọi người đều nhận thấy là sáu tuyển thủ này không có một người nào thuộc Thập Đại Hiền Trang hoặc các gia trang nhỏ trong giới giang hồ Đại Việt. Điều này khiến cho các vị trang chủ phật lòng và nhất là cảm thấy không ít thời nhiều bị bề mặt với đồng đạo giang hồ. Kể từ khi Hai Bà Trưng khởi nghĩa chống xâm lăng cho tới nay trải qua gần một nghìn năm, các gia trang lớn nhỏ lúc nào cũng giữ một vai trò quan trọng và có tiếng nói mạnh mẽ trong giang hồ. Chỉ có đây là lần đầu tiên người ta mới thấy các gia trang bị loại ra khỏi cuộc tranh đoạt chức vị minh chủ, một danh vị quan trọng nhất đối với các vũ sĩ giang hồ.

Giọng nói hùng tráng đầy nội lực của Vô Hình Đạo Tôn Nhật vang vang trong tiếng hô hào cổ vũ của mọi người:

- Kính thưa chư vị... Xuyên qua cuộc bắt thăm chiều hôm qua Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch sẽ tranh tài với Nhất Quốc thiền sư; Lạc Kiếm Trần Hùng đấu với Bạch Long Kiếm và cặp còn lại là Hoàng Diệu Lý Anh và Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp. Nhân danh ban tổ chức lão phu kính mời Lý Anh và Nguyễn Hiệp ra tranh tài...

- Khoan... Tại hạ xin có đôi lời...

Giọng nói trầm trầm vang lên rồi một người chậm chậm bước vào đấu trường. Quần hùng không hẹn đứng bật dậy cùng với tiếng la thất thanh:

- Kẻ cầm sỏ giang hồ.... Kẻ cầm sỏ giang hồ...

Quần hùng nhất là các vị chương môn của các môn phái lớn nhỏ cũng như trang chủ của mười đại trang trong giang hồ đồng chú mục vào nhân vật nổi tiếng nhất hiện nay. Nhân dạng bình thường, ăn mặc giản dị, thần thái ung dung; kẻ cầm sỏ giang hồ thoạt trông không khác người thường bao nhiêu. Dừng trước mặt Tôn Nhật y ôm quyền thi lễ xong cao giọng thốt:

- Vượt đường xa trăm dặm tới đây rất tiếc tại hạ lại đến chậm trễ tham dự cuộc tranh tài tuyển chọn vị minh chủ giang hồ. Sở dĩ tại hạ tới chậm vì một lý do quan trọng...

Hướng về khán đài chính nơi các vị chương môn các phái võ và trang chủ các gia trang kẻ cầm sỏ giang hồ thông thả tiếp:

- Chắc chư vị chưa biết một tin tức quan trọng là quân Hoa Lư đã bao vây Tản Viên...

Quần hùng xôn xao bàn tán khi nghe lời tiết lộ của kẻ cầm sỏ giang hồ. Ngay cả các nhân vật đầu não cũng xì xầm to nhỏ. Giờ tay ra dấu cho mọi người im lặng Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch lên tiếng hỏi:

- Làm sao huynh đài biết tin này?

Hơi nhếch môi cười kẻ cầm sỏ giang hồ cao giọng:

- Hơn một vạn quân thiện chiến trong đó có ba ngàn quân thiết kỵ dưới quyền chỉ huy của Phạm Cự Lượng đã trấn đóng các vị trí hiểm yếu trong những vùng lân cận như Thạch Thất, Minh Nghĩa và Tản Viên. Trong chư vị ít có nhiều người biết Phạm Cự Lượng là một viên đại tướng tài ba nhiều mưu lược của triều đình...

Vô Hình Đạo Tôn Nhật lên tiếng:

- Lão phu biết Phạm Cự Lượng. Lúc còn theo tiên đế bình loạn mười hai sứ, Phạm Cự Lượng nổi tiếng quyền biến, cơ mưu và giỏi võ. Bởi vậy y mới được tiên đế cho chỉ huy đạo quân cấm tử dù tuổi chưa đầy ba mươi...

Nhìn Tôn Nhật tỏ vẻ cảm ơn kẻ cầm sỏ giang hồ cao giọng tiếp:

- Trưa hôm qua tại hạ còn dò được nguồn tin cực kỳ quan trọng là Tống triều đã động binh hai tỉnh Lưỡng Quảng sang đánh nước ta...

Quần hùng trên đỉnh Tản Viên không hẹn cùng kêu thành tiếng sừng sốt về tin tức mà kẻ cầm sỏ giang hồ vừa tiết lộ. Họ nhón nháo, ồn ào bàn tán và có người tính chuyện rời bỏ Tản Viên để trở về quê quán.

- Mười vạn tinh binh của Tống triều từ Ung Châu dưới quyền chỉ huy của hai tướng Hầu Nhân Bảo và Tôn Toàn Hưng đã chính thức mở cuộc xâm lăng Đại Việt. Đạo quân tiền phong của tướng Tôn Toàn Hưng ào ạt vượt biên giới đánh chiếm Pha Lũy, Lộc Châu xong tràn xuống miệt Ngân Sơn và Bắc Giang. Trong lúc đó mấy vạn quân bộ của Hầu Nhân Bảo đang bủa vây Lạng Sơn. Giờ này có lẽ Lạng Sơn đã lọt vào tay giặc...

- Làm sao huynh đài lại biết tin này?

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch lên tiếng hỏi lần nữa. Hướng về chỗ vị chương môn phái Cổ Loa đang ngồi kẻ cầm sỏ giang hồ đáp nhanh:

- Lén lút vào trung dinh của quân Hoa Lư tại hạ tình cờ nghe được Hữu Danh Vô Thực, Bách Diện Thư Sinh và Phạm Cự Lượng bàn luận với nhau về tin quân Tống sang đánh nước ta...

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch nói nhỏ:

- Tôi đã cắt đặt đệ tử bản phái thành tám tổ do thám mà sao không nghe họ báo cáo về tin này...

Nhẹ lắc đầu kẻ cầm sỏ giang hồ nói trong tiếng thờ dãi:

- Tại hạ e có điều không lành cho đệ tử của quý phái. Chắc họ đã bị nhân viên của đoàn do thám bắt giữ hay sát hại. Hơn một vạn quân Hoa Lư, một ngàn quân do thám cộng thêm sự hiện diện của hai lão Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh là một lực lượng hùng hậu thừa sức đánh bại giới giang hồ của chúng ta. Tại hạ e...

Bỏ lửng câu nói ở đó kẻ cầm sỏ giang hồ quay qua hỏi Vô Hình Đạo Tôn Nhật:

- Nếu tại hạ muốn tham dự cuộc tranh tài chắc không có gì trở ngại đối với Tôn tiền bối?

Ngần ngừ giây lát Tôn Nhật cười gượng đáp:

- Cuộc tranh tài vòng chung tuyển chưa bắt đầu nên lão phu thấy không có gì trở ngại; tuy nhiên để cho được công bình lão phu xin hỏi ý kiến của mọi người...

Hướng về quần hùng Tôn Nhật cao giọng hỏi:

- Chư vị có ai phản đối túc hạ đây tham dự cuộc tranh tuyển chức mình chủ?

Hỏi ba lần mà không có ai lên tiếng cản trở nên Tôn Nhật quay qua nói với kẻ cầm sổ giang hồ:

- Mọi người đều đồng ý cho túc hạ tham dự nhưng chỉ còn một trở ngại nhỏ là không có người nào để cho túc hạ tranh tài...

Dường như có sẵn chủ ý kẻ cầm sổ giang hồ nhếch môi cười nói:

- Tại hạ có một cách giải quyết lắm...

Hướng về khán đài chính y cao giọng:

- Tại hạ biết chư vị đều là tông chủ của các môn phái với công phu độc bộ giang hồ như Tướng Quốc tự có pho quyền Tướng Quốc, Cổ Loa phái có Thực Gia đao kiếm pháp, Trần gia trang ở Đông Triều lừng danh giang hồ qua ngón đánh bút chì đặc dị, Lê gia trang có đường côn ngoại hạng. Còn nhiều lắm mà tại hạ sợ không đủ thời giờ kể ra cho hết. Ba mươi năm khổ luyện võ thuật nay tại hạ mạo muội xin phô diễn chút công phu mọn...

Ngừng lại giây lát y trầm giọng nói xuống:

- Trong tất cả các quyền thủ lừng danh nhất giang hồ hiện nay chắc không ai hơn được Khai Quốc thiền sư. Tại hạ kính mời đại sư thường lãm một chiêu quyền...

Quần hùng đồng quay nhìn vị tông chủ của chùa Tướng Quốc để xem ông ta tỏ thái độ như thế nào trước lời mời ẩn chứng võ thuật của kẻ cầm sổ giang hồ.

Hơi mỉm cười sư Khai Quốc từ từ bước xuống đấu trường. Ôm quyền thi lễ cùng kẻ cầm sổ giang hồ ông ta cất giọng từ hòa:

- Mô Phật... Nghe danh thí chủ từ lâu mãi hôm nay bản tăng mới hân hạnh được gặp...

Ôm quyền trả lễ kẻ cầm sổ giang hồ nói:

- Tại hạ cũng thế... Hằng khâm phục đại sư về đức độ lẫn trình độ võ thuật cho nên hôm nay tại hạ đường đột mời đại sư "một" chiêu quyền thô thiển...

Kẻ cầm sổ giang hồ nhấn mạnh ở chữ một. Tuy có hơi ngạc nhiên song Hưng Quốc thiền sư cười hỏi:

- Một chiêu... Thí chủ nói đúng không?

Kẻ cầm sổ giang hồ đáp không do dự:

- Đúng... Thừa đại sư ba mươi năm khổ luyện võ thuật tại hạ thành tựu được có một chiêu kiếm và một chiêu quyền. Chiêu kiếm thời chắc đại sư đã nghe nói còn chiêu quyền hôm nay tại hạ xin được phép múa may... Kính mời đại sư...

- Mời thí chủ trở tài...

Tăng bào phát phới vị tông chủ của phái võ lừng danh nhất trong giới giang hồ Đại Việt xoạc chân đứng tấn. Bằng tư thế khoan hòa, ung dung, tự tại ông ta triển khai thế quyền mở đầu trong pho quyền trấn tự của chùa Tướng Quốc. Thừa biết đối thủ tuy trẻ tuổi song lại là một võ sĩ lừng danh với bản lĩnh cao thâm cho nên ông ta không dám khinh xuất mà lại tỏ ra cực kỳ thận trọng. Chân đứng trung bình tấn, hai cánh tay áo rộng đưa ra trước ngực, hai bàn tay khép lại cong cong mường tượng như đóa hoa sen sắp nở, vị tông chủ của chùa Tướng Quốc triển khai một chiêu quyền bình dị, từ hòa đúng với phong cách của một bậc tu hành chân chính.

Không thủ thế cũng không đứng tấn kẻ cầm sổ giang hồ đáp bộ. Trong lúc chân mặt bước tới một bước, tay hữu của y tà tà đánh tới một quyền. Chiêu thức của y chậm chạp, thô sơ, vụng về và nhất là yếu ớt như không có chút kinh lực nào. Phải nói đây là chiêu quyền của một môn sinh mới tập võ, không thuộc thiệu, quên đường lối và lộ số.

Thông thường trong lãnh vực võ thuật đa số các võ sĩ lại ưa chuộng những chiêu thức tinh xảo, biến hóa cũng như tốc độ phải nhanh nhẹn và trầm trọng vì như thế mới khiến cho đối thủ không biết cách hóa giải và không đủ thời giờ để hóa giải. Nay chứng kiến kẻ cầm sổ giang hồ trở tài bằng cách thi triển một chiêu quyền kỳ cục họ đâm ra thất vọng. Có người không nhịn được lên tiếng phẩm bình:

- Quyền thuật dở ẹt...

- Đánh quyền như thế ai đánh chẳng được...

- Y đúng là có tiếng mà không có miếng...

Tuy nhiên họ lại ngạc nhiên khi thấy sư Khai Quốc lại hồi bộ để tránh né chiêu quyền này. Ngay lúc đối thủ vừa lùi lại kẻ cầm sỏ giang hồ cũng đạp bộ tới trước bằng chân trái đồng thời tay tả tả đánh ra một quyền giống hệt như chiêu quyền thứ nhất. Chỉ có điểm khác biệt là y đánh bằng tay tả mà thôi.

- Quyền thuật tinh thâm lắm...

Miếng lớn tiếng khen vị tông chủ của phái võ lừng danh giang hồ lùi một bước nữa. Chân hữu sấn tới một bước kẻ cầm sỏ giang hồ dùng tay mặt đánh ra một quyền giống như trước và sư Khai Quốc lại lùi một bước nữa. Thủy chung kẻ cầm sỏ giang hồ đánh ra ba quyền và sư Khai Quốc phải lùi lại ba bước.

Sự kiện này khiến cho người ta kinh dị và thắc mắc tự hỏi tại sao tay danh gia quyền thuật như sư Khai Quốc lại không hóa giải được một chiêu quyền vụng về, thô sơ và yếu ớt này.

Song phương đình thủ. Nhìn kẻ cầm sỏ giang hồ vị phương trượng chùa Tướng Quốc lễ độ hỏi:

- Thú thật trong nhất thời bản tăng không nghĩ ra cách hóa giải chiêu quyền của thí chủ. Dám hỏi thí chủ chiêu quyền này tên gọi là gì?

Kẻ cầm sỏ giang hồ mỉm cười đáp:

- Thừa đại sư... Sư phụ của tại hạ gọi là tâm quyền. Đại sư chắc không quên giai thoại về nụ cười của Ma Ha Ca Diếp...

Hỏi một vị sư về giai thoại này chẳng khác gì hỏi một vị trạng nguyên có biết tử thư ngữ kinh không. Mỉm cười Khai Quốc đại sư nói không do dự :

- Một hôm trên đỉnh Linh Thứu sơn tín đồ và đệ tử tề tựu đông đủ chờ nghe đức Phật truyền giảng pháp pháp. Tuy nhiên ngài chỉ cầm cành hoa đưa lên rồi mỉm cười im lặng không nói gì hết. Tín đồ và đệ tử ngơ ngác không hiểu ngài muốn ám chỉ điều gì. Chỉ có Ma Ha Ca Diếp chợt nở nụ cười như hiểu đức Phật muốn nói điều gì. Đó là trường hợp tâm truyền tâm hay là tâm ấn. Cũng nhờ tâm ấn này mà ngài Ma Ha Ca Diếp được đức Phật chọn làm kẻ kế nghiệp hay tổ sư thứ nhì của Phật giáo. Sau này vị tổ sư thứ hai mươi tám của Phật giáo đồng thời là tổ sư thứ nhất sáng lập ra thiền phái Trung Hoa là Bồ Đề Đạt Ma cũng nói một câu tương tự như sau: "Giáo ngoại biệt truyền, bất lập văn tự, trực chỉ nhân tâm, kiến tính thành phật". Xuyên qua lời nói này thời chúng ta bắt kẻ tăng hay tục, tu hay không tu, hề thấy được cái tâm, cái tính của mình đều có thể trở thành phật bởi vì phật là tâm mà tâm là phật. Thấy được cái tâm của mình là thấy được phật, có thể ngồi ngang hàng với đức Phật Thích Ca trên niết bàn...

Dường như có thâm ý nhân lúc này rất tiện lợi cho việc truyền giảng pháp pháp nên sư Khai Quốc cao giọng tiếp:

- Có lẽ các thí chủ sẽ thắc mắc khi nghe bản tăng nói không cần phải tu mà chỉ cần kiến tính cũng có thể thành phật. Khi nói tới phật chúng ta hay nghĩ tới một người hoặc một cái gì thiêng liêng cao quý. Điều này đúng so với lý lẽ thông thường. Tuy nhiên theo ý nghĩa nguyên thủy mà bản tăng cho là đúng nhất thời phật là một người hiểu biết và tỉnh thức. Do đó phật không phải là hình tượng mà người ta thờ phụng trong chùa chiền cũng như một cái gì thiêng liêng cao quý mà chỉ là một kẻ hiểu biết và tỉnh thức. Chúng ta sống trong mê muội, chạy đuổi theo ham muốn và ước vọng. Chúng ta muốn tiền bạc, danh vọng, giàu sang, quyền lực cho nên chúng ta biến thành nô lệ cho ước vọng của mình. Dục là mầm mống của tội lỗi. Phật hay chính là người tỉnh thức giữa dòng đời mê muội, không bị cám dỗ hoặc lôi cuốn bởi cái dục. Thấy được điều đó là chúng ta có thể trở thành phật, kẻ tỉnh thức trong muôn triệu triệu chúng sinh đang sống mê muội. Giản dị là như thế...

Khai Quốc thiền sư ngừng nói. Kẻ cầm sỏ giang hồ mỉm cười:

- Tại hạ kính mời đại sư một chiêu quyền...

Song song với bước chân tay mặt của kẻ cầm sỏ giang hồ tả tả đánh ra một quyền. Quần hùng ngẩn người ngơ ngác không hiểu tại sao một quyền thủ lừng danh như y lại đánh ra một chiêu quyền không kinh lực, không lộ sỏ, không đường lối và nhất là không mục tiêu. Có thể nói chiêu quyền của y bất cứ ai ngay cả một kẻ không biết võ cũng có thể thi triển được. Tay quyền ra được nửa chừng xong dừng lại. Sư Khai Quốc đứng im. Nét mặt của ông ta thoáng hiện nét băn khoăn lẫn kinh ngạc. Lát sau ông ta chợt mỉm cười nói:

- Mô phật... Chiêu quyền của thí chủ bao la, biến ảo vô cùng. Một chiêu mà trở thành ngàn chiêu. Không có đường lối, lộ sỏ, mục tiêu thời bản tăng biết dựa vào đâu mà hóa giải hoặc ngăn đón...

Dù là bậc tu hành nhưng sư Khai Quốc lại có tính háo võ do đó ông ta tươi cười nói tiếp:

- Bản tăng nghe đồn kiếm thuật của thí chủ độc địa nhất giang hồ...

Giọng nói trầm lạnh của tay kiếm giết người vang vang trong bầu không khí im lặng:

- Kiếm thuật của tại hạ xuất ra là có người chết. Tại hạ không muốn giết chết đại sư...

Khai Quốc thiền sư cười nhẹ cất giọng từ hòa:

- Mô Phật... Bản tăng là một kẻ tu hành lại thêm tuổi ngoài bảy mươi cho nên gác ngoài tai sự sống chết. Có thể nói chết như là một giải thoát...

- Đại sư muốn thời tại hạ đầu nề hà...

Dứt lời kẻ cầm sỏ giang hồ thông tay triển công phu trầm tĩnh. Sư Khai Quốc cũng đứng im an thần định khí. Dù là kẻ tu hành song ông ta vẫn muốn mình là người duy nhất hóa giải được chiêu kiếm giết người của kẻ cầm sỏ giang hồ. Ông ta thừa biết đối thủ đã tôi luyện được thuật xử kiếm thần tốc cực độ, nhanh hơn phản ứng của bất cứ cao thủ nào trong giới giang hồ Đại Việt.

Đầu trường chìm trong im lặng. Quần hùng nín thở, chăm chú nhìn mong thấy được tay kiếm nổi tiếng xuất thủ bởi vì họ có thể sẽ chạm trán và trở thành nạn nhân của chiêu kiếm giết người này. Rệt... Rệt... Kiếm vẫn còn cài trong vỏ, nụ cười còn đọng trên môi, kẻ cầm sỏ giang hồ thông tay nhìn sư Khai Quốc. Vị tông chủ chùa Tướng Quốc nín lặng không nói lời nào. Chỉ có mình ông ta mới thấu triệt được thuật xử kiếm khủng khiếp của kẻ cầm sỏ giang hồ. Ông ta thấy mũi kiếm chập chòn nơi yết hầu rồi tắt lịm và sau đó mới nghe được âm thanh của kiếm được rút ra khỏi vỏ. Điều này chứng tỏ thủ thuật phóng kiếm của kẻ cầm sỏ giang hồ nhanh khủng khiếp. Nó nhanh quá nhanh khiến cho ông ta không có được bất cứ phản ứng nhỏ nhất nào để hóa giải chiêu kiếm giết người của đối thủ.

- Mô Phật... Chiêu kiếm giết người của thí chủ không độc địa như lời đồn...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười thốt:

- Chiêu kiếm của tại hạ chỉ dùng để giết kẻ độc ác, người gian tà chứ không phải để giết người thiện lương. Đại sư là bậc tu hành cứu dân độ thế thời tại hạ giết đại sư để làm gì...

Mỉm cười sư Khai Quốc thông thả trở về chỗ ngồi. Kẻ cầm sỏ giang hồ cũng rời đầu trường nhường chỗ cho cuộc tranh tài sắp khai diễn. Vô Hình Dao Tồn Nhật đứng lên xướng danh hai vũ sĩ mở màn là Hoàng Diệu Lý Anh và Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp.

Đang đứng nơi khán đài Lý Anh nhẹ lắc mình. Toàn thân y tựa con ó vàng vọt lên trời cao hơn ba trượng đoạn tà tà rơi xuống đầu trường. Ai ai cũng đều trông thấy Lý Anh tương tự như con ó màu vàng đảo qua lượn lại rồi từ từ đậu xuống mặt đất không động tới hạt bụi. Nhiều tiếng reo hò tán thưởng thuật khinh thân đề khí tân kỳ và ngoạn mục của nhân vật đại diện cho Hoàng Sa phái. Đây là một phái võ mới nổi tiếng trong giang hồ chừng mấy chục năm song lại sản xuất được nhiều nhân vật lỗi lạc và thứ công phu độc bộ giang hồ là Nã Điều công phu mà các vũ sĩ gọi nôm na là công phu bắt chim. Người ta đồn muốn luyện thành tuyệt nghệ các môn đồ của Hoàng Sa phái khổ luyện ròng rã hai mươi năm bởi vì họ phải tập luyện hai tuyệt kỹ cầm nã thủ và thuật khinh thân đề khí hầu có khả năng leo trèo, bay nhảy như chim. Muốn luyện thuật khinh thân đề khí trước nhất họ phải luyện thuật phi hành trên cát. Chạy trên cát khó khăn nhiều hơn chạy trên đất vì cát mềm và dễ bị lún hơn đất bằng. Khi đi hay chạy người thường của chúng ta đặt nguyên bàn chân xuống mặt đất vì thế dễ gây nên tiếng động và nhất là không chạy nhanh được. Các môn đệ của Hoàng Sa phái đi hoặc chạy theo một phương pháp tân kỳ và khó khăn hơn. Khi đi hoặc chạy họ đặt mười ngón chân xuống đất. Nói tóm lại là toàn thể trọng lượng của thân thể chịu trên mười ngón chân chứ không phải nguyên cả bàn chân. Với cách thức đặc biệt này họ chạy trên cát ngày này qua ngày khác. Thoạt đầu dấu chân in trên cát rất rõ ràng sau đó theo thời gian luyện tập về nội lực và thuật khinh thân đề khí tăng tiến nên dấu chân càng ngày càng mờ dần. Là tuyệt kỹ trấn môn của Hoàng Sa phái, Nã Điều công phu có hai mươi bốn chiêu cầm nã thủ bao gồm nội ngoại công phu nên biến ảo, hiểm ác và cường ngạnh vô song. Chỉ bằng mười ngón tay hàm chứa kinh lực dương cương môn đệ của Hoàng Sa phái có khả năng chém nát cây, bóp vỡ đá một cách dễ dàng. Không bắt được chim bay thời không được phép xuất môn để lưu lạc giang hồ. Đó là nghiêm luật của Hoàng Sa phái. Trước khi được vị chương môn cho phép bất cứ môn đệ nào của bản phái đều phải vượt qua một thử thách cuối cùng. Họ phải giam mình trong động đá tối om để thi triển công phu Nã Điều bắt cho đủ số một trăm con dơi được ấn định. Dơi là loài chim chuyên bay trong bóng tối có thính lực cực tinh để nhận định mục tiêu. Muốn bắt dơi các môn đệ của phái Hoàng Sa phải hoặc bịt mắt hoặc ẩn mình trong bóng tối tập luyện phương thức dùng thính lực để nhận định mục tiêu cùng phương hướng. Nhiều người phải mất thời gian dài năm ba năm mới thành tựu được thủ pháp dùng tay không bắt dơi trong bóng tối.

Khẽ ôm quyền thi lễ Hoàng Diệu Lý Anh từ từ lên tiếng:

- Tại hạ là Hoàng Diệu Lý Anh đại diện cho Hoàng Sa phái ra tranh tài cùng Nguyễn chương môn. Tại hạ trẻ tuổi, kinh nghiệm kém nên tại hạ xin Nguyễn chương môn nương tay cho...

Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp cười ha hả nói lớn:

- Lưu lạc giang hồ là dấn thân vào trường đao kiếm mà sự sống chết khác nhau trong đường tơ kẻ tóc. Do đó lão phu không thể nào nương tay được. Mời túc hạ xuất thủ...

Quần hùng gật gù mỉm cười tán thưởng cho cử chỉ và lời nói đầy phong độ của Hoàng Diệu Lý Anh. Trẻ tuổi như y mà lại nói được lời nhã nhặn và nhún nhường đủ chứng tỏ môn pháp nghiêm nhặt của Hoàng Sa phái. Ai ai cũng lắc đầu tỏ vẻ thất vọng khi nghe lời nói của Nguyễn Hiệp. So niên kỷ thời Nguyễn Hiệp tuổi gần gấp đôi Lý Anh, còn so về vai vế thời Nguyễn Hiệp là chương môn của một phái võ nổi tiếng mà phong cách sánh ra không bằng được một đệ tử vô danh của phái Hoàng Sa.

Bằng cung cách hòa nhã Hoàng Diệu Lý Anh xoạc chân đứng tấn. Hai bàn chân dịch ra bằng với vai, cánh tay nặt gấp thành hình thước thợ đưa lên ngang mặt, bàn tay mở cong cong ngửa lên trời; trong lúc cánh tay tả đưa ra thẳng băng, bàn tay hữu toang mở rộng tượng như chưởng; Lý Anh triển khai chiêu thức mở đầu một cách kỳ lạ và quái dị chưa từng thấy.

- Nghênh phong nã điều...

Có tiếng người vọng lên từ khán đài chính. Người ta quay nhìn mới biết người vừa nói câu trên chính là Bạch Long Vĩ đảo chúa. Cũng như Hoàng Sa, Bạch Long Vĩ là một hòn đảo xa xôi ít người biết cho tới khi phái võ này xuất hiện giang hồ bằng cách gia nhập đoàn do thám Hoa Lư theo tiên đề bình loạn mười hai sứ. Sau đó qua Kinh Ngự Công phu Bạch Long Vĩ được mọi người nể trọng và tạo được chỗ đứng vững vàng trong giang hồ.

- Tuy cách trở xa xôi song tại hạ thỉnh thoảng cũng có qua lại với Hoàng Sa phái hầu nối tình thân hữu và liên kết với nhau để chống lại đám hải tặc tào ô. Nhờ đó tại hạ hân hạnh được thấy môn đệ của Hoàng Sa phái thi triển chiêu thức khởi đầu này. Theo chỗ tại hạ được biết thời Nã Điều công phu có hai mươi bốn chiêu, bảy mươi hai thế. Mỗi một thế lại biến thành ba thức, một thức có ba đòn cho nên phức tạp và biến hóa vô cùng...

Bùng... Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp, chương môn nhân của phái võ Thảo Đường võ hai ống tay áo rộng thùng thình chứa đầy kinh lực với nhau gây thành tiếng nổ cực lớn đồng thời đạp bộ một bước. Cùng với cái đạp bộ Nguyễn Hiệp võ hờ một chương bằng tay tả vào mặt đối thủ trong lúc tay hữu tổng ra một quyền nhằm đánh vào ngay đan điền của Lý Anh. Quyền thuật của vị chương môn phái võ Thảo Đường không huê dạng, không hoa mỹ, ít biến hóa; tuy nhiên kinh lực phát xuất trầm trọng và cương mãnh dường như y nhắm ý định dồn ép đối phương vào chỗ phải so bì nội lực với mình. Nguyễn Hiệp thừa biết đối thủ trẻ tuổi tất nhiên nội lực yếu kém hơn mình do đó y khôn ngoan lấy sở trường của mình đem ra so bì với sở đoản của đối thủ. Trước chiêu thức dữ dằn và cường ngạnh này Hoàng Điều Lý Anh không cách nào hay hơn bằng cách tạt bộ sang tả để tránh đòn. Nguyễn Hiệp cũng biến chiêu liền đường như y đoán biết Lý Anh sẽ tránh đòn của mình bằng cách tạt bộ sang tả. Tay tả võ hờ một chương vào mặt bồng dưng khép lại thẳng băng trong thế triệt thủ chém sả tới vai, còn tay hữu của Đa Tỷ Quyền từ quyền biến thành chương võ ào vào hông đối thủ. Một quyền một chương đều thuần lấy nội gia chân lực làm chuẩn của vị chương môn phái Thảo Đường xuất phát với hơn mười thành nội lực trở thành sát thủ có thể gây thương tích trầm trọng cho đối thủ. Bị dồn vào thế tử sinh trong chớp mắt Hoàng Điều Lý Anh mới thực sự trở tài bằng cách thi triển công phu bí truyền của sư môn để hóa giải sát thủ của đối phương. Y tạt bộ lần nữa. Lồng trong nửa bước sang trái hai cánh tay của y cùng lúc đẩy động. Mười ngón tay nhọn hoắt hàm chứa kinh lực dương cương thừa sức soi vàng xẻ đá một móc một vồ tới mục tiêu. Chưa hết. Chiêu thức vừa ra được nửa đường Hoàng Điều Lý Anh nạt tiếng trầm trầm xô người nhập nội. Bàn tay tả mở khoằm khoằm trong thế nã điều cực hiểm chụp tới yết hầu, trong lúc bàn tay hữu từ trào công biến thành triệt thủ chém tới tróc vai. Triệt thủ thức là một tuyệt kỹ lừng danh nhất giang hồ về tính chất cường ngạnh, trầm trọng và cương mãnh.

Đối phương vừa xuất chiêu Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp giật mình vì kinh lực phát ra từ mười ngón tay của đối thủ mường tượng như những mũi kiếm nhọn hoắt đâm vào các huyết đạo của mình. Không dám khinh thường cũng như không dám chậm trễ Nguyễn Hiệp tức tốc giải đòn. Khẽ dịch chân sang hữu nửa bước y thi triển ngay công phu bản môn là phách không quyền hóa giải Nã Điều công phu bá đạo giang hồ của đối phương. Tay áo rộng thùng thình no tròn kinh lực bắt từ trái đánh tả tả qua phải còn tay hữu đánh ngược chiều thành như cái kéo không lỏ ngăn chặn và cắt xén tất cả mọi đường tấn công của địch thủ. Không hổ danh chương môn của phái Thảo Đường, một môn phái nổi tiếng giang hồ về quyền thuật, Nguyễn Hiệp xử một chiêu kỳ tuyệt nhằm mục đích phong tỏa mọi đường tấn công của Lý Anh.

- Giới...

Lồng trong tiếng khen Hoàng Điều Lý Anh rung tay. Quần hùng đứng ngoài trông thấy bóng tay hiện mặt mờ, chập chồn bay nhảy trùng trùng điệp điệp giăng mắc khắp nơi. Tay quyền của đôi bên chạm nhau gây thành tiếng âm thanh chói lùa. Rốp... Rốp... Song phương đình thủ. Quần hùng trông thấy Đa Tỷ Quyền Nguyễn Hiệp đứng im. Thân áo trước của y bị cào rách thành mấy mảnh pho cả áo lót ra trong lúc Hoàng Điều Lý Anh trụ bộ nhìn đâm đâm đối thủ và vành môi của y hơi nhếch thành nụ cười.

- Nã Điều công phu quả nhiên danh truyền không dối mà bản lĩnh của túc hạ thật cao siêu. Tại hạ bại cũng không có gì đáng ngạc nhiên...

Nói dứt câu Nguyễn Hiệp từ từ lui ra khỏi đấu trường. Vòng tay chào bốn hướng thi lễ cùng quần hùng xong Hoàng Điều Lý Anh cũng trở về chỗ ngồi. Đứng nơi khán đài chính Vô Hình Đạo Tôn Nhật xướng danh hai đối thủ kế tiếp là Lạc Kiếm Trần Hùng và Bạch Long Kiếm. Dù hai đối thủ chưa ra sân quần hùng đều biết đây là cuộc tranh tài ngoạn mục nhất vì đôi bên đều có công phu độc bộ giang hồ. Nếu Lạc Việt phái từng lừng danh giang hồ hơn nghìn năm qua Lạc Kiếm với những chiêu thức kỳ ảo, biến hóa, thần tốc và hiểm độc thời Kinh Ngư kiếm pháp của Bạch Long Vĩ đảo cũng được giang hồ xưng tụng là kiếm thuật độc đáo qua tính chất trầm trọng, cương mãnh và kỳ ảo.

Hai đối thủ thi lễ cùng quần hùng đoạn khom người chào với nhau xong xoay chân đứng tấn. Chân mặt làm trụ, chân tả co lên ép sát vào chân hữu, hai cánh tay dang ra thẳng băng, Trần Hùng triển khai lạc tấn một cách vững vàng và ngoạn mục. Trông thấy thế tấn đó quần hùng hò hét tay hoan hô ầm ỉ. Chim Lạc là thần điều của dân ta bởi thế ta mới có tên là Hồng Lạc cũng như Lạc Việt phái là phái võ đầu tiên của dân Việt cho nên mọi người đều công nhận Lạc Việt phái là đại diện cho nền tảng võ thuật cổ xưa nhất của giống nòi Hồng Lạc.

- Lạc Việt phái chắc tới lúc hưng phục cho nên sản xuất được nhiều nhân tài lỗi lạc. Chỉ nhìn thế lạc tấn này lão phu đoán Trần Hùng phải có căn cơ và nhất là công phu khổ luyện hơn hai mươi lăm năm...

Vô Hình Đạo Tôn Nhật nói câu trên. Vuốt chòm râu bạc Từ Cước Lê Hùng cười lớn:

- Theo thiên ý của tôi thời Trần Hùng sẽ thắng Bạch Long Kiếm còn Lê Tuấn Bạch sẽ thắng Nhất Quốc thiên sư...

Quay qua Khai Quốc thiên sư Từ Cước Lê Hùng cười hỏi:

- Tôi nói như thế chắc không phật lòng đại sư chứ?

Vị tông chủ của chùa Tướng Quốc khẽ cười đáp:

- Mô Phật... Ai trong giang hồ lại không biết thí chủ là kẻ trực tính hướng hồ gì bản tăng cũng đồng ý với thí chủ là đệ tử của bản tự không phải là đối thủ của vị chương môn phái Cô Loa...

- Đại sư nói đúng. Tại hạ nhận thấy một điều là rốt cuộc kiếm sẽ đấu với kiếm mà như vậy thời kẻ thắng cuộc không ai khác hơn...

Người vừa nói câu trên chính là Trần Bình Thức, trang chủ của Trần gia trang ở Đông Triều. Tuy không nổi tiếng nhiều về võ thuật song Trần gia trang lại được giang hồ biết tới qua tính tình hào sảng và hiệp nghĩa của Trần Bình Thức.

- Trần trang chủ nói ai là người sẽ trở thành minh chủ giang hồ?

Khai Quốc thiền sư quay qua hỏi Trần Bình Thức cười khà nói:

- Kiếm là thứ vũ khí đứng đầu của mười tám môn vũ khí... Chư vị chắc đồng ý với lão phu về điều đó?

Khai Quốc thiền sư, Vô Hình Đạo Tôn Nhật, Từ Cước Lê Hùng và mọi người đều gật gù đồng ý với lời nói của Trần Bình Thức.

- Hai nhân vật ngoài kia lão phu không biết ai thắng ai bại nhưng một trong hai người này đều là kiếm thủ lừng danh. Theo như lời sư Khai Quốc đại sư thời Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch sẽ đánh thắng đệ tử của ông ta. Rốt cuộc còn lại ba đấu thủ đều xử dụng vũ khí là kiếm, mà hể nói tới kiếm lão phu cam đoan kẻ cầm sở giang hồ sẽ trở thành minh chủ...

Mọi người đều im lặng khi nghe Trần Bình Thức nói câu trên. Nét mặt của Vô Hình Đạo Tôn Nhật lại có chiều tư lự và nghĩ ngợi. Đường như ông ta lo sợ chuyện kẻ cầm sở giang hồ sẽ trở thành minh chủ. Dù không nói ra ông ta vẫn không có thiện cảm và nhất là hoài nghi về hành vi giết người bừa bãi của kẻ cầm sở giang hồ.

- Lấy công tâm mà nói thời lão phu e vị chương môn của phái Cổ Loa không phải là đối thủ của kẻ cầm sở giang hồ nhất là giao đấu với nhau bằng kiếm thuật...

Từ Cước Lê Hùng lại lên tiếng phụ họa càng khiến cho Tôn Nhật xốn xang trong lòng nhiều hơn nữa.

- Lạc kiếm chọi với Kinh Ngự kiếm... Thật là trăm năm mới thấy được một lần...

Khai Quốc thiền sư lên tiếng khiến cho mọi người đồng quay nhìn xuống đấu trường vừa lúc cuộc tranh tài mở màn. Bạch Long Kiếm động thủ trước. Đạp bước theo Kinh Ngự bộ pháp y nhẹ rung tay. Thanh thủy kiếm lấp lánh màu xanh tà tà chém vót một đường chênh chếch vào hông đối thủ. Trái với dự đoán của mọi người Bạch Long Kiếm thi triển một chiêu chậm rãi, khoan hòa, giản dị và yếu ớt như nhằm phổ diễn cái hay, cái đẹp của tuyệt kỹ hơn là tranh thắng với đối phương.

Ngay lúc mũi kiếm của đối thủ còn cách mục tiêu gang tấc Lạc Kiếm Trần Hùng mới nhích động và cái nhích động của y nhanh dị thường. Đang dang ra thẳng bằng cánh tay hữu chuyên cầm kiếm của y hất ngược về bên hông. Phẳng... Âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ bật lên thành tiếng lảnh lót cùng với vệt sáng đỏ rực vút đi trong không khí. Chát... Hai thanh trường kiếm một xanh một đỏ chạm nhau tóe lửa.

- Thuật xử kiếm hay lắm...

Bạch Long Kiếm gạt mạnh cổ tay. Mũi kiếm đổi chiều xẹt tới huyết thiếu hải nơi cánh tay tả đoạn chúc xuống huyết chương môn ở nơi thất lung. Chương môn là một trong mười hai huyết đạo tể mồi của con người nếu bị điểm trúng toàn thân sẽ mềm nhũn mất cả sức lực.

Dĩ nhiên Lạc Kiếm Trần Hùng biết điều đó cho nên y phải biến chiêu. Y gạt mạnh cổ tay khiến cho mũi kiếm đột ngột đổi hướng đâm vào cổ tay cầm kiếm của đối thủ. Chưa hết. Ngay lúc mũi kiếm chấp chòn nơi mục tiêu y lại vận mạnh cổ tay và mũi kiếm chúc xuống khuỷu tay đoạn xẹt vù lên nách rồi nhảy lên ngực. Toàn thể các yếu huyết trên người của Bạch Long Kiếm như cận toàn, phong phiến, phong tri, phong thủ, thương khúc, nhũ căn và nhũ trung đều nằm trong vùng phong tỏa của mũi kiếm.

Lạc kiếm của phái Lạc Việt nổi danh giang hồ về tính chất biến ảo, hiểm ác, thần tốc và hoa mỹ hơn ngàn năm qua. Nay thấy Trần Hùng thi triển quần hùng mới biết lời đồn đại quả không sai.

Thoáng chốc hoa kiếm nở đầy trời, chọt tắt chọt nổi, khi biến khi hiện, mịt mờ giăng mắc khắp nơi. Một biến thành ba, ba thành chín, chín thành hai mươi bảy, rồi hóa ra tám mươi một và sau cùng liên niên bất tuyệt. Không một ai thấy cũng như biết rõ Trần Hùng đã biến bao nhiêu chiêu, đổi bao nhiêu thức, hóa bao nhiêu thế, giải bao nhiêu đòn. Họ chỉ thấy ánh sáng đỏ rực bay lượn chấp chòn, khít khao tợ tường đồng vách sắt bao phủ lấy thân hình của y cùng với kinh phong toát ra càng lúc càng mạnh làm bụi đất bốc mờ mờ.

Tuy nhiên Bạch Long Kiếm quả xứng đáng làm kẻ đại diện cho môn phái trong cuộc tranh tuyển danh vị minh chủ giang hồ. Đứng trước kiếm thuật kỳ ảo và hiểm ác của đối phương y triển khai thuật xử kiếm độc bộ giang hồ của sư môn ngang nhiên giao tranh cùng Trần Hùng.

Thanh kiếm trong tay của y biến thành tia sáng xanh biếc bay lượn chấp chòn trong không khí rồi từ từ biến thành bức tường ánh sáng trùm phủ lấy thân thể khít khao dày đặt dù mưa gió cũng không lọt vào được. Từ trong bức tường ánh sáng không ngớt xẹt ra những đóm sáng xanh biếc với hàn quang lạnh ngắt bắn tới các huyết đạo của đối thủ. Không một ai kể cả tông chủ các môn phái với kiến thức vũ học và kinh nghiệm giao tranh có thể đoán biết kết quả của cuộc đọ kiếm này. Đối thủ nào có nội lực thâm hậu hơn, kinh nghiệm giao tranh dồi dào hơn và nhất là khôn ngoan hơn sẽ thắng cuộc. Khôn ngoan ở chỗ không hoang phí nội lực, không rối loạn khi bị tấn công, kiên nhẫn và bình tĩnh để chờ đợi thời cơ thuận tiện hầu khám phá ra sơ hở của đối phương để phản công.

Bất cứ công phu hay tuyệt kỹ nào dù nổi danh cách mấy cũng đều có sơ hở về chiêu thức, đường lối hoặc lộ số. Sở dĩ người ta cho nó tuyệt mỹ hay hoàn hảo bởi vì đối thủ biến chiêu đổi thức hóa đòn một cách thần tốc và phức tạp cho nên thường thường người ta không đủ nhãn lực và thời gian để nhận ra chỗ sơ hở.

Dù chiêu thức có biến hóa cách mấy hai đối thủ cũng phải trở về chiêu thức khởi đầu để tiếp tục thi triển lại lần nữa. Khở luyện vũ thuật là một hành động được tái diễn hay lập đi lập lại nhiều lần cho tới mức độ thuộc lòng mà các vũ sĩ hay gọi là nhập tâm. Đó là một hành động phát xuất không suy nghĩ hay nói cách khác là phản ứng bởi vì phản ứng là một hành động tự nhiên không phát xuất từ ý nghĩ của con người.

Tuy nhiên dù là phản ứng tới lúc nào đó nó cũng sẽ bị chậm lại hoặc không được liên tục do ở tình trạng nội lực bất túc. Khỏe mạnh thời người ta sẽ làm

nhanh hơn còn một mỗi người ta sẽ làm chậm hơn. Vũ thuật cũng không thoát ra ngoài thông lệ đó. Đây là lúc mà hai đối thủ chờ đợi với hi vọng khám phá ra chỗ sơ hở trong chiêu thức, đường lối hay lộ số của đối phương.

Chát... chát... Kiếm với kiếm chạm nhau tóe lửa. Song phượng đình thủ. Quần hùng chăm chú nhìn vào đấu trường. Bạch Long Kiếm đứng im. Thân áo trắng của y thấm máu đỏ tươi. Vết thương nơi ngực rỉ máu chứng tỏ thương thể không nhẹ.

Phản Trần Hùng phải chống mũi kiếm xuống đất mới đứng vững được. Hơi khom người y khạc ra bùm máu tươi đủ tỏ y bị quyền phong của đối thủ đã thương trầm trọng. Hai đối thủ cùng bị thương như nhau cho nên ban tổ chức cần phải quyết định sự thắng bại.

Vô Hình Dao Tôn Nhật hỏi sư Khai Quốc:

- Theo ý của đại sư thời ai thắng?

Trầm ngâm giây lát vị tông chủ của chùa Tướng Quốc lên tiếng:

- Theo thiên ý của bản tăng thời Bạch Long Kiếm thắng bởi vì tuy bị thương song y còn có nhiều hơi sức để tiếp tục cuộc đấu trong lúc Trần Hùng xem ra bị nội thương trầm trọng hơn. Nếu cuộc giao tranh tiếp tục bản tăng nghĩ y không thể chi trì lâu...

Vô Pháp Quyền Lê Bút Mực phụ họa:

- Lão phu cũng đồng ý với đại sư. Vết thương của Bạch Long Kiếm là ngoại thương còn của Trần Hùng lại là nội thương. Chúng ta ai cũng đều biết rằng nội thương quan hệ tới tính mạng hơn...

Trần Bình Thức vuốt râu cười nói:

- Lão phu cũng nghĩ như vậy. Nội thương sẽ khiến cho Trần Hùng không thể nào vận dụng nội lực được. Mà không thể vận dụng nội lực tất nhiên y không thể tiếp tục giao tranh được...

Ban giám khảo có ba mà ba người đã đồng ý Bạch Long Kiếm thắng cho nên Vô Hình Dao Tôn Nhật bèn đứng ra tuyên bố cùng quần hùng là đệ tử của Bạch Long Vi phái thắng trận.

Thấy trời đúng Ngọ ông ta nói với mọi người tạm nghỉ dùng cơm trưa xong sẽ tiếp tục cuộc tranh tài. Như có sẵn chủ ý Từ Cước Lê Hùng niềm nở mời kẻ cầm sỏ giang hồ dùng cơm. Không khách sao y nhận lời ngay.

- Túc hạ có gặp Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa không. Lão đi đâu mà không thấy tới tham dự đại hội giang hồ?

Kẻ cầm sỏ giang hồ thông thả thốt:

- Tại hạ có gặp Hồ lão trang chủ. Người đang cùng với Phạm Bạch Hổ sứ quân chỉ huy quân Đàng Châu tới Tân Viên họp cùng giới giang hồ của chúng ta chống lại quân Hoa Lư dưới quyền điều động của Phạm Cự Lượng...

- Bản tăng tưởng Phạm Cự Lượng đã rút về Hoa Lư để ngăn đón quân Tống...

Sư Khai Quốc góp chuyện bằng câu nói trên. Kẻ cầm sỏ giang hồ nhẹ giọng:

- Phạm Cự Lượng là viên tướng quyền biến và nhiều mưu lược. Y nói rút quân nhưng chưa chắc y đã làm theo lời y nói...

Từ Cước Lê Hùng lên tiếng phụ thêm:

- Túc hạ nói có lý. Phạm Cự Lượng là tay quyền biến cơ mưu. Y nói vậy không có nghĩa là y sẽ làm đúng như vậy. Và lại cách hành binh đôi khi lấy thực làm hư, đổi hư thành thực. Y nói rút quân chắc nhằm ý làm cho ta xao lãng không phòng bị rồi sau đó sẽ quay trở lại tấn công ta...

- Tôi đồng ý với Lê huynh. Chúng ta phải đối phó ra sao nếu bị quân Hoa Lư tấn công?

Mọi người đều im lặng suy nghĩ về câu hỏi của Vô Hình Dao Tôn Nhật. Lát sau Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch hắng giọng:

- Không đủ sức chống trả lại quân Hoa Lư nên tại hạ nghĩ chúng ta chỉ còn cách duy nhất là trốn tránh. Sau khi cuộc tranh tuyển chức mình chủ giang hồ chấm dứt đợi tới lúc đêm tối ta sẽ chia mọi người thành từng toán nhỏ âm thầm rời Tân Viên. Đi thành từng toán nhỏ hi vọng ta sẽ vượt qua khỏi sự canh phòng của quân Hoa Lư...

Kẻ cầm sỏ giang hồ nhìn vị chưởng môn phái Cổ Loa giây lát rồi từ từ cất tiếng:

- Chia thành toán nhỏ năm bảy người thời ta dễ dàng vượt qua sự canh gác của quân Hoa Lư hơn song cũng có điều bất tiện là nếu bị phát giác ta không đủ sức chống trả lại nhân viên do thám Hoa Lư...

Mọi người đều thấu hiểu tình trạng ngặt nghèo của họ. Ra mặt chống trả họ sẽ bị quân Hoa Lư đánh tan mà tìm cách lẩn trốn cũng nguy hiểm không kém.

- Theo thiên ý của tại hạ thời chúng ta cứ ở đây chờ đợi Phạm Bạch Hổ sứ quân tới hội họp. Lực lượng của giới giang hồ cộng thêm quân Đàng Châu có

thể giao tranh ngang ngửa với quân Hoa Lư...

Khai Quốc thiên sư hỏi kẻ cầm sổ giang hồ:

- Thí chủ đoán khi nào quân Đàng Châu sẽ tới Tản Viên?

Do dự giây lát kẻ cầm sổ giang hồ mới trả lời:

- Thừa đại sư tại hạ không biết điều đó. Tuy nhiên tại hạ dám quả quyết cùng chư vị dù sớm hay muộn gì quân Đàng Châu cũng phải tới Tản Viên. Phạm Bạch Hổ không có cách nào hay hơn là kết hợp cùng giới giang hồ thành một lực lượng mạnh mẽ mới có thể chống lại sự đàn áp của Lê Hoàn. Lúc tại hạ rời Chương Đức thời Phạm sư quân đã điều động binh sĩ cố gắng vượt qua sự ngăn cản của quân Hoa Lư...

Ngừng lại giây lát kẻ cầm sổ nói với Tôn Nhật:

- Theo ý của tại hạ chúng ta nên kéo dài cuộc tranh tuyển để chờ quân Đàng Châu tới...

Trầm ngâm hồi lâu Tôn Nhật và mọi người tán thành. Lê Hùng lãnh phần đi giảng giải cho mọi người biết lý do kéo dài cuộc tranh tài.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chiêu Kiếm Của Hồ Nguyên

Vẫn ngồi yên trên ghế với thái độ bình tĩnh Phạm Cự Lượng lắng nghe tướng trình bày tình hình.

- Trình tướng quân... Đạo tiền quân của Đàng Châu đã vượt qua khỏi sự ngăn cản của đạo quân hữu dục của ta, trong lúc trung quân của giặc sắp tràn ngập đạo tả dục...

Hơi mỉm cười Phạm Cự Lượng ôn tồn thốt:

- Tướng quân an tâm. Ta cũng ước đoán được việc này nên đã ra lệnh cho hai vị tướng chỉ huy hữu và tả quân cứ đánh cầm chừng, thấy thắng thì đánh nhọc bằng không thắng hãy rút lui...

Hơi tò vò kinh ngạc viên thuộc tướng của Phạm Cự Lượng hỏi dồn:

- Mạt chức tướng quân ra lệnh ngăn không cho Phạm Bạch Hổ tới Tản Viên hợp cùng giới giang hồ để chống lại ta...

Phạm Cự Lượng gắt gù:

- Quan Thập Đạo đã ra lệnh như thế nhưng tình hình biến chuyển nên ta phải thay đổi kế hoạch hành binh. Quân Đàng Châu và giới giang hồ là cái lo nhỏ trong khi quân Tống mới là mối họa to lớn mà ta phải lo trước. Ta không muốn hao tổn binh lực Hoa Lư vì phải giao tranh với quân Đàng Châu. Tuy nhiên ta cũng không thể để cho chúng tự do muốn làm gì thì làm do đó ta mới giả vờ dãn binh. Phương thức hành binh của ta là lấy thực làm hư, đối hư làm thực. Và lại ta cứ để cho Phạm Bạch Hổ tới Tản Viên xong chặn các ngã ra vào hầu triệt đường lương thảo của hắn. Tướng quân cũng biết binh đội cần nhất là lương thảo...

Ngừng lại suy nghĩ giây lát Phạm Cự Lượng cười nói tiếp:

- Tướng quân mang lệnh của ta tới cho vị tướng chỉ huy đạo tiền quân đóng ở Tản Viên cứ đánh cầm chừng thôi nhường cho quân Đàng Châu chiếm đóng Tản Viên rồi sau đó rút về hạ trại ở Xuân Mai chờ lệnh ta...

Viên thuộc tướng của y lãnh lệnh. Vừa lúc đó quân hầu vào báo:

- Trình tướng quân có một người muốn vào gặp tướng quân...

- Y là ai?

- Thừa tướng quân y không chịu thông báo tên họ. Y chỉ nói là được lệnh của quan Thập Đạo tới xin hội kiến với tướng quân có chuyện quan trọng...

Bán tín bán nghi nhưng Phạm Cự Lượng cũng bảo quân hầu ra mời khách lạ vào trung quân. Bước vào khách nghiêng mình thi lễ xong nói nhanh:

- Tại hạ biết Phạm tướng quân việc binh cơ bề bộn mà tại hạ cũng không có nhiều thời giờ cho nên xin vắn tắt đôi lời. Tướng quân chắc biết vật này?

Khách lạ chìa ra miếng thẻ bài bằng bạc. Vừa thấy vật đó Phạm Cự Lượng cười nói:

-Bản chức còn lạ gì vật này. Nó là tín vật của quan Thập Đạo. Túc hạ chắc có tin riêng cho bản chức...

Khách lạ mỉm cười thì thầm mấy lời. Nghe xong vị đại tướng họ Phạm gật gù nói:

-Bản chức sẽ y theo kế...

Khách lạ xoay người bước đi. Phạm Cự Lượng hỏi vói theo:

- Bản chức chưa hân hạnh được biết tên họ của túc hạ...

Hơi quay lại người khách lạ thấp giọng:

- Tên họ thời tại hạ tạm thời không tiện tiết lộ cho nên Phạm tướng quân cứ gọi tại hạ bằng hai tiếng " trang chủ ". Hẹn gặp lại tướng quân sau...

Người được gọi là trang chủ bước nhanh ra cửa.Ngồi im giây lát Phạm Cự Lượng thông thả đứng lên.

- Mang ngựa cho ta...

Ra lệnh cho quân hầu y từ từ bước ra cửa. Mặt trời xế ngọn cây.

Ngồi trên lưng con chiến mã màu trắng cao lớn Hồ phu nhân im lặng nhìn vàng kim ô từ từ khuất sau dãy đồi. Rừng núi hoang vu ngút ngàn. Hàng cây xanh um. Nàng nhẹ đưa tay vuốt mái tóc bay trong cơn gió lạnh của một buổi chiều mùa đông. Nàng còn le lói trên ngọn cây. Không biết nghĩ gì mà nàng chợt buồn tiếng thở dài hắt hiu. Dường như nàng cảm thấy lòng mình trống vắng, bơ vơ và phiền muộn. Một năm trôi qua. Đang từ một vị phu nhân quen sống trong nhung lụa, có kẻ hầu người hạ; nàng chợt biến thành kẻ không nhà nổi trôi khắp nơi. Lướt lạc giang hồ. Nàng hơi mỉm cười khi nghĩ tới bốn chữ trên. Nàng không bao giờ muốn trở thành một kẻ lưu lạc giang hồ. Đối với nhiều người đó là một vinh hạnh song với nàng đó lại là chuyện do hoàn cảnh hay số phận đẩy đưa.

- Mẹ... mẹ...

Tiếng nói của Hồ Phong vang bên tai khiến cho Hồ phu nhân giật mình ra khỏi cơn suy tưởng.

- Chừng nào chúng ta tới Tân Viên hả mẹ?

Hồ phu nhân mỉm cười nhìn đứa con trai yêu dấu:

- Phạm bá bá nói với mẹ là ta chỉ còn cách Tân Viên Sơn độ hai mươi dặm đường. Nếu quân đi suốt đêm nay và nhất là không có quân Hoa Lư ngăn cản thì mẹ con mình sẽ có mặt nơi chân núi Tân Viên vào sáng mai...

- Phụ thân có mặt ở Tân Viên không hả mẹ?

Hồ phu nhân nhẹ thở dài. Nàng quay nhìn sang bên phải như không muốn cho con trai thấy nước mắt ứa ra.

- Mẹ không biết song đoán phụ thân chắc phải có mặt ở Tân Viên để tranh tài với thiên hạ...

Hồ Phong mỉm cười nói lớn:

- Con muốn tới Tân Viên để xem người ta đấu võ...

Hồ phu nhân gật đầu cười nhìn con. Ông cha đều là vũ sĩ cho nên nó cũng mang trong huyết quản tính đam mê võ thuật. Nhất là gần đây nó được kẻ cầm sổ giang hồ truyền thụ thứ kiếm thuật giết người độc địa giang hồ nên càng muốn phô diễn cho mọi người thưởng lãm.

Tiếng còi thúc quân rúc lên lanh lảnh. Hồ phu nhân nói với con trai:

- Chúng ta mau trở về doanh trại để kịp lúc di quân...

Cả hai thúc ngựa chạy nhanh. Về tới trung dinh mẹ con nàng thấy mọi người đều sẵn sàng. Lệnh di quân được ban ra. Quân Đãng Châu im lặng đi trong bóng chiều dần dần xuống.

- Phạm bá bá... Chừng nào chúng ta mới tới Tân Viên?

Hồ Phong thấp giọng hỏi Phạm Bách Chúc. Vị đại tướng chỉ huy đạo trung quân cười thân mật đáp:

- Nếu không có gì ngăn trở chúng ta sẽ có mặt ở Tân Viên vào khoảng trưa mai...

- Cháu muốn đến sớm để xem người ta đấu võ...

Phạm Bách Chúc cười lớn:

-Ta cũng thế... Đại hội giang hồ lâu lâu mới có một lần. Đây là dịp may mà khi cả đời chúng ta mới chứng kiến được. Nội tổ của cháu nói với ta là cháu học được thuật xử kiếm giết người độc địa nhất giang hồ hiện nay. Chắc cháu nóng lòng muốn cho quần hùng ở đỉnh Tản Viên thấy tài múa kiếm của mình phải không?

Hồ Phong cười toe tét gật đầu lia lịa. Vừa lúc đó một viên tướng phi ngựa tới nói lớn:

-Trình tướng quân... Binh sĩ của đạo tiền quân đã chạm địch. Bên ta có năm người thiệt mạng còn bên địch cũng bị chết khá nhiều...

Gật đầu Phạm Bách Chúc ra lệnh:

- Bằng mọi giá chúng ta phải có mặt ở Tản Viên ngày mai do đó nếu địch rút thì ta tiến, nhược bằng địch cố tình ngăn cản thời ta phải tung toàn lực đánh. Tướng quân hiểu ý của ta?

- Mặt tướng lãnh lệnh...

Vị tướng phát tay ra hiệu. Còi thúc quân thổi dồn dập cùng với tiếng trống trận nổi lên. Theo lời đề nghị của Hồ phu nhân quân Đàng Châu sẽ tấn công địch vào ban đêm vì họ quen thuộc đường lối và địa thế hơn do đó nếu tháo chạy hay rút lui họ không sợ bị quân Hoa Lư truy đuổi. Thêm vào đó là kế nghi binh. Quân Đàng Châu mỗi một người đốt hai cây đuốc khiến cho địch quân tưởng lầm họ rất đông.

Trông thấy đèn đuốc sáng lòa, trống trận rền trời đất quân Hoa Lư có vẻ nao núng. Được thế Phạm Bách Chúc thúc quân đánh nhào tới khiến cho địch phải rút lui. Không ham chiến quân Đàng Châu dưới sự hướng dẫn của toán quân mở đường cản bờ lướt bụi thẳng tiến tới Tản Viên. Suốt một đêm đi không nghỉ tờ mờ sáng quân Đàng Châu được lệnh hạ trại dưới chân núi. Phải mất ba tiếng đồng hồ Phạm Bách Chúc mới điều động sĩ tốt phân thành thế y giốc đóng cách nhau ba dặm về hướng đông nam. Mặt trời lên khỏi ngọn cây Phạm Bạch Hồ và năm người con cùng với gia đình của Hồ Vũ Hoa đến nơi các vũ sĩ giang hồ đang tụ hội.

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch và Nhất Quốc thiền sư đứng đối diện nhau nơi đấu trường. Hai tuyến thủ im lặng mà quần hùng cũng im lặng chăm chú chờ xem cuộc so tài hiểm có. Hai người đều là cao thủ nổi tiếng đại diện cho hai đại môn phái lừng danh nhất giang hồ đương thời. Hơn một ngàn năm qua phái Cổ Loa từng được mọi người xem như là phái võ nổi tiếng nhất dù có nhiều môn phái khác xuất hiện với những công phu hay tuyệt kỹ đặc sắc. Phái chùa Tướng Quốc cũng vậy. Cách đây khoảng năm trăm năm sau khi đổi tên thành Tướng Quốc Tự, phái võ này bắt đầu lưu lạc và chẳng mấy chốc tạo được một vị thế vững vàng cũng như chia xẻ ảnh hưởng của Cổ Loa phái trong giang hồ. Hôm nay lần đầu tiên hai phái võ mới thực sự so tài với nhau.

Tiếng còi nổi lên báo hiệu cuộc tranh tài bắt đầu. Đôi bên cùng ôm quyền thi lễ với quần hùng đoạn thi lễ với nhau xong bái tổ. Tăng bào phát phới tung bay Nhất Quốc thiền sư xoạc chân đứng tấn. Chân bước theo chảo mã tấn, tay mặt đưa ra và bàn tay nắm ngay chính giữa thân cây thiền trụ làm bằng gỗ đàn hương trong lúc bàn tay tả nắm lại thành quyền ép sát vào hông; vị thiền sư đại diện cho chùa Tướng Quốc triển khai chiêu thức mở đầu của Kháng Bắc Trượng pháp, một tuyệt kỹ mới lạ và đặc sắc nhất của chùa Tướng Quốc trong gần trăm năm nay. Kháng Bắc trượng pháp do vị tổ sư thứ mười của chùa Tướng Quốc sáng tạo ra để truyền dạy cho các đồ đệ. Dù Bảo Quốc thiền sư đã anh dũng hi sinh trong trận thủy chiến Bạch Đằng Giang lúc ông theo phò Ngô Quyền phá quân Nam Hán song tuyệt kỹ Kháng Bắc trượng của ông ta được các đồ đệ kế nghiệp thay phiên nhau tập luyện và biến nó thành một trong ba tuyệt kỹ trấn môn của Tướng Quốc tự.

Niên kỷ độ ba mươi ngoài mà trở thành chương môn phái võ Cổ Loa, điều này chứng tỏ Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch phải là nhân vật lỗi lạc và sự chứng tỏ này không cách gì hay hơn cách đánh bại Nhất Quốc thiền sư. Vị chương môn Cổ Loa phái bỗng kiếm đứng im. Thanh trường kiếm của y lại là liễu điệp kiếm nhẹ nhàng, mỏng manh và yếu ớt so với thanh kháng bắc trượng vừa dài vừa nặng của đối thủ.

Không hẹn song phương ra tay cùng một lúc. Ngay lúc đầu trượng vừa bật lên thời mũi kiếm cũng di động song kiếm lại tới trước mục tiêu và mục tiêu là huyết thần tàng nơi ngực. Tuy nhiên Kháng Bắc trượng pháp của chùa Tướng Quốc quả có những chiêu thức kỳ ảo và quái dị. Ngay lúc mũi kiếm chạm chòn nơi mục tiêu, sư Nhất Quốc gật mạnh cổ tay khiến cán trượng đổi chiều đập mạnh xuống lưỡi kiếm của đối phương. Chưa hết. Cùng lúc đó đầu trượng cũng biến chiêu xẹt tới huyết nhân nhình. Bị đối phương giải đòn một cách tài tình, Lê Tuấn Bạch gật mình tức tốc biến chiêu. Đạp bộ chênh chếch sang tả nửa bước cùng với cổ tay gật mạnh khiến cho thanh kiếm đổi chiều róc một đường xuống bàn tay cầm vũ khí của đối thủ.

- Tuyệt... Lê thí chủ quả có bản lĩnh siêu phàm...

Khai Quốc thiền sư buột miệng khen câu trên. Ông ta quả có thái độ khác người nên mới lớn tiếng khen tặng đối thủ của học trò của mình. Từ Cước Lê Hùng vuốt râu cười khà:

- Đại sư nói như thế hóa ra không công bằng lắm. Lão phu nhận thấy sư Nhất Quốc bản lĩnh đầu kém chi nhất là Kháng Bắc trượng pháp quả nhiên kỳ ảo và biến hóa vô song...

- Đa tạ lời khen của thí chủ tuy nhiên bản tăng đoán Lê thí chủ sẽ thắng cuộc...

- Đại sư dựa vào đâu mà đoán như vậy?

Kẻ cầm sỏ giang hồ lên tiếng hỏi. Khai Quốc thiền sư cười nhẹ đáp:

-Nói về bản lĩnh của đồ đệ thời bản tăng rất tường tận, còn nói về bản lĩnh của Lê thí chủ bản tăng không biết rõ lắm song chắc phải cao thâm hơn nhiều. Do đó bản tăng nghĩ bản đệ tử sẽ không đủ sức đề chi trì hơn trăm chiêu. Bản tăng rất mong muốn được thấy Lê chương môn trở thành minh chủ giang hồ...

- Đại sư có thể nói rõ lý do...

Kẻ cầm sổ giang hồ lại hỏi tiếp và vị tông chủ của chùa Tướng Quốc thông thả đáp:

- Giới giang hồ của chúng ta hiện đang ở trong thời kỳ rối rắm và suy thoái. Sau cuộc khủng bố của đoàn do thám Hoa Lư không ít thời nhiều lực lượng của giới giang hồ cũng bị yếu đi và nhất là chia rẽ và phân hóa. Do đó chúng ta cần phải có một cao thủ trẻ tuổi được mọi người mến mộ để hướng dẫn và chỉ huy quần hùng đoàn kết thành một mối hầu cứu nước giúp dân...

Nhìn thẳng vào mặt kẻ cầm sổ giang hồ Khai Quốc thiền sư nghiêm giọng nói:

- Trong hàng cao thủ trẻ tuổi hiện nay thí chủ là người có tài cao hơn hết song lại không được nhiều người mến mộ. Phải nói là thí chủ có người thương mà cũng có kẻ ghét, có nhiều bạn mà cũng có lắm kẻ thù. Do đó nếu trở thành minh chủ giang hồ thí chủ sẽ có nhiều trở ngại trong việc chỉ huy cũng như tập hợp các vũ sĩ giang hồ thành một khối. Duyệt qua các cao thủ trẻ tuổi hiện nay bản tăng nhận thấy Lê Chương môn là người có đủ điều kiện để trở thành một minh chủ giang hồ...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nhẹ ngắt lời sư Khai Quốc:

- Đại sư hàm ý là tại hạ không nên ra tranh đoạt chức minh chủ giang hồ...

Vị tông chủ Tướng Quốc Tự cười nhẹ:

- Mô Phật... Thí chủ là kẻ thông minh nên dù bản tăng chưa nói thí chủ cũng hiểu rồi...

Trầm ngâm giây lát kẻ cầm sổ giang hồ nói với sư Khai Quốc mà cũng nói với mọi người chung quanh:

- Thật sự tại hạ cũng không muốn làm minh chủ giang hồ chỉ cho cực thân mình. Mục đích của tại hạ tới Tản Viên là để báo cáo tình hình và nhất là tìm hiểu ý định của chư vị về vụ án tiền đề...

- Trúng rồi... trúng rồi...

Quần hùng la lớn khiến cho mọi người bỏ dở dang câu chuyện để nhìn vào đấu trường. Hai bên đều đình thủ. Người ta thấy Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch bông kiếm đứng im trong lúc sư Nhất Quốc cũng chống cây thiền trượng xuống đất và thân thể của ông ta run rẩy. Lát sau ông ta khom người khạc ra bọt máu tươi. Khai Quốc thiền sư cười nói:

- Chư vị thí chủ thấy bản tăng nói có sai đâu... Chỉ mới có bảy mươi lăm chiêu thôi...

Dứt lời ông ta phất đệ tử ra đấu trường báo sư Nhất Quốc nhận bại và trở về chỗ ngồi.

- Bây giờ tới phiên túc hạ trở tài. Túc hạ muốn ai là đối thủ?

Vô Hình Dao Tôn Nhật hỏi câu trên. Thông thả đứng lên kẻ cầm sổ giang hồ cười nói:

- Tại hạ muốn tự mình mời bất cứ ai trong quần hùng ra đấu trường...

Đứng chính giữa khoảng sân rộng tay kiếm phiêu bạt giang hồ quét mắt nhìn một vòng đoàn cao giọng:

- Tại hạ kính mời một trong chư vị cùng tại hạ múa may vài thế kiếm...

Y nói tới lần thứ nhì mà quần hùng vẫn không có người bước xuống đấu trường. Họ đâu có ngu dại gì mà đấu kiếm với tay kiếm giết người độc địa nhất giang hồ hiện nay.

- Lần nữa tại hạ kính mời...

- Có ta...

Giọng nói trầm trầm cất lên rồi một người đứng đình bước vào đấu trường. Bộ vũ phục màu xanh nước biển bó gọn thân hình tằm thước, phủ ngoài thêm chiếc áo choàng cũng màu xanh, kiếm đeo trên vai, chân quần xà cạp bằng da, với thần thái uy nghi và kiêu hùng thanh y khách xuất hiện một cách đột ngột không ai biết trước.

- Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên, đương kim trang chủ của Hồ gia trang...

Vô Hình Dao Tôn Nhật và Từ Cước Lê Hùng nhìn nhau. Dĩ nhiên họ không lạ lùng gì với Hồ Nguyên mà danh tiếng nổi bật khắp miền duyên hải. Nhưng bằng đi thời gian mấy năm đây là lần thứ nhất họ mới gặp lại Hồ Nguyên. Cả hai thán khen ngợi phong thái kiêu hùng của y. Khai Quốc thiền sư gật gù cười nói:

- Đúng là hổ phụ sanh hổ tử... Hồ thí chủ khiến cho bản tăng nhớ tới Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa lúc còn theo tiền đề bình loạn mười hai sứ...

Từ Cước Lê Hùng chép miệng thở dài lên tiếng:

- Đúng là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh... Hồ Vũ Hoa có nét phóng dật còn Hồ Nguyên đây lại đượm nét kiêu hùng...

Kẻ cầm sổ giang hồ không có thái độ nào khác lạ hơn ngoại trừ ánh mắt sáng rực nhìn đắm đắm vào Hồ Nguyên. Đình bộ cách đối thủ hơn một bước vị trang chủ họ Hồ háng giọng:

- Tại hạ hân hạnh được gặp lại các hạ...

Kẻ cầm sổ giang hồ nghiêng mình thi lễ:

- Tại hạ cũng hân hạnh được tái ngộ trang chủ...

Tôn Nhật và Lê Hùng lại nhìn nhau. Hai người nghe phong phanh chuyện Hồ Nguyên và kẻ cầm sổ giang hồ so kiếm với nhau ở thành Đại La song họ không biết một cách rõ ràng. Bây giờ xuyên qua lời đối thoại họ mới biết chuyện đó đã xảy ra đúng như lời đồn đại.

- Các hạ định làm mình chủ giang hồ?

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên lên tiếng hỏi. Kẻ cầm sổ giang hồ vặn:

- Tại sao trang chủ lại hỏi tại hạ câu này. Trang chủ định làm mình chủ giang hồ?

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên nhếch môi cười lạnh:

- Tại hạ tài hèn đức bạc cho nên không dám mơ ước được làm mình chủ của giới giang hồ Đại Việt. Tuy nhiên tại hạ cũng không muốn thấy một kẻ tài đã hèn mà đức còn bạc hơn mình lại làm mình chủ. Nói trắng ra tại hạ không muốn khuất mình chịu dưới quyền sai sử của một kẻ tài hèn đức bạc như...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên dừng lại ở đó song ai ai đều hiểu sáu chữ " tài hèn đức bạc " của y ám chỉ tới một người mà người đó không ai khác hơn là kẻ cầm sổ giang hồ.

Nụ cười khinh bạc nở trên môi tay kiếm giết người trầm giọng hỏi:

- Trang chủ cho rằng tại hạ là một kẻ tài hèn đức bạc?

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên chậm chậm gật đầu cùng với giọng nói trầm hùng chột cao vút lên. Y đã phả kinh lực vào tiếng nói cho nên âm thanh rền rền ngân cây nội cô khiến ai ai cũng đều nghe được:

- Nửa năm trước tại hạ tán thành về hành vi " làm sạch giang hồ " tuy nhiên lần lần tại hạ đâm ra bất mãn hành vi giết người bừa bãi của các hạ. Thử hỏi Đỗ Đình Can, Hắc Giang Quyền Lâm Quốc Tuấn, Thanh Liễu Quán Chủ, Y Sư Hà Vũ, Cự Phú Trần Hành, Đại La Tam Kiệt và nhiều người nữa đã làm hành vi bại hoại nào mà các hạ lại xóa tên của họ trong cõi giang hồ...

Kẻ cầm sổ giang hồ làm thinh không trả lời bởi vì y không biết phải giải thích làm sao về hành vi giết người mà y không có làm.

- Tại hạ không hề ra tay hạ sát những người đó...

Kẻ cầm sổ giang hồ nói một câu yếu xiu. Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên cười khẩy:

- Các hạ không giết người thì còn ai ra tay. Tuy tại hạ không mục kích nhưng hàng chục, hàng trăm người đã chứng kiến các hạ dùng kiếm thuật giết ruồi hạ sát những người này...

Hướng về quần hùng Hồ Nguyên cao giọng nói:

- Trong chư vị chắc có người thấy tận mắt kẻ cầm sổ giang hồ ra tay giết người?

- Có tôi...

- Tại hạ thấy y giết y sư Hà Vũ

- Ta thấy y hạ sát Đại La Tam Kiệt...

- Tại hạ chứng kiến y giết Cự Phú Trần Hành...

Hàng chục rồi hàng trăm người tiếp tục lên tiếng. Mồm cười đắc ý Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên hướng về nơi các nhân vật nổi tiếng nhất đang ngồi. Giọng nói trầm hùng của y từ từ cất lên trong bầu không khí yên tĩnh:

- Chư vị đều là bậc trưởng thượng trong giang hồ cho nên tại hạ xin một câu trả lời chính chắn. Trong chư vị có ai thấy kẻ cầm sổ giang hồ hạ sát những người trên?

Đa số nhân vật mà Hồ Nguyên hỏi đều thuộc hàng cao thủ nhất đẳng giang hồ. Họ là trang chủ của thập đại hiền trang, cường môn nhân các phái võ lớn nhỏ hay thủ lĩnh hùng cứ một phương do đó lời nói của họ rất có ảnh hưởng đối với mọi người.

- Tại hạ thấy...

Người vừa lên tiếng chính là Độc Thư Sinh Từ Minh, trang chủ của Từ gia trang ở vùng Hà Giang. Tuy không được liệt vào mười gia trang lớn vì nhân số chỉ khoảng trăm người song Từ Minh nổi tiếng giang hồ về ám khí nhất là ám khí có tầm độc được.

- Chư vị cũng biết tại hạ là kẻ chuyên xử dụng chất độc cho nên quen biết hết các y sư nổi tiếng của nước ta. Lúc đó lão phu đang làm khách tại nhà của Y Sư Hà Vũ bỗng nghe trê báo có khách tới viếng. Hà tiên bối chưa kịp ra tiếp thời khách đã vào tận khách sảnh. Không nói lời nào y đặt lên bàn quyền sô bìa đen ghi tên Y Sư Hà Vũ... Chuyện gì xảy ra chắc chư vị cũng đoán được...

Chỉ tay về ngay chỗ kẻ cầm sô giang hồ đứng Độc Thư Sinh Từ Minh nói tiếp:

- Kẻ giết người chính là y. Nhân dạng, vóc dáng, lời nói, thuật xử kiếm và bước chân khổ luyện đều giống y hệt không sai chút nào...

Tầng hằng tiếng lớn Từ Cước Lê Hùng nói:

- Nói rằng thấy tận mắt thời lão phu không thấy nhưng quan sát kỹ càng vết thương nơi yết hầu của Đỗ Đình Can và Lâm Quốc Tuấn thời đứng là kiếm thuật giết ruồi của kẻ cầm sô giang hồ. Vết thương nhỏ, gọn, sâu như làm thành bởi kinh khí chứ không phải vũ khí...

Vô Hình Dao Tồn Nhật cũng gật đầu phụ họa:

- Lão phu không hề mục kích kẻ cầm sô giang hồ giết người. Tuy nhiên quan sát vết thương của nạn nhân thời lão phu nhìn nhận kẻ giết người đã tôi luyện được thuật xử kiếm thượng thừa hiếm thấy trong giới giang hồ nước ta. Lão phu có thể nói trăm năm cũng chưa có người luyện được. Lão phu đôi lần nghe gia phụ đề cập tới ngự kiếm thuật. Đó là thuật xử kiếm mà người luyện dùng kiếm để dẫn truyền kinh lực rồi sau đó khi tới gần mục tiêu kinh lực mới phát xuất thành kinh khí và chính thứ kinh khí có khả năng soi vàng xẻ đá này mới giết chết địch thủ. Tùy theo trình độ khổ luyện, tùy theo nội lực sâu hay cạn mà người luyện có thể dùng kinh khí đã thương đối thủ nhanh hay chậm hoặc xa hay gần. Khảo nghiệm vết thương của Đỗ Đình Can và Lâm Quốc Tuấn lão phu nhận thấy tuy nhỏ, gọn và sâu song chưa được hoàn hảo chứng tỏ thời gian khổ luyện kiếm thuật của kẻ giết người chưa lâu và nhất là nội lực cũng chưa thâm hậu lắm...

Xuyên qua lời nói ai ai cũng đều nhận thấy Tồn Nhật đúng là một vũ sĩ chân chính ở chỗ có sao nói vậy. Ông ta không nói sai sự thực mặc dù kẻ cầm sô giang hồ đã giết chết cháu nội đích tôn của mình. Không chứng kiến thời ông ta nói không thấy tận mắt. Ngay cả danh xưng ông ta cũng không hề nêu đích danh kẻ cầm sô giang hồ mà chỉ nói là kẻ giết người.

Dường như hiểu ý của Tồn Nhật sư Khai Quốc lên tiếng phụ họa:

- Bàn tăng chưa gặp qua kẻ cầm sô giang hồ lần nào cũng như không hề mục kích y giết người cho nên không có ý kiến về việc này...

Sau khi nghe qua những lời trên Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên cười cười hướng về đám đông cao giọng thốt:

- Tại hạ không có thù hằn gì với kẻ cầm sô giang hồ; tại hạ cũng không bà con, họ hàng, quen biết gì với những người bị y giết chết. Tuy nhiên là một vũ sĩ tuân theo tôn chỉ của vũ đạo và nhất là lẽ luật của giang hồ tại hạ đòi hỏi công đạo. Chư vị nghĩ sao?

- Đúng...

- Hồ trang chủ nói đúng...

- Tại hạ đồng ý với Hồ trang chủ...

- Giết người phải đền mạng...

- Bảo thù...

Hàng trăm tiếng nói vang vang. Một thanh niên đứng lên nói lớn:

- Kính thưa chư vị... Tại hạ là Hà Phương, trưởng nam của Y Sư Hà Vũ. Trước khi lên đường tham dự đại hội giang hồ mẫu thân có dặn dò một điều là nhờ chư vị nhất là chư vị trong ban tổ chức đại hội giang hồ điều tra về cái chết tức tưởi của gia phụ đồng thời đem thù phạm ra trước công lý. Gia phụ một đời làm phước, chuyên cứu nhân độ thế mà kẻ cầm sô giang hồ lại nhẫn tâm hạ sát người...

- Tại hạ là kẻ kế truyền của Lâm gia trang. Chư vị thừa biết gia phụ một đời không làm chuyện xấu xa mà lại bị chết oan ức. Tại hạ đòi hỏi công đạo...

Con cháu của Đỗ Đình Can và Cự Phú Trần Hành cũng đứng lên phụ họa. Lời nói của họ được mọi người tán thành tuy nhiên lại đẩy ban tổ chức nhất là Tồn Nhật và Lê Hùng vào tình trạng khó xử.

Mọi các nhân vật giang hồ tới Tản Viên khai mở đại hội là do ý kiến của Hồ Vũ Hoa nhằm mục đích tuyển chọn một vị minh chủ để chỉ huy mọi người chống lại Lê Hoàn chứ không phải để đối phó với kẻ cầm sô giang hồ. Tuy nhiên Hồ Vũ Hoa, thủ lĩnh của thập đại hiền trang lại không có mặt để giải bày cùng mọi người. Lê Hùng lấy mất ra hiệu cho Tồn Nhật. Hiểu ý họ Tồn đứng lên cao giọng thốt:

- Việc tìm ra thủ phạm giết chết Y Sư Hà Vũ, Cự Phú Trần Hành, Đỗ Đình Can và Hắc Giang Quyền Lâm Quốc Tuấn là chuyện đáng làm và đó cũng là bổn phận của vị minh chủ giang hồ mà sự tuyển lựa cũng sắp sửa tới hồi kết thúc. Vậy lão phu xin chư vị nhẫn nại chờ đợi. Nhân danh ban tổ chức lão phu kính mời Hồ trang chủ tiếp tục cuộc tranh tài...

Vài người xì xầm tỏ vẻ bất mãn trước câu nói cứng rắn của Vô Hình Đạo Tôn Nhật song không lên tiếng phản đối thêm. Phần Hồ Nguyên cũng hiểu ý của Tôn Nhật do đó y cười cười lên tiếng:

- Hơn tháng trước tại hạ hữu duyên được thưởng thức chiêu kiếm giết ruồi của các hạ...

Kẻ cầm sổ giang hồ nhếch môi:

- Tại hạ cũng thế... Kiếm thuật của Hồ trang chủ cao minh lắm...

- Đa tạ... Kiếm thuật của các hạ đúng là kiếm thuật giết ruồi...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên nhấn mạnh hai chữ "giết ruồi" khiến cho quần hùng có người bật cười vì hiểu cái ý chê bai của vị trang chủ họ Hồ. Kẻ cầm sổ giang hồ cũng biết Hồ Nguyên chê bai kiếm thuật của mình chỉ giết được ruồi chứ không giết được người.

- Hồ trang chủ nói đúng... Kiếm thuật của tại hạ là kiếm thuật giết ruồi, những con ruồi được ghi danh trong sổ giang hồ...

Quần hùng lên tiếng xì xầm về lời nói cao ngạo của kẻ cầm sổ giang hồ. Khai Quốc thiền sư, Vô Hình Đạo Tôn Nhật, Từ Cước Lê Hùng và các nhân vật ngồi nơi khán đài chính dù không nói ra song cũng lộ vẻ phật lòng.

- Lần nữa ta muốn mời các hạ một chiêu kiếm. Nếu muốn làm minh chủ giang hồ các hạ phải hóa giải được chiêu kiếm của ta...

Vành môi hơi nhếch thành nụ cười khinh bạc kẻ cầm sổ giang hồ lạnh giọng:

- Mời trang chủ...

Song phương cùng triển công phu trầm tĩnh. Không khí lặng trang. Người người nín thở. Mấy ngàn vũ sĩ hiện diện nơi núi Tản Viên chăm chú nhìn vào đấu trường mong thấy được chiêu kiếm của hai đối thủ. Đa số người trong bọn họ chỉ nghe lời đồn đại song chưa hề thấy tận mắt thuật xử kiếm đặc dị của Hồ Nguyên. Tuy nhiên dăm ngang nhiên thách thức y tất có bản lĩnh để hóa giải được chiêu kiếm giết người bằng không y đâu có điên khùng hoặc ngu dại gì mà chường mặt ra để chịu chết.

Ret... Ret... Quần hùng không một ai thấy được hai đối thủ xuất chiêu. Hóa hoãn nếu có người nào thấy được thời cũng chỉ thấy lơ mơ và khi họ thấy thời sự kiện đã xảy ra rồi. Hàng ngàn cặp mắt nhìn đắm đắm vào hai mũi kiếm nhọn hoắt chia ngay yết hầu của hai người.

Thanh kiếm đen tuyền của kẻ cầm sổ giang hồ chong ngay yết hầu của Hồ Nguyên thời mũi kiếm nhọn hoắt của vị trang chủ lừng danh cũng chĩa ngay huyết thiên đột nơi cổ họng của đối thủ.

Hiện diện nơi Tản Viên ngày hôm nay cũng có nhiều người là kiếm thủ lừng danh giang hồ song họ đều nhìn nhận kiếm thuật của kẻ cầm sổ giang hồ và Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên quả nhiên có điểm độc đáo và khác thường. Bất cứ vũ sĩ nào khi thi triển vũ thuật cũng đều chú tâm tới nhiều yếu tố quan trọng như biến ảo, hoa mỹ, mới lạ; nhưng hai yếu tố chính xác và thần tốc được mọi người xem như quan trọng nhất.

Ret... Ret... Hai đối thủ cùng lướt tra kiếm vào vỏ. Lát sau kẻ cầm sổ giang hồ hắng giọng:

- Tại hạ mời trang chủ chiêu kiếm thứ nhì...

Ret.. Âm thanh giết người nổi lên khô gọn. Chát.. Vũ khí chạm nhau tóe lửa. Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên khoanh tay đứng im và trên môi của vị trang chủ họ Hồ còn nguyên nụ cười ngạo nghễ. Không ai thấy rõ song người ta đều biết Hồ Nguyên đã giải được chiêu kiếm giết người của kẻ cầm sổ giang hồ.

Tiếng la hét nổi lên như tán thưởng và cổ vũ cho Hồ Nguyên. Phần kẻ cầm sổ giang hồ im lìm suy nghĩ. Hơn nửa năm trước đây tại sào huyệt của Ngự Vương Trầm Lăng y đánh bại Hồ Nguyên một cách dễ dàng. Làm thế nào trong quãng thời gian ngắn ngủi kiếm thuật của Hồ Nguyên lại tăng tiến một cách mau lẹ có thể nói ngoài sức tưởng tượng của y. Phải gặp được cơ duyên hãn hữu hay kỳ ngộ nào đặc biệt nên mới có được thuật xử kiếm đặc dị.

- Ta mời các hạ một chiêu kiếm..

Lòng trong tiếng nói bàn tay chuyên cầm kiếm của vị trang chủ họ Hồ hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Ret... Âm thanh giết người nổi lên nghe nhưc buột thịt da. Mũi kiếm vút tới mục tiêu nhanh khủng khiếp.

Trước khi bàn tay của đối phương hất ngược về sau thời bàn tay của kẻ cầm sổ giang hồ đã nhích động. Tuy nhiên ngay lúc bàn tay vừa chạm vào chuôi kiếm y cảm thấy đan điền quận đau đồng thời cánh tay cầm kiếm mềm nhũn ra hầu như không còn chút sức lực nào.

Kinh hoàng vì tình trạng xảy ra một cách đột ngột y vận dụng hết nội lực bản thân nhích người sang tả không để cho mũi kiếm của đối thủ đâm vào yết hầu. Bụt... Kẻ cầm sổ giang hồ lao đảo lùi lại.

- Trúng rồi... Y trúng thương rồi...

Tiếng người la lớn. Không hẹn mọi người cùng đứng bật lên nhìn chăm chú vào tay kiếm giết người lừng danh giang hồ. Thân thể run nhè nhẹ, máu thấm đỏ ướt cả thân áo trước, nét mặt tái xanh, kẻ cầm sỏ giang hồ im lặng nhìn đối thủ. Tuy y không tỏ thái độ nào khác lạ song mọi người đều hiểu rằng thương thế của y rất trầm trọng cũng như y đang lâm vào tình trạng thập tử nhất sinh.

- Ta mời các hạ một chiêu kiếm nữa...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên hất tay về sau vai ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Rẹt... Âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ vang lên rộn người. Ánh kiếm chớp ngời dưới ánh nắng mặt trời chói chang. Kẻ cầm sỏ giang hồ xuôi tay chờ chết. Y không còn đủ sức lực để rút kiếm.

Đột nhiên một bóng người lạng mình vào đấu trường. Chát... Sắt thép chạm nhau tóe lửa. Song phương cùng đình thủ. Mọi người buột miệng kêu ô khi thấy nhân vật vừa xuất hiện chính là Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa, thủ lĩnh của thập đại hiền trang.

- Phụ thân...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên kêu lớn và giọng của y chứa nhiều kinh ngạc. Tra kiếm vào vỏ Hồ Vũ Hoa cười gằn:

- Phải chính ta... Ngươi học ở đâu mà có được thứ kiếm thuật giết người độc địa như vậy. Ai truyền thụ cho ngươi thứ kiếm thuật giết người ngã ngựa. Chắc ngươi quên những lời giáo huấn của ta...

Lạc Đạo Kiếm hơi đỏ mặt khi bị phụ thân trách mắng. Nếu đúng là một vũ sĩ giang hồ chân chính thời y không nên ra tay hạ sát đối thủ đang bị thương.

- Dung nhi...

- Thừa cha gọi con...

Hồ phu nhân lên tiếng. Nhẹ gật đầu Hồ Vũ Hoa háng giọng:

- Con ra đây ta có chuyện muốn nhờ...

Hồ phu nhân thông thả bước ra đấu trường. Quay nhìn kẻ cầm sỏ giang hồ Hồ Vũ Hoa nhẹ hỏi:

- Thương thế của túc hạ ra sao?

Kẻ cầm sỏ giang hồ nhếch môi:

- Tuy nặng song tại hạ có thể chi trì được...

Gật đầu Hồ Vũ Hoa nói với Hồ phu nhân:

- Con hãy dìu ân nhân ra khỏi đây để ta chữa trị thương thế cho người...

Liếc nhanh trượng phu Hồ phu nhân cúi đầu bước tới dìu kẻ cầm sỏ giang hồ rời khỏi đấu trường. Quần hùng nhìn nhau thầm thắc mắc trước diễn biến đột ngột vừa xảy ra. Phải có uẩn khúc hoặc bí ẩn bên trong cho nên con muốn giết người còn cha lại muốn cứu người.

Hướng về khán đài chính nơi tông chủ các môn phái đang ngồi bàn tán Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa cao giọng:

- Mười mấy năm theo tiên đế bình loạn mười hai sứ chư vị cũng biết Hồ Vũ Hoa tôi hành sự cẩn thận và cố tránh không làm chuyện gì bậy bạ trái với lương tâm của mình...

Ngừng lại một chút ông ta thông thả tiếp:

- Khai Quốc đại sư... Đại sư vốn quen biết với lão phu không những trong thời gian bình loạn mười hai sứ mà mười mấy năm nay lão phu từng là khách thường xuyên của Tướng Quốc Tự cho nên lão phu xin hỏi đại sư có thấy hoặc nghe lão phu làm điều gì sai quấy hay phương hại tới đạo nghĩa giang hồ không?

Khai Quốc thiên sư đáp liền không do dự :

- Mô Phật... Bàn tăng với thí chủ quen biết nhau mấy chục năm mà thủy chung bàn tăng chưa hề nghe người ta than phiền về hành động bại hoại mà chỉ nghe thiên hạ đua nhau ca tụng hành vi hào hiệp của Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa mà thôi...

- Đa tạ đại sư... Tôn huynh và Lê huynh... Ba chúng ta từng chia cơm xẻ áo, vào sinh ra tử và tình thân hơn thủ túc cho nên tôi xin được giải bày sự việc như sau...

Giọng nói của Hồ Vũ Hoa chột cao vút lên như ông ta đã phả kinh lực vào tiếng nói để cho ai ai cũng đều nghe được:

- Nếu là một vũ sĩ giang hồ chân chính thời ân oán phải phân minh. Ân đền oán trả. Câu nói đó thường được chúng ta đề cập trong lúc trà dư tửu hậu. Tuy nhiên cô nhân ta cũng có câu: "Lấy oán báo oán thời oán ấy chấp chừng mà lấy đức báo oán thời oán ấy tiêu tan...".

Vị tông chủ của chùa Tướng Quốc lên tiếng:

- Mô Phật... Hồ thí chủ nói không sai. Lấy oán mà báo oán thời oán không bao giờ dứt được...

- Không lần gặp gỡ hay quen biết mà chỉ vì lòng hào hiệp của một vũ sĩ cho nên kẻ cầm sỏ giang hồ đã bao phen cứu nạn cho con dâu và cháu nội của lão phu. Hành vi này đừng nói chỉ lão phu mà toàn thể người của Hồ gia trang phải ghi nhớ không bao giờ quên...

Quay sang Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên còn đang đứng xó rợ trước mặt mình Hồ Vũ Hoa trừng mắt hỏi lớn:

- Người nói rằng vì đạo nghĩa giang hồ mà ra tay trừ khử một kẻ giết người phải không?

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên đáp nhanh:

- Trình phụ thân hài nhi có nói điều đó cùng mọi người...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa cười khẩy:

- Người nói rằng kẻ cầm sỏ giang hồ giết người vậy ta hỏi chính người có mục đích y giết người hay là người chỉ nghe thiên hạ đồn đại?

Hồ Nguyên lúng túng không trả lời được. Hồ Vũ Hoa hỏi gần:

- Người có thấy y dùng kiếm giết người không?

Hồ Nguyên nín lặng không trả lời. Hướng về quần hùng ngồi trên khán đài chính vị lão trang chủ họ Hồ cao giọng:

- Chư vị cũng như lão phu suốt đời cố gắng hành sự một cách quang minh chính đại. Có nói có mà không sẽ nói không. Vì lẽ đó lão phu xin hỏi trong mấy ngàn vũ sĩ giang hồ hiện diện ở đây ngày hôm nay có bao nhiêu người mục đích kẻ cầm sỏ giang hồ ra tay giết người lương thiện?

Quần hùng im lặng không trả lời. Thật lâu mới có người lên tiếng:

- Tại hạ thấy...

Người vừa lên tiếng không ai khác hơn Độc Thư Sinh Từ Minh. Khẽ gật đầu Hồ Vũ Hoa hướng về chỗ Từ Minh ngồi:

- Từ trang chủ là một nhân vật tiếng tăm cho nên lời nói phải được mọi người tin tưởng. Tuy nhiên chỉ vin vào lời nói của một mình trang chủ thôi lão phu e có điều sơ thất...

Độc Thư Sinh Từ Minh hơi đỏ mặt rồi hỏi vặn:

- Hồ lão trang chủ cho rằng tại hạ nói dối?

Hồ Vũ Hoa cười lớn đáp:

- Lão phu không cho Từ trang chủ nói dối mà nghĩ Từ trang chủ nói chưa đúng hết sự thật...

Ngừng lại giây lát như để suy nghĩ Hồ Vũ Hoa nói tiếp:

- Chuyện kẻ cầm sỏ giang hồ có phải là kẻ sát nhân hay không liên quan tới nhiều người cũng như có nhiều bí ẩn phức tạp. Vì lẽ đó lão phu xin mời một người trong cuộc ra đây giải bày để cho chư vị hiểu tận tường.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Trỏ Ba Tác Lưỡi

Hồ Vũ Hoa bước tới chỗ con dâu đang đứng cạnh Phạm Bạch Hổ. Ông ta thì thầm vào tai Hồ phu nhân những gì không ai nghe được chỉ thấy nàng gật đầu theo ông ta bước ra sân.

- Lão phu xin được giới thiệu cùng chư vị con dâu của lão phu. Nó sẽ giải bày bí ẩn bao quanh cái chết của tiên đế cũng như những sự kiện liên quan tới chuyện kẻ cầm sỏ giang hồ bị vu cáo là kẻ giết người...

Dứt lời ông ta ra dấu cho Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên rời khỏi đấu trường. Dù không muốn song không dám cãi lại lệnh của cha già cho nên y ngán ngừ giây lát mới lui về đứng cạnh Phạm Bá Chúc.

Hồ Vũ Hoa đã suy nghĩ cẩn thận trước khi gọi con dâu ra đối chất với quần hùng. Ông ta cũng biết nếu đem chuyện Hồ phu nhân sống chung đụng với kẻ cầm sổ giang hồ hơn năm nay ra thố lộ cùng mọi người sẽ phung hại tới danh giá của nàng ngoài ra còn gây thương tổn tới tâm tiếng của Hồ gia trang nữa. Tuy nhiên ông ta không còn cách nào ôn hòa hơn là phanh phui sự thật để cứu nguy cho kẻ cầm sổ giang hồ.

Hồ phu nhân cũng biết chuyện đó. Đem chuyện riêng tư của cuộc đời mình ra nói trước mọi người nàng không muốn và nhất là không cảm thấy thoải mái chút nào nhưng vì lệnh của cha chồng và sự an nguy của ân nhân cho nên nàng bắt buộc phải trình bày với hi vọng xoay chuyển tình thế.

- Hơn một năm trước đây Hồ gia trang bị đoàn do thám Hoa Lư tàn sát mà toàn thể nhân mạng trăm người chỉ sống sót có bốn người mà thôi. Tien thiếp và cháu bé may mắn được kẻ cầm sổ giang hồ cứu mạng. Ôn đó dù không có cách gì đền đáp tien thiếp và cháu bé cũng không bao giờ quên. Nhà tan cửa nát lại không có người quen để nương tựa tien thiếp đành phải theo ân nhân lưu lạc giang hồ...

Vài tiếng cười cợt vang lên nơi khán đài ở hướng tây. Như hiểu ý Hồ phu nhân thờ dài nói tiếp:

- Đúng ra thời kẻ cầm sổ giang hồ không muốn tien thiếp và cháu Phong theo y lưu lạc đó đây vì một lý do giản dị là vương bận và gây nhiều khó khăn cho y khi điều tra về vụ án tiên đế. Do đó y mới hộ tống tien thiếp về nhà một người bà con ở Đông Triều. Tuy nhiên đoàn do thám Hoa Lư biết tin và tàn sát cả gia đình người quen của tien thiếp...

Vô Hình Đạo Tôn Nhật thờ dài lên tiếng:

- Ta biết chuyện đó bởi vì ta từng là nhân viên trong ban ám sát của đoàn do thám Hoa Lư. Khi lệnh được ban ra là nhân viên do thám sẽ không từ một thủ đoạn nào dù tàn nhẫn, bất lương để hoàn thành nhiệm vụ. Đó là nghiêm luật khắt khe bởi vì nếu không hoàn thành nhiệm vụ họ sẽ bị xử tử. Mỗi cháu Dung kể cho ta và mọi người nghe tiếp câu chuyện...

Giọng nói đượm nhiều buồn rầu của vị phu nhân họ Hồ vang lên chậm chậm:

- Kẻ cầm sổ giang hồ biết rằng tien thiếp và cháu Phong không còn nơi nào an toàn để trốn tránh dưới sự truy lùng của đoàn do thám cho nên y đành phải hộ tống một người đàn bà không biết võ và một đứa trẻ lên sáu theo y lưu lạc giang hồ. Chư vị cũng biết chuyện đó sẽ gây nhiều khó khăn cho y và vô cùng nguy hiểm cho tôi và cháu Phong. Từ Đông Triều y ngược lên Quảng Uyên để tìm kiếm Tam Phương Quất Đoàn Chí Hạ. Họ Đoàn sẽ chỉ cho y nơi cư ngụ của Độc Tiên Ông, người mà y nghĩ có liên hệ mật thiết tới cái chết của Trần Gia Bạch và của tiên đế. Không biết chư vị có muốn tôi trình bày đầu đuôi câu chuyện về cái chết của Trần Gia Bạch và của Tiên Đế?

Từ Cước Lê Hùng lên tiếng trước nhất:

- Muốn chứ... Bá phụ nóng lòng muốn biết những bí mật về cái chết của Trần Gia Bạch và nhất là của tiên đế...

Tam Đoàn Kiếm Lê Tuấn Bạch cũng phụ họa theo lời của Lê Hùng:

- Kính mời phu nhân cho chúng tôi biết về cái chết đầy bí ẩn của sư phụ và của tiên đế. Phái Cổ Loa của chúng tôi rất quan tâm về chuyện này...

Được Lê Hùng và Lê Tuấn Bạch khuyến khích Hồ phu nhân tươi cười thốt:

- Theo lời của kẻ cầm sổ giang hồ kể và theo suy luận riêng tư, tôi nghĩ một vũ sĩ mà công phu đều luyện tới mức hòa hẫu như vị cố chương môn phái Cổ Loa không thể chết vì chứng bệnh thông thường như cảm cúm hoặc nhức đầu sổ mũi, mà ông ta phải chết vì một lý do có người ám hại bằng thuốc độc. Vn vào lý do này tôi nghĩ kẻ sát nhân phải là người thân cận, quen thuộc cho nên ông ta mới không đề phòng. Ngoài ra thứ thuốc độc cũng phải là thứ độc được đặc biệt mới có thể giết chết được Trần Gia Bạch chẳng hạn như loại thuốc độc vô sắc vô hương khi phát tác không lưu lại vết tích nào. Người có thể chế tạo được loại thuốc độc vô sắc vô hương đủ sức hạ sát Trần Gia Bạch là ai. Độc Tiên Ông là kẻ đáng bị nghi là thủ phạm. Kẻ cầm sổ giang hồ ngược lên Quảng Uyên để tìm Đoàn Chí Hạ bởi vì theo lời của cha chồng tôi thời chỉ có họ Đoàn mới biết chỗ trú ngụ của Độc Tiên Ông...

- Đúng... Phu nhân nói không sai...

Nghe giọng nói trầm hùng vang vang quần hùng quay nhìn thấy một thanh niên tuổi trạc ngoài ba mươi đang đứng nơi hướng tây. Đầu đội mũ đi rừng, y phục bằng da thú, chân quấn xà cạp, ngang hông lưng lửng thanh trường kiếm thanh niên vòng tay thi lễ cùng mọi người.

- Đoàn Chí Hạ tôi hân hạnh được diện kiến chư vị...

Quần hùng xì xầm bàn tán. Từ lâu họ nghe Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ nức danh vùng biên thùy Lưỡng Quảng mà ít có người thấy mặt bởi vì họ Đoàn dù là một kẻ tiếng tăm song lại trấn đóng ở vùng biên giới xa xôi. Kể từ khi nhóm Bát Đại Vương bị kẻ cầm sổ giang hồ trừ diệt thế lực cùng tiếng tăm của Đoàn Chí Hạ mới lan rộng xuống vùng trung du. Nay họ Đoàn lại đột ngột xuất hiện khiến cho mọi người ngạc nhiên.

Dường như biết sự có mặt của mình khiến cho quần hùng kinh nghi họ Đoàn vội lên tiếng:

- Tại hạ cùng với tám viên hổ tướng trung thành chỉ huy năm ngàn thủ hạ băng rừng vượt núi tới Tân Viên nhằm mục đích hợp cùng chư vị chống lại kẻ xâm lăng. Theo tin tức mới nhất mà thủ hạ báo cáo thời quân Tống đã vây hãm thành Lạng Sơn. Đạo tiền quân của Tống triều dưới quyền chỉ huy của tướng Tôn Toàn Hưng chia làm ba đạo mà mỗi đạo năm ngàn quân theo đà chiến thắng tấn công vùng Bắc Giang. Nếu không có gì ngăn cản thời viên

đứng tướng họ Tôn của Tống triều sẽ có mặt tại Đại La vài ngày nữa. Kẻ thù đã vào trong đất nhà mà chư vị còn ngồi đây lo chuyện tranh giành danh vị mình chủ giang hồ...

Đoàn Chí Hạ bỏ lửng câu nói ở đó song ai ai cũng hiểu ý của y. Quần hùng lại xôn xao bàn tán khi nghe tin tức nóng hổi này. Ai nói thời họ còn nghi ngờ chứ Đoàn Chí hạ nói họ phải tin bởi vì y có đủ thể lực để biết tin tức của kẻ xâm lăng.

- Tại hạ nói thời nói như vậy nhưng chư vị yên tâm vì chúng ta vẫn còn đủ thời giờ chuẩn bị để đánh nhau với quân Tống. Kính mời Hồ phu nhân cho nghe tiếp câu chuyện...

Hồ phu nhân mừng thầm. Sự hiện diện của Đoàn Chí Hạ khiến cho nàng yên tâm không lo ngại về tính mạng của kẻ cầm sổ giang hồ nữa. Họ Đoàn sẽ không để cho bất cứ ai sát hại người bạn thân của y.

- Sau khi gặp nhau ở Quảng Uyên Đoàn Chí Hạ cùng với Hạ Long Khách hướng dẫn kẻ cầm sổ giang hồ tới Đông Triều để gặp Độc Tiên Ông. Tuy nhiên đoàn do thám Hoa Lư đã tìm ra nơi trú ngụ của Độc Tiên Ông trước. Sau khi giết người diệt khẩu họ giăng bẫy chờ kẻ cầm sổ giang hồ tới. Kết quả là kẻ cầm sổ giang hồ với tôi và cháu Phong bị bắt giải về tổng đàn do thám. Chư vị có thể kiểm chứng điều này với Đoàn Chí Hạ và Hạ Long Khách..

- Phu nhân không biết là Hạ Long Khách đã chết rồi ư...

Hồ phu nhân giật mình khi nghe Đoàn Chí Hạ lên tiếng. Không có ai nói cho nàng biết tin Hạ Long Khách chết. Ngay cả kẻ cầm sổ giang hồ cũng thể dù y đồng hành với nàng hơn tháng nay.

- Tôi biết trong chư vị có nhiều người từng là nhân viên của đoàn do thám Hoa Lư. Nếu đã là nhân viên chắc chư vị cũng biết tổng đàn do thám là nơi bất khả xâm phạm, vào đã khó mà ra còn khó khăn gấp bội phần nhất là trong hoàn cảnh tù nhân...

Hồ phu nhân ngừng nói. Quần hùng cũng im lặng như chờ nghe nàng kể tiếp. Trầm ngâm giây lát Hồ phu nhân hướng về khán đài chính cùng với giọng nói thánh thót vang lên:

- Tôn bá phụ và Lê bá phụ... Cha chồng của cháu có kể cho cháu nghe chuyện người cùng nhị vị bị đoàn do thám và quân Hoa Lư vây hãm tại kinh đô hai tháng trước đây. Chắc nhị vị không phủ nhận Hoa Lư là nơi ngọa hổ tàng long...

Vuốt râu cười ha hả Từ Cước Lê Hùng nói lớn:

- Cháu nói đúng.. Ta với Tôn huynh, cha chồng của cháu cộng thêm thằng Lê Hào, kẻ cầm sổ giang hồ và Thiên Long Nhất Tướng bị đoàn do thám và quân Hoa Lư bao vây tưởng chết không toàn thân rồi. May nhờ có Đoàn thủ lĩnh và Hạ thủ lĩnh ra tay bắt sống Lê Hoàn để giải vây nên mới có cơ hội rút lui. Kinh đô Hoa Lư có cao thủ như rừng cộng thêm tinh binh năm vạn nên trở thành vùng đất bất khả xâm phạm. Mười mấy năm nay ta chưa hề nghe nói có người nào bị bắt giam tại tổng đàn do thám mà lại vượt ngục được...

- Theo lời bá phụ nói nếu bị giam tại tổng đàn do thám thời kẻ cầm sổ giang hồ không thể nào vượt ngục được?

Ngẫm nghĩ hồi lâu Lê Hùng hắng giọng:

- Theo chỗ ta biết thời dù có bản lĩnh tuyệt luân y cũng không thể vượt ngục được bởi vì ngoài chuyện được canh gác bởi cao thủ giang hồ, tổng đàn do thám còn ám tàng những cơ quan, máy móc, cạm bẫy giết người khủng khiếp mà đường đi nước bước cũng phức tạp vô cùng. Nếu không thông thạo đường lối kẻ đào tẩu sẽ đi lạc liền. Chuyện này cha chồng của cháu biết rõ hơn ta nhiều bởi vì người từng là phó thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư...

Mọi người đều thấy Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa chậm chậm gật đầu như xác nhận lời nói của Từ Cước Lê Hùng.

- Theo lời Lê bá phụ nói thời kẻ cầm sổ không thể nào vượt ngục như vậy y không phải là kẻ giết người bởi vì y không thể cùng một lúc có mặt ở hai nơi khác nhau được...

- Như vậy ai là kẻ giết người?

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch lên tiếng hỏi. Hồ phu nhân nói liền dường như nàng có sẵn câu trả lời:

- Tôi không biết ai là kẻ giết người song tôi dám quả quyết một điều là phải có tới hai kẻ cầm sổ giang hồ...

Quần hùng đồng buột miệng kêu lớn khi nghe Hồ phu nhân nói.

- Mô Phật... Nữ thí chủ nói nhầm lý lắm. Bản tăng nghĩ phải có tới hai kẻ cầm sổ giang hồ, một người thật và một người là kẻ giả mạo...

Hồ phu nhân mỉm cười hài lòng khi nghe Khai Quốc đại sư nói câu trên. Nàng đã đạt được mục tiêu là tiết lộ cho quần hùng biết có tới hai kẻ cầm sổ giang hồ, một người thật và một người giả. Như vậy kẻ cầm sổ giang hồ của nàng không còn là kẻ giết người ít nhất trong giai đoạn khó khăn này.

- Chắc nữ thí chủ đã có nhiều yếu tố để suy luận ra ai là kẻ giết người. Bản tăng xin được nghe cao kiến...

Hồ phu nhân cười thánh thót khi nghe lời nói khách sáo của vị tông chủ chùa Tướng Quốc.

- Thừa đại sư tôi nói ra vài điều để đại sư và mọi người suy nghiệm xem có hữu lý không. Chúng ta đều biết rằng phải có hai kẻ cầm sỏ giang hồ, một thật một giả. Người thật đang bị ở tù cho nên cũng không có gì đáng nói. Điều đáng cho chúng ta chú ý là kẻ giả mạo. Muốn giả mạo được kẻ cầm sỏ giang hồ người ta phải có vài điều kiện tất yếu mà tôi nghĩ sẽ là đầu mối để chúng ta phanh phui ra ai là kẻ giả mạo. Thứ nhất kẻ giả mạo phải có thuật xử kiếm điều luyện cho nên hẳn mới bắt chước được thứ kiếm thuật giết ruồi của kẻ cầm sỏ giang hồ. Đúng ra bất cứ kiếm thủ nào cũng có thể bắt chước được thứ kiếm thuật giết ruồi của kẻ cầm sỏ giang hồ bởi vì thuật xử kiếm của y chỉ có một chiêu mà thôi...

Quần hùng nhìn nhau. Có người tỏ vẻ mừng rỡ và có người cũng tỏ vẻ kinh ngạc khi nghe Hồ phu nhân tiết lộ bí mật về thuật xử kiếm giết người khủng khiếp của kẻ cầm sỏ giang hồ. Từ lâu các vũ sĩ cố gắng tìm hiểu những bí mật trong kiếm pháp giết ruồi của kẻ cầm sỏ giang hồ với hi vọng khám phá ra đường lối, lộ số hầu có thể hóa giải chiêu kiếm giết người độc địa. Hôm nay tình cờ biết được khiến cho quần hùng cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Giọng nói thánh thót của vị phu nhân họ Hồ vang lên:

- Nếu chỉ vin vào thuật xử kiếm để cáo buộc tội giết người của kẻ cầm sỏ giang hồ tôi e có điều sơ sót và khiếm khuyết, bởi vì theo chỗ tôi được biết thời không phải một mà nhiều người có thể thi triển được kiếm pháp giết ruồi...

Ngừng nói Hồ phu nhân đưa tay vẫy Hồ Phong đang đứng cạnh nội tổ là Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa.

- Phong nhi ra đây cho mẹ dạy việc...

Hồ Phong bước ra đứng cạnh mẫu thân. Thì thầm vào tai con trai mấy lời xong Hồ phu nhân cao giọng:

- Thừa chư vị... Cháu Phong đây là một trong nhiều người biết thi triển kiếm thuật giết ruồi của kẻ cầm sỏ giang hồ. Mời chư vị thưởng lãm...

Dứt lời Hồ phu nhân lùi lại một bước. Hồ Phong kính cẩn ôm quyền bái tổ khắp bốn hướng đoạn xoay chân đứng tấn. Lấy chân mặt làm trụ, chân trái dịch ra nửa bước, thân thẳng, mắt nhìn ra trước, vị trang chủ tí hơn của Hồ gia trang đứng im triển công phu trầm tĩnh.

Quần hùng đồng loạt hò reo tán thưởng. Bằng kinh nghiệm và kiến thức vũ học họ sớm nhận ra Hồ Phong có được bản lĩnh khá cao siêu so với số tuổi còn quá trẻ. Muốn thành tựu được bản lĩnh bậc này nó phải là đứa trẻ có căn cơ về võ thuật, phải được danh sư chỉ dạy và nhất là công phu khổ luyện miệt mài ngày đêm.

- Đúng là tre tàn thời măng mọc. Hồ gia trang quả nhiên có được kẻ kế truyền...

Từ Cước Lê Hùng chép miệng thờ dài nói câu trên. Ông ta nói câu trên với mừng vui lẫn lộn. Mừng cho người bạn chí thân của mình có được kẻ kế truyền còn buồn vì Lê gia trang của mình không có ai bằng được Hồ Phong. Đứa con trai của ông ta là Lê Hào dù được giáo huấn kỹ lưỡng vẫn không làm cho ông ta nể nang. Nó là đứa trẻ ham chơi hơn ham học hỏi và chịu khó luyện tập võ nghệ. Vì lẽ đó tuy xuất thân từ một đại trang lừng lẫy giang hồ nhưng bản lĩnh của Lê Hào không được liệt vào hàng nhất đẳng cao thủ. Điều này khiến cho ông ta buồn phiền song không có cách nào hơn vì cha mẹ sinh con mà trời sinh tính.

Không một cử động dù nhỏ nhất nào báo trước bàn tay cầm kiếm của Hồ Phong hất ngược về sau vai ngay chỗ chuôi kiếm lộ lên. Rẹt... Rẹt... Tay kiếm nhỏ tuổi của Hồ gia trang thông tay trầm lặng nhìn đắm đắm vào khoảng không trước mặt.

Quần hùng lại la hét tán thưởng cho thuật xử kiếm điều luyện và ngoạn mục của Hồ Phong. Chỉ với thủ thuật rút kiếm xong tra kiếm vào vỏ cũng đủ tỏ lộ một công phu khổ luyện vượt bậc. Không ai biết rằng sở dĩ công phu đó thành tựu được là nhờ những ngày bị giam cầm tại tổng đàn do thám ở Hoa Lư.

- Kiếm thuật giỏi lắm...

Có tiếng người phát ra nơi đám đông ở hướng tây rồi một người lừng lững bước ra sân. Quần hùng nhìn ra mới biết nhân vật đó chính là Hạ Lạc Lê Bình ở Bàng Giang. Tuy không được liệt vào hàng cao thủ nhất đẳng song Lê Bình cũng được giang hồ biết đến qua Ma Hoa bộ pháp. Chậm chậm bước tới đứng đối diện với Hồ Phong Lê Bình cười nói:

- Kiếm thuật của chú em giỏi lắm song đâm trúng được ta mới là tài...

Hồ Phong quay qua nói với mẹ:

- Mẹ... Con không muốn đấu với ông ta...

Hồ phu nhân chưa kịp nói Hạ Lạc Lê Bình lên tiếng trước:

- Tại sao chú em không muốn đấu với ta. Chú em sợ cái gì chứ ...

Hồ Phong nhìn mẹ đoạn chậm chậm thốt:

- Mẹ... Con không muốn đấu kiếm với ông ta... Con sợ... Con sợ đâm chết ông ta...

Hồ phu nhân biết con mình nói thực bởi vì đây là lần đầu tiên nó mới có dịp giao đấu cùng người lạ cho nên đâm ra sợ hãi. Tuy nhiên câu nói thực tình của nó lại làm chậm tới tụt ái của Lê Bình. Dù sao y cũng có chút tiếng tăm trong giang hồ mà nay lại bị một đứa bé khinh khi điều đó khiến cho y vừa bẽ bàng lẫn giận dữ.

Buông tiếng cười gần Hạ Lạc Lê Bình đập bộ một bước thật dài cùng với cánh tay loáng động. Chát... Hồ Phong chói với vì bị tát vào má một tát tai nháng lửa. Má đỏ au, mắt long lanh như muốn khóc thảng bé đứng im nhìn đối thủ. Cái tát của Lê Bình khiến cho nó nhớ lại cảnh tượng lần thứ nhất bị tên do thám hiệp đập ở Đông Triều.

- Thử xem chú em có đâm chết Lê Bình này không... hà... hà... hà...

Lồng trong tiếng cười Hạ Lạc Lê Bình xuất thủ. Rẹt... Rẹt... Nghe âm thanh bật lên quần hùng biết Hồ Phong đã rút kiếm. Bựt... Âm thanh giết người nổi lên khô lạnh. Mọi người không hẹn cùng bật tiếng kêu thảng thốt. Hàng trăm cặp mắt nhìn trân trân cảnh tượng Hạ Lạc Lê Bình chệnh choạng lùi lại, bàn tay mặt cổ đưa lên bịn lẩy yết hầu đang rỉ máu. Phịch... Lê Bình ngã úp mặt xuống đất ngay dưới chân đối thủ.

Lùi lại nửa bước Hồ Phong ôm lấy mẹ xong hỏi nhỏ:

- Mẹ... Con sợ... Ông ấy chết rồi hả mẹ?

Hồ phu nhân lặng lẽ gạt đầu thay cho câu trả lời. Từ Cước Lê Hùng quay nhìn Vô Hình Đạo Tôn Nhật rồi thở dài lên tiếng:

- Kiếm thuật cực độc...

Tôn Nhật chưa kịp nói Khai Quốc thiền sư đỡ lời:

- Mô Phật... Ba mươi năm qua lại giảng hồ bản tạng chưa thấy thứ kiếm thuật nào giết người độc địa như thứ kiếm thuật giết ruồi. Hồ tiểu thí chủ tuổi mới lên sáu bảy mà có thể đâm chết một cao thủ giang hồ thời theo thời gian khổ luyện chắc không có ai là đối thủ của y trong tương lai..

Nói tới đây ông ta dừng lại vì giọng nói thánh thót của Hồ phu nhân dưới đầu trường vang vang:

- Trước hết tôi xin chia buồn với tang quyến của Lê đại hiệp. Cháu Phong còn nhỏ đại thiếu suy xét cho nên đã nặng tay...

Ngừng lại giây lát vị phu nhân họ Hồ thông thả tiếp:

- Trở lại chuyện giết người của kẻ cầm sỏ giang hồ tôi xin mạn phép hỏi Từ trang chủ đôi lời..

Ngồi nơi khán đài chính Độc Thư Sinh Từ Minh hơi thoáng cau mày khi nghe Hồ phu nhân nhắc tới tên của mình.

- Từ trang chủ từng qua lại với Y Sư Hà Vũ như vậy chắc biết rành rọt về ông ta?

- Đúng. Lão phu nhìn nhận là biết rành rọt về Y Sư Hà Vũ..

- Thừa Từ trang chủ... Nếu tôi không lầm thời Y Sư Hà Vũ rất giỏi về nghề thuốc song vũ thuật thời lại không biết một chút nào. Điều này đúng không thừa Từ trang chủ?

Suy nghĩ giây lát xong Độc Thư Sinh Từ Minh nói lớn:

- Phu nhân nói không sai chút nào. Tuy thuộc giới giang hồ song Y Sư Hà Vũ không biết chút gì về vũ thuật..

- À...

Hồ phu nhân buông gọn tiếng "à" đoạn giọng nói thánh thót của nàng chọt vút cao lên khiến cho quần hùng ai ai cũng đều nghe không sót một lời nào của nàng:

- Như thế thời cần gì một kiếm thủ nổi tiếng như kẻ cầm sỏ giang hồ mà cháu Phong của tôi cũng thừa sức hạ sát được Y Sư Hà Vũ. Tôi nói có đúng không thừa chư vị?

Khai Quốc thiền sư, Vô Hình Đạo Tôn Nhật, Từ Cước Lê Hùng, Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch và luôn cả mấy chục người ngồi nơi khán đài chính đều im lìm không trả lời câu hỏi của Hồ phu nhân.

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa vuốt râu mỉm cười khoái trá. Quay sang Đoàn Chí Hạ đang đứng bên cạnh ông ta hỏi:

- Túc hạ nghĩ thế nào?

Gật gù ông vua ăn cướp nổi tiếng của vùng biên thùy thông thả trả lời:

- Hồ phu nhân quả nhiên thông minh và khôn ngoan. Trong giang hồ hiện nay không phải có hai mà có tới ba hoặc bốn kẻ cầm sỏ giang hồ. Như vậy người ta không biết ai thực sự là kẻ giết người...

Gật gù cười Hồ Vũ Hoa lên tiếng phụ họa:

- Không biết chắc chắn ai là thủ phạm thời làm sao người ta có thể kết tội được phải không túc hạ?

Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ bật cười sang sảng:

- Hồ lão trang chủ nói đúng lắm. Cái hay của Hồ phu nhân nằm ở chỗ đó... Người xưa thường nói rằng sức mạnh của trí óc không kém một đạo binh mười vạn. Điều này không sai sự thực là bao...

Cuối cùng vị tông chủ của chùa Tướng Quốc háng giọng:

- Mô Phật... Nữ thí chủ nói hợp lý lắm. Bản tăng cũng đồng ý...

Hướng về Khai Quốc thiền sư đang ngồi nơi khán đài chính Hồ phu nhân lên tiếng:

- Đa tạ đại sư...

Rồi như có sẵn chủ ý nàng tiếp nhanh:

- Chúng ta hội họp ngày hôm nay dưới chân núi Tản Viên nhằm hai mục đích chính thứ nhất là truy nguyên ra những bí ẩn bao quanh cái chết của tiên đế và thứ nhì là cứu vãn cho vận mệnh của giới giang hồ trong tình thế biến loạn của đất nước...

Ngừng lại như để gây sự chú ý của mọi người vì nàng biết hai vấn đề quan trọng này sẽ làm cho quần hùng tạm thời bỏ qua chuyện giết người của kẻ cầm sỏ giang hồ.

- Ai là kẻ chủ mưu giết tiên đế và Trần Gia Bạch? Câu hỏi này đã làm điên đầu biết bao nhiêu người bởi vì vụ án tiên đế quá nhiều khê và phức tạp. Tôi xin mạn phép hỏi theo chư vị ai là kẻ chủ mưu hạ sát tiên đế và vị cố chương môn phái Cổ Loa?

Quần hùng im lìm trước câu hỏi của Hồ phu nhân. Dường như không một người nào có đủ chi tiết hoặc liên hệ sâu xa vào cuộc điều tra về cái chết của tiên đế do đó họ chỉ nghe đồn đại hoặc biết một cách lơ mờ mà thôi. Thấy không có ai trả lời câu hỏi của mình Hồ phu nhân mỉm cười nói tiếp:

- Tôi xin vấn tất vài lời để kể cho chư vị nghe về cái chết của tiên đế. Cách đây hơn một năm tiên đế bị Đỗ Thích đâm chết lúc người say rượu nằm ngủ trong cung cấm. Đó là lời tuyên bố chính thức của triều đình. Cũng theo lời tuyên bố của triều đình thời Đỗ Thích làm tể tướng Chi Hậu Nội Nhân gì đó, một đêm ngủ thấy sao rơi vào miệng nên nghĩ đó là điềm mình sẽ được làm vua vì vậy mới nảy sinh ý định giết chết tiên đế để lên làm vua. Tôi xin nhắc lại lần nữa đây là lời tuyên bố của triều đình...

- Coi thiên hạ như con nít cho nên triều đình mới dám tuyên bố một cách hăm hồ như vậy. Một thằng vô danh tiểu tốt như tên Đỗ Thích mà lại có ý giết vua để lên làm vua. Bộ hấn tướng trăm họ nhất là đám quan đại thần ở Hoa Lư lại chịu để cho hấn đề đầu cười cồ sao...

Một người nào ngồi trên khán đài nơi hướng đông lên tiếng:

- Đúng rồi... Đỗ Thích mà lên làm vua nước ta thời Sát Thủ Quyền Trình Đại tôi sẽ là người đầu tiên chống đối. Hấn tài đức bao nhiêu mà đòi làm vua. Còn cái chuyện hấn đêm nằm ngủ thấy sao rơi vào miệng nên cho là điềm mình sẽ được làm vua thời ai mà tin được chuyện mê tín dị đoan này. Trình Đại tôi nằm ngủ không những thấy sao rơi mà còn nuốt cả mặt trời mặt trăng nữa song có bao giờ nghĩ mình được làm vua đâu...

Quần hùng bật cười vì câu nói đùa của Trình Đại xong im lặng khi nghe giọng nói thanh tao của vị phu nhân họ Hồ vang vang:

- Dĩ nhiên ai ai cũng biết Đỗ Thích là kẻ giết chết tiên đế song hấn chỉ là tay sai, còn kẻ chủ mưu chính là một trong những vị quan đại thần nhiều uy quyền và thế lực tại triều ca âm mưu giết vua để lên làm vua. Quan đại thần tại Hoa Lư có thể đếm trên đầu ngón tay mà trong đó có ba người thế lực nhất là Lê Hoàn, Đinh Điền và Nguyễn Bặc. Theo chỗ tôi được biết thời Đinh Điền và Nguyễn Bặc vốn ít học, tính tình trung hậu và không có nhiều tham vọng. Phần Lê Hoàn lại khác. Xuất thân từ hàng dân giả giàu có nên Lê Hoàn được cha mẹ nuôi cho đi học sách vở thánh hiền. Lớn lên theo thời thế loạn lạc của đất nước Lê Hoàn phò tiên đế bình loạn mười hai sứ. Dù tài cán không bao nhiêu, dù không có công trạng nhiều hơn những người khác song nhờ khéo ăn nói và chiều chuộng nên Lê Hoàn được tiên đế trọng đãi. Cháu nói như thế có đúng không thưa Tôn và Lê bá phụ?

Nghe Hồ phu nhân hỏi Lê Hùng và Tôn Nhật cùng gật đầu xong Tôn Nhật thông thả háng giọng:

- Cháu nói không sai sự thực chút nào. Điều binh khiển tướng không bằng Phạm Cự Lượng, dũng cảm thua Nguyễn Bặc, trung hậu kém Đinh Điền, vũ thuật không bằng một góc của ta thế mà nhờ miệng lưỡi nên Lê Hoàn lại được tiên đế thăng chức nhanh hơn người khác...

Từ Cước Lê Hùng nói trong tiếng cười khanh khách:

- Tôn huynh nói như thế cũng tội nghiệp cho Lê Hoàn. So về vũ thuật thời không chỉ hấn mà ngay cả tôi cũng không bằng được huynh...

Mọi người đồng cười lớn vì câu nói đùa của Lê Hùng. Khai Quốc thiền sư cũng lên tiếng phụ họa:

- Trong những lúc rảnh rỗi quân sư thường luận bàn về các tướng tá theo hầu tiên đế tuy nhiên ít khi người đề cập tới Lê Hoàn. Bản tăng có hỏi lý do thời quân sư nói dù tài làm tướng kém cỏi hơn người khác song Lê Hoàn lại có tài ăn nói, khéo chiều chuộng vì thế rất được tiên đế thương và nghe theo lời của y. Trong số người theo hầu tiên đế Lê Hoàn chỉ nể nang và e ngại có mỗi quân sư bởi vì ông ta là người biết rõ tâm địa của Lê Hoàn cũng như có nhiều uy tín với tiên đế. Quân sư nói với bản tăng là đôi lần người đề nghị khai trừ Lê Hoàn ra khỏi hàng tướng tá của quân Hoa Lư song tiên đế không bằng lòng. Chắc đó cũng là mệnh trời cho nên tiên đế mới bị hành thích. Bản tăng nghĩ Lê Hoàn là kẻ chủ mưu hành thích tiên đế để lên làm vua dù bản tăng không có một chứng cứ nào...

Hồ phu nhân mỉm cười hài lòng khi nghe vị tông chủ của chùa Tướng Quốc nói. Câu nói của ông ta làm nảy sinh trong óc nàng một ý tưởng.

- Sau khi lên ngôi vua tiên đế phong chức cho các tướng tá theo hầu như Đinh Điền, Nguyễn Bặc, Phạm Hạp, Phạm Cự Lượng. Riêng Lê Hoàn tiên đế lại ban chức Thập Đạo Tướng Quân cai quản mười đạo binh trong nước. Như điều gặp gió Lê Hoàn tạo bè lập cánh và triệt hạ những kẻ chống đối. Không biết bằng cách nào hần chiêu dụ được Phạm Cự Lượng. Một điều mà ít người được biết là ngay trong lúc tiên đế còn sống Lê Hoàn và Dương hoàng hậu đã lén lút tư thông với nhau...

- Trời...

- Có chuyện này xảy ra thật ư...

- Đúng là chuyện động trời...

- Như thế thời Lê Hoàn quả lộng quyền...

- Lần đầu tiên lão phu mới được nghe chuyện loạn thần tặc tử này...

Quần hùng xôn xao bàn tán sau khi nghe tin động trời do Hồ phu nhân tiết lộ. Hóa ra vụ án tiên đế có nhiều nguyên nhân thâm kín và phức tạp hơn người ta tưởng. Họ im lặng khi nghe giọng nói trầm trầm của Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa vang lên:

- Chuyện Lê Hoàn cùng Dương hoàng hậu tư thông lão phu được Trần Gia Bạch nói cho biết trong khi làm khách của y tại tổng đàn do thám. Với chức vụ thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư Trần Gia Bạch biết hết mọi hành vi, hoạt động của các nhân vật quan trọng tại triều ca. Nhiều lần y được nhóm Thiên Long Bát Tướng báo cáo chuyện Lê Hoàn lén lút vào cung gặp Dương hoàng hậu và nhiều lần ngủ đêm trong cung cấm. Trần Gia Bạch có đem chuyện Lê Hoàn và Dương hoàng hậu tư tình báo cáo với tiên đế song người nghe rồi bỏ qua không làm gì hết bởi vì tiên đế rất sủng ái Dương hoàng hậu. Bà ta nói gì tiên đế cũng nghe theo. Chính bà ta đã ôn i tiên đế phế bỏ chức thái tử của Nam Việt Vương rồi phong cho Đinh Hạng Lang làm thái tử. Điều này khiến Nam Việt Vương tức giận nên ra lệnh cho thủ hạ tìm cách giết chết em ruột của mình là Hạng Lang...

Thiên hạ im lìm suy nghĩ. Dĩ nhiên họ tin vào lời tiết lộ của Hồ Vũ Hoa vì ai ai cũng đều biết ông ta là bạn chí thân với Trần Gia Bạch. Do đó chuyện động trời xảy ra tại Hoa Lư tất phải là sự thực. Hồ Vũ Hoa lại lên tiếng:

- Lần cuối cùng gặp nhau ở kinh đô Trần Gia Bạch tiên đoán sẽ có những biến chuyển trọng đại xảy ra tại triều ca và sẽ làm thay đổi tình hình trong nước. Tuy Trần Gia Bạch không nói rõ chuyện gì song lão phu nghĩ là y biết được âm mưu soạn ngôi nhà Đinh cùng ý định triệt hạ y của Lê Hoàn và Dương hoàng hậu. Chư vị thừa biết quân sư thành lập đoàn do thám nhằm hai mục đích chính yếu là ngoài nhiệm vụ thăm dò tin tức nó còn là một lực lượng có khả năng đập tan mọi hành vi lật đổ hay âm mưu chống đối lại tiên đế. Vì lẽ đó nếu muốn ám sát tiên đế kẻ chủ mưu phải triệt hạ Trần Gia Bạch trước. Y bị đầu độc chết là hơn tháng sau tiên đế bị Đỗ Thích đâm chết ngay trên giường ngủ trong cung cấm giữa ban ngày...

Quần hùng còn đang bàng hoàng ngỡ ngàng thời giọng nói thánh thót của Hồ phu nhân vang lên từ đầu trường:

- Không những đâm chết tiên đế Đỗ Thích còn giết luôn cả Nam Việt Vương Đinh Liễn nữa. Điều mà tôi muốn nêu lên là làm thế nào Đỗ Thích có thể cùng một lúc giết chết hai người ở hai nơi khác nhau...

- Đúng rồi... Hần không thể nào đâm chết tiên đế với Nam Việt Vương Đinh Liễn được họa may hần có ba đầu sáu tay cỡ Na Tra hoặc tài cân đầu vân như Tề Thiên Đại Thánh...

- Tôi đoán hần phải có người nào phụ chứ một mình hần không bao giờ làm được...

Vài người lên tiếng phát biểu ý kiến. Hồ phu nhân mỉm cười gật đầu:

- Xuyên qua cuộc điều tra phái Cổ Loa biết được Đỗ Thích là một nhân vật giang hồ mà bản lĩnh chỉ thuộc vào hàng cao thủ nhị lưu. Dính líu vào các hành động bất lương như cướp của, giết người rồi bị hai phe bạch và hiệp đạo truy nã gắt gao Đỗ Thích bèn đầu nhập vào ban ám sát của đoàn do thám Hoa Lư để tìm chỗ dung thân. Vì bản lĩnh tâm thường nên hần được giao trông coi sổ sách giấy tờ mà thôi. Với trình độ võ thuật như thế làm sao hần lại đâm chết được tiên đế...

Ngừng nói hướng về phía khán đài chính vị phu nhân họ Hồ cao giọng:

- Thưa đại sư... Từng kẻ cận tiên đế trong thời gian bình loạn mười hai sứ chắt đại sư biết nhiều về bản lĩnh của người?

Nghe câu hỏi này sư Khai Quốc thở hơi thật dài đoạn hắng giọng:

- Thưa chư vị... Bản tăng dám quả quyết một điều là Đỗ Thích không thể nào đâm chết được tiên đế vì hai lý do sau đây. Thứ nhất tiên đế rất giỏi võ. Bản lĩnh của người đứng nói chỉ một mình Đỗ Thích mà năm bảy người cỡ như hần cũng không thể nào đã thương chứ đừng nói đâm chết được tiên đế. Trong một lần ẩn chứng vũ thuật bản tăng thi triển Tướng Quốc quyền mà phải hơn năm mươi chiêu mới thắng được tiên đế. Lý do Đỗ Thích đâm chết được tiên đế hoàn toàn không tin được ngoại trừ...

- Đa tạ đại sư... Không ai tin Đỗ Thích đủ sức giết tiên đế song sự kiện lại xảy ra bởi vì tiên đế say rượu ngủ mê man không chống cự được. Sở dĩ tiên đế say rượu ngủ mê man vì người uống phải rượu có pha thuốc mê...

Hàng ngàn người dưới chân núi Tản Viên không hẹn cùng đứng bật dậy khi nghe lời tiết lộ khủng khiếp của Hồ phu nhân. Nét mặt của họ đều lộ ra vẻ

bàng hoàng kinh nghi và sửng sốt.

- Kề cầm sổ giang hồ thường hay nói với tôi là kẻ chủ mưu hành thích tiên đế phải là người rất thân cận, gần gũi và được ông ta tín nhiệm. Còn ai hơn là vợ con hoặc kẻ hầu người hạ của ông ta...

- Phu nhân muốn ám chỉ tới Dương hoàng hậu?

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch lên tiếng hỏi và Hồ phu nhân chậm chậm gật đầu thay cho câu trả lời. Trầm ngâm giây lát nàng từ từ tiếp:

- Hung thủ chủ mưu ám sát tiên đế là một kẻ có tâm cơ sâu xa, tính toán cẩn thận cho nên mới xếp đặt một cuộc thí vua có lớp lang bài bản hẳn hoi. Sau khi loại trừ Trần Gia Bạch họ lại tính tới chuyện triệt hạ kẻ thân tín của tiên đế và Nam Việt Vương. Bản lĩnh cao siêu cộng thêm sự trung thành cho nên họ là trở ngại cuối cùng của hung thủ trong âm mưu soán ngôi nhà Đinh. Nhờ dịp may kẻ cầm sổ giang hồ đã gặp gỡ Nhất Tướng trong tử ngục Hoa Lư. Do đó y mới biết nhóm Thiên Long Bát Tướng lớp bị hạ độc, lớp bị chết một cách bí mật hay mất tích. Cũng vì thế mà Đỗ Thích mới lên vào đâm chết tiên đế ngay trên giường ngủ. Thật ra không cần phải Đỗ Thích mà ngay cả một người đàn bà chân yếu tay mềm như tôi cũng thừa sức giết chết tiên đế. Phần Nam Việt Vương tôi đoán kẻ hạ sát ông ta phải là nhân viên trong ban ám sát của đoàn do thám Hoa Lư. Vốn là đệ tử tục gia của phái Cổ Loa, lại được Trần Gia Bạch đích thân truyền thụ công phu bí truyền cho nên bản lĩnh của Nam Việt Vương không sút một cao thủ nhất đẳng nào của giới giang hồ Đại Việt...

Trông thấy trời đã xế chiều Vô Hình Dao Tôn Nhật đứng lên yêu cầu mọi người giải tán để lo cơm nước rồi nghỉ ngơi qua đêm xong sáng mai sẽ tiếp tục câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đường Tơ Kẽ Tóc

Trong chiếc lều nhỏ nơi hướng tây Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa, Hồ Phong và Hồ phu nhân đứng nhìn kẻ cầm sổ giang hồ nằm im trên chiếc bàn bằng cây.

- Cha thấy thương thế của ân nhân như thế nào?

Trầm ngâm giây lát Hồ Vũ Hoa thung thảng lên tiếng trả lời câu hỏi của con dâu:

- Khá nặng... Mũi kiếm chỉ đâm lệch một thốn thôi sẽ vô phương cứu chữa. Ta đã băng bó vết thương với y được gia truyền cho nên chỉ cần tịnh dưỡng thời gian là y sẽ lành mạnh. Con ở đây canh chừng y lại tính để ta ra ngoài gặp mọi người. Ta có vài điều cần bàn luận với sư Khai Quốc, Tôn bá phụ và Lê bá phụ...

Đắn đo giây lát Hồ phu nhân lên tiếng:

- Thừa cha con e có điều bất tiện... Phu quân con sẽ không hài lòng... Dường như người có điều gì đó ký với ân nhân của con...

Hồ Vũ Hoa chậm chậm gật đầu:

- Ta biết điều đó... Gà ghét nhau vì tiếng gáy là thường. Thăng Nguyên tính tình tự cao tự đại cho nên gặp người tài cao hơn nó nên sinh ra đố kỵ. Phần ân nhân của con ta không có nhiều thời giờ để giải thích song ta biết y là một người tốt không bao giờ có những hành động bất lương. Nếu thăng Nguyên có hỏi con cứ nói đó là lệnh của ta...

Dứt lời Hồ Vũ Hoa bước ra khỏi lều. Hồ phu nhân ngồi im suy nghĩ. Nàng tỏ vẻ mừng rỡ khi thấy Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ bước vào lều.

- Tại hạ trông phu nhân có nhiều mệt mỏi vậy phu nhân hãy để tại hạ canh chừng y...

Đoàn Chí Hạ lên tiếng. Hồ phu nhân nói nhỏ:

- Đa tạ Đoàn thủ lĩnh. Tôi cảm thấy khỏe nhiều rồi. Từ lúc gặp nhau tới giờ tôi chưa có thời giờ để hỏi Đoàn thủ lĩnh vài điều...

- Phu nhân cứ hỏi...

- Làm sao Đoàn thủ lĩnh biết Hạ thủ lĩnh đã chết? Ai là người đã giết ông ta?

Nhẹ thở hơi dài vị chúa cướp vùng biên thùy Việt Hoa cất giọng chậm và trầm trầm:

- Thừa phu nhân tôi không biết ai là người đã giết chết Hạ Long Khách. Tôi chỉ biết y bị người lạ mặt giết vì tôi và Hồ lão trang chủ đã tìm được xác của y gần Uy Viễn. Giết được Hạ Long Khách hung thủ phải là một nhân vật ngoại hạng giang hồ...

- Hạ thủ lĩnh chết vì lý do nào Đoàn thủ lĩnh biết không?

Tam Phương Kiểm Đoàn Chí Hạ hơi ngần ngại chưa trả lời như. Hiểu ý Hồ phu nhân giải thích:

- Tôi muốn hỏi Hạ thủ lĩnh chết vì vũ khí hay quyền chưởng?

Đoàn Chí Hạ đáp không do dự :

- Y bị quyền phong chấn nát lục phủ ngũ tạng. Theo sở kiến của tôi đây là phách không quyền, thứ quyền pháp thuần lấy nội gia chân lực làm căn bản cho nên có sức hủy hoại khủng khiếp nhất là trường hợp của Hạ Long Khách còn đặc biệt hơn nữa. Theo nhận xét của Hồ lão trang chủ thời y bị kẻ giết người tập kích một cách bất ngờ nên không kịp chống trả...

Hồ phu nhân chợt lên tiếng:

- Tôi nghĩ Hạ thủ lĩnh bị người ta đánh lên và người này phải quen biết với ông ta...

Đoàn Chí Hạ cau mày suy nghĩ trong lúc giọng nói thanh tao của Hồ phu nhân vang lên đều đều:

- Hạ thủ lĩnh là một cao thủ nhất đẳng giang hồ do đó nếu đánh không lại ông ta cũng thừa sức đào tẩu. Thế mà ông ta lại bị giết với một chiêu quyền mà không chống trả được thời kẻ sát nhân phải là người quen biết vì vậy ông ta mới không đề phòng...

Đoàn Chí Hạ gật gù:

- Kẻ cầm sổ giang hồ thường tán tụng phu nhân thông minh, giàu suy luận mà tôi còn bán tín bán nghi song hôm nay mới tin là thực...

Vành môi son của Hồ phu nhân nở nụ cười tươi tắn:

- Y có nói như thế ư...

Dường như hiểu được tình cảm giữa Hồ phu nhân và kẻ cầm sổ giang hồ cho nên Đoàn Chí Hạ cười nói đùa:

- Y nói nhiều về phu nhân mà toàn là điều tốt. Y khen phu nhân không những thông minh mà còn hiền hậu và xinh đẹp...

Giờ tay ngắn không cho Đoàn Chí Hạ nói tiếp Hồ phu nhân cất giọng nghiêm trang:

- Sở dĩ tôi hỏi chi tiết về cái chết của Bạch thủ lĩnh vì tôi có nhờ ông ta giữ dùm một vật quan trọng...

Thấy Đoàn Chí Hạ cau mày nhìn mình với ánh mắt nghi hoặc Hồ phu nhân thông thả kể cho họ Đoàn nghe chuyện nàng tình cờ gặp gỡ Hạ Long Khách ở Uy Viễn rồi trao cho y tín vật của kẻ cầm sổ giang hồ. Cuối cùng nàng thấp giọng hỏi:

- Khi tìm thấy tử thi của Hạ thủ lĩnh chắc Đoàn thủ lĩnh không thấy tín vật đó?

Đoàn Chí Hạ lắc đầu:

- Tại hạ không để ý tới chuyện này. Phu nhân hỏi Hồ lão trang chủ may ra người biết nhiều hơn tôi...

- Tôi sẽ hỏi cha chồng của tôi một cách tường tận hơn. Tuy nhiên điều mà tôi muốn nêu lên là hung thủ giết Hạ thủ lĩnh phải là người quen biết với ông ta đồng thời kẻ đó hiện đang nắm giữ tín vật của kẻ cầm sổ giang hồ...

Vừa nói nàng vừa liếc nhìn kẻ cầm sổ giang hồ đang nằm im lìm trên chiếc bàn gỗ. Hơi rom róm nước mắt nàng nói với giọng nghẹn ngào:

- Tôi có một chuyện riêng muốn nói không biết Đoàn thủ lĩnh có khứng nghe chăng?

Đoàn Chí Hạ cười hà hà:

- Tôi sẵn sàng nghe phu nhân nói với một điều kiện là phu nhân đừng gọi tôi bằng ba tiếng Đoàn thủ lĩnh. Phu nhân cứ gọi tôi bằng đại huynh cũng được...

Hồ phu nhân bật cười thánh thót:

- Tôi sẵn sàng gọi đại huynh với một điều kiện là đại huynh đừng gọi tôi bằng hai tiếng phu nhân...

Đoàn Chí Hạ bật cười khanh khách vì bị cô em gái ăn miếng trả miếng.

- Được... Hồ hiền muội có chuyện gì muốn nói ta sẵn sàng nghe...

Hồ phu nhân nhìn kẻ cầm sổ giang hồ đăm đăm. Đoàn Chí Hạ thấy cái nhìn của nàng chứa đựng thương yêu, hờn giận lẫn buồn rầu. Trong lần gặp gỡ ở Quảng Uyên Đoàn Chí Hạ biết giữa Hồ phu nhân và kẻ cầm sổ giang hồ phải có chuyện tình cảm riêng tư. Trai tài gái sắc cùng nhau lưu lạc giang hồ thời

chuyện thương yêu tất phải xảy ra không sớm thời muộn. Bây giờ chỉ cần thấy cái nhìn của Hồ phu nhân y biết cô em gái kết nghĩa của mình có tình cảm sâu đậm với kẻ cầm sổ giang hồ.

- Đoàn huynh... Tôi kể cho huynh nghe chuyện này xong xin huynh đừng thố lộ với ai, bằng không tôi chỉ có nước xấu hổ mà chết...

Bằng giọng nói nhỏ, nghẹn ngào và đôi khi thổn thức Hồ phu nhân từ từ thuật lại quãng thời gian bị giam cầm chung với kẻ cầm sổ giang hồ tại tổng đàn của đoàn do thám Hoa Lư. Nàng rơm rớm nước mắt kể lại chuyện bị kẻ cầm sổ giang hồ cưỡng bức.

Đôi mày liễu kiếm cau lại, mắt quắc lên sáng rực Đoàn Chí Hạ thờ dãi cất giọng trầm trầm

- Ta không ngờ y lại làm chuyện tồi bại đó. Hồ hiền muội tin là y đã làm chuyện này?

Hồ phu nhân cúi mặt xuống đáp nhỏ:

- Nói rằng tin thì tôi cũng tin, mà nói rằng không tin thì tôi cũng không tin. Nói thật với Đoàn huynh là nếu y muốn thì tôi sẵn sàng dâng hiến bởi vì nếu không có y cứu giúp thì mẹ con tôi đã chết từ lâu lắm rồi...

- Hiền muội có hối hận gì về chuyện cưỡng bức này?

Hồ phu nhân thông thả gạt đầu:

- Tôi có hối mà y nói là không có làm...

- Hiền muội có muốn ta hỏi thẳng y không. Nếu y có làm chuyện tồi bại này ta sẽ vì đạo nghĩa giang hồ dạy cho y một bài học...

Hồ phu nhân lắc đầu:

- Tôi không muốn huynh làm chuyện đó bởi vì dù sao y cũng là ân nhân của tôi. Và lại tôi có hối và y trả lời như thế nào huynh biết không?

Đoàn Chí Hạ im lặng chờ nghe câu trả lời.

- Y nói rằng y không cần cưỡng bức tôi bởi vì nếu muốn y sẽ hỏi và tôi không thể nào khước từ do đó thời y cần gì phải cưỡng bức tôi...

Vị chúa tể đám lục lâm hào khách của vùng biên giới gạt gù:

- Y nói cũng có lý...

- Tôi cũng nhìn nhận lời y nói hữu lý tuy nhiên nghi ngờ thời tận cùng thâm tâm tôi vẫn còn nghi ngờ do đó tôi mới nảy sinh một ý kiến. Trước khi dùng bạo lực cưỡng hiếp tôi y bị Phong nhi đâm một kiếm vào ngực khá nặng. Bây giờ tôi nhờ Đoàn huynh thử khám xét xem nơi ngực y có vết sẹo không. Nếu có vết sẹo thì quả đúng là y...

- Được..

Dứt lời Đoàn Chí Hạ bước tới chỗ kẻ cầm sổ giang hồ đang nằm ngủ say sưa. Làn tay cời nút áo họ Đoàn hỏi nhanh:

- Y bị Phong nhi đâm vào bên trái hay bên phải?

Hồ phu nhân trả lời không do dự :

- Bên trái... Huynh có thấy gì không?

- Không có vết sẹo nào hết... Hiền muội hãy tới xem cho tận tường...

Bước tới chỗ kẻ cầm sổ đang nằm Hồ phu nhân cúi đầu xem xét thật lâu rồi thở hơi dài. Giọng nói của nàng vang nhiều mừng vui và hớn hờ:

- Không phải y... Nếu không phải y thì ai là kẻ đã giả dạng y rồi vào tận trong ngực thất tại tổng đàn do thám để cưỡng hiếp tôi...

Đoàn Chí Hạ không trả lời dường như y đang bận tâm suy nghĩ về câu hỏi của Hồ phu nhân.

- Bị người ta cưỡng bức mà mình không biết người đó là ai, không biết tên họ, mặt mũi, hình dáng của người đó, điều này khiến tôi hầu như muốn phát điên..

Hiểu được nỗi nhục nhã và khổ sở mà Hồ phu nhân đang phải chịu đựng cho nên Đoàn Chí Hạ dịu giọng nói:

- Ta hiểu... Dù sao hiền muội cố gắng quên chuyện đó đi... Để tâm hoài sẽ có hại cho sức khỏe...

Ngừng lại giây lát y từ từ nói- Ta nghĩ tên nào giả dạng kẻ cầm sổ giang hồ rồi vào tận ngực thất để cưỡng bức hiền muội hẳn phải là nhân viên quan trọng của đoàn do thám Hoa Lư cho nên mới biết hiền muội bị giam ở đâu. Điều quan trọng nhất là hẳn phải quen biết với hiền muội do đó hẳn mới giả

dạng ra người khác. Hấn sợ hiền muội nhận diện ra hấn...

Hồ phu nhân mỉm cười nhìn Đoàn Chí Hạ:

- Đoàn huynh nhận xét đúng lắm. Như vậy ai là người quen biết với tôi mà lại làm việc cho đoàn do thám Hoa Lư. Tôi là con một, song thân tôi từ trần lúc tôi còn nhỏ cho nên tôi được cha mẹ nuôi đem về nuôi dưỡng bởi vì cha mẹ nuôi của tôi cũng không có con. Bà con họ hàng hai bên nội ngoại tôi không biết người nào hết...

- Hiền muội về làm dâu Hồ gia trang được bao lâu rồi?

Đoàn Chí Hạ lên tiếng hỏi:

- Tôi về nhà chồng lúc mười tám mà tính tới nay hơn mười năm rồi... Đoàn huynh muốn ám chỉ một người nào trong Hồ gia trang đã cưỡng bức tôi...

Hồ phu nhân nhìn Đoàn Chí Hạ đăm đăm khi hỏi câu trên. Họ Đoàn cười cười:

- Ta không ám chỉ một ai hết mà đây chỉ là cách đoán mò. Ta có một cách như vậy hiền muội thử xem may ra biết đâu lại tìm được giải đáp thỏa đáng cho vấn đề khúc mắc. Đó là cách loại trừ. Thoạt đầu hiền muội hãy nêu danh tánh tất cả những người quen biết như cha, chồng, anh em, bà con, họ hàng, bạn bè quen biết bắt kể thân sơ rồi sau đó loại ra dần dần những người không nghi ngờ rồi ít nghi ngờ, đáng nghi ngờ rồi cuối cùng sẽ còn lại người cuối cùng...

Hồ phu nhân gật gù lắm bả:

- Tôi hiểu ý của Đoàn huynh Bà con, họ hàng hoặc người người quen bên cha mẹ ruột thời tôi không biết một ai hết. Phần bên chồng thời tôi không nghĩ ra ai hết ngoại trừ...

Hồ phu nhân hơi ngần ngừ giây lát mới lên tiếng:

- Ngoại trừ chồng và cha chồng của tôi. Tôi không nghĩ cha chồng của tôi lại làm chuyện bại hoại này còn phu quân tôi không lẽ lại cưỡng hiếp tôi...

Đoàn Chí Hạ lắc đầu cười:

- Ta không nghĩ Hồ lão trang chủ lại làm chuyện xấu xa như vậy. Còn phần Hồ trang chủ thời như hiền muội nói không lẽ chồng lại đi cưỡng bức vợ của mình. Điều này không nhầm lý... Tuy nhiên phải có người làm chuyện này... nhất định là phải có một người nào thân thiết, gần gũi với hiền muội..

Đoàn Chí Hạ ngừng nói. Hồ phu nhân cũng trầm ngâm suy nghĩ. Căn lều nhỏ bé chìm trong im lặng. Lát sau giọng nói của Hồ phu nhân thông thả vang lên:

- Tuy không biết người đó là ai song ta có ba chứng cứ để truy nguyên ra thủ phạm. Thứ nhất hấn phải quen biết với tôi, thứ nhì hấn có thể là nhân viên cao cấp của đoàn do thám và thứ ba hấn phải có vết sẹo ở bên trái nơi ngực...

Hồ phu nhân ngừng nói khi thấy một thanh niên bước vào. Đoàn Chí Hạ cười cười nói với thanh niên:

- Ta hân hạnh gặp lại Lê tiểu trang chủ...

Quay sang Hồ phu nhân y cười tiếp:

- Hiền muội chắc chưa gặp Lê tiểu trang chủ lần nào. Y là Lê Hào, đích tử của Lê lão trang chủ mà danh hào hiệp rền khắp giang hồ...

Hồ phu nhân tươi cười nói:

- Tôi có nghe kẻ cầm sổ giang hồ nhắc tới tính danh của Lê anh hùng nhiều lần lắm...

Nhìn kẻ cầm sổ giang hồ nằm im trên ghế Lê Hào cười rề:

- Nhị vị khách sáo thời thôi... Tôi như vậy mà nhị vị người thời gọi là tiểu trang chủ còn người lại gọi là anh hùng nghe ngứa lỗ tai lắm...

Đoàn Chí Hạ cười rộ:

- A... Như vậy ta sẽ gọi bằng hai tiếng tiểu đệ... Hôm nay đúng là ngày vui bởi vì ta cùng một lúc có được hai người em một trai một gái mà không mất một đồng xu...

Giơ tay chỉ Hồ phu nhân y nói tiếp:

- Đây là Hồ hiền muội của ta...

Nhìn vị phu nhân họ Hồ Lê Hào cười ha hả:

- Tôi nhỏ tuổi vậy xin gọi phu nhân bằng tí ti...

Đoàn Chí Hạ chếp miệng cười nói:

- Gặp dịp như vậy mà không có rượu thật mất vui...

- Tôi có rượu cho huynh uống với một điều kiện...

- Hiền đệ cứ nói...

Vỗ vỗ vào gói hành lý đeo trên vai Lê Hào nói nhanh:

- Gia phụ hay rầy rà mỗi khi thấy tôi uống rượu cho nên...

Đoàn Chí Hạ cười khanh khách:

- Ta hiểu rồi...Nếu bị rầy hiền đệ cứ đồ thừa cho ta...

Mừng rỡ Lê Hào lấy trong gói hành lý ra hai vò rượu. Trao cho Đoàn Chí Hạ một vò xong y vỗ nhẹ vào đáy vò. Bụp... Dù được đóng khản cẩn thận song dưới kinh lực mạnh mẽ của Lê Hào nắp vò rượu bung ra gây thành tiếng kêu ròn tan.

- Hào thủ pháp Lê hiền đệ...

Tay chứa cướp vùng biên thùy Việt Hoa lên tiếng khen cùng lúc bàn tay vòn nhẹ vào cổ của vò rượu. Tay nâng vò rượu lên cao y cười nói:

- Mời hiền đệ...

Tộp ngậm nhỏ y tặc lưỡi:

- Chậc... Rượu ngon thật...

Cười ha hả Lê Hào tu một ngụm. Liếc kẻ cầm sổ giang hồ đang nằm thiêm thiếp y thấp giọng hỏi Hồ phu nhân:

- Y bị thương nặng không Hồ tí ti?

- Nặng... Tôi hi vọng y đủ sức chống chọi...

Lê Hào tặc lưỡi:

- Tí ti an tâm... Bị lão Hữu Danh Vô Thực đâm thương rồi bị giam vào tử ngục Hoa Lư mà không chết thời số của y còn thọ lắm...

Hồ phu nhân mỉm cười. Đắn đo giây lát nàng nhẹ giọng hỏi Lê Hào:

- Y kể với tôi là có gặp hiền đệ tại hoàng cung ở Hoa Lư. Điều này có đúng không Lê hiền đệ?

Nghịch Cước Lê Hào gật đầu không do dự. Chiều ngụm rượu y thông thả lên tiếng:

- Tôi gặp y hai lần tại Hoa Lư. Lần thứ nhất tại hoàng cung...

Ngừng lại nhìn Hồ phu nhân giây lát xong Lê Hào cười chồm chiếm:

- Không biết tí ti làm sao mà y nhắc tới tí ti bằng giọng khâm phục, ngưỡng mộ và khen tặng vô cùng...

- Y nói thế nào về tôi? Xấu hay tốt?

Hồ phu nhân hỏi dồn. Lê Hào cười rè sau khi hớp ngụm rượu:

- Gặp nhau tại hoàng cung y bàn với tôi về vụ án tiền đề rồi nhắc tới lời trối trăn của Đỗ Hậu. Y nói Hồ tí ti bảo là muốn tìm hiểu ý nghĩa về mấy chữ " Hoa... Lư...gầm giường..." của Đỗ Hậu người ta phải vào tận tử ngục Hoa Lư. Y hỏi tôi có cách nào vào ngục Hoa Lư không. Tôi nói tôi chưa nghĩ ra nhưng tôi hẹn sẽ gặp y trong ngục thất để tìm kiếm. Nói cho tí ti biết là y khen tí ti vô cùng. Y nói tí ti thông minh, hiền hậu, dịu dàng, ăn nói có duyên và đẹp đẽ. Bây giờ gặp tí ti tôi mới biết y nói không sai... Y dùng hai câu gì để ca tụng nhan sắc của tí ti mà tôi quên mất rồi... Câu gì cả... quên mất rồi...

Vỗ vỗ trán Lê Hào lẩm bẩm:

- Mình nhậu nhiều quá đâm ra lú lẩn ...

Nói tới đó y chợt la lớn:

- Nhớ ra rồi... Tôi nhớ ra rồi... Cái gì cả... cái gì... Chìm đáy nước cá lơ dờ lặn... lững da trời nhạt ngấn ngơ sa...

Hồ phu nhân cười thánh thót. Hai má của nàng hồng lên vì ngượng ngùng lẫn sung sướng dù nàng biết Lê Hào nói đùa cho vui.

- Hiền đệ có danh Nghịch Cước thật không sai chút nào. Hiền đệ gặp lại y trong ngực Hoa Lư vào lúc nào hiền đệ nhớ không?

Lê Hào lắc đầu lia lịa:

- Tôi không để tâm tới chuyện đó nên không nhớ rõ lắm. Chỉ nhớ y bị thương nặng đi không nổi.. Phải nói thuật xử kiếm của y độc vô cùng. Bị thương nặng như vậy mà y còn đủ sức dùng thanh nan giường bằng tre đâm chết hai tên trong nhóm Tứ Sát để ra khỏi ngục Hoa Lư...

Hồ phu nhân trầm ngâm không nói. Dù Lê Hào không xác định được ngày tháng song xuyên qua những lời y kể nàng có thể suy đoán ra một điều là kẻ cầm sổ giang hồ không phải là người đã cường bức mình. Y không thể nào hóa ra hai người do đó không thể có mặt ở hai nơi cùng một lúc. Ai là kẻ đã cường bức nàng? Câu hỏi này lớn vốn trong trí nàng.

- Hiền muội nghĩ thế nào về tình thế của nước ta?

Đoàn Chí Hạ lên tiếng hỏi và Hồ phu nhân đáp liền không chút ngần ngại:

- Biết tin tiên đế băng mà con của người còn nhỏ dại nên Tống triều mới thừa cơ hội xua quân xâm lăng và Đại Việt ta tất nhiên phải chống trả lại. Chỉ có điều nước ta đang ở trong tình trạng rối rắm và chia rẽ...

Tam Phương Kiếm thờ hơi thật dài. Hồ phu nhân cũng trầm ngâm. Chiều ngum rượu Lê Hào tặc lưỡi:

- Nếu quân Tống tràn sang Đại Việt thời Đoàn đại huynh và Hồ ti tỉ có chịu giúp Lê Hoàn chống lại kẻ xâm lăng không?

Hồ phu nhân im lặng không trả lời còn Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ cũng nín thinh trước câu hỏi của Lê Hào. Thật lâu giọng nói thánh thót của Hồ phu nhân vang lên:

- Dĩ nhiên là ta sẽ hợp tác với Lê Hoàn để chống xâm lăng. Tuy nhiên...

Ngừng lại như để tìm lời giải thích xong vị phu nhân họ Hồ nhìn Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ:

- Theo ý của tôi thời ta sẽ hợp tác với Lê Hoàn nhưng là một hợp tác có điều kiện. Muốn đặt điều kiện ta phải có thế lực mạnh mẽ để không trở thành bù nhìn của Lê Hoàn. Mang năm ngàn sĩ tốt về hợp tác với Lê Hoàn dĩ nhiên Đoàn huynh không muốn để cho Lê Hoàn ra lệnh bảo sao mình làm vậy...

Vị chúa tể ăn cướp gật đầu không do dự:

- Hiền muội nói đúng ý của ta lắm... Sở dĩ ta chỉ huy thủ hạ về hợp tác với Lê Hoàn chẳng qua vì đại nghĩa, vì muốn cứu nước giúp dân khỏi hoạ xâm lăng của kẻ thù phương bắc Ta nào màng tới công danh, phú quý để cúi mình qui lụy kẻ khác. Đoàn ta là đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, ngang dọc một cõi biên thùy..

Dứt lời ông vua ăn cướp lấy lưng của vùng biên thùy đưa vò rượu lên tu một hơi dài xong bật cười sang sảng:

- Sau khi dẹp xong lũ xâm lăng ta sẽ mời Lê hiền đệ về Quảng Uyên say sưa một tháng. Thỏ dăn ở vùng biên thùy cất nhiều loại rượu ngon đặc biệt và nhất là mạnh vô cùng..

- Đại huynh làm tôi nổi con ghìen muốn đi lên Quảng Uyên ngay bây giờ... Mời Hồ ti tỉ nói tiếp về chuyện hợp tác với Lê Hoàn...

Thông thả gật đầu Hồ phu nhân háng giọng:

- Năm ngàn thủ hạ của Đoàn huynh cộng thêm nhân số hơn vạn người của giới giang hồ sẽ trở thành một lực lượng hùng hậu để cho ta có thể đặt điều kiện trước khi hợp tác với Lê Hoàn. Điều mà tôi hằng quan tâm là ta thiếu một vị minh chủ để chỉ huy mọi người. Nếu Đoàn huynh bằng lòng lãnh chức minh chủ giang hồ tôi sẽ có cách an bài...

Đoàn Chí Hạ trầm ngâm giây lát mới lên tiếng:

- Hiền muội quên là có nhiều người tài đức hơn ta và lại chúng ta đang tranh tuyển...

Hồ phu nhân cười lắc đầu quây quây:

- Tôi biết các nhân vật giang hồ hiện diện nơi Tản Viên sơn không ai có được một điều kiện tất yếu để trở thành thủ lĩnh của giới giang hồ. Điều kiện đó là tài cầm quân hay khả năng chỉ huy. Chỉ huy các vũ sĩ giang hồ là chỉ huy một nhóm người ở hợp và kém kỷ luật. Các vị chương môn, tông chủ, trang chủ của giới giang hồ có tài mà tài đó chỉ thuần trong lãnh vực võ thuật. Còn nói về đức độ thời Đoàn huynh đâu kém chi họ. Đoàn huynh có thừa khả năng chỉ huy, võ thuật cao siêu thêm giàu lòng thương yêu sĩ tốt do đó huynh chính là người chỉ huy sáng giá mà quần hùng đang khổ công tìm kiếm...

Đoàn Chí Hạ cười cười hỏi Hồ phu nhân:

- Hiền muội nói có cách an bài vậy cứ nói cho ta nghe thử. Nếu thấy được ta sẽ ưng thuận liền ...

Thấy Đoàn Chí Hạ có vẻ xiêu lòng Hồ phu nhân mừng thầm. Nếu Đoàn đại huynh của nàng trở thành minh chủ giang hồ thì tính mạng của kẻ cầm sổ giang hồ sẽ được an toàn.

- Tỉ tỉ không muốn Hồ trang chủ trở thành minh chủ giang hồ?

Nghịch Cước Lê Hào vọt miệng hỏi câu trên. Thực ra Đoàn Chí Hạ cũng định hỏi một câu tương tự nhưng vì kính lịch cho nên y không muốn làm phật lòng Hồ phu nhân. Hỏi do dự trước câu hỏi của Lê Hào nhưng cuối cùng vị phu nhân họ Hồ thông thả trả lời:

- Biết con không ai bằng cha, biết chồng không ai bằng vợ. Không những tôi mà ngay cả cha chồng của tôi đều không muốn phu quân của tôi trở thành minh chủ giang hồ. Phu quân của tôi tính tình nóng nảy, thô lỗ, tự phụ và nhất là đồ kỵ. Người không biết chỉ huy và không biết thương yêu thuộc cấp. Nói những điều này ra tôi không hề muốn bôi xấu chồng mình nhưng sự thực là như vậy. Kể từ khi cha chồng tôi phong kiến qui ẩn giang hồ tất cả mọi việc của Hồ gia trang đều do tôi đảm trách. Tôi điều khiển, chỉ huy hơn một ngàn tá điền và gia đình còn phu quân chỉ biết miệt mài khổ luyện vũ thuật hoặc lưu lạc giang hồ...

Hồ phu nhân thở dài ngưng nói. Mắt nàng dường như long lanh ngấn lệ. Căn lều im lìm trừ tiếng thở đều đều của kẻ cầm sổ giang hồ. Thật lâu giọng nói thánh thót của Hồ phu nhân vang lên:

- Việc quân Tống xâm lăng nước ta là cơ hội tốt cho Lê Hoàn lên ngôi vua. Trong tình thế rối ren như thế này hẳn chỉ cần hứa hẹn thăng thưởng cho tướng tá và binh sĩ là họ vui vẻ ủng hộ hẳn ngồi lên ngai vàng. Là vua hẳn sẽ có chính danh, được hậu thuẫn của bá tánh trong công cuộc chống xâm lăng. Lúc đó dù chúng ta có đủ chứng cứ để tố cáo hẳn là chính phạm hành thích tiên đế thiên hạ cũng không ai nghe hoặc tin tưởng vào lời tố cáo của chúng ta. Điều tôi cần thiết mà chúng ta phải làm là ngăn chặn không cho Lê Hoàn lên ngôi hơn là hội nhau ở đây lo tranh giành chức minh chủ giang hồ. Đó là việc làm vô ích...

Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ cau mày khi nghe những lời trên.

- Hiền muội nói có lý... Đi... Hiền muội và ta đi gặp Hồ lão trang chủ để bàn về chuyện này. Lê hiền đệ ở đây canh chừng y...

Quảng vò rượu vào góc lều họ Đoàn bước ra cửa. Đưa cho Lê Hào viên thuốc mới còn bọc sáp Hồ phu nhân dặn dò:

- Nếu y thức dậy mà tôi chưa về kịp Lê hiền đệ hãy cho y uống viên thuốc này. Hiền đệ cẩn thận y mà có điều gì là tôi bắt thường hiền đệ đó...

Nhận viên thuốc Lê Hào cười rề:

- Tỉ tỉ an tâm... Tôi sẽ ngồi đây canh chừng y cho tới khi tỉ tỉ trở về...

Hồ phu nhân gật đầu bước theo Đoàn Chí Hạ. Đang ngồi suy nghĩ vẩn vơ Lê Hào chợt thấy bóng người thấp thoáng ngồi sân rồi Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên đứng đứng bước vào lều.

- Kính chào Hồ trang chủ...

Lê Hào tươi cười lên tiếng. Hồ Nguyên hơi nhếch môi:

- Chào Lê thiếu hiệp... Thiếu hiệp biết tệt phu nhân đi đâu không?

Lê Hào đáp không do dự:

- Quý phu nhân cùng với Đoàn thủ lĩnh đi gặp Hồ lão trang chủ để bàn chuyện đình hoãn cuộc tranh chức minh chủ giang hồ...

- Đình hoãn cuộc tranh chức minh chủ giang hồ...

Hồ Nguyên lập lại và Lê Hào gật đầu liền:

- Dạ phải... Quý phu nhân có nói việc quan hệ nhất của quần hùng là gấp rút tới Hoa Lư để ngăn cản không cho Lê Hoàn lên ngôi vua hơn là chuyện tranh chức minh chủ giang hồ...

Hồ Nguyên cười khẩy tiếng nhỏ. Lê Hào thấy nét giận dữ hiện ra trên mặt vị trang chủ của Hồ gia trang.

- Hẳn thế nào?

Hồ Nguyên hất hàm về phía chỗ kẻ cầm sổ giang hồ đang nằm. Lê Hào cười cười:

- Y còn sống... Trúng phải chiêu kiếm độc địa của trang chủ mà y vẫn còn sống thời tôi nghĩ y không có số chết yếu...

Hồ Nguyên nhếch môi cười nhạt. Tọt ngụm rượu Lê Hào cười nói:

- Hoá giải được chiêu kiếm giết người của kẻ cầm sổ giang hồ thời Hồ trang chủ quả xứng danh đệ nhất kiếm thủ của giới giang hồ Đại Việt. Tôi nghĩ

không ai đáng làm mình chủ giang hồ hơn Hồ trang chủ...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên hơi tươi nét mặt khi nghe những lời ca tụng của Lê Hào.

- Cảm ơn Lê thiếu hiệp. Tôi tài hèn đức bạc cho nên nào dám mơ mộng làm mình chủ...

Lê Hào cười rề:

- Đức độ thời tôi không rành lắm nhưng so về kiếm thuật tôi thấy không ai bằng Hồ trang chủ được...

Nhếch môi cười Hồ Nguyên buông gọn:

- Đa tạ Lê thiếu hiệp...

Tộp thêm ngụm rượu nữa Lê Hào chép miệng:

- Gia phụ thường nói vũ thuật phải mất thời gian và công phu khổ luyện mới thành tựu được...

Hồ Nguyên gật gù mỉm cười:

- Lê lão trang chủ nói không sai chút nào. Sau khi Hồ gia trang bị thiêu hủy trên bước đường trốn tránh sự truy tầm của đoàn do thám Hoa Lư, Hồ tôi may mắn gặp được một kỳ nhân mai danh ẩn tích nhưng vũ thuật cao siêu vô cùng. Ông ta chỉ dạy cho tôi phương cách hoá giải chiêu kiếm giết người độc địa của kẻ cầm sỏ giang hồ. Ngoài ra tôi còn được truyền thụ nhiều tuyệt kỹ khác...

Lê Hào tặc lưỡi:

- Hèn chi...

Dường như cao hứng Hồ Nguyên tiếp liền:

- Thuật xử kiếm của kẻ cầm sỏ giang hồ lấy nhanh làm chuẩn cho nên muốn hoá giải người ta phải nhanh hơn y gấp bội. Ngoài ra yếu tố chính xác cũng là điều kiện quan trọng. Muốn đánh bại kẻ cầm sỏ giang hồ người ta phải tôi luyện thuật xử kiếm giống hệt như của y. Đó là cách lấy độc trị độc...

Tộp ngụm rượu Lê Hào cười ha hả:

- Lấy độc trị độc... Hồ trang chủ luận đúng lắm..

Hồ Nguyên chậm chậm tiến tới chỗ kẻ cầm sỏ giang hồ đang nằm.

- Bị ta đâm một kiếm mà không chết thời hần giời thật...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên lăm lăm. Lê Hào cười thốt:

- Quý phu nhân nói nếu y có mệnh hệ nào thời phu nhân sẽ khổ tâm và ân hận suốt đời...

Vì đứng sau lưng cho nên Lê Hào chỉ thấy bàn tay mặt của Hồ Nguyên bóp chặt chuôi kiếm đến nổi gân xanh. Rất chậm lưỡi kiếm được rút ra khỏi vỏ khoảng gần phân nửa. Thấy cử động của Hồ Nguyên Lê Hào bỏ bộ liền. Không phải định tấn công mà y sửa soạn chạy bởi vì y biết không thể nào ngăn cản được. Y đã nghe phụ thân kể lại chuyện ông ta họp cùng Tôn Nhật giao đấu với kẻ cầm sỏ giang hồ mà vẫn bị y thi triển kiếm thuật đánh xiềng niềng. Nếu không nhờ Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa kịp thời giải cứu cả hai thế nào cũng có người bị thương.

Thanh kiếm rút ra được nửa chừng rồi dừng lại rất lâu. Xoẹt tiếng khê. Tra kiếm vào vỏ Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên bước nhanh ra khỏi lều. Lê Hào thở khi cảm thấy lòng bàn tay âm ẩm mồ hôi.

Bóng người thấp thoáng ngoài sân rồi Hồ Vũ Hoa bước vào theo sau là Đoàn Chí Hạ và Hồ phu nhân. Hồ Vũ Hoa hỏi Lê Hào:

- Y có tình dậy lần nào không Lê hiền đệ?

Lê Hào chưa kịp trả lời mọi người nghe giọng nói trầm trầm cất lên:

- Đa tạ lão trang chủ có lời hỏi thăm... Tại hạ tỉnh dậy rồi...

Kẻ cầm sỏ giang hồ gượng ngồi dậy.

- Túc hạ thấy thương thế như thế nào?

- Tại hạ cảm thấy khoẻ nhiều lắm. Vết thương do kiếm gây nên không làm hại nhiều mà chất độc mới làm cho tại hạ khó khăn lắm mới vận dụng nội lực để thi triển vũ thuật...

Nhìn mọi người y thờ dài rồi từ từ giải thích về bệnh trạng của mình:

- Chất độc của đoàn do thám kỳ lạ vô cùng. Nó không làm cho tại hạ chết mà chỉ khiến cho tại hạ có lúc thời vận dụng nội được, có lúc lại không...

Hồ Vũ Hoa nói gọn ba chữ:

- Lão phu hiểu.

Quay sang Hồ phu nhân kẻ cầm sỏ giang hồ nhỏ nhẹ nói:

- Xin phu nhân lấy giùm tôi hoàn thuốc màu đỏ. Đó là hoàn thuốc trị độc cuối cùng của tôi. Hi vọng nó giúp tôi tạm thời khống chế chất độc, bằng không...

Hồ phu nhân rom rớm nước mắt như hiểu được kẻ cầm sỏ giang hồ muốn nói điều gì. Đợi cho bệnh nhân uống thuốc xong Hồ Vũ Hoa hắng giọng:

- Tình hình biến chuyển dồn dập và không có nhiều thuận lợi cho nước ta. Theo tin tức mới nhất mà toán do thám Đằng Châu thu lượm được thời đạo quân của Tổng triều dưới quyền chỉ huy của Hầu Nhân Bảo đã bủa vây thành Lạng Sơn. Có lẽ chỉ trong vài ngày nữa nếu không có gì ngăn chặn quân Tổng sẽ tràn ngập vùng trung du...

- Lão trang chủ biết gì về động tĩnh của quân Hoa Lư ?

Kẻ cầm sỏ giang hồ hỏi và Hồ Vũ Hoa chậm chậm lắc đầu:

- Lão phu chỉ biết một điều là chúng ta đang bị quân Hoa Lư bao vây dù không chặt chẽ lắm...

Ngừng lại giây lát vị lão trang chủ của Hồ gia trang tiếp:

- Sáng mai lão phu sẽ hội quần hùng lại để tuyên bố hủy bỏ cuộc tranh tuyển chức vị minh chủ giang hồ. Theo lời Dung nhi nói thời chúng ta cần phải gấp rút tới Hoa Lư hầu kịp thời ngăn cản Lê Hoàn lên làm vua. Nếu chậm trễ để hắn lên ngôi thời chúng ta vô phương tố cáo hắn đã âm mưu hành thích tiên đế...

- Tại hạ đồng ý... Hay là chúng ta cứ bầu người nào đó tạm thời làm minh chủ...

Hồ phu nhân cười xen lời:

- Tôi có bàn với Đoàn huynh về chuyện này. Tôn ông không phản đối chuyện Đoàn huynh tạm thời làm minh chủ giang hồ...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười nói đùa:

- Phu nhân đã chọn rồi thì tôi đâu dám phản đối...

Hồ Vũ Hoa xoa tay vui vẻ nói:

- Mọi việc coi như ổn thoả. Lão phu cần đi gặp các trang chủ của Thập Đại Hiền Trang để thảo luận việc này...

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chén Rượu Mừng Của Đình Thái Hậu

Bốn người lầm lũi đi trên quãng đường lầy lội và trơn trượt. Con mưa từ đêm qua tới giờ vẫn còn rả rích. Trời u ám. Khung cảnh hoang sơ và man dã. Rừng với núi chạy dài mất mắt. Đồi cao đồi thấp chập chùng. Vì không còn nhiều thời giờ và lại kẻ cầm sỏ giang hồ bị trọng thương không theo kịp các nhân vật giang hồ đang gấp rút tới Hoa Lư để ngăn cản không cho Lê Hoàn lên ngôi vua nên bốn người phải hợp thành một nhóm nhỏ đi sau. Vì sợ bị nhân viên do thám truy đuổi nên thỉnh thoảng họ không đi theo đường chính mà phải dùng đường mòn nẻo tắt thành ra đường xa hơn và lâu hơn. Cũng may nhờ Lê Hào biết đường nên họ không sợ bị đi lạc.

- Tôn ông lạnh không?

Đi bên cạnh vị phu nhân họ Hồ hỏi câu trên. Kẻ cầm sỏ giang hồ lắc đầu trong lúc ngược nhìn trời đoạn hỏi Lê Hào đang sóng đôi cùng Hồ Phong.

- Ta đang ở đâu Lê huynh biết không?

Quay nhìn quanh quất cảnh vật hai bên đường rồi Lê Hào giờ tay chỉ vào ngọn núi xanh xanh nhô lên trên nền trời:

- Ngọn núi đó là Đại Hữu cách huyện Uy Viễn chừng hai mươi dặm...

Hồ phu nhân lên tiếng:

- Trời cũng sắp tối rồi... Lê hiền đệ thử tìm xem có chỗ nào để chúng ta trú qua đêm...

Đưa tay chỉ Lê Hào nói liền:

- Tôi thấy xa đằng kia có nhà...

Nghe nói có nhà mọi người rảo bước. Rồi núi Tân Viên mấy hôm trước họ ngày đi đêm nghỉ, thỉnh thoảng chỉ dừng lại ăn trưa xong hối hả lên đường. Vừa lạnh, vừa đói lại mệt mỏi nên khi nghe có nhà họ mừng rỡ đi nhanh.

Tuy nhiên khi tới nơi họ mới biết đó là ngôi miếu hoang. Nền gạch lạnh tanh. Màng nhện giăng tứ tung. Không khí lạnh lùng và ẩm ướt.

Tặc lưỡi Lê Hào cười nói với Hồ Phong:

- Cháu Phong... Ta với cháu đi kiếm củi về nhóm lửa...

Có lẽ vì quá mệt hoặc yếu sức kẻ cầm sổ giang hồ ngồi phệt xuống nền gạch dơ dáy trong lúc Hồ phu nhân lui cui dọn bữa cơm chiều. Không món ngon vật lạ. Không cao lương mỹ vị gì hết. Mỗi người một vắt cơm trắng, một miếng khô lớn bằng hai ngón tay. Lưu lạc giang hồ là thế. Ngủ miếu hoang. Ăn bữa đói bữa no. Quần áo dơ dáy và hôi hám. Thuở trời đất nổi cơn gió bụi, khách má hồng nhiều nỗi truân chuyên... Hồ phu nhân ứa nước mắt khi nghĩ tới hai câu trên.

Lê Hào và Hồ Phong mang về hai bó củi lớn. Thoáng chốc lửa cháy sáng khiến cho ngôi miếu hoang trở nên ấm cúng và sáng sủa. Dù không phải cao lương mỹ vị song vì đói bụng nên bốn người ăn uống ngon lành. Ưc ngậm nước lạnh Lê Hào tắc lưỡi:

- Lúc này mà có được vò rượu uống chơi...

Hồ phu nhân mỉm cười nói:

- Lê hiền đệ đi chung với bọn này là chọn lầm kẻ đồng hành rồi. Cả ba chúng tôi chẳng có ai uống rượu...

Lê Hào cười cười:

- Sở dĩ tôi tình nguyện thấp tùng theo tí ti tới Hoa Lư là vì tôi có thâm ý riêng. Tôi có chuyện riêng tư cần bàn luận với tí ti...

Đáp mền cho Hồ Phong đang nằm ngủ Hồ phu nhân cười nói đùa:

- Lê hiền đệ cũng có chuyện riêng tư nữa à, tôi tưởng...

Lê Hào lắc đầu:

- Không phải chuyện của tôi mà là chuyện của tí ti và y...

Lê Hào chỉ kẻ cầm sổ giang hồ đang ngồi im lìm trong góc để cố gắng vận dụng nội lực chữa trị thương thế cũng như chất độc đang hoành hành trong cơ thể.

- Hiền đệ muốn nói chuyện gì?

Hồ phu nhân thấp giọng hỏi như nàng không muốn làm kinh động tới kẻ cầm sổ giang hồ. Trầm ngâm giây lát Lê Hào hắng giọng:

- Tí ti chắc chắn người đang ngồi bên cạnh mình không phải là kẻ cầm sổ giang hồ giả mạo?

Hồ phu nhân đáp không do dự:

- Tôi có nhiều lý do và chứng cứ để xác nhận y không phải là kẻ giả mạo ...

Lê Hào cười cười:

- Tuy không có những bằng cứ hiển nhiên để cả quyết ai là người thực ai là kẻ giả mạo nhưng bằng suy luận riêng tư tôi mơ hồ đoán ra kẻ giả mạo phải là người thân thiết với tí ti...

Biết Lê Hào là một kẻ thông minh, chịu khó suy luận không kém chi mình nên Hồ phu nhân tỏ vẻ chăm chú nghe.

- Muốn giả mạo kẻ cầm sổ giang hồ người nào đó phải có một trong hai điều kiện là thứ nhất hẳn phải có thuật xử kiếm giống hệt như người thật. Tôi muốn nói là không những giống hệt kiếm thuật của hẳn phải bằng hoặc cao thâm hơn kẻ cầm sổ giang hồ. Còn điều kiện thứ nhì là hẳn phải rành thuật cải sửa dụng mạo. Tỉ tỉ đồng ý không?

Trầm ngâm giây lát Hồ phu nhân lên tiếng:

- Tôi cũng cùng một ý nghĩ như hiền đệ...

Cười chum chím Lê Hào hỏi một câu khiến cho Hồ phu nhân nhìn y đắm đắm:

- Theo tỉ tỉ ai là người có thuật xử kiếm giống hệt và ngang hàng hoặc cao siêu hơn kẻ cầm sổ giang hồ. Có giống hệt và cao siêu hơn cho nên người đó mới hóa giải được kiếm thuật giết ruồi của kẻ cầm sổ giang hồ...

- Hiền đệ muốn ám chỉ tới phu quân của tôi?

Lê Hào nở nụ cười thích thú:

- Tỉ tỉ thông minh hơn tôi tưởng...

- Hiền đệ chắc phải có lý do hoặc chứng cứ gì nên mới nói phu quân của tôi là kẻ cầm sổ giang hồ giả mạo...

Cười cười Lê Hào thuật lại cuộc chuyện trò giữa y và Hồ Nguyên cho Hồ phu nhân nghe xong thông thả tiếp:

- Điều này không biết đúng hay sai song tôi có cảm tưởng Hồ trang chủ không ưa kẻ cầm sổ giang hồ. Phải nói ông ta ganh ghét hoặc thù hằn thời đúng hơn. Trong giang hồ hiện nay chỉ có mỗi một mình Hồ trang chủ có thể hóa giải được thuật xử kiếm của kẻ cầm sổ giang hồ bởi vì thuật xử kiếm mà ông ta thi triển chính là kiếm thuật giết ruồi. Đỗ Đình Can, Lâm Quốc Tuấn, Y sư Hà Vũ và nhiều người nữa bị sát hại trong lúc kẻ cầm sổ giang hồ bị cầm tù tại tổng đàn do thám. Như thế phải có kẻ nào đã giả mạo y đi giết người...

Hồ phu nhân trầm ngâm nghĩ ngợi. Lê Hào cũng im lặng. Đêm từ từ trôi...

- Huynh đài thức sớm thế?

Hồ phu nhân thức giấc khi nghe Lê Hào lên tiếng. Giọng nói chậm rãi và yếu ớt của kẻ cầm sổ giang hồ vọng đều đều vào tai nàng:

- Sau một đêm luyện công tôi thấy khỏe khoản nhiều lắm. Đa tạ Lê thế huynh đã ngồi canh trong lúc tôi luyện nội công. Tôi có vật này cho huynh...

Kẻ cầm sổ giang hồ nói trong lúc đưa cho Lê Hào vò rượu còn đóng khăn cẩn thận:

-Tháng trước đây nhân khi vào Đại La chợt nhớ tới Lê huynh tôi bèn mua một vò rượu để tặng cho huynh...

Mân mê vò rượu Lê Hào cười ha hả:

- Huynh đúng là tri kỷ của tôi. Sáng sớm mà được súc miệng bằng vò rượu thượng hạng cất từ huyện Kim Anh thời còn gì bằng...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nhẹ:

- Chắc Lê huynh thích say sưa...

Lê Hào nói trong tiếng cười:

- Huynh không uống rượu cho nên không biết cái thống khoái của say rượu. Đời là hư ảo bởi thế khi say sưa ta mới thấy được cái thật trong hư ảo của đời cho nên mới có người say rượu nhảy xuống nước ôm vầng trăng mà chết bởi tưởng là thật. Tôi say sưa nói lung tung cho vui xin huynh đừng phiền...

Hồ phu nhân mỉm cười. Nàng biết Lê Hào vừa nhắc tới Lý Bạch, một nhà thơ nổi tiếng của Trung Hoa.

Ho khẽ một tiếng kẻ cầm sổ giang hồ nói với Hồ Phong:

- Cháu Phong.. Cháu đánh thức mẹ cháu dậy để chúng ta tiếp tục lên đường...

- Cảm ơn tôn ông nhắc nhở... Tôi thức từ lâu rồi...

Hồ phu nhân lên tiếng. Chừng tàn nén nhang bốn người sẵn sàng. Chân bước đều trên con đường trơn trượt Lê Hào cười nói với Hồ phu nhân:

- Lưu lạc giang hồ tuy vui song cũng có lúc buồn rơi nước mắt. Ngay lúc này tỉ tỉ biết tôi muốn gì không. Tôi chỉ muốn dùng chân nơi đó hội, mượn phòng trọ coi bỏ lộp bụi giang hồ...

Hồ phu nhân cười thánh thót góp chuyện:

- Tôi cũng thế... Tôi muốn dùng chân một chỗ nào để tắm rửa, thay đổi y phục cho mất đi mùi hôi hám...

- Tôi đâu có thấy phu nhân hôi hám gì đâu...

Lê Hào cười sặc sụa vì câu nói của kẻ cầm sổ giang hồ. Ủng hồng đôi má Hồ phu nhân lắc đầu:

- Tôn ông không thấy nhưng tôi thấy... Tôn ông không ngửi được mùi hôi hám của tôi nhưng tôi ngửi được...

Hồ Phong vọt miệng:

- Mẹ đâu có hôi... Đêm qua con thấy mẹ thoa dầu thơm thơm phức mà mẹ...

Lê Hào cười ha hả. Kẻ cầm sổ giang hồ quay nhìn người bạn đồng hành. Cười chúm chím vị phu nhân họ Hồ xoa đầu con trai:

- Tại mẹ hôi hám cho nên mẹ mới thoa dầu thơm cho thơm...

- Mà mẹ thoa dầu thơm làm chi vậy mẹ. Xung quanh đây đâu có ai đâu... Chắc mẹ định thoa dầu thơm để cho thúc thúc khen mẹ thơm tho, khen mẹ đẹp phải không mẹ. Con nhớ mẹ nói với con mẹ thương thúc thúc mà mẹ...

Hồ phu nhân muốn bịt miệng con mà không kịp. Kẻ cầm sổ giang hồ lại quay nhìn Hồ phu nhân lần nữa song y không thấy được gì bởi vị phu nhân họ Hồ cúi gằm đầu như có ý che dấu thẹn thùng.

Mỉm cười Lê Hào nói lớn:

- Tôi nghe có tiếng vó ngựa...

Kẻ cầm sổ giang hồ gật đầu:

- Ngựa chạy nhanh lắm...

Dứt lời tay mặt y nắm tay Hồ phu nhân còn tay trái nắm tay Hồ Phong kéo vào lề đường nhường chỗ cho ngựa chạy. Đứng bên lề họ trông thấy một người mặc áo đen ngồi vắt lưng trên lưng con ngựa ô cao lớn. Thoáng chốc thót ngựa tới gần cho mọi người thấy kỵ sĩ mặc vũ phục đen, phủ bên ngoài chiếc áo choàng đen và quần khăn đen che kín mặt mày.

Ngựa vừa vọt qua mặt Hồ phu nhân lăm bằm:

- Y là ai mà trông quen quen...

Hơi cau mày Lê Hào hỏi liền:

- Tí tí biết y?

Hồ phu nhân nhú mày:

- Y che kín mặt mày cho nên tôi không nhận diện được nhưng tôi trông đáng y quen quen...

Điều mà Hồ phu nhân không muốn nói ra cho Lê Hào biết chính là hắc y kỵ sĩ có dáng quen quen giống như đức phu quân của nàng. Vừa đi nàng vừa suy nghĩ tới những lời mà Lê Hào đã nói cho nàng nghe tối hôm qua. Dù nàng cố gắng dẹp bỏ những ý nghĩ đó song nó cứ lớn vồn trong trí của mình.

Chạy qua mặt bốn người đi bộ non dậm đường hắc y kỵ sĩ rẽ ngựa vào con đường mòn vắng vẻ đoạn dừng trước ngôi nhà khuất dưới tàng cây cổ thụ rườm rà. Tung mình nhảy xuống đất y rảo bước tới cánh cửa đóng im ỉm xong gõ nhẹ hai tiếng dài và một tiếng ngắn. Cánh cửa hé mở. Hắc y kỵ sĩ lách mình vào trong nhà.

- Các người biết vật này?

Hắc y kỵ sĩ đưa ra tấm thẻ bài bằng bạc khắc hình con ó chân bầu lấy hai thanh kiếm gác chéo nhau.

- Dạ thuộc cấp biết... Thưa phó thủ lĩnh có điều chi truyền bảo...

Hắc y kỵ sĩ cất giọng trầm trầm, lạnh lùng và hách dịch:

- Người tên gì, chức phận gì và thuộc ban nào?

- Trình phó thủ lĩnh. Mặt chức tên là Từ Vân, tổ trưởng tổ mười một thuộc ban tin tức...

Hắc y kỵ sĩ gật gù:

- Người có ngựa không?

- Trình phó thủ lĩnh, mặt chức có hai con ngựa đều thuộc vào hàng chiến mã hạng nhất...

- Tốt lắm... Ta cần phải có mặt ở Hoa Lư sáng sớm ngày mai. Đem ngựa ra cho ta...

Từ Vân vẫy tay cho thuộc hạ. Thông thả bước ra sân hắc y kỵ sĩ gập đầu tỏ vẻ hài lòng khi thấy hai con chiến mã cao lớn đang chờ sẵn. Không nói lời nào y bay mình lên ngựa. Thoáng chốc hai thót ngựa biến mất.

- Y là ai vậy Từ huynh?

- Ta không biết mặt mũi cùng tên họ. Ta chỉ biết y có tấm thẻ bài đặc biệt mà chỉ có hàng phó thủ lĩnh trở lên mới được ban cấp...

Vừa ra tới đường lớn hắc y kỵ sĩ thúc ngựa phi nước đại. Chạy hơn hai mươi dặm y tung mình nhảy qua lưng con ngựa thứ nhì. Bằng phương cách một con ngựa chạy và một con ngựa nghỉ một y đi không dừng lại để nghỉ ngơi hay ăn uống. Khoảng nửa đêm y thông thả cho ngựa đi vào huyện lỵ Uy Viễn.

Hôm nay đúng là ngày vui của Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh. Dù không nói ra hai nhân vật đầu não của đoàn do thám Hoa Lư đều cảm thấy phoi phoi trong lòng. Thứ nhất hai người vừa được triều đình thăng thưởng. Chức tước cao kèm thêm bổng lộc, tiền bạc và địa vị thời ai lại không ham. Huống chi họ lại cần những thứ đó cho tuổi già sắp tới.

Điều vui mừng thứ nhì là tối nay họ được Đình thái hậu mời dự tiệc trong hoàng cung. Đây là một vinh dự và hãnh diện cho hai vị công thần đã dày công hân mã giữ vững ngôi vua của Đình triều.

Đầu giờ tuất sủng sinh trong bộ lễ phục mới Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh theo chân toán cấm vệ quân vào hoàng cung. Dừng nơi cổng một gian nhà khang trang, mái ngói đỏ ôi họ được hai cung nữ đón tiếp. Quanh co hồi lâu hai cung nữ hộ tống họ vào một căn phòng trần thiết sang trọng và rộng rãi.

- Kính mời nhị vị an tọa...

- Dám hỏi cô nương chúng ta đang ở đâu?

Hai nàng cung nữ che miệng cười khi được gọi bằng hai chữ "cô nương".

- Đây là khách sảnh đặc biệt của thái hậu dùng để tiếp đãi khách quý. Nhị vị phải là khách quý lắm cho nên thái hậu mới ra lệnh cho chúng tôi đưa nhị vị tới đây...

Vừa lúc đó có tiếng người chào thưa rồi một người đàn bà trẻ đẹp uyển chuyển bước vào.

- Kính chào thái hậu...

- Kính chào nương nương

Hai cung nữ lên tiếng. Hữu Danh Vô Thực khúm núm chào:

- Hạ thân kính chào thái hậu...

Phản Bách Diện Thư Sinh chỉ khúm núm chào mà không nói được câu gì hết. Từ lâu nghe đồn Dương thái hậu nhan sắc trầm ngư lạc nhạn cho nên bà ta mới được tiên đế sủng ái tuy nhiên lão không ngờ bà ta còn quá trẻ và quá đẹp.

- Mời nhị vị an tọa..

Hai cung nữ kéo ghế cho khách còn thái hậu Dương Văn Nga tự động kéo ghế ngồi đối diện với khách.

- Lan nhi con đi bảo hoàng trù dọn tiệc còn Hương nhi đi lấy rượu...

Nở nụ cười vui vẻ với khách bà thái hậu họ Dương cất giọng thanh tao:

- Nhị vị gian truân cực khổ nhiều rồi cho nên đêm nay có say sưa cũng không sao...

- Đa tạ thái hậu... Tôi không thấy quan Thập Đạo?

Hữu Danh Vô Thực lên tiếng hỏi và Văn Nga tươi cười đáp:

- Quan Thập Đạo có nói với tôi là người vì việc quân cơ bề bộn cho nên không thể hiện diện để chia vui cùng nhị vị. Người đang bàn soạn chuyện binh với tướng Phạm Cự Lượng và Từ Mục. Và lại chuyện thăng thưởng và thiết đãi tiệc đãi đằng nhị vị đêm nay hoàn toàn do ý kiến của tôi...

- Đa tạ thái hậu đã nghĩ đến chúng tôi...

Hữu Danh Vô Thực lên tiếng. Dương Văn Nga cười chum chím:

- Hữu thủ lĩnh nói quá lời. Chính tôi mới phải nói tiếng cảm ơn nhị vị mới đúng. Nhị vị đã đỡ mồ hôi và xương máu với tiên đế để dựng nên Đinh triều. Sau khi tiên đế băng nhị vị vẫn cúc cung tận tụy phù trợ ấu quân. Nghĩa cử đó tôi hằng ghi tạc trong lòng và mong có dịp đền đáp...

Nói tới đó Dương thái hậu dừng lại rom rớm nước mắt. Giọng nói nghẹn ngào của giai nhân khiến cho hai nhân vật giang hồ với thân vũ thuật trù thiên hạ nghe cũng phải mềm lòng.

- Kể từ khi tiên đế băng mà ấu quân còn nhỏ dại cho nên tôi phải tạm quyền nhiếp chánh trong thời buổi nhiễu nhương loạn lạc. Trong nước thời giới giang hồ bất tuân phục, tại triều ca thời quan lại lộng quyền khi vua dối chúa. Bây giờ lại thêm giặc Tống xâm phạm biên cương khiến cho tôi đau lòng nát dạ, quanh mình chỉ có năm ba người đỡ đần. Hỡi ơi trung thần như lá mùa thu, người tin cậy như sao buổi sáng. Cũng may nhờ nhị vị tận tâm giúp rập nên Đinh triều mới còn được như ngày nay...

Dương thái hậu ngừng lời. Thức ăn toàn sơn hào hải vị được dọn lên. Tay cầm đũa bà thái hậu trẻ đẹp thân gấp thức ăn bỏ vào chén cho khách. Mỹ tửu được bà ta tự tay rót đầy chén đoạn lịch sự nâng chén lên ngang mày:

- Kính mời nhị vị chén rượu đầy. Đây là lòng biết ơn chân thành của tôi...

- Đa tạ thái hậu... Nghĩa cử này chúng tôi xin ghi tạc trong lòng...

Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh cạn chén rượu đầy còn Dương Vân Nga chỉ nhấp ngụm nhỏ.

- Nhị vị thứ lỗi vì tôi không thể uống nhiều được. Quan Thập Đạo có nói với tôi là phải chúc rượu cho nhị vị say đêm nay. Tôi nghĩ vũ nghệ cao siêu như nhị vị thời uống ngàn chén rượu cũng chưa say...

Hai nhân vật đầu não của đoàn do thám Hoa Lư cười ha hả. Bách Diện Thư Sinh nói một câu với nhiều ẩn ý:

- Thừa thái hậu... Rượu khó làm tôi say hơn thứ khác...

Dương Vân Nga liếc vị phó thủ lĩnh đoàn do thám bằng ánh mắt không ai hiểu được. Thông thả nhấp ngụm rượu bà ta cười hỏi hai quý khách:

- Nhị vị thấy tôi già không?

Bách Diện Thư Sinh ứng tiếng liền:

- Thoạt nghe thiên hạ gọi hai tiếng thái hậu tôi tưởng sẽ đối diện với bà già lụ khụ chứ đâu ngờ mình lại gặp một giai nhân sắc nước hương trời. Xin thái hậu thứ cho lời nói thẳng của tôi...

Dương thái hậu cười thánh thót:

- Cảm ơn Bách phó thủ lĩnh...Lời nói thẳng của ngài đối với tôi quý giá hơn bạc vàng hay châu báu. Tôi xin có một đề nghị là nhị vị đừng gọi tôi bằng hai tiếng thái hậu. Hai chữ đó làm cho tôi thành bà già lụ khụ...

Nói tới đó Vân Nga nở nụ cười ý nhị. Nhìn vị phó thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư bà ta cười tiếp:

- Xin nhị vị cứ gọi tôi bằng hai tiếng nương nương...

- Nếu nương nương cho phép...

Bách Diện Thư Sinh nói câu trên. Tiệc rượu được kéo dài. Bằng thái độ lịch sự mà thân mật thêm lời nói dịu dàng mà đôi khi tinh tứ Dương Vân Nga tạo nên bầu không khí cởi mở giữa chủ và khách.

- Đêm qua trong lúc trà dư tửu hậu tôi và quan Thập Đạo có bàn luận về tình thế của nước ta trong đó có sự chống đối của giới giang hồ. Quan Thập Đạo có đề cập tới tên "kẻ cầm sổ giang hồ". Nhị vị biết y là ai?

Hữu Danh Vô Thực liếc nhanh Bách Diện Thư Sinh đoạn trả lời:

- Thú thực với nương nương cho tới giờ phút này tôi cũng chưa tìm ra lai lịch của y. Đoàn do thám chỉ biết y niên kỷ độ ba mươi ngoài nhưng kiếm thuật tuyệt luân. Mục đích nhập giang hồ của y là phanh phui ra ánh sáng về cái chết của tiên đế. Y có nói với hai chúng tôi y không tin Đỗ Thích là kẻ đã đâm chết tiên đế... Y đoán một vị quan đại thần nào tại Hoa Lư đã hành thích tiên đế để lên làm vua...

Dương thái hậu mỉm cười gật gù.

- Ngẫm ra y nói cũng đôi phần hữu lý. Y có gặp nhị vị ư?

Bách Diện Thư Sinh hắng giọng:

- Y từng là tù nhân của đoàn do thám...

- Thế ư... Rất tiếc tôi không gặp được y. Nếu có dịp tôi xin nhĩ vị hộ tống y tới gặp tôi để tôi đối chất với y về cái chết của tiên đế...

- Chúng tôi sẽ cố gắng làm vừa lòng nương nương...

Dương thái hậu tươi cười nói:

- Biết nhĩ vị bề bộn công việc cho nên tôi không dám cầm cọng lâu. Trước khi từ giả tôi kính mời nhĩ vị chén rượu mừng. Hương nhi đem vò tổng biệt tửu ra đây cho ta...

Cung nữ trao vò rượu cho Dương thái hậu. Thân rót rượu vào chén cho khách xong bà ta cười nói:

- Mai một đây nhĩ vị sẽ theo quan Thập Đạo ra bắc đánh nhau với quân Tống. Chén rượu tổng biệt này nhằm ý chúc mừng cho nhĩ vị mã đáo thành công...

- Đa tạ nương nương...

Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh uống một hơi cạn chén rượu xong kiếu từ. Đình thái hậu ngồi im nhìn theo bóng hai người khách quý cho tới khi họ mất dạng. Trên môi của bà ta còn nguyên nụ cười thích thú.

Vừa ra khỏi hoàng cung Bách Diện Thư Sinh nói nhỏ:

- Chén rượu của bà thái hậu họ Đình quả đúng là chén rượu tổng biệt...

Hữu Danh Vô Thực nhếch môi cười:

- Bách huynh nói không sai chút nào... Đúng là tổng biệt tửu...

Bách Diện Thư Sinh thì thầm:

- Hữu huynh biết mình bị đầu độc lúc

nào...?

Liếc một vòng vị thủ lĩnh đoàn do thám thấp giọng:

- Trước khi ra khỏi hoàng cung, Bách huynh thừa biết chúng ta đang bị theo dõi...

- Tôi biết... Dường như những người theo dõi lại là nhân viên của đoàn do thám...

Bách Diện Thư Sinh dừng lời khi thấy hàng trăm nhân viên do thám xuất hiện. Hữu Danh Vô Thực nở nụ cười cay đắng. Lão đã dày công hãn mã bảo vệ Đình triều nào ngờ lão lại bị nhân vật đầu não của Đình triều hạ độc. Lão là đương kim thủ lĩnh đoàn do thám lại bị nhân viên của mình vây bắt. Tình thế quả oái oăm và cay nghiệt.

- Bách huynh thừa biết đây là mưu sâu kế độc của Lê Hoàn và Đình thái hậu. Hai chúng ta là tông phạm đồng thời cũng là nhân chứng cuối cùng trong vụ hành thích tiên đế. Chúng định giết người diệt khẩu cho nên hai chúng ta phải có một người sống sót hầu phao truyền cho bá tánh nhất là giới giang hồ được biết...

Bách Diện Thư Sinh cười ha hả:

- Huynh muốn đánh hay chuồn?

- Đánh trước rồi chạy cũng chưa muộn...

Dứt lời cả hai lao mình vào vòng chiến. Dường như được lệnh riêng nhân viên do thám chỉ giao đầu cầm chừng. Có lẽ họ chờ cho kẻ địch bị thuốc độc công phạt rồi mới thực sự tấn công.

- Nhĩ vị không trốn thoát được đâu. Trong gầm trời này chưa có ai sống sót khi uống phải Thất Bộ Tán của Độc Tiên Ông... Chắc nhĩ vị cũng biết điều đó...

Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh giật mình. Họ nào xa lạ gì với thứ thuốc độc bá đạo giang hồ này. Người thường trúng độc chỉ cần đi một bước đã ngã lăn ra chết còn các cao thủ giang hồ với nội lực thâm hậu cũng chỉ chỉ trì được thời gian ngắn mà thôi. Chạy trốn may ra họ mới có cơ hội sống sót.

Nạt tiếng nhỏ Bách Diện Thư Sinh trở sát thủ. Trong đời lưu lạc giang hồ có lẽ đây là lần đầu tiên lão phải thi triển hết bản thân công phu để tìm sinh lộ. Thân hình của lão biến thành cái bóng mờ chấp chôn bay lượn khắp nơi.

Tuy nhiên lão càng tiêu hao nội lực nhiều chừng nào thời chất độc cũng theo đó mà công phạt mạnh hơn. Chừng cạn tuần trà Bách Diện Thư Sinh cảm thấy ruột gan quặn thắt, mồ hôi và ra như tắm rồi người nóng hừng hực như bị lửa đốt.

Rẹt... Hữu Danh Vô Thực bị trúng một kiếm vào vai. Rồi tới lượt Bách Diện Thụ Sinh bị trúng một đao máu tuôn xối xả. Hai nhân vật nổi tiếng của đoàn do thám sẽ chết, chỉ có điều chết sớm hay muộn mà thôi.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa nổi lên rầm rập rồi hai con chiến mã xuất hiện. Khi ngựa tới gần mọi người trông thấy một người áo đen ngồi ngất ngưỡng trên lưng con ngựa ô cao lớn, trong lúc tay tả của y nắm cương con hồng mã nhắm vòng vây xông thẳng vào. Sợ bị ngựa đạp nhân viên do thám vội vã nhường đường.

- Đi..

Hắc y kỵ sĩ hét lớn như ngầm báo hiệu cho hai người đang bị vây hãm. Hội ý Bách Diện Thụ Sinh bay mình lên lưng con hồng mã trong lúc Hữu Danh Vô Thực nhảy lên ngồi sau lưng hắc y kỵ sĩ. Thoáng chốc cả ba biến mất trong màn đêm âm u.

Mặt trời chênh chếch ngọn cây. Hai con ngựa thành thoi gặm cỏ. Hắc y kỵ sĩ đứng im. Nghe tiếng thở nhẹ y quay lại.

- Nhị vị khang an?

Bách Diện Thụ Sinh lắc đầu thở dài:

- Thất Bộ Tán của Độc Tiên Ông quả nhiên là độc được bá đạo giang hồ. Lão phu có thể kèm giữ chất độc không cho phát tác; tuy nhiên nếu vận dụng nội lực để thi triển vũ thuật thời chất độc lại phát tác làm..

Hữu Danh Vô Thực cười gượng:

- Tình trạng của tôi cũng tương tự như huynh..

Quan sát hắc y kỵ sĩ giây lát lão từ từ lên tiếng:

- Dám hỏi các hạ là ai?

Hắc y kỵ sĩ lật chiếc khăn che mặt. Bách Diện Thụ Sinh cười ha hả:

- Hóa ra là trang chủ..

Người được gọi là trang chủ cười nhẹ:

- Ai hạ độc nhị vị?

- Dương Vân Nga...

Nghiến răng Hữu Danh Vô Thực nói ngay cái tên cún con của bà thái hậu Đinh triều. Người được gọi là trang chủ hỏi tiếp:

- Quan Thập Đạo chắc biết nhị vị bị Dương thái hậu hạ độc?

Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thụ Sinh nhìn nhau đoạn họ Bách cao giọng:

- Lão phu nghĩ hẳn phải biết...

Bách Diện Thụ Sinh không còn gọi Lê Hoàn bằng danh xưng Quan Thập Đạo mà gọi là "hắn". Điều này tỏ lộ lão không còn nể nang gì nữa.

- Tại hạ cũng nghĩ thế. Nhị vị là hai người cuối cùng còn sống sót trong vụ án tiên đế. Nhị vị biết quá nhiều mà thường thường người biết quá nhiều ít khi sống lâu..

Trong trí não của vị thủ lĩnh đoàn do thám nổi nhiều nghi vấn từ đó lão lờ mờ hiểu rằng có điều gì quan trọng đã xảy ra trong lúc lão vắng mặt ở Hoa Lư.

- Trang chủ ngụ ý gì ?

Có lẽ bị độc được làm rối loạn tâm trí cho nên Hữu Danh Vô Thực mới hỏi câu trên. Người được gọi là trang chủ nhếch nhếch cười khó hiểu:

- Sau khi nhị vị rời Hoa Lư đi Tản Viên quan Thập Đạo cho người mời tại hạ tới đàm đạo rồi sau cùng đưa tới một thỏa thuận...

Bách Diện Thụ Sinh chớp mắt. Trong trí não giàu kinh nghiệm giang hồ của lão nảy ra một ý tưởng.

- Thỏa thuận giữa tại hạ và quan Thập Đạo là nếu hợp tác với người để loại trừ nhị vị thời tại hạ sẽ trở thành thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư...

Bách Diện Thụ Sinh im lặng không nói gì hết dường như lão đã sớm tiên liệu ra điều này còn Hữu Danh Vô Thực cười khẩy quay qua nói với Bách Diện Thụ Sinh:

- Bách huynh... Hai ta đúng là nuôi ong tay áo, nuôi khi dòm nhà...

Giọng nói trầm lạnh của người được gọi là trang chủ vang vang trong bầu không khí tịch mịch:

- Hạ sát nhị vị là ý kiến của Dương thái hậu mà hạ sát bằng độc được cũng là ý kiến của bà ta...

Tuy ngoài mặt vẫn giữ nét bình tĩnh và thản nhiên nhưng trong lòng Bách Diện Thư Sinh đau hơn hoạn. Từng là nhân vật sừng sỏ, nhiều kinh nghiệm giang hồ và thủ đoạn tàn độc mà chỉ vì hờ hênh trong một phút lơ bị thua trí một con đàn bà.

Độc được mà lão trao cho Dương thái hậu để đầu độc Trần Gia Bạch thời hôm nay bà ta cũng dùng nó để hạ sát lão. Khi trao độc được cho Bách Diện Thư Sinh Độc Tiên Ông có nói cho lão biết là ngoài tác dụng thông thường Thất Bộ Tán còn có một được tính kỳ lạ chuyên "trị" các cao thủ có nội lực cao thâm. Được tính kỳ dị này biến Thất Bộ Tán thành thứ thuốc độc không có thuốc giải. Nó sẽ làm cho kẻ bị trúng độc không vận dụng nội lực để thi triển vũ thuật được. Giả như họ cố gắng thời đan điền sẽ đau thất rồi nội lực sẽ bị tiêu tán.

Chính lão dưới sự thúc bách của Hữu Danh Vô Thực đã dùng Thất Bộ Tán để đầu độc kẻ cầm sỏ giang hồ hầu loại trừ một đối thủ lợi hại. Bây giờ tới phiên lão và Hữu Danh Vô Thực lãnh hậu quả của việc mình làm. Quả báo nhãn tiền là như thế. Có lẽ biết độc được không đủ sức sát hại hai người do đó Dương Vân Nga và Lê Hoàn mới phải nhờ tay một kẻ thứ ba hoàn thành ý định của họ.

- Nhị vị và tại hạ có chút ân tình. Tại hạ không phủ nhận một điều là nhờ công sức của nhị vị mà tại hạ đã thực hiện được những điều mình muốn. Tuy nhiên...

Bách Diện Thư Sinh làm thỉnh suy tính. Lão biết nhân vật đang đứng trước mặt mình là kẻ có tâm cơ sâu xa và nhất là không từ một hành động nào dù độc ác để đạt những gì hắn muốn.

- Cứu mạng cho nhị vị thời ân tình giữa chúng ta đã hết. Bây giờ tại hạ phải thực hiện thỏa thuận với quan Thập Đạo. Tại hạ sẽ giết nhị vị...

Âm thanh của chữ cuối bật lên cùng lúc bàn tay của người được gọi là trang chủ hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Thủ thuật phóng kiếm của hắn nhanh khủng khiếp.

Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh phản ứng cũng nhanh không kém. Chỉ có điều là Thất Bộ Tán đã khiến cho họ không thể nào vận dụng nội lực được. Bách Diện Thư Sinh thi triển bộ pháp Bách Biến còn Hữu Danh Vô Thực phát tay áo rộng che kín yết hầu. Bọt... Bọt... Âm thanh của sắt thép xuyên qua da thịt nghe như buốt thịt da.

Bách Diện Thư Sinh đình bộ. Máu từ vết thương nơi ngực của lão không ngớt chảy ra làm ướt thân áo trắng. Cúi nhìn vết thương nơi ngực lão thủ lĩnh phe hắc đạo cười hực:

- Kiếm thuật của trang chủ độc còn hơn lời đồn đại...

Người được gọi là trang chủ thông tay bình lặng nhìn Hữu Danh Vô Thực. Nhân vật từng một thời là thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư nấc tiếng nhỏ. Thân hình rung nhẹ. Bàn tay lão đưa lên như cố bịt lấy vết thương nơi yết hầu song lại buông xuống vì cạn lực.

Phịch... Hữu Danh Vô Thực ngã úp mặt xuống đất. Bách Diện Thư Sinh chạnh lòng. Lão biết ngày tàn của mình đã tới. Bị độc được hoành hành lại trúng thương khá nặng, đối phương không cần đánh tiếp lão cũng sẽ kiệt lực mà chết.

- Tại hạ xuất một chiêu nữa thôi... Sống hay chết tùy thuộc vào vận rủi may của các hạ...

Rẹt... Bằng cố gắng sau cùng của kẻ biết mình sắp chết Bách Diện Thư Sinh nhích mình. Lão cảm thấy tia kinh khí bén hơn gươm đao đâm vào ngực. Té úp mặt xuống đất lão lơ mơ trông thấy hắc y kỵ sĩ tung mình lên ngựa. Cảnh vật mờ dần...

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chiếc Tín Bài Màu Đen

- Lê huynh biết chúng ta đang ở đâu?

Nghịch Cước Lê Hào cười cười:

- Tôi đoán chúng ta còn cách Uy Viễn độ vài dặm. Nếu gắng sức đi nhanh chúng ta sẽ có mặt ở chợ Huyện trước chạng vạng...

Hồ Phong reo lớn khi nghe Lê Hào nói gần tới Uy Viễn. Vào phố thị tha hồ nó được ăn ngon.

- Mẹ... mẹ... để con đi trước nghe mẹ... con đói bụng..

Hồ phu nhân dặn dò:

- Con đừng đi xa nhà... Con đi làm sao mà mẹ còn trông thấy bóng của con...

Kẻ cầm sổ giang hồ lên tiếng:

- Phu nhân an tâm... Cháu Phong có thể tự vệ nếu gặp nguy hiểm...

Hồ Phong tung tăng chạy trước. Phong cảnh hoang vắng và thê lương. Ngay cả tiếng chim hót cũng không có. Nó cảm thấy sờ sờ song không phải sợ nguy hiểm mà sợ ma. Cẩn rằng nó rút kiếm cầm tay rồi lăm lăm bước. Đột nhiên nó nghe có tiếng rên khe khẽ. Ngước đầu lên nhìn nó thấy hai người nằm im trên đường. Một người chợt đưa tay lên vẫy vẫy. Hồ Phong la thất thanh quay đầu chạy trở lại. Vừa thấy bóng mẹ nó la lớn:

- Ma... ma... mẹ... mẹ...đằng trước có ma...

Lê Hào cười ha hả. Ôm con vào lòng Hồ phu nhân hỏi nhỏ:

- Phong nhi... Ma ở đâu?

Mặt mày xanh mét, hơi thở hỗn hển thẳng bé chỉ tay về phía trước.

- Ma... nằm trên đường... đưa tay vẫy vẫy con...

Kẻ cầm sổ giang hồ lấy mắt ra hiệu. Hiểu ý Lê Hào triển thuật phi hành chạy trước. Gần tới nơi y thấy hai người nằm úp mặt xuống đất. Thủ cây thước sắt bằng tay mặt y chậm chậm tiến tới chỗ hai người đang nằm. Vài giọt máu bầm vương vãi trên đất. Tới chỗ người mặc áo trắng y dùng tay tả lật ngửa tử thi.

- Trời...

Lê Hào buột miệng kêu thành tiếng kinh ngạc khi thấy tử thi chính là Hữu Danh Vô Thực. Không nói lời nào y hú tiếng nhỏ. Nghe tiếng hú báo hiệu kẻ cầm sổ giang hồ biết Lê Hào đã phát hiện ra điều gì đặc biệt.

- Cháu Phong chạy...

Vừa dứt lời kẻ cầm sổ giang hồ vung tay hót gọn Hồ phu nhân đoạn băng mình chạy trước. Hồ Phong theo bèn gót. Tới chỗ Lê Hào đứng, đặt Hồ phu nhân xuống đất y thở hơi dài đoạn từ từ hỏi:

- Lê huynh phát hiện được điều gì?

Lê Hào chỉ vào tử thi đang nằm. Hồ phu nhân buột miệng:

- Hữu Danh Vô Thực... Kẻ nào có khả năng giết được lão thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư...

Kẻ cầm sổ giang hồ buông gọn năm chữ:

- Kẻ cầm sổ giang hồ giả...

Giơ tay chỉ vào chấm đỏ nơi yết hầu y tiếp nhanh :

- Chỉ có kiếm thuật giết ruồi mới giết được lão. Tuy nhiên...

Nghịch Cước Lê Hào xen lời :

- Chắc Hữu Danh Vô Thực bị trúng độc trước... Có lẽ vì vậy lão mới bị giết...

Chăm chú quan sát tử thi giấy lát Hồ phu nhân gật đầu :

- Lê hiền đệ nói đúng. Lão bị trúng độc cho nên da mặt của lão mới nổi lên một vài chấm đen... Hiền đệ xem người kia là ai...

Lật ngửa tử thi Lê Hào bật la nhỏ nhỏ:

- Bách Diện Thư Sinh...

Hồ phu nhân và kẻ cầm sổ giang hồ bước tới quan sát Bách Diện Thư Sinh. Hồ Phong chợt la lên tiếng lớn :

- Mẹ... mẹ... Ngón tay ông nhút nhút...

Nghe Hồ Phong la ba người quay nhìn. Họ thấy ngón tay trỏ của Bách Diện Thư Sinh cử động. Kẻ cầm sổ giang hồ nói với Lê Hào:

- Tôi bị thương không vận công được vậy nhờ Lê huynh trút cho lão chút nội lực may ra lão còn đủ sức trối trăn...

Gật đầu Lê Hào khom người đặt bàn tay lên ngay đan điền của Bách Diện Thư Sinh đoạn từ từ trút nội lực vào. Với phương pháp này y hi vọng sẽ làm cho bệnh nhân hồi tỉnh trong giây lát. Bách Diện Thư Sinh chợt mở mắt.

- Ai giết các hạ?

Bách Diện Thư Sinh ra dấu. Hiểu ý kẻ cầm sỏ giang hồ khom người kê tai sát vào miệng Bách Diện Thư Sinh để nghe lão trối trăn :

- Lê... Hoàn... Hoàn ... lên ngôi..

- Ai giết các hạ?

Kẻ cầm sỏ giang hồ lập lại. Bách Diện Thư Sinh mấp máy môi nhiều lần như cố gắng nói nên lời mà không được. Lão thở hắt hơi dài rồi ngoẹo đầu. Kẻ cầm sỏ giang hồ nhẹ thở dài.

- Lão chỉ nói có bốn chữ là " Lê Hoàn lên ngôi..."

Lê Hào chợt quay phắt người lại nhìn đăm đăm vào lẽ đường phía bên trái.

- Huynh nghe gì không?

Kẻ cầm sỏ giang hồ gật đầu:

- Tôi cũng nghe có tiếng động. Huynh thử tìm xem..

Lê Hào cảm thước sắt từ từ đi vào khu rừng thưa. Kẻ cầm sỏ giang hồ nói nhỏ:

- Phu nhân đoán xem mấy chữ đó có nghĩa gì...

Hồ phu nhân đáp không chút do dự :

- Bách Diện Thư Sinh muốn đề cập tới chuyện Lê Hoàn lên ngôi. Tôi đề nghị là tôn ông và Lê hiền đệ đi Hoa Lư trước còn tôi và Phong nhi sẽ theo sau...

Kẻ cầm sỏ giang hồ cười lắc đầu:

- Đề nghị của phu nhân không ổn. Đề phu nhân và cháu Phong đi một mình tôi không yên lòng chút nào. Và lại việc ngăn cản Lê Hoàn lên ngôi đã có Hồ lão trang chủ đảm đương rồi. Thân tôi còn lo chưa xong...

- Cháu Phong.. Ta có vật này cho cháu...

Lê Hào nói với giọng vui vẻ. Hồ Phong reo hò khi thấy Lê Hào dắt con bạch mã cao lớn với yên cương đầy đủ. Kẻ cầm sỏ giang hồ nói nhanh:

-Lê huynh đi trước mở đường còn tôi đoạn hậu. Phu nhân và cháu Phong cỡi ngựa. Hi vọng ta sẽ tới Uy Viễn sớm hơn...

Ngồi trong lòng mẹ Hồ Phong hò lớn giật cương ngựa. Mặt trời gác ngọn cây họ thông thả đi vào chợ Huyện thuộc xã Đa Giá huyện Uy Viễn. Dù tin quân Tống đã vây hãm thành Lạng Sơn song dân chúng vẫn đi lại đông đảo và buôn bán tấp nập dường như họ tin tưởng triều đình đủ sức ngăn cản quân xâm lăng trước khi tràn vào Hoa Lư. Uy Viễn là cửa ngõ của Hoa Lư với địa thế hiểm trở, một người thủ trăm người khó đánh. Huống chi giặc không quen địa thế và không hợp phong thổ.

Tay nắm cương ngựa Hồ Phong đặc đặc tay mẹ:

- Mẹ con đói bụng...

Nắm tay Hồ Phong Lê Hào cười nói:

- Hai chú cháu mình kiếm cái gì dẫn bụng...

Thấy một quán ăn bên đường Lê Hào tạt vào. Hồ phu nhân cười hỏi kẻ cầm sỏ giang hồ:

- Tôn ông định ở lại đây đêm nay hay tiếp tục lên đường?

Kẻ cầm sỏ giang hồ quay nhìn Hồ phu nhân. Làn da trắng của vị phu nhân dài các quen sống trong nhung lụa đã nhuộm màu sương gió nắng mưa. Quần áo bằng vải thô bạc màu mà nhiều chỗ lại sờn bâu hay đứt nút.

- Tôn ông nhìn gì vậy?

- Tôi nhìn phu nhân...

- Chắc tôi xấu và già đi nhiều lắm.

Kẻ cầm sổ lật đầu cười nói với giọng nửa đùa nửa thực:

- Tôi thấy phu nhân vẫn trẻ đẹp như hồi ở Phú Xuyên...

Hai má của Hồ phu nhân đỏ bừng lên vì thẹn thùng lẫn sung sướng. Nàng biết kẻ cầm sổ giang hồ ngẫm nhắc tới cái đêm nàng khóa thân để dụ dỗ y vào đường tình ái. Mỗi lần nghĩ tới chuyện đó nàng có cảm giác thẹn thùng lẫn rung động, bàng hoàng và ngây ngất tận cổ lòng. Nàng biết mình đã có chồng cho nên ý tưởng trên vượt ra ngoài lễ giáo nhưng mặc dù nàng cố gắng xua đuổi ý tưởng trên thỉnh thoảng vẫn hiện về trong những lúc buồn rầu và đơn chiếc.

- Phu nhân khổ cực nhiều rồi cho nên tôi định mượn phòng trọ trú bụi phong trần một đêm rồi sáng mai đi Hoa Lư cũng chưa muộn...

Hồ phu nhân lặng lẽ cười. Bước vào quán ăn nàng thấy Lê Hào ngồi tu rượu trong lúc Hồ Phong vừa nhai vừa hát nghêu ngao. Gần tháng trời ăn uống kham khổ nay gặp thức ăn lạ miệng bốn người tha hồ ăn uống cho hết thềm thường. Đang ăn kẻ cầm sổ giang hồ chợt ngưng thần lắng tai nghe ngóng:

- Tôi nghe có tiếng vó ngựa...

Kẻ cầm sổ giang hồ nói với Lê Hào.

- Máy con?

Lê Hào hỏi thật gọn và kẻ cầm sổ giang hồ trả lời còn gọn hơn nữa:

- Một...

Y vừa dứt lời ngựa chợt ngừng nơi cửa rồi một kỵ sĩ tung mình nhảy xuống. Lê Hào thì thầm:

- Nhân viên do thám...

Nhân viên do thám này mặc sắc phục màu trắng chứng tỏ y thuộc ban tin tức của đoàn do thám Hoa Lư. Hai viên đồ nơi ống tay áo chứng tỏ y phải có chức phận khá cao ít nhất cũng hàng phó trưởng ban hay trưởng phân đoàn.

Một điều khiến cho kẻ cầm sổ giang hồ chú ý là thân áo sau của gã nhân viên do thám lấm tấm máu khô. Điều đó tỏ lộ hẳn đã đánh nhau với kẻ địch và bị thương.

Liếc một vòng quanh quán gã nhân viên do thám tới ngồi vào chiếc ghế cạnh bàn của kẻ cầm sổ giang hồ. Giọng nói có chiều mỗi một song không kém hách dịch của gã vang lên:

- Chủ quán... Mang cho ta vò rượu và phần cơm nhanh lên. Ta không có nhiều thời giờ...

Biết khách là nhân viên của triều đình lão chủ quán dạ dạ hỏi vợ con làm cơm còn phần lão mang rượu ra cho khách. Không nói lời cảm ơn nào gã nhân viên do thám vung tay vỗ vào đáy của vò rượu. Dưới kinh lực mạnh mẽ dù được đóng khăn cẩn thận nắp vò rượu vọt ra gây thành tiếng nổ ròn tan.

Không nhận được Lê Hào bật la:

- Thủ pháp hay lắm...

Gã nhân viên do thám liếc nhanh bàn bên cạnh song không nói gì. Đặt chén rượu không xuống bàn gã rót đầy chén nữa đoạn thong thả đưa lên định uống nhưng lại bỏ xuống ngưng thần lắng tai nghe ngóng.

- Tại hạ nghe được tiếng vó ngựa...

Kẻ cầm sổ giang hồ lên tiếng. Gã nhân viên do thám liếc nhanh người ngồi bàn bên cạnh xong ứng tiếng:

- Chư vị là vũ sĩ giang hồ?

- Phải...

Lê Hào buông gọn một chữ. Gã nhân viên của đoàn do thám Hoa Lư hắng giọng.

- Tại hạ là Nguyễn Gia Quốc, phó trưởng ban tin tức chỉ huy phân đoàn do thám Lạng Giang. Cách đây mấy ngày phân đoàn của tại hạ chạm trán ác liệt với đoàn do thám viễn chinh của Tổng triều. Ba chục người chỉ có một mình tại hạ chạy thoát được. Trên đường chạy về Hoa Lư để báo tin tại hạ bị quân do thám của địch đánh trọng thương và truy đuổi ráo riết. Vó ngựa mà chư vị nghe được chính là của quân do thám địch...

- Các hạ muốn nhờ bọn ta giúp đỡ?

Nguyễn Gia Quốc quay nhìn. Hắn không ngờ thiếu phụ xinh đẹp này lại đoán được ý định của mình.

- Tại hạ biết đoàn do thám Hoa Lư và giới giang hồ Đại Việt có những hiềm khích tuy nhiên tại hạ thiết nghĩ chống giặc xâm lăng là bổn phận chung của mọi người do đó tại hạ đường đột...

Kẻ cầm sổ giang hồ nói liền không do dự:

- Các hạ nói phải...

Nguyễn Gia Quốc vui vẻ nói:

- Chư vị chỉ cần ngăn cản chúng một thời gian ngắn để cho tại hạ đủ thời giờ rời khỏi nơi đây...

Kẻ cầm sổ giang hồ lên tiếng:

- Các hạ cứ thông thả ăn uống và nghỉ ngơi cho lại sức xong hãy về Hoa Lư. Mọi chuyện ở đây tại hạ xin đảm đương...

Một giọng nói trầm trầm vang nơi cửa:

- Về Hoa Lư... Các người nằm mơ à... Không một ai sống sót dưới tay Quách Bốc ta...

Bốn người lạ xuất hiện nơi cửa. Đứng đầu là một hán tử tuổi ngoài ba mươi, mặc sắc phục đoàn do thám Tống triều, ngang lưng lưng lửng thanh trường kiếm cổ kính.

- Ai là người nói câu " mọi chuyện ở đây tại hạ xin đảm đương " ?

Mặc dù là người Hán song hắn nói tiếng nôm rất trôi chảy.

- Tại hạ...

Kẻ cầm sổ giang hồ buông gọn hai chữ trên. Y không ưa thái độ kiêu ngạo cùng giọng nói hách dịch của Quách Bốc. Đứng trước mặt kẻ địch tay kiếm giết người trầm giọng:

- Các hạ là nhân viên của đoàn do thám Tống triều?

Vành môi của Quách Bốc nhếch thành nụ cười ngạo mạn:

- Quách Bốc ta là phân đoàn trưởng phân đoàn Lưỡng Quảng của đoàn do thám thiên triều...

Lê Hào cười khẩy khi nghe tới hai chữ " thiên triều ".

- Các hạ đi ăn cướp nước của người ta mà mở miệng ra là thiên triều...

Phảng... Thanh trường kiếm trong tay Quách Bốc bật thành tiếng kêu lãnh lót xẹt tới mục tiêu tựa ánh chớp. Bàn tay cầm kiếm của kẻ cầm sổ giang hồ mấy động. Rẹt... Âm thanh của kiếm rút ra rồi tra vào vỏ nhanh tới độ người ta nghe như chỉ có một âm thanh mà thôi. Quách Bốc nấc tiếng nhỏ. Hai mắt hắn mở trừng trừng. Tay cầm kiếm đưa ra thẳng băng và mũi kiếm chia ngay vào huyệt nhũ căn của địch thủ. Ai ai cũng thấy nơi yết hầu của hắn nổi lên chấm đỏ. Phịch... Vị phân đoàn trưởng phân đoàn do thám Lưỡng Quảng ngã úp mặt ngay dưới chân đối thủ.

Cảm thấy lòng bàn tay của mình rịn mồ hôi Nguyễn Gia Quốc lảo lảo:

- Kiếm thuật giết ruồi... Kẻ cầm sổ giang hồ...

Giọng nói trầm lạnh cất lên trong bầu không khí nặng nề và khó thở:

- Ba vị động thủ đi... Sống hay chết là tùy vào vận rủi may của ba vị...

Kẻ cầm sổ giang hồ nói với ba tên do thám Tống triều còn đang bàng hoàng trước cái chết đột ngột của cấp chỉ huy. Bọn chúng không ngờ nơi góc trời nam hẻo lánh xa xôi lại có một kẻ vô danh song tôi luyện được thuật xử kiếm giết người độc địa.

Biết đánh cũng chết mà không đánh cũng chết ba nhân viên do thám Tống triều động thủ cùng một lượt. Như không muốn mất thời giờ và sức lực kẻ cầm sổ giang hồ hất tay. Âm thanh giết người nổi lên nghe như buột thịt da. Ba thân người đổ gục xuống như cây chuối bị đốn ngọt.

Hồ phu nhân khe khẽ thở dài. Nàng nghĩ tới câu sinh nghề tử nghiệp. Ân nhân của nàng giết người nhiều quá cho nên nàng lo sợ có một ngày nào đó sẽ tới phiên của y. Ngày nào đó không xa sẽ có một kẻ tài cao hơn xuất hiện trong giang hồ và y sẽ trở thành nạn nhân của chính cái nghiệp của mình.

Hướng về kẻ cầm sổ giang hồ Nguyễn Gia Quốc cao giọng:

- Hằng nghe thiên hạ đồn đại về thuật xử kiếm của các hạ nhưng hôm nay mục kích tại hạ mới biết lời đồn còn kém xa sự thực...

- Đa tạ...

Kẻ cầm sỏ giang hồ buông gọn hai chữ trên. Do dự giây lát Nguyễn Gia Quốc hỏi:

- Chư vị tới Hoa Lư chắc vì việc quan Thập Đạo lên ngôi vua?

Hồ phu nhân chớp mắt. Ý tưởng thoáng nhanh trong trí khiến cho nàng mau mắn cười đáp:

- Đúng như vậy... Nguyễn phó trưởng ban chắc cũng vì việc đó mà trở lại Hoa Lư...

Nguyễn Gia Quốc nhẹ cười:

- Theo chỗ tôi được biết thời binh sĩ của mười đạo quân triều đình dưới quyền chỉ huy của tướng Phạm Cự Lượng và Từ Mục đã ủng hộ việc lên ngôi của quan Thập Đạo. Sở dĩ việc này còn dằng dặc vì chưa chọn được ngày lành tháng tốt. Đúng ngọ ngày mốt triều đình sẽ lập đàn tế cáo trời đất để phong vương cho quan Thập Đạo. Mọi ngã đường vào Hoa Lư đều được canh gác nghiêm ngặt để đề phòng sự lộn xộn. Chư vị bốn người khó lòng xâm nhập vào Hoa Lư được...

Liếc nhanh người ngồi bên cạnh Hồ phu nhân hắng giọng:

- Dám hỏi Nguyễn phó trưởng ban việc phong vương cho quan Thập Đạo sẽ diễn ra ở đâu?

Ngần ngừng giây lát Nguyễn Gia Quốc cười gượng:

- Chư vị đã có ơn cứu mạng nên tôi cũng không muốn giấu diếm. Vì sợ những kẻ chống đối ngăn cản hay phá rối cho nên triều đình tuyên bố là cuộc phong vương sẽ diễn ra ở Hoa Lư; tuy nhiên cuộc phong vương thực sự sẽ diễn ra ở một địa điểm khác. Tôi cũng biết vậy thôi chứ không biết chính xác...

Ngần ngừng giây lát y tiếp nhanh:

- Nếu tôi đoán không lầm thời địa điểm của cuộc phong vương có thể xảy ra tại căn cứ thủy quân của triều đình ở sông Vân Sàng..

Ngừng nói y móc trong túi áo ra miếng tín bài bằng đồng đen khắc hình con ó chân bầu lấy hai thanh kiếm gác chéo nhau. Đưa cho kẻ cầm sỏ giang hồ y nói nhanh:

-- Với tín bài này chư vị có thể đi lại trong vùng này mà không bị tra xét...

Hồ phu nhân mỉm cười:

- Chắc đây là hành động ân đền oán trả của Nguyễn phó trưởng ban...

Nguyễn Gia Quốc gật đầu không do dự:

- Nguyễn tôi là kẻ ân oán rất phân minh...

Dứt lời y quảy quả bước ra cửa. Ngang qua chỗ lão chủ quán đang đứng xó rỏ y nói:

- Ngươi thay ta lo việc chôn cất. Đây là tiền công của ngươi...

Đưa cho lão chủ quán mấy đồng Thái Bình y giơ tay chào rồi mất dạng vào bóng hoàng hôn từ từ xuống.

- Phu nhân nghĩ sao?

Kẻ cầm sỏ giang hồ lên tiếng hỏi nhưng Hồ phu nhân trầm ngâm chưa trả lời. Lát sau nàng thông thả thốt:

- Tôi nghĩ y nói thật. Nếu đúng như lời y nói thì chúng ta không cần phải vào thành Hoa Lư. Lê hiền đệ biết sông Vân Sàng ở đâu không?

Lê Hào lắc đầu nói:

- Tôi không biết. Ta hỏi lão chủ quán may ra lão biết vì lão là dân địa phương...

Dứt lời y bước tới thì thăm với lão chủ quán. Hồ phu nhân thấy Lê Hào đưa cho lão chủ quán mấy đồng tiền rồi quay trở lại chỗ nàng đứng. Liếc một vòng quanh quán như sợ có người nghe y thì thầm:

- Sông Vân Sàng nằm ở phía nam huyện Yên Ninh...

- Huyện Yên Ninh ở đâu?

Hồ phu nhân lại hỏi. Lê Hào cười cười:

- Chắc tôi phải hỏi lão chủ quán lần nữa...

Trước khi Lê Hào dậm bước Hồ phu nhân dặn:

- Hiền đệ nên hỏi cho tường tận đường đi tới đó...

Gật đầu Lê Hào bước tới thì thăm với lão chủ quán rồi trở lại cười thốt:

- Huyện Yên Ninh ở phía đông giáp với sông Non Nước. Là ranh giới giữa hai huyện Yên Ninh và Đại Ác con sông này sẽ trở thành sông Vân Sàng. Ông nói muốn đi tới sông Vân Sàng thì từ chợ Huyện ta phải đi theo hướng đông tới Yên Ninh tức là đi về phía biển đông...

Ngừng lại một chút Lê Hào tiếp nhanh:

- Chúng ta không có nhiều thời giờ nên tôi sẽ đi tìm Đoàn huynh báo cho y biết chuyện này xong sẽ trở lại đây gấp tí ti...

Hồ phu nhân lắc đầu:

- Ba chúng tôi cũng sẽ đi Yên Ninh ngay bây giờ. Hiền đệ nói với Đoàn huynh ta sẽ gặp nhau ở Yên Ninh ...

Đeo hành lý vào vai Lê Hào lẹ bước ra đường. Hối hả ăn xong, mua chút lương khô Hồ phu nhân với con và kẻ cầm sổ giang hồ gấp rút lên đường.

Ra khỏi chợ Huyện kẻ cầm sổ giang hồ bảo Hồ phu nhân và Hồ Phong cỡi ngựa còn y triển thuật phi nhàn chạy theo.

Tuy nhiên y không thể chạy nhanh được vì vận dụng nội lực gây lát y cảm thấy đan điền đau thắt, người nóng bừng lên và mồ hôi vã ra rồi tứ chi hầu như mất hết sức lực.

Y biết chất độc trong người lại phát tác mỗi khi y vận dụng nội lực để thi triển vũ thuật. Y không biết chất độc mà mình trúng phải tên gì, được tính ra sao, sức công phạt mạnh hay yếu nhưng mỗi lần vận dụng nội lực thì tình trạng mất sức lại xảy ra.

Độc dược tuy không đủ sức giết chết y nhưng biến y trở thành kẻ dờ sống dờ chết. Y không hề hé môi tiết lộ việc này cho Hồ phu nhân biết vì không những không giúp ích gì cho y được mà chỉ làm cho nặng thêm lo âu và buồn bã hơn mà thôi.

Ngoái đầu lại trông thấy kẻ cầm sổ giang hồ lẻo đẻo theo sau Hồ phu nhân ghim cương cho ngựa dừng lại. Chờ ân nhân đến nặng nề hỏi:

- Tôn ông mệt phải không?

Kẻ cầm sổ giang hồ cười:

- Không... Con ngựa này đúng là chiến mã hạng nhất cho nên tôi cố gắng chạy nhanh mà cũng không theo kịp...

Nghe hơi thở gấp cũng như thấy mồ hôi vã ra trên trán của kẻ cầm sổ giang hồ vị phu nhân họ Hồ biết ân nhân của mình nói không đúng sự thực.

- Tôn ông đừng giấu tôi... Tuy tôn ông không nói tôi cũng biết bệnh tình của tôn ông càng ngày càng trầm trọng hơn...

- Ai nói với phu nhân là tôi bệnh nặng. Tôi vẫn như thường...

Hồ phu nhân nói bằng giọng nghiêm trang và thành khẩn:

- Đã là bằng hữu thì chúng ta nên thành thật với nhau, cùng nhau chia sẻ vui buồn, san sẻ với nhau khổ đau và hoạn nạn ...

Ngần ngừng giây lát kẻ cầm sổ giang hồ nói cho Hồ phu nhân biết về bệnh trạng của mình xong cười nói:

- Phu nhân an tâm... Tôi còn sức để chạy bộ được...

Leo xuống ngựa Hồ phu nhân nói bằng giọng quả quyết:

- Như vậy tôi sẽ cùng đi bộ với tôn ông...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười gượng:

- Phu nhân và tôi cùng đi bộ thì biết chừng nào mới tới Yên Ninh...

Hồ phu nhân tươi cười thốt:

- Chùng nào tới cũng được... Chúng ta đâu có gấp rút gì...

Biết người bạn đồng hành nói lấy kẻ cầm sổ giang hồ cười cười:

- Được rồi... Để tôi cỡi ngựa cho phu nhân vừa lòng...

- Tôn ông có cần tôi đỡ lên ngựa không?

Chậm chạp leo lên lưng ngựa kẻ cầm sổ giang hồ đùa:

- Đa tạ lòng tốt của phu nhân... Kẻ hèn này không dám làm phiền phu nhân nhiều hơn nữa...

Hồ phu nhân bật cười thánh thót khi nghe người bạn đồng hành nói đùa. Trao Hồ Phong đang lim dim ngủ cho kẻ cầm sổ giang hồ nâng rảo bước song song với ngựa. Dường như có thâm ý riêng kẻ cầm sổ giang hồ thúc ngựa đi nước kiệu khiến cho Hồ phu nhân tụt lại đằng sau. Thấy mình bị ngựa bỏ rơi Hồ phu nhân lại bước nhanh hơn để bắt kịp ngựa.

- Tôi mừng cho phu nhân đã thành tựu bước đầu tiên trong việc tập luyện thuật phi hành của một vũ sĩ giang hồ...

Hồ phu nhân mỉm cười thích thú khi nghe tiếng nói của kẻ cầm sổ giang hồ vang vang trong bóng đêm mịt mùng thâm u. Bây giờ nàng mới khám phá ra kết quả của việc đêm đêm ngồi luyện nội lực. Bước nhanh như vậy nàng không cảm thấy mỏi mệt mà lại khỏe khoắn và sáng khoái hơn lúc bình thường.

- Phu nhân bước nhanh hơn...

Dứt lời kẻ cầm sổ giang hồ thúc ngựa chạy. Để bắt kịp ngựa Hồ phu nhân cố gắng bước nhanh hơn. Thoáng chốc nàng bước nhanh tới độ ống quần phát gió kêu rền rẹt. Lông cương cho ngựa đi chậm lại kẻ cầm sổ giang hồ cười hỏi:

- Phu nhân muốn chạy đua với ngựa không?

Hồ phu nhân lắc đầu:

- Tôn ông định xúi tôi đi ăn trộm hay sao mà bảo tôi chạy giữa khi đêm hôm tăm tối. Huống chi tôi lại là phận nữ nhi thời chạy coi không đẹp để chút nào...

Đưa tay vuốt tóc nàng mỉm cười nói tiếp:

- Đi nhanh mà không mệt mỏi là tôi mãi nguyện rồi. Tôn ông có nói tôi chỉ mới thành tựu bước đầu tiên trong việc luyện tập thuật phi hành là nghĩa làm sao?

- Tập luyện thuật phi hành có nhiều giai đoạn mà đi và chạy bộ là giai đoạn thứ nhất. Các vũ sĩ giang hồ nước ta chú trọng tới chuyện tập luyện thuật phi hành vì nó rất tiện dụng và hữu ích cho họ trong lúc đi lại. Thuật phi hành giúp họ không mất nhiều thời giờ di chuyển ngoài ra ít bị lộ hành tung...

Ngừng lại để suy nghĩ và lựa lời nói tay kiếm giết người thông thả hỏi:

- Trong lúc đi bộ phu nhân có nghe được tiếng bước chân của mình phải không?

Hồ phu nhân đáp nhanh:

- Tôn ông nói đúng...Tôi càng bước nhanh chùng nào thời tiếng bước chân càng lớn hơn...

- Sở dĩ có tình trạng này là vì phu nhân cũng như người không biết võ mỗi khi bước đi đều đặt nguyên cả bàn chân xuống đất. Các vũ sĩ không bước đi như vậy. Khi bước họ đặt năm ngón chân xuống đất do đó sẽ không gây ra tiếng động...

Hồ phu nhân cười nói đùa:

-Tôi bước như vậy hư hết mười ngón chân đẹp của tôi. Tôn ông nên nhớ là sắc đẹp rất quan trọng đối với đàn bà con gái...

Hỏi lúc đầu kẻ cầm sổ giang hồ cười đùa:

- Phu nhân đã là mỹ nhân thời cái gì xấu cũng thành đẹp. Và lại phu nhân mang giày mang vớ thời đâu có ai biết được chân phu nhân xấu xí...

- Có người biết là tôn ông. Đó chính là điều khiến tôi quan tâm hơn hết... Thôi xin trở lại chuyện luyện thuật phi hành của tôn ông...

Cúi nhìn Hồ Phong đang ngủ say sưa trong vòng tay của mình kẻ cầm sổ giang hồ cất giọng trầm và nhỏ dường như y không còn nhiều hơi sức để nói:

- Sau thời gian tập cách đi bộ người ta tập sang phần thứ nhì là tăng thêm trọng lượng của thân thể bằng cách buộc chì vào chân xong cố gắng đi và chạy nhanh. Tùy theo thời gian khổ luyện cũng như cách thức có nhiều người khi bỏ chì ra họ có thể chạy nhanh không kém gì ngựa...

Vừa đi vừa chuyện trò cho nên đường dài trở thành ngắn cũng như thời gian trôi rất mau. Vào khoảng giờ tí kẻ cầm sổ giang hồ ghì cương cho ngựa

ngừng lại. Trao Hồ Phong đang ngủ say cho Hồ phu nhân xong y xuống ngựa.

- Mừng phu nhân luyện được nội lực khá cao thâm..

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nói với giọng hân hoan. Hồ phu nhân cũng cười thốt:

- Đa tạ tôn ông... Nếu không có cơ duyên gặp tôn ông..

Cười gật đầu kẻ cầm sổ giang hồ nói tiếp:

- Sau này dù không có tôi bên cạnh phu nhân cứ tiếp tục luyện tập thời nội lực sẽ theo thời gian mà tăng tiến làm cho cơ thể khoẻ mạnh nhờ đó phu nhân có thể sống lâu tới trăm tuổi...

Hồ phu nhân cố dấu tiếng thở dài áo nã. Nàng muốn nói cho kẻ cầm sổ giang hồ biết là nếu không có y bên cạnh nàng chẳng muốn sống lâu tới trăm tuổi.

Nàng không biết quãng đời còn lại của mình bên cạnh chồng con sẽ ra sao. Trống vắng và buồn rầu. Cô đơn và quạnh hiu. Sống với người chồng già hơn nàng mười mấy tuổi, nàng chỉ có kính trọng mà không có yêu thương bởi vì đôi bên khác biệt nhau rất nhiều về tâm tánh lẫn sở thích.

Từ khi tình cờ gặp gỡ kẻ cầm sổ giang hồ rồi theo y lưu lạc đó đây, bị giam cầm chung với nhau, xẻ chia hoạn nạn nàng cảm thấy thân cận và gần gũi với vị ân nhân đầy lòng nhân đạo đã không ngại nguy hiểm ba lần cứu mạng mẹ con của nàng. Họp nhau về tâm tánh lẫn sở thích, trọng đãi và kính mến nhau như bằng hữu cho nên hai người trở thành hai kẻ tâm đầu ý hợp; từ đó trong lòng nàng nhen nhúm thứ lửa tình cảm tuy dịu nhẹ song bền bỉ và dai dẳng.

- Có người tới..

Kẻ cầm sổ giang hồ chợt lên tiếng ngắt ngang ý nghĩ của Hồ phu nhân. Lát sau Lê Hào, Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ và Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa chạy tới.

- Thưa cha vẫn khang an?

Hồ phu nhân lên tiếng hỏi cha chồng. Hồ Vũ Hoa cười xoa đáp:

- Cảm ơn con... Con đưa Phong nhi cho ta bế...

Trao con cho cha chồng xong Hồ phu nhân hỏi tiếp:

- Thưa cha có gặp phu quân của con?

Lắc đầu Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa nói:

- Sau khi rời Tân Viên sơn ta và thằng Nguyên cùng mấy người khác bị nhân viên do thám vây đánh cho nên mạnh ai nấy chạy thành ra lạc nhau. Từ đó ta không nghe tin tức của nó nữa. Con chớ nên lo âu mà có hại cho sức khoẻ. Bản lãnh cỡ thằng Nguyên khó có người ăn hiếp được. Và lại ta đang chú tâm và chuyện ngăn cản Lê Hoàn lên ngôi vua nên không có thời giờ tìm kiếm hay dò hỏi...

Trầm ngâm giây lát Hồ phu nhân mới cất tiếng hỏi:

- Cha và Đoàn đại huynh đã tìm ra nơi làm lễ phong vương của Lê Hoàn chưa?

Nhẹ lắc đầu Đoàn Chí Hạ nói nhanh:

- Chưa tìm ra song huynh đã ra lệnh cho thủ hạ chia nhau đi tìm. Thế nào chúng cũng tìm ra...

Hồ phu nhân quay qua thì thầm vào tai cha chồng những gì không ai nghe được. Họ chỉ thấy Hồ Vũ Hoa gật đầu rồi quay qua hỏi kẻ cầm sổ giang hồ:

- Dung nhi có nói với lão phu là túc hạ trúng phải loại độc được kỳ bí không có thuốc giải?

Kẻ cầm sổ giang hồ nhẹ cười đáp:

- Tại hạ bị hai lão Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thụ Sinh đầu độc mà không biết thuốc độc tên gì, được tính ra sao cho nên khó lòng chữa trị. Chỉ biết là nhiều khi tại hạ vận dụng nội lực để thi triển vũ thuật thời chất độc phát tác khiến cho đan điền đau quặn lên rồi sau đó tử chí, hoặc đôi khi hai tay, hai chân mất hết sức lực không làm được gì hết. Điều kỳ dị của loại độc được này là có khi tại hạ vận dụng nội lực được mà có khi lại không được. Hồ lão trang chủ thừa biết một vũ sĩ mà không vận dụng được nội lực để thi triển vũ thuật thời còn tệ hại hơn một kẻ tàn phế...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa thờ dãi:

- Lão phu hiểu nỗi khổ tâm của túc hạ. Tuy nhiên ta tin bệnh tình của túc hạ sẽ có cách chữa trị...

Kẻ cầm sổ giang hồ bình tĩnh thốt:

- Thừa lão trang chủ... Tại hạ không màng tới chuyện sống chết mà chỉ chú tâm vào việc hoàn thành sứ mạng của sư môn giao phó. Tại hạ thiết nghĩ chúng ta nên đề hết tâm trí vào chuyện ngăn cản Lê Hoàn lên ngôi vua và đánh nhau với quân Tống hơn là lo lắng về tính mạng của tại hạ...

Hồ phu nhân cảm thấy mắt mình cay cay rồi lệ nóng từ từ ứa ra làm khuôn mặt của kẻ cầm sỏ giang hồ trở thành nhợt nhòa trong bóng đêm mờ lung. Y không màng tới sinh mạng của y song nàng lại quan tâm bởi vì nàng cảm thấy mình có phần nào trách nhiệm về chuyện y bị đầu độc. Nếu không vì lòng nghĩa hiệp cứu tử mẹ con nàng thời y không biến thành người tù tình nguyện của đoàn do thám Hoa Lư mà kết quả là bị hai lão Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh đầu độc.

Trời tang tảng sáng sáu người dừng chân nghỉ ngơi. Đoàn Chí Hạ và Hồ Vũ Hoa ngoái đầu nhìn về hướng tây khi nghe tiếng vó ngựa nện trên mặt đường. Chốc sau một đoàn nhân mã hiện rõ dần. Hồ Vũ Hoa nói lớn:

- Quân Đãng Châu...

Phạm Bạch Hổ dẫn đầu đoàn quân tướng mấy chục người. Vừa tới nơi vị sứ quân họ Phạm hỏi liền:

- Nhận được tin báo của Đoàn thủ lĩnh lão phu lập tức di quân liền. Không biết Đoàn thủ lĩnh đã tìm ra địa điểm phong vương của Lê Hoàn chưa?

Quay nhìn Hồ Vũ Hoa Phạm Bạch Hổ cười nói:

- Hồ thế huynh đoán Lê Hoàn phong vương ở đâu?

Trầm ngâm giây lát vị lão trang chủ họ Hồ cười đáp:

- Sông Vân Sàng là khúc sông của sông Đáy ở phía nam huyện Yên Ninh, từ ngã ba Non Nước chảy qua ngã ba Vũ Lâm, ngã ba Yên Đãng và ngã ba Yên Phú rồi tới địa phận xã Trinh Nữ thời được dân địa phương gọi là sông Trinh Nữ. Theo tôi Lê Hoàn sẽ chọn địa điểm từ ngã ba Vũ Lâm cho tới xã Trinh Nữ. Dọc theo đoạn sông này quân Hoa Lư có một trại quân thủy lớn lắm... Tìm ra địa điểm phong vương của Lê Hoàn tôi nghĩ không khó lắm mà xâm nhập vào mới khó hơn. Một vận người di chuyển tôi e khó lọt khỏi tai mắt của đoàn do thám Hoa Lư...

- Thừa cha... Con có ý kiến như thế này...

Hồ phu nhân thuật vắn tắt chuyện gặp Nguyễn Gia Quốc ở chợ Huyện và được y tặng cho miếng tin bài của đoàn do thám. Kẻ cầm sỏ giang hồ đưa cho mọi người xem xong Hồ phu nhân lên tiếng:

- Tin bài của Nguyễn Gia Quốc sẽ giúp cho chúng ta đi lại không bị tra xét. Tuy nhiên ta chỉ có một miếng mà thôi. Phải chi chúng ta có chừng năm bảy miếng thời tiện lợi lắm...

Nghịch Cước Lê Hào chọt xen vào câu chuyện:

- Dễ ợt... Trong số người tham dự đại hội giang hồ ở Tản Viên có Xảo Thư Sinh Nguyễn Lợi quán ở Hoan Châu. Y nổi tiếng khắp miền nam qua tài chạm trổ và điêu khắc. Tỉ tỉ và Đoàn huynh hãy nói chuyện với y thử xem...

Đón lấy miếng tin bài từ tay kẻ cầm sỏ giang hồ xong Đoàn Chí Hạ bảo thủ hạ đi tìm Xảo Thư Sinh Nguyễn Lợi. Lát sau thủ hạ của Đoàn Chí Hạ trở lại với một tráng niên khoảng ngoài bốn mươi tuổi.

- Tại hạ là Nguyễn Lợi. Đoàn thủ lĩnh muốn gặp tại hạ có chuyện chi cần kíp?

Tươi cười Đoàn Chí Hạ vắn tắt câu chuyện xong trao miếng tin bài cho Nguyễn Lợi. Ngắm nghía tin bài giây lát y hỏi:

- Đoàn thủ lĩnh cần bao nhiêu cái?

Đoàn Chí Hạ đáp nhanh:

- Tại hạ cần càng nhiều càng tốt mà phải làm nhanh từ đây tới sáng sớm ngày mai. Nguyễn trang chủ liệu làm kịp không?

- Tại hạ xin cố gắng...

Đoàn người tiếp tục đi về hướng huyện Yên Ninh. Ngó dáo dác như tìm kiếm kẻ cầm sỏ giang hồ Hồ phu nhân im lặng bước song song với Đoàn Chí Hạ.

- Hiền muội sợ y chết?

Đoàn Chí Hạ hỏi và Hồ phu nhân nói nhỏ:

- Tôi lo cho bệnh tình của y. Không những không thuyên giảm mà còn nặng hơn nữa. Y nói với tôi là hai hoàn thuốc của sư phụ làm ra có công dụng giải trăm thứ độc song dường như vô hiệu quả đối với chất độc kỳ bí này. Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh đã chết cho nên y cũng như tôi bỏ tay không tìm ra chất độc tên gì và do ai bào chế ra...

- Ai giết hai người đó?

- Kẻ cầm sổ giang hồ giả mạo...

Hồ phu nhân kể vắn tắt chuyện nàng với kẻ cầm sổ giang hồ và Lê Hào tìm thấy tử thi của Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh trên đường đến Hoa Lư.

- Hiền muội đoán ai là kẻ cầm sổ giang hồ giả mạo?

Vàng trán rộng của Hồ phu nhân cau lại:

- Thừa Đoàn huynh tôi không thể biết đích xác ai là kẻ cầm sổ giang hồ giả mạo. Phần Lê Hào lại nghi là phu quân của tôi...

Hồ phu nhân kể cho Đoàn Chí Hạ nghe những gì mà Lê Hào đã thuật lại cho nàng nghe trong ngôi miếu hoang trên đường đến Uy Viễn. Đoàn Chí Hạ cười cười:

- Hiền muội thừa biết Lê Hào thông minh và giàu suy luận không kém chi hiền muội...

- Tôi biết nhưng...

Trời xẩm xẩm tối Đoàn Chí Hạ truyền lệnh dừng lại nghỉ ngơi và ăn cơm tối. Vừa lúc đó đệ tử của Xảo Thư Sinh tới trao cho Tam Phương Kiếm năm cái tín bài rồi nói thêm là đúng canh hai sẽ có thêm vài cái nữa. Mừng rỡ Đoàn Chí Hạ sai thủ hạ thông báo cho Phạm Bách Chức. Chốc sau họ Phạm tới cùng với hai mươi quân cung nô. Hai toán trưởng lãnh tín bài chỉ huy quân sĩ lặng lẽ biến mất trong bóng đêm. Tuần tự như thế khoảng tới gần canh ba Đoàn Chí Hạ có gần hai chục tín bài.

Trời khoảng đầu giờ hội. Tiếng keng canh vọng lên rồi rạc. Gió thổi mạnh và mưa bay lất phất. Tam Phương Kiếm Hồ Vũ Hoa ngồi trên một cành cây cao chót vót. Đàng kia về hướng nam của khu dinh trại thủy quân có toà nhà còn thấp đèn sang sáng.

Đang ngồi ông ta chợt đứng lên. Chân mặt đứng yên, chân trái co lên ép sát vào chân mặt, hai tay dang ra thẳng bằng ông ta nhẹ nhún chân một cái khiến cho cành cây cong xuống rồi bật trở lên. Theo đà đó nhân vật đứng đầu của Thập Đại Hiền Trang vọt chệnh chéch lên trời cao. Trên khoảng không hơn mười trượng Hồ Vũ Hoa đá nhẹ chân vào không khí khiến thân hình đổi hướng tà tà dạt về phía ngọn cây nằm dọc theo bức tường cao.

Ngồi trên cành cây lớn ông ta chăm chú quan sát tòa còn thấp đèn sáng. Ngồi im giây lát ông ta vượt tường vào trong đoạn bờ thoăn thoắt trên mặt đất về phía tòa nhà nằm bên trái. Càng đến gần ông ta càng tỏ ra thận trọng hơn. Bằng kinh nghiệm giang hồ ông ta biết ngoài lính canh thông thường dinh thự của vị tướng chỉ huy binh đội Hoa Lư còn được canh phòng nghiêm ngặt bởi nhân viên của đoàn do thám Hoa Lư.

Các cao thủ giang hồ này ngồi im trong bóng tối an thần định khí cho nên họ có thể nghe được tiếng lá rụng xa trăm bước hướng hồ gì tiếng bước chân của kẻ dạ hành. Từng là phó thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư trong thời gian binh loạn mười hai sứ do đó Hồ Vũ Hoa biết rành về thủ đoạn cùng cách thức canh phòng của các nhân viên do thám. Chính sự hiểu biết này giúp cho ông ta xâm nhập vào các dinh thự của triều đình không mấy khó khăn.

Lặng mình vào trong góc của tòa nhà ông ta đứng im giây lát nghe ngóng động tĩnh. Mưa vẫn còn rơi rả rích song gió lại thổi mạnh hơn. Nhẹ và êm hơn cơn bão rình mò trong đêm Tam Phương Kiếm Hồ Vũ Hoa lần tới cửa sổ. Tuy nhiên ông ta đâm thất vọng vì trời mưa nên các cửa sổ đều đóng im ỉm. Ngẫm nghĩ giây lát ông ta lần tới gian nhà bên phải. Đi ngang qua chỗ có ánh đèn sáng ông ta chợt nghe có tiếng người nói chuyện. Tò mò ông ta dừng lại. Có lẽ vì mưa gió không tạt hướng này cho nên cánh cửa sổ mở phân nửa. Nép mình trong bóng tối Hồ Vũ Hoa ngưng thần lắng nghe người trong phòng đàm đạo.

- Trước nhất bản chức thành thật cảm ơn về sự giúp đỡ của trang chủ...

Nghe giọng nói đó Hồ Vũ Hoa biết người vừa lên tiếng là Lê Hoàn. Một điều khiến ông ta thắc mắc tự hỏi người được Lê Hoàn gọi bằng danh vị trang chủ là ai. Kẻ nào trong số mười trang chủ của Thập Đại Hiền Trang đã bí mật hợp tác với Lê Hoàn? Kẻ phản thù là ai? Câu hỏi này lớn vồn trong trí của Hồ Vũ Hoa.

- Trừ khử được hai lão Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh là chúng ta đã diệt hết nhân chứng trong vụ án tiền đề. Bản chức an tâm lên làm vua Đại Việt và trang chủ đương nhiên trở thành thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư...

- Đa tạ quan Thập Đạo. Cũng nhờ quan Thập Đạo cất nhắc nên tôi mới có được địa vị như ngày hôm nay...

Nghe giọng nói của người được gọi là trang chủ Hồ Vũ Hoa cau mày suy nghĩ. Đây là lần thứ nhì ông ta nghe giọng nói của người được gọi là trang chủ này. Lần thứ nhất cách đây không lâu khi lên vào tổng đàn do thám ông ta đã nghe Hữu Danh Vô Thực trò chuyện với người được gọi là trang chủ. Dù nghe giọng nói quen quen song ông ta không thể nhận ra người đang trò chuyện với Lê Hoàn là ai. Hồ Vũ Hoa nhận xét là người này giả giọng vì giọng nói không đồng nhất khi vậy khi khác. Ông ta thầm nghĩ ra cách nhận diện người này bởi vì nếu hắn là trang chủ của Thập Nhị Hiền trang mà lại bí mật hợp tác với Lê Hoàn thời nội tình của giới giang hồ Lê Hoàn có thể biết được tận tường. Nghe con dâu kể lại chuyện tìm thấy tử thi của Hữu Danh Vô Thực và Bách Diện Thư Sinh ông ta còn bán tín bán nghi. Nay chính miệng Lê Hoàn nói ông ta mới tin đó là sự thực. Người được gọi là trang chủ phải có thân vũ thuật trùm thiên hạ cho nên mới hạ sát được hai lão già họ Hữu và họ Bách. Giọng nói của người được gọi là trang chủ lại vang lên:

- Tại hạ có đôi điều muốn trình bày cùng quan Thập Đạo...

- Trang chủ cứ tự nhiên...

- Mặc dù được quan Thập Đạo cất nhắc vào chức vụ thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư song tại hạ lại gặp nhiều trở ngại trong việc chỉ huy hoặc điều động nhân viên. Các vị trưởng ban tỏ ra miễn cưỡng hợp tác hoặc âm thầm chống đối lại sự chỉ huy của tại hạ...

- Trang chủ muốn bản chức đích thân thu xếp việc này?

Lê Hoàn lên tiếng hỏi và người được gọi là trang chủ đáp:

- Tại hạ không dám làm phiền quan Thập Đạo... Tại hạ biết quan Thập Đạo có nhiều việc quan trọng hơn phải đối phó như việc lên ngôi vua và chống giặc xâm lăng...

Lê Hoàn trầm ngâm không nói. Thật lâu hần mới thông thả mở lời:

- Việc bản chức lên ngôi đã được sự đồng ý của thái hậu cùng các quan lại và đại tướng của triều đình nên cũng không có trở ngại gì cho lắm. Điều mà bản chức lưu tâm là sự chống đối của giới giang hồ Đại Việt trong lúc dầu sôi lửa bỏng này. Bản chức e ngại một cuộc xô xát giữa quân Hoa Lư với một lực lượng liên hợp của giới giang hồ Đại Việt và quân Đàng Châu sẽ khiến lực lượng của quân Hoa Lư suy giảm do đó khó lòng đương cự với quân Tống...

- Theo chỗ tại hạ biết quần hùng hội nhau ở Tản Viên đã có một quyết định quan trọng. Trang chủ của mười đại trang, chương môn nhân các môn phái lớn nhỏ đã đồng ý một giải pháp là hợp tác với triều đình để chống xâm lăng...

- Chắc họ phải đặt điều kiện khi hợp tác với bản chức ?

Có tiếng cười khẽ rồi giọng nói của người được gọi là trang chủ vang lên:

- Quan Thập Đạo nói đúng. Họ sẽ đặt điều kiện tuy nhiên tại hạ không biết đó là điều kiện gì. Vị minh chủ tạm thời là Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ sẽ đặt điều kiện đó với quan Thập Đạo...

- Thế ư... Giới giang hồ Đại Việt đã bầu Đoàn Chí Hạ làm minh chủ...

- Tuy không nổi tiếng lắm song họ Đoàn có năm ngàn thủ hạ vì vậy hần mới được mọi người đề cử vào chức minh chủ tạm thời. Điều mà tại hạ muốn lưu ý quan Thập Đạo là thế liên minh giữa Phạm Bách Hồ, Đoàn Chí Hạ và giới giang hồ Đại Việt. Nếu ba phe hợp lại họ sẽ có gần hai vạn quân. Tuy họ không thiện chiến bằng quân Hoa Lư nhưng muốn tiêu diệt họ quan Thập Đạo cũng phải thiệt hại một nhân số tương đương...

- Nói như thế trang chủ hàm ý bản chức phải chấp nhận những điều kiện do giới giang hồ Đại Việt đặt ra ...

- Tại hạ thiết tưởng quan Thập Đạo không phải chấp nhận mà nên chấp thuận. Lợi dụng sức mạnh của họ để đánh bại quân Tống sau đó ta sẽ tìm cách tiêu diệt họ. Đó là cách mà quan Thập Đạo đã làm với Đinh Điền và Nguyễn Bạc...

Nghe tới đó Hồ Vũ Hoa giật mình lo âu. Tuy không biết được lai lịch của người được gọi là trang chủ song ông ta nghĩ hần là một đối thủ lợi hại của giới giang hồ Đại Việt .

- Biết quan Thập Đạo bề bộn việc binh cơ cho nên tại hạ xin kiêu từ. Tại hạ chỉ muốn nói cho quan Thập Đạo biết là tại hạ sẽ thay đổi các vị trưởng ban đương nhiệm bằng người của tại hạ...

Lê Hoàn cười lớn:

- Là thủ lĩnh đoàn do thám trang chủ có toàn quyền định đoạt...

- Đa tạ quan Thập Đạo...

Có tiếng bước chân xao động rồi căn phòng chìm trong im lặng. Ngẫm nghĩ hồi lâu Tam Phương Kiếm Hồ Vũ Hoa lẳng lặng rồi chỗ nấp.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Vũ Quân Sư

Vào khoảng đầu giờ ty quân Hoa Lư hiện diện đông đủ trên bãi đất trống cạnh bờ sông. Năm đạo quân tiền, trung, tả, hữu và hậu quân đứng xếp hàng tề chỉnh. Ánh vũ khí lấp lánh dưới ánh mặt trời chói chang. Khán đài bằng gỗ đặt nơi hướng nam dành cho khán giả mà đa số là các quan lại tại triều ca. Tất cả đều bị quân canh khám xét nghiêm nhặt và vô cùng kỷ lưỡng trước khi họ vào khán đài.

Thùng... Thùng... Thùng... Ba hồi trống trận nổi lên. Hai cỗ xe ngựa lộng lẫy từ từ tiến vào và dừng lại trước khán đài. Thái hậu Dương Vân Nga thông

thả xuống xe. Mọi người ngồi trên khán đài đứng lên tiếp đón. Bà thái hậu họ Dương ngồi vào chiếc ghế bên trái. Chiếc ghế bên phải chính là long ý dành cho quan Thập Đạo Tướng Quân Lê Hoàn. Vị tướng tổng chỉ huy mười đạo binh của Đại Việt bước xuống. Bệ vệ trong bộ nhưng phục mới tinh ông ta giờ tay vẫy chào quân sĩ dưới quyền. Tiếng hò reo to mở.

- Quan Thập Đạo vạn tuế...

- Lê tướng quân muôn năm...

Mỉm cười hài lòng Lê Hoàn bước tới vui vẻ chào hỏi Dương thái hậu và các văn thần võ tướng đoạn thông thả ngồi xuống chiếc long ý.

Thùng... Thùng... Thùng... Ba hồi trống trận nổi lên báo hiệu cuộc phong vương bắt đầu. Bà thái hậu họ Dương đứng lên. Hướng về năm đạo quân đang đứng im lìm bà ta háng giọng:

- Ba quân tướng sĩ... Hôm nay là một ngày trọng đại cho đất nước của chúng ta. Ba quân tướng sĩ đều biết tiên đế là bậc đại anh hùng lấy vũ công mà dựng thành nghiệp đế. Công đức của người khôn kể xiết. Tiếc thay tiên đế lại băng hà trong lúc đất nước vẫn còn nằm trong tình trạng rối rắm. Mặt bắc Tống triều lúc nào cũng hăm he đòi thôn tính Đại Việt để đặt dân ta vào vòng nô lệ. Trong nước thời Đoàn Chí Hạ nghênh ngang một dãy biên thùy và khinh khi triều đình. Phạm Bạch Hổ hùng cứ Đằng Châu không coi phép vua luật nước vào đâu. Hấn liên kết với Đoàn Chí Hạ và giới giang hồ Đại Việt không ngớt gây khó khăn cho quan Thập Đạo trong việc đem lại ấm no cho bá tánh. Sau khi tiên đế băng tự quân còn nhỏ dại, ta lại là phận đàn bà không đủ sức chu toàn việc trong việc ngoài. Bởi vậy ta phải mời quan Thập Đạo lãnh chức Phó Vương tạm chấp chương binh quyền cho tới lúc ấu quân khôn lớn. Nay nghe tin tiên đế băng, tự quân còn nhỏ dại Tống triều bèn nhân cơ hội mở cuộc xâm lăng Đại Việt. Mười vạn quân Tống dưới quyền thống lĩnh của Hầu Nhân Bảo, Tôn Toàn Hưng đã bủa vây thành Lạng Sơn. Mặt thùy tên đô đốc Lưu Trùng với đại đội chiến thuyền năm trăm chiếc theo sông Bạch Đằng xâm nhập địa phận của nước ta. Thủy bộ hai mặt tiến công không sớm thì muộn chúng sẽ chiếm lấy Đại Việt. Trước nguy cơ mất còn của đất nước ta thừa mệnh tự quân đặt quan Thập Đạo Tướng Quân Lê Hoàn lên ngôi vua Đại Việt để cầm quân chống giặc xâm lăng...

- Lê tướng quân vạn tuế... Quan Thập Đạo vạn tuế...

Quân Hoa Lư reo hò. Nở nụ cười mãn nguyện bà thái hậu họ Dương cao giọng tiếp:

- Dân không thể một ngày không có chủ, nước không thể một ngày không có vua cũng như quân không thể một ngày không có kẻ chỉ huy. Vì lẽ đó, trên thuận lòng trời, dưới lấy ý của trăm họ và lòng mong đợi của toàn quân Hoa Lư, Thập Đạo Tướng Quân Lê Hoàn sẽ là Lê Đại Hành hoàng đế của nước Đại Việt ta...

Dứt lời Dương thái hậu định lấy chiếc long bào khoác lên người của Lê Hoàn. Thái độ của bà ta có vẻ gấp rút và hồi hả dường như sợ có người nào lên tiếng phản đối.

Đùng... Đùng... Đùng... Hàng chục tiếng nổ chuyển rung trời đất cùng với tiếng reo hò mỗi lúc một gần hơn và lớn hơn. Xôn xao chưa biết chuyện gì xảy ra thời mọi người thấy viên tướng trấn thủ dinh trại thủy quân phi ngựa vào tới khán đài. Nghiêng mình thi lễ vị tướng nói lớn:

- Trình thái hậu và quan Thập Đạo... Quân Đằng Châu đã kéo tới đây...

Nghe xong Phạm Cự Lượng phát cờ lệnh. Quân Hoa Lư tức tốc dàn thế trận chờ địch quân.

Chốc sau mọi người trông thấy bụi tung mịt mù. Văng bụi đó di chuyển thật nhanh rồi sau cùng dừng lại. Một vị tướng tóc bạc phơ, khôi giáp rờ ràng ngồi ngất ngưỡng trên lưng con ngựa bạch cao lớn.

- Phạm Bạch Hổ...

Lê Hoàn lăm bằm. Đằng sau lưng sứ quân họ Phạm là đạo quân thiết kỵ với đao thương chom chồm. Xa hơn chút về bên trái có vị tướng đầu đội mũ đi rừng ngồi trên lưng con ngựa ô hùng dũng.

- Đoàn Chí Hạ...

Lê Hoàn liếc nhanh Dương Vân Nga. Thái độ của y hơi lộ vẻ lo âu khi thấy sự xuất hiện của giới giang hồ Đại Việt cầm đầu bởi Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa, Khai Quốc đại sư của chùa Tướng Quốc và Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch, chương môn nhân phái Cổ Loa.

Dường như đã bàn tính trước nên Phạm Bạch Hổ hướng về quân Hoa Lư cao giọng thốt:

- Ba quân tướng sĩ của quân Hoa Lư hãy nghe ta nói đây. Khi tiên đế còn sống quân Hoa Lư và quân Đằng Châu từng là anh em sát cánh nhau theo tiên đế bình loạn mười hai sứ. Sở dĩ ngày hôm nay Phạm Bạch Hổ ta và toàn quân Đằng Châu có mặt ở đây không phải để chém giết với quân Hoa Lư mà để hỏi tội Lê Hoàn là kẻ giết vua thí chúa...

Chỉ về phía Lê Hoàn đang ngồi nơi long ý ông ta cao giọng tiếp:

- Lê Hoàn... Thuở còn hàn vi ngươi theo hầu tiên đế. Ngươi đói tiên đế cho cơm ăn. Ngươi lạnh tiên đế cho áo mặc. Dù ngươi không có công trạng nhiều như những người khác song tiên đế không nề hà ban cho ngươi quyền cao chức trọng. Biết bao lần Vũ quân sư đòi tống xuất ngươi ra khỏi Hoa Lư song tiên đế vẫn một lòng bảo bọc ngươi. Thế mà ngươi lại lấy dạ tiểu nhân để đền đáp lại lòng tin của tiên đế. Lợi dụng chức vụ chỉ huy mười đạo binh ngươi tạo bè lập đảng, hạ sát bề tôi trung thành của tiên đế rồi cuối cùng a tòng với Dương Vân Nga hành thích tiên đế...

- Trời...

- Có chuyện động trời như vậy ư...

Dương thái hậu hét lớn:

- Quân binh bắt hấn cho ta...

Phạm Cự Lượng phát cờ. Quân Hoa Lư nhất tề chuyển động.

- Dừng lại...

Phạm Bạch Hổ hét lớn. Tiếng hét của vị sứ quân một thời lừng lẫy nổ ra tựa sấm khiến cho quân Hoa Lư trong nhất thời phải ngừng lại đợi lệnh.

- Phạm Cự Lượng tướng quân... Nếu tướng quân còn vọng động thì ta có lời cảnh cáo là tướng quân sẽ chết trước nhất. Hoa Lư là quân bách chiến bách thắng thời Đàng Châu ta cũng là tinh binh chưa thua trận nào. Nếu hai bên đánh nhau thì tại đây sẽ ngập máu...

Dứt lời vị sứ quân họ Phạm phát tay. Đùng... Đùng... Đùng... Hàng trăm tiếng địa lôi nổ rền trời và rung rinh mặt đất khiến cho mọi người nhìn nhau sợ hãi.

- Ta nói cho quân tướng của Hoa Lư được biết là quân Đàng Châu đã làm chủ căn cứ Vân Sàng rồi. Địa lôi được chôn dấu khắp nơi. Chỉ cần lệnh của ta là chốn này sẽ bị san bằng thành bình địa...

Phạm Cự Lượng tím mặt. Y không biết kẻ địch nói thật hay hăm dọa song nhất thời y không có cách nào hay hơn là vẫy tay ra lệnh cho quân sĩ của mình bất động.

- Quân Hoa Lư... Các ngươi biết tin tiên đế băng song không biết lý do tại sao tiên đế băng hà. Chính Dương Văn Nga đã đầu độc tiên đế để dọn đường cho tình lang của ả là Lê Hoàn lên làm vua...

Quân Hoa Lư nhốn nháo khi nghe những lời này. Biết cơ hội đã tới Phạm Bạch Hổ tiếp liền:

- Ta biết quân Hoa Lư có rất nhiều người từng theo phò tiên đế. Các ngươi lạnh tiên đế cho áo mặc. Các ngươi đói tiên đế ban cho gạo thóc. Các ngươi có công trạng tiên đế thăng thưởng. Tiên đế cùng với các ngươi chia bui xẻ ngọt mà hôm nay lại mũi mặt phù trợ kẻ hành thích tiên đế. Làm như vậy thử hỏi các ngươi có làm đúng đạo lý không?

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa lên tiếng. Ông ta ngầm phở kinh lực vào tiếng nói nên mọi người đều nghe rõ mồn một:

- Ba quân Hoa Lư và quân tướng tại triều ca chắc ai ai cũng nghe danh biết tiếng Trần Gia Bạch, thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư. Ông ta nói cho ta biết chuyện Lê Hoàn tư thông cùng Dương Văn Nga. Chính ta một đêm lên vào hoàng cung dò thám đã mục kích cảnh gian phu dâm phụ diễn trò ân ái với nhau...

Lê Hoàn giận xanh mặt mày còn Dương thái hậu nghiêng răng kèn kẹt hét lớn:

- Quân bây bắt thẳng lộng ngôn đó cho ta...

Từ Mục phát cờ lệnh. Đạo quân dưới quyền chỉ huy của y nhất tề xung trận. Rẹt... Tên bay tợ mưa rào. Quân Hoa Lư ngã lán ra đất vì bị trúng tên. Đạo quân cung nỏ của Đàng Châu bước lên hàng đầu trong lúc đạo thiết kỵ quân Hoa Lư dàn hàng ngang sắp sửa tấn công.

- Từ tướng quân... Lão phu xin cảnh cáo cho tướng quân biết là trước khi quân sĩ đánh nhau tướng quân sẽ trở thành cái bia sống của quân Đàng Châu...

Từ Mục vẫy tay ra hiệu cho quân Hoa Lư án binh bất động.

- Quân Hoa Lư... Nếu các ngươi muốn đánh nhau thì quân Đàng Châu ta cũng sẵn sàng lâm chiến. Tuy nhiên các ngươi hãy để cho ta thuật hết ngọn ngành rồi có chém giết nhau cũng chưa muộn...

Ba quân tướng sĩ hai bên đều im lặng như chờ nghe Phạm Bạch Hổ tường thuật những bí ẩn trong cái chết của tiên đế.

- Với sự toa rập của Dương Văn Nga Lê Hoàn hạ lệnh cho đoàn do thám Hoa Lư ám sát tiên đế và luôn cả Nam Việt Vương Đinh Liễn...

Quân Hoa Lư xôn xao hấn lên khi nghe tới tin này.

- Lê Hoàn sợ là nếu hành thích tiên đế mà không hạ sát luôn Nam Việt Vương thì Nam Việt Vương sẽ lên làm vua. Trong các ngươi có người từng theo hầu tiên đế do đó tất biết người giỏi võ tới mức độ nào. Sở dĩ người bị tên Đỗ Thích đâm chết vì say rượu mà trong rượu lại có pha mê dược do Dương Văn Nga bỏ vào...

Lê Hoàn chột hét lớn:

- Quân Hoa Lư chiến...

Nghe lệnh của quan Thập Đạo Tướng Quân Lê Hoàn nắm đạo quân Hoa Lư nhất tề chuyển động. Tiếng chân nổi lên rầm rập. Phạm Bạch Hổ phát tay làm hiệu. Ba đạo quân của Đoàn Chí Hạ, Đặng Châu và giới giang hồ Đại Việt từ từ tiến tới. Đôi bên chỉ còn cách nhau chừng nửa tầm tên bay.

- Dừng binh...

Tiếng hét nhỏ và khàn khàn nổi lên rồi một người từ trong khán đài bước ra theo sau đưa tiểu đồng đeo gói hành lý trên vai và tay cầm mấy lá cờ đủ màu xanh đỏ vàng trắng.

Vừa trông thấy người đó toàn thể mọi người từ quân tới tướng của Hoa Lư lẫn Đặng Châu đều bật la thảng thốt:

- Quân sư...

- Vũ quân sư

- Quân sư... Vũ quân sư...

- Vạn Thắng Quân Sư ...

Quân Hoa Lư hò reo tỏ mở. Quân Đặng Châu la hét rầm trời. Tất cả đều lộ vẻ mừng rỡ khi thấy người được gọi là Vũ quân sư xuất hiện. Ngay cả Lê Hoàn ngồi trên long ý cũng phải đứng bật dậy. Nét mặt của hắn hiện đầy vẻ kinh dị, bàng hoàng và sững sốt. Phạm Dương Vân Nga mặt xanh mét gục đầu không dám nhìn ai.

Bước ra đứng giữa hai hàng quân đang hò reo Vũ quân sư khẽ vẫy tay làm hiệu. Đưa tiểu đồng phát cờ vàng. Mấy vạn quân im phăng phắc đến độ con ruồi bay người ta cũng nghe được.

- Quân Hoa Lư và quân Đặng Châu... Các ngươi biết vật này...

Vũ quân sư đưa lên cao thanh đoản kiếm đen tuyền. Ánh nắng chiếu xuống thanh cổ kiếm lấp lánh ánh ngũ sắc rực rỡ. Tuy thanh hắc kiếm chỉ dài hơn ba tấc nhưng dường như toát ra uy lực thần bí khiến cho mọi người nhìn đắm đắm với vẻ kính trọng và thần phục.

- Kiếm lệnh...

- Kiếm lệnh của quân sư

- Quân sư lệnh... Tiên Đế quyền...

Quân Hoa Lư và quân Đặng Châu hò reo những câu trên. Tam Phương Kiếm Hồ Vũ Hoa, Vô Hình Dao Tôn Nhật, Từ Cước Lê Hùng và Hưng Quốc đại sư nhìn nhau cười mồm nguyền. Sự xuất hiện của Vũ quân sư khiến cho họ biết rằng mọi sự sẽ được giải quyết ổn thỏa mà phần thắng lợi sẽ nghiêng về phía của họ. Lê Hoàn sẽ không được làm vua và đôi bên đều tránh được cuộc đổ máu vô ích.

Ngồi nơi khán đài Lê Hoàn biết dự tính lên ngôi vua của mình bất thành. Hắn biết một điều là kể từ giờ phút này quân Hoa Lư không còn nghe theo lệnh của hắn nữa. Kẻ nào cầm kiếm lệnh của tiên đế là kẻ đó có quyền lực vô song, có quyền tiền trạm hậu tấu, định công luận tội, có quyền sai khiến ba quân tướng tá. Huống hồ gì người cầm kiếm lệnh lại chính là Vũ quân sư, nhân vật mà quân Hoa Lư kính phục như thần thánh, thương mến tựa anh em do đó một khẩu lệnh của ông ta ban ra quân Hoa Lư răm rắp tuân theo.

Vũ quân sư phát tay làm hiệu lệnh. Toàn quân im lặng như tờ. Đưa tiểu đồng phát cờ xanh. Đó là lệnh giải binh. Quân Hoa Lư và quân Đặng Châu tức tốc chuyển từ thế công sang thế thủ nghĩa là vũ khí của họ vẫn còn chong mũi hướng về địch quân đề phòng bất trắc. Vũ quân sư lại phát tay. Như thuộc lòng ý của chủ tướng đưa tiểu đồng phát cờ trắng nhằm ý triệt binh. Quân Hoa Lư, quân Đặng Châu đổi từ thế thủ sang thế an nghỉ và mọi thứ vũ khí đều hướng mũi lên trời.

- Phạm Cự Lượng tướng quân... Từ Mục tướng quân...

Đang ngồi trên ngựa nghe quân sư gọi tên của mình Phạm Cự Lượng và Từ Mục đồng thanh nói lớn:

- Trình quân sư hai chúng tôi chờ nghe lệnh...

- Phạm Bạch Hổ sử quân...

Nghe quân sư gọi tên của mình Phạm Bạch Hổ ứng tiếng:

- Phạm tôi chờ nghe lệnh quân sư...

Hơi mỉm cười Vũ quân sư nói:

- Ta mời ba vị tới đây...

Hướng về Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ Vũ quân sư cao giọng:

- Đoàn thủ lĩnh... Cuộc dàn xếp ngày hôm nay không thể nào thành tựu nếu thiếu sự hiện diện của Đoàn thủ lĩnh...

Đã được phụ thân thuật kể về những huyền thoại bao quanh vị quân sư của quân Hoa Lư cho nên Đoàn Chí Hạ cười lên tiếng:

- Đoàn tôi sẵn sàng nghe lệnh quân sư ...

- Thập Đạo Tướng Quân Lê Hoàn... Ta mời tướng quân tới gặp ta...

Do dự giây lát cuối cùng Lê Hoàn từ từ rời chỗ ngồi.

- Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa, Khai Quốc đại sư và Tam Đọan Kiếm Lê Tuấn Bạch. Ba vị là đại diện cho ba thế lực mạnh nhất giang hồ cho nên ta mời ba vị ra đây bàn thảo...

Nghe quân sư gọi đích danh ba nhân vật đại biểu cho Thập Đạo Hiền Trang, Tướng Quốc Tự và Cổ Loa phái bước ra khỏi hàng quân.

Nhìn tám người đứng đối diện với mình Vũ quân sư nghiêm giọng:

- Trừ Đoàn thủ lĩnh và Từ tướng quân ra sáu vị đều theo hầu tiên đế tất biết rõ quyền lực của kiếm lệnh mà tiên đế đã ban cho ta...

Mọi người đồng gật đầu thay cho câu trả lời.

- Cầm kiếm lệnh trong tay ta có quyền tiền trăm hậu tấu, định công phạt tội và chỉ huy toàn thể ba quân tướng sĩ của triều đình...

Mọi người lại gật đầu thay cho câu trả lời. Riêng Lê Hoàn ngần ngừ giây lát rồi cũng gật đầu.

-Ta có mặt ở Hoa Lư ngày hôm nay không phải để điều tra về cái chết đầy bí ẩn của tiên đế...

Phạm Cự Lượng, Từ Mục và Lê Hoàn tươi nét mặt khi nghe Vũ quân sư nói câu trên. Ít ra trong nhất thời họ không lo tới chuyện bị khiển trách hoặc bị phế bỏ chức tước và bị giam cầm. Phần Phạm Cự Lượng mừng vui hơn ai hết. Y biết chuyện mình toa rập với Lê Hoàn để cướp ngôi vua của Đinh triều có thể làm y bị mất đầu hoặc ở tù một gông.

Riêng Phạm Bạch Hổ, Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa, Khai Quốc đại sư, Tam Đọan Kiếm Lê Tuấn Bạch và Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ bất mãn ra mặt nhưng họ không dám lên tiếng cãi lệnh quân sư.

Nhìn thấy vẻ bất mãn hiện ra trên mặt của họ song Vũ quân sư làm lơ và cao giọng thốt như muốn cho toàn thể ba quân tướng sĩ nghe:

- Ta hiện diện ở đây vì một việc tối quan trọng liên hệ tới vận mệnh của nước của dân chứ không phải vì quyền lợi riêng tư của người nào. Đó là chống giặc xâm lăng. Năm bảy vạn quân bộ của Hầu Nhân Bảo và Tôn Toàn Hưng đã tràn ngập vùng Lạng Giang và trên đường tiến chiếm Đại La. Mặt thủy Lưu Trùng với đại đội chiến thuyền năm trăm chiếc cộng thêm mấy vạn quân bộ đã theo sông Bạch Đằng tiến vào địa phận nước ta. Nếu ta không sớm ra quân ngăn đánh chúng thời bá tánh sẽ hứng chịu nạn đao binh và Đại Việt ta lại lọt vào vòng nô lệ của lũ giặc phương bắc...

Hướng về hai hàng quân Vũ quân sư cao giọng:

- Quân Hoa Lư và quân Đằng Châu hãy nghe ta nói. Trước nguy cơ mất còn của đất nước ta muốn các ngươi xem nhau như anh em một nhà, đái nhau như lúc tiên đế còn sống, sát cánh bên nhau để chống lại kẻ thù chung của dân của nước...

Vũ quân sư vẫy tay. Đưa tiểu đồng phát cờ. Quân Hoa Lư và quân Đằng Châu tự động buông khí giới tan hàng. Họ vái chào nhau, vui mừng thăm hỏi nhau. Họ biết nếu hai bên đánh nhau thời họ là những kẻ bị thiệt thòi nhiều nhất.

Đưa tiểu đồng lại phát cờ. Quân Hoa Lư và quân Đằng Châu tức tốc trở về hàng quân và xếp thành đội ngũ chỉnh tề.

- Sáng ngày mai chúng ta sẽ xuất quân phạt Tống...

Quân sĩ hò reo. Vũ quân sư phát tay. Tiếng hò reo im bật.

- Địch quân đã vây hãm Lạng Giang thành và sớm muộn gì chúng cũng sẽ tràn xuống Đại La và Hoa Lư. Quân Tống hai đạo thủy bộ mười vạn mà lực lượng của ta cộng lại chỉ bằng phân nửa của chúng. Tuy nhiên binh cốt giới chứ không cậy đông. Ta biết các ngươi từng tự hào là tinh binh đánh đâu thắng đó cho nên ta muốn các ngươi chứng tỏ cho lũ giặc bắc phương biết quân Đại Việt không phải dễ bắt nạt...

- Sát... Sát... Sát Tống... Phạt Tống... Quân sư vạn thắng...

Năm bảy vạn người cùng lúc hét lớn mấy chữ trên. Tiếng hét của họ chuyển rung trời đất tượng trưng cho khí thế xô thành bạt núi.

- Quân Hoa Lư... Quân Đằng Châu... Các ngươi từng chia cơm xẻ áo, từng thương yêu nhau như anh em ruột thịt. Ngày mai ta muốn các ngươi sát cánh bên nhau để tỏ lộ cho lũ giặc xâm lăng phương bắc biết lòng dũng cảm và chí quật cường của giống nòi Hồng Lạc. Ta muốn các ngươi đánh một trận khiến cho tên tuổi còn lưu truyền mãi ngàn thu mà mỗi lần nhắc đến con cháu của chúng ta sẽ hãnh diện làm một người dân Đại Việt...

Phạm Bạch Hổ vuốt râu mỉm cười. Trong tuổi đời xế bóng ông ta như sống lại quãng đời hào hùng và gian nan thuở trước.

Tiếng nói của Vũ quân sư vang vang:

- Trên thuận lòng trời, dưới được ý dân cho nên quân Đại Việt ta có được yếu tố mà giặc không có. Đó là chính nghĩa. Đây là yếu tố tất thắng trong trận giặc chống xâm lăng. Ta đã có sẵn kế mưu chém đầu Hâu Nhân Bảo, trói tay Tôn Toàn Hưng và trấn nước Lư Trùng với Trần Khâm Tổ...

- Quân sư vạn tuế...

- Quân sư muôn năm..

Quân Đại Việt hò reo tởm. Họ vui mừng khi được chỉ huy bởi vị quân sư bách chiến bách thắng. Họ tin tưởng sẽ thắng trận mà thắng trận thời sĩ tốt chết ít hơn thua trận ngoài ra còn được thăng thưởng.

Vũ quân sư phát tay. Đưa tiểu đồng phát cờ ra lệnh giải tán quân sĩ. Mọi người từ giới quan lại tại triều ca cho tới quân binh tướng tá thì nhau chúc tụng vị quân sư khả kính của họ xong giải tán lo sửa soạn sáng mai kéo quân phạt Tống.

Buổi họp mặt gồm có sự hiện diện của các đại biểu của giới giang hồ Đại Việt. Kẻ cảm sở giang hồ cũng vấn an sư phụ. Trông thấy đồ đệ thần sắc đã dượt Vũ quân sư nhẹ hỏi:

- Ta nghe nói con bị trúng độc và bị nội thương trầm trọng...

- Trình sư phụ... Đệ tử bị trúng một loại chất độc kỳ lạ. Mỗi lần con vận dụng nội lực để thi triển võ thuật là đan điền đau quặn lên rồi tứ chi rũ liệt và nội lực tan biến...

Cau mày Vũ quân sư bắt mạch đồ đệ giây lát rồi vạch mắt ra xem xong thờ dài:

- Con bị trúng độc nặng lắm. Điều nguy hiểm là sau khi bị trúng độc con không có thuốc giải cũng như không được chữa trị liền nên lâu ngày chất độc thấm vào lục phủ ngũ tạng. Con hãy uống hoàn thuốc giải độc này xong tìm chỗ yên tĩnh ngồi vận dụng nội lực để chữa trị thương thế. Nếu hoàn thuốc giải độc của ta không công hiệu thời ấy đó cũng là số mệnh của con...

Cầm lấy hoàn thuốc giải độc của sư phụ kẻ cảm sở giang hồ thì thâm vào tai Đoàn Chí Hạ. Họ Đoàn cười nói:

- Tôi sẽ cho Quảng Uyên Bát Tướng hộ tống huynh về tông đàn để chữa trị thương thế...

Quay qua Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa Vũ quân sư ra lệnh:

- Đoàn do thám Hoa Lư hiện đang khiêm khuyết chức vị thủ lĩnh cho nên ta mời Hồ lão trang chủ đảm nhận...

Khai Quốc đại sư nói lớn:

- Quân sư đặt Hồ thí chủ vào chức vụ thủ lĩnh đoàn do thám là chọn đúng người rồi...

Thấy Vô Hình Dao Tôn Nhật và Từ Cước Lê Hùng đang đứng chờ lệnh Vũ quân sư lên tiếng:

- Tôn trang chủ và Lê trang chủ... Ta có một nhiệm vụ đặc biệt muốn nhờ nhị vị đảm đương...

Từ Cước Lê Hùng cười ha hả:

- Quân sư khách sáo rồi đó. Quân sư ra lệnh thời chúng tôi vui vẻ thi hành chứ đừng nói nhờ vả...

Mọi người cười ồ. Hiểu tính tình của Lê Hùng cho nên Vũ quân sư nhẹ giọng:

- Muốn thắng địch ta phải thấu hiểu nội tình của địch mà không để cho địch biết về những hoạt động của ta. Do đó ta cần sư Khai Quốc họp cùng các vị trang chủ của các gia trang và chiêu mộ nhân các phái thống lĩnh hết vũ sĩ giang hồ mở cuộc truy lùng và tiêu diệt nhân viên của đoàn do thám viễn chinh Tống triều. Nếu chư vị làm được chuyện bịt mắt che tai Hâu Nhân Bảo thời dễ dàng cho ta bày mưu tính kế dẫn dụ hấn vào vòng binh phục. Trong lúc đó Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa sẽ chỉ huy nhân viên do thám Hoa Lư dùng kế hỏa mù phao truyền tin thất thiệt để gây hoang mang hấn làm suy giảm tinh thần chiến đấu của địch. Đây là cuộc tử chiến giữa giới giang hồ Đại Việt và đoàn do thám Hoa Lư với đoàn do thám viễn chinh của Tống triều. Nếu chư vị thắng thời ta thắng còn nếu chư vị bại thời trăm họ sẽ lọt vào vòng nô lệ của phương bắc...

Không ai nói ra song mọi người đều biết trách nhiệm lớn lao của giới giang hồ Đại Việt trong công cuộc chống xâm lăng.

Quay sang Phạm Bạch Hổ Vũ quân sư cười hỏi:

- Phạm sứ quân có bao nhiêu quân?

- Một vạn thừa quân sư...

Phạm Bách Hồ đáp không do dự. Vũ quân sư nói tiếp:

- Ta nghe nói trường tử của sứ quân là Phạm Bách Chúc không những vũ nghệ tinh thông mà trí mưu đều có đủ...

Vị sứ quân họ Phạm cười nói đùa:

- Quân sư đã nghe biết thời chắc không sai trật chút nào...

Nhẹ cười Vũ quân sư nói lớn:

- Phạm Bách Chúc tướng quân...

Phạm Bách Chúc cất giọng sang sảng:

- Mặt tướng chờ nghe lệnh quân sư ...

Liếc một vòng hết mọi người Vũ quân sư nói với Phạm Bách Chúc:

- Ta cấp thêm cho tướng quân nửa vạn quân Hoa Lư. Ta cần tướng quân điều động đạo quân này gấp rút tới cố thủ Chi Lăng và lập dinh trại để ngăn cản Hầu Nhân Bảo không cho hắn vượt qua khỏi sông Chi Ninh nhất là ải Chi Lăng. Tướng quân đánh thắng hắn cũng được, đánh thua cũng được, hòa cũng được mà không đánh cũng được; miễn là cầm chân hắn không cho tiến xuống vùng Bắc Giang để hội với quân của Tôn Toàn Hưng và Lưu Trùng...

Đa số người hiện diện đều thắc mắc về lời nói của quân sư. Không nhận được Từ Cước Lê Hùng lên tiếng:

- Lệnh của quân sư tôi nghe không ra. Hễ đánh nhau thời phải có thắng hoặc thua chứ làm gì có chuyện thắng cũng được, thua cũng được, hòa cũng được mà không đánh cũng được...

Nhẹ cười Vũ quân sư nhìn Phạm Bách Chúc như ra hiệu cho y trả lời. Hiểu ý vị tướng họ Phạm cười thốt:

- Thưa quân sư theo ý của mặt tướng mặc dù chia hai đường thủy bộ để tấn công ta song mặt thủy không quan trọng bằng mặt bộ. Với hơn một vạn quân bộ và năm trăm chiến thuyền Lưu Trùng chỉ nhằm thế bắt ta phải lưỡng đầu thọ địch. Nếu Hầu Nhân Bảo mà thắng thế thời Lưu Trùng sẽ tiến sâu vào trong nội địa của ta đồng thời sẽ thả quân lên bộ bắt liên lạc với quân của Tôn Toàn Hưng và Hầu Nhân Bảo để tấn công ta. Nhược bằng Hầu Nhân Bảo thua thời Lưu Trùng sẽ rút lui. Hoặc là Lưu Trùng sẽ đổ một vạn quân bộ lên để kèm giữ ta không xuất toàn lực để ngăn chặn Hầu Nhân Bảo...

Vũ quân sư cười nói:

- Tướng quân biết ý của ta. Ta chỉ cần tướng quân dụng kế nghi binh đánh mà không đánh, không đánh mà đánh để vô hiệu hoá quân của Hầu Nhân Bảo chừng vài ngày mà thôi. Lúc đó ta sẽ có mặt ở Chi Lăng để dụng mưu bắt sống hoặc giết chết họ Hầu. Khi ta đánh bại Hầu Nhân Bảo rồi thời Tôn Toàn Hưng và Lưu Trùng phải chạy. Làm được như vậy thời cái công bình Tổng của tướng quân không nhỏ... Bây giờ chớ tướng nên về chuẩn bị cho cuộc bắc phạt ngày mai...

Chư tướng lục tục kiếu từ đi lo phận sự chỉ còn trở lại Hồ phu nhân và Hồ Phong. Nhìn hai người Vũ quân sư cười thốt:

- Ta nghe nói phu nhân từng là bạn giang hồ của tề đồ đệ...

Hồ phu nhân nhẹ giọng thưa:

- Trình quân sư...

Vũ quân sư lắc đầu nói với giọng thân mật:

- Ta là quân sư chỉ trong lúc điều binh khiển tướng. Bây giờ là lúc chúng ta xem nhau như người nhà...

Hồ phu nhân cảm thấy kính mến vị quân sư này. Thấy ông ta ra lệnh là mọi người răm rắp tuân theo nàng biết ông ta rất được lòng sĩ tốt. Bằng giọng đều đều nàng vấn tắt thuật đầu đuôi câu chuyện từ lúc kẻ cầm sổ giang hồ cứu mẹ con nàng cho tới khi trở lại thành Hoa Lư để ngăn không cho Lê Hoàn lên ngôi.

Vũ quân sư thờ dãi:

- Đồ đệ của ta là kẻ có tâm tính hiền lương, thật thà và chất phác. Sở dĩ y giết người cũng chỉ vì cái nghiệp phải cưu mang. Đó là cái nghiệp của một vũ sĩ giang hồ. Chuyện phu nhân gặp y, theo y lưu lạc giang hồ cũng là do hoàn cảnh đẩy đưa chứ tự phu nhân đâu có muốn. Nếu trời cao bắt phu nhân phải phong trần thời phu nhân phải phong trần. Ta biết phu nhân có những điều đau buồn hay khổ sở; tuy nhiên trong thiên hạ còn có trăm ngàn người khổ sở hơn phu nhân nữa. Bởi vậy đừng lấy thế làm phiền...

Hồ phu nhân im lặng như bận suy nghĩ. Vũ quân sư cũng không nói gì thêm.

- Phụ thân...

Hồ Phong reo lớn khi thấy phụ thân xuất hiện. Hồ phu nhân ngẩng đầu lên. Trước mắt nàng là hình bóng người chồng quen thuộc.

Vòng tay thi lễ cùng Vũ quân sư Lạc Đạo Kiểm Hồ Nguyên cung kính thốt:

- Trình quân sư tôi là Lạc Đạo kiểm Hồ Nguyên, trang chủ của Hồ gia trang..

Vũ quân sư tươi cười nói:

- Hóa ra trang chủ là đích tử của Hồ Vũ Hoa. Nhìn trang chủ ta như thấy lại phong anh hào hùng của Hồ Vũ Hoa thời bình loạn mười hai sứ...

- Đa tạ quân sư đã khen tặng. Không biết tể phụ thân đi đâu?

- Ta đã mời phụ thân trang chủ đảm nhiệm chức vụ thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư ...

Lạc Đạo Kiểm Hồ Nguyên thay đổi sắc diện song lấy lại nét bình thường rất nhanh. Dù sao cử chỉ này không thoát khỏi sự quan sát tinh tế của Vũ quân sư nhưng ông ta thân nhiên cười nói:

- Trang chủ hãy tìm gặp phụ thân hầu giúp đỡ người chỉ huy nhân viên do thám lên đường phạt bắc...

Hiếu ý quân sư Lạc Đạo Kiểm Hồ Nguyên trao cho hiền thê gói hành lý và dặn dò:

- Hành lý của ta nhờ phu nhân giữ hộ. Không biết phu nhân có theo mọi người phạt bắc?

Vũ quân sư trả lời trước khi Hồ phu nhân lên tiếng:

- Hiền thê của trang chủ là một người thông minh và thạo việc binh cơ cho nên ta cần có người ở bên cạnh để giúp đỡ. Và lại không đâu an toàn bằng ở tại trung dinh của ta...

- Đa tạ quân sư có lòng lo lắng... Hồ tôi xin cáo từ...

Nhìn theo Hồ Nguyên cho tới khi khuất dạng Vũ quân sư cất giọng trầm trầm:

- Ta sẽ bảo quân hầu lo cho mẹ con của phu nhân một chỗ nghỉ ngơi. Thời lưu lạc giang hồ của phu nhân đã qua rồi...

Xoa đầu Hồ Phong ông ta cười nói:

- Ta nghe cháu đã luyện được kiếm thuật giết ruồi. Chỉ cần khổ luyện thời gian cháu có thể nối nghiệp ông cha. Và lại nếu có mệnh hệ nào thời đồ đệ của ta cũng có được kẻ kế truyền...

Hồ phu nhân ứa nước mắt khi nghe quân sư nói những lời trên. Thật lâu nàng mới thỏ thẻ:

- Quân sư nói như vậy thời mạng sống của y khó được bảo toàn phải không?

Nhìn Hồ phu nhân giây lát Vũ quân sư từ tốn lên tiếng:

- Con người ta có sinh là phải có diệt. Tánh mạng của đồ đệ ta rất mong manh trừ khi có một may mắn nào đó. Phu nhân cũng biết may mắn rất ít khi xảy ra trong đời sống ngắn ngủi của chúng ta...

Rom róm nước mắt Hồ phu nhân cúi đầu dẫn con trai đi vào trung dinh.

Buổi họp diễn ra tại trung dinh và chỉ có bốn người tham dự là Vũ quân sư, Lê Hoàn, Phạm Cự Lượng và Từ Mục. Đợi cho ba vị tướng an tọa Vũ quân sư nhìn Lê Hoàn và Phạm Cự Lượng với cái nhìn nghiêm lạnh đoạn trầm giọng:

- Ta biết tất cả những gì nhị vị tướng quân đã, đang và sẽ làm...

Lê Hoàn và Phạm Cự Lượng xanh mặt. Từng cấp kiểm theo hầu tiên đế hai tướng Lê Phạm đều biết Vũ quân sư một cách tận tường. Họ chưa kịp phản trần ông ta lại nghiêm giọng tiếp:

- Ta mời nhị vị tới đây không phải để hỏi tội về vụ án tiên đế, vụ lên ngôi vương mà để họp bàn chuyện đánh Tống...

Lê Hoàn và Phạm Cự Lượng thăm thò dài nhẹ nhõm khi nghe những lời trên. Nhìn chăm chú Lê Hoàn giây lát Vũ quân sư nhẹ lời:

- Ta không ngăn cản chuyện tướng quân làm vua Đại Việt với một điều kiện...

Lê Hoàn nói với giọng thật lễ độ và thật khiêm nhường. Dường như đối với Vũ quân sư y không còn là vị Thập Đạo Tướng Quân đầy uy quyền và hách dịch nữa.

- Lê tôi xin được lắng tai nghe quân sư nói về điều kiện đó...

Ngó ra ngoài trời giây lát vị quân sư họ Vũ trầm trầm cất tiếng:

- Sau khi đánh tan quân Tống tướng quân sẽ lên ngôi và không được làm phiền tới các người đã có công trong cuộc đánh Tống. Ta muốn nói đến bất cứ ai đối nghịch với tướng quân... Tướng quân chấp thuận đề nghị của ta...

Lê Hoàn im lìm suy nghĩ. Y phải suy tính kỹ lưỡng trước khi trả lời bởi vì y biết nếu đã hứa y không thể nuốt lời.

- Thừa quân sư tôi chấp thuận lời yêu cầu của quân sư là sẽ không làm phiền hay gây khó dễ cho những người đối địch như quân Đằng Châu và giới giang hồ Đại Việt...

Lê Hoàn nói câu trên bằng thật nghiêm trang. Vũ quân sư trầm giọng:

- Ta biết tướng quân giữ lời bởi vì nếu tướng quân thất hứa sẽ gây ra nhiều phiền toái lắm. Nếu ra điều kiện trên là ta muốn giữ hòa khí cho cả hai bên. Nếu giữ binh quyền ta có thể bãi chức và giam giữ tướng quân vì những hành động mà tướng quân đã làm. Tuy nhiên ta bỏ qua chuyện đó bởi vì sau khi tiên đế mất tinh thần của nước ta trở nên rối loạn nếu không có người dẫn dắt. Giúp ta đánh bại quân Tống thì tướng quân có công trạng để xứng đáng được làm vua...

Ngừng lại Vũ quân sư nhìn Lê Hoàn và Phạm Cự Lượng giây lát xong hắng giọng tiếp:

- Kính chống với các vũ sĩ giang hồ không có lợi cho tướng quân nhiều lắm. Họ có thể hành thích tướng quân bất cứ lúc nào mặc dù tướng quân được quân sĩ bảo vệ một cách gắt gao và cẩn thận...

Nhìn hai vị đại tướng của Đinh triều giây lát như để cho lời nói của mình thấm vào trí óc của họ xong ông ta thông thả tiếp lời:

- Bây giờ ta bàn với ba vị về chuyện đánh Tống. Định chia quân làm bốn đạo tấn công ta. Hầu Nhân Bảo chỉ huy quân bộ và quân kỵ theo đường Lạng Sơn rồi vượt qua Chi Lăng để tiến xuống Đại La. Mặc dù dưới quyền của họ Hầu song Tôn Toàn Hưng cai quản mấy vạn quân bộ và quân kỵ theo hướng đông bắc tiến đánh đạo Bắc Giang của ta. Trong lúc đó Lưu Trùng chỉ huy đạo thủy quân tinh nhuệ theo ngã sông Bạch Đằng vào nước ta còn Trần Khâm Tổ điều động thủy quân theo cửa Bà Lạt tiến vào nhằm ý định uy hiếp Hoa Lư nếu ba đạo quân kia thắng thế. Ta đã có sẵn kế mưu để đối phó lại bốn đạo binh này. Trước hết ta nhờ Từ tướng quân điều động nửa vạn quân đối phó với Trần Khâm Tổ. Biết tướng quân mưu lược nên ta cho phép tướng quân tùy theo tình hình mà nghĩ ra cách đối đầu với Trần Khâm Tổ...

Quay nhìn Lê Hoàn và Phạm Cự Lượng vị quân sư họ Vũ cười nhẹ:

- Ta dành cho hai tướng quân cái danh dự được so tài với Tôn Toàn Hưng và Lưu Trùng. Lê tướng quân chỉ huy hai vạn cự với thủy quân của Lưu Trùng còn Phạm tướng quân lãnh một vạn rưỡi quấy phá Tôn Toàn Hưng Bằng mọi cách nhệ vị không thể để cho hai đạo quân này bắt tay với nhau. Phá vỡ cái thế liên minh của chúng là nhệ vị lập đại công của cuộc chiến. Phần ta sẽ đem một vạn quân và phân nửa nhân viên do thám tới Chi Lăng tìm cách chém đầu Hầu Nhân Bảo. Nghe tin họ Hầu chết thì Tôn Toàn Hưng, Lưu Trùng và Trần Khâm Tổ phải rút chạy. Ba vị hãy về chuẩn bị để sáng ngày mai chúng ta đồng cất quân phạt Tống...

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Bí Mật Của Hồ Nguyên

Ba viên đại tướng một cỡi hồng mã, một cỡi bạch mã và một cỡi ngựa ô ngồi im trên lưng ngựa nhìn con đường cái quan như con mòng xà uốn lượn trong núi rừng trùng điệp và đồi núi cao chón chở. Trước mặt họ chừng trăm bước là dòng sông rộng chảy dọc theo chân núi. Ba nhân vật đó chính là Hầu Nhân Bảo và hai vị tướng chỉ huy đạo quân tiền phong và trung quân. Ngồi trên lưng con bạch mã Hầu Nhân Bảo đưa tay chỉ về hướng đông nam đoạn cất giọng:

- Ngay khi bản chức lãnh lệnh cầm quân sang vãn tội Giao Chỉ, hoàng thượng có dụ rằng Giao Chỉ là đất có địa thế cực kỳ hiểm trở và phong thổ khác biệt bản xứ lại thêm sơn lâm chướng khí đầy đủ. Hoàng thượng còn phán thêm là dân Giao Chỉ tính tình ngu trá, hiếu chiến, thạo việc binh cơ và quen chiến đấu cho nên phải cẩn thận đừng để mắc mưu của chúng. Nay sang đây bản chức mới thấy lời hoàng thượng rất đúng. Đất Giao Chỉ quả nhiên núi rừng hùng vĩ và địa thế cực kỳ hiểm trở. Giống dân Giao Chỉ lại là giống dân man rợ và hiếu chiến. Hà tướng quân bủa vây thành Lạng Giang bao lâu rồi?

Cỡi con ngựa ô cao lớn và hùng dũng người được Hầu Nhân Bảo gọi là Hà tướng quân lễ độ và cung kính đáp:

- Trình đại nhân tôi đích thân chỉ huy quân ta bủa vây mấy ngày rồi song vẫn chưa hạ được thành...

Ngừng lại giây lát viên tướng chỉ huy đạo tiền quân của Hầu Nhân Bảo nói tiếp:

- Thật sự ra tôi vây hãm Lạng Giang chỉ nhằm phô trương lực lượng của quân ta hơn là công thành. Tuy là một thành quan trọng song Lạng Giang không phải là vị trí quan trọng ngăn chặn đường tiến quân của ta. Nếu không chờ lệnh của đại nhân tôi đã xua đạo tiền quân băng qua sông rồi...

Hầu Nhân Bảo cúi nhìn dòng sông rồi con đường cái quan chói chang ánh nắng. Vầng trán của vị tướng chỉ huy mười vạn quân tinh nhuệ cau lại. Từ Lạng Giang về Đại La đường xa xôi cách trở với núi rừng trùng điệp. Muốn tấn công Đại La hẳn phải vượt qua cửa ải kiên cố là Chi Lăng. Dựa vào địa thế thiên nhiên cửa ải này trở thành vị trí phòng thủ quan trọng và hiểm yếu một người thủ trăm người khó đánh.

- Hà tướng quân hãy cẩn thận... Tiến quá sâu vào đất địch mà không thông thuộc địa hình địa vật tướng quân dễ bị chặn mất đường về hoặc lọt vào vòng binh phục. Theo tin tức của quân do thám thời địch quân đã chia quân làm bốn đạo đóng trại dài dài từ Lạng Giang tới Chi Lăng. Ngoài ra chúng còn đóng quân giữ chặt ải Chi Lăng. Nếu chúng liều chết cố giữ ta cũng khó đánh lắm..

Trần Định lên tiếng hỏi:

- Đại nhân định chừng nào động binh đánh Chi Lăng?

Đưa tay chỉ thành Lạng Giang cao vọi vọi Hầu Nhân Bảo nói:

- Quân do thám của ta dò được tin địch quân đã rời Hoa Lư ngày hôm qua. Điều động một đạo quân năm bảy vạn như vậy chúng phải mất hơn tuần mới đến Đại La. Giặc đoán ta sẽ tràn xuống vùng đồng bằng vì đồng bằng trống trải không sợ bị phục binh. Điều đó đúng theo binh thư và sách vở. Giặc sẽ tiến lên đây để ngăn không cho ta tràn xuống vùng đồng bằng bởi hai lý do giản dị. Thứ nhất là tàn hại đến nhà cửa và sinh mạng của dân gian. Thứ nhì là đánh nhau ở đồng bằng chúng sẽ mất đi cái địa thế hiểm trở để phục binh. Do đó chúng sẽ tiến lên đây để chặn đánh ta. Quân Giao Chỉ đã thông thuộc đường lối lại thêm nguy trá do đó ta phải lấy nguy trá ra mà đối phó với chúng..

Giơ tay chỉ con đường cái quan ngoằn ngoèo khi biến khi hiện qua đồi núi chập chùng, Hầu Nhân Bảo nói:

- Chúng muốn đánh ta ở đây thì ta sẽ lựa chọn địa thế để đợi chúng. Chúng phải đi xa trong lúc ta ở đây dưỡng sức thời đánh nhau ta lấy khoẻ đánh mệt, lấy mạnh đánh yếu tất phần thắng sẽ về ta. Đây là kế dĩ dật đãi lao. Nếu ta đoán không lầm vùng đất này sẽ trở thành bãi chiến trường quyết định sự thắng bại của ta và địch..

Dứt lời họ Hầu quay lại nói với tên quân hầu ở phía sau:

- Người đi mời Quách Dĩ tới gặp ta ngay...

Tên quân hầu quỳ ngựa rồi lát sau trở lại với một tráng niên tuổi ngoài bốn mươi mặc sắc phục quân do thám.

- Thưa đại nhân muốn gặp mặt tướng có điều chi khẩn cấp...

Hầu Nhân Bảo tươi cười nói:

- Quách thủ lĩnh có thể tường trình cho bản chức tình hình của giặc...

Quách Dĩ nói không do dự:

- Trình đại nhân... Quân do thám của ta dò được tin giặc đã tăng viện một vạn rưỡi quân để cố thủ Chi Lăng. Nghe đâu tên Phạm Bách Chúc, tướng chỉ huy đạo quân của giặc dường như đã có mặt ở Chi Lăng. Hẳn rải quân đóng thành ba trại dài từ Lạng Giang tới Chi Lăng đồng thời cho quân đóng cọc trên sông chắc để ngăn không cho ta dùng thuyền vượt qua sông...

Hầu Nhân Bảo quay nhìn vị trưởng đoàn do thám viễn chinh với ánh mắt dò hỏi. Hiểu ý chủ tướng Quách Dĩ chậm rãi lên tiếng:

- Trình đại nhân nhân viên do thám của ta đang phải đối đầu với nhiều khó khăn gây ra bởi các vũ sĩ của giới giang hồ Đại Việt. Mặt tướng đã mất liên lạc với toán do thám tiền phương hoạt động trong lòng địch. Ngoài ra gần một trăm nhân viên bao gồm ba ban tin tức, viễn chinh và liên lạc đã bị sát hại bởi các vũ sĩ giang hồ Đại Việt cùng nhân viên của đoàn do thám Hoa Lư. Sáng mai đích thân mặt tướng sẽ thống lãnh nhân viên đi tiếp ứng cho các tổ do thám tiền phương của ta đóng rải rác từ Lạng Giang tới Đại La...

Hỏi cau mày khi nghe Quách Dĩ tường thuật tin tức bất lợi song Hầu Nhân Bảo chỉ nói:

- Thế ư... Ta tưởng giới giang hồ Đại Việt không có ai tài giỏi...

Khẽ mỉm cười Quách Dĩ thông thả thốt:

- Lúc mới sang đây mặt tướng cũng nghĩ như đại nhân. Có lắm nhân vật tài giỏi đã dành mà vũ thuật của giới giang hồ Đại Việt cũng tân kỳ và độc đáo...

- Quách tướng quân đã bắt liên lạc được với quan thứ sử Lưu Trùng chưa?

- Trình đại nhân... Đại đội chiến thuyền của quan Ninh Châu Thứ Sử đã vào sông Bạch Đằng rồi. Một vạn quân của người sẽ lên bộ khi nào có lời yêu cầu của đại nhân...

Gật gù Hầu Nhân Bảo hỏi nhanh:

- Còn đạo quân của Tôn tướng quân?

Hơi ngần ngại giây lát Quách Dị mới lên tiếng:

- Hôm qua mặt chức nhận được tin đạo quân tiền phong của Tôn tướng quân đang trên đường tới Bắc Giang, dường như Tôn tướng quân đã di quân khỏi Lộc Châu...

Hầu Nhân Bảo trầm ngâm thật lâu không nói điều gì. Vầng trán của vị đại tướng Tổng triều nhăn lại với nhiều lo nghĩ và ưu tư. Lát sau hắn trầm trầm cất giọng:

- Ta cần Quách tướng quân điều động nhân viên do thám cần quét và triệt hạ hết các tổ do thám của địch từ Lạng Giang tới Đại La. Muốn dẫn dụ địch lọt vào vòng binh phục ta cần phải bịt mắt và bịt tai để chúng không biết ta ở đâu và làm gì...

- Mặt tướng xin thi hành ngay...

Quách Dị lãnh lệnh đi liền. Hầu Nhân Bảo nói với hai thuộc tướng của mình:

- Khi nào có lệnh của ta Hà tướng quân sẽ chỉ huy đạo quân tiền phong đánh phá trại thứ nhất của chúng. Tướng quân đánh thử thôi để ta xem phản ứng của địch. Trong lúc đó Trần tướng quân thúc quân vượt qua trại binh thứ nhất để đánh trại thứ nhì. Thôi nhị vị hãy về thu xếp...

Hiểu ý họ Hầu hai vị tướng im lặng rút lui. Còn một mình Hầu Nhân Bảo ngồi im lìm trên lưng ngựa nhìn con đường cái quan mất hút sau dãy đồi cao. Vầng trán của vị tướng trải thân trăm trận nhăn lại với nhiều suy tư và lo nghĩ.

Hồ phu nhân ngồi trước cửa chiếc lều nhỏ. Phong cảnh núi rừng hoang vu và tịch mịch. Nàng cảm thấy trống trải, đơn chiếc và buồn bã. Những người thân quen đi hết. Đức phu quân của nàng vắng mặt mấy ngày rồi. Cha chồng của nàng cũng bận bịu việc quân. Phần kẻ cầm sổ giang hồ nàng cũng không thấy mặt y. Nàng hồi thời Vũ quân sư cười bảo y bận chữa trị thương thế. Chỉ mỗi mình nàng có quá nhiều thời giờ nhàn rỗi để suy nghĩ vẩn vơ.

Ngồi một hồi mỏi chân nàng trở vào chiếc lều chật hẹp mà Vũ quân sư có nhã ý dành cho mẹ con nàng. Bước tới ba bước, lùi lại ba bước, nàng đi quanh quần trong căn lều chật hẹp. Nhìn quanh quất nàng để ý tới gói hành lý của đức phu quân. Nửa không biết làm gì và nửa cũng tò mò nàng mở gói hành lý ra lục lọi.

Cũng không có gì ngoài một bộ vũ phục bằng lụa, mấy hoàn thuốc chữa thương và vài vật dụng linh tinh. Gói lại hành lý của phu quân xong Hồ phu nhân lại ngồi suy nghĩ vẩn vơ. Nàng tự hỏi kẻ cầm sổ giang hồ đang ở đâu và làm gì. Thương thế của y có thuyên giảm hay trầm trọng hơn. Những câu hỏi trên lớn vồn trong trí khiến nàng không chịu được phải bước ra khỏi lều định kiểm Vũ quân sư để dò hỏi tin tức về kẻ cầm sổ giang hồ.

Ra tới cửa lều nàng thấy đứa con trai yêu quý đang say mê ngắm nghía vật gì cầm trên tay.

- Phong nhi... Con nhìn gì vậy?

Quay lại Hồ Phong cười nói:

- Mẹ... mẹ... Con lượm được cái này ngộ lắm...

Thằng bé trao cho mẹ miếng kim khí bằng bạc chạm trổ khuôn mặt của một người. Hồ phu nhân lặng người. Đây là tín vật mà kẻ cầm sổ đã giao cho nàng giữ lúc hai người bị cầm tù tại tổng đàn do thám. Sau khi được phu quân cứu ra khỏi tổng đàn do thám rồi tái ngộ Hạ Long Khách ở Uy Viễn nàng có nhờ y chuyển giao miếng tín bài lại cho kẻ cầm sổ giang hồ. Tuy nhiên Hạ Long Khách lại bị giết chết một cách bí mật và tín vật cũng biến mất luôn. Bây giờ tự nhiên nó lại lọt vào tay con của nàng.

- Phong nhi... Làm sao con có vật này?

Hồ phu nhân nghiêm giọng hỏi. Ngược nhìn mẹ với ánh mắt lo âu thằng bé nói nhỏ:

- Thừa mẹ con không có ăn cắp đâu mẹ. Con lượm được... Miếng kim khí này rơi ra từ trong túi áo của phụ thân...

Như từ cung trăng rơi xuống Hồ phu nhân chết lặng không nói được lời nào.

- Mẹ... mẹ... Con xin lỗi mẹ... Con không có ăn cắp đâu mẹ...

Nước mắt lưng tròng Hồ phu nhân ôm con vào lòng thì thầm:

- Mẹ thương con... Con không có lỗi gì cả. Con phải hứa với mẹ một điều là đừng có nói việc này cho phụ thân biết. Con hứa không?

Thằng bé gật đầu. Hồ phu nhân cười cong ngón tay trở ra:

- Ngoéo tay đi...

Hồ Phong cười nắc nẻ ngoéo tay mẹ như hai mẹ con đã chơi trò chơi ngoéo tay lúc còn nhỏ.

Cầm lấy miếng kim khí trong tay Hồ phu nhân nhú mày suy nghĩ. Nếu đức phu quân của nàng có tín vật của kẻ cầm sổ giang hồ thời y chính là người đã

hạ sát Hạ Long Khách hoặc y có liên hệ mật thiết đến cái chết của vị chúa tể biển đông.

- Phong nhi con có thấy ông nội không?

Không nghe con trả lời Hồ phu nhân quay nhìn thấy đứa con trai yêu quý của nàng đang bắt chước người xưa mài miết mài kiếm trên đá. Nhìn thái độ của thằng bé nàng buồn cười. Không biết ai dạy có lẽ là ân nhân của nàng mà nó mài thanh kiếm trên đá mười lần đoạn đưa lên ngắm nghía rồi lấy năm ngón tay vuốt vuốt lưỡi kiếm để thử xem có bén không xong cảm cúi mài nữa. Âm thanh của kim khí cọ xát vào đá khiến cho nàng rung mình sợ hãi khi liên tưởng tới điều gì...

- Phong nhi...

Giọng nói trầm khàn vang lên. Nhảy cõn lên Hồ Phong la lớn:

- Ông nội... Ông nội...

Nhảy từng bước một nó ôm chầm lấy ông nội. Hồ Vũ Hoa ôm cháu vào lòng nựng nịu. Nó là giọt máu duy nhất đồng thời cũng là kỳ vọng của ông trong lúc tuổi già xế bóng.

- Phong nhi ta có vật này cho con...

Hồ Phong reo hò thích thú khi thấy ông nội đưa cho nó thanh đoản kiếm cũ kỹ.

- Con cẩn thận... Thanh đoản kiếm này bén lắm...

Được món quà quý giá Hồ Phong đi ra khoảnh đất trống múa kiếm.

- Thưa cha có thấy phu quân của con?

Hồ phu nhân lên tiếng hỏi. Hồ Vũ Hoa đáp nhanh:

- Quân sư đã chỉ định thằng Nguyên làm phó thủ lĩnh đoàn do thám cho nên nó bận bù đầu. Nó sắp điều động nhân viên do thám dưới quyền lên Lạng Giang. Phần ta về thăm hai con rồi cũng đi ngay...

- Thưa cha biết vật này?

Hồ phu nhân đưa ra miếng kim khí bằng bạc. Hồ Vũ Hoa nói nhanh:

-Ta biết... Đó là tín lệnh của quân sư. Ta đã thấy vật này lúc kẻ cầm sổ giang hồ tới Hồ gia trang tìm ta...

Hồ phu nhân hỏi dồn:

- Thưa cha quân sư có bao nhiêu tín lệnh?

- Một... Chỉ có một mà thôi. Con hỏi chi vậy?

Ngước nhìn cha chồng nàng cất giọng nghiêm trang:

- Tín lệnh này là của kẻ cầm sổ giang hồ giao cho con giữ lúc con và y bị giam cầm tại tổng đàn do thám. Sau đó tình cờ tái ngộ Hạ Long Khách ở Uy Viễn con trao tín vật này cho Hạ thủ lĩnh để nhờ ông ta giao lại cho kẻ cầm sổ giang hồ. Hạ thủ lĩnh bị chết một cách bí mật và tín vật cũng biến mất luôn. Cha biết không vật này rơi ra từ trong túi áo của phu quân con và Phong nhi lượm được...

Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa biến hẳn sắc mặt. Nhìn con dâu dăm dăm giây lát rồi ông ta cất giọng trầm trầm:

- Con muốn nói là thằng Nguyên đã giết Hạ Long Khách và đoạt lấy tín lệnh này?

Hồ phu nhân lặng lẽ gật đầu thay cho câu trả lời. Thật lâu nàng mới thở thê:

- Cha biết con và Phong nhi không bao giờ nói dối hay bịa đặt chuyện này chuyện nọ...

Hồ Vũ Hoa chậm chậm cất lời:

- Thằng Nguyên giết người đoạt lấy tín lệnh để làm gì..? Để làm gì...?

Vị lão trang chủ của Hồ gia trang lập lại ba chữ trên đoạn nói với con dâu:

- Con chớ nên tiết lộ cho bất cứ ai. Ta sẽ điều tra vụ này và nếu quả đúng như vậy thì ta sẽ đích thân trừng trị thằng con mắt dạy của ta...

Dứt lời ông ta quay bước. Hồ phu nhân im lặng nhìn theo bóng cha chồng đổ dài trên nền đất đỏ. Nàng thở dài ứa nước mắt khi nhìn cái đầu bạc phơ và

vóc dáng gầy gò của người cha chồng khả kính. Nàng hiểu nỗi khổ tâm của ông ta. Đứa con duy nhất mà ông ta đặt nhiều kỳ vọng sau này sẽ kế nghiệp để làm rạng danh Hồ gia trang bây giờ lại trở thành kẻ giết người.

Chính nàng cũng thế. Lúc chưa biết sự thực nàng khổ tâm tìm tòi để biết ai là kẻ đã giết chết Hạ Long Khách. Nay biết rồi nàng cảm thấy đau lòng không xiết. Nàng đau lòng cho một người bị chết oan ức. Nàng cảm thấy mình có phần nào trách nhiệm trong cái chết của Hạ Long Khách.

Điều khiến cho nàng đau lòng hơn hết là khám phá ra đức phu quân khả kính lừng danh hào hiệp của vùng duyên hải xứ bắc lại là kẻ sát nhân đê tiện. Nàng lờ mờ linh cảm một điều khiến cho nàng sợ hãi tới độ muốn ngất xỉu.

Nàng hồi tưởng lại những lời của Lê Hào trong ngôi miếu hoang khi y nghi ngờ đức phu quân của nàng là kẻ cầm sỏ giang hồ giả mạo. Nếu chồng nàng là kẻ cầm sỏ giang hồ giả mạo thì y cũng chính là người đã cưỡng hiếp nàng tại tổng đàn do thám. Nghĩ đến đó Hồ phu nhân cảm thấy trái tim quặn thắt.

Lạc Kiếm Trần Hùng đứng im nhìn nhân vật mặc sắc phục đoàn do thám Tổng triều đang đứng trước mặt mình.

- Người là ai?

Hắn từ lên tiếng hỏi với giọng hách dịch và cộc lốc. Nhếch nhếch cười cao ngạo vị chương môn Lạc Việt phái cất giọng trầm lạnh:

- Ta là Lạc Kiếm Trần Hùng, chương môn phái Lạc Việt. Các hạ tính danh là gì?

- Mai Kiếm Hồ Liêu, trưởng ban tin tức của đoàn do thám viễn chinh thiên triều...

Ngừng lại giây lát Hồ Liêu lạnh giọng:

- Ta có nghe giới vũ lâm Lưỡng Quảng đồn đại về phái võ Lạc Việt với công phu kỳ bí và hiểm ác. Gần đây nhất ba nhân viên của ta đã chết bởi các môn đồ Lạc Việt phái. Nay gặp người đây ta sẽ đòi cả vốn lẫn lời... Mời...

Xuôi tay trầm tĩnh Lạc Kiếm Trần Hùng cười nhạt:

- Các hạ muốn quyền, chương hay vũ khí?

Xoạc chân đứng tấn Mai Kiếm Hồ Liêu cười hô hô:

- Quyền trước nếu qua ba mươi chiêu mà người may mắn còn sống thời ta mời người thưởng thức Mai Hoa kiếm của ta...

- Được...

Lòng trong chữ "được" vị chương môn phái võ lâu đời nhất của giới giang hồ Đại Việt đập bộ. Chân trái gấp lại mường tượng như hình thước thợ xong bước chênh chếch lên nửa bước.

Mai Kiếm Hồ Liêu động dung khi thấy lối bỏ bộ kỳ lạ của địch thủ. Từng là nhân viên của phân đoàn do thám Lưỡng Quảng trước khi được đề bạt vào chức trưởng ban tin tức của đoàn do thám Tổng Triều, Hồ Liêu biết khá nhiều về các gia trang hoặc môn phái của giới giang hồ Đại Việt trong đó có Lạc Việt phái.

Tuy nhiên hắn chỉ nghe đồn đại về Lạc công phu với những chiêu thức kỳ bí, quái đản và hiểm ác chứ thực sự chưa hề so tài với bất cứ môn đệ nào của Lạc Việt. Hôm nay tình cờ chạm trán ngay vị chương môn hãn vô cùng kinh dị về bản lãnh cao siêu của địch thủ.

Ngay lúc bàn chân vừa chạm đất hai cánh tay áo rộng no tròn kinh lực của Lạc Kiếm Trần Hùng bắt từ ngoài kéo ập vào. Dù đã vận nội lực làm thành màn khí công hộ thể, dù chiêu thức còn xa cả thước song Hồ Liêu cảm thấy âm kinh không ngớt bắn vào các huyết đạo làm đau ran như bị ong chích đồng thời các huyết đạo trọng yếu của mình như trung phủ, vân môn, thiên phủ, cự cốt, khúc trạch, khúc trì, thủ tam lý, khuyết bồn, hạ liêm, thượng liên và ngay cả huyết chương môn nơi thất lưng đều nằm trong vùng phong tỏa của chiêu thức của đối phương.

Huyết chương môn ở thất lưng là một trong mười hai huyết đạo tể mồi của con người, nếu bị địch thủ điểm trúng toàn thân hắn sẽ mềm nhũn mất hết sức lực. Một điều nữa khiến cho họ Hồ hoang mang là hắn không đoán được là địch thủ sẽ điểm vào huyết đạo nào trong hàng chục yếu huyết của mình.

Mai Kiếm Hồ Liêu không có thời giờ suy nghĩ bởi vì suy nghĩ là chết. Hắn phải giải chiêu bằng phản ứng cực kỳ bén nhạy do công trình của ba mươi năm khổ luyện võ thuật. Bởi thế người ta gọi võ nhập tâm là ở chỗ đó. Võ nhập tâm hay tâm-ý-hành là một, là thứ phản ứng tự nhiên và không suy nghĩ.

Tuy nhiên có một điều vượt ra ngoài tiên liệu của hắn là địch thủ cũng biến chiêu ngay lúc hắn giải chiêu. Chiêu thức đi quá nửa đường Trần Hùng biến chiêu liên. Ý biến chiêu lanh khùng khiếp. Bàn tay mặt mở cong cong tựa vuốt chim chụp tới tróc vai trong lúc bàn tay tả với bốn ngón cụp lại chỉ chừa ngón trở điểm hờ vào chương môn. Tuy đối phương điểm hờ song chỉ phong xẹt ra tựa chớp.

Hồ Liêu giật mình trước chiêu thức kỳ bí, quái đản và hiểm độc của địch thủ. Không những thần tốc, ảo diệu mà thế thức nào cũng nhằm đánh vào các yếu huyết. Biết đừng phải kỳ phùng địch thủ Mai Kiếm Hồ Liêu tức tốc giải đòn.

Hai cánh tay của vị trưởng ban tin tức đoàn do thám Tổng triều cùng lúc phát lên. Bàn tay hữu cụp lại chỉ chừa ngón trở điểm vào khúc trì huyết còn bàn tay tả khép lại cứng hơn sắt tời chém dứ vào vai của đối phương. Hắn ra tay thần tốc và lại đôi bên gần nhau nên chớp mắt chiêu thức chỉ còn cách mục tiêu gang tấc.

Nạt nho nhỏ Trần Hùng chiết chiều và lối chiết chiều của y khiến cho địch thủ kinh hoàng. Chinh chiến trăm trận từng so quyền độ kiếm với các cao thủ của Tây Vực, Tây Hạ, Hung Nô, Hồ Liêu chưa thấy ai có lối chiết chiều hoặc giải đòn liễu lĩnh, táo bạo như muốn thí mạng với kẻ địch.

Không màng tới đòn phản công của địch thủ Trần Hùng xô người nhập nội. Hành động này chẳng khác gì cùng chết với đối phương. Bàn tay tả của y mở ra thành chưởng vỗ vào đản trung huyết trong lúc bàn tay hữu khép lại thành triệt thủ chém vào vận môn huyết còn đầu gối thúc ngay vào hạ bộ.

Đứng trước ba đòn mà đòn nào cũng có thể gây thương vong Mai Kiếm Hồ Liêu có hai chọn lựa. Thứ nhất là phản đòn để cùng chết với kẻ địch, thứ nhì là hồi bộ để né tránh có nghĩa là nhượng bộ. Dĩ nhiên Hồ Liêu chọn cách thứ nhì. Hắn không có lý do để hy sinh, để chết nơi góc trời nam hẻo lánh xa xôi. Vị trưởng ban tin tức của đoàn do thám Tổng triều hồi bộ bước dài.

Điều này không ra ngoài tiên liệu của Trần Hùng. Ngay lúc địch thủ chuyển bộ y hò tiếng lớn. Chân đạp theo bước chân chim lạc, bàn tay tả mở khoằm khoằm như vuốt chim chụp vào ngực. Toàn thể các huyết đạo trọng yếu như khí môn, thần phong, nhũ căn, nhũ trung, huyết bản, huyết trợ, thương khúc, huyền cơ, nhũ tuyến đều có bóng trảo chập chòn khi mọc khi vô lúc cao lúc thấp. Đồng lúc đó bàn tay hữu chụm lại nhọn hoắt như mỏ chim mổ lia lia vào các huyết trung ủy, dương đài nơi đầu gối và huyết hoàn khiên, ngũ lý, phúc thổ ở đùi. Huyết hoàn khiên nếu bị điểm trúng là chân sẽ không nhúc nhích được rồi sau đó toàn thân sẽ bị tê liệt.

Chỉ vì không muốn liều mạng mà Hồ Liêu lâm vào thế hạ phong phải lo chống trả lại sự tấn công dồn dập của đối phương. Điều này là một bí mật và khiến cho Hồ Liêu nổi giận. Nạt tiếng trầm trầm hấn bắn mình lùi lại. Phằng.. Lưỡi kiếm được rút ra khỏi vỏ bật thành âm thanh lãnh lót như xé lụa cùng với hoa kiếm nở đầy trời. Vị trưởng ban tin tức đoàn do thám Tổng triều đánh ra ba chiêu liên hoàn kiếm nhằm ý định bức địch thủ phải lùi lại. Hắn tiên liệu đúng. Dù tài giỏi cách mấy, dù liều mạng Lạc Kiếm Trần Hùng cũng không dám đem tay không ra so bì với vũ khí. Y tạt bộ sang tả một bước.

Tăng... Âm thanh của kiếm rút ra khỏi vỏ bật lên. Trần Hùng bỗng kiếm đứng im. Thanh liễu điệp kiếm mỏng hơn lá lúa chia mũi thẳng băng lên trời. Bàn tay mặt nắm lấy chuôi kiếm, bàn tay trái gấp lại với năm ngón tay đặt hồ lên bàn tay phải, vị chưởng môn phái võ lâu đời nhất của giới giang hồ Đại Việt triển khai chiêu thức mở đầu một cách trầm ổn, an nhiên, tự tại và bao hàm công lẫn thủ.

Khởi thủy Lạc Việt phái có tên là Hồng Lạc xuất hiện trong giang hồ đầu đó vào khoảng đời vua Hùng Vương thứ tám. Khi vị vua này bị An Dương Vương Thục Phán đánh bại Hồng Lạc phải biến mất khỏi giang hồ. Mãi cho tới lúc hai bà Trưng Trắc, Trưng Nhị phát cờ khởi nghĩa ở Mê Linh; Hồng Lạc phái mới tái xuất giang hồ với danh xưng mới là Lạc Việt. Trải qua gần ngàn năm Lạc Việt phái có thông lệ rất kén chọn trong việc thu nhận môn đồ do đó không nổi tiếng và thực lực mạnh mẽ trong giang hồ như hai phái Cổ Loa và Tướng Quốc.

Trụ bộ chắc hơn cọc gỗ chôn sâu xuống đất Mai Kiếm Hồ Liêu nhìn đăm đăm không bỏ sót cử động dù nhỏ nhặt nào của địch thủ. Bằng kiến thức vũ học cũng như kinh nghiệm giang hồ hắn biết đã đụng phải kẻ tử thù có bản lĩnh cao thâm. Chiêu kiếm thoát trông bình thường, giản dị song tàng ẩn vô số biến hóa. Tĩnh thời an nhàn và tự tại còn động thời thần tốc và hung hiểm cực cùng.

Nạt tiếng nho nhỏ Mai Kiếm Hồ Liêu đánh dứt một đòn bằng cách đạp bộ nửa bước chênh chếch về phía tả và lưỡi kiếm theo đà chém vót một đường.

Lạc Kiếm Trần Hùng chớp mắt khi thấy địch thủ ra chiêu. Không hổ danh chưởng môn nhân phái võ lừng danh y sớm nhận ra chiêu kiếm của kẻ địch thoát trông tầm thường, giản dị song hàm chứa tinh hoa cực độ. Không đường lối, không lộ số và không mục tiêu thời đối phương biết dựa vào đâu mà hoá giải. Vì lẽ đó Trần Hùng đứng im không giải chiêu dù mũi kiếm chòn vòn trước mắt. Mai Kiếm Hồ Liêu gạt nhẹ cổ tay khiến lưỡi kiếm đổi hướng tả tả chém tới khuỷu tay cầm kiếm của địch thủ. Ngay lúc đó Trần Hùng động thủ. Thanh kiếm mỏng tanh chia mũi thẳng băng lên trời chọt nhích động. Hoa kiếm nở đầy trời, khi biến khi hiện, chọt tắt chọt nổi, trùng trùng điệp điệp mịt mờ giăng mắc khắp nơi.

Không chịu kém Mai Kiếm Hồ Liêu triển khai kiếm pháp gia truyền làm thành màn kiếm quang dày đặc, khít khao và kín mít như tường đồng vách sắt. Thình thoảng kiếm với kiếm chạm nhau toé lửa. Rẹt... rẹt... Bóng kiếm tắt lịm. Lạc Kiếm Trần Hùng bỗng kiếm đứng im. Ánh mắt sáng ngời của y nhìn chăm chăm địch thủ. Mai Kiếm Hồ Liêu cúi nhìn vết thương nơi ngực đang phun máu đỏ lôm.

- Các hạ mau về bản quốc may ra còn thấy mặt người thân..

Dứt lời vị chưởng môn Lạc Việt phái tung mình vào rừng cây mật rừng.

Hồ phu nhân tựa mình. Nặng nề lối ngoài sân. Bên cạnh đức phu quân của nàng đang ngủ say. Đêm qua gần nửa đêm y mới trở về. Hai vợ chồng trò chuyện mấy câu. Hồ Nguyên đòi hỏi và nàng chỉ làm bốn phận của người vợ. Lâu lắm rồi nàng không còn hứng thú hay có cảm giác rung động trong lúc ái ân với chồng. Và lại bây giờ nàng có quá nhiều điều phải bận tâm suy nghĩ cũng như ưu tư và buồn rầu.

Nghĩ ngợi lan man nàng chợt nhớ đến một điều khiến cho nàng phải xoay người nằm nghiêng đoạn đưa tay sờ soạn trên ngực chồng. Nàng còn nhớ trước khi cường bức nàng kẻ cầm sổ giang hồ giả mạo đã bị Hồ Phong đâm một kiếm vào ngực phía bên trái. Vết thương có thể không sâu lắm song vẫn gây thành sẹo. Nếu có vết sẹo nơi ngực trái thời đức phu quân khả kính của nàng đúng là kẻ cầm sổ giang hồ giả mạo đã cường hiếp nàng tại phòng giam của tổng đàn do thám.

Nàng hơi run người khi bàn tay đụng phải vết sẹo nhỏ nơi ngực trái của chồng. Không dẫn được sự thắc mắc và nỗi đau khổ phải cur mang trong mấy tháng qua nàng chống tay ngồi dậy chăm chú nhìn. Vết sẹo nhỏ, tròn trịa và đỏ đỏ. Đúng là vết thương gây ra bởi kiếm và không lâu lắm.

- Phu nhân nhìn gì vậy?

Hồ phu nhân nhoen miệng cười khi thấy đức phu quân đang nhìn mình đăm đăm.

- Phu quân gầy đi nhiều lắm..

Dứt lời nàng đưa tay sờ soạng trên mặt trên ngực chồng. Hồ Nguyên nhẹ cười:

- Phu nhân cũng gầy lắm. Tuy nhiên ta trông phu nhân đẹp và quyến rũ hơn xưa. Chắc tại chúng ta ít khi gần gũi với nhau...

Hồ phu nhân im lặng dường như đang suy nghĩ chuyện gì. Hồ Nguyên ngồi dậy nói:

- Ta phải đi gấp. Phu thân và ta sẽ chỉ huy nhân viên do thám lên Lạng Giang để họp cùng giới giang hồ mở cuộc truy lùng và tiêu diệt nhân viên do thám địch. Quân sư đã ra lệnh phải hoàn tất chuyện này càng sớm càng tốt...

Dứt lời Hồ Nguyên rời giường. Chốc sau Hồ phu nhân im lặng nhìn chồng oai phong và bệ vệ trong sắc phục của nhân viên do thám với kiếm đeo trên vai và ngang hông dắt hàng chục lưỡi đoản kiếm. Thoạt trông y không khác kẻ cầm sỏ giang hồ bao nhiêu. Hồ phu nhân nghĩ thầm như thế.

- Phu nhân bảo trọng và thay ta săn sóc Phong nhi...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên bước nhanh ra khỏi cửa lều. Vắn lại mái tóc, không màng tới y phục nhàu nát vị phu nhân họ Hồ lặng lẽ theo sau đức phu quân một quãng xa xa. Lần đầu tiên nàng mới làm một chuyện kỳ lạ là theo dõi đức phu quân của mình. Đi chừng mấy chục bước Hồ Nguyên rẽ vào con đường mòn hun hút trong rừng cây rậm rạp. Tuy lo âu, hồi hộp và sợ hãi nàng bấm môi âm thầm theo sau. Nhớ lại lời kẻ cầm sỏ giang hồ nói là các vũ sĩ giang hồ tại thính mất linh có thể nghe và thấy rất xa cho nên Hồ phu nhân thận trọng từng cử chỉ nhỏ nhặt.

Nép mình sau gốc cây nàng trông thấy đức phu quân đang đứng đối diện với một người. Vì khoảng cách khá xa và lại trong rừng cây thiếu ánh sáng nên nàng không nhận ra người lạ là ai cũng như không nghe được họ nói chuyện gì.

Tính tò mò nổi dậy khiến cho Hồ phu nhân quên mất sợ hãi và nguy hiểm. Nàng âm thầm tiến gần hơn nữa. Đi ngang qua lùm cây rậm rạp đột nhiên có ai nắm tay lôi tuột nàng vào bụi rậm.

Quá đổi kinh hoàng nàng há miệng định la. Tuy nhiên kẻ lạ hành động nhanh hơn phản ứng của nàng. Tay tả nắm tay nàng kéo vào bụi rậm còn tay hữu của y đưa lên bịt miệng không cho nàng la. Ôm nàng vào lòng kẻ lạ thì thầm:

- Phu nhân...

Nghe giọng nói đồng thời ngửi được mùi đàn ông quen thuộc toát ra từ thân thể của kẻ lạ nàng biết y là ai rồi. Dùng ngón tay trái nàng viết hai chữ vào lòng bàn tay của người đang ôm mình.

- Tôn ông...

Tiếng thì thầm nhẹ như hơi thở vào tai nàng:

- Chính tôi thừa phu nhân...

Hồ phu nhân xoay người đứng đối diện với kẻ cầm sỏ giang hồ. Trong rừng cây tranh tối tranh sáng nàng thấy mặt mờ khùng mặt quen thuộc và đôi mắt long lanh đang nhìn mình mà trong nhất thời nàng không thể diễn tả được.

- Phu nhân đi đâu vậy?

Bất chước người đối thoại nàng thì thầm vào tai y mấy chữ:

- Theo dõi phu quân tôi...

- Phu nhân không sợ à...

- Sợ gì...

- Sợ ma...

Hơi thở nồng ấm của Hồ phu nhân phả vào cổ kẻ cầm sỏ giang hồ:

- Ma đâu có bắt cóc tôi như tôn ông...

Hồ phu nhân thấy được kẻ cầm sỏ giang hồ mỉm cười.

- Tôn ông nghe được họ nói gì...

- Họ nói nhỏ lắm chỉ nghe tiếng còn tiếng mắt...

Kẻ cầm sỏ giang hồ định nói cho Hồ phu nhân biết là muốn nghe hai người đó nói những gì y phải ngồi hoạt đứng yên an thần định khí và nhất là không bị quấy rầy bởi ngoại cảnh. Làm sao y có thể an thần định khí khi có nàng bên cạnh.

- Tôn ông biết người đang nói chuyện với phu quân tôi là ai không?

- Không... Tôi không biết mặt hần...

Hồ phu nhân ngược lên nhìn. Kẻ cầm sổ giang hồ thấy nét gì là lộ hiện ra trong đôi mắt long lanh.

- Tuy không nghe họ nói gì song tôi có thể nhận diện họ được. Người đang đứng đối diện với Hồ trang chủ chính là một người đàn ông trọng tuổi. Không phải chỉ có tôi và phu nhân nhìn nghe mà còn có một người thứ ba đang nấp sau gốc cây bên phải của chúng ta...

Hồ phu nhân thì thầm:

- Bệnh tình của tôn ông ra sao?

Kẻ cầm sổ giang hồ im lặng không trả lời. Hồ phu nhân lập lại:

- Tôn ông... Bệnh tình...

Kẻ cầm sổ giang hồ thấp giọng:

- Tuy chưa dứt tuyệt song tôi cảm thấy khoẻ nhiều lắm...

Hồ phu nhân thì thầm:

- Mấy ngày nay tôi lo cho tôn ông lắm. Tôi có hỏi quân sư thời người không trả lời. Người còn dặn tôi chớ nên quấy rầy tôn ông. Tôi nhớ tôn ông lắm...

Đây là lần đầu tiên Hồ phu nhân thực sự bày tỏ tình cảm của mình bằng lời nói. Dường như sau khi khám phá ra bí mật của đức phu quân khả kính tâm tình của nàng thay đổi nhiều lắm. Nàng thất vọng, khổ đau và chán chường đến độ không thiết tha chuyện gì.

- Tôn ông... Tôi biết ai là người đã giết Hạ Long Khách...

- Ai?

- Phu quân của tôi...

Kẻ cầm sổ giang hồ nín lặng. Giọng nói của Hồ phu nhân dứt quãng trong tiếng nghẹn ngào thầm lặng:

- Tôi cũng biết phu quân tôi chính là kẻ cầm sổ giang hồ giả mạo, chính là người đã vào tận ngục thất tại tổng đàn do thám để cưỡng hiếp tôi...

- Làm sao phu nhân biết được. Phu nhân có chứng cứ...

Đưa tín vật lên trước mặt kẻ cầm sổ giang hồ nàng nghiêm giọng hỏi:

- Vật này là của tôn ông giao cho tôi giữ phải không?

- Đúng... Nó là tín lệnh của sư phụ trao cho tôi trước khi tôi nhập giang hồ...

- Tình cờ gặp Hạ Long Khách ở Uy Viễn tôi có nhờ ông ta trao tín lệnh này lại cho tôn ông. Hạ thủ lãnh bị hạ sát và tín lệnh cũng mất luôn. Vật này rơi ra từ trong túi áo của phu quân tôi và Phong nhi lượm được...

- A...

Kẻ cầm sổ giang hồ nói nhỏ vào tai Hồ phu nhân. Hơi tựa đầu vào ngực ân nhân nàng thở thê:

- Trước khi cưỡng hiếp tôi kẻ cầm sổ giang hồ giả mạo bị Phong nhi đâm một kiếm vào ngực trái. Sáng nay tôi thấy nơi ngực trái của phu quân có vết sẹo nhỏ, gọn như bị đâm bằng kiếm...

- A...

Kẻ cầm sổ giang hồ không nói gì hơn ngoài chữ trên.

- Lê Hào nói đúng khi nghi phu quân tôi chính là kẻ cầm sổ giang hồ giả mạo. Như vậy Y Sư Hà Vũ, Đỗ Đình Can và Lâm bá phụ và hàng chục người khác đều do tay phu quân tôi giết chết... Tôn ông ơi... Tôi... Tôi khổ tâm vô cùng...

Kẻ cầm sổ giang hồ bóp nhẹ bàn tay nhỏ nhắn và mềm mại của Hồ phu nhân như để an ủi. Hai người im lặng không nói gì hơn nữa.

Trong lúc đó bóng đen nấp bên phải của họ rời chỗ nấp lần tới nơi Hồ Nguyên và người lạ đang đứng. Còn cách chừng ba mươi bước y ngừng lại ngưng thần lắng tai nghe cuộc đối thoại của hai người đang đứng trước mặt. Giọng nói của người lạ tuy nhỏ song vẫn nghe được:

- Trang chủ đã biết tình hình đột biến ra ngoài dự liệu của quan Thập Đạo. Sự xuất hiện của quân sư đã làm đảo lộn mọi toan tính của người...

Trâm ngâm giây lát Hồ Nguyên lên tiếng:

- Như thế sự hợp tác giữa tại hạ và quan Thập Đạo được xem như chấm dứt?

- Trước khi tới gặp trang chủ quan Thập Đạo có dặn dò tôi điều này. Sự hợp tác giữa trang chủ và quan Thập Đạo xin tạm thời đình chỉ. Hiện giờ quan Thập Đạo cũng không có nhiều quyền hành để sai khiến ai...

- Nếu quan Thập Đạo đã nói như thế thì tại hạ sẽ phải làm những gì tại hạ muốn làm và cần làm. Tại hạ đã đâm lao cho nên phải theo lao...

Dứt lời Lạc Đạo Kiểm Hồ Nguyên nhích động thân hình. Chỉ với vài cái nhảy nhót y mất dạng trong rừng cây thâm u. Tần ngần giây lát người lạ cũng bỏ đi còn trơ lại bóng đen đứng nấp sau ụ đất cao.

Bóng đen đó không ai khác hơn là Tam Phong Kiểm Hồ Vũ Hoa. Từ khi được con dâu cho biết đích tử của mình đã hạ sát Hạ Long Khách ông ta buồn rầu lẫn giận dữ. Vốn là kẻ thâm trầm và hành sự cẩn thận ông ta âm thầm theo dõi mọi hoạt động của con trai. Bất cứ hành vi, cử chỉ nhỏ nhất của Hồ Nguyên đều không thoát khỏi sự giám thị ngầm của ông ta. Ngày hôm kia con dâu có thuật lại chuyện chồng nàng trở lại lều lục lọi, tìm kiếm cái gì bị mất. Nàng có hỏi thời Hồ Nguyên trả lời là bị mất một vật riêng tư song không chịu nói đó là vật gì. Nàng gạn hỏi thời y đồ quạu khiến cho nàng sợ không dám hỏi nữa.

Đêm qua khi Hồ Nguyên trở về lều thăm vợ con ông ta âm thầm theo dõi suốt đêm. Sáng nay khi thấy Hồ Nguyên rẽ vào con đường mòn trong khu rừng rậm ông ta biết có chuyện lạ sẽ xảy ra. Đang theo dõi con trai ông ta lại thấy con dâu xuất hiện cùng với sự hiện diện của kẻ cầm sổ giang hồ. Trông thấy hai người đang đứng trò chuyện Hồ Vũ Hoa lắng lắng tiến đến gần để nghe Hồ Nguyên và người lạ nói chuyện.

Hồi tưởng lại những điều mắt thấy tai nghe bây giờ ông ta mới vỡ lẽ ra là kẻ mà Hữu Danh Vô Thực và Lê Hoàn gọi là trang chủ chính là Hồ Nguyên vì trên danh nghĩa Hồ Nguyên chính là trang chủ Hồ gia trang. Bởi vậy ông ta mới có ý nghĩ là giọng nói của người được gọi là trang chủ quen quen song nhất thời ông ta không đoán ra được người đó là ai. Không khi nào ông nghĩ đứa con trai độc nhất của mình lại hợp tác với Lê Hoàn. Đứng suy nghĩ hồi lâu Hồ Vũ Hoa âm thầm bỏ đi không màng tới chuyện con dâu đang đứng trò chuyện cùng kẻ cầm sổ giang hồ.

- Họ đi rồi hả tôn ông?

- Thừa phụ nhân họ đi rồi... Tôi cần gặp mặt sư phụ có chuyện cần...

Hai người bước song song trên đường mòn. Rừng cây mịt mù hoang vắng.

- Tôn ông nghĩ tôi nên nói chuyện này cho cha chồng của tôi biết...

Kẻ cầm sổ giang hồ cười nhẹ:

- Khỏi cần... Tôi nghĩ Hồ lão trang chủ đã biết chuyện này...

- Làm sao cha chồng tôi biết được...

- Tôi đã nhận ra bóng đen nấp bên phải của chúng ta chính là Hồ lão trang chủ...

Hồ phụ nhân kinh ngạc thốt:

- Thế ư... Tôi cần gặp ông ta để thanh minh... Tôi sợ cha chồng tôi nghĩ tôn ông và tôi hẹn hò với nhau...

Nói tới đó Hồ phụ nhân ngừng lại. Mặt của nàng ửng hồng vì thẹn thùa...

- Như vậy phụ nhân cứ đi gặp Hồ lão trang chủ còn tôi đi gặp sư phụ...

- Chừng nào tôi gặp lại tôn ông. Phong nhi cứ nhắc tôn ông hoài...

- Tôi sẽ gặp phụ nhân và cháu Phong sau. Tôi cần truyền thụ cho cháu Phong thêm vài bí quyết của kiếm thuật giết ruồi để lỡ có điều gì...

Dứt lời kẻ cầm sổ giang hồ rẽ sang con đường khác để Hồ phụ nhân đứng trông vợ trên nền đất đỏ hoạc. Nàng cảm thấy buồn bã, cô đơn và trống vắng.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đâm Lao Phải Theo Lao

Cách xa Chi Lăng chừng mười dặm về hướng đông bắc có khu mỏ mã hoang vu. Khu nghĩa địa vô danh này không biết có từ bao giờ. Chỉ thấy lác đác vài nấm mộ thấp nhỏ không có bia đề tên người chết. Có lẽ đây là khu nghĩa địa dành chôn cất những người chết bờ chết bụi hoặc không có thân nhân thừa nhận. Cỏ hoang mọc lan tràn và um tùm. Trời xế chiều. Tiếng chim cu gáy ròi rạc buồn buồn. Hai người xuất hiện nơi khu gò mã lạn. Cả hai đều vận sắc phục quân do thám Tổng triều và mang vũ khí tùy thân.

- Trình thủ lĩnh... Lý Anh tôi xin báo tin buồn là Hồ Liêu bị thương nặng lắm. Hồ trưởng ban đã bị địch thủ đã thương trầm trọng mà tính mạng e khó bảo toàn. Ngoài ra các tổ lượm tin thuộc ban tin tức của ta đặt rải rác từ Lạng Giang tới Đại La lớp bắt giữ, lớp bị giết chết hoặc phải ngừng hoạt động vì sợ lộ tông tích...

Quách Dĩ cau đôi mày rậm khi nghe vị đệ nhị phó thủ lĩnh tường thuật toàn tin tức bất lợi. Dù không nói ra cho thuộc cấp biết nhưng hẳn thừa hiểu là đạo binh do thám của mình đang phải đối đầu với kẻ thù lợi hại cũng như binh đội thiên triều sẽ giao tranh với địch quân thiện chiến lại thông thuộc đường lối và phong thổ.

- Trình thủ lĩnh các tổ do thám của ta đều hao hụt nhân số cho nên việc bổ xung rất cần thiết và cấp bách...

- Ta biết điều đó. Ta sẽ huy động nhân viên tại tổng đàn...

- Trình thủ lĩnh ta có chừng một trăm nhân viên nhưng đa số là nhân viên mới thiếu kinh nghiệm và nhất là chưa bao giờ hoạt động trong lòng địch...

Trầm ngâm giây lát Quách Dĩ từ từ lên tiếng:

- Đợi tối nay hai chúng ta sẽ chỉ huy nhân viên do thám truy lùng địch...

Quách Dĩ vừa dứt lời chợt có tiếng la hét, quát tháo vang lên rồi sau đó im bật. Biết nhân viên canh gác của mình bị địch tấn công cả hai hối hả tới tiếp cứu. Tuy nhiên khi tới nơi họ chỉ thấy năm nhân viên nằm chết ngổn ngang trong khu nghĩa địa hoang vu. Lật tử thi lên xem Quách Dĩ thấy tất cả nhân viên của mình đều bị kẻ địch đâm chết bằng kiếm. Quan sát tỉ mỉ hẳn thấy vết thương nhỏ, gọn và sâu hoắm. Kẻ địch có thuật xử kiếm quái đản. Y đâm chết mười người giống hệt nhau và chỉ đâm vào một điểm duy nhất là yết hầu.

- Kiếm thuật tuyệt độc...

Quách Dĩ lẩm bẩm bốn chữ trên. Lý Anh lên tiếng:

- Tôi nghe nhân viên bàn tán về các nhân vật của giới giang hồ Giao Chỉ trong số đó có một gã còn trẻ song kiếm thuật vô cùng độc địa. Dù là cao thủ nhất đẳng giang hồ hẳn cũng đâm chết bằng một chiêu kiếm ngay yết hầu...

- Lý phó thủ lĩnh biết tên của hắn?

- Tên họ hắn thời không ai biết. Người ta chỉ gọi hắn bằng cái tên "kẻ cầm sỏ giang hồ" và kiếm thuật của hắn có tên nôm na là kiếm thuật giết ruồi...

Quách Dĩ nhếch môi cười hực. Ánh mắt của hắn sáng lên nét giận dữ.

- Ta không ngờ đất Giao Chỉ lại có lắm nhân tài...

- Các hạ nói đúng đó... Đại Việt ta tuy nhỏ bé song không thiếu nhân tài...

Quách Dĩ giật mình khi nghe câu nói vang lên từ sau gốc cây lớn. Kẻ địch đến sát bên mà hắn không hề hay biết.

Từ sau gốc cây một người đứng đĩnh bước ra. Tóc cắt ngắn, khuôn mặt xương xương, lưng quyền cao, mắt sáng long lanh; người lạ bó mình trong bộ vũ phục màu xanh nước biển và ngoài phủ thêm chiếc áo choàng cũng màu xanh. Chân mang giày cỏ, chuôi kiếm lộ lên khỏi vai người lạ bước từng bước hẳn sâu cả tác trên nền đất đỏ hoạch.

Hai nhân viên đầu não của đoàn do thám Tổng triều đều thay đổi sắc mặt khi chứng kiến kẻ địch phô diễn công phu.

- Bước chân vũ sĩ... Bước chân khó luyện...

Quách Dĩ lẩm bẩm. Người lạ dừng trước mặt đối phương chừng ba bước. Khẽ ôm quyền thi lễ, vành môi hơi nhếch thành nụ cười cao ngạo người lạ cất giọng trầm trầm:

- Tại hạ hân hạnh được diện kiến Quách thủ lĩnh...

Chỉ vào các xác chết đang nằm ngổn ngang trên đất họ Quách cười gằn:

- Phải người là kẻ đã hạ sát nhân viên đoàn do thám thiên triều...

- Nếu không vì đức hiếu sinh của trời đất thời tại hạ còn giết nhiều người hơn nữa...

Lý Anh nạt lớn:

- Người tài cán bao nhiêu mà phách lối..

Rệt... Rệt... Lòng giữa âm thanh của kiếm rút ra rồi tra vào vỏ là âm thanh của sắt thép xuyên qua da thịt con người. Lý Anh, phó thủ lĩnh đoàn do thám viễn chinh Tổng triều bắc tiếng nhỏ. Hai mắt đứng tròn, tay trái hắn đưa lên như cổ bị lấy vết thương đang rỉ máu nơi yết hầu. Cánh tay buông xuôi cùng với thân hình Lý Anh ngã xuống như thân cây chuối bị đốn ngọt.

Quách Dĩ nghe lòng bàn tay của mình rịn mồ hôi. Hơn hai mươi năm qua lại giang hồ hắn chưa thấy ai ngay cả trong giới vũ lâm của Trung Hoa, Mông Cổ, Tây Hạ có người tới luyện được thuật xử kiếm giết người độc địa như vậy.

- Sở dĩ tại hạ phải giết y vì chuyện sắp bàn luận với Quách thủ lĩnh tại hạ không muốn có người thứ ba nghe được. Toàn thể các tổ lược tin, tổ báo động ngầm của Quách thủ lĩnh đã bị tiêu diệt bởi đoàn do thám Hoa Lư và giới giang hồ Đại Việt. Vì lý do cá nhân tại hạ muốn thương lượng với Quách thủ lĩnh một việc có lợi cho cả đôi bên. Sự hợp tác này sẽ khiến cho Hầu đại nhân thôn tính Đại Việt dễ dàng và nhanh chóng.... Nếu Quách thủ lĩnh bằng lòng thì ta sẽ gặp nhau tại đây canh ba đêm mai để bàn thêm chi tiết...

Tà áo choàng màu xanh phát lên rồi biến mất trong rừng cây ngút ngàn.

Buổi họp diễn ra tại trung dinh dưới sự chủ tọa của Vũ quân sư. Phạm Bạch Hổ và năm con trai đều đủ mặt. Giới giang hồ có sự hiện diện của Khai Quốc đại sư, Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch, Lạc Kiếm Trần Hùng, Đoàn Chí Hạ, Vô Hình Dao Tôn Nhật, Từ Cước Lê Hùng, Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa và Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên ngồi hàng đầu. Tiếp theo là các vị trang chủ của các gia trang và chưởng môn của các môn phái lớn nhỏ.

Nhìn một vòng chư tướng Vũ quân sư hắng giọng:

- Hồ Vũ Hoa báo cáo với ta là toàn thể các tổ do thám của địch đã bị tiêu diệt. Bây giờ tới lúc ta bày binh bố trận để phá tan mấy vạn quân của Hầu Nhân Bảo. Theo ta ước đoán họ Hầu sẽ tung quân đánh phá Chi Lăng để tìm đường về Bắc Giang gặp Lưu Trùng và Tôn Toàn Hưng...

Trung dinh im lìm. Lát sau tiếng của Vũ quân sư chậm chậm vang lên trong gian lều đông đúc người ngồi:

- Nếu Hầu Nhân Bảo điều quân đánh ta thì ta cũng xua quân đánh lại hắn. Phạm Bá Chúc tướng quân đã báo cáo với ta là người đã chia quân đóng hai trại từ Lạng Giang tới Chi Lăng. Trại thứ nhất đóng ở Mai Sao do hai tướng Phạm Bách Dĩ và Phạm Bách Chân chỉ huy. Trại thứ nhì đóng ở Quang Lang cách sông Chi Ninh năm dặm do hai tướng Phạm Bách Tất và Phạm Bách Nhâm điều động...

Vũ quân sư ngừng lại nhìn một vòng chư tướng xong cao giọng:

- Phạm Bách Chúc tướng quân. Đêm nay ta muốn tướng quân cầm nửa vạn quân đánh úp trung quân của Hầu Nhân Bảo...

- Mạt tướng tuân lệnh quân sư nhưng...

Phạm Bách Chúc ngần ngại chưa lên tiếng Vũ quân sư nghiêm giọng:

- Tướng quân có điều gì muốn nói cứ việc trình bày...

- Trình quân sư...Hầu Nhân Bảo có năm vạn quân thì trung quân của hắn ít nhất cũng phải có hơn hai vạn quân. Phần mạt tướng chỉ có nửa vạn cho nên e mãnh hổ nan địch quần hồ...

Vũ quân sư cười nhẹ:

- Ta phái tướng quân đánh úp trung dinh của Hầu Nhân Bảo chỉ nhằm ý định chọc giận hắn mà thôi. Do đó nếu đánh không lại thì tướng quân chạy...

Mọi người cười ồ vì câu nói đùa của quân sư. Vị quân sư của quân Hoa Lư cũng mỉm cười:

- Ta nói thật chứ không đùa đâu. Đánh không lại tướng quân cứ việc chạy. Nếu Hầu Nhân Bảo truy đuổi ta sẽ dùng binh phục đánh hắn...

- Thưa quân sư cho tôi được ngắt lời...

Phạm Bạch Hổ đột ngột lên tiếng. Quay sang vị sứ quân họ Phạm Vũ quân sư hắng giọng:

- Ta chờ nghe ý kiến của sứ quân...

- Thưa quân sư... Quân ta vốn vẹn chỉ có hơn hai vạn mà một vạn đóng ở ngoài Chi Lăng để chặn giặc, nửa vạn trấn Chi Lăng, nay nếu Bách Chúc chỉ huy năm ngàn thì quân sư không còn ai để dùng làm quân phục đánh Hầu Nhân Bảo...

Hướng về Khai Quốc đại sư Vũ quân sư cười thốt:

- Ta còn quân chứ. Năm ngàn quân dũng mãnh của Đoàn thủ lĩnh cộng thêm một ngàn vũ sĩ giang hồ và năm trăm nhân viên của đoàn do thám Hoa Lư thừa sức cầm cự một hai vạn tinh binh của Hầu Nhân Bảo. Và lại đánh không lại thì ta chạy. Tam thập lục kế tẩu đao vi thượng sách. Phạm sứ quân

chắc biết câu nói đó.....

Cười ha hả Phạm Bạch Hổ vui vẻ thốt :

- Nếu quân sư đã ban lệnh đánh không lại cứ việc chạy thôi dễ dàng cho chúng tôi lắm. Gì chứ chạy thôi tuy già nhưng tôi chạy nhanh lắm..

Mọi người cười lớn vì câu nói đùa của Phạm Bạch Hổ. Vũ quân sư cũng nhẹ cười:

- Nói được câu đó thời tướng quân hiểu ý của ta rồi... Ta muốn chọc cho Hầu Nhân Bảo giận mà giận thời mất khôn mà mất khôn thời hấn mới sa vào kế của ta...

Gió thổi nhẹ. Mưa bay lất phất. Sấm nổ đi đùng xa xa. Chớp loè sáng rực. Một người đứng im nơi khu mờ mịt hoang vu. Chân quần xà cạp đen, vũ phục đen, phủ ngoài chiếc áo choàng cũng màu đen, chuỗi kiếm đen tuyền ló lên nơi vai người lạ trông đầy vẻ thần bí. Có tiếng gió phất tà áo rồi một bóng người xuất hiện.

- Quách thủ lĩnh quả là người đúng hẹn...

Đứng trước mặt người lạ vị thủ lĩnh đoàn do thám Tổng triều trầm giọng:

- Các hạ hẹn ta tới đây nhằm mục đích gì?

Người lạ nhếch môi cười:

- Tại hạ đến đây với thiện ý. Chắc Quách thủ lĩnh đã kiểm tra lời nói của tại hạ về việc các tổ do thám...

Quách Dĩ gật đầu. Lát sau hấn chậm chậm lên tiếng:

-Lời tiết lộ của các hạ rất đúng. Tổng đàn do thám của ta đã mất liên lạc với các tổ lượm tin đặt rải rác từ Lạng Giang tới Đại La...

Vành môi hơi nhếch thành nụ cười ý nhị người lạ trầm trầm cất giọng:

- Đoàn do thám là tai mắt của quân binh mà Hầu tướng quân bây giờ tại đã điếc lại thêm mất đã mù. Hành binh mà không biết rõ địch tình thời chẳng khác gì đâm đầu vào chỗ chết...

Quách Dĩ xám mặt. Hấn chưa trình báo về chuyện các tổ lượm tin đã bị địch quân tiêu diệt cho Hầu Nhân Bảo. Hấn biết nếu báo tin này lên chủ tướng sẽ phẫn nộ và có thể sẽ bãi chức hấn liền. Do đó hấn còn chờ đợi với hi vọng xoay chuyển tình thế.

- Thiện ý của các hạ như thế nào ?

Quách Dĩ lên tiếng hỏi. Lần đầu tiên vị thủ lĩnh nhiều kiêu hãnh của đoàn do thám thiên triều phải xuống nước nhờ vả người lạ.

- Tại hạ sẽ cung cấp cho Quách thủ lĩnh biết hết tình hình của quân Hoa Lư ...

Tuy mừng thầm song Quách Dĩ cố giữ vẻ thản nhiên rồi lát sau mới từ từ cất giọng:

- Chắc các hạ sẽ có điều kiện?

Kẻ lạ hơi nhếch môi cười:

- Dĩ nhiên là phải có điều kiện. Đây là một cuộc trao đổi hai bên đều có lợi mà dường như Quách thủ lĩnh là người thủ lợi nhiều nhất...

Quách Dĩ cười nhạt:

- Các hạ mang mặt nạ, sửa giọng nói để dấu mặt dấu tên. Chắc phải có điều gì bí ẩn bên trong...

Người lạ gật gù:

- Quách thủ lĩnh có nhận xét tinh tế lắm. Nhiều điều bí ẩn khiến cho tại hạ...

Nói tới đó y dừng lại như suy nghĩ xong hắng giọng tiếp:

- Để chứng tỏ sự thành thực của mình tại hạ xin thông báo cho Quách thủ lĩnh biết là canh tư đêm nay tên tướng Phạm Bạch Chước sẽ chỉ huy nửa vạn quân Hoa Lư đánh úp trung dinh của Hầu tướng quân. Ngoài ra Quách thủ lĩnh cũng nên khuyến cáo Hầu tướng quân cẩn thận kéo bị phục binh...

Dứt lời người lạ ôm quyền thi lễ. Không thấy một nhích động mà thân hình của y biến mất về sau rồi mất biệt trong màn đêm thâm u.

Trời tối thui. Gió thổi ù ù lạnh buốt xương. Được nghiêm lệnh quân Hoa Lư không nổi lửa hay đốt đuốc. Mọi thứ quân dụng công kênh và nặng nề đều được bỏ lại. Từ quân tới tướng đều sử dụng các loại vũ khí ngắn nhẹ và gọn gàng như đoản đao, mác, đoản kích và còn gậy để dễ dàng và tiện lợi trong

lúc đi chuyển cũng như lúc đánh nhau. Hóa được và cung nỏ được mang theo gấp đôi.

- Trình tướng quân. Quân ta sẵn sàng chờ

lệnh...

Viên phó tướng của Phạm Bách Chúc là Trần Tại báo cáo. Khẩu lệnh ban ra. Nửa vạn quân quyết tử im lặng di chuyển trong bóng đêm. Dưới sự hướng dẫn của quân do thám họ băng rừng lướt bụi tiến về chỗ đóng quân của Hầu Nhân Bảo.

Còn cách nửa dặm Phạm Bách Chúc cho quân dừng lại chờ báo cáo cuối cùng từ tổ do thám. Quân do thám báo cáo không có gì khả nghi cũng như không thấy dấu vết phục binh của địch. Càng tới gần quân Đại Việt di chuyển chậm hơn để tránh gây tiếng động. Còn cách trại giặc năm mươi bước Phạm Bách Chúc dừng quân.

Mắt nhìn đăm đăm về phía đèn lửa mập mờ, vầng trán của vị tướng nhiều kinh nghiệm giao tranh cau lại với suy nghĩ. Không khí lặng trang. Thấp thoáng bóng đội quân tuần tiểu đi lại. Không hiểu nghĩ sao y nói với Trần Tại:

-Ta sẽ chỉ huy ba ngàn quân tấn công trước phần tướng quân án binh chờ nếu có gì đột biến tướng quân đánh giải vây cho ta...

Trần Tại lãnh lệnh chia quân làm hai toán. Nương bóng đêm, men theo bờ đất bụi cỏ quân Hoa Lư âm thầm tới sát trại địch. Pháo lệnh nổ bùng. Quân Đại Việt hò hét xung trận Quân canh của Hầu Nhân Bảo ngã ra như rạ. Phạm Bách Chúc hét lớn:

- Lui... lui... lui binh... Ta trúng kế giặc...

Tiếng còi thu quân rút lanh lảnh. Chậm rãi. Địa lôi nổ rền trời đất. Đèn đuốc bật cháy sáng lóa. Quân Tống xuất hiện trùng điệp bao vây lấy quân địch.

Phạm Bách Chúc hét vào tai quân hầu:

- Dàn thế thủ...

Còi lệnh rúc lên. Đang bàng hoàng và mất tinh thần khi thấy địch quân trùng trùng điệp điệp bao vây, chợt nghe còi lệnh rúc lên quân Đằng Châu lập tức đổi đội hình. Thoáng chốc ba ngàn quân chia thành ba mươi toán, mỗi toán một trăm người. Tiếng còi lại rúc lên. Ba mươi toán quân nhịp nhàng di chuyển thành hình tam giác mà những người đứng ngoài đều mang khiên mây và cầm đoản đao. Nếu nhận xét kỹ người ta sẽ thấy hàng quân đứng ngoài cao hơn hàng quân thứ nhì và cứ như thế mà thấp dần dần tới trung tâm điểm. Tuy nhân số chỉ có ba ngàn nhưng sau khi lập đội hình xong quân Đằng Châu không có vẻ lộn xộn và mất tinh thần nữa.

Cỡi ngựa đứng xa xa quan sát địch quân khai diễn trận thế Hầu Nhân Bảo nói với các thuộc tướng:

- Ngụy mà không loạn... Quân Giao Chỉ quả là tinh binh... Xạ tiễn ...

Mưa tên trút xuống đầu quân Đại Việt. Đến đây người ta mới thấy chỗ diệu dụng trong việc sắp xếp đội hình. Hàng quân cao lớn đứng ngoài cùng đưa khiên mây lên cao đỡ tên cho hàng quân bên cạnh và cứ như thế mà vào tận trung tâm.

- Xung trận...

Hầu Nhân Bảo hét lớn. Kèn thúc quân vang lên lanh lảnh. Quân Tống hò la tấn công ác liệt. Dù thiện chiến, can trường và cảm tử quân Đằng Châu cũng không thể cản được làn sóng người.

Thấy chủ tướng bị trúng kế phục binh và bị vây hãm Trần Tại kinh hãi. Y biết nếu xua quân tấn công cũng không giải vây được cho chủ tướng nhưng y cũng không thể hèn nhất bỏ chạy.

Truyền lệnh cho quân do thám báo cáo tình hình về quân sư xong Trần Tại thúc quân tấn công. Hai ngàn quân quyết tử xông vào vòng vây. Thoạt đầu quân Tống hơi nao núng song thấy địch quân ít hơn chúng vội vàng chia quân vây hãm.

Phạm Bách Chúc nói lớn với Trần Tại:

- Ta tướng tướng quân chạy rồi chứ?

Trần Tại cười ha hả:

- Theo tướng quân chinh chiến hai mươi lăm năm có bao giờ tướng quân thấy tôi chạy không...

Được thêm viện binh quân Đằng Châu chiến đấu hăng hái hơn song vẫn không phá được vòng vây.

- Quân sư còn thức hay đã đi ngủ?

Nghe tiếng Hồ Vũ Hoa hỏi người lính hầu Vũ quân sư ứng tiếng:

- Ta còn thức... Hồ trang chủ có chuyện chi khẩn cấp?

Bước nhanh vào trung đình Hồ Vũ Hoa nói nhanh:

- Thừa quân sư... Phạm Bách Chúc trúng kế phục binh của địch và đang bị vây đánh. Nếu không có binh cứu viện thời Phạm tướng quân và năm ngàn sĩ tốt sẽ bị tiêu diệt...

Vũ quân sư nói với quân hầu:

- Đi mời Phạm sứ quân tới đây tức khắc...

- Quân sư khỏi cần đi mời. Nghe tin dữ tôi biết thế nào quân sư cũng gọi..

Phạm Bạch Hổ vừa bước vào. Vũ quân sư nghiêm giọng:

- Ta cần sứ quân chỉ huy hai ngàn quân thiết kỵ giải vây cho Phạm Bách Chúc. Sứ quân nên cẩn thận bởi vì chuyện này khó khăn vô cùng có thể nguy đến tính mạng...

Phạm Bạch Hổ cười ha hả:

- Phạm tôi tuổi quá thất tuần cho nên nếu có chết cũng không muốn chết trên giường

bệnh...

Nhìn đạo quân thiết kỵ trải đi Vũ quân sư quay sang nói với Hồ Vũ Hoa:

- Trang chủ hãy mang lệnh ta tới báo sư Khai Quốc chỉ huy các vũ sĩ giang hồ đánh thẳng vào chỗ Hầu Nhân Bảo đang chỉ huy. Có như vậy mới cứu được cha con Phạm sứ quân...

Hồ Vũ Hoa lĩnh lệnh đi liền. Còn lại một mình Vũ quân sư thông thả dạo từng bước. Ngọn đèn dầu leo lét cháy. Tiếng gà rừng eo óc gáy.

Vũ quân sư nhìn một vòng chư tướng. Ai ai cũng đều lộ vẻ buồn rầu và lo âu. Đoàn Chí Hạ thông thả lên tiếng:

- Trình quân sư... Ta đã cứu được tướng Phạm Bách Chúc nhưng Phạm sứ quân đã anh dũng hi sinh cùng với hơn một ngàn tử sĩ và hai ngàn bị thương nặng nhẹ. Ngoài ra nhiều quân dụng bị thất lạc hay bị địch quân tịch thu...

- Việc binh gia thắng bại là lẽ thường. Chư tướng đừng lo buồn về chuyện đó.... Chư tướng nên giải tán để lo săn sóc sĩ tốt...

Vũ quân sư nói mấy lời an ủi và chư tướng lục tục kiêu từ. Ông ta nháy mắt ra hiệu cho Hồ Vũ Hoa. Hiểu ý vị lão trang chủ của Hồ gia trang ngồi lại. Vũ quân sư vừa định mở lời Hồ Vũ Hoa lên tiếng trước:

- Thừa quân sư tôi nghĩ tin tức của ta bị lộ...

Vũ quân sư gật gù:

- Trang chủ nhận xét đúng. Tuy nhiên ta muốn hỏi trang chủ tin tức của ta bị lộ là do kẻ địch trà trộn vào nghe ngóng hay trong quân ta có kẻ phản phúc...

Hồ Vũ Hoa trả lời nhanh câu hỏi của quân sư :

- Tôi đoán là ta có nội phản...

- Tìm ra kẻ nội phản là nhiệm vụ của đoàn do thám và ta có ý kiến như vậy...

Vũ quân sư thì thầm vào tai Hồ Vũ Hoa. Vị thủ lĩnh đoàn do thám nhẹ cười:

- Tôi sẽ lo liệu việc này ngay tức khắc...

Dứt lời Hồ Vũ Hoa bước ra khỏi trung đình. Ngó trước ngó sau không thấy ai ông ta đi tới lều của Khai Quốc đại sư. Thấy sư Khai Quốc, Vô Hình Đạo Tôn Nhật, Từ Cước Lê Hùng, Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch và Lạc Kiếm Trần Hùng đang ngồi trò chuyện Hồ Vũ Hoa thấp giọng như sợ có người nghe được:

- Tôi cần bàn bạc với chư vị một chuyện quan trọng...

Nhìn nét mặt nghiêm trang và giọng nói họ chưa bao giờ nghe nơi Hồ Vũ Hoa năm người biết có chuyện gì quan trọng đã xảy ra.

- Quân sư đoán là ta bị nội phản và kẻ nổi giáo cho giặc là một trong những người đã có mặt lúc quân sư bày kế tấn công trung quân của Hầu Nhân Bảo. Năm vị cố nhớ lại xem có bao nhiêu người hiện diện...

Lê Tuấn Bạch lên tiếng:

- Đông lắm... Có tới mấy chục người làm sao chúng ta biết ai là kẻ phản phúc...

Trầm ngâm giây lát Hồ Vũ Hoa hắng giọng:

- Quân sư nhờ nắm vị bí mật canh chừng và theo dõi bất cứ ai có hành động khả nghi như đi về thất thường...

Hồ Vũ Hoa thì thầm vào tai năm người. Nghe xong Từ Cước Lê Hùng cười ha hả:

- Kế của quân sư mà thành thời quân ta sẽ đánh bại kẻ xâm lăng nhanh chóng và ít đổ máu hơn...

Khai Quốc đại sư nói nhanh:

- Mô phật... Bần tăng sẽ chọn lựa vài tông đồ tín cẩn để chu toàn việc này...

Trời đã quá canh ba. Hầu Nhân Bảo sửa soạn đi nghỉ chợt nghe tiếng xôn xao rồi quân hầu bước vào:

- Trình đại nhân... Có một tên quân do thám xin vào báo cáo chuyện khẩn cấp...

Tuy hơi thắc mắc vì chuyện xảy ra giữa đêm hôm khuya khoắt song Hầu Nhân Bảo cũng ra lệnh:

- Bảo quân canh hộ tổng hấn vào đây gấp ta...

Lát sau bốn viên dũng tướng hộ tống một người lạ mặt không vũ khí bước vào. Liếc nhanh tên quân do thám lạ mặt Hầu Nhân Bảo lên tiếng hỏi:

- Ngươi thuộc ban nào của đoàn do thám. Tại sao ngươi không trình báo tin tức cho cấp chỉ huy của ngươi?

Tên quân do thám mỉm cười. Thái độ của y thân nhiên, bình tĩnh chứ không có vẻ khúm núm và sợ hãi khi đối diện với vị tướng nhiều uy quyền.

- Trình Hầu đại nhân... Tôi không thuộc ban nào trong đoàn do thám ngoài ra cũng không chịu sự chỉ huy của Quách Dĩ...

Hầu Nhân Bảo cau mày. Hấn nhận ra điểm khác lạ nơi tên quân do thám vô danh này. Thứ nhất y không phải là nhân viên của đoàn do thám thiên triều; thứ nhì Quách Dĩ không phải là xếp của y bởi vì nếu họ Quách là cấp chỉ huy thời y không thể nào gọi cấp chỉ huy bằng tên và gọi một cách xấc mé, vô lễ như vậy.

- Không phải là nhân viên của đoàn do thám thiên triều lại không chịu sự chỉ huy của Quách Dĩ, vậy ngươi là ai, tìm ta có chuyện gì?

Tên quân do thám nhếch môi cười:

- Thưa Hầu đại nhân tôi là nhân viên của đoàn do thám Hoa Lư ...

Rềng... Bốn viên hộ tướng rút vũ khí chia vào kẻ lạ. Phần Hầu Nhân Bảo giật mình sửng sốt nhìn trân trân người lạ.

- Hầu tướng quân an tâm. Tôi tới đây với thiện ý. Nếu tôi muốn hành thích tướng quân thời dễ dàng hơn trở bàn tay...

Dứt lời tên quân do thám vẫy tay .Bụp... Ngọn bạch lạp tắt phụt dưới cái vẫy tay tầm thường và hơi hột của tên quân do thám lạ mặt.

- Hầu tướng quân chắc biết đó là đòn phách không quyền của các vũ sĩ giang hồ...

Chậm chậm gật đầu như suy nghĩ Hầu Nhân Bảo vẫy tay ra lệnh cho hộ vệ quân rút lui. Nhìn thấy cử chỉ đó tên quân do thám cười nhẹ:

- Rất tiếc Hầu tướng quân đã không giết hay bắt sống được tướng Hoa Lư là Phạm Bách Chúc đêm hôm kia...

Hầu Nhân Bảo hỏi với vẻ kinh ngạc:

- Làm sao túc hạ biết chuyện đó?

Vành môi của tên quân do thám điểm nhẹ nụ cười khi nghe vị tướng Tổng triều thay đổi cách xưng hô.

- Chính tôi là người đã báo tin đó cho Quách Dĩ...

- À...

Hầu Nhân Bảo ạ tiếng nhỏ. Tên quân do thám hắng giọng tiếp:

- Tiền quân của tướng quân đã mấy phen đánh phá mà vẫn không chiếm được Chi Lăng. Tôi có thể giúp tướng quân chiếm ải này dễ như trở bàn tay...

Không tự chủ được Hầu Nhân Bảo đứng bật dậy. Hai tay chống lên mặt bàn vị tướng lừng danh của Tống triều hồi nhanh:

- Thế ư... Túc hạ có cách ư ...

Tên quân do thám cười cười:

- Tôi có cách giúp tướng quân lấy ải Chi Lăng xong tiến thẳng xuống Đại La, Hoa Lư và bình định Giao Chỉ..

Hầu Nhân Bảo nhìn tên quân do thám với ánh mắt dò hỏi Dĩ nhiên hẳn đâu có ngay thơ, khờ khạo gì mà không đoán ra sự giúp đỡ của tên quân do thám phải là sự dối chác có lợi cho cả hai bên.

- Túc hạ muốn bán chức làm gì cho túc hạ?

Giọng nói của tên quân do thám chột cao lên:

- Thừa Hầu đại nhân... Tại hạ muốn làm vua xứ Giao Chỉ và dĩ nhiên là thần phục thiên triều...

Hầu Nhân Bảo không dấu được nét sững sốt khi nghe đề nghị của tên quân do thám. Ngần ngừ giây lát hẳn thông thả thốt:

- Chuyện túc hạ làm vua Giao Chỉ không có gì trở ngại đối với bản chức. Trước khi lên đường hoàng thượng có dụ rằng sau khi bình định xong Giao Chỉ sẽ đặt thành châu huyện và đưa người bản xứ lên để cai trị. Tuy nhiên bản chức phải viết sớ về triều đề xin chỉ dụ việc túc hạ muốn thành Giao Chỉ Quận Vương...

Tên quân do thám mỉm cười tỏ vẻ hài lòng về danh xưng Giao Chỉ Quận Vương mà Hầu Nhân Bảo vừa thốt lên.

- Việc bình định Giao Chỉ còn lâu lắm mới xong và lại còn tùy thuộc vào...

Tên quân do thám bỏ lửng câu nói như để cho người nghe tự hiểu xong y thấp giọng:

- Tại hạ hẹn với Quách Dĩ ở khu nghĩa địa đúng canh ba đêm mai...

Dứt lời y xoay mình rồi mất hút vào màn đêm mông lung.

Quách Dĩ im lặng nhìn người lạ. Đây là lần thứ ba hai bên gặp nhau nơi khu nghĩa địa.

- Sau lần này chúng ta sẽ không gặp nhau nữa. Là người trong nghề do thám chắc Quách thủ lĩnh không lạ gì với hộp thư ...

Giọng nói trầm trầm và lạnh lùng cất lên giữa khu mồ mả hoang vu. Hơi mỉm cười Quách Dĩ nói gọn:

- Ta biết...

- Tại hạ sẽ đặt hộp thư trong bông cây lớn nơi có nấm mộ cao đằng kia. Mỗi đêm sau canh ba Quách thủ lĩnh có thể tới lấy tin. Bấy giờ tại hạ xin thảo luận với Quách thủ lĩnh cách đánh chiếm trại Mai Sao...

Dưới ánh sao đêm khi mờ khi tỏ và tiếng côn trùng rí rả hai nhân viên do thám của hai nước thù nghịch nhau chụm đầu bàn tính khá lâu mới chia tay.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Cái Chết Của Lê Hào

Tuy trời sang canh tư mà Hồ phu nhân vẫn trần trọc không ngủ được. Tin Phạm Bách Chúc tấn công vào trung quân của Hầu Nhân Bảo rồi bị phục binh vây hãm và Vũ quân sư phái Phạm Bạch Hổ dẫn quân cứu viện. Tuy cứu được Phạm Bách Chúc song quân Đại Việt phải trả một giá khá đắt bằng sinh mạng của Phạm Bạch Hổ và một ngàn sĩ tốt lớp chết lớp bị thương nặng nhẹ.

Hồ phu nhân thờ dài rom róm nước mắt. Nàng hồi tưởng lại quãng thời gian ngắn ngủi bên cạnh vị sứ quân họ Phạm. Tuy danh lừng tứ xứ nhưng Phạm Bạch Hổ lại là người rất khiêm nhường, vui vẻ và thương yêu quân sĩ. Hồi trưa kẻ cầm sớ giảng hồ tìm gặp nàng báo tin Phạm Bạch Hổ tử trận khiến cho nàng bàng hoàng sững sốt. Y còn nói thêm cho nàng biết là Vũ quân sư đoán có kẻ nội phản tiềm phục trong quân Hoa Lư do đó Hầu Nhân Bảo mới biết được mọi hoạt động của quân Đại Việt. Y dặn nàng nên kín miệng đừng tiết lộ cho bất cứ ai biết chuyện này.

Đang nằm suy nghĩ lan man Hồ phu nhân chợt nghe có tiếng động rồi đức phu quân của nàng nhẹ bước vào lều. Lúc này chồng nàng hay đi về thất

thường. Nàng không biết y đi đâu, làm gì song cứ vào khoảng đầu giờ lại ra đi cho tới sang canh tư mới lẳng lặng trở về. Một hai lần đầu nàng gan hỏi thời chồng nàng ậm ừ bảo đi công việc của nhân viên do thám. Lâu ngày thành quen nàng không hỏi nữa. Tuy nhiên khi nghe kẻ cầm sổ giang hồ nói có kẻ nội phản tiềm phục trong quân Đại Việt nàng đâm ra thắc mắc về chuyện đi đêm của chồng mình.

Mặt trời lên quá ngọn cây Hồ phu nhân thức giấc. Sau khi sửa soạn bữa điểm tâm cho chồng con xong nàng đi tìm cha chồng nhưng không gặp ông ta. Trên đường trở về lều nàng trông thấy Nghịch Cước Lê Hào đang ngồi uống rượu.

- Tí tí mạnh giỏi không... Máy ngày nay tôi bận bù đầu nên không có thời giờ trò chuyện với tí tí...

Nhìn thấy Lê Hào tu rượu ừng ực Hồ phu nhân nhăn mặt :

- Mới sáng sớm mà hiền đệ đã say sưa rồi...

Lắc lắc đầu Lê Hào nhura giọng:

- Tôi buồn quá... Máy người bạn trẻ thuộc đoàn do thám chết gần hết trong trận đánh vào trung quân của Hầu Nhân Bảo cho nên tôi uống rượu cho quên sầu...

- Hiền đệ ở trong ban nào?

- Ban tin tức... Tí tí hỏi chi vậy?

Ngó trước ngó sau không thấy ai Hồ phu nhân thì thầm:

- Kẻ cầm sổ giang hồ nói với tôi là ta bị nội phản mà kẻ nội phản tiềm phục trong quân Đại Việt ta. Chính hắn đã cung cấp tin tức cho Hầu Nhân Bảo...

Hàm răng trắng của Hồ phu nhân cắn vào vành môi son đến gần rướm máu. Mắt long lanh ngấn lệ nàng thì thầm kể cho Lê Hào nghe sự đi về thất thường vào ban đêm của đức phu quân. Làm thỉnh suy nghĩ thật lâu Lê Hào mới thì thầm:

- Tí tí cẩn thận đừng tiết lộ cho ai biết chuyện này. Để tôi theo dõi Hồ trang chủ...

- Hiền đệ phải cẩn thận... Nếu có dịp thuận tiện hiền đệ nên nói cho cha chồng của tôi biết...

Dặn đi dặn lại mấy lần xong Hồ phu nhân trở về lều. Phu quân của nàng vắng mặt. Chỉ có con trai của nàng đang đứng ngoài sân luyện kiếm.

Đang ngồi bàn bạc việc binh trông thấy Hồ Vũ Hoa bước vào với vẻ mặt nghiêm trọng mọi người biết có chuyện quan trọng xảy ra. Là thủ lĩnh đoàn do thám cho nên bất cứ chuyện gì quan trọng xảy ra ông ta là người biết trước nhất.

- Trình quân sư trại Mai Sao đã lọt vào tay giặc...

Không nét thay đổi trên mặt Vũ quân sư ngoại trừ câu hỏi:

- Hai tướng Bách Dị, Bách Chân và sĩ tốt ra sao?

Trầm ngâm giây lát vị thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư hắng giọng đáp:

- Theo tin tức sau cùng do quân thám mã báo cáo thời hai tướng Bách Dị và Bách Chân đã dẫn tàn quân rút vào rừng sâu song không biết đi đâu...

Hướng về Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ Vũ quân sư ra lệnh:

- Ta cần Đoàn thủ lĩnh rải thủ hạ để dò tìm tông tích của hai tướng quân họ Phạm. Nếu họ còn sống hãy tụ tập sĩ tốt để kéo về Chi Lăng...

Lãnh lệnh của quân sư Đoàn Chí Hạ bước ra khỏi trung dinh. Nhìn một vòng chư tướng Vũ quân sư nghiêm giọng:

- Chiếm Mai Sao xong Hầu Nhân Bảo sẽ thừa thắng dồn hết binh lực đánh Quang Lang và Chi Lăng...

- Quân sư định cứu viện hai chỗ này?

Phạm Bách Chúc lên tiếng hỏi và Vũ quân sư trả lời:

- Ta không muốn hy sinh tính mạng của sĩ tốt để giữ hai vị trí đó. Và lại nếu Hầu Nhân Bảo có tình đánh chiếm thời ta cũng không đủ sức để giữ. Hồ lão trang chủ hãy sai quân thám mã tới báo hai tướng ở Quang Lang nếu giữ được thời giữ bằng không cứ việc rút về Chi Lăng. Thôi chư tướng hãy về chuẩn bị khi nào có chuyện ta sẽ gọi...

Mới đầu giờ tuất mà Lê Hào đã sẵn sàng. Vận y phục dạ hành của nhân viên do thám, ngang hông cài thêm mấy lưỡi đoản kiếm và thước sắt nhét sau lưng y lẳng lặng tới gần lều của Hồ phu nhân. Đèn lửa mập mờ. Đội tuần tiểu hiện ra trong bóng đêm rồi biến mất. Thu hình sau gốc cây y chăm chú ngó về căn lều còn thấp đèn sang sáng. Khoảng đầu giờ Hợi ánh đèn chợt tắt. Lê Hào thoáng thấy một bóng người bước ra. Nhẹ và êm như báo rình mồi y bám theo bóng đen. Phải vận dụng hết nội lực cũng như khả năng phi hành y mới theo kịp bóng đen. Tuy nhiên y không dám tới gần vì sợ bại lộ hành

tung. Quanh co, len loi hoi lau bong den ngừng lại nơi đầm mờ mả hoang vu nằm lọt trong khu rừng thưa cách con đường cái quan chừng năm mươi bước. Dùng thuật xà hình Lê Hào bò trên mặt đất tiến gần tới gốc cây lớn nơi bóng đen đang đứng im. Thu hình sau khóm cỏ cao y thấy bóng đen đi tới gốc cây lớn rồi sau đó biến mất trong bóng đêm mịt mùng.

Tuy bóng đen đã mất dạng nhưng Lê Hào cũng chưa chịu xuất hiện mà còn ngồi thu hình chờ đợi. Thời gian chừng ngội chén trà y rồi chỗ nấp tiến tới gốc cây lớn. Y nhìn quanh quất như tìm kiếm hay quan sát. Trông thấy lỗ tròn nơi bọng cây y thò tay vào đoạn lấy ra mảnh giấy nhỏ. Đưa lên cao qua ánh trăng mờ mờ y đọc thấy hai chữ "Quang Lang". Mỉm cười đắc ý Lê Hào nhét mảnh giấy vào túi áo.

Đột nhiên y nghe tiếng vù cùng lúc với quyền phong âm u lốc tới hậu tâm của mình. Xuất thân từ lò luyện võ lừng danh nhất phương nam với hơn hai mươi năm khổ luyện võ thuật tạo cho Lê Hào có được phản ứng lạnh lẽ. Đáp bộ bước dài tránh né chiêu quyền đánh vào hậu tâm, Lê Hào phản đòn bằng cú thoái mả cước lừng danh giang hồ. Chân tả đá ngược về sau một đá trong khi tay hữu vẩy nhẹ một cái. Lưỡi đoản kiếm xanh lè xẹt ra tợ ánh chớp.

Lê Hào phản đòn nhanh nhưng kẻ đánh lên y còn nhanh hơn thập bội. Thoáng thấy bóng cước chớp lên hấn biến chiêu liền. Đang từ quyền hấn đổi thành trào chụp xuống cổ chân trong lúc bàn tay tả về nhẹ trong không khí một vòng tròn. Kinh lực từ bàn tay của hấn nhả ra chặn đứng thanh đoản kiếm đoạn biến thành triệt thủ chém sả tới huyết đại trụ nơi cổ của Lê Hào.

Đại trụ là tử huyết, là nơi tụ hội của thủ túc tam dương đốc mạch từ chân tay đưa lên đồng thời cũng là nơi phát huy nội lực để phản kích. Bứt... Tiếng xương vỡ vụn vang lên. Hự tiếng nhỏ Lê Hào ngã úp mặt xuống đất. Y chết mà thủy chung không thấy mặt, không biết kẻ đánh lên mình là ai. Lấy mảnh giấy trong túi áo của Lê Hào ra bỏ vào bọng cây xong bóng đen nhắc xác nạn nhân rồi biến mất không để lại tông tích.

Đang ngồi nói chuyện với chồng Hồ phu nhân ngưng lại khi thấy Từ Cước Lê Hùng bước vào.

- Kính chào Lê bá phụ...

Hồ Nguyên lên tiếng. Lê Hùng hỏi nhanh:

- Hồ hiền đệ biết phụ thân đi đâu không?

- Thưa bá phụ tôi nghĩ dường như phụ thân đi Quang Lang hoặc Mai Sao...

Lê Hùng cau mày:

- Đi Mai Sao...

Hồ Nguyên cười tiếp nhanh:

- Tôi nghe phụ thân nói chuyện với quân sư là muốn tới Mai Sao để tìm hiểu manh mối và lý do của sự thất thủ Mai Sao. Lê bá phụ tìm phụ thân có chuyện chi cần kíp?

Nét mặt thoáng ưu tư Lê Hùng thở dài nói nhỏ:

- Ta muốn hỏi phụ thân của cháu có sai bảo thằng Hào đi đâu xa hay là không. Hai ngày nay ta không thấy nó trở về lều. Ta có hỏi thăm mấy người bạn của nó làm trong ban tin tức thời họ nói nó vắng mặt hai ngày nay rồi. Ta đoán chắc nó say sưa ngủ bờ ngủ bụi ở đâu rồi... Thôi để ta đi vòng vòng kiếm nó...

Lê Hùng và Hồ Nguyên không thấy được nét biến đổi trên mặt của Hồ phu nhân. Khi Lê Hùng khuất bóng Hồ Nguyên đứng dậy liền. Thấy chồng dậm bước Hồ phu nhân hỏi:

- Phu quân định đi đâu?

Hỏi cau mày tỏ vẻ khó chịu vì câu hỏi của hiền thê song Lạc Đạo kiếm Hồ Nguyên cũng trả lời:

- Ta đi Mai Sao gặp phụ thân...

Hồ Nguyên vừa mất dạng Hồ phu nhân bước ra cửa. Ngó quanh quất không thấy ai nàng tắt tả bước về phía ngôi lều lớn. Tới nơi nàng vén màn bước vào. Khai Quốc đại sư, Tôn Nhật, Lê Tuấn Bạch, Lạc Kiếm Trần Hùng tỏ vẻ kinh ngạc khi thấy Hồ phu nhân xuất hiện một cách đột ngột.

Khai Quốc đại sư cười lên tiếng:

- Mô phật... Cháu đi tìm trưởng phu hay cha chồng của cháu. Hai người đều không có ở đây...

Hồ phu nhân thấp giọng:

- Dạ cháu có chuyện quan trọng muốn nói với đại sư và Tôn bá phụ... Đó là sự mất tích của Lê hiền đệ...

Tôn Nhật cười đỡ lời:

- Chúng ta cũng đang băn khoăn về chuyện này. Hai ngày nay Lê bá phụ của cháu mất ăn mất ngủ vì sự mất tích của thằng Hào...

Vừa lúc đó Lê Hùng bước vào lều. Hồ phu nhân từ từ kể lại chuyện nàng nhờ Lê Hào theo dõi sự đi về thất thường của Hồ Nguyên. Tôn Nhật và Lê Hùng nhìn nhau kinh nghi. Lê Tuấn Bạch lên tiếng:

- Có chuyện quan trọng xảy ra như thế này tôi nghĩ chúng ta nên trình bày với quân sư để xem người định liệu ra sao...

Tôn Nhật lên tiếng:

- Lê chương môn nói đúng với ý lão phu. Chúng ta nên đi gặp quân sư. Phần cháu Dung nhớ là không nên nói chuyện này cho bất cứ ai biết...

Hồ phu nhân dạ dạ mấy lời xong bước ra khỏi lều. Nàng không thấy đức phu quân đứng nép sau gốc cây.

Vũ quân sư chăm chú nghe Lê Hùng thuật tỉ mỉ câu chuyện mà Hồ phu nhân đã kể cho ông ta và mọi người nghe. Nghe xong ông ta cười nói:

- Tuy không có chứng cứ hiển nhiên nhưng ta có thể đoán ra kẻ nội phản là ai...

- Tại sao quân sư không ra lệnh bắt hán ?

Lê Hùng hỏi câu trên. Vũ quân sư thông thả lên tiếng:

- Bắt hán không có lợi bằng để hán thông tin cho địch rồi ta tương kế tựu kế...

Vũ quân sư thấp giọng nói với năm người hiện diện như sợ có ai nghe được. Nghe xong năm người đều lộ vẻ mừng rỡ.

- Đó là lý do khiến ta phái Hồ Vũ Hoa đi Mai Sao. Thực sự là Hồ Vũ Hoa đi xếp đặt các tổ do thám để khám phá ra chân tướng của kẻ nội phản đồng thời tìm hiểu về cách hán liên lạc với kẻ địch. Nếu muốn tham gia việc này chư vị hãy đi gặp Hồ Vũ Hoa...

Trời đã quá canh ba. U linh phảng phất tựa bóng ma Quách Dĩ âm thầm đi vào khu nghĩa địa hoang vu. Bản tâm hán không muốn đi lấy tin song vì nhân viên thiếu hụt và lại Hưu Nhân Bảo ra lệnh cho hán phải đi vì tin tức rất quan trọng và khẩn cấp. Không biết vì lý do gì chủ tướng của hán tỏ ra rất quan tâm tới tin tức của tên quân do thám Hoa Lư cung cấp cho ông ta.

Sau lần phục binh đánh bại Phạm Bách Chúc Hưu Nhân Bảo tỏ ra rất tín nhiệm tên quân do thám Hoa Lư. Lần thứ nhì chiếm được trại Mai Sao trong tiệc khao quân họ Hưu đã cất vấn Quách Dĩ về tên quân do thám Hoa Lư. Không thể bùng bít cho nên Quách Dĩ phải tiết lộ sự thật. Từ đó Hưu Nhân Bảo ra lệnh cho hán phải tự đi lấy tin tức.

Nhìn trước ngõ sau thấy không có gì khả nghi Quách Dĩ bước tới gốc cây đứng trông vợ cạnh ngôi mộ lớn. Thò tay và bọng cây hán lấy ra mảnh giấy. Nhét vào túi hán lẹ bước ra khỏi khu mồ mã đoạn triển thuật phi hành chạy về hướng bắc nơi Hưu Nhân Bảo đóng quân. Hồi hã bước vào trung dinh hán nói lớn:

- Trình Hưu đại nhân... Mặt tướng có tin mới...

Quách Dĩ trao mảnh giấy cho chủ tướng. Hưu Nhân Bảo liếc nhanh hai chữ Quang Lang. Nở nụ cười mãn nguyện vị tướng của Tống triều nói nhanh:

- Truyền lệnh xuất quân...

Tên quân hán bước ra cửa. Lát sau kèn thúc quân nổi lạnh lạnh. Hưu Nhân Bảo lên ngựa. Quân trảy đi tợ gió cuốn. Xa xa đèn lửa nhấp nháy. Quân Tống im lặng tiến đến gần. Pháo lệnh nổ đùng. Quân Tống ùn ùn xuất hiện rợp trời dậy đất. Bị tấn công bất thành lính quân Đại Việt rối loạn hàng ngũ quăng vũ khí chạy trốn. Chỉ sau thời gian giao tranh ngắn ngủi quân Tống làm chủ trại Quang Lang.

- Đã chiếm được Quang Lang thời sớm muộn gì Chi Lăng cũng nằm trong tay ta...

Hưu Nhân Bảo lẩm bẩm trong lúc cho quân sĩ đóng trại nghỉ ngơi.

Buổi họp diễn ra tại trung dinh dưới sự chủ tọa của Vũ quân sư. Người được mời tham dự chỉ có mười một người. Đó là Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa, Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên, Phạm Bách Tất, Phạm Bách Chúc, Phạm Bách Nhâm, Khai Quốc đại sư, Từ Cước Lê Hùng, Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch, Lạc Kiếm Trần Hùng, Vô Hình Dao Tôn Nhật và Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ. Nhìn mười một người hiện diện Vũ quân sư lên tiếng:

- Chắc chư vị biết tin hai trại Mai Sao và Quang Lang đã thất thủ...

Mọi người im lặng như họ đã biết tin đó.

- Nếu chiếm được hai trại này thời sớm muộn gì Hưu Nhân Bảo cũng đánh Chi Lăng. Sau khi bị phục binh và thua luôn hai trận quân ta xuống tinh thần nhiều lắm. Do đó ta định lập một trại khác cách Chi Lăng chừng năm dặm...

Hướng về ba vị đại tướng của Đàng Châu Vũ quân sư hỏi:

- Trong ba vị ai muốn đem quân đi đóng trại?

- Tôi thừa quân sư ...

Bách Tất và Bách Nhâm đồng lên tiếng cùng một lúc. Vũ quân sư cười nói:

- Ta biết nhị vị còn hận vì sự thua trận cho nên ta phân như thế này. Bách Tất tướng quân chỉ huy ba ngàn quân đi đầu còn Bách Nhâm tướng quân điều động hai ngàn theo sau tiếp ứng...

Hai tướng Phạm Bách Tất và Phạm Bách Nhâm lãnh lệnh đi liền. Quay sang Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên ông ta tiếp:

- Ta cần Hồ trang chủ điều động quân do thám lập một đường dây lượn tin từ Chi Lăng tới chỗ đóng quân của hai tướng họ Phạm. Mọi động tĩnh của địch phải báo cáo cho ta hay lập tức...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên lãnh lệnh thi hành. Quay qua Phạm Bách Chúc Vũ quân sư cười thốt:

- Bây giờ là lúc ta phiên tướng quân lãnh hai ngàn quân đóng cách Chi Lăng chừng dặm đường để làm thế ý giốc cho hai tướng Bách Tất và Bách Nhâm...

Còn lại bảy người trong trung dinh Vũ quân sư ra hiệu cho Hồ Vũ Hoa. Vị thủ lĩnh đoàn do thám hắng giọng. Không biết có chuyện gì xảy ra mà giọng nói của ông ta hơi lạc đi. Hướng về Lê Hùng ông ta nói nhanh:

- Lê huynh tôi xin báo cho huynh một tin buồn là nhân viên do thám đã tìm ra tử thi của cháu Hào...

Phải giàu công phu trầm tĩnh lắm Lê Hùng mới không thốt ra tiếng nào ngoại trừ tiếng thở dài áo nảo:

- Cháu Hào bị kẻ lạ đánh lén vào lưng bằng đòn triệt thủ. Dường như cháu khám phá ra điều gì bí mật và quan trọng lắm cho nên kẻ sát nhân phải giết cháu để diệt khẩu...

- Hào nhi bị giết tại đâu Hồ huynh biết không?

Giọng nói của Lê Hùng khàn đặc. Liếc nhanh quân sư Hồ Vũ Hoa đáp:

- Quân do thám đã tìm thấy xác của cháu Hào ở khu nghĩa địa hoang vu cách Chi Lăng mười mấy dặm về hướng đông bắc...

Vũ quân sư chột lên tiếng:

- Tên nội phản có thể là kẻ đã hạ sát Lê Hào. Ta đoán khu nghĩa địa hoang vu là nơi hãn ước hẹn và gặp gỡ nhân viên do thám của địch. Ta cần năm vị...

Vũ quân sư nhìn sư Khai Quốc, Lê Hùng, Tôn Nhật, Trần Hùng và Lê Tuấn Bạch khi nói câu trên:

- Năm vị cụ bị theo lương thực tới nằm lỉ ở khu nghĩa địa để dò xét xem ai héo lánh tới đó. Nhận diện xem hãn là ai, cách thông tin và liên lạc với địch như thế nào xong báo cáo cho ta biết. Chư vị nên đi ngay...

Hiểu ý quân sư năm người hấp tấp bước ra cửa. Trung dinh chỉ còn lại ba người. Nhìn vị chúa tể lục lâm vùng biên thùy Việt Hoa Vũ quân sư cười nói:

- Ta có một nhiệm vụ quan trọng, khẩn cấp và bí mật dành cho Đoàn thủ lĩnh. Ta nhấn mạnh là việc làm của Đoàn thủ lĩnh phải được bảo mật tối đa. Bất cứ ai dù là quân binh tướng tá có ý định phá rối, cản trở hoặc lai vãng tới chỗ Đoàn thủ lĩnh đóng quân đều bị bắt giữ. Nếu họ chống cự Đoàn thủ lĩnh có quyền hạ sát. Đó là lệnh của ta...

Ngừng lại giây lát Vũ quân sư nghiêm giọng:

- Đoàn thủ lĩnh điều động năm ngàn thủ hạ thu góp hết địa lôi hay chất nổ xong chọn chỗ nào thật hiểm để chôn dài dài theo sườn núi dọc bầu Chi Lăng. Khi nào thấy Hâu Nhân Bảo lọt vào vòng binh phục và nghe tiếng pháo lệnh của ta hãy cho nổ địa lôi để đất đá rơi xuống chặn đường cản lối của địch quân. Ngoài ra Đoàn thủ lĩnh cho quân gom góp cỏ khô...

- Quân sư định dùng lửa đốt quân Tống?

Đoàn Chí Hạ hỏi câu trên và Vũ quân sư cười nói:

- Đoàn thủ lĩnh đã hiểu ý của ta vậy tất biết việc làm của mình...

Đoàn Chí Hạ cười ha hả:

- Đoàn tôi sẽ cung cấp cho quân sư đủ mọi loại hỏa dược, tên lửa, tên độc để quân sư chôn sống và nướng trui Hâu Nhân Bảo...

Dứt lời vị chúa cướp đứng lên. Vũ quân sư nói nhỏ:

- Đoàn thủ lĩnh cẩn thận... Tất cả mọi việc đều phải bảo mật tối đa...

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Kể Cắp Gặp Bà Già

Hầu Nhân Bảo ngồi im tại trung dinh nhìn ra dãy núi non trùng điệp trước mặt. Rừng cây xanh rì. Hơn nửa tháng đã qua rồi mà quân của hắn vẫn còn bị kẹt cứng ở đây không thể nào tiến xuống thành Đại La. Dù quân số ít hơn nhưng dựa vào địa thế hiểm trở của ải Chi Lăng quân Đại Việt đã cố thủ con đường huyết mạch ngăn không cho quân của hắn tiến xuống vùng Bắc Giang hội quân với Tôn Toàn Hưng và Lưu Trùng. Hắn thoáng thấy bóng Quách Dị ngoài sân. Khi họ Quách vừa xuất hiện nơi cửa hắn hỏi liền:

- Có chuyện gì vậy Quách tướng quân?

- Trình đại nhân... Tôi xin báo cho đại nhân một tin vui và một tin buồn...

Không có gì thay đổi trên nét mặt của vị đại tướng tổng chỉ huy quân bộ của Tống triều. Lát sau giọng nói trầm và nhỏ của họ Hầu vang lên:

- Tướng quân cứ nói...

- Trình đại nhân... Đại đội chiến thuyền của Lưu đô đốc đã kịch chiến với quân Giao Chỉ trên sông Bạch Đằng và tịch thu được của giặc hơn hai trăm chiến thuyền. Thắng lợi này có thể nói Lưu đô đốc đã vô hiệu hóa thủy quân của giặc. Tuy nhiên...

Quách Dị ngừng lại nhìn Hầu Nhân Bảo xong tiếp nhanh:

- Sau khi đánh tan đội chiến thuyền của giặc Lưu đô đốc đã tung hai vạn quân bộ lên bờ tìm cách hội với quân của Tôn tướng quân song gặp sức kháng cự mạnh mẽ của quân Giao Chỉ dưới sự chỉ huy của tên tướng Lê Hoàn...

- Tướng quân có tin gì về quan Lan Lăng Đoàn Luyện Sư?

Liếc nhanh họ Hầu vị thủ lĩnh đoàn do thám Tống triều thấp giọng:

- Trình đại nhân... Theo báo cáo của quân do thám thời đạo quân thiện chiến của Tôn tướng quân cũng đang gặp nhiều khó khăn. Nếu mặt tướng không làm thời Tôn tướng quân hiện đang đóng quân ở một địa điểm của sông Lục Đầu thuộc Bắc Giang. Phạm Cự Lượng, tên tướng giỏi của Giao Chỉ đã gây rất nhiều khó khăn cho Tôn tướng quân. Dựa vào địa thế hiểm trở của vùng Bắc Giang cùng với sự thông thạo địa hình địa vật, quân Giao Chỉ dưới sự chỉ huy của Phạm Cự Lượng đã áp dụng cách hành binh bao vây, tập kích, đánh tia, đánh lén, nhắm đánh thắng thì đánh mà đánh không thắng thì rút lui chờ dịp khác. Điều này khiến cho quân ta điên đầu không biết đối phó ra sao. Đó cũng là lý do chính khiến cho Tôn tướng quân không thể nào điều động quân binh để hội với quân của Lưu đô đốc dù người đã đóng quân gần nửa tháng ở Bắc Giang. Ngoài ra lương thực cũng là chuyện khó khăn mà quân ta đang phải đối đầu...

Trầm ngâm thật lâu Hầu Nhân Bảo mới thở dài. Lúc mới vừa xua quân sang biên giới hắn nghĩ cuộc chinh nam sẽ không có trở ngại nào đáng kể. Quân Giao Chỉ sẽ chạy như vịt trước đạo quân đông đảo và tinh nhuệ của mình. Bây giờ tình thế hoàn toàn khác hẳn vượt ra ngoài dự tính. Muốn cứu vãn tình thế và nguy cơ tan rã của binh đội thiên triều hắn không còn cách nào hơn là đánh chiếm Chi Lăng để tràn xuống vùng Bắc Giang bắt tay với Tôn Toàn Hưng và Lưu Trùng.

- Chừng nào tướng quân mới đi gặp tên Giao Chỉ Quận Vương?

Hầu Nhân Bảo lên tiếng hỏi Quách Dị.

- Trình đại nhân... Mặt chức tới chỗ hẹn mỗi đêm nhưng không có thư của hắn. Tối hôm nay mặt chức sẽ đi tới chỗ hẹn hi vọng có tin tức của hắn...

Hầu Nhân Bảo nhìn Quách Dị:

- Ta cần tin tức của hắn... Ta cần sự giúp đỡ của hắn để đánh chiếm Chi Lăng bởi vì nếu để chậm quá tình thế sẽ trở nên tồi tệ và vô phương cứu vãn...

- Mặt chức biết... Thế nào hắn cũng sẽ liên lạc với ta...

Quách Dị đứng lên. Hầu Nhân Bảo ngồi im lìm với nét mặt nhiều ưu tư và lo nghĩ.

Ngang dọc chừng trăm thước khu mỏ mà hoang vu lèo tèo độ hai mươi ngôi mộ. Có nhiều ngôi mộ đã lạn, không có bia còn nếu có bia cũng chỉ ghi vài dòng sơ sài. Cỏ dại mọc cao khỏi đầu. Mấy gốc cây lớn nằm trơ vơ. Chính giữa khu mỏ mà là một ngôi mộ lớn nằm cạnh thân cây to đã chết. Ngắm nhìn địa thế xong sư Khai Quốc thốt:

- Mô phật...Bần tăng xin cắt đặt như thế này. Tôn trang chủ canh hướng tây, Lê trang chủ coi chừng phía bắc, Trần chương môn giám thị mặt đông và Lê chương môn quan sát hướng nam. Phần bần tăng trụ trì sau gốc cây lớn này...

Tôn Nhật cười nói đùa:

- Có chùa chiến nào đâu mà đại sư trụ trì hoạ chẳng mấy nắm mồ vô danh...

Sư Khai Quốc nhẹ cười thốt:

- Mô phật... Đối với bần tăng ở đâu cũng là cửa phật sân chùa...

Dùng qua loa bữa cơm tối, sửa soạn chỗ ẩn nấp xong năm người ngồi im chờ đợi gian phi xuất hiện. Trời tối đen như mực. Gió thổi lai rai. Sấm nổ đi đùng. Thình thoảng chớp loè sáng rực khiến cho khu nghĩa địa hoang vu càng thêm lạnh lùng và bí hiểm. Mưa bắt đầu rơi. Thời gian chậm chậm trôi.

Đang ngồi im an thần định khí Lê Hùng chợt nghe lẫn trong tiếng mưa rơi có tiếng tà áo phất gió kêu lạch phạch rồi một bóng đen xẹt vù qua mặt mình. Thân pháp khinh linh phiêu hốt tợ ma quỷ bóng đen tiến dần vào vào khu trung tâm nghĩa địa nơi có sư Khai Quốc canh giữ. Tới chỗ gốc cây lớn bóng đen dừng lại đứng im chờ đợi.

Nấp sau thân cây vị sư già bẻ hơi không dám thở. Thừa biết gian phi vũ thuật cao siêu, thánh lực tinh tường có thể nghe được tiếng lá rụng ngoài trăm bước cho nên ông ta phải thi triển qui tức công bẻ hơi ngưng thở để hành tung khỏi bị bại lộ. Bóng đen từ phương bắc đứng đợi chừng chốc lát thời Lê Tuấn Bạch thoáng thấy một bóng đen khác từ hướng nam chạy tới. Sư Khai Quốc an thần định khí để lắng nghe khi hai bóng đen bắt đầu nói chuyện.

- Hầu đại nhân nhờ tại hạ chuyển lời cảm ơn tới các hạ. Cũng nhờ sự trợ giúp của các hạ mà binh đội thiên triều đã chiếm được Mai Sao và Quang Lang...

Nghe câu nói này sư Khai Quốc ước đoán người đó chắc là Quách Dĩ, thủ lĩnh của đoàn do thám Tổng triều.

- Hầu đại nhân còn cho biết thêm là người đã viết sớ cho dâng kim thượng để xin chỉ dụ về việc phong chức Giao Chỉ Quận Vương cho các hạ sau khi bình xong đất Giao Chi...

Giọng nói khác cất lên trầm trầm và lạnh lùng. Khi nghe giọng nói của người này sư Khai Quốc hơi ngờ ngợ dường như ông ta đã nghe qua vài lần.

- Quách thủ lĩnh vui lòng nói với Hầu đại nhân là tại hạ cảm ơn về lòng ưu ái của người. Để tỏ lòng thần phục thiên triều tại hạ xin báo cho Hầu đại nhân biết là tên quân sư họ Vũ đã phái hai tướng chỉ huy một nửa vạn quân đóng trại bên ngoài ải Chi Lăng...

Quách Dĩ lên tiếng:

- Đa tạ các hạ đã báo tin...

Mưa chợt rơi nặng hạt hơn. Sấm bồng nổ đi đùng và chớp loè sáng rực. Lãnh phần nhận diện ra kẻ nội phản cho nên nhân khi chớp loè sáng sư Khai Quốc nhẹ ló đầu ra nhìn.

Dù là tông chủ của một phái võ lừng danh với năm mươi năm tham thiên vị sư đứng đầu của chùa Tướng Quốc thiếu điều bật la thảng thốt khi trông thấy mặt kẻ nội phản. Rút đầu về chỗ cũ ông ta đưa tay vuốt nước mưa chảy thành dòng trên mặt đoạn ló đầu ra nhìn lần nữa. Quách Dĩ đã bỏ đi chỉ còn kẻ nội phản đứng im giữa trời mưa gió giã lát rồi tung mình vào bóng đêm mịt mù.

Thờ hơi thật dài sư Khai Quốc lắc đầu mấy lượt như không tin vào sự thực mà ông ta đã mục kích. Lát sau ông ta rời chỗ nấp. Lê Hùng, Tôn Nhật, Trần Hùng và Lê Tuấn Bạch cũng xuất hiện. Lê Hùng hỏi nhanh:

- Đại sư nhận diện hẩn?

- Kẻ nội phản là ai?

Tôn Nhật hỏi câu trên. Thờ dài vị sư già nói nhỏ:

- Mô phật... Hơn sáu mươi năm làm người mục kích bao nhiêu điều kỳ lạ mà bần tăng hầu như không tin vào mắt của mình. Kẻ nội phản chính là Hồ Nguyên, đích tử của Hồ lão thí chủ...

- Đại sư thấy mặt y?

Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch lên tiếng hỏi. Sư Khai Quốc chậm rãi trả lời:

- Không những thấy mặt mà bần tăng còn nghe giọng nói của y nữa. Hồ gia trang và bản tự có giao tình rất thân mật. Hồ lão thí chủ thường đến làm khách của chùa Tướng Quốc và bần tăng cũng thường quấy rầy Hồ gia trang. Hồ lão phu nhân rất mộ đạo cho nên bần tăng thường hay đến giảng kinh Phật cho người và con cháu trong trang. Bần tăng biết mặt Hồ Nguyên như biết mặt chư thí chủ...

Lạc Kiếm Trần Hùng chợt lên tiếng:

- Chuyện này quan trọng vô cùng cho nên tôi đề nghị đại sư và Tôn trang chủ nên trở về báo cáo cho quân sư biết để người tùy nghi định liệu...

Dặn dò ba người ở lại canh chừng xong sư Khai Quốc và Vô Hình Đạo Tôn Nhật hối hả trở lại Chi Lăng. Sau khi nghe sư Khai Quốc tường thuật lại mọi chuyện Vũ quân sư có thái độ rất bình tĩnh khiến cho Tôn Nhật phải lên tiếng:

- Đường như quân sư đã đoán ra kẻ nội phản là ai?

Vũ quân sư cười nhẹ:

- Ta không chắc chắn vì vậy ta mới cần chư vị xác định...

Vừa lúc đó Hồ Vũ Hoa bước vào nói nhỏ:

- Trình quân sư... Quân ta bị địch quân chặn đánh khi ra khỏi Chi Lăng độ mấy dặm. Không chịu nổi sức tấn công mạnh mẽ của địch hai tướng đã phải lui binh hợp với tướng Phạm Bách Chước và đóng trại cách Chi Lăng năm dặm...

Trước tình hình bất lợi dồn dập xảy ra Vũ quân sư vẫn thản nhiên dường như ông ta biết trước tình hình sẽ phải xảy ra như vậy. Nhìn sư Khai Quốc, Tôn Nhật và Hồ Vũ Hoa ông ta thấp giọng như sợ có kẻ nào rình rập nghe được những điều mình sắp thổ lộ:

- Kế hoạch dẫn dụ Hầu Nhân Bảo lọt vào vòng binh phục của ta đã đến giai đoạn sau cùng... Tôn trang chủ mang tin tới cho Đoàn Chí Hạ biết để chuẩn bị. Phần Hồ lão trang chủ hãy đi gặp tướng Phạm Bách Chước để trao mật lệnh cho họ, còn Khai Quốc đại sư lãnh phong thư này trở lại khu nghĩa địa. Mở phong thư ra đại sư hãy làm theo lời chỉ dẫn. Ba vị nhớ là phải bảo mật tối đa. Sự tồn vong của đất nước sẽ được định đoạt bởi trận đánh này...

Ba người lãnh lệnh. Sư Khai Quốc do dự hồi lâu mới hắng giọng nói với Hồ Vũ Hoa:

- Hồ thí chủ chắc chưa biết...

Dường như đã đoán ra sư Khai Quốc muốn nói điều gì Hồ Vũ Hoa thở dài thốt:

- Tôi và quân sư đã bàn luận về việc này. Đó là lỗi của tôi đã không giáo huấn con cái một cách nghiêm nhặt. Thằng nghịch tử của tôi không những có tội với gia đình mà còn có tội đối với tổ tiên và đất nước nữa cho nên quân sư khuyên tôi tạm thời bỏ qua để lo chuyện đánh bại quân Tống. Đó là chuyện khẩn cấp và quan trọng...

- Ba vị hãy thi hành nhiệm vụ của mình...

Vũ quân sư lên tiếng nhắc nhở. Thấu hiểu sứ mệnh quan trọng của mình ba người vội kiếu từ. Còn lại một mình tại trung đình Vũ quân sư trầm ngâm suy nghĩ giây lát đoạn nói với quần hầu:

- Mời tướng Lê Trung Đạo và Nguyễn Tánh, trưởng ban bảo hoàng thuộc đoàn do thám tới gặp ta lập tức...

Lát sau Lê Trung Đạo và Nguyễn Tánh bước vào. Nhìn vị tướng họ Lê Vũ quân sư nói nhanh:

- Quân Tống sẽ tiến đánh Chi Lăng cho nên ta đặt tướng quân vào chức vị tổng chỉ huy binh đội Hoa Lư để trấn giữ ải Chi Lăng. Tướng quân hãy ra lệnh báo động khẩn cấp và đặt sĩ tốt trong tình trạng sẵn sàng đánh nhau với địch. Tướng quân cũng ra lệnh cho các toán quân tuần tiểu một điều là " nội bất xuất ngoại bất nhập ". Bất cứ ai muốn ra khỏi hoặc vào vòng dinh trại phải là những người có tên trong danh sách này...

Vẫy quần hầu đem lại cho vị tướng họ Lê bảng danh sách xong Vũ quân sư tiếp nhanh:

- Kẻ nào trái lệnh sẽ bị quân tuần tiểu bắt giữ, nhục bằng chống cự sẽ bị hạ sát. Ta cho tướng quân có quyền được giết trước trình sau...

Nghe giọng nói và nhìn vẻ mặt của quân sư Lê Trung Đạo biết tình hình trở nên nguy kịch:

- Mật tướng tuân lệnh quân sư... Bắt đầu từ hôm qua dù không có lệnh của quân sư nhưng mật tướng đã tự động đặt quân sĩ trong tình trạng báo động cũng như tăng cường gấp đôi các toán quân tuần tiểu...

Gật gù tỏ vẻ hài lòng Vũ quân sư nói:

- Có được một vị tướng quyền biến và tận tụy như tướng quân ta an tâm lắm. Thôi tướng quân hãy chuẩn bị vì địch quân sẽ tiến đánh Chi Lăng không biết lúc nào...

Lê Trung Đạo rào bước ra khỏi trung đình còn lại Nguyễn Tánh.

- Nếu ta nhớ không lầm thời Nguyễn trưởng ban đã theo hầu tiên đế lúc bình loạn mười hai sứ...

Nguyễn Tánh nhẹ cười:

- Quân sư nhớ dai lắm... Lúc đó tiện chức là nhân viên thuộc ban tin tức của đoàn do thám...

Nhìn mái tóc hoa râm của người lính già trong ngành do thám Vũ quân sư nói:

- Nguyễn trưởng ban là nhân viên kỳ cựu của đoàn do thám mà lâu lắm không được thăng thưởng gì hết. Hôm nay ta đề bạt Nguyễn trưởng ban vào chức vụ phó thủ lĩnh kiêm trưởng ban bảo hoàng..

- Đa tạ quân sư ...

- Ta cần Nguyễn phó thủ lĩnh huy động toàn thể nhân viên do thám đang có mặt tại tổng đàn thiết lập một mạng lưới do thám và an ninh...

Do dự giây lát Nguyễn Tánh mới lên tiếng:

- Trình quân sư mặt chức cần phải hỏi ý kiến của Hồ trang chủ. Người là đệ nhất phó thủ lĩnh...

Vũ quân sư lắc đầu nghiêm giọng:

- Nguyễn trưởng ban không cần phải hỏi ý kiến của ai hết. Kể từ giờ phút này đoàn do thám Hoa Lư được đặt dưới quyền chỉ huy của ta...

Vũ quân sư thì thầm vào tai Nguyễn Tánh mấy lời. Nghe xong y nói nhanh:

- Mặt chức xin tuân lệnh quân sư ...

Đêm mùa đông lạnh thê lương. Gió bắc thổi vù vù lạnh buốt xương. Sao khi mờ khi tỏ. Một bóng đen từ hướng bắc lặng lẽ tiến vào khu mờ mả hoang vu đoạn dừng lại nơi gốc cây lớn cạnh ngôi mộ. Ngó quanh quất không thấy ai hần thò tay vào bọc cây rồi lấy ra mảnh giấy. Bỏ mảnh giấy vào túi hần âm thầm rời khỏi khu nghĩa địa vô danh. Lát sau bốn bóng người xuất hiện.

- Đại sư thấy hần lấy rồi phải không?

Người hỏi câu trên chính là Tam Đoạn Kiếm Lê Tuấn Bạch. Sư Khai Quốc cười nhẹ:

- Mô Phật... Bần tăng làm đúng theo lời dặn của quân sư là đánh tráo mảnh giấy của tên Hồ Nguyên bỏ vào. Bây giờ ta hãy thông tin cho quân sư biết...

Dù trời đã sang canh ba song Hầu Nhân Bảo vẫn chưa đi nghỉ. Ngồi nơi trung dinh vị tướng chỉ huy đại quân của Tổng triều ngó mong ra cửa như chờ đợi người nào. Có tiếng võ ngựa nổi lên dồn dập rồi Quách Dị bay mình xuống đất. Bước ba bước dài hần nói lớn:

- Trình đại nhân... Mặt tướng nhận được tin mới...

Dứt lời Quách Dị trao mảnh giấy cho chủ tướng. Hầu Nhân Bảo mở ra. Trên nền giấy lem luốc ghi vòn vẹn hai chữ " Chi Lăng ". Xoa tay cười thỏa mãn họ Hầu nói nhanh:

- Mời chư tướng tới gặp ta lập tức...

Chốc sau các tướng chỉ huy năm đạo binh đều tề tựu đủ mặt. Hầu Nhân Bảo hắng giọng:

- Sau mấy lần đại bại giặc rút về cố thủ Chi Lăng. Bây giờ là lúc ta bủa vây và công kích Chi Lăng. Sáng mai đúng canh năm Hà tướng quân chỉ huy tiền quân đánh Chi Lăng...

Hà Bổng lên tiếng:

- Thừa đại nhân... Chi Lăng là một cửa ải hiểm trở một người thủ trăm người khó đánh. Chưa chắc ta phá được ải một cách dễ dàng...

Hầu Nhân Bảo tươi cười thốt:

- Ta cũng biết điều đó. Sở dĩ ta xua quân đánh Chi Lăng vì đã có nội ứng bên trong lòng địch. Mấy ngày qua ta liên tiếp thắng trận cũng nhờ vào nội ứng... Thôi chư tướng nên về sửa soạn đề sáng mai xuất binh...

Năm vị tướng dưới quyền biết không thể nói gì thêm đành im lặng cáo từ còn lại Hầu Nhân Bảo và Quách Dị.

- Quách thủ lĩnh có gặp tên Giao Chi Quận Vương?

Đó là danh xưng mà Hầu Nhân Bảo đặt cho tên quân do thám Hoa Lư đã ba lần giúp hần đánh chiếm ba trại quan trọng của Đại Việt.

- Trình đại nhân... Mặt tướng không gặp hần mà chỉ thấy mảnh giấy của hần để lại. Trong lần gặp gỡ cuối cùng hần có nói cho tôi biết là tình hình ngày càng thêm khó khăn cho nên hần chỉ thông tin bằng hộp thư mà thôi...

Hầu Nhân Bảo im lìm như suy nghĩ chuyện gì đoạn nói với quân hầu:

- Mang ra cho ta hai mảnh giấy...

Tuy chủ tướng không nói hết câu song tên quân hầu hiểu ý. Lát sau y trở ra trao hai mảnh giấy cho chủ tướng. Đưa ba mảnh giấy lên ánh đèn Hầu Nhân Bảo quan sát kỹ lưỡng.

- Đại nhân định so sánh bút tự của hần?

Hầu Nhân Bảo gật đầu thay cho câu trả lời trong lúc nhìn ngắm bút tự của hai mảnh giấy. Lát sau hần thông thả lên tiếng:

- Bút tự của ba mảnh giấy đều giống nhau. Chỉ có mảnh thứ ba thời hơi khác một chút chắc có lẽ hần viết trong lúc vội vàng... Quách thủ lĩnh có gặp hần cũng tốt mà không gặp cũng không sao. Đánh bại quân Giao Chỉ xong ta đâu còn cần hần nữa...

Quách Dị nói với giọng kinh ngạc:

- Mặt tướng nghe nói đại nhân đã dâng sớ về triều xin thăng kim thượng phong cho hần chức Giao Chỉ Quận Vương kia mà...

Hầu Nhân Bảo bật cười rộ:

- Quách thủ lĩnh ngây thơ quá. Đó là cách đem mồi nhử cá. Thằng cầu man như hần mà đèo bồng đòi làm Giao Chỉ Quận Vương. Ta hao binh tổn tướng, đổ mồ hôi, nước mắt và xương máu mới bình định xong Giao Chỉ thời ta đâu ngu dại gì dọn cỗ cho người khác ăn. Thời trời cũng đã khuya Quách thủ lĩnh nên về sửa soạn đề sớ mai chuẩn bị đánh Chi Lăng..

Tờ mờ sáng... Đùng... Đùng... Đùng... Pháo lệnh nổ rền trời đất. Đang thổi lửa nấu cơm buổi sáng chợt nghe pháo nổ rền rồi địch quân ầm ầm kéo tới, quân Đại Việt đâm rối loạn hàng ngũ không còn tinh thần để chiến đấu nữa.

- Rút lui...

Ba tướng họ Phạm hét lớn. Kèn thu quân rúc lanh lảnh. Quân Đại Việt quăng lương thực và vũ khí mạnh ai nấy chạy. Nương đà thắng Hà Bằng thúc tiền quân rượt theo địch quân tới ải Chi Lăng. Dàn quân bủa vây xong viên tướng họ Hà cùng với mấy thuộc tướng tới gần quan sát. Vách núi dựng đứng và trơn trượt. Cửa ải bằng gỗ đóng im ỉm. Mặt ải vắng ngắt không bóng người song bùng bùng sát khí. Quan sát hồi lâu Hà Bằng nói với các thuộc tướng của mình:

- Chi Lăng địa thế hiểm trở vô cùng. Một người thù mười người khó đánh. Ta đợi đại nhân tới để xem người định liệu ra sao...

Xế chiều Hầu Nhân Bảo chỉ huy trung quân đến. Cỡi ngựa quan sát địa thế xong họ Hầu nói với các thuộc tướng:

- Quân ta mấy ngày hôm nay chiến đấu cực khổ nên ta cho nghỉ dưỡng sức một ngày xong đánh ải Chi Lăng cũng chưa muộn...

Gần hai vạn quân Đại Việt chia nhau đóng trại dọc theo bầu Chi Lăng. Tin địch quân đã chiếm lấy hai trại Mai Sao, Quang Lang và đang bao vây Chi Lăng khiến cho toàn quân xôn xao bần tánt. Rồi lệnh của quân sư ban ra đặt quân binh trong tình trạng chuẩn bị giao tranh khiến cho không khí khẩn trương tột độ. Tướng không cỡi giáp và quân không rời vũ khí.

Ải Chi Lăng đóng kín. Nội bất xuất và ngoại bất nhập. Đó là nghiêm lệnh của quân sư áp dụng cho toàn quân. Kẻ nào bất tuân sẽ bị xử tử. Đường mòn, nẻo tắt đều có quân trấn đóng đề phòng địch quân đột kích. Quân tuần tiễu đi lại kiểm soát ngày lẫn đêm. Quân do thám Hoa Lư canh phòng khắp nơi ngăn ngừa quân do thám địch lên vào nghe ngóng.

Trời trưa nắng le lói. Cảnh vật im lìm. Lạc Đạo Kiểm Hồ Nguyên đứng im trên mặt ải Chi Lăng nhìn xuống con đường cái quan uốn lượn giữa núi rừng trùng điệp. Ánh mắt của vị phó thủ lĩnh đoàn do thám Hoa Lư nhìn đắm đắm về phía đông bắc. Xa xa chừng nửa dặm y trông thấy lều trại hàng hàng lớp lớp. Dinh trại của quân Tống im vắng. Thình thoảng mới có bóng người ngựa đi đi lại lại.

Quan sát cảnh vật giây lát y thông thả dạo bước về phía đông. Mặt thành của ải Chi Lăng nối liền với vách núi dựng đứng. Hồ Nguyên thông thả dạo bước như kẻ nhàn du song ánh mắt sắc sảo của y không ngớt ghi nhận địa hình địa vật. Chỗ nào là quân canh trấn đóng, nơi nào có quân tuần tiễu xuất hiện.

Ngay lúc y vừa rẽ vào đầu con đường mòn một toán quân tuần tiễu xuất hiện cản đường. Người trưởng toán nghiêm giọng:

- Mặt tướng yêu cầu Hồ phó thủ lĩnh dừng bước. Quân sư đã ban nghiêm lệnh nội bất xuất và ngoại bất nhập...

Hồ Nguyên tươi cười lên tiếng:

- Thế ư ... Ta chỉ muốn đi dạo giây lát...

Người toán trưởng lắc đầu:

- Mặt tướng rất tiếc không thể nào làm vừa lòng Hồ phó thủ lĩnh được...

Nhìn thấy toán quân tuần tiễu chong vũ khí vào mình Hồ Nguyên cười gượng:

- Không dám làm phiền chư vị tại hạ xin quay trở lại...

Dứt lời y quay người bước trở về hướng cũ. Người trưởng toán cùng với toán quân tuần tiểu mất dạng trong rừng cây. Thử đi thử lại ba lần đều bị cản trở khi bởi quân tuần tiểu, lúc gặp nhân viên do thám hay quân canh gác cho nên Hồ Nguyên không thể nào rời khỏi dinh trại của quân Hoa Lư. Tuy nhiên y chưa chịu bỏ cuộc mà kiên nhẫn chờ đêm xuống. Bóng tối là đồng lõa của gian phi đạo tặc.

Chiều từ từ xuống. Đang ngồi trò chuyện với vợ con Hồ Nguyên trông thấy Nguyễn Tánh đang rào bước về phía lều của mình. Hơi ngạc nhiên song y không tỏ cử chỉ gì khác lạ mà vui vẻ lên tiếng:

- Chào Nguyễn trưởng ban... Chắc phải có chuyện chi khẩn cấp nên các hạ mới tìm ta trong lúc này...

Vỏ vai Nguyễn Tánh Hồ Nguyên cười nói tiếp với giọng thân thiện:

- Ta quên là Nguyễn trưởng ban đã được quân sư thăng chức phó thủ lĩnh...

Nguyễn Tánh cười nói:

- Quân sư phái tôi mời Hồ phó thủ lĩnh tới trung dinh hội họp...

Không nói lời nào Hồ Nguyên cùng Nguyễn Tánh bước về phía trung dinh. Ngay lúc y vừa khuất dạng Hồ Vũ Hoa chợt bước vào lều thì thầm với con dâu. Không biết ông ta nói điều gì mà Hồ phu nhân hấp tấp thu dọn vật dụng thành hai gói nhỏ đoạn nắm tay Hồ Phong theo cha chồng ra khỏi lều.

Bước vào trung dinh Hồ Nguyên thấy người ngồi đầy đặc trong phòng. Ba vị tướng họ Phạm đều mặc giáp như sẵn sàng đánh trận. Phía bên kia đều đủ mặt các trang chủ, chương môn các môn phái. Có một điều khiến cho Hồ Nguyên thắc mắc là sự vắng mặt của Đoàn Chí Hạ, Phạm Bách Nhâm và Phạm Bách Dị. Đợi cho Hồ Nguyên và Nguyễn Tánh an vị xong Vũ quân sư lên tiếng:

- Vì thời giờ cấp bách cho nên ta không thể đợi hai tướng Bách Nhâm, Bách Dị và Đoàn thủ lĩnh...

Nhìn một vòng chư tướng ông ta thông thả tiếp:

- Ta nghĩ võ pháp và binh pháp có một tính chất giống nhau là biến hoá. Khi địch đoán là hư thời ta đổi thành thực còn khi địch đoán là thực thời ta đổi thành hư... Ta nói điều này có đúng không Lê trang chủ?

Từ Cước Lê Hùng cười ha hả:

- Quân sư mà chịu khó luyện võ thời mọi người ở đây không có ai là đối thủ của quân sư...

Mọi người cười ồ vì câu nói đùa của Lê Hùng. Vũ quân sư cười nói tiếp:

- Sau khi chiếm được ba trại của ta Hầu Nhân Bảo sẽ tập trung lực lượng để tấn công Chi Lăng. Giặc tinh binh mười vạn mà ta binh lực hao tổn khá nhiều nên không thể giữ Chi Lăng được. Do đó ta quyết định bỏ Chi Lăng..

Chư tướng xôn xao bàn tán về quyết định đột ngột này. Giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng ông ta tiếp:

- Rút lui không có nghĩa là bại trận. Ta chỉ tạm thời rút về vùng đồng bằng đông đúc dân cư để thứ nhất là tạm hoãn giao tranh với địch và thứ nhì là tuyển mộ thêm sĩ tốt hầu bổ xung vào chỗ thiếu hụt. Binh pháp cổ kim đều nói rằng rút lui là một việc khó khăn nhất của các vị tướng cầm quân bởi vì khi ta rút lui thời giặc sẽ nhân đó mà truy đuổi và tấn công vào sau lưng ta. Chi Lăng là cửa ngõ của Đại La cho nên Hầu Nhân Bảo tiên đoán rằng ta sẽ cố giữ Chi Lăng bằng mọi giá. Nếu hấn nghĩ rằng ta giữ Chi Lăng thời ta sẽ bỏ; tuy nhiên muốn rút khỏi Chi Lăng một cách an toàn ta phải làm thế nào để cho Hầu Nhân Bảo nghĩ là ta vẫn cố giữ Chi Lăng hoặc giả nếu rút lui ta sẽ dùng kế phục binh để chặn đánh hấn...

Ngừng lại giây lát như để cho chư tướng có thời giờ suy nghĩ về lời nói của mình xong Vũ quân sư hắng giọng tiếp:

- Ta đã phái ba tướng Phạm Bách Nhâm, Phạm Bách Dị và Đoàn Chí Hạ bí mật rút khỏi Chi Lăng ngày hôm qua. Phạm Bách Nhâm rút về Đại La. Đoàn Chí Hạ trấn Phú Lương còn Phạm Bách Dị hạ trại cách Chi Lăng ba mươi dặm để làm thế ý giốc cho cuộc lui binh. Chư tướng có ý kiến gì không cứ việc trình bày?

Lạc Đạo Kiềm Hồ Nguyên lên tiếng:

- Quân sư không sợ giặc đuổi theo khi rút bỏ Chi Lăng?

Vũ quân sư lắc đầu đáp:

- Ta đoán Hầu Nhân Bảo sẽ không truy đuổi dựa vào hai yếu tố là hấn không biết lúc nào ta sẽ rút lui hơn nữa hấn sợ bị lọt vào vòng binh phục khi đuổi theo ta. Đứng cạnh ba đêm nay ta sẽ âm thầm rút khỏi Chi Lăng chỉ trừ một ngàn quân do tướng Lê Trung Đạo chỉ huy cố thủ ải Chi Lăng để giặc tướng ta vẫn còn ở đây. Phạm Bách Chúc, tướng quân sẵn sàng chưa?

Phạm Bách Chúc nhanh nhẹn đáp:

- Trình quân sư... Chư tướng đều đủ mặt chờ lệnh rút lui của quân sư...

- Tốt lắm chứ tướng hãy về chờ nghe lệnh rút lui của ta...

Mọi người lục tục giải tán. Không ai để ý thấy quân sư lấy mắt ra hiệu cho sư Khai Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Lửa Cháy Bầu Chi Lăng

Đứng canh ba. Sao khi mờ khi tỏ. Đêm mông lung và huyền bí. Tựa như những bóng ma quân Đại Việt âm thầm rời Chi Lăng chỉ trừ những người có phận sự đặc biệt. Nấp sau một thân cây sư Khai Quốc, Lê Hùng và Tôn Nhật thoáng thấy bóng của Lạc Đạo Kiểm Hồ Nguyên khi ẩn khi hiện trong rừng cây rồi mất hút trong bóng đêm mịt mùng.

- Mô Phật... Kế mưu của quân sư đã thành. Chúng ta mau thông báo cho người biết...

Nói xong câu trên sư Khai Quốc cùng với Tôn Nhật và Lê Hùng hồi hả trở lại trung dinh.

Vừa mới thay y phục định đi ngủ Hầu Nhân Bảo được quân hầu báo cáo có một người tự xưng là Giao Chi Quận Vương xin gặp mặt. Khoác vội nhưng y họ Hầu ra lệnh cho quân hầu đưa khách lạ vào.

- Đêm hôm khuya khoắt mà tôi còn làm phiền tướng quân chỉ vì tin khẩn cấp và quan trọng...

Vẫy tay cho hộ vệ quân lui ra khỏi trung dinh Hầu Nhân Bảo tươi cười lên tiếng:

- Không có chi... Bản chức mong tin của các hạ lắm...

Giao Chi Quận Vương nói nhanh như không có nhiều thời giờ:

- Tại hạ dạo được tin quân Hoa Lư sẽ rút khỏi Chi Lăng. Họ bắt đầu di quân lúc canh ba...

Ánh mắt sáng lên nét mừng rỡ song Hầu Nhân Bảo lấy lại vẻ thản nhiên rất nhanh. Nhìn người khách đưa tin hẩn hoi:

- Ý kiến của túc hạ như thế nào đối với chuyện rút khỏi Chi Lăng của quân Giao Chi?

Trầm ngâm giây lát Giao Chi Quận Vương cất giọng trầm trầm:

- Tại hạ không phải là vị đại tướng cầm binh cho nên không thể trả lời câu hỏi của tướng quân được. Tại hạ chỉ có một lời là nếu đuổi theo địch Hầu tướng quân nên cẩn thận. Vị quân sư chỉ huy quân Hoa Lư là một người nổi tiếng mưu lược và quỷ kế vô lường..

Dứt lời Giao Chi Quận Vương xoay người bước ra khỏi trung dinh của Hầu Nhân Bảo. Đứng trong bóng tối suy nghĩ giây lát y tung mình chạy về hướng ải Chi Lăng.

Còn lại một mình Hầu Nhân Bảo bước từng bước chậm chậm quanh phòng. Vầng trán của vị đại tướng cau lại với nhiều suy tính. Biết giặc rút lui mà không đuổi theo thời cơ mất cơ hội tốt. Đuổi theo giặc thời ngại sẽ lọt vào vòng phục binh và lại binh pháp có câu "giặc cùn chó đuổi". Dân Giao Chi vốn nổi tiếng cơ mưu và ngụy trá. Chi Lăng là một vị trí quan trọng trên đường tiến quân về Đại La và Hoa Lư, vậy có gì giặc lại rút bỏ? Dự địch hay là rút lui thật sự vì lương thực hao hụt và binh lực bị tổn thất? Hàng chục câu hỏi lộn xộn trong trí não của vị đại tướng Tổng triều.

- Gọi Quách tướng quân tới gặp ta lập tức...

Hầu Nhân Bảo ra lệnh cho quân hầu. Lát sau Quách Dị hấp tấp bước vào.

- Trình đại nhân có chuyện chi khẩn cấp...

Hầu Nhân Bảo nghiêm giọng:

- Tên Giao Chi Quận Vương đích thân tới đây gặp ta báo tin quân Hoa Lư sẽ rút khỏi Chi Lăng canh ba đêm nay. Ta muốn tướng quân kiểm chứng lại tin này xong báo cáo cho ta biết càng sớm càng tốt...

- Mạt tướng xin tuân lệnh đại nhân...

Bước ra khỏi trung dinh Quách Dị nhảy lên lưng con ngựa chiến. Tiếng vó ngựa nổi lên. Còn cách Chi Lăng hơn dặm đường y quẹo vào con đường mòn đoạn ngừng lại sau mô đất lớn. Một nhân viên do thám dưới quyền chỉ huy của hắn xuất hiện.

- Trình thủ lĩnh mặt chức nghe được tin lạ...

Quách Dĩ hỏi dồn:

- Phải tin lạ của người chính là tin quân Hoa Lư rút khỏi Chi Lăng?

- Dạ đúng... Làm sao thủ lĩnh biết?

Quách Dĩ cười cười:

- Ta có nhân viên nằm trong lòng địch. Chính mắt người thấy quân Hoa Lư rút lui?

Tên trưởng toán do thám nói với giọng quả quyết:

- Trình thủ lĩnh... Chính mắt mặt chức thấy quân địch thu góp lương thực và giờ lều hạ trại hồi chiều. Tò mò mặt chức đánh bạo tới gần nghe ngóng mới biết quân địch kháo nhau về chuyện rút về Đại La. Tuy nhiên chúng còn lưu một ít quân ở lại giữ ải để làm kế nghi binh khiến cho ta tưởng chúng cố giữ ải Chi Lăng...

Quách Dĩ cười hỏi vặn:

- Tại sao người không báo cho ta biết?

Tên trưởng toán gãi gãi đầu đoạn ấp úng thốt:

- Trình thủ lĩnh... Mặt chức định sáng mai lên vào dò thám lần nữa cho chắc chắn xong mới báo cáo cho thủ lĩnh biết...

Nghe thủ hạ thân tín tường thuật tỉ mỉ Quách Dĩ an tâm gật đầu ra lệnh:

- Thôi được rồi... Nếu có tin gì mới lạ người phải báo cáo cho ta biết liền đừng chần chờ mà hư việc hết...

Nhảy lên ngựa hần trở lại báo cáo cho chủ tướng. Bước vào trung dinh hần thấy Hầu Nhân Bảo và các tướng dưới quyền đang ngồi chờ đợi tin tức của mình.

- Trình đại nhân... Việc quân Hoa Lư rút lui khỏi Chi Lăng quả có thực. Chính tên trưởng toán thuộc ban tin tức đóng ở Chi Lăng báo cáo cho mặt chức là hần đã thấy địch quân thu góp lương thực cùng giờ lều hạ trại hồi chiều. Hần còn cho biết thêm địch chỉ để lại ít quân giữ ải Chi Lăng để làm kế nghi binh vì sợ ta đuổi theo chúng...

- Hà tướng quân nghĩ sao về tin này?

Hầu Nhân Bảo hỏi Hà Bằng, tướng chỉ huy đạo tiền binh. Nghĩ ngợi giây lát họ Hà lên tiếng:

- Nếu địch quân đã rút lui thì ta cũng nhân đó mà đánh chiếm ải Chi Lăng rồi đuổi theo chúng tới Đại La...

Hầu Nhân Bảo quay nhìn Trịnh Nhân Hộ, tướng chỉ huy hậu quân. Họ Trịnh lên tiếng liền:

- Tôi đồng ý với Hà tướng quân nhưng hành binh trong đêm tối hơi bất lợi vì ta không quen thuộc địa hình địa vật. Cho nên tôi đề nghị ta hãy chờ trời sáng mới cất quân chiếm ải Chi Lăng rồi phân binh đuổi theo địch...

Quách Thanh Bào, vị tướng chỉ huy hữu quân góp lời:

- Trình đại nhân... Tôi thấy đề nghị của Trịnh tướng quân có lý. Để an toàn và không sợ bị phục binh của giặc ta nên cho quân do thám đi trước dò xét và quan sát xem có gì khả nghi...

Hầu Nhân Bảo gật gù mỉm cười nhìn Triệu Pha, tướng cai quản tả quân đồng thời cũng là vị tướng trẻ tuổi nhất trong hàng đại tướng tháp tùng trong cuộc nam chinh này.

- Trình đại nhân... Ý kiến của ba vị đại tướng rất đúng. Phần tôi xin có thêm ý kiến là sau khi chiếm Chi Lăng xong ta hãy cho tiền quân đi trước để xem giặc đối phó ra sao. Nếu có mai phục giặc sẽ tấn công tiền quân của Hà tướng quân trước. Nếu giặc không có mai phục thì ta sẽ lần lượt cho trung quân cùng với hai đạo tả hữu theo sau còn Trịnh tướng quân chỉ huy hậu quân giữ ải Chi Lăng để tiếp ứng...

Hầu Nhân Bảo tươi cười thốt:

- Ta chấp thuận ý kiến của chư tướng... Vậy chư vị hãy về chuẩn bị...

Trời vào độ canh năm. Quân Tống xếp hàng tề chỉnh. Ngồi trên lưng con ngựa ô cao lớn, tay cầm trường thương Hà Bằng im lặng nhìn về hướng ải Chi Lăng hiện mờ mờ trong màn sương sớm. Đứng... Đứng... Đứng... Ba hồi pháo lệnh nổ rền trời đất. Hà Bằng thúc ngựa dẫn đầu. Quân truy đi như gió cuốn. Hai vạn quân Tống ầm ầm bủa vây Chi Lăng. Quân Hoa Lư chống trả mãnh liệt. Tên tù trên mặt thành bay xuống tọt mưa rào. Nước sôi, đất đá rơi

xuống chân thành. Tuy nhiên vì quân số ít ỏi và lại không có tình giữ nên vào khoảng giờ thìn quân Tống đã phá được cửa ải. Tướng Lê Trung Đạo truyền lệnh rút lui. Quân Đại Việt tan tác vào rừng sâu chạy trốn. Làm chủ ải Chi Lăng xong Hà Bổng sai quân thám mã thông báo cho Hầu Nhân Bảo. Được tin họ Hầu kéo quân tới quan sát tình hình xong nói với Quách Dị:

- Quách thủ lĩnh có nhân viên nào dưới quyền thông thạo về địa hình địa vật của vùng Chi Lăng không?

Quách Dị thưa liền:

- Trình tướng quân... Tôi có một nhân viên tiềm phục trong lòng địch. Hắn tên là Trần Hồ quán ở Lạng Giang cho nên rất thông thạo địa thế vùng này...

Dứt lời họ Quách sai thủ hạ đi gọi Trần Hồ. Lát sau Hầu Nhân Bảo thấy một Hoa Kiều trọng tuổi khúm núm tới vái chào Quách Dị:

- Quách đại nhân gọi tôi có chuyện chi dạy bảo...

Chỉ vào Hầu Nhân Bảo Quách Dị nói:

- Hầu tướng quân đây muốn biết về địa thế của vùng này nhất là bầu Chi Lăng. Ngươi biết gì hãy tâu trình cho Hầu tướng quân được tận tường...

Cung kính thi lễ cùng Hầu Nhân Bảo xong Trần Hồ nói:

- Thưa Hầu tướng quân... Ắi Chi Lăng mà dân chúng địa phương quen gọi bầu Chi Lăng là một bãi đất dài chừng năm sáu chục dặm và rộng độ ba bốn dặm. Nó nằm lọt giữa hai dãy núi Kai Kinh ở phía tây và dãy núi Bảo Đài ở hướng đông. Ngoài ra hai đầu của bầu Chi Lăng còn có các ngọn núi khác cao chót vót với nhiều hình tượng kỳ quái và rừng rậm. Dọc theo bầu Chi Lăng có cây cỏ rậm rạp và nhiều sinh lý. Địa thế của Chi Lăng vô cùng hiểm trở cho nên tướng quân phải cẩn thận vì địch có thể mai phục hai bên núi hoặc núp trong rừng cỏ rậm rạp để tấn công...

Trầm ngâm giây lát Hầu Nhân Bảo nói với Quách Dị:

- Quách thủ lĩnh nên cho Trần Hồ chỉ huy nhân viên do thám đi trước tìm kiếm dấu vết của địch...

Dứt lời hần hạ lệnh cho Hà Bổng chỉ huy tiền quân đuổi theo giặc. Quách Dị cùng với quân do thám đi trước dò đường.

Vách đá dựng đứng. Rừng cây xanh rì. Con đường độc đạo quanh co khi chạy sát vào vách núi Kai Kinh, khi mất hút trong vùng sinh lý đầy cỏ cao và rậm rạp.

Không an tâm khi quan sát địa thế hiểm trở của bầu Chi Lăng Quách Dị rải quân do thám đi sâu vào hai bên đường tìm kiếm dấu vết phục binh của địch. Nghe thủ hạ nói không có gì khả nghi hần sai quân thám mã báo cáo cho Hà Bổng. An tâm họ Hà thúc quân tiến sâu vào bầu Chi Lăng. Cỡi ngựa dẫn đầu, mắt không rời vách núi dựng đứng họ Hà lắm bả:

- Hẻm núi này mà địch mai phục thì ta không có đường về...

Tuy nhiên tình hình vẫn yên tĩnh. Quân tiến quá nửa bầu Chi Lăng mà không thấy có gì khả nghi Hà Bổng sai quân thông báo cho chủ tướng. Mừng rỡ Hầu Nhân Bảo ra lệnh di quân. Đi đầu là đạo quân thiết kỵ với nhân số một vạn rồi tiếp theo là quân bộ. Ngồi trên lưng con ngựa bạch quan sát địa thế hiểm trở đầy đặc người ngựa Hầu Nhân Bảo cảm thấy hồi hộp và bất an.

Nấp sau mô đá cao Tam Phương Kiếm Đoàn Chí Hạ cùng với Quảng Uyên Bát Tướng im lặng theo dõi ngay lúc địch quân vừa xuất hiện. Y thấy nhân viên do thám địch đi trước dò đường rồi lát sau bộ quân của địch chậm chạp tiến vào. Mắt không rời địch quân họ Đoàn nói nhỏ:

- Các người ở đây theo dõi để ta đi gặp quân sư.....

Dứt lời vị chúa tể lục lâm biến mất trong rừng cây. Lát sau y lại xuất hiện nơi khu rừng thưa.

- Trình quân sư... Tiền quân của giặc bắt đầu tiến vào bầu Chi Lăng...

Vũ quân sư cười thốt:

- Đoàn thủ lĩnh đợi ở đây khi nào thấy Hầu Nhân Bảo lọt vào giữa vòng binh phục hãy bắn tên lửa truyền lệnh tấn công. Ta đã ra lệnh cho các tướng Phạm Bách Chước đánh cắt tiền quân địch; Phạm Bách Dị và Bách Nhâm xua quân chặn bít hậu quân khiến cho giặc đầu đuôi không cứu với nhau được còn phần của Bách Tất và Bách Chân chỉ huy quân sĩ đánh thẳng vào trung quân của Hầu Nhân Bảo...

Quay sang Đoàn Chí Hạ và Khai Quốc đại sư ông ta cười nói tiếp:

- Đoàn thủ lĩnh điều động năm ngàn thủ hạ hợp cùng giới giang hồ Đại Việt xung trận...

Ngừng lại giây lát ông ta nói với Đoàn Chí Hạ:

- Ta để cho Đoàn thủ lĩnh cái vinh dự bắt sống hay chém đầu Hầu Nhân Bảo?

Tay chúa cướp biên thùy ôm quyền cung kính thi lễ:

- Đa tạ quân sư...

Không khí im lìm và nặng nề. Quân Đại Việt nín thở chờ đợi. Cầm sẵn tên lửa Đoàn Chí Hạ chờ lệnh của quân sư bắn tên lửa để tấn công. Nhìn thấy một vị đại tướng khôi giáp lấp lánh ánh mặt trời, cỡi ngựa bạch với đoàn quân hộ tống và cờ xí ngợp trời Vũ quân sư nói nhỏ:

- Tên lửa...

Mũi tên lửa xẹt thẳng lên trời cao rồi. Đùng... Đùng... Đùng... Âm... Âm... Âm... Hàng ngàn tiếng nổ chuyển rung trời đất. Đất đá từ hai bên hẻm núi rơi xuống như mưa. Tên độc bay vun vút.

Đang ngồi trên lưng ngựa quan sát chợt thấy mũi tên lửa xẹt lên trời rồi tiếp theo hàng ngàn tiếng nổ long trời lở đất Hầu Nhân Bảo bật la thẳng thốt:

- Phục binh... Phục binh...

Đất đá, cây gỗ từ hai bên hẻm núi rơi xuống ào ào. Quân Tổng kinh hoàng sợ hãi la hét rầm trời rồi mạnh ai nấy chạy tìm chỗ trốn vì sợ bị đá đè cây lấn.

- Lui... Lui binh... Rút lui...

Hầu Nhân Bảo la lớn song tiếng la của hắn bị át bởi tiếng địa lôi nổ, tiếng la, tiếng hét, tiếng kêu, tiếng khóc của quân Tổng lẫn trong tiếng reo hò của quân Đại Việt. Không biết nắp ở đâu và tự bao giờ quân Đại Việt xuất hiện trùng trùng điệp điệp dọc theo sườn núi và trong rừng cỏ cao. Tên bay tọt mưa rào. Mấy vạn quân Tổng biến thành những tấm bia sống cho quân Đại Việt trỏ tài xạ tiễn. Đợt tấn công bằng địa lôi và tên độc vừa dứt thời hàng ngàn bó cỏ khô bốc lửa lóp lóp lẫn xuống theo triền núi hoặc được quân Đại Việt ném xuống.

- Hết địa lôi, tên độc lại hóa công... Trời hại ta rồi...

Hầu Nhân Bảo la lớn. Bị đá đè, gỗ đập, bị trúng tên lại thêm lửa đốt quân Tổng lớp chết lớp bị thương kêu la than khóc. Mặc dù Hầu Nhân Bảo và chư tướng la khan cả cổ song quân sĩ sợ hãi đâm náo loạn hàng ngũ không còn nghe theo hiệu lệnh rút lui của chủ tướng nữa. Huống chi mấy vạn người ngựa và xe cộ muốn quay đầu trong hẻm núi chật chội và lầy lội cũng không phải dễ dàng và nhanh chóng được.

Hồ phu nhân cùng với kẻ cầm sổ giang hồ đứng cạnh nhau nhìn cảnh lửa cháy hùng hực và khói bốc mịt mù trong bầu Chi Lăng. Thấy người chết, bị thương nằm ngổn ngang. Tiếng la hét, than khóc vang khắp nơi. Mùi thịt cháy khét nghẹt.

Thở hơi dài Hồ phu nhân nói với kẻ cầm sổ giang hồ:

- Kế phục binh của quân sư cực hiểm... Đánh tan mấy vạn quân Tổng mà không đổ giọt máu nào của quân ta. Tôn ông lắm trận không?

Kẻ cầm sổ giang hồ chưa kịp trả lời Hồ phu nhân cười tiếp nhanh:

- Uả mà tôn ông bệnh hoạn đâu có sức giao đầu. Thôi tôi và tôn ông đứng đây xem người ta đánh nhau cũng được rồi...

Nàng quay nhìn kẻ cầm sổ giang hồ với ánh mắt van lơn và cầu khẩn. Nhìn ánh mắt đó kẻ cầm sổ giang hồ không còn cách nào khác hơn là gật đầu ưng thuận.

- Cảm ơn tôn ông... Tôi lo cho bệnh tình của tôn ông...

Kèn thúc quân réo lanh lảnh. Quân Hoa Lư từ trên núi cao ùn ùn kéo xuống. Quân Đàng Châu từ trong rừng cỏ rậm rạp xuất hiện đông như kiến.

- Bắt sống Hầu Nhân Bảo...

- Chém đầu Hầu Nhân Bảo ...

Vũ quân sư đã ban lệnh cho sĩ tốt người nào bắt sống hoặc hạ sát các tướng giặc sẽ được phong chức hầu và tập ấm ba đời. Vì lẽ đó quân Đại Việt hò reo tấn công địch quân ác liệt. Đoàn Chí Hạ với năm ngàn thủ hạ hợp cùng giới giang hồ Đại Việt nhắm ngay chỗ Hầu Nhân Bảo tiến tới. Dù quân số đông đảo nhưng vì mất tinh thần cho nên quân Tổng chống trả một cách yếu ớt.

- Mẹ... mẹ... Con muốn xem người ta đánh nhau...

Hồ Phong nói và Hồ phu nhân lắc đầu:

- Không được đâu con ơi... Chỗ người ta chém giết nhau nguy hiểm lắm và lại đâu có gì vui mà con xem...

Hồ Phong kéo nài:

- Con muốn thấy ông nội đánh nhau với người ta...

Biết không cần được tính hiếu võ của con nên Hồ phu nhân đành ưng thuận song còn răn dạy dò:

- Con đừng đi xa lỡ có gì nguy hiểm lắm...

Hồ Phong vui vẻ gật đầu bước lần xuống triền núi xem người ta đang giao đấu với nhau.

- Phong nhi...

Đang mãi mê xem đánh nhau chợt nghe có tiếng người gọi Hồ Phong quay lại. Mừng rỡ không nhận được nó là lớn:

- Phụ thân...

Đưa ngón tay lên miệng ra dấu cho con im lặng Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên đưa tay vẫy vẫy. Thấy phụ thân gọi Hồ Phong vội vã đi ngược trở lên.

- Con muốn xem người ta đánh nhau không. Ta dẫn con đi lại đằng kia xem vui hơn...

Hồ Phong nói nhanh:

- Để con chạy lại nói với mẫu thân cho người khỏi lo...

Hồ Nguyên lắc đầu:

- Khỏi cần... Cha con mình đi một lát sẽ trở lại...

Dứt lời Hồ Nguyên cấp lấy con trai bằng mình vào rừng cây.

- Phong nhi... Phong nhi...

Hồ phu nhân gọi lớn song không có tiếng trả lời. Có lẽ giọng của nàng bị át bởi tiếng gào thét, la hét của hàng vạn người đang chém giết nhau.

- Phong nhi... Phong nhi... Tôn ông thấy Phong nhi ở đâu không?

Kẻ cầm sổ giang hồ bình tĩnh thốt:

- Phu nhân an tâm... Để tôi đi kiếm... Chắc cháu Phong mãi xem người ta đánh nhau nên đi lạc...

Hồ phu nhân nói bằng giọng nghẹn ngào:

- Tôn ông đi kiếm Phong nhi giùm tôi ...

Kẻ cầm sổ giang hồ theo đường mòn đi xuống triền núi song cũng không thấy bóng dáng của Hồ Phong. Khoảng chừng tàn nén nhang y đi ngược lên chỗ cũ nhưng lại không thấy Hồ phu nhân.

- Phu nhân... phu nhân...

Kẻ cầm sổ giang hồ gọi lớn song không có tiếng trả lời. Đi lanh quanh một lát không thấy bóng dáng của Hồ phu nhân và Hồ Phong y linh cảm có chuyện chẳng lành. Theo con đường mòn dần về khu rừng thưa y chợt thấy vật gì lấp lánh dưới ánh nắng lò chỗ. Nhặt lên y biết đó là chiếc trâm cài tóc của Hồ phu nhân.

Y đã thấy chiếc trâm này nhiều lần lúc Hồ phu nhân theo y lưu lạc giang hồ và nhất là trong quãng thời gian hai người bị cầm tù tại tổng đàn do thám. Đây là vật bất ly thân của nàng. Nay nó bị đánh rơi chắc Hồ phu nhân cố ý báo cho y biết nàng bị gian phi bắt cóc.

Đứng tần ngần nghĩ ngợi hồi lâu y trở lại tìm sư phụ tường thuật việc Hồ phu nhân và Hồ Phong bị mất tích. Vũ quân sư nghiêm giọng:

- Con đoán biết ai đã bắt cóc mẹ con Hồ phu nhân?

Kẻ cầm sổ giang hồ do dự chưa trả lời ông ta nói nhanh:

- Tất cả mọi người đều biết Hồ Nguyên là kẻ phản quốc. Sở dĩ ta chưa bắt hấn chỉ vì ta còn cần hấn để thực hiện nốt mưu kế dẫn dụ Hầu Nhân Bảo lọt vào kế phục binh của ta. Nay mưu kế đã thành cho nên đây là lúc ta cần phải khai trừ tên phản quốc. Hồ Nguyên là kẻ cuối cùng mà con phải xóa tên trong cõi giang hồ...

- Sư phụ dạy đúng... Con xin từ biệt sư

phụ...

Hiểu ý của đồ đệ Vũ quân sư gượng cười thốt:

- Ta biết việc trừ khử Hồ Nguyên là một chuyện nguy hiểm đặt con vào vòng tử sinh không định trước. Tuy nhiên ngoài con ra không ai có thể hoá giải được chiêu kiếm giết người của hân...

Lạy sư phụ ba lạy xong kẻ cầm sổ giang hồ băng mình vào rừng sâu. Quay sang quân hầu đang đứng cạnh Vũ quân sư nói nhanh:

- Gọi Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa tới gặp ta lập tức...

Lát sau Hồ Vũ Hoa hối hả bước vào. Vũ quân sư thuật sơ chuyện Hồ phu nhân và Hồ Phong bị bắt cóc và kẻ cầm sổ giang hồ đang truy lùng tông tích của Hồ Nguyên. Nghe xong Hồ Vũ Hoa giận dữ nói:

- Nghịch tử hai tay dính đầu máu tanh của đồng đạo giang hồ cộng thêm tội phản quốc thời tôi phải tìm nó để trừ diệt...

Nhẹ gật đầu Vũ quân sư nói:

- Cha giết con là chuyện không đúng với đạo lý tuy nhiên ta cần trang chủ theo sau giúp đỡ đồ đệ của ta trừ diệt tên phản quốc...

Lãnh lệnh Tam Phong Kiếm Hồ Vũ Hoa băng mình vào rừng sâu không màng tới tiếng quân Đại Việt hò reo khi bắt sống được Hầu Nhân Bảo.

Nghe tin chủ tướng bị bắt sống quân Tống mất hết tinh thần chiến đấu lớp buông khí giới đầu hàng lớp quăng vũ khí cầm đầu chạy trở lại ải Chi Lăng. Phần Hà Bổng dẫn tiền quân băng rừng vượt suối chạy về Lạng Giang. Được tin báo Vũ quân sư truyền lệnh mở vòng vây cho địch quân tháo chạy xong rượt theo tịch thu vũ khí và lương thực.

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Lửa Cháy Bầu Chi Lăng (2)

Kẻ cầm sổ giang hồ đứng đối diện với Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên. Năm tay con trai Hồ phu nhân đứng bên cạnh y.

- Cuối cùng rồi tại hạ cũng gặp lại Hồ trang chủ...

Tay kiếm giết người cất giọng trầm trầm. Hồ Nguyên nhếch môi cười hực:

- Ta biết rồi cuối cùng chỉ có ta và các hạ. Thù hận giữa ta và các hạ tưởng cũng nên thanh toán cho xong...

Kẻ cầm sổ giang hồ nghiêm giọng:

- Tại hạ xin minh định là tại hạ không hề có chút thù hận nào đối với Hồ trang chủ dù trang chủ đã gây cho tại hạ nhiều phiền lụy và khổ sở... Sở dĩ tại hạ giết Hồ trang chủ chỉ vì trang chủ là người tại hạ phải ghi tên trong sổ giang hồ...

Giọng nói của Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên chột cao vút lên chứa nhiều phẫn hận và cay đắng:

- Các hạ lấy tư cách gì mà đòi xóa tên của ta trong cõi giang hồ...

Giọng nói của kẻ cầm sổ giang hồ trầm xuống thành lạnh băng:

- Tại hạ chỉ hành xử bổn phận của một vũ sĩ. Hồ trang chủ là một kẻ phản quốc đồng thời là một nhân vật giang hồ đã làm nhơ danh vũ sĩ. Do đó Hồ trang chủ là kẻ cuối cùng tại hạ phải ghi danh vào trong sổ giang hồ... Xin mời...

Song phương triển công phu trầm tĩnh. Hồ phu nhân đứng im nhìn hai người sắp chém giết nhau. Trong lòng nàng ngổn ngang ý nghĩ. Một bên là chồng, một bên là ân nhân. Một bên là người chồng đã gây cho nàng nhiều khổ lụy. Một bên là ân nhân đã bao phen cứu mạng cho mẹ con nàng. Một bên là nghĩa một bên là tình. Nàng không biết bình ai bỏ ai.

Hồ Nguyên, người chồng mà bao lâu nay nàng kính trọng bây giờ lại trở thành kẻ tham bạc tiền, mê danh vọng để rồi trở thành kẻ phản quốc. Đáng trọng phu kính mến của nàng là một kẻ đã làm những hành vi dơ tiện. Hồ phu nhân đau lòng khôn tả khi được cha chồng nói cho nàng biết những việc làm xấu xa của Hồ Nguyên.

Mãi suy nghĩ cho nên Hồ phu nhân không để ý tới thái độ của Hồ Phong. Nước mắt lưng tròng thẳng bé nhìn chăm chăm vào phụ thân trong lúc bàn tay mặt của nó nắm chặt chuôi kiếm đến nổi gân xanh.

Chát... Kiếm với kiếm chạm nhau tóe lửa. Không biết người nào rút kiếm trước, người nào ra tay sau, chỉ biết mũi kiếm của người này đã đâm trúng mũi

kiếm của người kia.

- Giới...

Lòng trong tiếng nói bàn tay giết người của Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên hát ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Trước đó một sát na bàn tay của kẻ cầm sở giang hồ đã chạm vào chuôi kiếm. Tuy nhiên khi bàn tay vừa nắm lấy chuôi kiếm y cảm thấy đan điền đau quặn lên rồi cánh tay hầu như tê liệt không còn chút sức lực nào để rút kiếm ra khỏi vỏ.

Rệt... Âm thanh của kiếm nổi lên khô lạnh. Mũi kiếm của Hồ Nguyên xẹt tới mục tiêu tợ ánh chớp. Đi hơn nửa đường mũi kiếm bất thành linh đổi hướng xẹt tới yết hầu của Hồ phu nhân. Đang đứng im trầm tư mặc tưởng nàng không thấy được mũi kiếm giết người đang xẹt tới. Có lẽ nàng không màng. Và lại dù có thấy nàng cũng không tài nào tránh được chiêu kiếm giết người độc địa nhất giang hồ hiện nay. Biết bao nhiêu cao thủ nhất đẳng giang hồ đã không tránh được huồng hồ gì một người không biết võ như nàng.

Hồ phu nhân không thấy song kẻ cầm sở giang hồ thấy. Nàng không màng nhưng y lại quan tâm. Bằng phản ứng của một vũ sĩ cả đời khổ luyện võ thuật y tạt bộ đứng án ngay trước mặt Hồ phu nhân. Phản ứng này y phải vận dụng hết nội lực mới làm được bởi vì trong vòng một sát na thôi Hồ phu nhân sẽ thành cái xác không hồn.

Bứt... Âm thanh của sắt thép xuyên qua da thịt con người vang khô lạnh. Kẻ cầm sở giang hồ nấc tiếng nhỏ. Thân hình y run rẩy. Mũi kiếm giết người của Hồ Nguyên đâm vào huyết nhũ trung của y sâu cả gang tay. Rệt... Hồ Nguyên tra kiếm vào vỏ... Kẻ cầm sở giang hồ ngã xuống.

- Đi... Đi... Phu nhân và Phong nhi theo ta về Trung quốc...

Hồ Nguyên đưa tay ra định nắm lấy tay vợ. Hồ phu nhân rút tay lại. Nước mắt lưng tròng nàng gào lớn:

- Buông tôi ra... Buông tôi ra... Ông đừng đụng tới tôi... Ông đi đi... Ông đi đi... chạy theo giấc mộng công hầu khanh tướng của ông đi... Ông đi đi... để mẹ con tôi ở lại đây...

Hồ Phong chột la lớn:

- Phụ thân giết ông nội... Mẹ... mẹ... Con thấy phụ thân đâm chết ông nội...

Hồ phu nhân nhìn đăm đăm đức phu quân. Qua màn lệ nàng thấy một người đàn ông xa lạ, độc ác, tàn nhẫn và vô lương tâm.

- Đi đi... Ông đi đi... Ông không phải là chồng của tôi nữa...

Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên dùng dằng không muốn bỏ đi. Tiếng vó ngựa và tiếng reo hò nổi lên. Một đạo quân tinh kỳ phát phối xuất hiện. Có tiếng hét lớn:

- Nó đó... Thằng Hồ Nguyên đó... Tên phản quốc đó... Bắt hấn... Bắt hấn... Quân sư đã ra lệnh kẻ nào bắt được hấn sẽ lĩnh thưởng một trăm đồng...

Không còn cách nào hơn Lạc Đạo Kiếm Hồ Nguyên băng mình chạy trốn. Hồ phu nhân ngồi bệt xuống đất. Nâng đầu kẻ cầm sở giang hồ đặt vào lòng mình nàng tức tưởi:

- Tôn ông ơi... Tôn ông... Tôn ông đừng chết... Tôi van tôn ông... Tôn ông đừng bỏ mẹ con tôi...

Kẻ cầm sở giang hồ mở mắt. Giọng nói của y nhẹ như hơi thở:

- Phu nhân... Phu nhân... Tôi lạnh...

Hồ phu nhân ôm chặt y vào lòng như muốn đem hơi ấm của mình truyền sang cho người đang hấp hối. Vuốt ve khuôn mặt kẻ cầm sở giang hồ nàng nghẹn ngào:

- Tôn ông ơi... Tôi thương tôn ông... Tôi thương tôn ông... Tôn ông đừng bỏ tôi... đừng bỏ tôi mà đi tôn ông ơi...

Kẻ cầm sở giang hồ mỉm cười. Nụ cười bình yên và sung sướng. Còn gì bình yên và sung sướng hơn khi nằm trong vòng tay của người mà mình yêu thương và thương yêu mình. Y thấy khuôn mặt của Hồ phu nhân mờ dần...

- Mẹ... mẹ... Thúc thúc ngủ hả mẹ...

Lặng lẽ gật đầu Hồ phu nhân lâm bảm:

- Thúc thúc ngủ say lắm... Thúc thúc ngủ lâu lắm mới thức dậy...

Đoàn quân trải qua như gió cuốn. Không ai màng tới người đàn bà và đứa trẻ ngồi ôm lấy xác chết lạnh từ từ. 1995

chu sa lan

Bạn đang đọc truyện *Giặc Bắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

